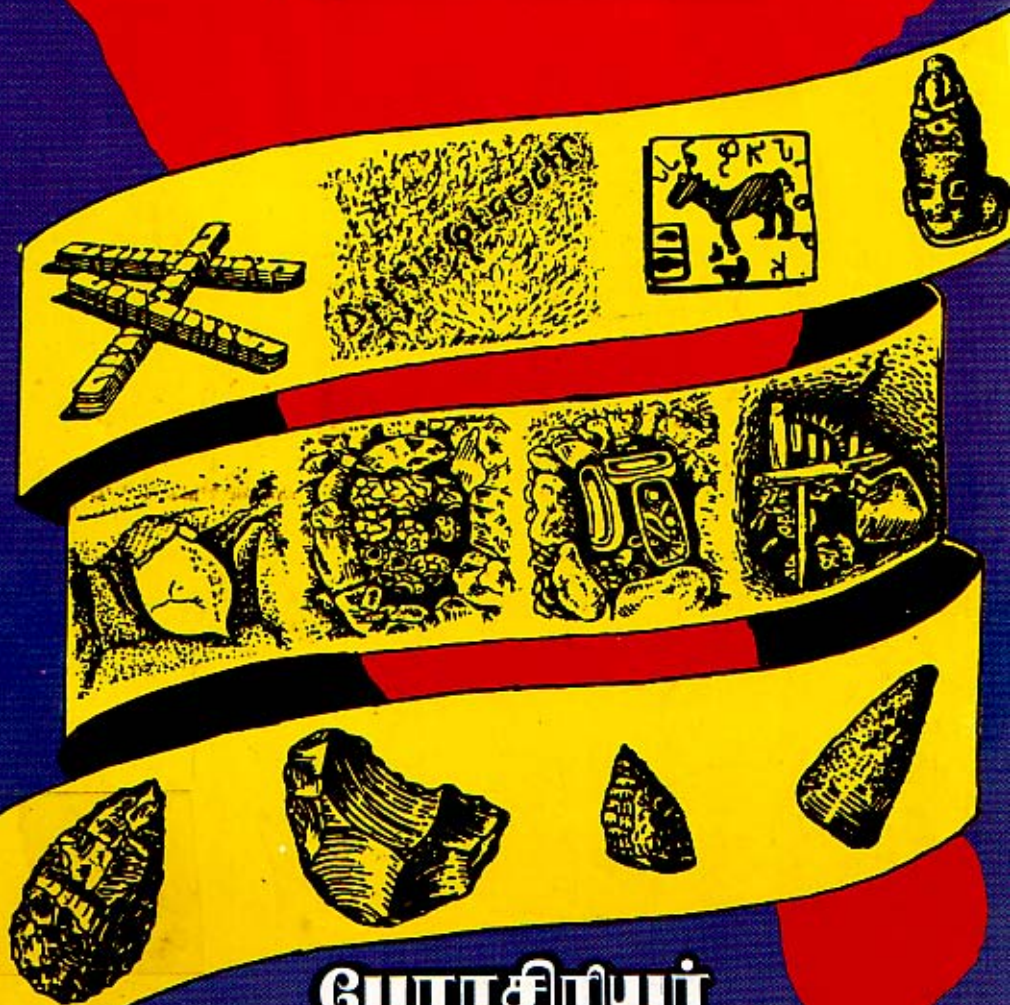

பண்டைய தமிழகம்

பேராசிரியர்
சி.க.சிற்றம்பலம்

பண்டைய தமிழகம்

பேராசிரியர் சி.க.சிற்றம்பலம், எம்.ஏ., பி.எச்.டி.
பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, இலங்கை.

வெளியீடு & விற்பனை

குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்

3, மெய்கை விநாயகர் தெரு
வழி: குமரன் காலனி 7வது தெரு
வடபழநி :: சென்னை - 600 026.

முதற் பதிப்பு: 1991

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

திருத்திய முதற்பதிப்பு: 1999

விலை ரூபா: 150/-

சமர்ப்பணம்

சீரோங்கு நிலவளம் நிதிவளம் கலைவளஞ்
செஞ்சாலி வயல்வளஞ்சூழ்
செந்தமிழ்ப் பதியெனு மராலிநகர் மேவியோர்
செய்தவப் பேறின் விளைவாய்த்
தாரோங்க நித்யநை மித்திய மெலாங்காலந்
தவறா தியற்றி யருளால்
தமைமருவு மடியேங்கள் வழிவந்தோர் பணிசெய்யத்
தண்ணருள் சுரந்தளிக்கும்
பேரோங்கு மராலிநகர்க் கரைப்பிட்டி விநாயகர்
பேரருள் கிடைத்த பேற்றால்
பெரியோர்கள் ஆய்வாளர் அனைவரது துணையோடுந்
தொல்லியலை ஆராய்ந்தநான்
ஆராத மகிழ்வூற அணையாத ஒளியாக
அவனியில் விளங்க வென்றே
ஆக்கிப் படைத்தவிப் பண்டையத் தமிழகம்
அவன்பதம் பணிந்து வைத்தேன்.

Title : PANDAYA THAMIZHAGAM
Subject : History of Ancient Tamil Nadu
Author : Prof. S.K. Sitrapalam, M.A., Ph.D.,
No.of Pages : 464
Paper : 11.6kg Creamwove
Year of Publication : Revised First Edition: 1999
Price : Rs.150/-
Publisher : Kumaran Publishers
3, Meigai Vinayagar Street
Vadapalani, Chennai - 600 026.
Copics Available at : Paari Nilayam
184 Broadway, Chennai-600 108
Printed : MONARK GRAPHIKS
Chennai - 600 014. Ph : 858 88 15, 481 51 86

நம்முரை

வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் பண்டைய தமிழகத்தில் நாகரிகம் எவ்வாறு மலர்ந்தது என்ற நூலொன்றினை எழுதவேண்டுமென்ற அவா இந்நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகளின் இறுதியில் ஈழத்தின் வடபால் அமைந்த யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் பல்கலைக்கழகப் புகுமுக மாணவனாக இருந்த போதே நமது மனத்திற் கருக்கட்டியிருந்தது. இக்கருவினை வளர்த்தெடுப்பதில் அக்காலத்து நமது ஆசிரியர்கள் மட்டுமன்றி நாம் கண்டுகளித்த ஆய்வரங்குகள், அரசியல் மேடைகள் ஆகியன ஆற்றிய பங்களிப்புக் கணிசமாக இருந்தது. பின்னர் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் வரலாறு, தொல்லியல் ஆகிய துறைகளில் பெற்ற பயிற்சியும், அனுபவமும், மாணவர்களுக்கு இத்துறைகளில் போதிப்பதற்குக் கிடைத்த வாய்ப்பும் இத்தகைய சிந்தனை செயலாக்கம் பெற அடிகோலின.

தமிழகத்திலும், தமிழக நாகரிகத்திலும் ஈழத்தவர்கள் கொண்டிருந்த கரிசனை மிகவும் நீண்ட ஒரு வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தினை உடையது. ஈழத்துப் பூதந்தேவனாருடன் தொடங்கிய இவ்வழிவை உரப்படுத்துவதில் கடந்த நூற்றாண்டில் ஈழத்து ஆறுமுக நாவலரும், அவரைத் தொடர்ந்து வந்த தமிழறிஞர்களும் முக்கிய பங்கினை வகித்தனர். ஆறுமுக நாவலருக்கு 'நாவலர்' பட்டம் அளித்துக் கௌரவித்ததும் தமிழகம் தான். கடந்த நூற்றாண்டில் ஈழத்தறிஞர்கள் தமிழகம் வந்து தமிழக நாகரிகத்துக்களைப் பருகி அதன் சிறப்பியல்புகளைப் பற்றிப் பேசுவதும் எழுதுவதும் ஈழத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதும் வழக்காகியது.

மேற்கூறிய பின்னணியில் வெளிவந்த நூல்தான் ஈழத்தறிஞரான பி. கனகசபைப் பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம் என்ற நூலாகும். இவரைப் போன்று ந.சி. கந்தையாபிள்ளை போன்றோர் தமிழக நாகரிகம் பற்றிப்பல நூல்களை யாத்துள்ளனர். இவ்வாறே சங்ககாலத் தமிழகத்தின் நாகரிகச் சிறப்புகளைச் சால்புடன் எடுத்துக் கூறுவதுதான் ஈழத்துப் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் எழுதிய தமிழர் சால்பாகும். இத்தகையதொரு பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியே நமது நூலாகும் என்றால் புனைந்துரையன்று. எனினும், மேற்கூறிய நூல்களைப் போலன்றி, தொல்லியல் நோக்கில் அண்மைக்காலம் வரை ஆய்வுகள் மூலம் நமக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகளை ஒன்று திரட்டித் தருவதே இந்நூலாகும்.

ஏற்கெனவே தமிழக நாகரிகத்தின் வரலாறு பற்றித் தமிழக அறிஞர்களாகிய எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், பி.ரி. சிறீனிவாச

ஐயங்கார், வி.ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர், கே.என். நீலகண்ட சாஸ்திரி போன்றோர் ஆங்கிலத்தில் நூல்களைப் படைத்துள்ளனர். அத்துடன் சமகாலத் தொல்லியல் சான்றுகளை ஒன்று திரட்டியும் தமிழகத்தில் சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர். சா. குருமூர்த்தி 1974இல் வெளியிட்ட “தொல்பொருளியலாய்வும் தமிழர் பண்பாடும்”, 1975, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழ்நாடு அரசினால் வெளியிடப்பட்ட தமிழக வரலாறு - தொல்பழங்காலம், சங்ககாலம் (இரு தொகுதிகள்) ஆகிய நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கன. 1980இல் ரி.என். இராமச்சந்திரன் தொல்லியல் நோக்கில் தமிழக வரலாறு பற்றி ஆங்கிலத்தில் ஒரு நூலையும் வெளியிட்டிருந்தார்.

சங்ககாலத் தமிழக நாகரிகம் எவ்வாறு மலர்ந்தது என்ற கருப்பொருளை மையமாக வைத்து ஆக்கப்பட்ட நமது நூலினை ஏட்டுப் பிரதியாக ஆக்கும் பணி எண்பதுகளிலே நிறைவெய்தினாலுங் கூட இதனைப் பிரசுரிப்பதற்கு ஒரு தசாப்தம் (1991) எடுத்தது. இக்காலகட்டத்தில் நமது நாட்டில் நிலவிய போர்க்காலச் சூழ்நிலை காரணமாக நமது ஆய்வுக்காகப் பயன்படுத்தக் கூடிய நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் தமிழகத்தில் இருந்து பெறுவதோ அன்றித் தமிழகம் வந்து இவை பற்றி அறிந்து செல்வதோ சிரமமாக இருந்தது. இருந்தும், கைக்கெட்டிய தரவுகளைக் கொண்டே இப்பணியை நிறைவேற்றியுள்ளோம். இன்று இரண்டாம் பதிப்பாகத் தமிழகத்தில் இந்நூல் வெளிவரும் நிலையில் ஓரளவுக்கு அண்மைக்காலத் தரவுகள் யாவும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. சில அத்தியாயங்கள் விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளதோடு, இன்னுஞ் சில புதிதாகவும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், இவற்றை விரிவாக எழுத வேண்டுமென்ற நமது அவாவுக்கு, தமிழக ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களில் கிடைத்த அநுபவங்கள் முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டன. எவ்வாறாயினும், நமது நூலின் இரு பதிப்புகளும் இக்கால கட்டத்தில் சங்ககாலத் தமிழக நாகரிகத்தின் முகிழ்ச்சி பற்றிய ஆய்வின் பல்வேறு பரிமாணங்களை எடுத்துரைக்கும் என்பது நமது நம்பிக்கையாகும்.

தமிழகத்தின் புதியகற்காலம், பெருங்கற்காலம், வரலாற்றுக்காலம் (சங்ககாலத்தின் ஆரம்பம் - கி.மு.500), தமிழ் - பிராமியின் தோற்றம் (கி.மு.500) போன்றது பற்றி இந்நூலின் முதலாவது பதிப்பில் (1991) நாம் வெளியிட்ட கருத்துகள் பற்றிக் கேள்விகள் நிச்சயம் எழும் என இதனை ஆவணத்தில் விமர்சனம் செய்த பேராசிரியர். எ. சுப்பராயலு (1993) எடுத்துக்காட்டியிருந்தார். அத்துடன் மேற்படி விடயங்களைத் தற்போதைய நிலையில் கருதுகோள்களாகவே கொள்ள வேண்டுமென்றும் இவற்றை முடிபுகளாகக் கொள்ளுவதற்கு மேலும் புதிய தடயங்கள் பெற்று ஆராயப்படல் வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தியிருந்தார்.

இப்பதிப்பில் நமது கருதுகோள்களை முடிபுகளாகக் கொள்ளுமளவுக்கு நமக்குக் கிடைத்த பல புதிய தடயங்கள் நிரைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை இங்கே குறிப்பிடுவதும் நமது கடமையாகிறது.

முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று 1991இல் தான் நமது நூல் எமது பல்கலைக்கழகத்தின் வெளியீடாக வெளிவந்தது. அப்போது இதற்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசும் கிடைத்தது. இத்தகையதொரு நூல் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் வெளியீடாக வெளிவந்ததற்குக் கைகொடுத்து உதவியது மறைந்த நமது முன்னைநாள் துணைவேந்தர்களில் ஒருவராகிய பேராசிரியர். அ. துரைராசா அவர்களினால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட துணைவேந்தர் ஆராய்ச்சி வெளியீட்டு நிதியமாகும். இத்தகைய நிதியமொன்றை ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகங்களின் வரலாற்றில் முதல் முதலாகத் தொடக்கி வைத்த பெருமை அவரையே சாரும் என்றால் மிகையாகாது. இதன் பின்னர்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடுகளாக வெளிவந்த நமது மூன்று நூல்களும் இந்நிதியத்தின் அறுவடையே என்பதை நன்றியுடன் நினைவுகூருவதும் நமது தலையான கடமையாகிறது. இவ்வாறே இதனை இரண்டாவது பதிப்பாக வெளியிடுவதற்கு அனுமதி அளித்த நமது பல்கலைக்கழகத்தின் தற்போதைய துணைவேந்தர் பேராசிரியர். பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கட்கு நமது நன்றி உரித்தாகும்.

கடந்த ஆண்டிலேயே தமிழகம் வந்த போதிலும் அப்போதே இதன் இரண்டாவது பதிப்பிற்குரிய நடவடிக்கைகளை நாம் ஆரம்பிக்கவில்லை. எனினும், இவ்வாண்டின் முற்பகுதியில் அண்மைக்காலத் தரவுகளையும் இப்பதிப்பில் இணைக்க முடிந்துள்ளது. தமிழகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகள் சம்பந்தமான வெளியீடுகள் கால அட்டவணையில் தமிழக ஆராய்ச்சி மையங்களிலோ அன்றிப் பல்கலைக்கழகங்களின் நூல் நிலையங்களிலோ கிடைக்காத நிலையில், தக்க தருணத்தில் கைகொடுத்து உதவியதாகத் திருவாளர்கள் சு.இராசவேலு, கோ.திருமூர்த்தி ஆகிய இருவரும் இணைந்து வெளியிட்ட ‘தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் அகழாய்வுகள் என்ற நூல் அமைந்தது. தமிழகத்தில் நடைபெற்ற ஆய்வுகள் பற்றி அறிக்கைகளில் கிடைக்கும் தகவல்களை ஒன்று திரட்டித் தரும் இந்நூலினை நமது ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தியதால் மிகக்குறுகிய காலத்தில் நமது பணி ஒப்பேறியது என்பதை இங்கே அழுத்திக் கூறுவதும் நமது கடமையாகிறது.

இவ்வாறே தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஆய்வில் தமக்கென ஓர் ஒப்பற்ற இடத்தினைப் பிடித்திருக்கும் ஐராவதம் மகாதேவனின் ஆய்வுகள் நமது நூலில் தாராளமாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

என. சங்ககால நாணயங்கள் பற்றித் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நூல்களையும் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ள நாணயவியல் அறிஞரான இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பங்களிப்புகளையும் நாம் பலவாறு பயன்படுத்தியுள்ளோம். சங்ககாலத் தமிழகம் பற்றிய பேராசிரியர் ஆர். சம்பகலட்சுமியின் ஆக்கங்களும் நமது நூலின் ஆக்கத்திற்கு உதவியுள்ளன. நமது ஆய்வுக்காகத் தேவைப்பட்ட நூல்களைத் தந்துதவிய தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் துறைப் பேராசிரியர் எ. சுப்பராயலு, இணைப்பேராசிரியர் கா. ராஜன் ஆகியோருக்கு நமது நன்றிகள். நமது நூலின் முதற்பதிப்பில் நாம் கூறியவாறு மாவட்ட ரீதியாகத் தமிழகத் தொல்லியல் சின்னங்களை அட்டவணைப்படுத்தி வரும் இணைப் பேராசிரியர் கா. ராஜன் மேற்கொண்டு வரும் பணி தமிழகத் தொல்லியலுக்கு நல்லதொரு எதிர்காலம் உண்டென்று கோட்டுக் காட்டுகிறது.

இந்நூலின் ஆக்கத்தின்போது உதவிய நண்பர்கள் சிலரை நன்றியுடன் நினைவு கூருவதும் நமது கடமையாகிறது. தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையைச் சேர்ந்த முனைவர்.கா. இராஜகோபால் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் சம்பந்தமான நமக்குரிய சந்தேகங்களைத் தீர்த்து உதவியதோடு இந்நூலில் பிரசுரிப்பதற்காக தமது துறையின் வெளியீடுகளான கல்வெட்டுகள், பாறை ஓவியங்கள் ஆகியவற்றின் ஒளிப்படப் பிரதிகளையும் தந்துதவியுள்ளார். தமிழக நாணயங்களைப் பொருத்தமட்டில் ஒரு கலைக்களஞ்சியம் போன்று சுறுசுறுப்புடன் செயற்பட்டுவரும் நாணய இயல் வல்லுனரான ஆறுமுக சீதாராமன் தமிழக நாணயங்கள் பற்றிப்பல அரிய கருத்துகளை மனமுவந்து நம்முடன் பரிமாறியது மட்டுமன்றி இந்நூலில் பிரசுரிப்பதற்கும் தமது நாணயத் தொகுப்பிலிருந்தும் பல ஒளிப்பிரதிகளையும் தந்துதவியுள்ளார். இவர்கள் இருவருக்கும் நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

எமது இவ்வாக்கத்தின் கணனிப்பிரதியைச் சரிபார்த்து உதவிய இருவர்கள் பற்றியும் இங்கே குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. இவர்களில் ஒருவர் பெரியார் அருள் நமச்சிவாயன் ஆகும். இவரை இப்பணிக்கு அளித்தவர் வழக்கறிஞர் வீ.சு. இராமலிங்கம் அவர்களாகும். மற்றையவர் நாவலர்.ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் திருவருள் கல்லூரி அதிபர் பேராசிரியர் பி. விருத்தாசலமாகும். இவர்கள் சிரமம் பாராது அகமகிழ்வுடன் இப்பணியை ஒப்பேற்றித் தந்துள்ளனர். இவர்களுக்கு நமது உளமார்ந்த நன்றிகள். இவ்வாறே மேற்கூறிய கல்லூரியின்

புலவர் பட்டயப்படிப்பு மாணவ, மாணவிகள் (1999-2000) எதுவித பிரதியுபகாரத்தையும் எதிர்பாராது இந்நூலுக்குரிய சொல்லடைவைத் தயாரித்து உதவியுள்ளனர். இவர்களின் இப்பணி மறக்க முடியாததொன்றாகும்.

நமது இப்பணிக்கு உந்து சக்தியாக இருந்த ஒரு சிலரையும் இங்கே குறிப்பிடுதல் நமது கடமையாகிறது. திக்கற்ற ஈழத்து ஏதிலியர்களுக்கு திசைகாட்டியாய் நின்றுநிழல் மரமாக விளங்கும் ஈழத்து ஏதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழக நிறுவனரான திரு.சா.செ. சந்திரகாசன் அவர்கள் அடிக்கடி இப்பணிக்கு நம்மை உற்சாகப்படுத்தியுள்ளார். அத்துடன் ஈழத்து ஏதிலியர்களின் பயன்பாட்டுக்கென ஈழத்தமிழரின் வரலாறு பற்றி நாம் வெளியிட்ட நூல்களின் பகுதிகளையும் தமது கழகத்தின் வெளியீடாகிய ஈழச் சுதந்திரனில் வெளியிட்டும் வருகிறார். நமது ஆய்வில் இவர்கொண்டிருக்கும் அக்கறைக்கு நமது நன்றிகள். நமது ஆராய்ச்சிப்பணிக்கு என்றும் உறுதுணையாக விளங்கிப் பல உதவிகளைச் செய்துவரும் நமது துணைவியார் புலனேஸ்வரி, செல்வங்கள் கலா, கணேசன் ஆகியோரும் நம்மால் நன்றியுடன் நினைவு கூரப்பட வேண்டியவர்களாகும்.

இந்நூலினை வெளியிடும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள ஈழத்துப் பிரபல எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகிய திரு.செ. கணேசலிங்கன், இதனை கணனியில் பொறித்துதவிய, என்.ஏ.எம். புரோசல் ஆகியோருக்கும் நமது நன்றி உரித்தாகும்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இப்பணி எவ்விதத் தடங்கலுமின்றி நிறைவேறத் திருவருள் புரிந்த அப்பரம் பொருளாகிய நமது அராலியூர் கரைப்பிட்டிக் கணேசனின் பாதார விந்தங்களில் இதனைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

தஞ்சை
1.10.1999

சி.க.சிறம்பலம்

பொருளடக்கம்

	நம்முரை	V
	முன்னுரை	1 - 18
1.	அமைவிடம்	19 - 32
	வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்	
2.	பழையகற்காலம்	33 - 49
3.	இடைக்கற்காலம்	50 - 58
4.	புதிய கற்காலம்	59 - 74
5.	கற்கால மக்களின் வாழ்வும் வளமும்	75 - 89
	வரலாற்றுதய காலம்	
6.	பெருங்கற்காலம்	90 - 109
7.	பெருங்கற்காலம் - அகழ்வாராய்ச்சி தரும் சான்றுகள்	110 - 163
8.	பெருங்கற்கால மக்களின் வாழ்வும் வளமும்	164 - 201
	வரலாற்றுக்காலம்	
9.	வரலாற்றுக்காலம் - I இலக்கியங்கள் தரும் சான்றுகள்	202 - 237
10.	வரலாற்றுக்காலம் - II அகழ்வாராய்ச்சி தரும் சான்றுகள்	238 - 278
11.	பழந்தமிழ் - பிரமிக் கல்வெட்டுகள்	279 - 324
12.	பழந்தமிழக-நாணயங்கள்	325 - 368
	உசாத்துணை நூல்கள் (தமிழ்)	369 - 372
	உசாத்துணை நூல்கள் (ஆங்கிலம்)	373 - 386
	சொல்லடைவு	387 - 407
	விளக்கப்படங்களின் அட்டவணை	408 - 411
	விளக்கப் படங்கள்	412 -

முன்னுரை

நாம் வாழும் உலகம் மிகப் பழைமையும், நீண்ட பாரம்பரியமும் கொண்டதொன்றாகும். இற்றைக்குச் சுமார் 5000 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தோன்றிய இப்புவிபில் 3500 கோடி ஆண்டுகளளவில் உயிரினங்கள் உருவாகிவிட்டன. இவ்வுயிரினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியையும், அவை வாழ்ந்த காலச் சூழலையும், அத்தகைய சூழலில் அவை எவ்வாறு வாழ்ந்தன என்பதையும் இவ்வுயிரினங்களின் எச்சங்களாக அவை விட்டுச் சென்ற பழைய சுவடுகள் படிந்த புவிச் சரிதவியற் படிவங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவற்றை மையமாக வைத்தே பண்டைய உலகில் வாழ்ந்து மடிந்த உயிரினங்களின் வரலாற்றைத் தொல்லுயிரியலாளர் கட்டி எழுப்பியுள்ளனர். அத்துடன் இவை வாழ்ந்த காலப் பகுதியையும் பல்வேறு பிரிவுகளாகவும், உப பிரிவுகளாகவும் பிரித்துள்ளனர்.

இப்பிரிவுகளில் பிலித்தோசீன் (Pleistocene)கொலோசீன் (Holocene)போன்ற காலப்பிரிவுகள் பிற்கால மனித நாகரிக வளர்ச்சியில் முக்கியப் பங்கினை வகிப்பதால், இவைபற்றி அறிதல் அவசியமாகின்றது. உலகிலே பிலித்தோசீன் காலம் சுமார் 30 இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னரே தோன்றிவிட்டது. இக்கால முடிவிலே தோன்றிய கொலோசீன் காலத்தின் ஆரம்பத்தைக் கி.மு. 10,000 ஆண்டுகளாகக் கொள்வர் அறிஞர். பிலித்தோசீன் காலம் மிகக் குளிர் கூடிய காலமாக அமைந்திருந்தது. ஐரோப்பா போன்ற குளிர்ப் பிரதேசங்களில் நான்கு பனிப் படர்ச்சிகள் ஏற்பட்ட, இக்காலப்பிரிவில் ஒவ்வொரு பனிப் படர்ச்சியை அடுத்தும் பனி உருகியதால் குளிர் குறைந்த இடைவெளிக் காலங்களும் காணப்படலாயின. இவை முறையே பனிப் படர்ச்சிக் காலம் (Glacial), பனிப்படர்ச்சி இடைவெளிக் காலம் (Interglacial) என அழைக்கப்படும். மேலும், ஆராய்ச்சியாளர் இப்பிலித்தோசீன் காலத்தைக் கீழை, மத்திய, மேலைப் பிரிவுகளாகவும் பிரித்துள்ளனர். உஷண வலயப் பிராந்தியத்தில் (ஆபிரிக்கா, இந்தியா போன்ற நாடுகளில்) குளிர்ப் பிரதேசப் பனிப் படர்ச்சிக் காலத்திற்குச் சமமாகப் பெரிய மழைவீழ்ச்சியும், பனிப்படர்ச்சி இடைவெளிக் காலத்திற்குச் சமமாக உஷணமான சீதோஷண நிலையும் நிலவியதை எடுத்துக்காட்டும் அறிஞர், இவை மூலம் இவ்விரு பிராந்தியங்களுக்கு மிடையே இக்காலங்களில் நிலவிய தொடர்பை விளக்கவும் முற்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு ஏற்பட்ட வேறுபட்ட சூழலில் பல உயிரினங்கள்

அழிந்தன; இன்னும் சில உருமாற்றம் பெற்றன. வலுவுள்ள இறுதியில் நீடித்து நிலைத்துத் தத்தம் சந்ததியையும் பெருக்கின. ஆனால், இவ்வாறான மிக நீண்ட பரிணாம வளர்ச்சிப் பயணத்தில் உருமாறினாலும், தன்னை அழித்துக் கொள்ளாது தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த வலுவுள்ள ஜீவராசியாகவும், ஏனைய ஜீவராசிகளை அடக்கி வெற்றி கொண்ட ஜீவராசியாகவும் மனிதன் காணப்படுகிறான்.

உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட மனித எலும்புக் கூடுகள், குறிப்பாகப் பண்டைய மனிதனின் மண்டை ஓடுகளின் சுவடுகள் பரிணாம வளர்ச்சியில் மனித இனம் அடைந்திருக்கும் உருமாற்றத்தை விளக்குகின்றன எனலாம். குரங்கும் மனிதனும் ஒரு பொது மூதாதையிலிருந்தே இற்றைக்கு 200 இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னர்ப் பிரிந்து தனித்தனிக் கூறுகளாக வளரத் தொடங்கினாலும்கூட, குரங்கின் தோற்ற அமைப்பு மனிதனை விட்டு நீங்க மிக நீண்ட காலம் தேவைப்பட்டது. இதனால், தற்கால மனித உருவத்திற்கான அடிப்படை அமிசங்கள் கொண்ட அமைப்பு இப்பரிணாம வளர்ச்சியில் சுமார் 40 இலட்சம் வருடங்களளவில் காணப்பட்டதென்றும், தற்கால மனிதனின் தோற்ற அமைப்பு சுமார் 40 ஆயிரம் ஆண்டுகளளவிலுமே காணப்பட்டதென்றும் மானிட இயலாளர்கள் கருதுகின்றனர். இத்தகைய வடிவத்தைக் ‘‘கோமோசப் பியன்ஸ்’’(Homo-sapiens)என மானிடவியலாளர்கள் அழைக்கின்றார்கள். இதன் பொருள் சிந்திக்கும் மனிதன் என்பதாகும். சிந்திக்கும் இத்திறன்தான் ஏனைய உயிரினங்களிலிருந்து வேறுபடுத்தித் தனித்துவத்தை இவனுக்குக் கொடுத்தது. இவனைச் சூழலிருந்த உலகத்தைப் படிப்படியாக ஆட்கொள்ள வைத்தது. இத்தகைய சூழலை வெற்றி கொள்ளும் இவனது முயற்சிக்கு இவனின் சிந்தனைத் திறனால் உருவாக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் உதவியாக அமைந்தன. மிருகங்களுக்கு அவற்றின் உடலுறுப்புகளே ஆயுதங்களின் நிலையிலமைந்து உதவின. ஆனால், மனிதனுக்கோ வேண்டியவாறு வேண்டிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய ஆயுதங்கள் அவனால் உருவாக்கப்பட்டன. இதனால், வேறு எந்த ஜீவராசியையும் விட அவனால் பூமியை மட்டுமன்றி விண்ணையும் இன்று ஆட்கொள்ள முடிகின்றது. பூமியின் நாலாபக்கமும் பரவிய மனித இனம் (கோமோசப்பியன்ஸ்), உலகின் பல்வேறு பிராந்தியச் சூழலுக்கேற்ற முறையிலே தோற்றம் பெற்றுப் பல்வேறு இனங்களாகக் (races) காலகதியில் வளர்ச்சி பெற்றது. இவ்வாறு மனித உருவில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியை மானிடவியலாளர் உடற் கூற்று வளர்ச்சி (Organic Evolution) என அழைப்பார்.

பல்வேறு நிலைகளுடாக வளர்ச்சி பெற்ற மனிதனது கலாசாரப் பரிணாம வளர்ச்சியை (Cultural Evolution) ஆராய்வதே தொல்லியலா

கும். 19ஆம் நூற்றாண்டிலே சமூகவியல், மானிடவியல், தொல்லியல் போன்ற துறைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியும், பின்னர் இத்துறைகளுக்கிடையே அமைந்த ஆய்வுத்துறைப் பரிமாறல்களும், மனிதனது கலாசார வளர்ச்சியைக் கட்டி எழுப்பும் பணிக்கு இன்று பேருதவி புரிகின்றன. பிலித்தோசீன், கொலோசீன் காலப் பிரிவுகளில் மனிதன் ஆயுதங்களை உருவாக்குவதற்கு உபயோகித்த மூலப் பொருட்களை மையமாக வைத்து இவற்றைக் கற்காலம், வெண்கலக்காலம், இரும்புக் காலம் என மூன்று காலப் பிரிவுகளாகத் தொல்லியலாளர் பிரித்துள்ளனர். தொல்லியல் வரலாற்றின் அச்சாணியாக விளங்கும் இம்முக்காலப் பிரிவு 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்தே நடைமுறையிற்கைக்கொள்ளப்பட்ட பொழுதிலும் தொல்லியல் ஆய்வுத் துறை வளர்ச்சி பெற்ற இன்றும் தொல்லியல் ஆய்வில் இது பெறும் பங்கு கணிசமானதாகவே காணப்படுகின்றது. இதனால் இவ்வரிசைக் கிரமப் படியே உலகின் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மனிதனது கலாசார வரலாறும் அமைந்திருந்தது என்று கொள்வதற்கில்லை.

உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கிடைத்த சான்றுகள் ஆரம்பத்திற் கல்லையும் பின்னர் வெண்கலத்தையும், அதன் பின்னர் இரும்பையும் தன் ஆயுதங்களுக்கான மூலப்பொருட்களாக மனிதன் கொண்டான் என எடுத்துக் காட்டினாலும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மூன்று காலப் பிரிவுகளுக்கான ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை. உதாரணமாக அவுஸ்திரேலிய வரலாற்றிலே கற்காலத்திற்குப் பின்னர் வெண்கலக் காலத்திற்கான தடயங்கள் காணப்படுவதற்குப் பதிலாகச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆங்கிலேயர் அப்பிராந்தியத்தைத் தமது ஆளுமையிற் கொண்டு வந்தபோது அவர்களாற் புகுத்தப்பட்ட இரும்புக் காலத்திற்கான தடயங்களே அங்குக் காணப்பட்டன. தமிழகத்திலும் தூய வெண்கலக் காலம் ஒன்று அமைந்திருந்ததற்கான விரிவான தடயங்கள் நமக்குக் கிட்டவில்லை.

கல்லாயுதங்களின் அமைப்பு, அளவு, செய்திறன், உபயோகம் ஆகியவற்றையும், இவை வழக்கிலிருந்த காலத்தில் நிலவிய சூழல், வாழ்வு, வளம் ஆகியவற்றையும் மனத்திற் கொண்டு தொல்லியலாளர் இவற்றை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். அவை பழைய கற்காலம் (Palaeolithic) இடைக் கற்காலம் (Mesolithic) புதிய கற்காலம் (Neolithic)என்பன ஆகும். கற்காலம் இவ்வாறு முக்காலப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டபோதும், இக்கற்காலத்தில் கற்களே பிரதான மூலப்பொருளாக விளங்கியபோதும் மரம், எலும்பு போன்றவற்றையும் தனது அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் கருவிகளாகக் கற்கால மனிதன் பயன்படுத்தினான். துரதிஷ்டவசமாக இவை பெருமளவு அழிந்துவிட்டன.

பழைய கற்காலமும் முக்காலப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை கீழை, மத்திய, மேலைப் பழங்கற்கால மென்பபடும். கற்காலக் கருவிகளின் அமைப்பு, அளவு, செய்திறன், உபயோகம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலே இப்பகுப்புக் காணப்படும். இக்காலப் பிரிவுகளின் கல்லாயுதங்களை உருவாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட மூலப் பொருட்களும், காலத்துக்குக் காலம் வேறுபட்டுக் காணப்பட்டன. இன்று காலத்தால் மிகப் பழைய கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இடமாக இருண்ட கண்டம் என ஒருகால் விளிக்கப்பட்ட ஆபிரிக்கா விளங்குகின்றது. இற்றைக்கு இருபது இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னரே வெளித்தோற்றத்தில் குரங்கைப் போன்ற கூட்டத்தினர் கல்லாயுதங்களை உபயோகித்ததற்கான தடயங்கள் இக்கண்டத்திலே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய நிகழ்ச்சி கீழைப் பிலித்தோசீன் காலப் பிரிவிலே நடைபெற்றது எனலாம். பொதுவாகக் கீழை, மத்திய, பழைய கற்காலங்களில் இக்கூட்டத்தினரின் செல்வாக்கே காணப்பட்டாலும், மத்திய கற்காலத்தில் பிற்கால மனித உருவின் அடிப்படைத் தோற்றம் படைத்த குழுவினரின் செல்வாக்கைக் காணமுடிகிறது. மேலைப் பழங்கால ஆயுதங்கள் தற்கால மனித உருவிலுள்ளவர்களால் இற்றைக்கு 40,000 ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஆக்கப்பட்டு ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றன.

பழைய கற்கால ஆயுதங்கள் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் காணப்பட்டாலும் இக்கருவிகள் பற்றிய ஆய்வு பிரான்ஸ் நாட்டிலே தான் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தலையெடுத்தது. இதனால், இக்காலக் கருவிகள் பல, பிரான்ஸ் நாட்டுக் குகைகளிலேயே முதல்முதலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதால் அவற்றுக்கு இக்குகைகளின் பெயர்களிடப்பட்டன. உதாரணமாகக் கீழைப் பழங் கற்காலத்தின் சிறப்பான கருவியாகிய கைக்கோடரிக்கு (Hand axe) பிரான்ஸ் நாட்டின் குகையாகிய 'அச்சுலைக்' கருத்திற் கொண்டு அச்சுலியன் கைக்கோடரி எனப் பெயரிடப்பட்டது. இவ்வாறே ஏனையவையும் ஆகும். ஆகவே, பிரான்ஸ் நாட்டில் குறிப்பிட்ட இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கீழை, மத்திய, மேலைப் பழங் கற்காலக் கருவிகளுக்கு இடப்பட்ட பெயர்கள் உலகின் ஏனைய பகுதிகளிலும் இப்பண்புகளுடன் கண்டெடுக்கப்பட்ட கருவிகளுக்கும் இடப்படலாயின. இதனால், சிறப்பாகச் செப்பனிடப்பட்ட கைக்கோடரி இந்தியாவில் காணப்படும்போது அச்சுலியன் கைக்கோடரி என அது அழைக்கப்பட்டது. இவ்வாறே ஏனைய பிரிவுகளும் அமைந்தன. இக்கருவிகளின் உபயோகம் பற்றி இன்று விஞ்ஞான ரீதியில் பலவாறான ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இவற்றின் தோற்றத்தைத் தொலைநோக்கியின் உதவியுடன் பார்த்துச் செய்திறன், உபயோகம் ஆகியன அறியப்படுவதோடு, இறுதியாக என்ன தேவைக்காக இக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன

என்பதையும், இதில் உறைந்திருக்கும் படிவங்களைக் கொண்டும் அறிய ஆராய்ச்சியாளர் முற்படுகின்றனர். அத்துடன் இத்தகைய கருவிகளை ஆக்கி உபயோகித்து இவற்றின் பயன்பாட்டை அறிவதோடு இன்று வாழும் பழங் குடிமக்கள் இவற்றை உபயோகிக்கும் விதத்தையும் கண்டு கொண்டு இவற்றின் செயற்பாட்டையும் உணருகின்றனர். தற்போது கற்கால ஆய்வு வெறும் ஆயுதங்களின் செய்திறனை மட்டும் அறிந்து கொள்வதில் நிற்கவில்லை. இக்கால மனிதன் வாழ்ந்த சூழல், சூழலின் அமிசங்கள், அச்சுழலை வெற்றி கொள்ள அவன் மேற்கொண்ட முயற்சி, குடியிருப்புகள், ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றின் செறிவு, அவ்வாயுதங்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட இடங்கள், நீர்நிலைகள், குடியிருப்புகள் ஆகியனவற்றுக்கிடையே இழைவிட்டோடும் தொடர்பு போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வதில் விஞ்ஞான சாத்திரங்கள் தொல்லியல் ஆய்விற்குப் பெருந்துணை புரிகின்றன.

பழைய கற்கால ஆயுதங்கள், குகைகள், திறந்த வெளிப் பகுதிகள், அவ்வாயுதங்களை உற்பத்தி செய்த இடங்கள், அவற்றுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மூலப்பொருட்கள் செறிந்து காணப்படும் இடங்கள் ஆகியவற்றில் காணப்படுவதோடு ஆற்றுப்படுக்கைகளில் தான் பிரதானமாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாற்றுப்படுக்கைகள் பிலித்தோசீன் காலத்தில் ஏற்பட்ட காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவாகக் கடல் மட்டம் கூடியும் குறைந்தும் காணப்பட அதற்கேற்ற முறையில் ஆறுகளின் சமநிலையில் பாதிப்பு ஏற்பட்டதால் தோன்றின எனலாம். ஆற்றின் பழைய படுக்கைகள் உயரமான இடத்திலும், பின்வந்தவை உயரம் குறைந்த இடத்திலும் காணப்படுவது வழக்கு. இப்படுக்கைகளில் பழைய கற்காலத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளில், வெவ்வேறு மூலப் பொருட்களால் ஆக்கப்பட்ட கருவிகள் காணப்படுவதால் ஆற்றுப்படுக்கைகளின் ஆய்வு பழைய கற்கால வரலாற்றில் முக்கியம் பெறுகின்றது.

பழைய கற்காலத்தில் குறிப்பாகக் கீழைப் பழங் கற்காலக் கருவிகளை உற்று நோக்கும்போது, கலைஅமிசம் பொருந்திய கருவிகளை ஆக்கும் முயற்சிகள் இக்காலத்திலே தோன்றிப் பின்னர் வளர்ச்சி பெற்றதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. எனினும், மேலைப் பழங் கற்காலத்திற்கான கலை உணர்வை வெளிக்காட்டும் விதத்தில் ஐரோப்பாவில் பிரான்ஸ், ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளிற்கிடக்கும் குகை ஓவியங்கள், எலும்புகளில் ஆக்கப்பட்ட உருவங்கள், மண்பாவைகள் ஆகியன காணப்படுகின்றன. மத்திய பழங் கற்காலம் தொட்டே மனிதன் இறந்தோரை முறையாக அடக்கஞ் செய்யக் கற்றுக் கொண்டான். அத்துடன் இறந்தவர்களின் உடல்

சிவப்பு நிறக் கலவையால் பூசப்பட்டுக் காட்சி தருவது, பிற்கால வாழ்வில், மறுபிறப்பில் மனிதன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைப் புலப்படுத்துகின்றது எனலாம்.

பழைய கற்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் முழுக்கல்லிலும், பின்னர் செதில்களிலும், பின்னர் சமாந்தரமான சிறிய நேரான பக்கங்களையுடைய கல்லாலான தகடுகளிலும் ஆயுதங்கள் செய்யப்பட்டன. இடைக் கற்காலத்தின் சிறப்பான ஆயுதங்களாகக் குறுணிக் கற்களில் வடிக்கப்பட்ட கோணவடிவமுடையனவும், கோணவடிவமற்றவையுமான ஆயுதங்கள் காணப்படுகின்றன. இதனால், இக்காலத்தில் குறுணிக்கற்களில் மைந்த ஆயுதங்களே விரவிக் காணப்படுவதால் இதனைக் குறுணிக் கற்காலம் என அழைப்பதும் வழக்காகிவிட்டது. எனினும், இக்காலத்தில் கோடரி வகையைச் சார்ந்த பரற்கர்களாலான கைக்கோடரிகளும் வழக்கிலிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இடைக் கற்காலத்தில் பழைய கற்காலத்தில் வாழ்ந்த பெரிய மிருகங்களான யானை, காண்டா மிருகம் என்பன அழியச் சிறிய மிருகங்களான கலைமான் முதலியவை காட்டாந்த பகுதிகளில் காணப்பட்டதால் அவற்றை வேட்டையாட மரத்தண்டுகளில் பொருத்தப்பட்ட குறுணிக் கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். இத்தகைய கருவிகள் மரத்தண்டுகளில் பொருத்தப்பட்டு அம்புகளாகவும் ஈட்டிகளாகவும் பயன்பட்டன. மரத்தண்டுகளில் குறுணிக் கற்கருவிகளைப் பதித்து அரிவாள்களாகவும் உபயோகித்தனர். இவ்வாறு மரத்தண்டில் இக்காலக் கருவிகளைப் பதித்துப் பயன்படுத்துவதில் பல நன்மைகள் கிடைத்தன. ஒடிந்த கூர்க்கருவி அகற்றப்பட்டு அதன் இடைவெளியில் இன்னொரு கூர்க்கருவி பதிக்கப்பட்டு அவ்வாயுதத்தைப் பயன்படுத்த முடிந்ததால் உடைந்த கருவிக்காக முழு ஆயுதத்தையும் எறிய வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. இடைக் கற்காலம், பெரும்பாலான இடங்களில் கொலோசீன் காலத்தின் ஆரம்பத்திலேயே தொடங்கி விட்டது எனலாம். இது இற்றைக்குப் பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்டு முன்னர் நடைபெற்ற வளர்ச்சியாகும். கொலோசீன் காலச் சீதோஷண நிலையின் மாற்றம் ஆரம்பத்தில் மத்தியகிழக்கிலே காணப்பட்டதால் இடைக் கற்காலக் கருவிகள் பல, முதன்முதலாக இங்கே தோற்றம் பெற்றன எனலாம்.

இற்றைக்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், இடைக் கற்காலத்திலும் பழைய கற்காலத்தைப் போன்று வேட்டையாடுதலே பிரதான தொழில் எனக் கருதப்பட்டு வந்தது. ஆனால், அண்மைக் கால ஆய்வுகள் இக்காலத்தில் மனிதன் வேட்டையாடுதல், மீன்பிடித்தல் ஆகியவற்றோடு உணவைச் சேகரித்தல் மட்டுமன்றி உணவுத் தானியங்களை உற்பத்தி செய்தல் பற்றியும் அறிந்திருந்தமையை எடுத்துக்

காட்டியுள்ளன. முன்னைய காலத்தை விட இக்காலம் மனித வர்க்கத்தின் செறிவும், வளர்ச்சியும் மேலோங்கிய காலமாகக் காணப்பட்டது.

வெறும் வேட்டையாடுபவனாக, நாடோடியாக, அலைந்து திரிந்த மனிதன் ஓரிடத்தில் நிரந்தரமாக இருந்து சூழலைத் தனது முன்னேற்றத்திற்காகப் பயன்படுத்திய காலமே புதிய கற்காலம் ஆகும். பழைய கற்காலத்திற் சூழலுக்குப் பயந்து, இயற்கைச் சக்திகளுக்குப் பயந்து, அவற்றைப் பற்றிய விளக்கமின்றி அடிமையாக வாழ்ந்த மனிதன், இடைக் கற்காலத்தில் அச்சூழலை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முற்பட்டபொழுதிலும் புதிய கற்காலத்திலேதான் சூழலைத் தனது முன்னேற்றத்துக்காகக் கூடிய வேகத்தில் பயன்படுத்தியமை தென்படுகிறது. இவற்றை ஓரிரு உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கலாம். பழைய, இடைக் கற்காலங்களில் மிருகங்களைக் கொன்று அவற்றை உணவாக மட்டும் பயன்படுத்திய மனிதன் இக்காலத்தில் பல்வேறு வழிகளில் அவை பலன் தரக்கூடியவை என்பதை அறிந்துகொண்டான். காட்டு மிருகங்களை வீட்டு மிருகங்களாக்குவதன்மூலம் இவற்றை உணவு உற்பத்தி, போக்குவரத்து போன்ற தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்திய தோடு இவற்றின் பாலைச் சிறந்த உணவாகவும் கொண்டான்.

இவ்வாறுதான் உணவுத் தானியங்களுமாகும். மத்தியகிழக்குப் பிராந்தியத்தில் இயல்பாகவே காணப்பட்ட கோதுமை, பார்லி போன்றவற்றைத் திட்டமிட்டுப் பயிரிடுவதன் மூலம் கூடிய விளைச்சலைப் பெறவும், இவ்விளைச்சலிற் கிடைத்த உணவை உடனே உண்டுகளிக்காது சேமித்து வைப்பதன் மூலம் பல நாட்களுக்கு இவற்றைப் பயன்படுத்தவும் கற்றுக்கொண்டான். இவ்வாறு புதிய கற்காலத்தில் மந்தை வளர்ப்பு, உணவு உற்பத்தி ஆகியவை பிரதான பொருளாதார நடவடிக்கைகளாகக் காணப்படுகின்றன. இதற்கான தடயங்களும் முதல்முதலாக மத்திய கிழக்குப் பிராந்தியத்திலேயே காணப்படுகின்றன. இம்மிருகங்களும், பயிரினங்களும் இப்பிராந்தியத்திலே இயற்கைநிலையிற் காணப்பட்டதால் இப்பகுதியே முன்னிலை பெற்றது. இதனால், இங்கிருந்தே மந்தை வளர்ப்பு, உணவு உற்பத்தி ஆகியவை உலகின் ஏனைய பகுதிகளுக்குப் பரவின என ஒரு சாரார் வாதிடுகின்றனர். இன்னொரு சாரார் இத்தகைய கண்டுபிடிப்புகள் ஓரிடத்திலிருந்து ஏனைய இடங்களுக்குப் பரவியதற்குப் பதிலாக வெவ்வேறிடங்களிற் தனித்தனியாகக் கண்டிபிடிக்கப்பட்டன என வாதிடுகின்றனர். இவையே பின்னர் உலகமெங்கணும் பரவின என்பதும் இவர்களது கருத்தாகும்.

எவ்வாறாயினும், மத்தியகிழக்குப் பிராந்தியத்திற் காணப்படும் பண்டைய விவசாயக் குடியிருப்புகள் கி.மு. 8000ஆம் ஆண்டைச்

சார்ந்தவையாகும். புதிய கற்கால மனிதன் உபயோகித்த கருவிகள் பழைய கற்காலக் கருவிகளைப் போலன்றி உராஞ்சி அழுத்தி ஆக்கப்பட்டதால் பளபளப்பாகவும், வழுவழப்பாகவும் காணப்பட்டன. அத்துடன் இவை கற்கருவிகளைப் படைப்பதில் மனிதன் பெற்றிருந்த ஆற்றலுக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகவும் அமைகின்றன. கைக்கோடிகளாக விளங்கிய இவை தோற்றத்தில் பழைய கற்காலக் கோடிகளைப் போலன்றி வேறுபட்டனவாய் வெட்டல், கிளறல், கிண்டல் போன்ற தேவைகளுக்காக மரப்பிடிகளின் பொருத்திப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்கால மனிதன் மட்பாண்டங்களைப் படைக்கும் வினைத்திறனையும் காலகதியிற் கற்றுக்கொண்டான். நிரந்தரமான வீடுகளில் வாழ்ந்த இவன், அவற்றை அலங்கரிக்கவும் தான் உபயோகித்த பொருட்களைக் கலையுணர்வு பொருந்தியனவாகப் படைக்கவும் பழகிக் கொண்டான்.

பழைய, இடைக் கற்காலங்களில் உணவு தேடுவதற்கு காலத்தைக் கழித்த மனிதனுக்கு இக்காலத்தில் நிரந்தரமான உணவு வசதியும், ஓய்வு நேரமும் கிட்டியதால் தன் சுற்றாடலைக் கூர்ந்து கவனிக்கவும், அவனால் முடிந்தது. மரம், மண் ஆகியனவற்றினால் நிரந்தர வீடுகளை அமைக்கக் கற்றுக் கொண்ட இவன் இவற்றைப் பல்வேறு வசதிகள் கொண்டனவாகவும் ஆக்கிக் கொண்டான். இவன் வளர்த்த கலைகளில் மட்பாண்டங்கள் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றன. ஆரம்பத்தில் கையாலே இவற்றைச் செய்த இவன் காலகதியில் சக்கரத்தில் இவற்றை வடிக்கப் பழகியதோடு பல்வேறு அலங்கார வேலைப்பாடுகள் உடையனவாக இவற்றை ஆக்குவதிலும் தேர்ச்சி கண்டான். நெய்தல் தொழில் பற்றி அறிந்திருந்ததால் மிருகங்களின் தோல்களுக்குப் பதிலாக ஆடைகளை அணியும் வழக்கமும் இக்காலத்தில் காணப்பட்டது. இவற்றோடு பல்வேறு மணி வகைகளில் அலங்காரப் பொருட்களையும் இவன் படைக்கக் கற்றுக்கொண்டான். உலோகங்கள் பற்றிய அறிவு காணப்பட்ட காலமும் இஃதாகும். செம்பு, வெள்ளி போன்ற உலோகங்களை அறிந்திருந்தாலும் அவற்றைப் பயனுள்ள வகையில் உருக்கி ஆயுதங்களைப் படைக்கும் ஆற்றலை நாகரிக காலத்திற்குள் கற்றுக்கொண்டான்.

இவை எல்லாவற்றையும்விடப் புதிய கற்காலத்திற்குத் தனிச் சிறப்பளிப்பது முன்னெப்போதுமில்லாத அளவுக்கு இக்காலத்தில் வளர்ச்சிபெற்ற பல்வேறு நிறுவன அமைப்புகள் என்றால் மிகையாகாது. சமூகத்தின் அடிப்படையாக, அச்சாணியாக, குடும்ப அமைப்பு ஸ்திரீம் பெற்ற காலம் இஃதெனலாம். கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள் ஆகியோரைக் கொண்டதே குடும்பமாகும். பிள்ளைகளின் நலனில் தாய்தந்தையர் அக்கறை கொள்ளல், தொழில் ரீதியாகக் குடும்ப

அங்கத்தவர்களிடையே வளர்ச்சி, பொருளைத் தேடிக் குடும்பத்தின் அடுத்த சந்ததியினருக்குக் கையளித்தல், கண்டுபிடிப்புகள், நற்பழக்கங்கள், நல்மரபுகளை மூத்தோரிடமிருந்து இளையோர் கற்றுக்கொள்ளல் இக்காலக் குடும்ப அமைப்பின் சில அமிசங்களாகும்.

குடும்பத்தின் வளர்ச்சிபோன்று சமூகத்தின் நலனையும் வளர்ச்சியையும் கருத்திற்கொண்டே வழக்கங்கள், மரபுகள், போக்குவரத்து வசதிகள், பொதுநலன்களுக்காகத் தமது சொந்த நலனையே விட்டுக் கொடுத்தல் போன்ற நற்பண்புகள் தோன்றி வளர்ந்த காலமே இக்காலமெனலாம். சுருங்கக் கூறின், மனிதனை ஒரு சமூகப் பிராணியாக்கி இத்திசையிலே அவனைச் செல்ல வைத்த காலப்பகுதி இஃதெனலாம். தனிமனிதனின் கண்டுபிடிப்புகள், முன்னேற்றங்கள், வளர்ச்சிகள் என்பன சமூகத்தின் வளர்ச்சிகளாயின. இத்தகைய வளர்ச்சிகளின் பலனைச் சமூகத்தவர் பகிர்ந்துகொண்டது மட்டுமன்றி அடுத்த சந்ததியினருக்குக் கையளிக்க அவர்கள் இவைகளை மேம்படுத்தி வளர்ப்பதில் அக்கறை காட்டியதனாற்றான் நாகரிகம் மிகக் குறுகிய காலத்தில் வளர்ச்சியடைய முடிந்தது.

சமூகத்தில் கட்டுப்பாடு தோன்றி வளர அரசியற்றுறையிற் கூட ஒரு கட்டுப்பாடுள்ள அரசு தோன்றுவதற்கான அடித்தளம் இடப்பட்ட காலமாகவும் இக்காலம் விளங்கியது. ஒரு கட்டுப்பாடான சமூக அமைப்பு ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட பிரதேசத்தில் செயற்படும்போது இத்தகைய ஓர் ஒழுங்கான அரசமைப்புக்குரிய அமிசங்கள் காணப்படுவது ஆச்சரியமில்லை. பிற்பட்ட நாகரிக காலத்தில் ஒரு நிரந்தரமான அமைப்பாக அரசமைப்புச் செயற்பட்டது போன்று இக்காலத்திற்குச் செயற்படாவிட்டாலும் கூட, சமூகம் பல்வேறு இடர்களை, பிரச்சினைகளை, சவால்களைச் சந்தித்த காலகட்டங்களிலாவது இது செயற்பட்ட தனாற்றான் இச்சமூகம் ஒரு கட்டுப்பாடான சமூகமாக வளர்ந்து பல சாதனைகளை ஈட்ட முடிந்தது. சமயத் துறையிலும் மனிதசக்திக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தி உண்டென்ற உணர்வும், அச்சக்தியின் அணுகு கத்தைப் பெறப் பல்வேறு சடங்குகள், கிரியைகள் அவசியம் எனவும் உணரப்பட்ட காலமே இக்காலமாகும். இக்கால வழிபாட்டில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு ஒரு பிரதான இடத்தைப் பெறுகிறது.

புதிய கற்காலத்தில் வாழ்ந்த இக்கால மனிதன் உபயோகித்த கருவிகளில் குறுணிக் கற்காலக் கருவிகளும் கணிசமாகக் காணப்படுவதை நோக்கும்போது இருவேறு கலாசாரங்களுக்கிடையே இருந்த தொடர்பு தெளிவாகின்றது. கிடைத்த உணவு வசதிகள் மனித வர்க்கத்தின் எண்ணிக்கை பெருகி வளரவும் வழிவகுத்தது. இவ்வாறு நோக்குபோது மனிதன் உபயோகித்த கருவிகள், சூழலை அவன் பயன்படுத்தியமை, இக்கால மனித வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி ஆகியவை

புதிய கற்காலம் முந்திய காலத்தை விடப் புதிய பண்புகளைப் பெற்று வளர்ச்சிபெற்ற காலமாக அமைந்ததை எடுத்தியம்புகின்றன. இதனாற் போலும் சில்டே என்ற தொல்லியலாளர் இக்காலத்தைப் புதிய கற்காலப் புரட்சி (Neolithic Revolution) என அழைத்தார்.

புதிய கற்காலம் மனித நாகரிக வளர்ச்சியில் ஒரு திருப்பு முனையாக விளங்கிய நேரத்தில், பின்னர் வெகு சீக்கிரத்தில் நகரங்களை மையமாக வைத்துக் கிட்டத்தட்ட கி.மு. 4000ஆம் ஆண்டுகளில் நாகரிகங்கள் வளர்ச்சி பெறவும் உந்துசக்தியாகவும் விளங்கியது. இப்புரட்சி முன்னைய காலங்களோடு ஒப்பிடுகையில் மிகக் குறுகிய காலத்தில் மனிதனை வசதிபடைத்த நகரங்களில் நாகரிகம் படைத்து வாழ வழிவகுத்தது. வெறும் நகரங்களில் வாழ்வதை மட்டும் நாகரிகம் குறித்து நிற்கவில்லை. நிச்சயமாக நகரவாழ்வு இதில் முக்கிய பங்கினை வகித்ததோடு, நேரடியாக உணவு உற்பத்தியிலீடுபடாத பல்வேறு தொழிற் பிரிவினரையும், அவர்களுக்கு உணவளிக்கும் கிராமிய மட்டத்திலமைந்திருந்த பொருளாதார அமைப்பையும் இது கொண்டிருந்தது. நகரத்தை ஆட்சி செய்த நிர்வாக அமைப்புக்குத் தேவையான கல்வி வசதி, எழுத்தின் உபயோகம் என்பன இக்காலத்தில் தோன்றிவிட்டதோடு இவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் மரபும் மேலோங்கியது.

எழுத்தின் உபயோகத்தோடு, நாணயப் புழக்கம், பல்வேறு வகைப்பட்ட வினைஞர் குழுக்கள், வியாபாரம், போக்குவரத்து வசதிகள், கட்டிட அமைப்புப் போன்ற ஏனைய கலைச்சிறப்புகளும் நாகரிகத்திற் காணப்பட்டன. ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சட்டதிட்டங்கள், வழக்காறுகள், சமய, பொருளாதார அமைப்புகள் என்பனவும் இதன் கூறுகளாக அமைந்திருந்தன. எனவே, பல்வேறு சமூக நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியும், முதிர்ச்சியும் பெற்ற காலமாகவே இக்காலம் காணப்பட்டது. நாகரிகத்தின் அமிசமாக முன்னைய காலத்தைவிட உடைமை பற்றிய இறுக்கமான உணர்வும், போர், பூசல்களும் விளங்கியதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எவ்வாறாயினும், சாதாரண நிலையில் மெதுவான வேகத்தில் வளர்ச்சி பெற்ற மனித கலாசாரம் இக்காலத்தில் பல்வேறு சிறப்புகளும் சிக்கல்களும் நிறைந்ததாக விளங்கியது. உலகின் ஆதி நாகரிகங்கள் ஆற்றுப்படுக்கைகளிலேயே ஆரம்பமாயின. மழையை நம்பி வாழ்ந்த புதிய கற்கால மனிதன் இக்கால இறுதியில் வற்றாத நதிகள் சிரஞ்சீவியாக விளங்குவதைக் கண்டு அவற்றைத் தனக்கேற்ற முறையில் பயன்படுத்தினான். இவ்வாறு தோன்றிய நாகரிகங்களே சுமேரிய, எகிப்திய, சிந்துவெளி, சீன நாகரிகங்களாகும். சுமேரிய நாகரிகம் கி.மு. 4000 ஆண்டளவிலே உருப்பெற்றுவிட்டது எனலாம்.

நாகரிகங்களின் வருகையுடன் வெண்கலக் காலம் ஆரம்பமாகி ந்தது. இக்காலத்திற் செய்யப்பட்ட கருவிகள் பெருமளவு வெண்கலத்தாலேயே செய்யப்பட்டன. இரும்பின் உபயோகம் கி.மு. 2000 ஆண்டளவில் சின்னாசியாவில் உணரப்பட்டது. இதன் உபயோகத்தை உலகுக்களித்தவர்கள் கிற்றையிற் மொழி பேசியோரே. பின்னர் உலகின் பல பகுதிகளிலும் இது பரவியது. எனவே, மனித வரலாறானது இவ்வாறு கற்கால, வெண்கலக் கால, இரும்புக்காலப் படைகளைத் தாண்டி வளர்ச்சி பெற்ற தொன்றாகும். இத்தகைய காலப்பகுப்பு மனிதன் உபயோகித்த கருவிகளை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்திய மூலப்பொருட்களை மையமாக வைத்தே ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இதே நேரத்தில் வளர்ச்சி பெற்ற சமுதாய அமைப்பில் மனிதனது சமூக, பொருளாதார அமிசங்களை மையமாக வைத்தும் ஆய்வுகள் நடைபெற்றன. இதன் விளைவாக மனிதனது வாழ்க்கை மூன்று படைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இது நாடோடி வாழ்க்கையாக இருந்தது. இத்தகைய வாழ்வில் பழைய, இடைக் கற்காலங்கள் அடங்கின. பின்னர் காட்டுமிராண்டியாக மனிதன் காணப்பட்டான். இக்காலத்தில் புதிய கற்காலம் அடங்கியது. இறுதியாக வளர்ச்சி பெற்ற நாகரிக நிலையில் வெண்கலக் காலம் அடங்கியது எனலாம். இவற்றோடு தொல்லியலாளர் எழுத்தாதாரம் காணப்படாத, பழைய, இடைக் கற்கால, புதிய கற்காலப் பிரிவுகளை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால அட்டவணையில் (Pre-history) அடக்குவர், எழுத்தாதாரம் காணப்படும் நாகரிகக் காலத்தை வரலாற்றுக் கால மென்பர்.

ஆனால், இந்நாகரிகத்திற்கு உந்துசக்தியாக விளங்கிய ஒரு காலமும் உண்டு. இதுதான் வரலாற்றுதய காலமாகும் (Protohistory). மத்தியகிழக்குப் பிராந்தியத்தில் புதிய கற்காலத்தின் இறுதிப் பகுதிக்கும் நாகரிகக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலமே இஃதாகும். தென் இந்தியா, ஈழம் போன்ற நாடுகளில் இரும்புக் காலமாகவே இவ்வரலாற்றுதய காலம் காணப்படுகின்றது. தென்னிந்தியா, ஈழம் ஆகியவற்றில் காணப்படும் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு இதனுள் அடங்கும். இக்காலம் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு வேண்டிய அடிப்படை அமிசங்களைக் கொண்டிருந்ததோடு, வரலாற்றுக் காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்ற அமிசங்கள் கருக்கட்டிய காலமாகவும் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக, தென்னிந்திய, ஈழப் பெருங் கற்கால மட்பாண்டங்களில் "கிராபிடா" எனப்படும் குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்தில் எழுத்தின் உபயோகம் வழக்கில் வருகிறது. இதனால் இக்குறியீடுகளை எழுத்தின் உபயோகம் கருக்கட்டிய நிலையையே குறிக்கின்றன எனலாம். இவ்வாறுதான் ஏனைய

அமிசங்களும் காணப்படுகின்றன. இதனால், வைகறைப் பொழுது போன்று, விடிந்தும் விடியாத நிலையிற் காணப்படுவதே வரலாற்றுதய காலமாகும்.

எனவே, மனிதனது நீண்ட வரலாற்றிலே கற்காலம், அதாவது எழுத வாசிக்கத் தெரியாத வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்(Pre - history)மிக நீண்ட காலப்பகுதியாகும். வரலாற்றிலே 99 வீதமான காலப்பகுதி இக்காலத்தில் அடங்கும். மிகுதி 1 வீதமான காலப்பகுதியிலேதான் மனிதன் கல்வி கற்றவனாக, எழுத வாசிக்கத் தெரிந்து நாகரிக வளர்ச்சி பெற்றவனாகக் காணப்படுகின்றான். இவை யாவும் சிந்திக்கும் ஆற்றல் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றதையும், இறுதிக் கட்டத்திற் குறிப்பாகப் புதிய கற்காலம் தொடங்கிய பின் மனித நாகரிக வளர்ச்சி துரிதப்படுத்தப்பட்டதையும் உணர்த்துகின்றன.

இந்தியாவைப் பொருத்தமட்டில் பழைய கற்காலத் தடயங்கள் இற்றைக்கு ஐந்து இலட்சம் வருடங்களிலிருந்தே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய தடயங்களும் மத்திய பிலித்தோசீன் காலத்தவையாகும். மத்திய பழைய கற்காலம் மேலைப் பிலித்தோசீன் காலத்தைச் சார்ந்தது. இக்காலக் கருவிகள் கி.மு. 50,000 தொடக்கம் கி.மு. 20,000 ஆண்டுகள் வரைப் புழக்கத்திலிருந்ததாக அறிஞர் கொள்வர். மேலைப் பழங் கற்காலமும் கி.மு. 20,000 தொடக்கம் கி.மு. 10,000ஆம் ஆண்டுகள் வரை நீடித்திருந்தது. இடைக் கற்காலத்தின் ஆரம்பத்தை கி.மு. 8000ஆம் ஆண்டுகளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. புதிய கற்காலத்திற்கான தடயங்கள் கி.மு. 7000ஆம் ஆண்டளவில் வடமேற்கிந்தியாவில் காணப்பட்டாலும் தென்னிந்தியாவில் கி.மு. 4000 ஆண்டளவிலேதான் இது ஆரம்பமாகியது. தற்கால ஆய்வுகள் பெருங் கற்காலத்தின் தோற்றத்தை கி.மு. 1000ஆம் ஆண்டுகளாக நிர்ணயித்துள்ளன. இடைக் கற்காலக் கருவிகள் புதிய, பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தைச் சார்ந்த குடியிருப்புகளின் காணப்படுவது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால், இந்திய நாகரிகத்தின் அடித்தள கர்த்தாக்களாக இவ்விடைக் கற்காலத்தைச் சார்ந்த "வேடொயிட்" "Veddoid" மக்களே விளங்கினர் என்றும், தென்னகப் புதிய கற்காலத் தின் மூலகர்த்தாக்களாகத் திராவிடரே விளங்கினர் என்றும், தொல்விய லாளர் கொள்வர். பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டை வளர்த்தெடுத்தவர்களும் இவர்களேயாவர்.

இதனால் கற்காலத் தமிழகத்தின் வரலாறு இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகள் போன்று இற்றைக்கு ஐந்து இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னரே ஆரம்பித்து விட்டது எனலாம். இது மட்டுமன்றி இந்தியா வில் பழைய கற்காலத்தைச் சார்ந்த கற்கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட

முதலிடங்களில் ஒன்றாகத் தமிழகமே விளங்குகின்றது. இஃது 1863ஆம் ஆண்டிலே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியாகும். இதைத் தொடர்ந்து கீழை மத்திய பழங் கற்கால ஆயுதங்கள் தமிழகத்தின் பற்பல பகுதிகளின் கண்டு பிடிக்கப்பட்டாலும், வடதமிழகத்திலேயே இவை செறிந்து காணப்படுகின்றன. மேலைப் பழங் கற்காலத்திற்கான தடயங்கள் தமிழகத்திற்கு வடபாலமைந்த ஆந்திர மாநிலத்திற் காணப்பட்டாலும் கூட, தமிழகத்தில் இது பற்றிய விரிவான தகவல்கள் இல்லை எனலாம். குறுணிக் கற்காலம் (இடைக் கற்காலம்) கூட ஏனைய மாநிலங்களைப் போன்று கி.மு. 8000ஆம் ஆண்டளவில் இங்குத் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் என எண்ண இடமிருந்தாலும் கூட, ஈழத்தில் குறுணிக் கற்காலம் பற்றிக் கிடைக்கும் தடயங்களும், அதன் பழைமையை உறுதி செய்யும் விதத்தில் கிடைக்கும் காலக் கணிப்புக் களும், தமிழக-ஈழ இடைக் கற்காலத்து ஆயுதங்களிடையே நிலவும் ஒற்றுமையும் இக்காலம் பிலித்தோசீன் காலத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் இப்பிராந்தியத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று எண்ண வைக்கிறது.

ஈழத்திற் கிடைத்த இடைக் கற்காலத்திற்குரிய தடயங்களைக் காலக்கணிப்புக்கு உட்படுத்தியபோது இக்காலம் கி.மு. 28,000 ஆண்டளவில் இங்கே ஆரம்பித்திருக்கலாமென்பது தெரியவந்துள் ளது. இவ்வாறே தமிழகத்திலுள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் மேற்கொண்ட ஆய்வின் மூலமாகவும் இடைக் கற்காலம் இப்பகுதியில் கி.மு. 30,000 ஆண்டளவில் தோன்றியிருக்கலாமென்பது புலனாகி யுள்ளது. எவ்வாறாயினும் இத்தகைய காலக்கணிப்பை உறுதியாக்குவ தற்கு மேலும் பல ஆய்வுகள் இப்பகுதிகளில் மேற்கொள்ளல் அவசியமாகின்றது. எனினும், இடைக் கற்காலம் பிலித்தோசீன் காலத்தின் பிற்பகுதியிலேயே சில இடங்களிலாவது தோன்றிவிட்ட தென்பதை வட இந்தியாவில் குஜராத் போன்ற இடங்களில் அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளும், ஆபிரிக்காக் கண்டத் தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளும், எடுத்துக் காட்டியுள்ளமை ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது.

மேற்கூறிய சான்றுகளின் அடிப்படையில் தென்னாசிய வரலாற் றில் இதற்கு முன்பெல்லாம் இடைக்காலம் "கொலோசீன்" காலத்திற் றான் காணப்பட்டது என்ற கருத்தை மறு பரிசீலனை செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அத்துடன் 'இடைக்காலம்' என்ற பதத்தினை இக்கலாசாரத்தினை முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள நாம் மேலும் பயன்படுத்த முடியுமா என்ற கேள்வியையும் நம் மனக் கண்முன் எழுப்புகிறது. இடைக் கற்கால ஆயுதங்கள் இந்தியாவில் புதிய

கற்காலம், பெருங் கற்காலம் ஆகியவற்றின் கலாசாரப் படைகளிலும் காணப்படுவதால் இக்கலாசாரத்திற்குரிய குறுணிக் கற்களிலமைந்த ஆயுதங்களை மையமாகக் கொண்டு இதனைக் குறுணிக் கற்காலம் என்றழைப்பதே மிகப் பொருத்தமானதாகத் தென்படுகிறது. இக்குறுணிக் கற்கால மக்கள்தான் தமிழகத்திலிருந்து ஈழத்திற்கும் பரவினர். இவர்களின் ஈழம் நோக்கிய படர்ந்தலுக்கு உதவியாக அக்காலத்தில் ஈழம் - தமிழகம் ஆகிய பகுதிகளை இணைத்த இராமர் அணை பயன்பட்டதுபோல் தெரிகிறது. ஏனெனில், புவிச்சரித இயலாளர் இத்தகைய அணைத்தொடர்ச்சி கி.மு. 7000 ஆம் ஆண்டுவரை காணப்பட்டது எனவும் கருதுகின்றனர்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் தமிழகம், ஈழம் ஆகிய பகுதிகளில் புதிய கற்காலம் பற்றிக் காணப்படும் சான்றுகள் பற்றி ஆராய்வது அவசியமாகின்றது. தென் தமிழகத்திலே புதிய கற்கால ஆயுதங்களின் செறிவு குறைந்தே காணப்படுகிறது. இதனால் இவை வட தமிழகத்திலிருந்தே இங்கு எடுத்துவரப்பட்டன என்றும், இப்பகுதியில் புதிய கற்காலத்திற்குரிய ஆயுதங்களோ பிற கலாசாரப் பொருட்களோ கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. ஈழத்திலோ எனில் இற்றை வரை புதிய கற்காலத்திற்குரிய சான்றுகள் காணப்படவில்லை. இவ்விரு பகுதிகளிலும் பழைய கற்காலக் கலாசாரத்திற்கும் பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்திற்கும் இடைப்பட்ட கலாசாரமாக இடைக் கற்காலக் கலாசாரமே விளங்குகிறது. இதனால், பெருங் கற்காலத்திற்குப் பின்னணியாக இடைக் கற்காலமே விளங்குகிறது எனலாம். ஆதலால், புதிய கற்காலக் கலாசார வளர்ச்சி இன்றி இப்பகுதிகளில் கலாசார வளர்ச்சி ஏற்பட்டதா என்ற கேள்வி எழுகிறது. வருங்காலத்தில் இவ்விரு பகுதிகளிலும் திட்டமிட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதன் மூலம்தான் இதற்கான தெளிவான விடையை நாம் கண்டுகொள்ள முடியும்.

இடைக் கற்காலத்தை அடுத்து வரும் புதிய கற்காலத்திற்கான தடயங்களும் வட தமிழகத்திற்கு செறிந்து காணப்படுகின்றன. ஆனால் பெருங் கற்காலத்திற்கான தடயங்களோவெனில் தமிழகம் முழுவதும் செறிந்து பல ரகங்களாகக் காணப்பட்டாலும் கூட, தென் தமிழகத்திற்கு கிடைப்பவை வட தமிழகத்திற்கு கிடைப்பவற்றை விடக் காலத்தால் முந்தியவை என்ற கருத்தைச் சில தொல்லியலாளர் முன் வைத்துள்ளனர். எனவே, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வட தமிழகம் சிறப்புப் பெற்றுக் காணப்பட, வரலாற்றுதய, வரலாற்றுக் காலத்தில் தென் தமிழகம் மேன்மை பெற்றிருக்கலாம். இருந்தும் இத்தகைய கருத்து விரிவான அகழ்வாராய்வுகள் மூலம் உறுதி செய்யப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

எவ்வாறாயினும், பெருங் கற்காலக் கலாசாரம் தமிழகத்தினை நாகரிக வளர்ச்சி கொண்ட பிரதேசமாக ஆக்குவதில் ஆற்றிய பங்களிப்பு மகத்தானது. மிகக் குறுகிய காலத்தில் கிட்டத்தட்ட ஐந்து நூற்றாண்டுகளில் இத்தகைய கலாசார முதிர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது பெருங் கற்காலத்திற்காணப்பட்ட கலாசார வளர்ச்சியே எனலாம். பொதுவாகவே தமிழகத்தில் விவசாயப் புரட்சியை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்கள் இப்பெருங் கற்கால மக்களாகிய திராவிடரே எனலாம். இக்காலத்தில் பிரதான உலோகப் பொருளாக இரும்பு பயன்படுத்தப்பட்டதால் இது இரும்புக் காலமெனவும் அழைக்கப்படுகிறது. குளங்கள், நெல்வயல்கள், கிராமங்கள், இடகாடுகள் ஆகியன இக்கலாசாரத்தின் முதுகெலும்பாகும். இதன் கலாசார வளர்ச்சியை இக்காலத்திற்குரிய பலவகையான இரும்பாயுதங்கள், மட்பாண்டங்கள், மட்பாண்டங்களிற் காணப்படும் குறியீடுகள் (கிராபிடி), பல்வகை மணிவகைகள் அலங்காரப் பொருட்கள், ஓவியங்கள் ஆகியன எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பொதுவாகவே இக்கால மக்கள் பல்வேறு இனக் குழுக்களாகப் பிரிந்து காணப்பட்டதோடு அவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட பூசல்கள், போர்கள் ஒரு முக்கிய அமிசமாக இக்காலத்தில் விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியங்களும், பல்வேறு விதமான இரும்பினாலான போர்க்கருவிகளும், பாறை ஓவியங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அண்மைக் காலத்தில் இக்காலத்திற்குரிய பாறை ஓவியங்கள் பல தமிழகத்திற்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது (பவுன் துரை, இரா.1986). இவை பெருமளவுக்கு வடஆர்க்காடு, தென்ஆர்க்காடு, தர்மபுரி, நீலகிரி, கோவை, மதுரை ஆகிய மாவட்டங்களிலே தான் காணப்படுகின்றன.

பல வர்ணங்களில் இப்பாறை ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டாலும் பெருமளவுக்கு வெள்ளை, செந்நிறம் ஆகிய வர்ணங்களே இவற்றை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வோவியங்களின் கருப் பொருளாக, மனிதர், விலங்குகள், பறவைகள் போன்றன காணப்படுகின்றன. சில சமயம் மனித உருவங்கள் வரிசையாக நிற்பது போன்ற பாவனையிலும், இன்னும் சில இடங்களில் மிருகங்கள், பறவைகள் ஆகியனவற்றின் முகங்களையுடையனவாகவும் இவை சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மனித உருவங்கள் யானை, குதிரை, ஆகிய மிருகங்களில் அமர்ந்து அம்பு, கேடயம், வேல் போன்ற ஆயுதங்களைத் தாங்கி நிற்கும் பாவனையிலும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன அவதானிக்கத்தக்கது. இம்மனித உருவங்கள் வேட்டையாடுதல், போரிடல், நடனமாடுதல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபடும் விதத்திலும் இங்கே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றோடு குதிரை, யானை, காளை, பசு, ஆடு, மாள், மீன், ஆமை, பன்றி, புலி, நாய், பல்லி, அன்னம் போன்றனவும் வரையப்பட்டுள்ளன. இவ்வோவியங்கள் சிலவற்றுள் (கீழ்வாலை) சில குறியீடுகளும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய

குறியீடுகள் சிந்துவெளிக் கலாசாரத்திலும் பெருங் கற்காலப் பாளை ஓடுகளிலும் காணப்படுவதும் அவதானிக்கத்தக்கது. இறுதியாக இவ் வோவியங்கள் காணப்படும் இடங்களிலொன்றாகிய மகாராசக் கடையிலுள்ள கற்புதுக்கையில் வண்ணக் கலவையால் எழுதப்பட்ட எழுத்துகளும் அவதானிக்கத் தக்கவையாகும்.

தமிழகத்தின் வரலாற்றுக் காலமும், நாகரிக காலமும் சங்க இலக்கியங்களின் காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டன. சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார அமைப்பை உற்று நோக்கும்போது நாகரிகத்தின் அடிப்படை அமிசங்களாகிய நகர வாழ்வு, கலை, இலக்கியம், எழுத்து, நாணயம், வணிகம் போன்ற இன்னோரன்ன அமிசங்கள் பல இக்காலத்தில் காணப்பட்டமை தெளிவாகின்றது. எனினும், சங்க இலக்கியங்களின் காலம் பற்றி அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடு நிலவுகின்றது. பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி முதலியோர் இவை கிறிஸ்து சகாப்தத்தை அடுத்த முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகள் எனக் கூறுகின்றனர். ஆனால், இவ்விலக்கியங்களைத் துருவி ஆராயும்போது அவற்றுட் காணப்படும் மிகப் பழைய அமிசங்கள் பல, இவை யாவும் ஒரே காலத்தவை அல்ல என்றும் பல்வேறு காலப் பாடல்களைக் கொண்டு காணப்படுகின்றனவென்றும் எடுத்தியம்புகின்றன. அத்துடன், இவை பாடப்பட்ட காலம் ஒன்றாகவும், தொகுக்கப்பட்ட காலம் இன்னொன்றாகவும் காணப்படுகின்றன. இதனால், சங்கச் செய்யுட்களுட் பல அசோகச் சக்கரவர்த்திக்கு ஒரு சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே (கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டளவில்) எழுந்தது விட்டன என்பதை எடுத்துக் காட்டப் பல சான்றுகள் இவற்றிலே காணப்படுகின்றன எனலாம்.

மரபு வழிக் கதைகளை நோக்கும்போது பாண்டியர் தமிழ்ச் சங்கங்களைத் தென்மதுரை, கபாடபுரம் ஆகியவற்றில் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்தபோது அவை கடற்கோள்களால் அழிய, இறுதியாகப் பாண்டியர் தற்கால மதுரையை அடைந்து மூன்றாவது தமிழ்ச் சங்கத்தை இங்கு அமைத்துத் தமிழை வளர்த்தனர் என்பது புலனாகின்றது. இக்கடற்கோள்கள் தமிழ் நூல்களில் "பஃறுளி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுத்துக் குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள" என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. முச்சங்க மரபு மட்டுமன்றிப் பாண்டிய வமிசத்தின் பெயரினது முக்கியத்துவமும், செந்தமிழ் மொழி வழங்கிய பிரதேசமாகவும் இது கூறப்படுவதும், ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் தமிழகத்தின் பழைய வரிவடிவமாகிய பிராமி வரிவடிவம் தோன்றிய பகுதியும் இஃதாகும். இத்தகைய வரிவடிவத்தைத் "திராவிட" வரிவடிவம் என வாதிடுவர் அறிஞர். இத்திராவிட வரிவடிவமே பாண்டியநாடு, ஈழம் போன்ற பிரதேசங்களில் அசோக பிராமி வரிவடிவம் தமிழ் நாட்டுக்குப் பரவும் முன்னர் வழக்கிலிருந்த வரிவடிவமாகும். இதன் தோற்றம் கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டாக

இருக்கலாமெனக் கொள்ளப்படுகிறது. பாண்டி நாட்டிற் கிடைக்கும் பழைய தமிழக நாணயங்களாகிய முத்திரை நாணயங்களும் (Punch-marked coins) இதே காலத்தவையே எனக் கூறப்படுகின்றது. அது மட்டுமன்றி மன்னர் பெயர், தலை ஆகியன பொறித்து முதல்முதலில் நாணயங்களை வெளியிட்ட பெருமையும் பாண்டியருக்கே உண்டு எனலாம் (கிருஷ்ணமூர்த்தி. இரா. 1986). இதனால் தமிழகத்தின் நாகரிகத்தின் துகள்கள் முதலில் பாண்டி நாட்டில் தோன்றினாலும், காலகதியில் தமிழகத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலும் இவை பரவியதன் விளைவாக கி.மு. 500ஆம் ஆண்டளவில் நாகரிக வளர்ச்சி பெற்ற பிராந்தியமாக இது காணப்பட்டது எனக் கொள்ளலாம்.

எனவே பெருங் கற்காலப் பண்பாடே தமிழகத்தை நாகரிக நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது என்பது தெளிவு. அவ்வாறாயின் இப்பண்பாடு நிலவிய தமிழகத்திற்கு வடபாலமைந்திருந்த ஆந்திர மாநிலம், கர்நாடக மாநிலம் ஆகியவற்றில் சமகாலத்தில் இத்தகைய நாகரிக வளர்ச்சி நடைபெற்றதா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. அத்துடன் இப்பிராந்தியங்களில் இக்காலத்தில் நாகரிக வளர்ச்சிக்கான தடயங்கள் காணப்படாமை வட இந்தியாவிலிருந்தே இவற்றினூடாகத் தென்னகத் திற்கு நாகரிகம் வரவில்லை என்பதனைத் தெளிவாக்குகின்றது. தமிழகத்தை ஏனைய தென் மாநிலங்களை விட (திராவிட மாநிலங்களை விட), முன்னிலைக்கு இட்டுச் சென்ற பிரதான காரணி அது கொண்டிருந்த கடல்தொடர்பே எனலாம். இத்தகைய கருத்தை மாண்டவியலாளரான பேராசிரியர் மலோனி வெகு சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (Maloney. C.T. 1968).

தமிழகத்தில் கிடைத்த வாசனைத் திரவியங்கள், கடலில் விளைந்த முத்துகள் என்பவையே மத்தியகிழக்குப் பிராந்தியத்திலிருந்தும் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்தும் வணிகக் கூட்டத்தினரை இங்கு அழைத்தன. இவர்களின் தொடர்பால் பெருங் கற்காலத்திற் கலாசார வளர்ச்சி ஏற்பட்டது என்பர். பினீசியர் பற்றிய செய்திகளும், சொலமன் பற்றிய செய்திகளும் இத்தகைய வணிகத்தொடர்பையே குறித்து நிற்கின்றன. இவ்வாறு ஏற்பட்ட கலாசாரப் பரிமாறல், விவசாய சமூக அமைப்பை நகர நாகரிகச் சிறப்புப் பெற்றுத் துரித கதியில் வளர்ச்சி பெற வைத்தது. வணிகத்தின் மையப் பிரதேசங்களாகக் காஞ்சி, வஞ்சி, உறையூர், புகார், மதுரை, கொற்கை ஆகியன விளங்கின. வணிகச் சிறப்பால் கிடைத்த வசதிகள் வாழ்க்கை முறையிலும் மாற்றத்தைக் கொண்டுவர, ஏனைய பிராந்தியங்களை விடத் தமிழகம் துரித கதியில் முன்னேறிச் செல்ல முடிந்தது. எனினும், விரிவான முறையில் தமிழகத்தின் பண்டைய நகரங்களில் அகழ்வாராய்ச்சி நடைபெறவில்லை. அகழ்வாராய்ச்சி நடைபெற்ற இடங்களிற்கூட விரிவான ஆய்வுக்கு இடம் உண்டு.

இதனை விளக்க ஓர் உதாரணத்தை மட்டும் கூறலாம். சேர்மோற்றிமர் வீலரினால் அகழப்பட்ட இடங்களில் தென்னகத்திலுள்ள பிரமகிரி, அரிக்கமேடு ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆனால், இன்று அவரது பிரமகிரிச் சான்றுகளை மீளாய்வு செய்த அறிஞர் பலர் பிரமகிரியின் பழைமையை மேலும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். இவ்வாறே அரிக்கமேடு பற்றிய மீளாய்வும் இதன் பழைமையை மேலும் விரிவாக எடுத்துக் காட்டலாம். எவ்வாறாயினும் தமிழக அகழ்வாராய்ச்சித் துறைகள் துடிதுடிப்புடன் இயங்கினாற்றான் தமிழக நாகரிக வளர்ச்சி பற்றி விரிவான, விளக்கமான, கவையான செய்திகள் கிட்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நடைபெற இருக்கும் ஆய்வுகள் தமிழகத்தின் நாகரிக வளர்ச்சி பற்றி மட்டுமன்றி ஈழத்தின் ஆதிநாகரிகத்தின் தோற்றம், படர்தல் ஆகியன பற்றியும் விரிவான தகவல்களைத் தந்துதவும் என்பதில் ஐயமில்லை. சுருங்கக் கூறின் பாக்கு நீரிணையின் இருகரைகளையும் மையமாகக் கொண்டு தென் தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்படும்போது இதிற்கிடைக்கும் சான்றுகள் இவ்விரு பிராந்தியங்களின் நாகரிக வளர்ச்சி, இவற்றுக்கிடையிலான தொடர்பு, தென்னாசிய நாகரிக வளர்ச்சியில் இவற்றுக்குரிய பங்கு ஆகியன பற்றிச் சரியாக மதிப்பீடு செய்வதற்குரிய தடயங்களை அளிக்கும் எனலாம். தமிழகத்தைப் போலவே ஈழத்து நாகரிகமும் பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திலிருந்தே துளிர்ந்த தென்பதைக் கடந்த இரு தசாப்தங்களாக மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளும் அகழ்வுகளும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன (Sitrapalam.S.K. 1980,1988).

எனினும், கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வட இந்தியா விலிருந்து தமிழகம் நோக்கிப் படர்ந்த பௌத்த மதத்தினால் தமிழகத்து நாகரிகத்தில் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்த முடியாவிட்டாலுங்கூட, ஈழத்து நாகரிகத்தில் இதன் தாக்கம் மிகப் பெரியதாக அமைந்தது. இதனால் ஒரே அடித்தளத்திலிருந்து உருவாகிய தமிழக-ஈழ நாகரிகங்கள் வெவ்வேறு திசையாகப் பிரிந்து வளரவும் தொடங்கின. இவ்வாறு ஈழ நாகரிகம் தனித்துவமான பாதையில் வளரத் தொடங்கினாலும், இந்நாகரிகத்தின் அடித்தளம் திராவிட நாகரிக அமிசங்களை என்பதைப் பௌத்த மதத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட குகைத் தானங்களை எடுத்து விளக்கும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் எடுத்தியம்புகின்றன (Sitrapalam. S.K.1980a, 1988, 1988a, 1991). இதனால் தொடர்ந்து இப்பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்படும் அகழ்வுகள் தமிழ் நூல்கள் கூறும் அழிந்த தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் எச்சசொச்சமாக ஈழம் விளங்குகின்றது என்பதனை உறுதிப்படுத்த மேலும் பல தடயங்களைத் தரலாம். இதனால் இத்தகைய தடயங்களை வெளிக் கொணர்வது தமிழக-ஈழத் தொல்லியலாளரை எதிர்நோக்கும் பெரும் பணி என்றால் மிகையாகாது.

அத்தியாயம் - 1

அமைவிடம்

1. இந்திய புவியியற் பின்னணி

மனித நாகரிக வளர்ச்சியை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இந்நாகரிகம் தழைத்தோங்கிய புவி இயற் பின்னணி பற்றிய அறிவு மிகவும் அவசியமாகின்றது. ஒருவகையில் பார்க்கும் போது நாகரிக வளர்ச்சிக் கான பாதையாக இப்புவி இயற் கூறுகள் விளங்க இதன் கர்த்தாவாக, இதன் படைப்பாளியாகிய மனிதனே காணப்படுகின்றான். மனிதன் தான் சாதித்த தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியால், தான் வாழ்ந்த புவியியற் சூழலை ஆட்கொள்வதில் வெற்றி பெற்றுள்ளான். இதனால் புவி இயற் பின்னணியானது மனிதனது வளர்ச்சிக்கு வழி சமைக்க, அவ்வளர்ச்சியின் பல்வேறுபடிகள், வேகம் ஆகியனவற்றை நிர்ணயிப்பவனாக மனிதன் விளங்குகிறான் என்பது வாஸ்தவமாகின்றது. வரலாற்றைப் பொதுவாக மனிதனுக்கும் அவன் வாழ்ந்த சூழலுக்குமிடையே காணப்படும் உரையாடல் எனக் கொண்டால், இத்தகைய வரலாற்றைக்கட்டி எழுப்புவதில் தொல்லியலாளனின் பணி கடும்பணியாகின்றது. காரணம், இவன் ஆராயும் மனிதன் பல்லாண்டுகட்கு முன்னர் இறக்க, இவன் விட்டுச் சென்ற தடயங்கள் மறைந்தும், திரிந்தும் விட்டன. இதனால் பூரணமற்ற இச்சான்றுகளைப் பூரணமாக்கி வரலாற்றைப் படைப்பதற்கு மனிதன் வாழ்ந்த புவியியற் சூழல் பற்றிய அறிவு இன்றியமையாததொன்றாகிவிடுகிறது.

இந்தியாவைப் பொருத்த வரையில் இதன் அமைவிடம், இதன் புவி இயற் கூறுகள் ஆகியன இதனை ஓர் உபகண்டம் என்ற அந்தஸ்துக்குள்ளாக்கியுள்ளன. வடக்கே இமயமலை போன்ற மலைகளும் மேற்கே அராபியக் கடலும், கிழக்கே வங்காள விரிகுடாவும் இதனை ஒரு தனியான புவியியற் கூறாக்கிவிட்டன. இப்புவிஇயற் பின்னணியானது 'இந்திய நாகரிகம்' என்றதொன்று தனித்துவமான முறையில் வளர்ச்சி பெற உதவியதோடு, இந்தியாவுக்குள்ளேயும் பல்வேறு புவியியற் கூறுகளையும் தாண்டி இந்திய நாகரிகம் என்றபொதுப் பண்பும் வளர்ச்சிபெற வழிசமைத்தது.

எனினும், இந்தியாவை முற்று முழுதாகப் பிற உலகத் தொடர்புகளிலிருந்து ஒதுக்கிவைக்கும் பணியையும் இப்புவிஇயற் கூறுகள்

நல்கவில்லை. இந்தியாவின் வெளி உலகத் தொடர்புகளின் சாளரங்களாக வட மேற்கே காணப்படும் கணவாய்களும், கிழக்கேயும் மேற்கேயும் உள்ள கடல்களும் விளங்கத்தவறவில்லை. இத்தகைய தொடர்புகள் இந்திய நாகரிகம் அதன் தனித்துவத்தைப் பேண வழிவகுத்த அதே நேரத்தில் அதனை வளப்படுத்தவும் உதவின. இந்நாகரிகத்தின் பிரதான கர்த்தாக்களாகிய திராவிடரும், பின்னர் ஆரியரும் இக்கணவாய்கள் மூலம்தான் இந்தியா புகுந்து இந்நாகரிகத்தினை உருவாக்கியமையும் வரலாறாகும். கடற்கரை ஓரங்களில் அமைந்த துறைமுகங்கள் மத்திய கிழக்கு மத்தியதரைப் பிரதேசம் ஆகியவற்றோடு மட்டுமன்றித் தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியத்துடனும் உறவு கொள்ள வைத்தன. வணிகத்துறையில் ஆரம்பமான உறவு நாளடைவில் இந்திய கலாசாரத்தின் அமிசங்களை வெளியே பகிர்ந்து கொள்ளவும் வழிவகுத்தது.

இந்தியா ஒரு தனிப்பிராந்தியமாக அமைந்திருந்தாலும் கூட, இதனை மூன்று முக்கிய புவியியற் கூறுகளை உள்ளடக்கிய ஒரு உபகண்டமே என்றும் கூறிவிடலாம். மேற்கே சிந்துவெளி, வட கிழக்கே கங்கைச் சமவெளி, தெற்கே தீபகற்ப இந்தியா ஆகியவையே இவையாகும். இம்மூன்று பிராந்தியங்களும் கலாசாரம், அரசியல், தொல்லியல் ஆகிய துறைகளில் தனித்துவமான பண்புகளை உள்ளடக்கி, இந்திய நாகரிகத்தின் வளர்ச்சிக்குக் காத்திரமான பங்கினை அளித்துள்ளன. எனினும், இவ்வுபகண்டத்தில் அமைந்துள்ள விந்திய மலை தான் கலாசார ரீதியில் தனித்துவமான மூன்று பிராந்தியங்களாக இந்தியாவை ஆக்கியுள்ளது என்றால் மிகையாகாது. இவை முறையே 'ஆர்யவர்த்த' 'தக்ஷிணாபத்' 'திராவிட தேச' ஆகும். ஆர்யவர்த்த என்பது விந்தியமலைக்கு வடக்கே உள்ள பகுதியைக் குறித்து நிற்கும் பதமாகும். திராவிடர்களது சிந்துவெளி நாகரிகத்தினை அழித்த ஆரியர் அதன் கலாசார அமிசங்களைப் பெற்றுத் தமது கலாசார, அமிசங்களுடன் இணைத்து, கங்கைச் சமவெளியில் நாகரிகம் படைத்தவர்களாக எழுச்சிபெற்று, தூய ஆரியர்களது நாகரிகம் என்ற அதனை வட இந்தியா முழுவதும் பரப்புவதற்கு வழி சமைத்ததும் இப்பகுதியின் புவியியற் கூறே எனலாம். எனினும், வட இந்தியாவில் ஆரியமயமாக்கும் திட்டம் வெற்றி பெற்றாலும் கூட, தென்னிந்தியாவில் அதே அளவு வேகத்தில் அதனை வெற்றி பெறவிடாது தடுத்து நிறுத்தியதும் இவ்விந்தியமலைதான். எவ்வாறாயினும், இதன் இருபக்கமும் கரையோரமாக அமைந்துள்ள தரைப்பாதைகள் வட இந்திய கலாசாரம் தெற்கு நோக்கி நகரவும், தென்னிந்திய கலாசார அமிசங்கள் பற்றி வட இந்தியா அறியவும், ஈற்றில் அகில இந்திய கலாசாரம் என்ற ஒரு பொதுக் கூறு உருவாக்கம் பெற்றவும் வழி சமைத்தன.

2. பழந்தமிழகப் பின்னணி

விந்திய மலைக்குத் தெற்கே உள்ள பகுதிதான் தக்ஷிணாபதமர்தும். அகஸ்தியர், பரசுராமர் பற்றிய ஐதீகங்கள் தென்னிந்தியா நோக்கி ஏற்பட்ட ஆரிய கலாசாரப்பட்ச்சியை உருவகப் படுத்தும் ஐதீகங்களே எனலாம். பொதுவாகத் திராவிட தேசம் என்பது இன்றைய மொழிவழக்கில் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளைப் பேசும் மாநிலங்களைக் குறித்தாலும் கூட, மொழி, கலாசார, தொல்லியற் பின்னணியில் நோக்கும் போது இக்குறிப்பானது தமிழகத்திற்குக் பெரும்பாலும் பொருந்தும் எனலாம். காரணம், தமிழகம் இந்திய கலாசாரத்தின் ஓர் அங்கமாகக் காணப்பட்டாலும் கூட, இதன் மொழி, கலாசாரம், தொல்லியல் பாரம்பரியமானது மேற்கூறிய திராவிட மொழிகளைப் பேசும் பிராந்தியங்களிலிருந்து இதனை ஒரு தனித்துவமான கூறாக ஆக்கிவிட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களை இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். திராவிட மொழி பேசப்படும் மாநிலங்களில் மிகப்பழைய இலக்கிய பாரம்பரிய முடைய மாநிலம் தமிழகம் தான். கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், போன்ற மொழிகளின் வளர்ச்சியில் வடமொழி ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினைப் போன்று தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியில் அது ஏற்படுத்தவில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் வடமொழிச் சொற்களின் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவே. இவற்றில் காணப்படும் வடமொழிக் கலாசார அமிசங்கள் கூட ஒரு வளர்ச்சி பெற்ற நாகரிகத்தில் அவை பெற்றிருந்த செல்வாக்கை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுகின்றனவே ஒழிய, இந்நாகரிக வளர்ச்சிக்கு இவை ஆற்றிய காத்திரமான பங்களிப்பினை எடுத்துக்காட்டவில்லை. ஆரிய சமூக அமைப்பில் தமிழகம் இணையாது தனித்துவமாகவே நின்றது. சுருங்கக்கூறின் ஆரியமயமாக்கும் திட்டம் தோல்வி கண்ட பிரதேசமாகவே தமிழகம் விளங்குகிறது. கலாசார ரீதியில் மட்டுமன்றி அரசியல் ரீதியிலும் மௌரியப் பேரரசு காலந்தொட்டுத் தனது தனித்துவத்தைப் பேணுவதில் தமிழகம் முன்னின்றது வியப்பில்லை. இவ்வாறேதான் பண்டைய தமிழகமும் தனக்கென ஒரு தனித்துவமான வரிவடிவத்தைப் பெற்றிருந்தது. இதுதான் தமிழ்-பிராமி அல்லது 'தாமிழி' அல்லது 'திராவிடி' வரிவடிவமாகும்.

தமிழ்மக்கள் வாழ்ந்த பிரதேசம் தமிழகம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. சங்க இலக்கியங்களில் இப்பதம் மொழியையும், நாட்டையும், ஈற்றில் நாட்டில் வாழ்ந்த மக்களையும் குறிக்கும் வகையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதுவே தமிழ் நாட்டகம், தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் எனப் பழைய இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இவ்வடிவம் தான் கிரேக்கரால் 'தமிரிகெ' (Smith.V.A. 1912:439) எனவும், உரோமரால் தமிரிக்கா, தமிரிகே (Warmington, E.H. 1928:114-115) எனவும் வழங்கப்படலாயிற்று. ஈழத்துப்பாளி இலக்கியங்களில் 'தமிழ்' என்பது 'தமிள' (தெமள) எனப் பயிலப்பட்டுள்ளதோடு, கிறிஸ்துவர்க்கு முந்திய ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலும் 'தமெட்' 'தமேட்' எனவும் இது இடம் பெற்றுள்ளது (சிறறம்பலம் சி.க. 1998:29-43).

இச்சந்தர்ப்பத்தில் 'தமிழ்' 'தமிள' என்ற பதங்களுக்கும் 'திராவிட' என்ற பதத்திற்குமிடையே உள்ள தொடர்பு ஆராயற்பாலது. பிரதான திராவிட மொழிகளாகிய கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், தமிழ் ஆகியனவற்றை உள்ளடக்கிய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் இலக்கணத்தை யாத்த கால்தெவல் அவர்கள் 'திராவிட' என்ற வடிவம் வடமொழி வடிவமே எனக் கூறிப் போந்தார் (Caldwell, R. 1956:9). ஆனால் நீண்ட வரலாற்று வழக்கில் 'தமிழ்' என்ற வடிவமே தொன்மையானதாகக் காணப்படுவதால் தமிழிலிருந்தே 'திராவிட' வடிவம் பிறந்தது எனலாம். வடமொழி, பாளி போன்ற பிராகிருத மொழிகள் ஆகியனவற்றில் தமிழுக்குரிய சிறப்பான எழுத்தாகிய 'ழ' காணப்படாததால் 'ழ'வுக்குப் பதிலாக 'ட அல்லது ள' என்ற எழுத்துக்களே பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனையே வடமொழியிலுள்ள 'திராவிட' வடிவமும் பாளிப்பிராகிருதத்திலுள்ள 'தமிள' வடிவமும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இக்கூற்றையே வலித விஸ்தாரம் என்ற பௌத்த சமய நூல் கூறும் 64 வகையான எழுத்து வகைகளில் தமிழகத்து வரிவடிவம் 'திராமிளி' என அழைக்கப்படுவதும், கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய காரவேலனின் காதிசும்பாக் கல்வெட்டில் தமிழகம் 'திரமிள தேச' என அழைக்கப்படுவதும் உறுதி செய்கின்றன. இதனால் இன்று இவ்வடிவம் ஒரு பரந்த அடிப்படையில் தென்னிந்திய மொழிகளைக் குறிக்கும் ஒரு வடிவமாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதாலும் கூட, ஆரம்பத்தில் இவ்வடிவம் இன்றைய கேரள மாநிலத்தை உள்ளடக்கிய பண்டைய தமிழகத்தையே குறித்து நின்றது. இதனையே வடமொழியாளர் 'திராவிட' என அழைத்தனர் என்பதும் உறுதியாகும்.

தென்னிந்தியாவின் ஓர் அங்கமாக விளங்கும் தமிழகம் தனித்து வமான நாகரிகத்தை மட்டும் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்தியாவின் மிகப்பழைய பாறை அமைப்பைக் கொண்டுள்ள தென்னிந்தியாவின் ஒரு பகுதிதான் தமிழகமாகும். அதுமட்டுமன்றி புவிச்சரிதவியல் வரலாற்றில் பல்வேறு மாற்றங்களைச் சந்தித்த பிராந்தியமாகவும் இது விளங்குகிறது. இற்றைக்கு இருபது கோடி வருடங்களுக்கு முன்னர் இன்று இந்தியாவின் ஓரங்கமாக விளங்கும் தென்னிந்தியா முன்பொரு

கால் கொண்டவானாக் கண்டம் என்ற அமைப்பில் ஒருபுறத்தில் தென் ஆபிரிக்கா, தென் அமெரிக்கா ஆகியனவற்றுடனும், மறுபுறத்தில் மலேயாத்தீபகற்பத்தினூடாக அவுஸ்திரேலியாவுடனும் இணைந்திருந்தது. பின்னர் இக்கண்டம் சிதைவுற்றுத் தற்போதைய அமெரிக்கா, ஆபிரிக்கா, இந்தியா, அவுஸ்திரேலியாக் கண்டங்கள் உருவாகின எனவும் புவிச்சரிதவியலாளர் கருதுகின்றனர். (Ramachandra Dikshitar, R. 1951:5).

இவ்வாறேதான் தமிழகத்தின் தென்பகுதியிலுள்ள பாண்டி நாட்டை அண்டிய பகுதிகள் 'குமரிக்கண்டம்' என்ற ஒரு கண்டத்தின் பகுதியாக விளங்கின என்றும் கூறப்படுகிறது. இக்குமரிக்கண்டம் பரந்த ஒரு பெரிய லெமூரியாக் கண்டத்தின் ஒரு பகுதி எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் லெமூரியாக் கண்டம் பற்றிய சர்ச்சைகள் இன்றும் ஆய்வாளர் மத்தியில் பேசப்பட்டு வந்தாலும் கூட, குமரிக்கண்டம் பற்றிய சான்றுகள் ஓரளவு நம்பகமானவை எனக் கொள்ளப்படுகிறது. மாறிமாறி வந்த கடற்கோள்களினால் கி.மு.8000 ஆம் ஆண்டளவில் பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்த 49 நாடுகளாகிய ஏழ் தெங்க நாடு, ஏழ் மதுரை நாடு, ஏழ் முன்பாலை நாடு, ஏழ் பின்பாலை நாடு, ஏழ் குன்ற நாடு, ஏழ் குணக்கரை நாடு, ஏழ் குறும்பனை நாடு ஆகியன மறைந்தன என நம்பப்படுகிறது. இவற்றில் குமரியாரும், பஃறுளியாரும், பேராறும், குமரிக்கோடும், மகேந்திரமலையும் அடங்கியிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய கடற்கோள்களினால் தமிழகத்தின் எல்லை சுருங்க வடவேங்கடம் இதன் வட எல்லையாகவும் தென்குமரி இதன் தென் எல்லையாகவும் ஆயின. இதனையே தொல்காப்பியம் 'வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம்' எனவும் சிலப்பதிகாரம் 'நெடியோன் குன்றமும் தொடையோன் பௌவமும்' எனவும் குறிக்கின்றன.

அக்காலத் தமிழகம் செந்தமிழ் நாடு, கொடுத்தமிழ் நாடு எனவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. செந்தமிழ் நாடான பாண்டி நாட்டில் 12 பிரிவுகள் காணப்பட்டன. இவை முறையே தென்பாண்டி, பாண்டி, பூழி, குட்ட, குட, புனல், கற்கா, சீத, வேணா, மலாடு, அருவா, அருவா வட தலை நாடுகள் என்பனவாகும். இவற்றைச் சூழவுள்ள நாடுகள் கொடுத்தமிழ் நாடுகள் என அழைக்கப்பட்டன.

3. பழந்தமிழகப் புவி இயற்கூறுகள்

எவ்வாறாயினும், இன்றைய தமிழகம் பண்டைய தமிழகத்தை விடப் பரப்பளவில் குறைந்தே காணப்படுகிறது. இது இந்தியாவின் தென் கிழக்கு மூலையிலே உள்ளது. தமிழ்நாட்டின் தென் கோடியில்

8° 5' வட கிடைக் கோடு காணப்படுகிறது. வடகோடியில் 13° 35' வட கிடைக் கோடு உளது. கிழக்குக் கோடியிலும், மேற்குக் கோடியிலும் முறையே 80° 20', 76° 15' கீழைக் குத்துக் கோடுகள் அமைந்துள்ளன.

தமிழகத்தின் தனித்துவமான புவிஇயற் சிறப்பமிசங்களை வரலாற்றாசிரியர் காலத்திற்குக் காலம் மதிப்பிடத்தவறவில்லை. வின்சன் சிமித் போன்றோர் தமிழகத்தினை ஒரு தனிப்புவி இயற் கலாசாரக் கூறாகவே கண்டனர். இவ்வாறே இன்னும் சிலர் தீபகற்ப இந்தியாவின் தென்கோடியிலமைந்த தமிழகம், இன்றைய கேரளம், ஈழம் ஆகியன வற்றை ஒரே கலாசார வட்டத்தில் இணைத்திருந்தனர். பொதுவாக இந்தியாவின் புவி இயல் அமிசங்களை அதன் கலாசார வளர்ச்சியின் பின்னணியில் ஆராய்ந்த சுப்பராவ் போன்றோர் (Subba Rao.S. 1956:6) இவற்றை மூன்று பிரதான கூறுகளாகப் பிரித்தனர். ஈர்ப்புப்பகுதிகள், தனிமைப் படுத்தப்பட்ட பகுதிகள், ஓரளவு தனிமைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் ஆகியவையே இவையாகும். தமிழகம் இவ்வட்டவணையில் ஈர்ப்புப் பகுதியாக விளங்கினாலும் கூட இதிற் காணப்படும் பல்வேறு தனித்துவம் வாய்ந்த புவிஇயற் கூறுகளையும் புவி இயலாளர் இனங்காணத்தவறவில்லை. இதனால் இதன் கலாசார வளர்ச்சியில் பல்வேறு வகையான தரங்கள் இருப்பதையும் கண்டனர். இத்தகைய தனித்தன்மை வாய்ந்த புவிஇயற் சக்திகளை இனங்கண்டு அவற்றைத் தனித்தனிக் கூறுகளாகப் பிரித்து ஆராய்வது மேற்கு நாடுகளில் கடந்த நூற்றாண்டில் தான் முன்னிலை பெற்றிருந்தது (Selvanayagam. S. 1968: 219-225).

ஆனால் கடந்த நூற்றாண்டிலே தான் மேற்கு நாட்டாருக்குப் பரிட்சியமான புவிஇயல் ஆய்வு முறையில், 2000 ஆண்டுக்கு முன்னரே பழந்தமிழர் பரிட்சியமடைந்திருந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களாகிய எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு போன்றனவும் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியமும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் காணப்பட்ட தரைத் தோற்றம், கால நிலை, தாவரங்கள், மிருகங்கள், நீர்நிலை வசதிகள், மண்வகை, மனிதச் செயற்பாடுகள் ஆகியனவற்றின் அடிப்படையில் இப்பிராந்தியங்களுக்கே சிறப்பாக அமைந்திருந்த பூக்களினைக் கொண்டு இவற்றுக்குப் பெயருமிட்டிருந்தனர். இவை ஒவ்வொன்றும் பழந்தமிழரைப் பொருத்தவரையில் தனித்தனியான உலகங்களாகவே காட்சி தந்தன. இதனையே தொல்காப்பியர்

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே

(தொல். பொரு. 5)

எனக் கூறிப் போந்தார். மேற்கூறிய பகுப்பில் பாலை நிலம் அடங்காததற்குக் காரணம் தமிழகத்தில் வனாந்தரம் அல்லது மிகமிக வரண்ட பிரதேசம் காணப்படாமையே. ஆன்றோர் நான்கு நிலங்கள் வறட்சி எய்தும்போது பாலை நிலப் பண்பைப் பெற்றதால் இதனை ஒரு தனிப் புவிஇயற் கூறாகக் கணிக்கவில்லை. இந்நான்கு நிலங்களின் தனித்தன்மையைத் தொல்காப்பியர் மேலும் மூன்று அமிசங்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவையாவன முதல், கரு, உரி ஆகும். முதல் என்பது புவி இயற் சூழலாகும். உணவு, தாவரம், பொருளாதார நடவடிக்கைகளையே கரு சுட்டி நின்றது. நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கம் உரி என அழைக்கப்பட்டது.

பொதுவாகத் தமிழகத்தின் புவிஇயல் அமிசங்களை உற்று நோக்கும் போது தோற்ற அமைப்பில் இது தலைகீழாக அமைந்த முக்கோணம் போலவே காட்சிதருகிறது. தரைத் தோற்ற அமைப்பிலும் பொதுவாகக் கிழக்கே சரிந்துதான் உள்ளது. வட நாட்டில் உள்ளது போன்று அதி உயர்ந்த மலைகளோ, மிக நீண்ட ஆறுகளோ, தார் வனாந்தரம் போன்ற பெரிய வனாந்தரங்களோ இல்லாத ஒரு பகுதியாகவே தமிழகம் விளங்குகிறது. இது நிலநடுக்கோட்டின் வடக்கில் வெப்ப மண்டலத்தில் அமைந்திருப்பதாலும், மூன்று பக்கமும் கடலால் சூழப்பட்டிருப்பதாலும், கடலிலிருந்து பருவப் பெயர்ச்சிக்காற்று வீசுவதாலும் சம தட்பவெப்ப நிலையை உடையதாகவே விளங்குகிறது. இதனால் இயற்கையின் பெருஞ்சீற்றங்களுக்கு ஆட்படும் நிலை இதற்கு ஏற்படவில்லை. தென் மேற்கிலிருந்து வீசும் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்று தென்றல் என அழைக்கப்படுகிறது. இது ஆனி, ஆடி, ஆவணி மாதங்களில் வீசும். வடகிழக்கிலிருந்து வீசும் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்று வாடை எனப்படும். இது ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்ச்சு மாதங்களில் வீசும். இவற்றைவிடப் பழந்தமிழர் வருடத்தின் காலநிலையையும் பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரித்திருந்தனர். இவை முறையே கார்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம், இளவேனிற்காலம், முதுவேனிற்காலம் ஆகும்.

தமிழகத்திலுள்ள மலைத் தொடர்கள், குன்றுகள், காடுகள், ஆறுகள் ஆகியன இதனைப் பல்வேறு கூறுகளாகப் பிரித்துள்ளன. இதனையே சங்க இலக்கியங்களில் வரும் குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம், போன்ற நிலப்பிரிவுகள் உணர்த்துகின்றன. இத்தகைய

ஒவ்வொரு பிரிவும் தனி உலகமாகவே இவற்றுள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆற்றுப்படுகைகளே வரலாற்றுக்காலத் தமிழக வமிசங்களின் மையப் பிரதேசங்களாக விளங்கின. சேரர் பெரியாற்றையும், சோழர் காவிரியையும், பாண்டியர் தாமிரவர்ணி, வைகை ஆகியனவற்றையும் மையமாக வைத்து எழுச்சி பெற்றனர். இம்மூவேந்தரில் பாண்டியர் ஆட்சி செய்த நிலப்பரப்பே பெரிதாகக் காணப்பட்டது. இவ்வாறு மூவேந்தர் ஆட்சி காணப்பட்டாலும் கூட, தமிழகத்தின் புவி இயற் சக்திகள் இப்பிராந்தியத்தைப் பல்வேறு கூறுகளாகப் பிரித்ததால் குறுநில மன்னரின் ஆட்சியும் இக்கால அரசியலில் ஒரு பிரதான அமிசமாகக் காணப்பட்டது. இயற்கையாக அமைந்த தடைகளையும், போக்குவரத்துத் தடைகளையும் தாண்டி இக்குறுநில மன்னர்களை அடக்கி ஆளுவதற்குப் பெருமளவுக்குச் சக்தி அற்றவர்களாகவே இம்மூவேந்தர்கள் காணப்பட்டனர். இதனால் பல்வேறு குறுநில அரசுகளுக்கிடையே நடைபெற்ற போரும், பூசலும் சங்ககாலத் தமிழகத்தில் முக்கிய அமிசமாகவே காணப்படுகிறது. இத்தகைய குறுநில மன்னரின் மரபு கூடப் பெருங்கற்காலக் குடிகளின் அல்லது குழுக்களின் வளர்ச்சியே எனலாம். சங்க இலக்கியங்கள் சித்திரிக்கும் நிலப்பாகுபாடு கூட நாகரிக நிலையில் பல்வேறு படிகளிலிருந்த சங்க காலத் தமிழகத்தின் நாகரிகத்தையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம். இனி இந்நூல்கள் கூறும் ஐவகை நிலப்பாகுபாடுகளை நோக்குவோம் (Selvanayagam.S. 1968:219-225).

தமிழகத்தின் மலைப்பகுதியானது இங்கு காணப்பட்ட குறிஞ்சிப் பூவைக் கொண்டு குறிஞ்சி என அழைக்கப்பட்டது. தமிழகத்தின் இன்றைய மலைப்பகுதிகள் இவ்வட்டவணைக்குள் அடங்கும். மேற்குக் காற்றாடி மலைகள் கிழக்குக் காற்றாடி மலைகள், நீலகிரி, பழனி, ஆனைமலை போன்றவையே இவையாகும். இவற்றுள் மேற்குக் காற்றாடி மலைத்தொடர்கள் அராபியக் கடலை அண்டியும், கிழக்குக் காற்றாடி மலைத்தொடர்கள் வங்காள விரிகுடாவை அண்டியும் காணப்படுகின்றன. மேற்குக் காற்றாடி மலைத் தொடர்கள் கடலிலிருந்து 80-160 கிலோ மீற்றருக்கு இடைப்பட்ட தொலைவில், தொடர்ச்சியாகக் காணப்பட்டுப் பண்டைய தமிழகத்தின் காவலரணாக விளங்கின. தொடர்ச்சியான இம்மலைத்தொடர் பால்காட் கணவாயில் தான் முறுகிறது. இக்கணவாயின் அகலம் 251.7 மீற்றராகும். இம்மலைத்தொடரின் உயரம் கூட 1219இல் இருந்து 2438 மீற்றர் வரை வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. கிழக்குக் காற்றாடி மலைத்தொடர்களோ எனில் மேற்குக் காற்றாடி மலைத் தொடர்களைப் போலன்றிப் பல இடங்களில் முறிந்தே காணப்படுகின்றன. சராசரியாக இவற்றின் உயரம் 608 - 912 மீற்றர் வரை காணப்படுகிறது. இதன் அதி உயர்ந்த பகுதியின் உயரம் 1828 மீற்றராகும். இவ்விரு

மலைத்தொடர்களும் இணையும் இடம்தான் நீலகிரி மலைத்தொடராகும். எனினும், மேற்குக் காற்றாடி மலைத்தொடரில் அமைந்துள்ள பால்காட் கணவாய் மூலம் தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்து கிழக்கே தொடர்புகள் மேற்கொள்ளப்பட வாய்ப்பிருந்தது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குறவர் என அழைக்கப்பட்டனர். பெருங்காட்டார்ந்த பகுதிகளும் இம்மலைத்தொடர்களில் உள. யானை, புலி, கரடி, போன்ற மிருகங்களும், மயில் போன்ற பறவைகளும் இந் நிலத்தில் சிறப்பாகக் காணப்பட்டன. சிறு சிறு ஆறுகள், அருவிகள் இந்நிலத்தின் நீர்வளத்துக்குரிய கருவிகளாயின. பொதுவாக மக்கள் தொகை இங்கு குறைவாகவே காணப்பட்டது. இவர்களின் தொழில் நுட்பத்திறன் மட்டுப் படுத்தப்பட்டுக் காணப்பட்டதால் இந்நிலத்தின் இயற்கை அமைப்பில் இவர்களால் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. திணை விளைவித்தலையே பிரதான தொழிலாகக் கொண்டிருந்த இம்மக்கள் வேட்டை ஆடுதலிலும் ஈடுபட்டனர். இத்துடன் மந்தை வளர்ப்பும் காணப்பட்டது. இம்மலைப் பகுதிகளில் வாசனைத் திரவியங்களும் விளைந்தன. சோளம், அரிசி, இறைச்சி, தயிர், தேன் ஆகியன இவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தப்பட்ட உணவு வகைகளாயின. இவர்களின் வாழ்விடங்கள் கூட முக்கிய மலைச்சரிவுகள், அருவிகள் ஆகியவற்றை அண்டியே காணப்பட்டன. இக்குடியிருப்புகள் சிறு சிறு கிராமங்கள் போல் காட்சியளித்ததால் 'சிறு குடி' என அழைக்கப்பட்டன. இம்மக்களின் தேவைகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்ததால், பெருமளவுக்குச் சயதேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருளாதார அமைப்பே இங்கு காணப்பட்டது. வழிபாட்டு நெறியாக வெறியாட்டு, பலியிடுதல் ஆகியவற்றோடு இணைந்த முருக வழிபாடு விளங்கியது. பல்வேறு வகையான இசைக்கருவிகளும் இந்நிலத்தின் தனித்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுவனவாய் விளங்கின. மக்களின் வாழ்க்கையில் காதல் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற, ஆநிரை கவர்தல், ஆநிரை மீட்டல் இவர்களின் போரொழுக்கமாகியது. போருக்குச் செல்லும் போது இவர்கள் வெட்சிமாலையை அணிந்து சென்றனர். இவர்களின் தலைவன் பொருட்பன், வேற்பன் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டான்.

காட்டார்ந்த பிரதேசமே முல்லை நிலமாகும். இதற்குரிய தனித்துவம் இங்கே காணப்படும் முல்லைப் பூவாகும். இன்றைய திருச்சிராப்பள்ளி, சேலம், கோயம்புத்தூர், மதுரை ஆகிய மாவட்டங்கள் பண்டைய முல்லை நிலப் பிரதேசங்களாகும். இங்கு வாழ்ந்தோர் ஆயர் அல்லது இடையர் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களின் பிரதான தொழிலாக மந்தை மேய்ப்புக் காணப்பட்டது. மந்தை

மேய்ப்பின் பிரதான மிருகங்களாக மாடு, எருமை, ஆடு, செம்மறி ஆடு ஆகியன விளங்கின. இவற்றின் பால், தயிர், வெண்ணெய் ஆகியன இந்நில மக்களின் பிரதான உணவு வகைகளாயின. இவற்றோடு வேட்டையின் போது கிடைத்த மிருகங்கள், பறவைகள் ஆகியனவற்றின் இறைச்சியும் இவர்களுக்குக் கிடைத்தன. வரகும் இங்கே பயிரிடப்பட்டது. இப்பகுதி மக்கள் தமது பிரதேசத்தில் கிடைத்த பொருட்களை மற்றைய நில மக்களிடம் கொடுத்துப் பண்ட மாற்றிலும் ஈடுபட்டனர். திருமாலே இவர்களின் கடவுளாக விளங்க, இவ்வழிபாட்டு நெறியோடு கூடிய சடங்குகளும் இந்நிலத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தன. தனித்துவமான இசைக் கருவிகளும் இந்நிலத்திற்கு காணப்பட்டன. இந்நிலத்தின் பெண்கள் காதலர்களை எதிர்பார்த்துத் தனிமையில் வாடுதலைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறித்துள்ளன. எதிரிகளின் இருப்பிடங்களை அழிக்கச் செல்லும் பொழுது இம்மக்கள் வஞ்சி மாலையைச் சூடிச் சென்றனர். இந்நில மக்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் சேரிகள் என அழைக்கப்பட்டன. இவர்களின் தலைவர்கள் 'குறும் பொறை நாடன்' என்ற பெயரைச் சூடியிருந்தனர்.

ஆற்றுப்படுக்கைகள் 'மருதம்' என அழைக்கப்பட்டன. இங்கே காணப்பட்ட மருதப் பூவே இந்நிலத்திற்கு இப்பெயரை வழங்கியது. தமிழக ஆறுகளாகிய காவிரி (பொன்னி), பெண்ணாறு, பவானி, நொய்யல், அமராவதி, பாலாறு, தாமிரவர்ணி, வைகை போன்றன இந்நில அமைப்பில் அடங்கும். தரை அமைப்பிற்கேற்பத் தமிழக ஆறுகள் வட நாட்டு ஆறுகளைப் போலல்லாது மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கியே பாய்கின்றன. இதனால் மழைக்காலத்தில் இவ்வாறுகள் மண்ணை அரித்துக் கடலில் சேர்க்கவும் தவறுவதில்லை. பல முக்கிய தொல்லியற் சான்றுகளும் இவ்வாறு ஆறுகள் மண்ணை அரித்துப் பாயும் போது கடலை அடைகின்றன. காவிரி ஆறு மைசூர் மாநிலத்திலுள்ள பிரமகிரியிலிருந்து ஊற்றெடுக்கிறது. இவ்விடம் தலைக் காவிரி எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. தஞ்சை வரை ஓடி அங்கிருந்து முக்கோண வடிவில் வங்காள விரிகுடாவில் இணைகின்றது. இதனைத் 'தக்ஷிணகங்கா' அல்லது 'தென் கங்கை' என அழைக்கும் வழக்கமும் உண்டு. இத்தகைய வழக்கானது கங்கையைப் போன்றே இதுவும் பண்டு தொட்டு புனித நதியாகக் கருதப்பட்டதையே எடுத்துக்காட்டுகிறது. சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களது தலைநகர்கள் கூட இவ்வாற்றங்கரைகளிலே தான் அமைந்திருந்தன. சேரரின் தலைநகரான கரூர் அமராவதி ஆற்றங்கரையிலும், சோழரின் தலைநகராகிய உறையூர் காவிரி ஆற்றங்கரையிலும், பாண்டியரின் தலைநகராகிய மதுரை வைகை ஆற்றங்கரையிலும் அமைந்திருந்தமை கருத்திற் கொள்ளத் தக்கது. இவ்வாறேதான் மலையாளர்களின்

தலைநகராகிய திருக்கோயிலூரும் தென் பெண்ணை ஆற்றோரத்தில் தான் காணப்பட்டது.

மருத நிலத்தில் காணப்பட்ட சமதரைப் பிரதேசம், செழிப்புள்ள மண், போதிய நீர்வசதி ஆகியன ஏனைய நிலங்களை விட இதனை முன்னிலைக்கு இட்டுச் செல்லத் தவறவில்லை. நெல் விவசாயம் இங்கே வளர்ச்சி பெற்றது. அத்துடன் கரும்புச் செய்கையும் இங்கே சிறப்புற்றிருந்தது. ஆறுகளிலிருந்து மட்டுமன்றிக் குளங்கள், கிணறுகள் ஆகியனவற்றிலிருந்தும் நீரை எடுத்துப் பயன்படுத்துவதற்கான தொழில் நுட்ப முறையும் இங்கே வளர்ச்சிபெற்றிருந்தது. பயிர்ச் செய்கைக்குப் பயன்படாத மேட்டு நிலங்களில் மக்களின் குடியிருப்புகள் காணப்பட்டன. பயிர்ச் செய்கையோடு கூடிய கிரியைகள், விழாக்கள் பற்றியும் சங்க நூல்களில் குறிப்புகள் உள. வேந்தனையே இம்மக்கள் வழிபட்டனர். பெரும்பாலும் தன்னிறைவு கொண்ட கிராமங்கள் ஊர்கள் என அழைக்கப்பட்டன. நகரங்களின் வளர்ச்சியும் காணப்பட்டன. இம்மக்களின் தலைவர்கள் 'ஊரன்' 'மகிழ்நன்' போன்ற விருதுப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். மருத நிலப் பெண்கள் பரத்தையர் பால் சென்ற தமது கணவரின் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கவலைப்படுதலைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. போரின் போது உலிஞ்சு மாலை சூடிச் சென்ற இந்நில ஆடவர் தமது அரண்களைப் பாதுகாத்ததோடு எதிரியின் அரண்களை அழித்த விலும் ஈடுபட்டனர்.

நெய்தல் பூவே நெய்தல் நிலத்திற்குத் தனித்துவத்தை அளித்தது. தமிழகத்தைச் சுற்றியுள்ள கடற்கரைப் பிரதேசம் இவ்வட்டவணையில் அடங்கும். இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பரதவர், நுழையர், வலைஞர் எனப் பலவாறு அழைக்கப்பட்டனர். மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், முத்துக் குளித்தல் போன்றன இம்மக்களது பிரதான தொழில்களாக விளங்கின. இவர்களின் உணவாக மீனும், பண்ட மாற்றாக ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட பொருட்களும் விளங்கின. இந்நிலத்தின் பெண்கள் கணவன்மாரைப் பிரிந்து வாடியதை இலக்கியங்கள் கூறுவதோடு, போரின் போது ஆடவர் தும்பை மாலை அணிந்து சென்று இறுதிவரை போராடிய செய்தியையும் உரைக்கின்றன. இவர்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் பாக்கம் அல்லது பட்டினம் என அழைக்கப்பட்டன. வருணனை இவர்களின் தெய்வமாகும். இவர்களின் தலைவர்கள் சேர்ப்பன் அல்லது புலம்பன் என அழைக்கப்பட்டனர்.

தமிழகத்தின் துறைமுகங்கள் யாவும் இந்நிலத்திலே தான் காணப்பட்டதால், சாதாரண மக்கள் குடிசைகளில் வாழ்ந்தாலும் கூடச் செல்வச் செழிப்புமிக்க ஒரு வணிகக் கூட்டத்தினரின் எழுச்சியும்

இங்கேதான் காணப்பட்டது. இப்பகுதித் துறைமுகங்களில் நடைபெற்ற வர்த்தகத்தில் பரதவர் குலத்தினர் மேன்மை பெற்றிருந்தனர். இதனால் துறைமுகப்பட்டினங்கள், நகரங்கள் சிறப்புப் பெற்ற பிரதேசமாகவும் இந்நிலம் காணப்பட்டது. சேரரின் துறைமுகப்பட்டினங்களாக முசிறி, தொண்டி, மாந்தை, நறவு ஆகியன விளங்கின. சோழரின் துறைமுகப்பட்டினங்களாக காவிரிப்பூம்பட்டினம், நாகப்பட்டினம், பொதுகை அல்லது அரிக்கமேடு ஆகியன விளங்கின. கொற்கை, சாலியூர், காயல் ஆகியன பாண்டியரின் பிரதான துறைமுகங்களாகும். சங்க இலக்கியங்கள் பேசும் மருங்கூர்ப் பட்டினம்தான் தற்கால அழகன்குளம் என வாதிடுவோருமுள்ளர்.

தமிழகத்தின் வரட்சியான பிரதேசம் பாலைநிலம் என அழைக்கப்பட்டது. இங்கே காணப்பட்ட பாலைப்பூவே இப்பெயருக்குக் காரணமாயிற்று. மேற்கூறிய நால்வகை நிலங்களும் வறட்சி அடையும் போதே இவை பாலைநிலம் என அழைக்கப்பட்டன என வாதிடுவோருமுள்ளர். காரணம் வடநாட்டைப் போல் தமிழகத்தில் வறட்சியான பிரதேசங்கள் இல்லை. எனினும், இவ்வட்டவண்ணியில் தற்போதைய இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டங்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் மறவர், எயினர், வேடர் எனப் பலவாறு அழைக்கப்பட்டனர். வழிப்பறியும் கொள்ளையுமே இவர்களின் பிரதான தொழிலாகக் காணப்பட்டது. இவர்கள் மாமிசம், பழங்கள் கிழங்கு வகைகள் ஆகியனவற்றையும் உணவு வகைகளாகப் பயன்படுத்தினர். கொற்றவையே இவர்களின் தெய்வமாகும். இவர்களின் குடியிருப்புகள் 'குறும்பு' என அழைக்கப்பட்டு இவர்களின் தலைவர்களாக 'மீளி' அல்லது 'காளை' என்ற விருதுப் பெயர் கொண்டோர் விளங்கினர்.

4. நாகரிகப் பாதையிற் பழந்தமிழகம்

மேற்கூறிய நிலங்கள் யாவும் தத்தம் பகுதிகளில் கிடைத்த மூல வளங்களைப் பயன்படுத்தினாலும்கூட, இவற்றுக்கிடையே சமூக, பொருளாதார மட்டத்தில் பல தரப்பட்ட நிலைகள் காணப்பட்டன. குறிஞ்சி நிலமக்களின் உணவு உற்பத்தி நீர்வசதிக் குறைவால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதால் அவர்களின் சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்வதாகவே அவர்களின் பொருளாதாரம் அமைந்திருந்தது. மந்தை வளர்ப்பைப் பிராதான தொழிலாகக் கொண்டிருந்த மூல்லை நிலமக்கள் மத்தியில் உணவு உற்பத்தி சிறப்படையவில்லை. நெய்தல், பாலை நிலங்களின் நிலையும் இவ்வாறே இருந்தது. ஆனால் மருத நிலத்திலோ எனில் அங்கு காணப்பட்ட நீர்வளமும் நிலவளமும் பிறவசதிகளும் அபரிமித

மான உணவு உற்பத்திக்கும், அவர்களது தேவைக்கு மேலான உணவு உற்பத்திக்கும் வழிவகுத்தது. இதனால் ஏனைய நிலங்களைவிடச் சுயதேவைக்கு அப்பால் உணவு உற்பத்தியில் ஈடுபட்ட மருதநிலம் பல்வகைச் சிறப்புக்களைக் கொண்டு சங்ககால நாகரிக வளர்ச்சியில் முன்னிலையில் இருந்தது.

உணவு உற்பத்தி மட்டுமின்றி, தமிழகத் துறைமுகங்களில் நடைபெற்ற வெளிநாட்டு வாணிகமும் தமிழகத்தை நாகரிக முதிர்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்றது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளுடன் கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே (கி.மு. 1000 ஆண்டளவில்) தமிழகத் துறைமுகங்கள் வாணிக நடவடிக்கையில் இணைந்திருந்தன. மத்தியதரைப்பிரதேசம், ஆபிரிக்கா, தென்கிழக்காசிய நாடுகள் ஆகியவற்றிற்கு இடையே நடைபெற்ற வர்த்தகத்தின் மையப்பிரதேசமாக இவை விளங்கின. இங்கே கிடைத்த மூலப் பொருட்களும் தமிழகத்தை முன்னிலைக்கு இட்டுச் சென்றன. வாணிக நடவடிக்கையினைத் தொடர்ந்து கலாசாரப் பரிமாறல்களுக்கு வழிபிறந்தது. இதனால் விவசாய சமூகமாக இருந்த தமிழகச் சமூகம், வாணிகச் சிறப்பால் பிற நாகரிகங்களின் கலாசாரப் பரிமாற்றங்களுக்கு உள்ளாகும் வாய்ப்பைப்பெற்றது. இத்தகைய வாய்ப்பு தமிழகத்தின் நாகரிக வளர்ச்சிக்குக் காத்திரமான பங்கினை வகித்தது என வாதிடுவோருமுள்ளர்.

பொதுவாக நாகரிக வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தில் சுயதேவைக்கு அதிகமான உணவு உற்பத்தியோடு நேரடியாக உணவு உற்பத்தியில் ஈடுபடாத பல்வகை வினைஞர் கூட்டத்தினரை ஊட்டி வளர்க்கும் சமூக, பொருளாதார அமைப்பும் காரணியாக அமைந்து விடுவது வழக்கு. இவற்றோடு நகரங்களின் வளர்ச்சி, இலக்கியம், எழுத்து, நாணயங்கள் ஆகியவற்றின் பயன்பாடு ஆகியனவும் குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தை நாகரிக வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் காரணிகளாக அமைந்து விடுகின்றன. தென்னிந்தியாவைப் பொருத்த மட்டில் தமிழகத்திற்கான இத்தகையதொரு அமைப்பு கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே காணப்பட்டது. தக்கணப் பகுதியைப் பொருத்த மட்டில் இத்தகையதொரு வலுவான அமைப்பு அங்கு காணப்படாததால்தான் வட இந்திய கலாசார வெள்ளத்தில் இது அமிழ்ந்தது. இப்பகுதிகளில் நந்த, மௌரியப் பேரரசுகள் ஏற்படுத்திய தாக்க அலைகள் தமிழகத்தினை அடையவு மில்லை. அசைக்கவும் இல்லை. சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றி, தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம், தனித்துவமான, சமூக - பொருளாதார - அரசியல் கூறுகள் ஆகியன தமிழகத்தின் தொன்மையையும்

தனித்துவத்தையும் பறை சாற்றுகின்றன. மலோனி போன்ற அறிஞர்கள் தமிழகத்தின் நாகரிக வளர்ச்சியைத் தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி ஏற்பட்ட வளர்ச்சி என்றும், பாண்டி நாட்டில் தான் இந்நாகரிக அமிசங்கள் முதலில் முகிழ்ந்தன எனவும் கருதுகின்றனர். இவ்வாறு ஏற்பட்ட வளர்ச்சியில் தமிழகக் கடல் வழித் தொடர்பு காத்திரமான பங்கினை அளித்தது என்பது இவரது வாதமாகும். இலக்கிய, தொல்லியல் சான்றுகளும் தமிழகத்தின் ஏனைய பகுதிகளை விடப்பாண்டி நாடே பழைமை வாய்ந்தது எனக் கோட்டுக் காட்டுவதும் ஈண்டு கருத்திற் கொள்ளத் தக்கது.

அத்தியாயம் - 2

பழையகற்காலம்

1. கீழைப் பழங்கற்காலம்

பண்டைய நாகரிகச் சிறப்புப் பெற்ற பிராந்தியங்களில் தென்னாசியாவும் ஒன்றாகும். இங்கே கற்காலந் தொட்டு மனிதன் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கூறும் விதத்தில் அவன் விட்டுச் சென்ற கலாசார எச்சங்கள் விளங்குகின்றன. இதனால் பழைய கற்காலம், இடைக் கற்காலம், புதிய கற்காலம் போன்ற கற்காலக் கலாசார அமிசங்களுக்கான தடயங்கள் இங்கு சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. கற்காலத்தைப் பொருத்தமட்டில் இக்கால ஆயுதங்கள் இந்தியா முழுவதும் காணப்படுகின்றன. எனினும், முன்பொருகால் தென் இந்தியாவிலுள்ள கேரள மாநிலத்தில் இதற்கான தடயங்கள் காணப்படவில்லை எனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் கற்கால மனிதன் இங்கு வாழ்ந்ததை அண்மைக்கால ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன.

அண்மைக் காலங்களில் மேற்கு நாடுகளில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலமாகிய இக்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வு முறைகளைப் பின்பற்றி இந்திய தொல்லியலாளர் இக்காலம் பற்றிய ஆய்வில் பல முன்னேற்றங்களைக் கண்டுள்ளனர். இதற்கு முன்பெல்லாம் கற்கால ஆராய்ச்சி குறிப்பாகப் பழங்கற்கால ஆராய்ச்சி - பெருமளவுக்குக் கல்லாயுதங்களையும், அவற்றை ஆக்குவதில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட தொழில்நுட்பத் திறமையையும், குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களிலே கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்லாயுதங்களுக்கும் ஏனைய பிரதேசங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்லாயுதங்களுக்குமிடையே காணப்படும் தோற்றம், செயற்றிறன் பயன்பாடு ஆகியவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளையும் கண்டுகொள்வதிலே மட்டும்தான் நடைபெற்றது. இதனால் இவ்வாய்வுகளில் ஈடுபட்டோர் பெருமளவுக்குப் பழைய கற்காலக் கருவிகள் காணப்படும் ஆற்றுப் படுக்கைகளை ஆய்வதில் மாத்திரமே கூடிய கவனம் செலுத்தினர். இதற்கப்பால் இக்காலத்தில் மனித நடமாட்டம் உள்ள பிராந்தியங்களையோ இதே வாழ்க்கை முறையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பழங்குடி மக்களது வாழ்க்கை முறைகளையோ அவதானிப்பதன் மூலம் பல தகவல்களைப் பெற

லாம் என்று இவர்கள் எண்ணவில்லை. ஆனால் அண்மைக் காலங்களில் இத்தகைய ஆய்வு முறையை மேற்கொண்டு கற்கால மனிதன் வாழ்ந்த சூழல் பற்றி அறிவதில் அதிக அக்கறை காட்டப்படுகிறது. இவ்வாறு சூழலை மையமாக வைத்து ஆராயும்போது மனிதன் உபயோகித்த ஆயுதங்கள் அதில் ஒரு அமிசமாக மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய சூழல் பற்றிய ஆய்வில் பண்டைய நில அமைப்பு, ஆற்றோட்டம், வடிகாலமைப்பு, மனிதன் ஆயுதங்களை உருவாக்கிய இடங்கள், தனக்கு வேண்டிய மூலப் பொருட்களைப் பெற்ற இடங்கள், இக்காலச் சூழலில் வளர்ந்த தாவரங்கள், மிருகங்கள், இவற்றில் மனிதனின் தோற்றத்தால் ஏற்பட்ட பாதிப்புப் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன. சுருங்கக் கூறின் பண்டைய மனிதனின் வாழ்வு, வளம் பற்றிய முழுமையான ஒரு வரலாற்றைக் கட்டி எழுப்புவதே இன்றைய ஆய்வின் முக்கிய நோக்கமாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் விஞ்ஞான சாத்திரங்களின் பங்களிப்பு இவ்வாய்வில் ஒரு பிரதான பங்கினை வகிக்கின்றது எனலாம்.

தென்னிந்தியாவில் பழைய கற்கால ஆயுதங்கள் முதன் முதலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இடமாகச் சென்னைக்கு அண்மையிலுள்ள கோர்த்தலையாற்றுப் படுக்கையிலமைந்த அத்திரம்பாக்கம் என்னும் இடம் விளங்குகின்றது. இந்தியாவின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத் தொல்லியலின் தந்தையென வர்ணிக்கப்படும் புறாஸ்பூற் (Bruce Foote; 1901, 1914, 1916) என்பவரே இவற்றை 1863ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடித்தார். இக்கருவிகள்தான் பின்னர் "மட்ரால் இன்டஸ்த்ரி" அல்லது சென்னைக் கருவிகள் என ஒஸ்வால்ட் எமன்கின் என்பவரால் அழைக்கப்பட்டன. இன்றும் தொல்லியலாளர் இப்பதத்தைத் தமது ஆய்வில் பயன்படுத்துவதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு தென்னிந்தியாவிலே முதன்முதலாகக் கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மாநிலமாகத் தமிழகம் விளங்கினாலும் ஏனைய மாநிலங்களில் நடைபெறும் ஆய்வுகளோடு தமிழகத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகளை ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது தமிழகம் இவ்வாய்வில் பின்தங்கிய நிலையிலேயே காணப்படுகின்றது என்பது புலனாகும். இதற்கு வரலாற்று ரீதியான பல காரணங்கள் உள.

இந்திய தொல்லியல் வளர்ச்சியைப் பொருத்தமட்டில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால ஆராய்ச்சி, இந்தியா சுதந்திரம் பெறும்வரை ஒரு புறக்கணிக்கப்பட்ட பகுதியாகவே விளங்கியது. ஆனால் சுதந்திர இந்தியாவில் இத்துறையில் வட இந்தியா தக்கணம் ஆகிய பகுதிகளிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களும் குறிப்பாகத் 'தக்கணக் கல்லூ

ரி' போன்ற ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களும் கரிசனை காட்டியதன் விளைவாக இத்துறை (இந்திய தொல்லியல் துறையினர் வேண்டிய அளவு ஊக்கத்துடன் செயற்படாத விடத்தும் கூட) வளர்ச்சி பெற்றது. தமிழகத்திலோவெனில் தமிழக அரசினால் அமைக்கப்பட்ட தொல்லியல் துறையோ இப்பகுதிப் பல்கலைக் கழகங்களோ இவ்வித ஆய்வில் போதிய அளவு அக்கறை செலுத்தவில்லை. அண்மைக் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட அடையாற்றிலுள்ள உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திலோ அன்றித் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திலோகூட இத்துறையின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்து தரப்படாமை விசனிக்கத் தக்கது. இந்நிலையில் தமிழகத்தில் செறிந்து காணப்படும் கலைச் சின்னங்களையும், கல்வெட்டுகளையும் ஆராய்வதே தொல்லியலாளரின் தலையாய பணியாகக் காணப்படுவது ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கது. தமிழகத்தைச் சார்ந்த முதுபெரும் அறிஞரான வி.டி.கிருஷ்ண சுவாமிக்குப் பின்னர் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால ஆராய்ச்சியில் தேர்ச்சி பெற்ற அறிஞர் ஒருவர் தமிழகத்தில் தோன்றாததே இத்துறையின் புறக்கணிப்புக்குச் சிறந்ததொரு உரை கல்லாகும். ஆனால் மற்றைய திராவிட மொழிகள் பேசப்படும் மாநிலங்களான கேரளம், ஆந்திரா, கர்நாடகம் போன்றவற்றில் இத்துறையில் விரிவாக ஆய்வுகள் நடைபெறுகின்றன. எனவே கற்காலம் பற்றி ஆராய்வதற்குப் போதிய அளவு தடயங்கள் இருந்தும் இவை பற்றி விரிவான ஆராய்ச்சி அருகிக் காணப்படுவதால், தமிழகம் தவிர்ந்த தென்னக மாநிலங்களில் நிலவிய கற்கால வாழ்க்கையைச் சிறப்பாகவும், பொதுவாக இந்திய கற்கால வாழ்க்கையை மையமாகவும் வைத்தே இக்காலத் தமிழகம் பற்றிப் பல ஊகங்களை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுள்ளது. இது பழைய கற்காலத்திற்கு மட்டுமன்றி இடைக் கற்காலம், புதிய கற்காலம் போன்ற பிரிவுகளுக்கும் பொருந்தும் எனலாம்.

முன்னர் குறிப்பிட்டவண்ணம் பழைய கற்காலத்திற்கான தடயங்கள் முதன்முதலிலே அத்திரம்பாக்கத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இக்காலக் கற்கருவிகள் "சுவாட் சயிட்" என்னும் கல்வகையால் ஆக்கப்பட்டன. இக்கற்கள் இயல்பாக ஆற்றோரங்களிலும், ஏனைய இடங்களிலும் காணப்பட்டன. இதைத் தவிர இக்கல்லினவகை பெரிய பாறைகளாகவும் காணப்பட்டன. இப்பாறைகளில் முதலில் நெருப்பை ஏற்றிச் சூடாக்கிய பின்னர் அவற்றின் மேல் நீரை ஊற்றியதன் மூலம் இவற்றைப் பிளக்க வைத்துப் பின்னர் அவற்றை உடைத்துத் தமக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களை இக்கால மனிதர் செய்திருக்கலாம் என மானிடவியலாளர் கருதுகின்றனர். இதனால் இக்கால மனிதனின் நடமாட்டம் மூலப் பொருட்களின் செறிவைப் பொறுத்துப் பெருமளவுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது எனலாம். இவற்றோடு இவனுக்கு

வேண்டிய உணவைப் பெறுவதற்கான மிருகங்கள், தாகத்தைத் தணிப்பதற்கான நீர் நிலைகள் போன்றனவற்றையும் பொறுத்தே இக்கால மக்களின் நடமாட்டமும் அமைந்திருந்தது. அத்துடன் இக்கால மனிதன் விட்டுச் சென்ற கருவிகள் பல்வேறு இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன எனலாம். அவையாவன: அவர்கள் வாழ்ந்த குகைகள், வசிப்பிடங்கள், கருவிகளை உற்பத்தி செய்த இடங்கள் (Factory sites), உற்பத்தி செய்த இடங்களும் அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களும் ஒன்றாகக் காணப்படும் இடங்கள், ஆரம்பத்தில் மனிதனால் உபயோகித்த கருவிகள் திறந்த வெளிப் பிரதேசங்களில் கைவிடப்பட்ட நிலையில் பின்னர் மணல், மேடு போன்றவற்றுள் அமிழ்ந்து காணப்படும் இடங்கள், ஆற்றுப் படுக்கைகள் என்பனவாகும்.

இக்கால மனிதன் ஆரம்பத்தில் தனது உடனடித் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் கருவியாகவே இக்கற்களை உபயோகித்தான். இதனால் ஆரம்ப காலக் கருவிகள் பெருமளவுக்கு மனிதனால் செப்பனிடப்படாதவையாகக் காணப்படக் காலஞ் செல்லச் செல்ல இவை சிறப்பாகச் செப்பனிடப்பட்டு உபயோகிக்கப்பட்டன. இதனால் இவற்றின் செய்திறனில் ஒரு வித படிமுறை வளர்ச்சியை அவதானிக்கக் கூடியதாகவே இருக்கிறது. இக்காலத்தில் பெருமளவுக்குக் கூழாங்கற்களிலே (Pebbles) கருவிகள் அமைக்கப்பட்டன. அத்துடன் இவற்றுள் முழுக் கற்களாலுமே அமைக்கப்பட்ட கருவிகள் (Core tools) மிகுந்து காணப்படுகின்றன. எனினும், முழுக் கற்களிலிருந்து உடைத்தெடுக்கப்பட்ட செதில்களில் அமைக்கப்பட்ட கருவிகளும் (Flake tools) இவற்றுள் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே இம் முழுக்கற்களைச் செப்பனிடுவதில் பல்வேறு முறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டாலும் முக்கியமாக இரண்டு முறைகளை அல்லது பாணி அமைப்புக்களைக் குறிப்பிடலாம். 'அபிவிலியன்' (Abbevillian) 'அச்சுலியன்' (Acheulian) பாணிகளே இவை ஆகும். இவ்விரண்டு பாணி அமைப்புகளும் இக்காலச் சிறப்புக் கருவிகளாக விளங்கிய கைக்கோடரிகள், செய்திறனில் அடைந்த வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஆரம்பத்தில் இயற்கையாகக் கிடைத்த கற்களை உபயோகித்த மனிதன் பின்னர் இந்நிலையிலிருந்து ஒருபடி முன்னேறித் தனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்குப் பலவாறு அவற்றைச் செப்பனிடத் தொடங்கினான். இவ்வாறு செய்யும் போது முழுக் கல்லையும் செப்பனிடும் உபயோகிப்பதற்குப் பதிலாகத் தனது தேவைக்காகப் பயன்படுத்தும் முனையை மட்டுமே செப்பனிட்டான். இவ்வாறு செப்பனிடும்போது ஆரம்பத்தில் கற்களின் ஒரு பக்கமும், பின்னர் இரு பக்கங்களும் செப்பனிடப்பட, கல்லின் ஏனைய பெரும்பகுதி

முழுவதும் செப்பனிடப்படாதே காட்சி தந்தது. அத்துடன் இவ்வாறு வடிக்கப்பட்ட கருவிகளை நிரந்தரமாக இருக்கும் பெரிய கல்லின் மேலே கருவியைச் செய்யப் பயன்படுத்தப்படும் கல்லை மோதியே உருவாக்கினர். இவ்வாறு ஆக்கும்போது இக்கற்கள் உடைவதால் இக்கருவிகளைப் படைக்கும் கற்களிலே செதில்களிலிருந்து வெளிக்கிளம்பிய தழும்புகள் ஆழமாகப் பதிந்து விடுகின்றன. இத்தகைய ஆழமான தழும்புகள் ஆரம்ப காலக் கருவிகளின் காணப்படுவதற்குக் காரணம் 'குவாட் சயிட்' கல்லினங்களைப் பிளக்கும்போது பெரிய தழும்புகள் தோன்றும்படி அவை உடையும் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதும், இக்காலச் செய்திறனுமேயாகும். இப்பாணி அமைப்பை "அபிவிலியன்" பாணி என்பர்.

நாளடைவில் முழுக் கற்களும் சிறப்பாகச் செப்பனிடப்பட்டதோடு கல்லின் முழுப்பகுதியும் அழகான கைக்கோடரிகள் கிடைக்கும் வண்ணம் செப்பனிடப்பட்டது. இதனால் இக்காலத்தில் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்ற 'அச்சுலியன்' கைக்கோடரிகளைக் காண முடிகிறது. அமைப்பில் முன்னைய காலக்கருவிகளை விட இவை சிறியனவாகவும் அழகாகவும் காட்சி தருகின்றன. இவ்வாறு இவை அமைவதற்குக் காரணங்கள் பலவாக இருந்தன. முதலாவதாக, மனிதன் தான் விரும்பும் கருவியைப் படைக்கும் போது கருவியைச் செய்வதற்கு உபயோகிக்கும் கல்லை ஒரு கையிற் பிடித்துக்கொண்டு இன்னொரு கையில் இதைச் செப்பனிடும் கல்லை எடுத்து மெதுவாகச் செப்பனிடும்போது முன்னைய காலத்தில் இக்கற்களைப் பெரிய கற்களிலே மோதும்போது ஏற்பட்ட தழும்புகள் படிப்படியாகக் குறைந்தே காணப்பட்டன. இரண்டாவதாக, இக்கருவிகளைச் செப்பனிடுவதற்குக் கல்லை உபயோகிப்பதற்குப் பதிலாக மரம், எலும்பு போன்றவற்றை உபயோகித்ததால் இக்காலக் கருவிகள் கலை அமிசம் பொருந்தியனவாகவும் அழகாகவும் காணப்பட்டன. இது, மனிதனின் சிந்தனை ஆற்றலில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. எனவே, இக்கருவிகளை ஆக்கும் போது மிக வேகமாக அவற்றை ஒரு கல்லின் மேல் மோதும் நிலை போய், படிப்படியாக வேகத்தைக் குறைத்து, மெதுவாகக் கைகளிலே கற்களை வைத்து மரம், எலும்பு போன்ற மென்மையான ஊத்திகளால் கவனமாகச் செப்பனிடும் போது இவ்வாறு இவை அழகிய தோற்றத்தைப் பெற்றன.

இக்காலக் கைக்கோடரிகளுடன் பிளத்தற் கருவிகளும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக இவை மரங்களை வெட்டுவதற்கும், மிருகங்களைக் கொன்று இறைச்சியை வெட்டி எடுப்பதற்கும், நிலத்தில் விளையும் கிழங்கு போன்றவற்றை அகழ்ந்து எடுப்பதற்கும் உபயோகிக்கப்பட்டன. இவற்றோடு செதில்களின் செய்யப்பட்ட சிறு சிறு

கைக்கோடரிகள், துளைக் கருவிகள், கூர்க்கருவிகள் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் கைக்கோடரிகளோடு ஒப்பிடும்போது இவை எண்ணிக்கையிற் குறைந்தே காணப்படுகின்றன. இக்காலக்கைக் கோடரிகள் பம்பர வடிவம், முக்கோண வடிவம், முட்டை வடிவம், இதய வடிவம் போன்ற இன்னோரன்ன தோற்றங்களிற் காணப்படுகின்றன. இதனால் கீழைப் பழங்கற் காலத்தில் பொதுவாகக் கைக்கோடரிகளே விதந்து காணப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக விசேடமாகச் செப்பனிடப்பட்ட கருவிகளைப் படைக்கும் ஆற்றலை மத்திய, மேலைப்பழங்கற்காலங்களிடையே தான் காண முடிகிறது.

இக்கால மனிதனின் பிரதான தொழிலாக வேட்டையாடுதல் அமைந்திருந்தாலும் தனது உணவுக்காக மிருகங்களின் இறைச்சியோடு, மீன், கிழங்கு வகைகள், பழ வகைகள் ஆகியவற்றையும் உட்கொண்டான். இக்காலக்கருவிகளோடு தக்கணத்திலுள்ள நர்மதை ஆற்றுப்படுக்கையில் மாடு, குதிரை, யானை ஆகியவற்றின் எலும்புக் கூடுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளதால் தமிழகத்தில் இதே காலத்திலும் இத்தகைய மிருகங்கள் வாழ்ந்தன எனக் கொள்ளலாம். பொதுவாக இக்காலக் கருவிகள் இந்தியாவில் 30 அங்குலம் தொடக்கம் 100 அங்குலம் வரையிலான மழைவீழ்ச்சியுள்ள பிரதேசங்களிலே காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இக்கால மனிதன் குகைகள், திறந்த வெளிகள் ஆகியவற்றில் வாழ்ந்ததோடு உயரமான இடங்கள், அடர்ந்த காடில்லாத பகுதிகள் ஆகியவற்றிலும் வாழ்ந்தான். கற்கால மனிதனது எலும்புக் கூடுகள் ஐரோப்பாவிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் கிடைப்பது போன்று இந்தியாவின் கிடைக்காவிட்டாலும் சென்னைக் கருவிகளுடன் மனிதனது முன்கால் எலும்புத் துண்டொன்றும் காணப்பட்டது பற்றிக் கிருஷ்ணசுவாமி குறிப்பிடுவது ஈண்டு நினைவு கூற்பாலது (Krishnaswami. V.D. 1947).

1863ஆம் ஆண்டில் சென்னைக்கு அண்மையிலுள்ள அத்திரம் பாக்கம் என்னும் இடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கற்காலக் கருவிகள் பற்றிக் குறித்தோம். இக்கருவிகள் கோர்த்தலை ஆற்றின் படுக்கையிலே காணப்படுகின்றன. அத்திரம்பாக்கப்பகுதியில் வெவ்வேறு உயரங்களிலமைந்த இவ்வாற்றில் நான்கு படுக்கைகள் காணப்படுகின்றன. இவை முறையே 100, 60, 20, 8 அடிகளாகும். மத்திய பிலித்தோசீன் காலத்தைச் சார்ந்த படுக்கைகளில் காணப்படும் இக்கருவிகளோடு உருண்டைக் கற்றிரர்களும் களிமண், வண்டல் மண், ஆகியனவும் கலந்து காணப்படுகின்றன. கீழைப் பழங்கற்காலக் கருவிகள் காணப்படும் ஆற்றுப்படுக்கை பொதுவாக இத்தகைய சேர்க்கை படைத்துக் காணப்படுவது இயல்பு. இக்கருவிகள் முழுக்கற்க

ளிலும், கற்களிலிருந்து உடைக்கப்பட்ட செதில்களிலும் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. கீழ்ப்படையில் அபிவிவியன் பாணியிலமைந்த கருவிகளும் காணப்படுகின்றன. இக்கைக்கோடரிகளுடன் வெட்டுதல் அல்லது துண்டாடுதல் கருவிகள் (Choppers) கிழித்தல் அல்லது பிளத்தற் கருவிகள் (Cleavers) ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. இக்கற்காலக் கருவிகளோடு மரம், எலும்பு ஆகியனவற்றிலிருந்தும் இக்கால மனிதன் கருவிகளை ஆக்கினான். விசேடமாக, மர ஈட்டிகள் அவனது பிரதான தொழிலாகிய வேட்டையாடுதலுக்குப் பேருதவியாக அமைந்திருக்கும். இவை யாவும் பாதுகாக்கப்படவில்லை.

அத்திரம்பாக்கம் போன்று வட மதுரையிலும் இக்காலக் கருவிகள் காணப்படுகின்றன. இவை பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து கிருஷ்ணசுவாமி இவற்றின் தோற்றம், செய்திறன், பயன்பாடு ஆகியனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவற்றை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளார் (Krishnaswami. V.D. 1947: 11-57).

1. முதலாம் பிரிவு: இப்பிரிவைச் சார்ந்த கருவிகள் உருண்டைக் கற்களுடன் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் பக்கங்கள் நீண்ட தூரம் இவை இழுத்துச் செல்லப்பட்டதை உறுதிப்படுத்துவன போன்று மழுங்கிக் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் படிந்து காணப்படும் ஒரு வித பழுப்பு நிறம் இவற்றின் பழைமையை மேலும் உறுதி செய்கின்றது.
2. இரண்டாவது பிரிவு: இப்பிரிவைச் சார்ந்த கருவிகள் உருண்டைக் கற்களமைந்த படையின் மேலமைந்து காணப்படுவதோடு செம்பூரன் சேர்க்கையுடன் (Laterite)கலந்தும் காணப்படுகின்றன. இதனால் இக்கருவிகள் செம்மண் நிறத்துடன் காட்சியளிக்கின்றன. காலத்தால் இவை முதலாம் பிரிவைவிடப் பிந்தியவையேயாகும்.
3. மூன்றாம் பிரிவு: இக்கருவிகள் செம்மண் நிறமோ பழுப்பு நிறமோ இன்றிக் காணப்படுகின்றன. இதனால் முதலிரண்டு பிரிவுகளைவிட இவை காலத்தால் பிந்திக் காணப்படுகின்றன.

இவற்றைப் பற்றி மேலும் விரிவாக ஆராய்ந்து இவற்றின் சிறப்பியல்புகளுக்கேற்ப இவற்றின் அமைப்பு, பயன்பாடு ஆகியனவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு முதலாம் இரண்டாம் பிரிவுகளில் தனித்தனியாக இரு உப்பிரிவுகளையும் அடக்கியுள்ளார். மூன்றாம் பிரிவில் எவ்வித உப்பிரிவையும் இவரது ஆய்வு உள்ளடக்கவில்லை. முதலாம் பிரிவிலமைந்த முதலாவது உப்பிரிவில் 'அபிவிவியன்' பாணியிலமைந்த கைக்கோடரிகள் இடம்பெறுகின்றன. முழுக் கல்லிலமைந்த இக் கைக்கோடரிகளின் நுனிமுனையைத் தவிர கல்லின் ஏனைய பாகங்கள் செப்பனிடப்பட்டதற்கான எதுவித எச்சங்களும் இல்லை.

றிக் கல்லின் இயற்கையான தோற்ற அமைப்புடன் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் செதிள்களை அகற்றும் போது கற்சம்மட்டிகளே பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை இவற்றில் காணப்படும் செதிள்களின் உடைவினால் ஏற்பட்ட தழும்புகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இப்பிரிவின் இரண்டாவது உபபிரிவில் காணப்படும் கருவிகள் முன்னையவற்றை விடப் பழுப்பு நிறப் படர்வு குறைந்து காணப்படுவதோடு, இவற்றைத் தயாரிப்பதற்குக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட செய்திறனிலும் வேறுபட்டு நிற்கின்றன. செப்பனிடப்படுவதற்கு முன்னர் இருந்த கல்லின் தோற்றத்தைக் கண்டுகொள்ள முடியாத அளவுக்கு இவை நேர்த்தியாகச் செதுக்கப்பட்டனவாக இருந்தாலும் இப்பிரிவில் ஒழுங்கற்ற முறையில் செதிள்கள் அகற்றப்பட்ட ஆயுதங்களும் காணப்படுவது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இதனாற் போலும் இவற்றை அச்சுலியன் பாணியின் ஆரம்ப காலத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் எனக் கிருஷ்ணசுவாமி இனங்கண்டுள்ளார்.

இரண்டாவது பிரிவிலமைந்து முதற் பிரிவில் காணப்படும் கருவிகளில் செம்பூரன் சேர்க்கை தோய்ந்து காணப்படுகின்றது. செதிள்களை அகற்றிய தழும்புகள் இவற்றில் காணப்படாமல் இருப்பதால் மென்மை வாய்ந்த மரம், எலும்பு போன்ற சம்மட்டிகளால் இவை ஆக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால் இவை அழகாக இருப்பதோடு, பல்வேறு வடிவங்களிலும் அமைந்து காணப்படுகின்றன. ஆதலால் இக்கருவிகள் 'மத்திய அச்சுலியன்' பாணியைக் குறித்து நிற்கின்றன என்று கருதப்படுகின்றது. இப்பிரிவின் இரண்டாவது பிரிவில் காணப்படும் ஆயுதங்களில் பழுப்பு நிறப் படர்வு குறைந்து காணப்படுகின்றதால் முன் கூறப்பட்டவையை விட இவை காலத்தால் பிற்பட்டவை எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. பல்வேறு வடிவிலமைந்த இவற்றை வளர்ச்சியடைந்த அச்சுலியன் பாணியிலமைந்த ஆயுதங்களாகக் கொள்ளலாம். இவற்றோடு நீள்வட்டம், நீண்ட கூரிய முனையையுடைய ஆயுதங்கள் ஆகியனவும் இப்பிரிவில் காணப்படுகின்றன.

கற்கால மனிதன் வாழ்ந்த குகைகள் பலவும் தமிழகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள குடியம்குகை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கே கெ.டி. பனர்ஜி தலைமையில் 1962-63, 1963-64 ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்டபோது மூன்று அகழ்வாய்வுக் குழிகள் அமைக்கப்பட்டன. முதலாவது அகழ்வாய்வுக்குழியில் பல அளவிலான கைக்கோடிகள், வெட்டுதல் அல்லது துண்டாடும் கருவிகள், பிந்திய அச்சுலியன் பாணியிலமைந்த கருவிகள் ஆகியன கிடைத்தன. குடியம் ஊர்ப்பகுதியில் போடப்பட்ட இரண்டாவது அகழ்வாய்வுக்

குழியில் கூழாங்கற்களிலமைந்த கருவிகள், இருபக்க முனைகளையுடைய கற்றகடுகள், செதுக்கல் கருவிகள் ஆகியன வெளிவந்தன. மூன்றாவது அகழ்வாய்வுக்குழி கிருஷ்ணபுரம் என்ற ஊருக்கருகில் அமைக்கப்பட்டது. இதில் பிந்திய அச்சுலியன் பாணியிலமைந்த கருவிகளோடு, கூர்க்கருவிகள், செதுக்கல் கருவிகள், செதில் கருவிகள், தட்டு வடிவக் கருவிகள் (Discoids), வெட்டுதல் கருவிகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. இவையாவும் பளிங்குக் கற்களால் அமைந்திருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்க அமிசமாகும். (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995:10-11).

இக்குகையில் கீழைப்பழங்கற்கால, மத்திய பழங்கற்கால, மேலைப் பழங்கற்கால ஆயுதங்கள் தொடர்ச்சியாகக் காணப்பட்டாலும் மனிதன் தொடர்ந்து இதில் வாழ்ந்ததற்கான எச்சங்கள் காணப்படவில்லை என அல்சின் தம்பதியினர் கருதுகின்றனர் (Allchin. B. and Allchin. F.R. 1982). இது தமிழகத்தில் மட்டும் காணப்படும் அமிசமன்று. பொதுவாக முழு இந்தியாவிலும் இக்காலக் கருவிகள் குகைகளில் காணப்பட்ட போதிலும் தொடர்ச்சியாக மனிதன் இவற்றில் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் காணப்படவில்லை. பெரும்பாலும் இடைக்கற்காலத்திற்குப் பின்னர்தான் மனிதன் நிரந்தரமாகக் குகைகளில் வாழப் பழகிக் கொண்டான் எனத் தற்போதைய ஆய்வுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலமைந்த அத்திரம் பாக்கம், வடமதுரை, குடியம் ஆகியவற்றைத் தவிர, திருப்பெரும்புதூர், எருமைவெட்டிப்பாளையம், மஞ்சனகரணை, நம்பாக்கம், நெய்வேலி, பூண்டி ஆகிய இடங்களிலும் பழைய கற்காலக் கருவிகள் கிடைத்துள்ளன.

வட மதுரையில் 1966-67ஆம் ஆண்டுகளில் கெ.டி. பனர்ஜி அகழ்வாய்வு மேற்கொண்டிருந்தார். அப்போது நான்கு மண்ணடுக்குகள் அல்லது படைகள் இனங்காணப்பட்டன. இரண்டாவது படையில் அச்சுலியன் பாணிக்கு முந்திய கற்காலக் கருவிகளும் மூன்றாவது படையில் முற்றுப் பெறாத நிலையிலுள்ள அச்சுலியன் பாணியிலமைந்த கருவிகளும் இறுதிப் படையில் அச்சுலியன் பாணியிலமைந்த கருவிகளும் கிடைத்தன. இவ்வாய்வு இவ்விடத்தில் பழங்கற்காலக் கருவிகளைப்படைக்கும் தொழிற்கூடம் ஒன்று காணப்பட்டதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995:12-13). இவ்வாறே சென்னைக்கு அருகில் உள்ள பல்லாவரத்தில் புறாஸ்பூர் 1863இல் பழங்கற்காலக் கருவிகளைக் கண்டுபிடித்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 63).

நெய்வேலியிலும் கெ.டி. பனர்ஜி 1962-63, 1963-64 ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வாய்வை மேற்கொண்டிருந்தார். அப்போது அச்சுவியன் பாணியிலமைந்த கைக்கோடரிகள், வெட்டுக் கருவிகள், கூர்க்கருவிகள் ஆகியனவற்றோடு மத்திய பழங் கற்காலக்கருவிகளும் கிடைத்தன (இராசவேலு. ச. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995:11). இவ்வாறே பூண்டியிலும் கெ.டி. பனர்ஜி 1965-66 ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வை மேற்கொண்டபோது பிந்திய அச்சுவியன் பாணியிலமைந்த கீழைப் பழங்கற்காலக் கருவிகளோடு, மத்திய பழங்கற்காலக் கருவிகளும் வெளிவந்தன (இராசவேலு. ச. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995:11). கள ஆய்வின்போது இம்மாவட்டத்திலுள்ள பரந்தியூர், வடியூர், அரம்பாக்கம், கிருஷ்ணபுரம், ரங்கபுரம், அம்மம்பாக்கம், கொல்லாப்பாளையம், கம்ம வாரிப்பாளையம், குஞ்சரம், நாராயணபுரம், ராஜபாளையம், ஊத்துக்கோட்டை ஆகிய இடங்களிலும் பழைய கற்காலக் கருவிகள் கிடைத்தன.

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் பழைய கற்கால மையங்களாக அம்பரிசுபுரம், அரும்பாக்கம், சென்னாசமுத்திரம், களத்தூர், கனியனூர், கீழ்வெண்பாக்கம், முசிறி, நாகவேடு, பகவெலி, தக்கோலம், திருமால்பூர், வன்னியன் சத்திரம் ஆகியன இனங்காணப்பட்டுள்ளன (Rajan. K. 1997: 262-273). 1887 இல் புறாஸ்பூர் தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள பர்கூருக்கு அண்மித்து உள்ள பகுதியில் பழங்கற்காலக் கருவிகளைக் கண்டுபிடித்தார். 1960களில் இப்பகுதியில் கள ஆய்வை மேற்கொண்ட பி. நரசிம்மையா கப்பலாவடியில் பழைய கற்காலக் கருவிகளை இனங்கண்டார். பழைய கற்காலக் கருவிகளாகிய இவற்றைப் புதிய கற்காலத்திற்கு முந்திய கற்காலக் கருவிகள் என்றே அழைத்துள்ளார். இங்குள்ள வரதனாப் பள்ளியிலும் பழைய கற்காலக் கருவிகள் கிடைத்துள்ளன (Rajan. K. 1997:111).

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலமைந்த தஞ்சாவூர், அத்திரம்பட்டினம், மதுரை மாவட்டத்திலமைந்த அவிபூர், தி. புதுப்பட்டி ஆகிய இடங்களிலும் பழைய கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன வாக அறியக் கிடக்கிறது (குருமூர்த்தி. சா. 1974: 70).

இதுவரை கிடைத்த ஆயுதங்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கும் போது இவை வட தமிழகத்திலேயே செறிந்து காணப்படுகின்றன எனலாம். தஞ்சாவூர், திருச்சி, மதுரை, இராமேஸ்வரம், திருநெல்வேலி ஆகிய மாவட்டங்களில் இவை மிக மிக அருகியே காணப்படுகின்றன. பெருமளவுக்கு இக்காலத்தில் தென், கிழக்குத் தமிழகப் பகுதிகளில் மனித நடமாட்டம் மிக மிகக் குறைந்தே காணப்பட்டது (Raman. K.V. 1969, 1970). இத்தகைய கருத்தையே இற்றைக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பாகச் சென்னைக் கருவிகளைக்

கண்டுபிடித்த புறாஸ்பூர் தீர்க்கதரிசனமாக வெளியிட்டமை ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. இவ்வாறு இப்பகுதியில் இக்காலக் கருவிகள் அருகிக் காணப்படுவதற்கு இத்துறையில் போதிய அளவு ஆய்வுகள் நடைபெறாதது ஒரு பிரதானமான காரணியாக இருந்தாலும் கூட இப்பகுதிகளில் 'குவாட்சயிட்' கல்லின வகை காணப்படாமையால், பெரும்பாலும் மூலப்பொருளையே மையமாக வைத்து மனித நடமாட்டம் நடைபெற்ற இக்காலத்தில் மனிதன் இப்பகுதிகளை நாடவில்லை. இப்பகுதிகள் காட்டர்ந்த பகுதிகளாகக் காட்சி அளித்த தால் இவை இக்கால மனிதனை ஈர்க்கவில்லை என வேறு சிலர் கருதுகின்றனர்.

எவ்வாறாயினும், இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஐந்து இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னரே தமிழகத்தில் தோன்றிய கீழைப் பழங்கற்கால மனிதனின் வரலாறு விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய தேவை உளது. இக்காலப்பகுதி கி.மு. 50,000 ஆண்டுகள் வரை நீடித்திருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது (Sankalia. H.D. 1974). கீழைப் பழங்கற்காலக் கருவிகளின் தோற்றம் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த அறிஞர்கள் பலர் பெரும்பாலும் இக்கற்பாணி அமைப்பு இந்தியாவிற்கு தோன்றவில்லை என்றே கருதுகின்றனர். தோற்றம், செய்திறன், பயன்பாடு, வாழ்க்கைமுறை போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களில் ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா போன்ற கண்டங்களிற்கு காணப்படும் கருவிகளுக்கும் இந்தியக் கருவிகளுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்புண்டு. ஆனால் ஆபிரிக்காவில் படைக்கப்பட்ட கருவிகள் ஏனையவற்றை விடக் காலத்தால் முந்திக் காணப்படுவதாலும், ஐரோப்பாவை விட ஆபிரிக்கா, தென் ஆசியாவுக்கு அண்மித்துக் காணப்படுவதாலும், ஆபிரிக்காவிலிருந்து தரை மார்க்கமாக வடமேற்கிந்தியா வழியாக இம்மரபு தமிழகத்தை அடைந்தது என ஒரு சாரார் கூற, மறு சாரார் பனிப் படர்ச்சிக் காலத்தில் கடல் மட்டம் குறைந்து காணப்பட்டதால் இதைப் பயன்படுத்திப் பாரசீகக் குடாக்கரை வழியாக இந்தியாவை இம்மரபு அடைந்தது எனவும் வாதிடுகின்றனர்.

இதனால் இக்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய மனித வர்க்கம் இவற்றோடு இந்தியா வந்ததா அல்லது இந்தியாவில் இக்காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதக் கூட்டத்தினர் இம்மரபை மட்டும் இவர்களிடமிருந்து பயின்று கொண்டனரா என்று சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. உலகெங்கணும் இக்காலக் கருவிகளிடையே காணப்படும் ஒற்றுமையை மையமாக வைத்து முன்பொருகால் ஆபிரிக்காவிலிருந்தே பழைய கற்கால மனிதன் உலகெங்கணும் இத்தகைய கருவிகளுடன் பரவினான் என்ற கருத்து நிலவியது. ஆனால் தற்கால ஆய்வுகள் ஆங்காங்கே நிலவிய மனிதக் கூட்டத்தினர் இத்தகைய மரபைக் கற்றுத் தமதாக்கிக்

கொண்டனர் என்பதை விளக்குகின்றன. இக்கால மனிதன் தோற்றத்தில் குரங்கு போன்று காணப்பட்டாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலே நிரந்தரமாக வாழாமல், தனக்கு வேண்டிய கல்லின வகையைத் தேடுவதற்காகவும், வேட்டைக்கு உகந்த மிருகங்களைத் தொடர்வதற்காகவும், அலைந்து திரிய வேண்டியேற்பட்டதால் மனிதச் சந்திப்புகள் தவிர்க்க முடியாதவையாகவே அமைந்தன. இக்காலத்தில் இவன் சிந்திக்கும் ஆற்றல் அற்ற மனிதனாகக் காணப்பட்டாலும் கூட, ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு இலகுவான சாதனமாகிய மொழி வழக்கிலில்லாது இருந்தும் கூட, பல்வேறு முழுவினிடையே 'கருத்துப் பரிமாறல்' ஏற்பட்டதை இக்காலக் கருவிகளும் அவற்றின் வளர்ச்சியும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதனால் இந்தியாவிற்கு கூட இக்காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதன் இவ்வாறு அயலவர்களிடமிருந்து இம்மரபைப் பெற்றுக் கொண்டான் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும். இற்றைக்குப் பல இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னர் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் தோற்றத்தில் குரங்கு நிலையிலமைந்த 'ராமபிதிக்கல்' என அழைக்கப்படும் மனித எச்சங்கள் வட இந்தியாவிற்கு கண்டு பிடிக்கப்பட்டதும், சென்னையில் இக்கால மனிதனது கால் எலும்பின் பாகம் கிடைத்ததும் இத்தகைய கருத்தை மேலும் உறுதி செய்வதாக அமைகிறது.

எனவே, கற்கால மனிதனது எச்சங்களை, உடலுறுப்புகளைக் கண்டு பிடித்தல் அடுத்த ஒரு முக்கியப் பணியாக அமைகின்றது. பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆயுதங்கள், அவற்றின் செறிவு, பயன்பாடு, மனிதன் வாழ்ந்த இடங்கள், ஆயுதங்களைத் தயாரித்த கற்கள் கிடைத்த இடங்கள், ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்த இடங்கள் போன்றவற்றுக்கிடையே நிலவும் தொடர்பு, இவற்றுக்கும் சூழலுக்கும் இடையே நிலவிய தொடர்பு போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களை மனிதர் கொண்டே வருங்காலத்தில் இக்காலம் பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

2. மத்திய பழங்கற்காலம்

மத்திய பழங்கற்காலத்திற்குரிய கருவிகள் தக்கணத்திலும் ஏனைய இடங்களிலும் இரண்டாவது ஆற்றுப் படுக்கைகளிலே காணப்படுகின்றன, ஆனால் இவை வழக்கிலிருந்த காலம் மலைப் பிலித்தோசீன் காலம் எனப் புவிச்சரிதவியலாளர் கூறுவர். இக்காலத்தில் வாழ்ந்ததாக நம்பப்படும் பெரிய எருது போன்ற மிருகங்களின் எலும்புக் கூடுகள் நர்மதை ஆற்றுப் படுக்கைகளில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் தமிழ் நாட்டிலும் இத்தகைய மிருகங்கள் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று கொள்ளல் பொருத்தமுடையதாகும்.

பொதுவாகத் தொல்லியலாளர் இக்காலத்தைக் கீழைப் பழங்கற்காலத்தின் வளர்ச்சியே எனக் கொண்டாலும் இக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகள், அவற்றை ஆக்குவதற்குக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நெறிமுறைகள், பயன்பாடு ஆகியனவற்றை நோக்கும்போது கீழைப் பழங்கற்காலத்திலிருந்து ஒருவித மாறுபட்ட சூழலிலே இக்கால மனிதன் வாழ்ந்தது புலப்படுகிறது. பழைய கற்காலக் கருவிகளை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பிரதான கல்லின வகையான குவாட்சயிற்றை விட மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த கல்லின வகையான ஜஸ்பர் (Jasper), சேட் (Chert), அகேற், (Agate), சல்செடனி (Chalcedony) ஆகியவை காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த கற்களைத் தேர்ந்தெடுத்தமை மனிதன் தன்னைச்சுற்றியிருந்த சூழல் பற்றிய ஆய்வில் முன்னைய காலத்தை விடக் கூடிய அளவு அக்கறை கொண்டிருந்தமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதனால் இக்காலத்தில் முந்திய காலத்தை விட, சூழலில் மனிதனது தாக்கம் கூடிக் காணப்பட்டது எனலாம். இத்தகைய கல்லினங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும், இக்காலத்தில் குவாட்சயிற் போன்ற கல்லின வகையும் மேற்கூறியவற்றோடு கருவிகளைச் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்களில் தமிழகமும் ஒன்றாகும்.

இக்காலக் கருவிகளாக விளங்குபவை பல்வகை வடிவங்களில் மைந்த செதுக்கல் அல்லது சுரண்டு கருவிகள் (Scrapers), துளைக் கருவிகள் (Borers), கூர்க்கருவிகள் (Points) ஆகும். இச் செதுக்கற் கருவிகள் மரப்பட்டைகளை உரிப்பதற்கும், மிருகங்களின் தோலைச் செப்பனிடுவதற்கும், சிறு சிறு மரத் துண்டுகளை அழுத்தம் செய்வதற்கும் பயன்பட்டன. இதனால் இக்கால மனிதன் மரவுரி, மிருகத்தோல் ஆகியவற்றைத் தனது உடையாகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். செதுக்கற் கருவிகளைக் கொண்டு சிறு சிறு மரத்துண்டுகளைச் செப்பனிட்டிருப்பதை நோக்கும்போது ஈட்டிகளும் இக்காலத்தில் முக்கியம் பெற்றமை தெரிகின்றது. மரத்தினாலான ஈட்டிகள் அழிந்துவிட்டன. மூங்கிலைப் பக்குவம் பண்ணியும் அம்பு, வில் போன்றவற்றையும் படைத்தான். அம்பு, வில் இக்கால மனித வாழ்வில் பெற்ற முக்கியத்துவம் குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது சக்தியை ஒன்று திரட்டி, பின்னர் ஒழுங்கான முறையில் அதை வெளிக் கொண்டுவதன் மூலம் குறிப்பிட்ட தேவைகளை இவனால் பூர்த்தி செய்ய முடிந்ததை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதனால் தற்கால ஏவுகணை, அணு ஆயுதம் போன்றவற்றின் ஆரம்ப மூலகர்த்தாவே இஃதெனலாம். செதுக்கற் கருவிகளையும் பல்வேறு வடிவில் அமைத்திருந்தனர். இவை முறையே நுனி, பக்கம், முழுவடிவம், கோணவடிவம் போன்ற பகுதிகளில் செப்பனிடப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டவை ஆகும்.

கூர்க்கருவிகளின் முனையில் மட்டும் கூர் பொருந்திக் காணப்படுவதோடு பக்கங்கள், கோணவடிவம், இலைவடிவம் போன்ற இவற்றின் பகுதிகளும் கூர்மை பொருந்தியனவாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சில கூர்க்கருவிகளில் சிறு கைப்பிடிசுளும் காணப்படுகின்றன. முன்பொருகால் இவை மரக் கைப்பிடிசுளானும் காணப்பட்டிருக்கலாம். காலவோட்டத்தில் இம்மரக் கைப்பிடிசுள் அழிந்திருக்கலாம்.

எனவே, இக்காலத்தில் காணப்படும் கருவிகளை நோக்கும் போது இவை கீழைப் பழங்கற்காலக் கருவிகளிலிருந்து தோற்றம், பயன்பாடு ஆகியனவற்றில் மட்டுமன்றி அவற்றை ஆக்க உதவிய கல்வகையிலும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. இதனால் தோற்றத்தில் சிறியனவாகிய இவை அழகு, கலை அமிசம் பொருந்திக் காணப்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும் இக்காலக் கருவிகளிடையே குறைந்த எண்ணிக்கையிற் காணப்படும். கைக்கோடிகள், துண்டாடு கருவிகள், பிளத்தற் கருவிகள் பற்றியும் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. இக்காலத்திலே செதிள்களிலே தயாரிக்கப்பட்ட கருவிகளே சிறப்பமிசமாகக் காணப்பட்டாலும் தனிக் கற்களிலே வடிக்கப்பட்ட கருவிகளும் இவற்றுடன் காணப்படுகின்றன. எனவே தொல்லியலாளர் கீழைப் பழங் கற்காலக் கலாசாரத்தைத் தனிக்கற்களிலே வடிக்கப்பட்ட கருவிகள் கொண்ட கலாசாரம் என்றும், இக்காலத்தைச் செதிள்களிலே ஆக்கப்பட்ட கருவிகளைக் கொண்ட கலாசாரம் என்றும் வருணிக்கத் தவறவில்லை.

இக்காலத்தில் கற்கருவிகளைத் தயாரிப்பதற்கு மரம், எலும்பு போன்ற மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த சம்மட்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டதைக் கருவிகள் உணர்த்துகின்றன. முந்திய காலத்தில் தனிக்கற்களில் கருவிகளைப் படைத்தபோது கல்லிலிருந்து சிதறும் செதிள்களைக் கருவிகளாக ஆரம்பத்தில் உபயோகிக்காததால் இவை பயன்றே காணப்பட்டன. ஆனால் காலஞ் செல்லச் செல்ல மனிதன் செதிள்களிலும் கருவிகளைப் படைத்தான். இதனால் இக்காலகட்டத்தில் இக்கருவிகளைப் படைப்பதில் அதிக அளவு நேரம் செலவிடப்பட்டது. எனவே கீழைப் பழங்கற்காலத்தின் இறுதிக் கட்டத்திலே, தான்விரும் பிய கருவியைப் படைக்க முனைந்த மனிதன் அதன் தோற்றம் வரக்கூடியதாகக் கல்லையோ செதிளையோ முதலில் செப்பனிட்டுப் பின்னர் எதுவித சிரமமுமின்றி இக்கல்லையோ செதிளையோ உடைக்கும்போது வேண்டிய கருவியைப் பெறும் திறனையும் கற்றுக் கொண்டான். சுருங்கக் கூறின் ஒரு கல்லிலிருந்து ஓர் ஆயுதத்தைப் படைக்கும் வழக்கத்திலிருந்து அக்கல்லிலிருந்து அதனைச் செம்மையாகச் சீர் செய்வதன் மூலம் பல ஆயுதங்களை ஆக்குவதற்கு இக்காலத்தில் இவன் கற்றுக்கொண்டான். இத்தகைய பாணியை

'லவலோசியன்' (Levalloisian) பாணி முறை என்பர் அறிஞர். எனவே இக்காலத்தில் கீழைப் பழங்கற்காலத்துக் கருவிகளைத் தயாரிக்கும் வழி முறைகளோடு இம்முறையும் விரவிக் காணப்படலாயிற்று.

மத்திய பழங் கற்காலம் ஐரோப்பா ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் பிராந்தியத் தனித்தன்மை கொண்ட காலமாகக் காணப்படுவது போன்று இந்தியாவிலும் கிடைக்கும் கருவிகள் பிராந்தியச் சிறப்பியல்புகளுடன் காணப்படுகின்றன. இதனால் இக்காலக் கருவிகள் கிடைக்கும் இடங்களைப் பல்வேறு பிராந்தியங்களாகப் பிரித்தாலும் கூடத் தக்கனத்திலும் தென் மாநிலங்களிலும் கிடைக்கும் கருவிகளிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை நிலவுவதை அறிஞர் கண்டுள்ளனர். எவ்வாறாயினும், இக்காலத்தில் மனிதனது நடவடிக்கைகள் முந்திய காலத்தை விட அதிகரித்துக் காணப்படுவதோடு சூழல் மீது அவன் ஏற்படுத்திய தாக்கமும் அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. பெரும்பாலும் இக்கால மனிதன் சிறு சிறு குன்றுகள், மலைச்சாரல்கள், ஆற்றோரங்கள், திறந்த வெளிகள், கற்கருவிகளை உற்பத்தி செய்ய உதவும் மூலக்கற்கள் கிடைத்த இடங்கள் ஆகியவற்றில் வாழ்ந்தான் எனக் கொள்ளலாம்.

கீழைப் பழங் கற்காலக் கருவிகள் கோர்த்தலை ஆற்றின் முதற்படுக்கையில் கிடைத்ததைக் கண்டோம். அத்திரம்பாக்கத்தில் இக் கருவிகள் காணப்படுவதைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது ஆற்றுப்படுக்கையில் (அச்சுலியன் கருவிகளை அடுத்து) புத்தமனுவங்கா என்ற இடத்தில் இக்காலக் கருவிகளான செதிட் கருவிகள், கூர்க் கருவிகள், துளைக் கருவிகள் ஆகியவை காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன் சமாதரமாக நீளமுள்ள அகலம் குறைந்த கற்றகடுகளிலமைந்த சிறு கருவிகளும் காணப்படுகின்றன (Sankalia, H.D. 1974). குடியம் குகையிலும் இவ்வகையான ஆயுதங்கள் கிடைத்துள்ளன. மத்திய பழங் கற்காலக் கருவிகள் தென் தமிழ் நாட்டிலும் கிடைத்துள்ளன. மதுரைக்குத் தெற்கே பதினைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள மறத்தாறுக் கரையிலுள்ள பட்டுப்பட்டி, சிவராமப் பேட்டை ஆகிய இடங்களில் இவை காணப்படுகின்றன (Raman, K.V. 1969, 1970). இக்கருவிகள் சிறப்பாகத் தயாரிக்கப்பட்டனவாக விளங்குகின்றன. மதுரைக்குத் தெற்கே உள்ள திருப்பத்தூர் என்ற இடத்தில் புறாஸ் பூற் தாம் கண்டுபிடித்த கருவிகளைப் புதிய கற்காலக் கருவிகள் என அழைத்திருப்பது பிழை எனக் கூறும் இராமன் இவை உண்மையிலே மத்திய பழங் கற்காலத்தைச் சார்ந்தவையே என்கிறார் (Raman, K.V. 1969-1970).

மத்திய பழங்கற்காலம் இந்தியாவில் கி.மு. 50,000 ஆம் ஆண்டளவில் தோன்றி கி.மு. 20,000 ஆம் ஆண்டளவில் முடிவுற்றது

எனச் சங்கலியா கருதுகிறார் (Sankalia, H.D. 1974). இக்கால கட்டத்திலேயே தற்கால மனித வடிவத்தை மனிதன் பெற்றதையும் ஏற்கனவே கண்டோம். இதனால் சிந்தனைத் திறன் சிறப்பாக வளர்ச்சி பெற்ற இக்காலக் கலாசாரம் பல்வகைச் சிறப்புடையதாக அமைந்திருக்கும் என எண்ண இடமுண்டு. தமிழகத்தைப், பொருத்தமட்டில் இக்காலம் பற்றி விரிவான ஆய்வுகள் இன்னும் நடைபெற வேண்டியுள்ளது. ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா போன்ற இடங்களில் இந்தியாவைப் போலன்றி இக்காலத்திற்கு முந்தியே மத்திய பழங்கற்காலம் தோன்றி விட்டதோடு இக்கால மனிதன் இவ்விடங்களில் மேற்கொண்ட சுவ அடக்கங்கள் பற்றியும் விரிவான தகவல்கள் உண்டு. ஆனால் இந்தியாவிலே இற்றைவரை இதற்கான தடயங்கள் காணப்படவில்லை.

3. மேலைப் பழங்கற்காலம்

ஐரோப்பாக் கண்டத்தைப் பொருத்தமட்டில் கற்கால வரலாற்றில் அதன் தனிச் சிறப்பியல்புகள் சிறந்து காணப்படும் காலம் மேலைப் பழங் கற்காலமாகும். இக்காலம் தான் சிந்திக்கும் திறன் படைத்த "கோமோ சப்பியன்ஸ்" மனித வர்க்கம் உலகத்தில் தோன்றியது மட்டுமன்றி முந்திய காலத்தைப் போலன்றி உலகின் பெரும் பகுதிக்கும் இம்மனித வர்க்கம் பரவிய காலமுமாகும். எனினும், இவ்வர்க்கத்தின் சிறப்பியல்புகளை ஐரோப்பாக் கண்டத்திலேதான் காண முடிகிறது. கீழைப் பழங்கற்காலத்தில் முழுக் கற்களிலுமே கருவிகளைச் செய்த மனிதன், மத்திய பழங்கற்காலத்தில் செதிள்களைப் பயன்படுத்திக் கருவிகளை ஆக்கிய மனிதன், மேலைப் பழங்கற் காலத்தில் பல சமாந்தரமான பக்கங்களையுடைய சிறிய நீள்சதுரமாக கற்றகடுகள் (Blades) வரும் வண்ணம் கல்லைத் தயார் செய்து ஒரே முறையில் (மீண்டும் மீண்டும் கல்லைச் செப்பனிடாது) பல தகடுகளை வடித்தெடுக்கக் கற்றுக் கொண்டான். அழகுள்ள இத்தகடுகள் இக்கால மனிதன் இவற்றை ஆக்குவதில் பெற்றிருந்த கைவண்ணத்தினை எடுத்துக்காட்டுவதோடு குறிப்பிட்ட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வண்ணம் வடிக்கப்பட்ட கருவிகளாகவும் காணப்படுகின்றன. இதனால் இக்காலக் கருவிகளைத் தனிச் சிறப்புத் தன்மை பொருந்திய கருவிகள் (Specialised tools) என அழைப்பர் அறிஞர். இவற்றிலே பல வகைகள் உண்டு. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பிரான்ஸ், ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளிலுள்ள கற்குகைகளில் வடிக்கப்பட்ட குகை ஓவியங்களே இக்கால ஐரோப்பாவுக்குச் சிறப்புத் தருவன எனலாம். இவற்றோடு இக்கால மனிதனின் கைவண்ணத் தினை இவன் செய்த பாவைகள், எலும்பில் வடித்த உருவங்கள் போன்றவையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இற்றைக்கு இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் மேலைப் பழங்கற் காலத்திற்கான தடயங்கள் இந்தியாவில் காணப்படவில்லை என்றும், கீழை, மத்திய பழங்கற்காலங்களே இந்தியாவில் காணப்பட்டன என்றும், இவற்றை அடுத்து இடைக்கற்காலம் தோன்றிவிட்டது எனவும் நம்பப்பட்டு வந்தது. ஆனால் கடந்த ஒரு தசாப்தத்தில் நடைபெற்ற ஆய்வுகள் மேலைப் பழங்கற்காலத்துக்கான தடயங்கள் இந்தியாவிலும் உள என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. இதனால் இக்காலம் கி.மு. 20,000 ஆண்டளவில் தோன்றி கி.மு. 10,000 ஆம் ஆண்டுகள் வரை நீடித்திருக்கலாம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது (Sankalia, H.D. 1974). குவாட்சியிட் எனப்பட்ட கல்லின வகையிலேயே இக்காலக் கருவிகள் தயாரிக்கப்பட்டன. இவை சமாந்தரமாக அமைந்த நீள்சதுரமான கற்றகடுகளிலே ஆக்கப்பட்டன. ஐரோப்பாவைப் போன்று பல்வகைச் சிறப்புக் கருவிகள் இங்கு காணப்படாவிட்டாலும், இவற்றுள், கூர்க்கருவி, துளைக்கருவி என்பன சிறப்புப் பெறுகின்றன. அத்துடன் மரம், எலும்பு, தோல் ஆகியவற்றையும் இக்கால மனிதன் பயன்படுத்தியதற்கும் சான்றுகள் உள. எனினும் நிரந்தரமாகக் குகைகளில் வாழ்ந்து குகை ஓவியங்கள் படைத்ததற்குச் சான்றுகளில்லை. இந்தியாவிற்கு கிடைக்கும் மிகப் பழைய குகை ஓவியங்கள் இடைக் கற்காலத்தைச் சார்ந்து காணப்படுவதோடு ஐரோப்பிய ஓவியங்களோடு ஒப்பிடுகையில் தரங் குறைந்தே காணப்படுகின்றன.

தென்னிந்தியாவில், விசேடமாக ஆந்திர மாநிலத்தில் மேலைப் பழங் கற்கால மனிதன் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. ரேணுகுண்டாவுக்கு அண்மையில் உள்ள குகைகளே இத்தடயங்களை அளித்துள்ளன (Murty, M.L.K. 1970). இவை வட தமிழ் நாட்டை அடுத்துக் காணப்படுகின்றன. இக்குகைகளில் இக்காலக் கருவிகளும், எலும்பாயுதங்களும் மனிதனால் உணவுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பல்வகை மிருக எலும்புகளும் கிடைத்துள்ளன. இதே போன்று வட தமிழகத்திலுள்ள செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலமைந்த குடியம் குகையிலும் மேலைப் பழங் கற்கால ஆயுதங்கள் கீழை, மத்திய பழங் கற்கால ஆயுதங்கள் காணப்படும் படைகளுக்கு மேலாகக் காணப்படுகின்றன. இருந்தும் ரேணுகுண்டாவுக்கு அருகேயுள்ள குகைகளிற் காணப்படும் சிறப்பமிசங்கள் இங்கு காணப்படவில்லை. எவ்வாறாயினும், வட தமிழ்நாடு ஆந்திர மாநிலத்தை அண்டியிருப்பதாலும், இப்பகுதியில் இக்காலக் கருவிகளின் உபயோகத்தை வெளிக் காட்டுவனவாகக் குடியம் குகைச் சான்றுகள் அமைவதாலும், வருங்காலத்தில் இப்பகுதியில் திட்டமிட்ட மேலாய்வு நடத்தப்படின் தமிழகத்தின் மேலைப் பழங்கற்காலம் பற்றிய விரிவான தகவல்களைப் பெறலாமென நம்ப இடமுண்டு.

அத்தியாயம் 3 இடைக்கற்காலம்

புவிச்சரித இயலாளர் காலப்பிரிவில் பிலித்தோசீன் காலத்தை அடுத்து வருவது கொலோசீன் காலமாகும். இக்காலம் கி.மு. 10,000 ஆண்டளவில் ஆரம்பித்து விட்டது என இவர்களுட்பலர் கருதுகின்றனர். இதனால் தற்கால சீதோஷ்ண நிலையோடு இன்று நிலவும் தாவர, மிருகங்களது சூழலும் இக்காலத்திலேயே தோன்றி விட்டது எனவும் கருதப்படுகிறது. இவ்விடைக் கற்கால மனிதன் விட்டுச் சென்ற தடயங்கள் பலவும் மத்திய கிழக்குப் பிராந்தியத்திலும் ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா, தென்னாசியா போன்ற பிராந்தியங்களிலும் கிடைத்துள்ளன. இதனால் தென்னாசியாவிலும் இக்கருவிகளை உபயோகித்த மனிதன் கி.மு. 8000 ஆண்டளவில் வாழ்ந்தான் என்றும், இவ்விடைக் கற்காலம். கி.மு. 1000ஆம் ஆண்டு வரை இப்பிராந்தியத்தில் நீடித்திருந்தது எனவும் கருதப்படுகிறது (Allchin. B. and Allchin. F. R. 1982). ஆனால் அண்மைக் காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் இவ்விடைக் கற்காலத்தின் தோற்றம் பற்றியும் இக்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறை பற்றியும் பல புதிய செய்திகளைத் தந்துள்ளன. இதன்படி இடைக் கற்காலம் பிலித்தோசீன் காலத்தின் இறுதிக் கட்டத்திலேயே ஆரம்பித்து விட்டது என்ற கருத்து முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. தென்னாசியாவின் கிடைத்துள்ள சான்றுகளும் இத்தகைய கருத்துக்கு மெருகூட்டுவனவாகவே அமைந்துள்ளன. தொல்லியற் காலக்கணிப்புகளில் ஒன்றாகிய C14 காலக் கணிப்பின் சான்றை மையமாக வைத்து இந்தியாவிலே மேலைப்பழங்கற்காலம் தோன்றிய காலத்திலேயே இடைக் கற்கால மனிதன் வாழ்ந்தான் என நம்பப்படுகிறது. அண்மையில் குஜராத்திலுள்ள லாங்நாஜ் என்ற இடைக் கற்காலத்தைச் சார்ந்த இடத்திலே இத்தகைய தடயங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறே ஈழத்து இடைக் கற்காலம் பற்றிய காலக் கணிப்பீடுகளும் அமைந்துள்ளன. இதனால் இவை பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி அவசியமாகின்றது.

இடைக் கற்கால மனிதனின் பிரதான தொழில்களாக வேட்டையாடுதல், மீன்பிடித்தல், உணவுசேகரித்தல் போன்ற தொழில்களே அமைந்தன என நம்பப்பட்டு வந்தது. பழைய கற்கால மனிதனை

விட இவனது வாழ்க்கை சற்று முன்னேற்றம் படைத்துக் காணப்படுகிறது. அண்மைக் காலத்தில் கிடைத்த தகவல்கள், நாடோடியாகத் திரிந்த இக்கால மனிதன் ஓரளவு தொடர்ந்து ஓரிடத்தில் இருந்தது பற்றியும் தான் வாழ்ந்த சூழலை முன்னரை விடக் கூர்மையாக அவதானித்து அதை மாற்ற முற்பட்டது பற்றியும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக்கால மனிதனால் காடுகள் அழிக்கப்பட்டதை, தாவரங்கள் விட்டுச் சென்ற மகரந்தப் பொடிகளின் படிவங்கள், எச்சங்கள் ஆகியவை எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. இக்காலத்தில் காட்டு மரங்கள் விட்டுச் சென்ற மகரந்தப் பொடியின் எச்சங்கள் எண்ணிக்கையிற் குறையச் சிறு பற்றைகள், புல், பூண்டு ஆகியவை விட்டுச் சென்ற மகரந்தப் பொடியின் எச்சங்கள் மேலோங்கிக் காணப்படுவதை மையமாக வைத்தே இக்கால மனிதன் காட்டை அழித்துச் சூழலை வளம்படுத்த முற்பட்டான் என்ற முடிவுக்கு ஆராய்ச்சியாளர் வந்துள்ளனர்.

பழைய கற்காலத்தில் வாழ்ந்த பெரிய மிருகங்களின் இனம் பெருமளவுக்கு அழிய, காடுகளிற் காணப்பட்ட கலைமான் போன்ற சிறிய மிருகங்களை வேட்டை ஆடவும் இக்கால மனிதன் கற்றுக் கொண்டான். இவை எல்லாவற்றிலும் மேலாக மிருகங்களை வீட்டு மிருகங்களாக வளர்த்ததோடு மந்தை வளர்ப்பிலும் இக்கால மனிதன் ஈடுபட்டதை இக்காலக் குடியிருப்புகளின் காணப்படும் எலும்புக்கூடுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இம்மிருகங்களில் ஆடு, எருது, பசு, செம்மறி ஆடு போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. நாய் ஏற்கனவே இக்கால மனிதனின் நண்பனாகிவிட்டது. இவ்வாறு மந்தை மேய்ப்பில் இக்கால மனிதன் அக்கறை காட்டியது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அமிசமாகும். அத்துடன் இம்மிருகங்களை மனிதன் தனது அன்றாட வாழ்வில் உணவாகவும் பயன்படுத்தினான் என்பதை இவன் வாழ்ந்த இடங்களிற் காணப்படும் இவற்றின் எலும்புகள் எடுத்தியம்புகின்றன. இக்கால மனிதன் தனக்குக்கிட்ட உள்ள விவசாயிகளோடு தொடர்பு வைத்திருந்ததோடு, தானும் விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தான் எனவும் அறிஞர் கருதுகின்றனர். இதற்கான சான்றுகளை வட இந்தியாவில் மட்டுமின்றி ஈழத்திலும் காண முடிகின்றது.

தமிழகத்தின் தென் பகுதிக்கும் ஈழத்திற்குமிடையே இக்காலந் தொடர் நெருங்கிய உறவு நிலவியதைக் காணமுடிகிறது. இவ்விரு பகுதிகளிலும் புதிய கற்கால மனிதன் விட்டுச் சென்ற தடயங்கள் காணப்படவில்லை. இதனால் புதிய கற்காலம் இப்பகுதிகளின் காணப்படவில்லை என்றும் அதற்குப் பதிலாக இடைக் கற்கால மனிதன்

உணவு உற்பத்தி, மந்தை வளர்ப்பு ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டான் என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்தது தான் இரு பகுதிகளிலும் நிலவிய பெருங்கற்காலப் பண்பாடாகும். ஈழத்தில் இடைக் கற்கால மனிதனின் கருவிகள் முதற்கொண்டு அவனது அடக்க முறைகள் ஈறாகச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் தமிழகத்திலோவெனில் இக்கால ஆய்வில் வெறும் கருவிகள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. வட இந்தியாவில் இக்கால மனிதன் விட்டுச் சென்ற அடக்கங்கள் பல காணப்படுவதாலும், தமிழகத்திலும் இத்தகைய அடக்கங்கள் காணப்படலாம் என எண்ணத் துண்டுகிறது. இதற்கு விரிவான தொல்லியல் ஆய்வு அவசியமாகும். இத்தகைய ஆய்வு நடைபெறின் இன்றைவரை தமிழகத்தின் இடைக் கற்காலத்தின் தோற்றம் கி.மு. 4000ஆம் ஆண்டே என்ற கருத்தில் நிச்சயமான மாற்றம் ஏற்படும்.

சிலர் இதற்கான தடயங்கள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் காணப்படும் தேரி என அழைக்கப்படும் மணற் குன்றுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளில் கிடைத்துள்ளன எனக் கூறுகின்றனர். தமிழில் 'தேரி' என்ற சொல்லே பின்னர் ஆங்கிலத்தில் ரெறி(Teri)என வழங்கலாயிற்று. தேரி என்றால் 'மணற் குன்று' என்று பொருள்படும். இம்மணற் குன்றுகளின் தோற்றம், கடல் மட்டத்தின் ஏற்றம், இறக்கம், இவற்றுக்கிடையே நிலவும் தொடர்பு, இக்காலத்தில் நடந்ததாக நம்பப்படும் கடல் கோள்கள் ஆகியவை பற்றியும் வருங்காலத்தில் விரிவான ஆய்வு அவசியமாகின்றது. இது பற்றி ஏற்கனவே இந்தியாவின் முதுபெரும் தொல்லியலாளரான சங்கலியா குறிப்பிட்டமை ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது(Sankalia. H. D. 1974). இம்மணற் குன்றுகளில் வாழ்ந்தோரின் அன்றாட வாழ்க்கையில் கடலிலிருந்து பெறப்பட்ட பொருட்களும் முக்கிய உணவுப் பொருட்களாக அமைந்திருக்கும் என்பதும் வெளிப்படலாம்.

இவ்விடைக் கற்காலம் பிந்திய கற்காலம் (Late Stone Age) என்றும், குறுணிக் கற்காலம் (Microlithic Period) என்றும் தொல்லியலாளரால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது. கீழைப் பழங் கற்காலத்தில் எவ்வாறு முழுக் கல்லில் செய்யப்பட்ட ஆயுதங்கள் பிரதான கருவிகளாக விளங்கினவோ, மத்திய பழங் கற்காலத்தில் எவ்வாறு செதில்களில் செய்யப்பட்ட கருவிகள் பிரதான ஆயுதங்களாக விளங்கினவோ, மேலைப் பழங் கற்காலத்தில் எவ்வாறு சிறு சிறு கற்றகடுகளில் செய்யப்பட்ட கருவிகள் பிரதான ஆயுதங்களாக விளங்கினவோ அவ்வாறே இடைக் கற்காலத்திலும் சிறப்புக் கருவிக்

ளாகக் குறுணிக் கற்காலமெந்த ஆயுதங்கள் விளங்கலாயின. சில கருவிகள் ஒரு அங்குலத்திற்குக் குறைந்தும் காணப்பட்டன. ஆனால் இக்கருவிகளுடன், கைக்கோடரிகளும், துண்டாடும் - பிளத்தற் கருவிகளும், பல்வகை வடிவிலமைந்த செதுக்கற் கருவிகளும், கூர், துளைக் கருவிகளும் காணப்பட்டதை எவரும் மறுக்க முடியாது. பொதுவாக இக்குறுணிக் கற்காலமெந்த கருவிகளைக் கோணமற்ற வடிவடையவை (Non-Geometric), கோண வடிவிலமைந்தவை (Geometric) என்ற இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கும் வழக்கமும் உள்ளது. இவையாவும் கற்றகடுகளைப் பயன்படுத்திய மரபின் தொடர்ச்சியையே காட்டுகின்றன என்பர். கருவிகளைச் செய்வதற்குத் தென்னிந்தியாவில் பால் நிறமுடைய "குவாட்ஸ்" கல்லின வகையே பயன்படுத்தப்பட்டாலும் திருநெல்வேலியிற் காணப்படும் கருவிகளை உற்று நோக்கும்போது இவற்றைப் படைப்பதற்கு குவாட்ஸ், சேட் கல்லின வகைகள் சரிசமமான விகிதாசாரத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளமை தெளிவாகிறது.

கற்களை அழுத்திச் சிறுசிறு கற்றகடுகளை வடித்தெடுக்கும் மேலைப் பழங் கற்கால மரபே இடைக் கற்காலத்திலும் காணப்பட்டது. இவ்வாறு கிடைத்த சிறுசிறு கற்றகடுகளை அப்படியே அக்கால மனிதன் உபயோகிக்கவில்லை. இவற்றின் முனை, பக்கங்கள் ஆகியவற்றைத் திரும்பவும் செப்பனிட்டே இவற்றைத் தனது பல்வேறு தேவைகட்கும் உபயோகித்தான். இதனால் அக்காலக் கருவிகள் தகடுகளிலிருந்து உடைக்கப்பட்ட பின்னர் செப்பனிடப் பட்டதற்கான எச்சங்கள் உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு செப்பனிடும்போது மிக நுண்ணிய கருவிகளை உபயோகித்தே இவை ஆக்கப்பெற்றன. ஆரம்பத்தில் எதுவித கோண அமைப்பையும் காட்டாது நிற்கும் கருவிகளைப் படைத்த மனிதன், பின்னர் தனது திறமையால், முக்கோணம், பிறை வடிவம் போன்ற கோண அமைப்பைக் கொண்ட ஆயுதங்களைப் படைத்தான். இதனால் இடைக் கற்காலத்தில் ஒரு கற்றகட்டிலிருந்து ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கருவிகள் பெறப்பட்டன எனவும் பின்னர் அவற்றைச் சீர்படுத்தி உபயோகித்தனர் எனவும் கருதப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் மிகுந்து காணப்படும் இச்சிறு கருவிகளை மனிதன் மரம், எலும்பு ஆகியவற்றில் பதித்தே பயன்படுத்தினான் என்பதை இவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மரத்துண்டுகளில் கருவிகளைப் பதித்து அவற்றை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் ஆபிரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற பிரதேசங்களில் மத்திய பழங்கற்காலத்திலேயே வழக்கில் இருந்தபோ

திலும், இந்தியாவில் இக்காலத்திற்கான இது வழக்கிலிருந்தது எனக் கருதப்படுகிறது. இக் குறுணிக் கருவிகள் ஈட்டிகளின் முனையாகவும், அம்புகளின் முனையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டதோடு, மரத்துண்டுகளின் பதித்து அரிவாள்களாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இக்கருவிகள் உருவத்திற் சிறியனவாயினும் இரும்பு போன்று வலுவுடையன. மரத்தில் பதித்து இவற்றை உபயோகிக்கும்போது இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று ஒடிந்து போனால் முழு ஆயுதத்தையும் எறிவதற்குப் பதிலாக அதனிடத்தில் இன்னொரு குறுணிக் கருவியைப் பதித்து இவற்றை உபயோகிக்க முடிந்தது. இக்காலத்தில் நுளிகள், பக்கங்கள் ஆகியவை செப்பனிடப்பட்ட சிறுசிறு தகடுகளும் வழக்கிலிருந்ததால் இவை துளைத்தல், துண்டாடல் போன்ற தேவைகளுக்கும் பயன்பட்டன எனலாம். சுரண்டுதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகள் கூட உட்குவிந்த கருவிகள், வெளிக்குவிந்த கருவிகள், செப்பனிடப்பட்ட கருவிகள், முனையில் கூருடைய கருவிகள் எனப் பலவகைகளாகக் காணப்பட்டன. கூர்க்கருவிகளும் பலவாறு பயன்படுத்தப்பட்டன. இவற்றோடு மரம், எலும்பு ஆகியவற்றில் ஆக்கப்பட்ட கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. மத்திய இந்தியாவிலுள்ள குகைகளிலும், கேரள மாநிலக் குகைகளிலும் ஈழத்துக் குகைகளிலும் அக்கால மனிதன் வடித்த குகை ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் தமிழகத்திலோ எனில் இற்றைவரை இதற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

இடைக் கற்கால மனிதன் தனது முன்னோரைப் பக்குவமான முறையில் அடக்கம் செய்ததற்கான சான்றுகள் வடஇந்தியாவிலுள்ள ராஜஸ்தான், உத்தரப் பிரதேசம், குஜராத் ஆகிய மாநிலங்களின் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் எலும்புக் கூடுகளை ஆராய்ந்தோர் இவர்களை 'வேடொயிட்' (Veddoid) வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என இனங்கண்டுள்ளனர். இவர்களே இந்திய நாகரிகத்தின் அடிமட்டத்தில் காணப்படும் அமிசங்களின் மூல கர்த்தாக்களாவார்கள் (Thapar. R. 1966). இவர்கள் பேசிய மொழி ஒஸ்ரிக் மொழியாகும். பின்வந்த கலாசாரங்களில் இம்மொழியின் தாக்கத்தை மட்டுமின்றி இம்மக்களினது செல்வாக்கையும் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. இதனால் இடைக் கற்காலம் இந்திய நாகரிக வளர்ச்சியில் முந்திய காலத்தை விட முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்த காலமாகவே தென்படுகின்றது. இன்றும் ஈழத்தில் வாழும் வேடர், தமிழகத்தில் வாழும் வேடர், இருளர், காடர், காணிக்கார், பழையர், மலைப் பண்டாரம் போன்றோர் இவர்களின் சந்ததியினரே எனவும் மானிடவியலாளர் கருதுகின்றனர்.

இதனால் முந்திய காலத்தைப் போலன்றி இன்றும் பண்டைய வாழ்க்கை முறையில் வாழும் இவர்களின் வாழ்க்கை முறை பற்றி அறிவதன் மூலம் இடைக் கற்கால மக்களின் வாழ்வு, வளம், வழிபாடு போன்ற இன்னோரன்ன அமிசங்களில் விரிவான தகவல்களைப் பெற முடிகிறது.

இடைக் கற்காலத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது தமிழகத்தில் இக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த ஆயுதங்கள் பற்றிச் சிறப்பாக ஆய்வு செய்யப்பட்ட மாவட்டமாகத் திருநெல்வேலி மாவட்டம் அமைகிறது எனலாம் (Zeuner. F. B. and Allchin. B. 1964). இங்கே காணப்படும் ஆயுதங்கள் தேரி என அழைக்கப்படும் மணல் மேடுகளில் காணப்படுகின்றன. இம்மணல் மேடுகள் செம்மண், வெண்மண் நிறமுடையனவாகக் காணப்படுவதோடு வெவ்வேறு உயரத்திலும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக இவை இருபது அடி முதல் ஐம்பது அடி வரையிலான உயரத்திற் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய உயரங்கள் கடல் மட்டத்தில் அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஏற்ற இறக்கத்தின் தன்மைகளை விளக்குகின்றன. இம்மணல்மேடுகள் பிலித்தோசீன் கால இறுதியில் உண்டாயின எனவும் இவை பின் வந்த கொலோசீன் காலத்திற் காணப்பட்ட கட்டும் வறட்சி, கட்டும் காற்று ஆகியனவற்றின் எச்சங்களாகவே விளங்குகின்றன எனவும் சிலர் கருதுவர் (Allchin.B. and Allchin F.R. 1982). ஆனால் இம்மணல் மேடுகளின் தோற்றம், செயற்பாடு ஆகியவை பற்றி விரிவாக ஆராய இடமுண்டு. திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற் காணப்படும் இம்மணல் மேடுகளை ஆராய்ந்த சங்கலியா இவற்றுடன் இதனை அண்டியுள்ள கன்னியாகுமரி, இராமேஸ்வரம் ஆகிய பகுதிகளிலுள்ள மணல் மேடுகளும் ஆராயப் படல் வேண்டுமென அறிவுறுத்தியுள்ளார். இம்மணல் மேடுகளிற் காணப்படும் மண்ணின் சேர்க்கையைக் கொண்டு இவற்றில் புதைந்து கிடக்கும் ஆயுதங்களின் காலத்தை ஓரளவு நிர்ணயிக்கலாம் என்பது சங்கலியாவின் கருத்தாகும். இவரின் கருத்துயாதெனில் செம்மண் படிந்த கருவிகள் பழையவையாகும். வெண்மண் படிந்து காணப்படும் கருவிகள் இவற்றை விடக் காலத்தால் பிந்தியவையாகும் (Sankalia. H. D. 1974). இவருக்கு முன்னர், ஐயப்பன், சியூனர், அல்சின் போன்றோர் இக்கருவிகள் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர். தமிழகத்திலுள்ள இடைக்காலம் பற்றி ஆய்வு நடாத்திய சியூனரும், அல்சினும் இக்காலத்தில் கிடைத்த கருவிகளை

1. காலத்தாற் பழைய கல்லாயுதங்கள் (இப்பிரிவில் முழுக் கல்லிலும், செதில்களிலும் வடிக்கப்பட்ட கருவிகள் அடங்கும்)

2. தேரியில் காணப்படும் ஆயுதங்கள் (இவற்றுள் முதற் பிரிவைச் சேர்ந்த கருவிகள் காணப்பட்டாலும், கற்றகடுகள், கோண வடிவிலமைந்த குறுணிக் கற்கருவிகள் அடங்கும்)

3. புதிய கற்காலத்துக் கருவிகளுடன் காணப்படும் கருவிகள் (இப்பிரிவுக் கருவிகளுடன் மட்பாண்டங்களும் காணப்படுகின்றன) என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர்.

இடைக் கற்காலக் கருவிகள் காணப்படும் பிரதான இடங்களில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள மெஞ்ஞானபுரம், குட்டம் புலி, குத்தம்குழி, சுவயர்புரம், கட்டலன்குளம், குள்ளத்தூர், புத்தன்தறுவாய் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவற்றுள் பல்வேறு பக்கங்களிலும் செப்பனிடப்பட்ட கற்றகடுகள், பல்வேறு வடிவிலமைந்த செதுக்கற் கருவிகள், பல்வேறு முனைகளிற் சீர் செய்யப்பட்ட கூர்க் கருவிகள், ஒழுங்கற்ற சதுரவடிவுடைய கருவிகள், இலை வடிவிலமைந்த கூர்க்கருவிகள் என்பன பிரதானமானவையாகும். இலை வடிவில் அழுத்திச் செய்யப்பட்ட இக்கருவிகள் தென்கிழக்காசியாவிலுள்ள இந்தோனேஷியாவிலும், தமிழகத்திற்கு அருகிலுள்ள ஈழத்திலும் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. ஈழத்து இடைக் கற்காலக் கருவிகளுக்கும் தமிழகத்து இடைக் கற்காலக் கருவிகளுக்குமிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுவது ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது.

பொதுவாகத் தமிழகத்திற் காணப்படும் இடைக் கற்காலக் கருவிகள் இந்திய இடைக் கற்காலக் கருவிகள் அட்டவணையில் அடங்கினாலும் இவை மத்திய பழங் கற்காலந்தொட்டு தென்னகத்திற்கே உரித்தாக விளங்கிய சிறப்பமிசங்கள் பல பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக ஏனைய பிரதேசங்களில் யஸ்பர், சேட், சல்செடனி போன்ற மென்மையான, மிணுமினுப்பான கல்லின வகையிலே இக்காலக் கருவிகள் வடிக்கப்பட, தென்னகத்தில் 'குவாட்ஸ்' என்ற கல்லின வகை விரும்பப்பட்டது. தமிழகத்திற் குவாட்சம், சேட்டும் சரிசமமாகப் பயன்படுத்தப்படலாயிற்று. எவ்வாறாயினும் யஸ்பர், சேட், சல்செடனி போன்றவற்றில் தயாரிக்கப்பட்ட கருவிகள் தமிழகத்தில் அருகியே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய சிறப்பமிசத்தை இக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகளிலும் காணலாம். இக்காலத்திற் தமிழ் நாட்டிற் காணப்படும் கருவிகளுக்கும் கேரள மாநிலத்திற் காணப்படும் கருவிகளுக்கும் இடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை நிலவுகிறது (Rajendran. P. 1979). எனவே இக்காலக் கலாசார வளர்ச்சியில் தமிழகம், கேரளம், ஈழம் ஆகியவை ஒரே

பிராந்தியமாக வளர்ச்சி பெற ஆரம்பித்தன. இத்தகைய ஒற்றுமையைப் பின்வந்த பெருங் கற்கால, வரலாற்றுக் காலங்களிலும் காணலாம். இருந்தும் தமிழகத்தைப் போலன்றிக் கேரளத்தில் முழுக்க முழுக்கக் குவாட்ஸ் இனக் கல் வகையே இக்கருவிகளை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்திலும் இவ்வாறேதான் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஈழத்தில் இக்கருவிகளுடன் தானிய வகை, அவற்றைப் பதனிடப் பயன்படுத்தப்பட்ட அம்மி குழுவிகள் போன்றனவும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் கேரளம், தமிழகம் போன்ற பிரதேசங்களில் இவற்றின் எண்ணிக்கை குறைந்தே காணப்படுகின்றது.

இடைக் கற்காலக் கருவிகள் திருச்சி மாவட்டத்திலும் காணப்படுகின்றன. மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள மதுரை, திருமங்கலம் ஆகிய இடங்களிற் கிடைத்த கருவிகள் பற்றியும் இராமன் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Raman. K. V. 1969, 1970). இவ்வாறே இம்மாவட்டத்தில் போடிநாயக்கனூர், கொல்லம்பட்டரை, தாதனோடைமேடு, பெரியகுளம், தி.கல்லுப்பட்டி, சிவரக் கோட்டை, கருவேலம்பட்டி, சென்னம்பட்டி போன்ற இடங்களிலும் இவை கிடைத்துள்ளன (குருமுர்த்தி. சா. 1974: 71). தஞ்சாவூரிலும் இவை காணப்படுகின்றன. பொதுவாக இக்காலக் கருவிகள் கிழக்குத் தமிழகம், தென்தமிழகம், ஆகிய பகுதிகளிலேயே சிறந்து காணப்படுகின்றன. எனவே பழைய கற்காலத்தில் வட தமிழகம் பெற்ற முக்கியத்துவத்தை இக்காலத்தில் தென் தமிழகம் பெறுவது தெரிகிறது. எனினும் இது பற்றி விரிவாக ஆராய இடமுண்டு.

இடைக் கற்காலத்தைச் சார்ந்த அடக்க முறைகள் தமிழகத்திற் கிடைக்கவில்லை. பொதுவாகத் தென்னாட்டில் இதற்கான தடயங்கள் காணப்படவில்லை எனலாம். ஈழத்தில் இக்காலத்தைய மனித சடலங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய இடங்களில் ஈழத்தின் தென்பகுதியிலுள்ள 'பெலன் பண்டிபலாசா' என்ற இடத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட எலும்புக் கூடுகள் முக்கியமானவையாகும். வட இந்தியாவிலுள்ள பாகோர், சாராய் நாகர்ராய், சொபானி மன்டோ, லாங்நாஜ் ஆகியவற்றில் இதற்கான தடயங்கள் உள். சடலங்கள் தனித்தனியாகவும், கூட்டாகவும் இக்காலத்தில் புதைக்கப்பட்டன. மக்கள் வாழ்ந்த இருப்பிடங்களிலே இவை அடக்கம் செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் சில நீளக்கிடத்திய பாவனையில் புதைக்கப்பட இன்னும் சில குடங்க வைத்தும் புதைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய சவ அடக்கங்களில் எலும்பினாலான கழுத்து மாலைகள்,

அம்புத் தலைகள், இறந்தவர்கள் உண்ட மிருகங்களது எலும்புகள் காணப்படுவதை நோக்கும் போது இறந்தவரைத் தகுந்தவாறு அடக்கம் செய்வதில் இக்கால மனிதன் காட்டிய அக்கறையையும், இறந்தவர்களுக்கும் மறு வாழ்வுண்டு என்பதனால் இவ்வுலகில் அவர்கள் அணிந்தவற்றையும், உண்டவற்றையும் மறு உலகில் இவர்களின் தேவைக்காக அளிக்கப்படல் வேண்டுமென்ற உணர்வை அக்கால மனிதன் கொண்டிருந்ததையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இடைக் கற்கால மனித வாக்கத்தை "வேடொயிட்" வாக்கத்தினர் என மானிட இயலாளர் அழைப்பர் என்பதை ஏற்கனவே கண்டோம். இவர்களது எலும்புக் கூடுகள் புதிய கற்காலக் கலாசாரத்தில் காணப்படுவதை நோக்கும்போது இவ்விரு வாக்கத்தினருக்குமிடையே கருத்துப் பரிமாறல்களும் தொடர்புகளும் இருந்தமை புலப்படுகிறது. இவ்வாறே இடைக் கற்காலக் கலாசாரத்தில் கிடைக்கும் செம்பு போன்ற உலோகப் பொருட்கள், அண்டி வாழ்ந்த நாகரிக நிலையில் கூடிய மக்கள் கூட்டத்தினருடன் இவர்கள் வைத்திருந்த வியாபார பண்டமாற்றத் தொடர்புகளை விளக்குகின்றன. இப்பின்னணியில் நோக்கும்போது கலாசார வளர்ச்சியில் பழைய கற்காலத்தவரைவிட இடைக் கற்காலத்தவரின் பங்களிப்புக் கணிசமானது என்பது தெரிகின்றது.

அத்தியாயம் 4 புதிய கற்காலம்

1. தென்னாசியப் பின்னணி

கொலோசீன் காலம் மேற்காசியா, தென் ஆசியா முதலிய பிராந்தியங்களில் உள்ள நாடுகளின் வரலாற்றில் திருப்பு முனையாக அமைந்தது. மேற்காசியாவில் கிடைத்த சூழலைத் தக்கவாறு பயன்படுத்த மனிதன் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் வெகு சீக்கிரத்தில் அவனை நாகரிக நிலைக்கு இட்டுச் சென்றன. இதன் தூக்கத்தைத் தென் ஆசியாவிலும் காண முடிகின்றது. இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு முன்னோடிகளாக அமைந்தவை மந்தை வளர்ப்பும், தாவரங்கள் அளித்த உணவுமேயாகும். இவை பற்றி ஏற்கனவே இடைக் கற்காலத்தில் அறிந்திருந்தாலும் இவற்றின் உபயோகத்தைச் சரிவர அறிந்து மிக விரிவான முறையில் தனது மேம்பாட்டுக்குப் பயன்படுத்தியவனாக இக்கால மனிதன் விளங்குகிறான். மேற்காசியா இவ்வாறு முன்னேற்றம் அடைந்ததற்குக் காரணம் ஆடு, செம்மறி ஆடு, எருது, பசு முதலிய மிருகங்களும் கோதுமை, வாற்கோதுமை முதலியனவும் இயற்கையாகவே பிலித்தோசீன் பனிப்படர்ச்சி மறைவுக்குப் பின்னர் இங்கு காணப்பட்டதேயாகும். எவ்வாறாயினும் ஏனைய பகுதிகளை விட உடனடியாக இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட சீதோஷ்ண நிலையின் மாற்றமும், இத்தகைய வளர்ச்சிக்குப் பேருதவியாக அமைந்தது. கி.மு. 9000 ஆம் ஆண்டளவில் கோதுமை, வாற்கோதுமை ஆகியவற்றின் பலனை அறிந்த மனிதன் வேண்டியவாறு இவற்றை உற்பத்தி செய்யவும் கற்றுக் கொண்டான். பதினைந்து முதல் இருபது அங்குல மழை வீழ்ச்சியிற் காணப்பட்ட இவற்றை அப்போது காணப்பட்ட பருவ மழையின் உதவி கொண்டே உற்பத்தி செய்தான். இதே காலத்தில் ஆடு, செம்மறி ஆடு, பசு, எருது, பன்றி போன்றவற்றை வீட்டு மிருகங்களாக வளர்த்து அவற்றின் பயனையும் பெறத் தொடங்கினான். மந்தை வளர்ப்பே தானிய உற்பத்தியை விட மனிதனின் கவனத்தை முதலில் ஈர்த்தது என்றும், தானிய உற்பத்தி இதன் பின்னரே தோன்றியதென்றும் சிலர் வாதிடுவர். எவ்வாறாயினும் தற்போதைய நிலையில் இவை இரண்டின் பயனையும் மனிதன் ஒன்றாகவே கற்றுப் பயன்படுத்தினானா அல்லது இவற்றில் எதை

முந்திக் கற்றுக் கொண்டான் என்பன போன்ற கேள்விகளுக்குத் திருப்திகரமான விடை அளிப்பது இயலாததொன்றாகும்.

புதிய கற்கால வளர்ச்சிக்கு இவற்றின் பயன், வழி சமைத்துக் கொடுத்தாலும் கூட நிரந்தரமாக ஓரிடத்திலிருந்து உணவை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கியதுதான் இக்கால நாகரிக வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. இதனால் இக்காலமனிதன் முன்னைய காலத்தை விடத் தனது கருவிகளைச் சீர்பட அமைக்கவும் நிரந்தரமாக வீடுகளை அமைக்கவும் மட்பாண்டங்களை ஆக்கவும் முடிந்தது. பிரபஞ்சம் பற்றிச் சிந்திக்க முடிந்தது. எனவே பழைய கற்கால, இடைக் கற்காலங்களைப் போலன்றிப் புதிய கற்காலத்தில் எந்நேரமும் உணவு தேடுதலிலேயே நேரத்தைக் கழிக்க வேண்டிய தேவை இல்லாததால் மனிதவளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஏனைய சுகபோகங்கள், சௌகரியங்கள் பற்றிய சிந்தனை வளர்ச்சியடைந்தது. இதனால் முந்திய காலத்தை விட இக்காலம் பற்றி அறிவதற்கு மனிதனால் ஆக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் மட்டுமன்றி அவன் வாழ்ந்த இடங்கள் அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஏனைய சிறப்புகள் ஆகியனவும் துணைபுரிகின்றன.

தொல்லியலாளர் புதிய கற்கால வளர்ச்சியை மட்பாண்டங்களின் உபயோகத்திற்கு முந்திய நிலை (Aceramic or Pre-Ceramic), மட்பாண்டங்கள் காணப்படும் நிலை (Ceramic) என இரு படிகளாகப் பிரித்துள்ளார். தென் ஆசியாவைப் பொருத்தமட்டில் வடமேற்கிந்தியாவில், குறிப்பாக இந்துக்குஷ் மலைத்தொடர்களில் இற்றைக்கு 16,000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே ஆடு, செம்மறிஆடு, பசு, எருது போன்றன வற்றின் பயனை இங்கு வாழ்ந்த மனிதன் அறிந்திருந்தான் என்பதற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன (Allchin. B. and Allchin. F. R. 1982). இப்பகுதியில் கி.மு. 8000 தொடக்கம் கி.மு. 5000 வரை நிலவிய மட்பாண்டங்களின் உபயோகம் காணப்படாத புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளிலும் மேற்கூறிய மிருகங்களின் எலும்புகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய, ஆரம்ப காலக் குடியிருப்புகளில் இப்பகுதியிலமைந்த மேகர் (Mehgarh) குறிப்பிடத்தக்கது. இதே காலத்தில் கோதுமை, வாற்கோதுமை, ஆடு, செம்மறிஆடு, பசு, எருது போன்றவற்றை மனிதன் தனது மேம்பாட்டுக்குப் பயன்படுத்திய நேரத்தில், நிரந்தரமாக மண்ணினாலான வீடுகளையும் அமைத்துக் கொண்டான்.

இதனை அடுத்த காலத்தில் மட்பாண்டங்களின் உபயோகம் தலை எடுத்தது. இதற்கான ஆதாரங்கள் முண்டிகாக், கிலிகூல் முகமத், அன்ஜிரா, சியாதாம் போன்ற பகுதிகளின் காணப்படுகின்றன. இவை காணப்படும் பிரதேசங்கள் மலைப் பிரதேசங்களேயாகும். இக்கால மனிதன், வெளித் தொடர்புகள் கொண்டவனாகவும் காணப்படுகின்

றான். அராபியக் கடல் முதல் மத்தியாசியா வரையும் இவன் கொண்டிருந்த தொடர்புகளுக்கான தடயங்கள் காணப்படுகின்றன. வடமேற்கிந்தியாவில் இத்தகைய வளர்ச்சி ஏற்பட்டபோது இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலெல்லாம் இடைக் கற்கால மனிதனே வாழ்ந்தான். இப்பகுதியின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியில், (குறிப்பாக மேகரில் கிடைத்த சான்றுகள்) மட்பாண்டங்களின் உபயோகம் கூடியதோடு செம்பினாலான உபகரணங்களும் புழக்கத்திற்கு வந்தன. இத்தகைய வளர்ச்சி கி.மு. 3500 ஆம் ஆண்டு வரை நீடித்தது. இதே காலத்திற்கான பரந்த அளவில் சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலும், இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலும் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகள் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றன. எனவே இன்று நாம் காணும் சிந்துவெளி நாகரிகம் புதிய கற்காலத்திலிருந்து இந்திய மண்ணிலே படிமுறையாக வளர்ச்சி பெற்றது என்பதை அறிவுறுத்தும் விதத்தில் தடயங்கள் அண்மையில் கிடைத்துள்ளன.

புதிய கற்காலத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி ஒரே அளவில் முழு இந்தியாவிலும் காணப்படவில்லை. அத்துடன் புதிய கற்காலச் சான்றுகள் குறிப்பிட்ட சில பிரதேசங்களை மையமாக வைத்தே காணப்படுகின்றன. இதனால் இம் மையப் பிரதேசங்களில் நிலவிய சீதோஷ்ண நிலை, கிடைத்த மூலவளங்கள் ஆகியவற்றுக்கேற்றமுறையில் ஒவ்வொன்றும் தனித் தனிச் சிறப்புகள் கொண்டு வளர்ச்சி பெற்றன. இத்தகைய வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தும் சத்தியாக உள்ளூரில் கிடைத்த மூலவளங்கள் மட்டுமன்றி, இவை கொண்டிருந்த வெளித் தொடர்பும் அமைந்திருந்தது. இதற்குச் சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி தக்க சான்றாகும் (Allchin. F. R. 1979). கி. மு. 4500 ஆம் ஆண்டு அளவில் இப்பள்ளத்தாக்கில் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகள் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம். கி.மு. 4000 ஆம் ஆண்டளவில் கங்கைச் சமவெளியிலும், மேற்கிந்தியாவிலும், வடதக்கணப் பகுதியிலும், தென்னிந்தியாவிலும் இவை தோன்றியிருக்கலாம். ஆனால் ஏனைய மையப்பிரதேசங்களை விடச் சிந்துவெளி துரிதகதியில் நாகரிக வளர்ச்சியைக் கண்டது.

வடமேற்கிந்தியா வழியாக இப்பிரதேச மக்கள் மத்திய கிழக்குப் பிரதேசத்துடன் கொண்டிருந்த தொடர்பே இதற்குக் காரணமாகும். இத்தகைய பின்னணியிலேதான் இந்திய புதிய கற்காலத்தைப் பல் வேறு மையப் பிரதேசங்களாக அறிஞர்கள் பலர் பிரித்து ஆராய்ந்துள்ளனர். இவ்வாறு ஆராய்வதன் மூலம் ஒவ்வொன்றினது தனிச் சிறப்பையும் விரிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

1. சிந்துப் பள்ளத்தாக்கும் அதன் வடமேற்கே அமைந்த மலைத் தொடர்களும்.

2. மேற்கிந்தியாவும் தக்கணத்தின் வட பகுதியும்
3. கங்கைச் சமவெளி
4. தென்னிந்தியா

என்பன இம் - மையப் பிரதேசங்களாகும்.

2. தென்னிந்தியப் பின்னணி

தமிழகம் தென்னிந்திய நாகரிகத்தின் ஒரு கூறாக இருப்பதனாலும், தமிழகம், கேரளம் தவிர்ந்த கர்நாடக, ஆந்திர மாநிலங்களிலே தான் இக்காலம் பற்றி விரிவான அகழ்வுகள் நிகழ்ந்திருப்பதனாலும், தென்னிந்திய புதிய கற்காலத்தின் மையப் பிரதேசமாகக் கர்நாடகம் விளங்குவதனாலும், இப்பகுதியில் இருந்துதான் பின்னர் இப்புதிய கற்காலக் கலாசார அமிசங்கள் தமிழகத்தை அடைந்தன என்ற காரணத்தினாலும், புதிய கற்காலத் தமிழகம் பற்றிய ஆய்வில் தென்னிந்தியப் புதிய கற்காலம் பற்றிய பின்னணி மிகவும் அவசியமாகின்றது. அதாவது கர்நாடகம், ஆந்திரம், கேரளம், ஆகிய மாநிலங்களில் இக்காலம் பற்றிக் கிடைக்கும் சான்றுகள் தமிழகப் புதிய கற்கால ஆய்வுக்குப் பேருதவியாக அமைகின்றன எனலாம். இதன் மூலம் புதிய கற்காலத்தின் தோற்றம், படிமுறை வளர்ச்சி, படர்ச்சி, சிறப்பியல்பு, இதனை உருவாக்கியவர்கள் யார் போன்ற பல அமிசங்கள் பற்றி நாம் ஓர் அளவு விரிவாக அறிய முடிகின்றது. முன்னைய காலங்களில் மனிதன் பயன்படுத்திய கருவிகளை மையமாக வைத்தே ஆய்வுகள் பெருமளவு நடைபெற இக்காலத்துக்குரிய தடயங்கள் பல்வகையாகக் காணப்படுவது இன்னொரு சிறப்பமிசமாக விளங்குகின்றது (Ramachandra Dikshitar, 1951).

புதிய கற்கால மனிதன் பயன்படுத்திய கருவிகளை நோக்கும் போது அவற்றை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்திய கல்லின வகை அவற்றின் செய்திறன், பயன்பாடு ஆகியனவற்றில் முந்திய காலத்தை விடத் தனிப்பண்புகள் கொண்ட காலமாகவே இக்காலம் விளங்குகின்றது. இக்காலக் கருவிகள் பசால்ற் (Basalt), டொலறையிற் (Dolerite), எபிடியோறையிற் (Epidiorite) போன்ற கல்லின வகையிற் பிரதானமாக அமைந்தாலும், நயிஸ் (Gneiss), சில்ற் (Schist) போன்ற கல்லினங்களும் இவற்றை ஆக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன. யஸ்பர், சேட், சல்செடனி போன்றவை பெரிய அளவிற்கு காணப்படாததால் இவற்றைப் பயன்படுத்தி அக்காலக் கருவிகளைப் படைப்பது சிரமமாக இருந்தது. இதனால் அக்கால மனித நடமாட்டம் பெருமளவுக்குப் பசால்ற் போன்ற கல்லின வகைகள் காணப்படும் மலைப்பிரதேசங்களை அண்டியே மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் மூலப் பொருட்களை

அண்டியே வாழ வேண்டுமென்ற தேவை இருந்ததாலும் மனிதன் தான் வாழ்ந்த இடத்திலிருந்து நீண்ட தூரத்திலுள்ள மூலப் பொருட்களைத் தருவித்து வாழ்ந்ததற்கும் சான்றுகள் உள். ஆனால் இக்காலத்தில் மூலப் பொருட்களின் செறிவும் மனித நடமாட்டத்தில் பெரும் பங்கு கொண்டிருந்தது. இக்காலக் கருவிகளில் கற்கோடரிகள், உளிகள் ஆகியவை பிரதானமானவையாகும். தோற்றத்தில் இக்காலக் கோடரிகள் முந்திய காலக் கைக்கோடரிகளை விட வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.

அத்துடன் இவற்றின் பயன்பாட்டிலும் வேறுபாடுகள் உள். புதிய கற்காலக் கைக்கோடரிகள் பெருமளவுக்கு மரத்திலே பொருத்திப் பயன்படுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கோடரிகளின் சில உருண்ட முனையையுடையவை. சில சதுரமாக அல்லது நீள் சதுரமாக அல்லது முக்கோணத் தோற்றத்துடன் வெட்டுவதற்கும் பயன்படுத்தப்படும் பகுதியின் இருபக்கங்களும் குவிந்து கூரான நிலையில் காணப்படுகின்றன. உளிகளும் வட்ட, சதுர, நீள்சதுர வடிவமானவையாக வெட்டும் முனையில் சில சமயம் ஒரு பக்கத்திலும், சில சமயம் இருபக்கங்களிலும் கூர்த்தன்மை பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய கோடரிகள் (Celts or Axes) உளிகள் (Chisels) இக்காலத்தைய பிரதான கருவிகளாக விளங்குவதை நோக்கும்போது, மரம் வெட்டல், கற்பாறைகளை வெட்டல் போன்றவற்றிற்கு இவற்றைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம் என எண்ணத் தூண்டுகின்றது (Krishnaswami V. D. 1960). நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்கு மரத்துண்டுகள் வட்டமான துளையுடன் காணப்படும் கல்லினாலான சிறு வட்டங்களில் (ring stones) பொருத்தப்பட்டு உபயோகிக்கப்பட்டன. எனினும், இக்காலக் கருவிகள் யாவும் மரத்தில் பொருத்தப்பட்டே உபயோகிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கருவிகளை ஆக்கிய முறையிலும் வளர்ச்சியைக் காண முடிகிறது. முன்னைய காலத்தில் ஆயுதங்களைப் படைக்கும் போது கற்சம்மட்டிகள் அல்லது மரச் சம்மட்டிகள் போன்றவற்றின் உதவி கொண்டு இது நடைபெற்றதால் செதிள்களை அகற்றி இவற்றைச் சீர்செய்யும் போது கற்கருவிகளின் வெளித் தோற்றத்தில் ஒரே அளவு ஒப்புரவு காணப்படவில்லை. இத்தகைய குறைபாட்டை அறிந்த புதிய கற்கால மனிதன் இவ்வாறு முதலில் தனக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களைச் செய்த பின்னர் மண்ணிலோ அன்றிக் கற்பாறையிலோ அவற்றைத் தீட்டியதன் மூலம் இவற்றின் வெளித் தோற்றத்திலே ஒப்புரவைக் கண்டான். இறுதியாக இவற்றில் எண்ணைத் திரவங்களைத் தேய்த்துப் பளபளப்பான தோற்றமுடையனவாகவும் இவற்றை ஆக்கினான். இதனாற்றான் இக்கால ஆயுதங்கள் உலோக ஆயுதங்களைப் போல்

மினுமினுப்பான தன்மையுடன் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு இவனிடம் காணப்பட்ட செய்திறன் முந்திய காலத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றதொன்றாகக் காணப்படுகின்றது. அதே நேரத்தில் இக்கருவிகளின் தோற்றத்தைப் பார்க்கும்போது பிற்காலத்தில் மனிதனால் தயாரிக்கப்பட்ட, உலோகத்தினாலான கருவிகளுக்கு இவை முன்னோடிகளாக அமைந்ததும் புலனாகின்றது. இக்காலத்தில் கற்களில் கருவிகளை ஆக்கக் கற்றுக் கொண்டதோடு தானியங்களைப் பதனிடுவதற்கும் அம்மி குழவி, திருகை போன்றனவும் கற்களிலே ஆக்கப்பட்டன. இவன் படைத்த மட்பாண்டங்கள் உணவைத் தயாரித்து உண்பதில் இவனுக்குப் பேருதவியாக இருந்தன.

தென்னிந்தியப் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகள் கி.மு. 3000 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கி.மு. 2500 ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப் பகுதியிற் தோன்றியிருக்கலாம் என அறிஞர் கருதுகின்றனர். இவை பெரும்பாலும் 300 அடி தொடக்கம் 600 அடி வரை உயரமுள்ள சிறு சிறு மலைகள் போன்று காட்சி அளிக்கும் மேட்டுப் பிரதேசங்களிலே தான் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் மழையை நம்பியே இவர்கள் உணவு உற்பத்தியிலும் ஈடுபட்டனர் (Allchin. F. R. 1963). நீர்ப்பாசன விவசாயம் பெருங் கற்காலத்தில் தான் முன்னிலை பெற்றது எனலாம். ஆயினும் இம்மலைப் பகுதிகளிடையே ஓடிய சிறு சிறு அருவிகள் இம்மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அவசியமான நீரைக் கொடுத்துதவின. இக்காலக் குடியிருப்புகள் பல ஆந்திர கர்நாடக மாநிலங்களில் உள்ளன என ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம் (Seshadri. M. 1956). இவற்றில் பிரமகிரி (Wheeler. R.E.M. 1948), சங்கன்கல்லு (Subba Rao. S. B. 1948, 1958), தெக்கல் கோட்டா (Nagaraja Rao M.S.1965), பிக்லிகால் (Allchin. F.R. 1960), மஸ்கி (Thapar, B.K. 1957), கல்லூர் (Nagaraja Rao, M.S. 1971), உற்றூர் (Allchin, F.R.1963) கொடக்கல் (Paddayya. K. 1973), நரசிப்பூர் (Seshadri. M. 1971) ஆகிய இடங்களில் அகழ்வாராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்புதிய கற்காலக் கலாசாரத்தை, அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் பெறப்பட்ட சான்றுகளை மையமாக வைத்து அறிஞர் மூன்று கலாசாரப் பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஆராய்ந்துள்ளனர் (Allchin. B. and Allchin. F. R. 1968; 161-168). ஆரம்ப நிலையில் உடைய கற்றகடுக் கருவிகளும் காணப்படுவதோடு பெருமளவு புதிய கற்காலக் கைக்கோடரிகளுடன் மெல்லிய கூர்முனைகளை உடைய கல் தகடுக் கருவிகளும் காணப்படுவதோடு கையால் செய்யப்பட்ட சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்களும் பிரதானமாகக் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் அடித்தளத்தில் வட்ட வடிவமான மண்ணிலமைந்த அலங்காரங்க

ளைக் கொண்ட இக்காலச் சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்களும் கால்களுடன் கூடிய மட்பாண்டங்களும் சிந்துவெளிப் பகுதியிலுள்ள புதிய கற்கால மட்பாண்டங்களின் அமைப்புகளைப் பெருமளவில் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

இக்குடியிருப்புகளிற் காணப்படும் இடைக் கற்காலக் கருவிகள் பல புதிய கற்கால, இடைக் கற்கால மக்களிடையே நிலவிய தொடர்பைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இவற்றோடு ஆடு, செம்மறிஆடு, எருது, பசு ஆகியனவற்றின் எலும்புகளும் காணப்படுகின்றன. இம்மிருகங்களை இக்கால மனிதன் தொழிலுக்கு மட்டுமன்றி உணவுக் காகவும் பயன்படுத்தினான். எருது ஆரம்பத்திலிருந்து இக்காலக் கலாசாரத்தில் முக்கியம் பெற்றிருந்ததை அறிவுறுத்துவதாகச் சுடுமண்ணிலே அமைந்த பெரிய ஏரியுள்ள எருதின் உருவங்கள் விளங்குகின்றன. இத்தகைய பெரிய ஏரியையும், நீண்ட கொம்பையுமுடைய எருதின் உருவங்களை இக்கால மக்கள் தமது குடியிருப்புகளை அண்டியுள்ள மலைப்பாறைகளில் ஓவியங்களாகவும் வரைந்துள்ளனர். இவற்றுட் சில கல்லுளிகளாற் பொழிந்த சித்திரங்களாகவும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய எருதின் உருவங்கள் சிந்துவெளிப் பகுதியிலுள்ள புதிய கற்காலக் கலாசாரத்தில் காணப்படுவதும் ஈண்டு நினைவு கூர்ப்பாலது. இதே குடியிருப்புகளில் நடைபெற்ற உணவு தயாரித்தலை எடுத்துக்காட்டுவனவாக இங்கே கிடைக்கும் அம்மி, குழவி ஆகியன விளங்குகின்றன.

அத்துடன் இம்மக்கள் வாழ்ந்த வீடுகள் பற்றிய சான்றுகளும் கிடைக்கின்றன. வீடுகளின் சுவர்கள் நடுவில் மரத்தின் துண்டுகளால் தட்டி போன்று கட்டி அதற்கு மேல் மண்ணைச் சேர்த்து நிலையானவைகளாக ஆக்கப்பட்டன. இவ்வீடுகள் தோற்றத்தில் வட்ட, சதுர வடிவினவையாகும். சாதாரணமான வீடுகள் 2 அடி தொடக்கம் 3 அடி வரையிலான விட்டமுடையனவாகக் காணப்பட, பெரிய வீடுகள் 15 அடி வரையிலான விட்டமுடையனவாக விளங்குகின்றன. இவற்றின் கூரை, மரத்தினால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மேலும் இத்தகைய வீடுகளின் தோற்றத்தைத் தெக்கல் கோட்டா அருகே வாழும் பழங்குடி மக்களாகிய போயரின் வீடுகளைக் கொண்டு ஊகிக்கலாம். இக்காலக் குடியிருப்புகளில் தினை, வரகு, கொள்ளு, அவரை போன்றவற்றை மக்கள் விளைவித்ததற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. புதிய கற்காலக் கலாசாரத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் இவர்களுக்கும் வடதக்கணப் பகுதியில் இக்காலத்தில் செழித்திருந்த கல்-செம்புக்கால மக்களுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பை விளக்குவனவாய் இவர்களின் செம்பினாலான உபகரணங்கள், அணிகலன்கள் ஆகியவை புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளில் காணப்படுகின்றன.

3. தமிழகமும் புதிய கற்காலமும்

தென்னிந்தியப் புதிய கற்காலத்தின் மையப் பிரதேசமாகக் கர்நாடகம் விளங்குகின்றது. இம்மாநிலத்தின் பெலாரி, ரைச்சூர், சொராப்பூர் ஆகிய மாவட்டங்களில் இதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன (Paddayya. K. 1973). இங்கிருந்தே புதிய கற்கால அமிசங்கள் பின்னர் மேற்கேயும் தெற்கேயும் கிழக்கேயும் பரவின எனக் கருதப்படுகிறது. இத்தகைய கிளைகளிலொன்றே வடமேற்குத் தமிழகத்தை அடைந்ததென்பர். இக்கருத்தினை உறுதிப்படுத்துவது போன்று தமிழகத்தின் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலமைந்த பையம்பள்ளியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் அமைந்துள்ளன (IAR 1979-80:70). பையம்பள்ளியில் இக் கலாசாரம் கி.மு. 2000 ஆம் ஆண்டளவில் தோன்றியிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகிறது. இக்கலாசாரம் இங்கே கி.மு. 1000 ஆம் ஆண்டுவரை நிலைத்ததற்கான சான்றுகள் உள. பொதுவாகத் தென்னிந்திய புதிய கற்கால கலாசாரத்தின் பண்புகள் யாவும் இங்கே காணப்படுகின்றன எனலாம். இங்கே அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட கலாசாரத்தை ஆராய்ச்சியாளர் இரு கூறுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். இவற்றில் இரு கலாசாரத் தடயங்கள் காணப்படுகின்றன. அவையாவன: புதிய கற்காலமும், பெருங் கற்காலமுமேயாகும். இத்தகைய சான்றுகள் புதிய கற்கால மக்களே பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தையும் உருவாக்கினர் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. புதிய கற்காலம் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதற்பிரிவின் ஆரம்பத்தில் இக்கால மக்கள் வெளுப்புமிக்க சாம்பல் நிறமட்பாண்டங்கள், மெருகூட்டப்பட்ட சாம்பல்நிற மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியனவற்றைப் பயன்படுத்தினர். சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் எண்ணிக்கையிற் குறைந்தே காணப்படுகின்றன. எலும்புக் கருவிகள், பலவகைக் கற்களால் ஆன கற்கருவிகள், கற்கோடரிகள், தானியங்களை அரைக்க, இடிக்க உதவும் கற்கருவிகள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. இக்காலத்தில் மக்கள் பல்வேறு அளவுள்ள குழிகளில் வாழ்ந்தனர். இவை பொதுவாக வட்ட வடிவமாகவோ அல்லது நீள் வட்ட வடிவமாகவோ காணப்பட்டன. சில குழிவீடுகளைக் கற்களைக் கொண்டு இரண்டாகப் பிரித்திருந்தனர். வீடுகளில் குச்சி நடுகுழிகள் காணப்பட்டதற்கான தடயங்கள் காணப்படுவதால் இக்குழிகளின் மேல் கூரைகள் அமைந்திருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.

இப்பண்பாட்டின் இரண்டாவது பிரிவின் முக்கிய அமிசங்களாகச் சாம்பல் நிற, சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் காணப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் எலும்பினாலான கருவிகளின் பயன்பாடு குறையக் கற்கருவிகளே

விதந்து காணப்படுகின்றன. புதிய கற்காலப் பாணைகள் பொதுவாகக் கையினால் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் கூட, சக்கரத்தில் வடிக்கப்பட்ட பாணைகளும் காணப்படுகின்றன. இவை வட்டமான அடிப்பகுதியையும், தடித்த விளிம்பையும் உடையனவாக உள. இவற்றுடன் குறுகிய மூக்குடைய கிண்ணங்களும் கிடைத்துள்ளன. இக்காலகட்டத்தில் குடிசைகளில் மக்கள் வாழ்ந்தனர். இக்குடிசைகள் குழிகளின் மேல் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கற்களைத் தரையிற் பரவி அதன் மேல் சாம்பல், களிமண் கொண்டு மெழுகியிருந்தனர். இங்கு கிடைத்த கற்கருவிகளில் செதுக்கல் கருவிகள், கூர்க்கருவிகள், இருபக்கமும் முனையையுடைய கற்றகடுகள், கைக்கோடரிகள் ஆகியன முக்கியம் வாய்ந்தனவையாகும். கொள்ளு, பச்சைப் பயறு ஆகியவற்றைப் பயிரிட்ட இம்மக்கள், ஆடு, மாடு, பன்றி, மான் போன்ற மிருகங்களையும் வளர்த்தனர். சுருங்கக் கூறின் விவசாய சமுதாயத்தை இவ்வகழ்வு பிரதிபலிக்கிறது எனலாம். அத்துடன் இவ்வகழ்வு தமிழகத்தின் புதிய கற்கால அமிசங்களுக்கும் ஒரு திறவு கோலாக அமைகிறது என்றால் மிகையாகாது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 16-20).

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அப்புக்கல்லு என்ற இடத்திலும் புதிய கற்கால எச்சங்கள் கிடைத்துள்ளன. இங்கே புதிய கற்காலக் கருவிகள் முற்றுப் பெறாத நிலையில் பெருங்கற்காலக் கலாசார மண்ணடுக்குகளின் கீழ் கிடைத்துள்ளன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 20-23). கல்லேரிமலையும் மற்றொரு முக்கியமான இடமாகும். இங்கே சென்னைப்பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் 1975-76 இல் கள ஆய்வை மேற்கொண்ட போது புதிய கற்காலக் கருவிகளையும் பெருங்கற்கால மட்கலன்களையும் கண்டுபிடித்தனர். பின்னர் 1978-79இல் அகழ்வை மேற்கொண்டபோது ஒரே ஒரு புதிய கற்காலக் கருவி அகழ்வாராய்ச்சிப் படையில் கிடைத்திருந்தாலும் கூட, புதியகற்கால அடக்க முறைகளுக்குரிய ஈமத்தாழிகள் காணப்பட்டமையானது புதியகற்காலத்தின் கடைப்பகுதியில் மக்கள் இங்கு வாழ்ந்ததை உறுதி செய்கிறது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 26-28). ஐவ்வாது மலை, திருமலை, அம்பூர், சந்திராபுரம், கீழ்விளம்புச்சி, கொளுதம் பத்து, குத்ததூர், மலையம்பத்து, நெல்லிவாசல்நாடு, பழையதலூர், புதூர்நாடு, புலியூர், சோழிங்கூர், விண்ணமங்கலம் ஆகியன இம்மாவட்டத்திலுள்ள பிற புதிய கற்கால மையங்களாகும். (Rajan. K. 1997: 262-273).

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும் புதிய கற்கால எச்சங்கள் உள. இவ்விடங்களில் கொண்டிய நாத்தம், மேல் பிரிகம் ஆகியன

குறிப்பிடத்தக்கவை (Rajan. K. 1997: 327-29). என்பதுகளில் விமலா பேக்லே அரிக்கமேட்டில் மேற்கொண்ட அகழ்வரம்போது புதிய கற்காலக் கோடிரிகளும், சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்களும் கிடைத்தமை யானது கிழக்குத் தமிழகத்தில் இப்பண்பாட்டின் தொன்மையை மேலும் உறுதி செய்கிறது. (இராசவேலு. ச. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 106).

சேலம், தர்மபுரி, திருச்சி, மதுரை ஆகிய மாவட்டங்களிலும் புதிய கற்காலச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் சேலம், தர்மபுரி, ஆகியவை கர்நாடக மாநிலத்துக்கு அண்மித்துக் காணப்படு வதால் புதிய கற்காலக் கலாசார அமிசங்கள் பையம்பள்ளி போன்று முதலில் இம்மாவட்டங்களை அடைந்த பின்னரே தமிழகத்தின் ஏனைய மாவட்டங்களுக்கும் பரவின எனக் கொள்ளல் தர்க்க ரீதியான கருத்தாக அமைகிறது. பலகாலத்திற்கு முன்னர் புறாஸ்பூற் என்பவரால் சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள சேவரி மலைப்பகுதியில் புதிய கற்கால ஆயுதங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை ஈண்டு நினைவு கூர்ப்பா லது. அத்துடன் இச்சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள மலைத் தொடர்களில் கர்நாடக மாவட்டத்திலுள்ள பெலாரி மாவட்டம் போன்று புதிய கற்காலக் கருவிகளை உற்பத்தி செய்த பசால்ற் கல்லின வகை காணப்பட்டமை கவனிக்கத்தக்கதொன்றாகும். இம்மாவட்டத்திலுள்ள மோகனூர் என்னும் இடத்திலும் இக்காலக் கருவிகள் கிடைத்துள்ளன (குருமூர்த்தி. சா. 1974: 72). இதனை அடுத்துத் தர்மபுரி மாவட்டத்தி லுள்ள கொல்லப்பள்ளி, தொகரப்பள்ளி, பன்னிமடுவ, தயில்மலை, முள்ளிக்காடு, கப்பலாவடி, பர்கூர் ஆகிய இடங்களிற் காணப்படும் புதிய கற்காலத் தடயங்களை நரசிம்மையா விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார் (Narasimhaiah. B. 1976). இங்கு நிலவிய புதிய கற்காலப் பண்பாட்டை மூன்று பிரதான கூறுகளாக இவர் பிரித்துள்ளார். (Rajan. K. 1997: 111-112). அவையாவன

- (1) புதிய கற்காலக் கருவிகளுக்கு முந்திய கற்கருவிகள் - கி.மு. 3000.
- (2) மட்கலன்களின் பயன்பாட்டுக்கு முந்திய புதிய கற்காலம் கி.மு. 3000 - 2800.
- (3) புதிய கற்காலம்
கி.மு. 2800-2200
கி.மு. 2200-1800
கி.மு. 1800-500

மட்கலன்களின் பயன்பாட்டுக்கு முந்திய காலப்பகுதியில் புதிய கற்காலக்கருவிகளும் இடைக்கற்காலக் கருவிகளும் கிடைத்துள்ளன. புதிய கற்காலத்திற்குரிய மட்கலன்கள் கூட மூன்று உபபிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாவது பிரிவில் சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தயில்மலையில் விதந்து காணப்படுகின் றன. இரண்டாவது பிரிவிலுள்ள தொகரப்பள்ளியில் சிவப்புநிற மட்கலன்கள் விதந்து காணப்பட்டாலும் கூட, சாம்பல் நிற மட்பாண் டங்கள் இடைக்கற்காலக் கருவிகளுடன் கிடைத்துள்ளன. மூன்றாவது பிரிவிலுள்ள மூல்லைக் காட்டில் சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள் விதந்து காணப்படுவதோடு, இருமுனைக் கற்றகடுகளும் கிடைக்கின்றன. இதன் காலம் கி.மு. 1800 ஆகும். பையம்பள்ளியும் இக்காலத்தைச் சார்ந்தது என்பதும் நினைவிற் கொள்ளத் தக்கது. இதே மாவட்டத்தி லுள்ள சேனங்காட்டில் கிடைத்த புதிய கற்காலக் கருவிகள் பற்றிக் குருமூர்த்தி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவற்றோடு பர்கூர், கடத்தூர், மரிரெட்டிப்பள்ளி, மயிலாடும் பாறை, மோடூர், தொத்திக்குப்பம், வேடர் தத்தக்கல் ஆகிய இடங்களி லும் புதிய கற்கால எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. (Rajan. K. 1997: 183-194). பர்கூரில் காணப்பட்ட புதிய கற்கால எச்சங்களைப் போல் குட்டரிலும் இக்கால எச்சங்கள் உள. (இராசவேலு. ச. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 129-132). இப்பண்பாட்டிற்குரிய தடயங்கள் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள பெரிய குல்லே பாளையத்திலும் கிடைக்கின்றன. திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள ஒத்தக்கோயில் என்ற இடமும் இக்காலக் கருவிகள் காணப்படும் மற்றொரு இடமாகும். இவ்வாறே மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள கருப்பண்ணசாமி கோயில் மேடு, தேனி, பெரியகுளம், திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள சைதங்க நல்லூர், கொற்கை, சாயர்புரம் ஆகியவற்றிலும் புதிய கற்காலக் கருவிகள் காணப்படுகின்றன (குருமூர்த்தி. சா. 1974: 72).

பொதுவாகக் கிழக்குத் தமிழகம், தெற்குத் தமிழகம் ஆகிய பகுதிகளிலே புதிய கற்கால மனிதனின் நடமாட்டம் அருகியே காணப்படுகின்றது. இப்பகுதிகளில் இக்காலக் கருவிகளைப் படைப்ப தற்கான கல்வகை காணப்படாமையே இதற்குக் காரணம் எனலாம். இக்கருத்தை மனத்திற் கொண்டுதான் இராமன் திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம், கோயம்புத்தூர், திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், செங் கற்பட்டு, தென் ஆர்க்காடு மாவட்டங்களின் கரையோரப் பகுதிகள் ஆகியவற்றில் புதிய கற்காலத் தடயங்கள் மிக மிக அருகிக் காணப்படுகின்றன எனக் கூறியுள்ளார் (Raman. K.V. 1969: 504). இம்மாவட்டங்களில் புதிய கற்காலக் கலாசாரத்தின் எச்சங்களைக் கண்டு கொள்ளும் நோக்கமாகத் தீவிர மேலாய்வு நடத்தப்படல்

வேண்டுமென்பது அவசியமாகின்றது. தென் தமிழகத்தில் ஒரு சில புதிய கற்காலக் கருவிகளே காணப்படுகின்றன. இவை பண்டமாற்றாகவும் இப்பகுதிக்கு வந்திருக்கலாம். இக்காலத்தில் இப்பகுதியோடு கலாசார ரீதியில் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த ஈழத்தில் புதிய கற்காலக் கருவிகள் இற்றைவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவேதான் இப்பகுதியில் தீவிரமான மேலாய்வும், அகழ்வாய்வும் அவசியமாகின்றது.

இக்கலாசாரத்தின் முதிர்ச்சிக் கட்டத்தில் தமிழகத்தில் செம்பினாலான உபகரணங்களையும் மக்கள் அறிந்திருந்ததற்கான ஒரு சில தடயங்களும் காணப்படுகின்றன. கசல் என்பவரால் பாண்டிச்சேரிப் பகுதியிலுள்ள கௌரிமேடு, மணிமங்கலம் ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் இக்கருத்தினை உறுதி செய்கின்றன. இவற்றில் தாழிகளோடு சேர்ந்து காணப்படும் சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், செம்பினாலான உபகரணங்கள் ஆகியவை இங்கு நிலவிய கலாசாரத்தைப் பின்வந்த பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்திற்கு முந்தியதாக ஆக்கி உள்ளன என அறிஞர் கருதுகின்றனர் (Allchin. B. and Allchin. F.R. 1968: 199). இதனால் இக்கலாசாரத்தைப் புதிய கற்காலக் கலாசாரத்தின் வளர்ச்சி எனக் கொள்ளுவாருமுள் (Paddayya. K. 1973: 71). எவ்வாறாயினும் இத்தகைய தடயங்கள் தமிழகத்தில் செம்பு அல்லது வெண்கலக் காலம் பற்றி விரிவாக ஆராய வேண்டிய தேவையை உணர்த்துகின்றன. இற்றைவரை புதிய கற்காலத்துக்குப் பின்னர் செம்புக்காலமோ அன்றி வெண்கலக்காலமோ தமிழகத்தில் காணப்படவில்லை என்றும், புதிய கற்காலத்தை அடுத்து இரும்புக் காலமே நிலவியது என்றும் நம்பப்பட்டு வந்திருக்கிறது. பல்வகைச் சிறப்பியல்புகள் வாய்ந்த இரும்பாயுதங்களை உற்பத்தி செய்த பண்டைய தமிழக மக்கள் ஏன் செம்பைச் சரிவரப் பயன்படுத்தத் தவறினர் என்பதற்கு விரிவான மேலாய்வுகளும், அகழ்வாய்வுகளும் விளக்கம் தரும்.

தமிழகத்தில் புதிய கற்காலக் கலாசாரத்துடன் தொடர்புடைய இடங்கள் விரிவான முறையில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்படவில்லை. இதன் கூறுகள் கர்நாடகம், ஆந்திரா போன்ற மாநிலங்களிற்கிடைக்கும் இதே வேளையில் இங்கு காணப்படாமலிருப்பது ஆச்சரியப்படக்கூடிய நிகழ்ச்சியே யாகும். எவ்வாறாயினும் தமிழகக் கலாசாரம் மேற்கூறிய கர்நாடக மாநில கலாசாரத்தின் படர்ச்சியாக இருப்பதால் அவற்றின் அகழ்வாய்வில் கிடைத்த எலும்புக் கூடுகளை ஆராய்வதன் மூலம் இக்கலாசாரத்தை உருவாக்கியவர்கள் யார் என

அறிந்து கொள்ளலாம். இக்காலத்திலும் இடைக்கற்காலம் போன்றே மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் மக்களை அடக்கம் செய்யும் மரபு காணப்பட்டது. இத்தகைய அடக்க முறைகளில் வயது வந்தோரை நீளக் கிடத்தியும் குழந்தைகளைத் தாழியில் அடைத்தும் அடக்கம் செய்யும் மரபுகள் சிறப்பாகக் காணப்பட்டன. வயது வந்தோரை நீளக் கிடத்தி அடக்கம் செய்யும் போது அவர்கள் பயன்படுத்திய மட்பாண்டங்கள், கருவிகள் போன்றவற்றை அவர்களோடு சேர்த்துப் புதைப்பதும் வழக்காராக இருந்தது. இவ்விரு அடக்க முறைகளும் பின் வந்த பெருங் கற்காலத்திலும் தொடர்ந்து பேணப்பட்டது ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது.

புதிய கற்கால அடக்க முறைகளிற் காணப்பட்ட எலும்புக் கூடுகளை ஆராய்ந்த அறிஞர் இவற்றில் இரண்டு இன மக்கள் காணப்பட்டனர் எனக் கருதுகின்றனர். இவர்கள் முறையே ஒஸ்ரலோயிட் அல்லது வேடொயிட் என அழைக்கப்பட்டவர்களும், மத்திய தரை வர்க்கத்தினரோடே ஆவர். இதற்கான தடயங்கள் விசேடமாக பிரமகிரி, பிக்கலிகால், தெக்கல்கோட்டா ஆகிய இடங்களிற் காணப்படுகின்றன. இடைக் கற்கால மக்களும் இவ் ஒஸ்ரலோயிட் அல்லது வேடொயிட் வர்க்கத்தினரே ஆவர். இவர்கள் பேசிய மொழிதான் ஒஸ்ரிக் மொழியாகும். இந்திய நாகரிக வளர்ச்சிக்கு இவர்கள் ஆற்றிய பங்கும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எலும்புக்கூடுகளின் எண்ணிக்கையை உற்று நோக்கும் போது மத்தியதரை வர்க்கத்தினரே தொகையிற் கூடியவராக விளங்க, வேடொயிட் வர்க்கத்தினரின் எண்ணிக்கை இவர்களை விடப் பெருமளவு குறைவாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால் இக்கலாசாரத்தை உருவாக்கியவர்கள் மத்தியதரைக் கடற் பிரதேச வர்க்கத்தினரே எனவும் இவர்களோடு வேடொயிட் வர்க்கத்தினர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு வாழ்ந்தனர் எனவும் கருதப்படுகிறது. இடைக் கற்காலத்தின் சிறப்பான கருவிகளாகக் காணப்படும் குறுணிக் கற்களினாலான கருவிகளும் இவ்வாறு இவ்விரு வர்க்கத்தினரும் கொண்டிருந்த தொடர்பினையும் இரு பகுதியினரும் அருகருகே வாழ்ந்ததையும் எடுத்தியம்புகின்றன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இப்புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகள் யாவும் இன்று திராவிட மொழிபேசப்படும் மாநிலங்களிற் காணப்படுவதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. இக்கலாசாரத்திற்குரிய மக்களின் எலும்புக் கூடுகளை ஆராய்ந்த மானிடவியலாளரான கென்னடி இவற்றிற்கும் தற்காலத் திராவிட மொழி பேசுவோருக்குமிடையே உள்ள நெருங்கிய ஒற்றுமையைக் கண்டு இவை திராவிடரின் மூதாதையினரே எனக் கூறியுள்ளார் (Kennedy, K.A.R. 1975). இக்காலத்துக்குப் பின்னர் பெரியதொரு மக்கட் புலப்பெயர்ச்சி

தென்னிந்தியாவை நோக்கி வந்ததற்கான சான்றுகள் அருகிக் காணப்படுவதும், இத்தகைய கருத்தை உறுதி செய்வதாக அமைந்துள்ளது. இக்கருத்தையே சுந்தராவும் வலியுறுத்தியுள்ளார் (Sundara. S. 1975).

இற்றைக்குக் கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இக்கலாசாரம் பற்றி ஆராய்ந்த அல்சின் மேற்கூறிய கருத்தை வலியுறுத்தினார் (Allchin, F.R. 1960:141). மானிடவியலாளரின் பகுப்பில் ஒரு பிரிவான திராவிடர்களது வர்க்கமாகிய மத்தியதரை வர்க்கம் மிகப் பழைய காலத்திலேயே மத்தியாசியா, ஈரான் போன்ற பிரதேசங்களில் வியாபித்திருந்தது என்று கூறி, இவர்களின் நடமாட்டத்தின் எச்சமாக இப்பகுதிகளில் வெண்கலகாலத்திற்கு முன்னர் வழக்கிலிருந்த சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள் காணப்படுகின்றன எனவும் இவர் வாதிடுகிறார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் தென்னிந்தியப் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளின் ஆரம்ப காலத்தில் இத்தகைய மட்பாண்டங்கள் வழக்கிலிருந்ததுபற்றி ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்டது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கதோர் அமிசமாகும். இத்தகைய மட்பாண்டங்களை மத்தியாசியா, ஈரான் போன்ற பிரதேசங்களிலிருந்து அன்றோலியா மலைத் தொடர் ஈறாகக் காணமுடிகிறது. எனவே இவ்வகையான மட்பாண்டங்களை உபயோகித்த மத்தியதரை வர்க்கத்தினரான புதிய கற்கால மக்கள் வடமேற்கிந்தியா வழியாகத் தென்னிந்தியாவை அடைந்தனர் என்பது இவரது வாதமாகும். சுமார் கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னதாக இவர் வெளியிட்ட கருத்தைத் தற்போதைய தொல்லியல் ஆய்வுகள் மேலும் உறுதி செய்துள்ளன. புதிய கற்காலக் கலாசாரம் வடமேற்கிந்தியா வழியே இந்தியாவின் நால்வகை மையப் பிரதேசங்களாகிய சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கு, கங்கைச் சமவெளி, மேற்கிந்தியா, வடமேற்குத் தக்கணம், தென்னிந்தியா ஆகிய பிராந்தியங்களை அடைந்தது என ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவற்றுள் சிந்துவெளிக் கலாசாரம் சடுதியாக, வளர்ச்சி பெற்ற நிலையிலே வெளியிலிருந்து இந்தியாவிற்குள் புகவில்லை. இதன் வளர்ச்சியை சிந்துவெளியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகள் (கி.மு. 4000) எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம். தென்னகத்தின் கலாசாரம் காலத்தால் சிந்துவெளிப் புதிய கற்காலத்தை விடச் சுமார் 500 ஆண்டுகளுக்குப் பிந்தியதாக அமையலாம்.

எனவே சின்னாசியா, மத்தியாசியா, ஈரான் ஆகிய பிராந்தியங்களிலிருந்து வடமேற்கிந்தியாலூடாக இந்தியா புகுந்த இப் புதிய கற்கால மக்களில் ஒரு கூட்டத்தினர் சிந்துவெளியில் தங்க, இன்னொரு பகுதியினர் தென்னிந்தியாவை நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்தனர் என்றும் கருத இடமுண்டு. இக்கூற்றினைச் சிந்துவெளி-தென்னிந்திய புதிய கற்காலக் கலாசார அமிசங்களுக்கிடையே நிலவும் ஒற்றுமை

மேலும் உறுதி செய்கிறது. சிந்துவெளியிற் காணப்படுவது போன்ற பெரிய எருதுகளின் உருவங்கள் தென்னிந்தியப் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளின் காணப்படுவதோடு, இத்தகைய எருது தென்னகப் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளுக்கு அருகே உள்ள மலைகளில் உருவமாகப் பொழிந்தும், சித்திரமாகத் தீட்டப்படும் இருப்பதைக் கண்டோம். இத்தகைய ஒற்றுமை இக்கால மட்பாண்டங்களுக்கிடையேயுமுண்டு. இவ்வாறான கருத்துக்கு அண்மைக் காலத்தில் சிந்து வெளி நாகரிக மக்களது மொழி பற்றி நடைபெற்று வரும் ஆய்வுகள் மெருகூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன (J.T.S. 1970) இம் மொழியை ஆராய்ந்தோர், இதைப் பேசியோர் திராவிடரே எனச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர் (Heras. H. 1953, Mahadevan. I. 1977, 1977-78). ஒரு சிலர் வேதகால ஆரியரது மொழி என எடுத்துக்காட்ட முற்பட்டாலும் (Rao. S.R.1973) பெரும்பாலானோர் திராவிட மொழியே சிந்துவெளி மக்களின் மொழி எனக் கூறியுள்ளனர் (Koskenniemi. K. Parpola. A., and Parpola. S. 1973). இன்றும் பாகிஸ்தானிலுள்ள பலுசிஸ்தான் பகுதியில் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த 'பிராகுய்' மொழி பேசப்படுவதும் ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது.

ஒரே வர்க்கத்தினராக சிந்துவெளி மக்களும் தென்னிந்தியப் புதிய கற்கால மக்களும் இருந்திருந்தால் சிந்துவெளி மக்கள் மட்டும் நகர வாழ்வை வெகு விரைவில் எட்டிப் பிடிக்க ஏன் தென்னிந்திய மக்கள் பழைய நிலையிலே இருந்து, நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னரே நாகரிக நிலையை அடைந்தனரென்ற வினா எழக்கூடும். வரலாற்றை உற்று நோக்கும்போது ஒரே இன மக்கள், வெவ்வேறு பிராந்தியங்களில் வாழ்ந்தபோது எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரே வேகத்தில் முன்னேறிச் சென்றதற்குச் சான்றில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் ஏனைய பிரதேசத்தவரைக் காட்டிலும் விரைவில் முன்னேறுவதற்குக் காரணம் அவர்களின் பிரதேசத்தின் வாய்ப்பு, வளம் மட்டுமன்றி வெளி உலகத்துடன் அவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்புமேயாகும். சிந்துவெளி மக்கள் வாழ்ந்து மடிந்த இடம் நாகரிக நிலையை விரைவில் எட்டிப் பிடிப்பதற்கான வாய்ப்பும் வசதியும் கொண்டிருந்ததோடு, இப்பிரதேசம் முதல் நாகரிகங்கள் தோன்றிய மத்தியகிழக்குப் பிராந்தியத்தின் எல்லையில் இருந்ததாலும் இந்தியாவின் ஏனைய பிராந்தியங்களைக் காட்டிலும் வெகு விரைவில் மத்தியகிழக்கின் நாகரிக அமிசங்களின் தாக்கத்தால்- துரித வளர்ச்சியடைந்தது.

மொழியிலும் கூடத் தற்காலத் திராவிட மொழியிற் காணப்படும் அமிசங்கள் யாவும் சிந்துவெளி மொழியிற் காணப்பட வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது தவறு. அடிப்படை அமிசங்களில் இவற்றிடையே நிலவும் ஒற்றுமை ஒன்றே இவற்றின் தொன்மையையும்

தொடர்பையும் எடுத்துக்காட்டப் போதுமானதாகும். மொழி வளர்ச்சியில் சூழல் மட்டுமன்றித் தொடர்புகளும் முக்கியமான பங்கை வகிப்பதால் அடிப்படையில் திராவிட மொழியான சிந்துவெளி மொழி காலக்கிரமத்தில் மத்தியகிழக்கு நாகரிகங்களின் மொழிகளது செல்வாக்கால் புதிய தன்மைகளைப் பெற்றுப் புதிய தோற்றத்தைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பினை அடைந்தது எனலாம். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் வரலாற்றில் நிறைய உண்டு. எனவே புதிய கற்கால மக்களின் தென்னகப் புலப்பெயர்ச்சி பற்றி நிறைய ஆராய இடமுண்டு. இத்தகைய ஆய்வு மேற்கூறிய முடிவை உறுதி செய்யும் என்பதற்குக் கட்டியம் கூறி நிற்பது போல மகாராஷ்டிர மாநிலத்திலுள்ள டைமாபாத் என்ற இடத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வு அமைகின்றது. இங்கும் தென்னகத்தில் கிடைத்திருப்பது போன்று இக்கலாசாரத்தின் ஆரம்பத்தில் சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள் காணப்படுகின்றன. இது மகாராஷ்டிர மாநிலம் ஊடாகப் புதிய கற்கால மக்கள் தென்னிந்தியா நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம்.

தற்போதைய ஆய்வு நிலையில் புதிய கற்காலப்பண்பாடு வடமேற்கிலிருந்து மகாராஷ்டிரம், மைசூர் ஆகிய மாநிலங்களின் ஊடாகத் தர்மபுரி மாவட்டத்தை அடைந்தது எனக் கொள்ளலாம். தர்மபுரி மாவட்டத்தில் இப்பண்பாட்டின் ஆரம்பகாலம் கி.மு. 3000 எனக் கொள்ளப்படுகிறது. பையம்பள்ளியில் C14 காலக்கணிப்பில் கிடைத்த சான்றுகள் இதன் தொடக்கத்தை கி.மு. 1800 ஆம் ஆண்டாக நிர்ணயித்தாலும், கி.மு. 2000 ஆண்டளவில் இப்பகுதியில் இப்பண்பாடு பரவிவிட்டது எனத்துணியலாம். இத்தகைய சான்றுகள் எதிர்காலத்தில் இப்பண்பாட்டு மையங்கள் விரிவாக அகழ்வாய்வு செய்யப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றன எனலாம்.

அத்தியாயம் 5

கற்கால மக்களின் வாழ்வும் வளமும்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் மிக நீண்ட காலப் பகுதியாக இருப்பதால் இக்காலம் பற்றிக் கிடைக்கும் தடயங்கள் பல காலவெள்ளோட்டத்தில் அழிந்து விட்டன. இதனால் அழிந்தவை போக எஞ்சியவற்றுக்குத் தற்காலத்தில் இவ்வாழ்க்கை முறையில் வாழும் மக்கட் கூட்டத்தினர் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாக வைத்தே விளக்கியானம் கொடுக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. அத்துடன் இக்காலத்திற்குரிய கருவிகளைப் பரீட்சார்த்த முறையில் ஆக்கி இவற்றைப் பல்வேறு வழிகளில் பயன்படுத்துவதன் மூலமும் பண்டைய காலத்தில் இவற்றின் பயன்பாடு பற்றி ஓரளவு அறியமுடிகிறது. எவ்வாறாயினும் காலம் மிக நீண்ட காலப் பகுதியாக இருக்கச் சான்றுகளும் அருகியே காணப்படுகின்றன. இதனால் பழைய கற்காலத்தை விடக் கூடிய சான்றுகளை இடைக் கற்காலத்திலும், இடைக் கற்காலத்தை விடக் கூடிய சான்றுகளைப் புதிய கற்காலத்திலும் பெற முடிகிறது. இக்கால ஆய்வில் மனிதனின் வாழ்க்கையைப் பூரணமாக அறிய முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. மானிடவியலாளன் ஆய்வது போன்று, வாழுகின்ற ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வை நாம் ஆராய்வதில்லை. எதிர்மாறாகப் பல இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த சமுதாயத்தை அது விட்டுச் சென்ற, ஆனால் காலவெள்ளோட்டத்தில் தப்பிப் பிழைத்த சான்றுகளைக் கொண்டே ஆராய முற்படுகின்றோம். இதனால் கிடைக்கும் சான்றுகளைப் பொறுத்தே வரலாறும் அமைந்து விடுகின்றது. இக்காலத்தில் மனிதன் பயன்படுத்திய கருவிகளே பெருமளவு எஞ்சி இருப்பதால் கருவிகள் பற்றிய வரலாறே ஏனைய அமிசங்களை விட ஓரளவு விரிவாகக் கிடைக்கின்றது. இது மட்டுமன்றிப் பொதுவாகவே தொல்லியல் ஆய்வில் சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள், நெறிமுறைகள், சட்டதிட்டங்கள், ஒழுக்கங்கள், சடங்குகள் போன்றவற்றிற்கான எச்சங்களைக் காணல் அரிது.

இந்தியாவைப் பொருத்த மட்டில் பழைய கற்காலத்தைவிட, இடைக் கற்காலம் பிற்பட்ட கலாசார வளர்ச்சியில் கொண்டிருந்த

பங்கும் தாக்கமும் ஓரளவு கணிசமானதாகும். இதை மனிதர் கொண்டே அல்சின் தம்பதியினர் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். “பழைய கற்கால மக்கள் பிற்பட்ட கலாசார வளர்ச்சிக்கு எத்தகைய பங்கினை அளித்தார்கள் என்பதை நாம் மதிப்பிட முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். ஆனால் அவர்களின் சந்ததியினரே பிற்காலத்தில் முழு இந்தியாவிலும் குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவில் இடைக் கற்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கட் தொகையில் ஒரு கணிசமான பங்கினராக இருந்தனர் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. இடைக் கற்காலத் தொடக்கம் நமக்குக் கிடைக்கும் ஆதாரங்களைக் கலாசார ரீதியாக நோக்கவும், தற்காலப் பழங்குடி மக்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பின்னணியாக வைத்து ஆராயவும் முடிகிறது. இப்பழங்குடியினரில் ஒஸ்ரலோயிட் அல்லது வேடொயிட் என அழைக்கப்படும் வர்க்கத்தினரே பிரதான பிரிவினராகக் காணப்படுவதோடு இவ்வர்க்கம் இந்திய சமூக மட்டத்தின் எல்லாப் பிரிவினரிடையேயும் கலந்து காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே மக்கட் பரம்பலிலும், கலாசார ரீதியிலும் ஒரு கணிசமான இடத்தை இடைக் கற்கால மக்கள் பெற்றிருக்கின்றார்கள் எனலாம். இவர்களே பிற்காலத்தில் இந்தியாவிலே சிறப்பாகக் காணப்பட்ட கலாசார அமிசங்கள் சிலவற்றை அளித்தவர்கள் ஆவர்” (Allchin, B. and Allchin, F.R. 1968:320). எனினும், புதிய கற்காலத்தில் வாழ்ந்தோர் இன்றைய திராவிட மொழிகளைப் பேசுவோரின் மூதாதையினரே என்பதை மானிட இயலாளரான கென்னடி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (Kennedy, K.A.R. 1975).

1. வசிப்பிடங்கள்

பழைய கற்கால மனிதன் நாடோடியாகவே வாழ்ந்தான். திறந்த வெளிகளிலும், ஆற்றோரங்களிலும், குகைகளிலும் இவன் வாழ்ந்தான். இந்தியாவைப் பொருத்தமட்டில் குகைகளில் இவனது ஆயுதங்கள் கிடைத்தாலும் இங்கே இவன் நிரந்தரமாக வாழ்ந்ததற்கான பிற சான்றுகள் காணப்படாதது குறிப்பிடத்தக்கது. ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் குகைகளில் இவன் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் காணப்படுவதோடு இவனால் அமைக்கப்பட்ட கூடாரங்கள் பற்றிய சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. இத்தகைய கூடாரங்கள் பெரிய மிருகங்களின் எலும்புகளைக் கால்களாக நட்டு அவைகளின் தோலைக் கூரையாக மூடி அமைக்கப்பட்டவையாகும். இடைக் கற்கால மக்களின் சந்ததியினர் இன்றும் குகைகளில் வாழுவதை நாம் அவதானிக்க முடிகிறது. பாதுகாப்புக்காக இக்குகைகளின் வாசல்க

ளைத் தோல் போன்றனவற்றால் மறைத்துவிடும் வழக்கமும் இவர்களிடையே காணப்படுகின்றது. இதனால் இடைக் கற்கால மனிதனும் முன்னைய காலத்தைவிடக் குகைகளில் நிரந்தரமாக வாழ்ந்தான் என ஊகிக்க இடமுண்டு. இவற்றோடு இன்றும் வேடர்கள் மத்தியில் தாம் ஆயுதங்களை உருவாக்கும் இடத்திலேயே (Factory Sites) தற்காலிகமாகக் குடில்களை அமைக்கும் வழக்கம் காணப்படுவது போன்றே அன்றும் இவ்வழக்கம் இருந்திருக்கலாம்.

இக்காலத்தில் மனிதன் வாழ்ந்த இடங்களே சில சமயம் ஆயுதங்களை உருவாக்கிய இடங்களாகவும் காணப்படுகின்றன. இன்னும் சில சமயங்களில் மனிதன் வாழ்ந்த இடங்கள், ஆயுதங்களை உருவாக்கிய இடங்கள், ஆகியனவேறுபட்டும் காணப்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும் பழையகற்காலத்தில் மக்கள் நீர்நிலைகள், ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கான கல்வகை கிடைக்குமிடங்கள், வேட்டைக்குத் தேவையான மிருகங்கள் செறிந்து காணப்படும் இடங்கள் ஆகியவற்றை மையமாக வைத்தே தமது இருப்பிடங்களை அமைத்தனர். இத்தகைய இருப்பிடங்கள் யாவும் பின்னர் அழிந்துவிட்டன. புதிய கற்காலத்தில் மனிதன் நிரந்தரமான வசிப்பிடங்களை அமைத்ததால் இவை பற்றிய சான்றுகள் விரிவாகக் கிடைக்கின்றன. இவையாவும் மண்வீடுகளே. இங்கும் உணவு உற்பத்திக்குரிய இடங்களிலேயே மக்கள் வாழ்ந்தனர். இக்கால மக்கள் படைத்த வீடுகள் பற்றிய தகவல்கள் சங்கன்கல்லு, தெக்கல்கோட்டா, கல்லூர் போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் மூலம் பெறப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய வீடுகள் வட்ட அல்லது சதுர வடிவமானவை. இவைகளின் கூரைகள் இலைதழையாலும், மரத்தாலும் வேயப்பட்டவையாகும். சில சமயம் வீட்டினுள்ளும் சில சமயம் வெளியிலும் அடுப்புகள், அம்மி - குழவிகள் காணப்படுகின்றன. இதனால் காலநிலையைப் பொறுத்தே மனிதனின் நடவடிக்கைகளும் வீட்டின் உள்ளும் புறமும் அமைந்தன எனலாம். சீரான காலநிலை இருக்கும்போது பெரும்பாலும் மனிதன் இவ்வீடுகளின் வெளியே தனது பெரும் பொழுதைக் கழித்துத் தனக்கு அவசியமான பொருட்களை மட்டும் இவ்வீடுகளிலே சேகரித்து வைத்தான். இன்றும் உணவுத் தானியங்களை மரத்தில் பரண் அமைத்து வெளியிலே தாவரங்களின் தண்டுகளால் மூடிப் பாதுகாக்கும் மரபுண்டு. இவ்வாறே அன்றும் நடைபெற்றதற்குச் சான்றுண்டு.

புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளில் காணப்படும் இன்னொரு சிறப்பமிசம் யாதெனில் இக்கால மனிதனால் தான் வளர்த்த மந்தைகளுக்கு அமைக்கப்பட்ட பாதுகாப்பான வசதிகள் கொண்ட

தங்குமிடங்களேயாகும். இவை சில சமயம் மக்கள் வாழ்ந்த இருப்பிடங்களுக்கு அண்மையிலும் இன்னும் சில நேரங்களில் இவற்றுக்குப் புறம்பாகக் காட்டிலும் அமைந்திருந்தன. இவற்றின் சாணத்தைக் குவியல்களாக்கிக் கும்பிகளாக ஆக்குவது இக்காலத்தில் காணப்பட்ட மரபெனலாம். மந்தைகளை இடம் விட்டு இடம் கொண்டு செல்ல நேருவதால் இவ்வாறு செல்ல நேரும்போது இச்சாணக் கும்பிகளை எரித்து விடுவதும் இக்காலத்தைய வழக்கமாகும். இத்தகைய சாணக் கும்பிகள் எரிந்த சாம்பல் மேடுகள் (Ashmounds) புதிய கற்கால ஆய்வில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன எனலாம். இவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர் இவ்வாறு இவற்றை எரிக்கும்போது மந்தைகளை இவற்றினூடாக இட்டுச் செல்வது வழக்கம் என்கின்றனர். இவ்வாறு மந்தைகளைத் தீக்குளிக்க வைத்தல் இவற்றை நோய் நொடியின்றித் திடகாத்திரமாக ஆக்கியது என்றும் இவர்கள் வாதிடுவர். இன்றும் சாணம் எரிப்பொருளாகப் பயன்படுத்தப் படுகின்றது. இவ்வாறே மந்தையும் செல்வமாக மதிக்கப்படுகிறது. இவற்றின் சிறப்பைத் திராவிடரின் சிறப்பான திருநாளாகிய பொங்கலிற் காணலாம் (Allchin, F.R. 1963)

2. தொழில்கள்

பழைய கற்காலத்தில் வேட்டையாடலே பிரதான தொழிலாக அமைந்திருந்தது. வேட்டைக்குத் தேவையான கருவிகள் இக்காலத்திற் கிடைத்துள்ளன. கற்கருவிகள் மட்டுமன்றி, அம்பு வில்லின் உபயோகமும் இக்காலத்திலே வந்துவிட்டது. சிறுசிறு குழுக்களாக வாழ்ந்த மனிதன் மிருகங்களைத் துரத்தியும் சில சமயங்களில் கிடங்குகளில் வீழ்த்தியும் அவற்றை வேட்டையாடினான். இக்கற்காலக் கருவிகளில் கைக்கோடிகள் இம்மிருகங்களை எறிந்து கொல்லவும் பின்னர் அவற்றை வெட்டித் துண்டாடவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவற்றுக்காகத் துண்டாடற் கருவிகளும் பிளத்தற் கருவிகளும் உபயோகிக்கப்பட்டன. சுரண்டு கருவிகள் மிருகங்களின் தோல்களிலிருந்து மாமிசத்தைப் பிரிப்பதற்குப் பயன்பட்டன. அத்தோடு கைக்கோடிகள் மரங்களை வெட்டவும் மரத்தினாலான உபகரணங்களைச் செய்யவும் பயன்பட்டன. குறிப்பாக அம்பு வில், ஈட்டிகள், ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றுக்கான பிடிகள், மரப் பாத்திரங்கள் போன்றவை இக்கற்காலக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தி ஆக்கப்பட்டனவே ஆகும். வேட்டையாடுதல் இக்கால மனிதரிடையே கூட்டு முயற்சியாகவே நடைபெற்றது. இவ்வாறே வேட்டையிற் கிடைத்த மிருகத்தையும் கூட்டாகவே பகிர்ந்து உண்டனர். வேட்டை ஆடுவதற்கான பூமியும் ஒரு

பொதுவான இடமாகவே இக்காலத்திற் காணப்பட்டது. மாமிசம் மட்டுமன்றிக் கிழங்கு வகைகள், பழங்கள், தேன் போன்றனவும் இக்கால மனிதனது உணவாக அமைந்திருந்தன. தனக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களை இவனே படைத்தான். இவற்றை ஆக்குவதில் இவன் பெற்ற ஆளுமையை இக்கருவிகளின் வளர்ச்சியிற் காணமுடிகிறது. இவற்றில் கலை அமிசமும் உண்டு.

ஆண்கள் வேட்டை ஆடுதலையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்ததால் பெண்கள் பழங்கள், கிழங்கு வகைகள் ஆகியவற்றைச் சேகரிக்கும் தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். ஆயினும் ஆண் பெண் ஆகிய இருபாலாரின் கடமைகள் இக்காலத்தில் வரையறுக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனினும், பிள்ளைகளைப் பராமரித்தல் பெண்ணின் பிரதானமான கடமையாக இருந்தது. தொழில் வித்தைகளைக் கற்றுத்தல் தந்தையினுடைய கடமையாக அமைந்திருந்தது. நெருப்பின் உபயோகம் பழைய கற்காலத்திற் காணப்பட்டதால் இறைச்சியைப் பதம்பண்ணி உருசியாக உண்ணும் வழக்கத்தையும் இக்கால மனிதன் கற்றுக் கொண்டான். இவ்வாறே நாய் மனிதனது உற்ற நண்பனாக, வேட்டையின் போது அவனுக்குக் கைகொடுப்பதாக இக்காலத்தில் விளங்கியது. பழைய கற்காலத்தில் மனிதருக்கிடையே தொடர்புகள் நிலவியதை உலகெங்கணும் காணும் இக்காலக் கருவிகளை ஆக்குவதில் நிலவிய ஒருமைப்பாடு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் இக்காலத்திலேயே ஏற்பட்டன. மிருகங்களது தோலும், மரப்பட்டைகளும் இக்கால மனிதனால் அணியப்பட்டன. இவற்றோடு மரங்களை இணைத்துக் கட்டுமரமாக்கிக் கடலிற் பிரயாணஞ் செய்யவும் இக்கால மனிதன் கற்றுக் கொண்டான்.

இடைக் கற்காலத்திலும் பழையகற்காலம் போன்று வேட்டையாடுதல், உணவு சேகரித்தல், மீன் பிடித்தல் போன்றவை பிரதான தொழில்களாக அமைந்திருந்த போதிலும் இக்கால மக்கள் மந்தை வளர்த்தல், தாவரங்கள் மூலம் உணவை உற்பத்தி செய்தல் போன்றன வற்றையும் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கான தடயங்கள் அண்மைக் காலங்களிற் கிடைத்துள்ளன. நிரந்தரமாக ஓரிடத்தில் ஓரளவுக்குக் குகைகளில் வாழ்ந்ததால் குழுக்களுக்கிடையே சமூக உறவுகள் முன்னைய காலத்தை விட இறுக்கமாகக் காணப்பட்டன. புதிய கற்காலத்தில் தானியங்களைப் பயிரிடுதலும், மந்தை வளர்த்தலுமே பிரதான தொழில்களாக அமைந்தபோதிலும் வேட்டையாடுதல், மீன் பிடித்தல் போன்ற தொழில்களும் இக்காலத்திற் காணப்பட்டன. இடைக் கற்காலத்திலேயே ஆரம்பமாகி வளர்ச்சி பெற்ற பண்டமாற்று, புதிய கற்காலத்தில் பொது வழக்கமாகக் காணப்பட்டது. புதிய கற்கால

மக்கள் தத்தமக்கு வேண்டியனவற்றை இடைக் கற்கால மக்களிடமும், இடைக் கற்கால மக்கள் தத்தமக்கு வேண்டியவற்றைப் புதிய கற்கால மக்களிடமும் பெற்றனர். இதற்கான தடயங்கள் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புக்களிலே காணப்படுகின்றன.

புதிய கற்காலத்தில் வீடு, குடும்பம், குடும்பத்தினர் கடமை, சமூகம் போன்றனபற்றி பலநெறி முறைகள் வளர்ச்சி பெற்றன எனலாம். பெரும்பாலும் இக்காலத்தில் சிறு சிறு கிராமங்கள் எழுச்சி பெற்றதால் கிராமப் பிரிவினரிடையே காணப்பட வேண்டிய உறவு முறைகள், நெறி முறைகள் என்பன வளரத் தொடங்கின. அத்துடன் சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்த இக்கிராமங்களில் பல்வகைத் தொழிலாளரின் தோற்றமும் இக்காலத்திலேயே ஏற்பட்டுவிட்டது. கற்காலக் கலைச் செய்வதிலும் சிறப்பான பண்பைக் காணமுடிகின்றது. இதே போன்று மட்பாண்டங்களைச் செய்வதிலும் கைதேர்ந்த ஒரு தனிக் குழுவினர் இக்காலத்தில் இயங்கியிருக்கின்றனர். பெரும்பாலும் கையாலே ஆக்கப்பட்ட இவை சாம்பல் நிறமுடையனவாகக் காணப்படுவதோடு பல்வகைத் தோற்ற நிறங்களுடையனவாகவும் விளங்குகின்றன. பெரிய பாணைகள், சிறிய பாணைகள், கிண்ணங்கள், வாய்கன்ற பாணைகள், கெண்டிகள், வட்டில்கள் போன்றவை இவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். இத்தகைய மட்பாண்டங்கள் அன்றாட சமையல் தேவைக்கும் நீரைச் சேகரித்தல், உணவைச் சேகரித்தல் போன்ற தேவைகளுக்கும் பயன்பட்டன. மட்பாண்டங்களின் வருகை முன்னர் போல நீர் நிலைகளுக்கு அருகாமையிலேயே மனிதன் வாழவேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இம்மட்பாண்டங்களில் கறுப்பு அல்லது சிவப்பு வர்ணம் பூசப்பட்டவையும் உண்டு. மட்பாண்டங்களைச் செய்து பின்னர் அவற்றை நெருப்பிலே சுடு முன்னர் இத்தகைய வர்ணங்கள் பூசப்பட்டிருக்கின்றன. வர்ணங்களோடு கோடிடுதல் போன்ற அலங்காரமும் இவற்றிடையே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது (Gurumurthy, S. 1981).

இக்காலக் குடியிருப்புகளில் தானியங்களைப் பதம்பண்ணுவதற்குப் பயன்படுத்திய அம்மிகள், குழவிகள், திருகைகள் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. கற்களைப் பொழிதல், அழுத்தம் செய்தல் போன்றவற்றில் கைதேர்ந்த கலைஞர்கள் பலர் காணப்பட்டனர். இவ்வாறே சித்திர வேலைப்பாட்டிலும் சிறப்புப் பெற்ற கலைஞர்களைக் காணமுடிகிறது. இடைக் கற்காலத்திலேயே வட இந்தியாவில் கற்குகைகளில் ஒவியங்களைக் காண முடிந்தாலும் தமிழகத்தில் இதற்கான தடயங்கள் இற்றைவரை காணப்படவில்லை. எனினும் குகை ஒவியங்களைப் படைக்கும் ஆற்றலை இக்கால மனிதன்

அறிந்திருந்ததை அண்மையில் கேரள மாநிலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒவியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன (Thampi S.P.1976). ஆனால் புதிய கற்காலத்தில், தான் வாழ்ந்த இடங்களுக்கு அருகாமையிலிருந்த மலைப்பாறைகளில் இவன் தீட்டிய, பொழிந்த உருவங்கள் இவனின் கலையுணர்வுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அமையும் அதே நேரத்தில் அக்காலச் சமூகத்தில் இத்தகைய கலைஞர்களும் தனிப் பிரிவினராக இயங்கினர் என்பதையும் விளக்குகின்றன. எருதுகள் நீண்ட கொம்புகளுடன் தீட்டப்பட்டுக் காணப்படுவதோடு, மான், புலி ஆகியனவும் இவற்றுடன் காணப்படுகின்றன. யானை மேல் பாகன் அமர்ந்திருப்பதும் சித்திரமாகக் காட்சி தருகின்றது. இவ்வாறே குதிரையேற்றம் செய்தலும் சித்திரமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்திய வரலாற்றறிஞரிடையே இந்தியாவில் காணப்பட்ட குதிரையின் தோற்றம் பற்றிய சர்ச்சை நீண்டகாலமாக உண்டு. பெரும்பாலோர் இதை ஆரியரே கொண்டு வந்தனர் எனக் கருதுவதும் உண்டு. ஆனால் சிந்துவெளியில் மட்டுமன்றித் தென்னகப் பெருங் கற்காலத்திலும் (ஆரியர் வருமுன்னரே) இந்தியாவில் இதன் பயன்பாட்டுக்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. தென்னிந்திய புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளில் ஒன்றாகிய கல்லூரில் இதன் எலும்புகள் கிடைத்துள்ளன. இதனால் இக்கால மனிதன் யானை, குதிரை போன்றவற்றையும் பழக்கித் தனது தேவைகளுக்கு அவற்றைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்டான் எனலாம். நிரந்தரமாக, கிராமங்களில் இக்கால மனிதன் வாழ்ந்ததால் சொத்துரிமை ஒரு முக்கிய அமிசமாக இக்காலச் சமுதாயத்தில் விளங்கியது. இதனால் ஏற்பட்ட பூசல்கள், சச்சரவுகள், இக்காலத்தில் போர்களுக்கு வழிவகுக்க, யானை, குதிரை ஆகியன இவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இத்தகைய கிராமங்கள் சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் கிராமங்களாகவே விளங்கின. இக்காலத்தில் பல்வகைக் கல்லினங்களைத் தெரிந்து அவற்றைச் செப்பணிட்டு மணிகளாக்கி அணியவும் மனிதன் கற்றுக் கொண்டான். எலும்பிலும் பல்வகைக் கல்லினங்களிலும் செய்த மாலைகள் ஆகியனவற்றை மக்கள் பயன்படுத்தியதற்கான சான்றுகள் உள. பழைய கற்கால, இடைக் கற்காலங்களில் மரவரி, மிருகங்களின் தோல் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்திய மனிதன் புதிய கற்காலத்தில் பருத்தி போன்ற தாவரங்களின் பயன்பாட்டையும் அறிந்திருந்தான். எனவே முந்திய காலங்களைவிடப் பல்வகைத் தொழில்கள், தொழிற்பிரிவுகள், சமூகப் பிரிவுகள், தோன்றி வளர்ச்சி பெற்ற காலமாகவே புதிய கற்காலம் விளங்குகிறது. இந்தியாவில் மனிதன் மேற்கொண்ட அடக்க முறைகள் பற்றிய தகவல்கள் இடைக்

கற்காலம் தொட்டுக் கிடைக்கின்றன. இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்க முறைகள், இக்கால சமூகத்தில் இறந்தவர்கள் மீது வைத்திருந்த பற்று, பாசம், மதிப்பு ஆகிய பண்புகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதனால் இறந்தவர்களைத் தக்கவாறு பேணல், அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் சரிவரச் செய்தல் என்பனவே வாழும் மனிதனின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்குமென்ற நம்பிக்கையும் இக்காலத்தில் இருந்தது. இறந்தவர்களை இருப்பிடங்களிலேயே அடக்கம் செய்யும் வழக்கம் ஓரளவு அவர்கள் மீது கொண்டிருந்த பற்று, மதிப்பு ஆகிய பண்புகளின் வெளிப்பாடேயாகும். இதனால் தொடர்ந்தும் இவர்கள் வாழ்பவர்களின் வழிகாட்டிகளாக இருப்பார்கள் என்ற உணர்வும் இருந்தது. இடைக் கற்கால மக்களாகிய வேடர் இன்றும் இறந்தவர்களை அவர்கள் குகைகளிலேயே அடக்கஞ் செய்கின்றனர். இத்தகைய பண்புகளின் வளர்ச்சியே ஆன்றோர் வழிபாடாகும். இதன் சிறப்பைப் பெருங் கற்காலத்திற் காணலாம். முதியவர்களை நீளக் கிடத்தியும், குழந்தைகளைத் தாழிகளில் கிடத்தியும் புதைக்கும் வழக்கம் புதிய கற்காலத்தில் காணப்பட்டது. இவ்வாறு புதைக்கும் போது இவர்கள் உபயோகித்த பொருட்களையும் மறு உலகில் இவர்கள் பயன்படுத்துவதற்காக இறந்தவர்களோடு சேர்த்துப் புதைத்தலும் இக்காலத்திலே காணப்பட்டது.

3. சமய நம்பிக்கைகள்

புதிய கற்கால மனிதனின் சமய நம்பிக்கைகள் சடங்குகள் போன்றன பற்றித் தொல்லியற் சான்றுகளின் துணையை மட்டும் கொண்டு ஆராய்வது சிரமமான பணியாக இருந்தாலும் ஓரளவுக்குத் தற்காலத்தில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்படும் வழிபாட்டு முறைகளையும் பின்னணியாகக் கொண்டு இதுபற்றிக் கூறலாம். இந்தியாவில் பொதுவாகக் கற்கால மனிதன் வாழ்ந்த குகைகள், ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்த இடங்கள் இன்று நாட்டார் வழிபாட்டுக்குரிய ஆண், பெண் தெய்வங்களின் இருப்பிடங்களாகவும் விளங்குகின்றன (Allchin. B. and Allchin. F.R. 1982: 93 - 96). இதற்கான சான்றுகள் வட இந்தியா, மகாராஷ்டிரம், தமிழகம் போன்ற இடங்களிற் காணப்படுகின்றன தமிழகத்தில் உள்ள குடியம் குகை பழைய கற்காலந்தொட்டு இடைக் கற்காலம்வரை மனிதனால் பயன்படுத்தப்பட்டது. இது இன்றும் பெண் தெய்வத்தின் வழிபாட்டுத் தலமாக விளங்குகின்றது.

பழைய கற்காலத்தில் சூழலுக்கு அடிமையாக வாழ்ந்த மனிதன் காலஞ் செல்லச் செல்லத் தனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய,

தன்னை வழி நடத்தத் தன்னை விஞ்சிய சக்தி ஒன்றுண்டு என உணரத் தலைப்பட்டான். இத்தகைய சக்தியை (ஆண், பெண், உட்பட) இறைஞ்சுவதன் மூலமே தான் பாதுகாப்பாக வாழலாம் எனவும் எண்ணினான். இதற்கான தடயங்கள் உலகின் பல பகுதிகளிலும் விரிவாகக் காணப்படுகின்றன. மேலைப் பழங் கற்கால ஐரோப்பாவில் காணப்படும் பெண் உருவங்கள் பெண் சக்தியின் சிறப்பை இக்கால மனிதன் கண்டு இவற்றை வழிபட்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறே இந்தியாவிலும் இச்சக்தி பலவித நோக்கங்களுக்காக ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் உருவகப்படுத்தி வழிபட்டதன் தொடர்ச்சியையே இன்றும் இவ்விடங்கள் நாட்டார் வழிபாட்டு முறைகளுடன் தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருவது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. வேட்டையில் சித்திதொட்டு நோய்நொடிகளிலிருந்து காப்பாற்றல் போன்ற பல்வகைத் தேவைகளுக்காக இவை வழிபடப்பட்டிருக்கலாம். பிற்கால இந்து மதத்தில் காணப்படும் 'பலியிடுதல்' வழக்கமும் பழைய, இடைக் கற்காலங்களிலேயே ஆரம்பித்து விட்டது. இவ்வாறே மான், புலி ஆகியனவற்றின் தோல்களும் ஒரு புனிதப் பொருளாக இன்றும் காணப்படுகின்றன. சிவபெருமான், மழுவைக் கையிலேந்தியவராகவும், புலித்தோலைப் போர்த்தவராகவும் காணப்படுகிறார்.

வேட்டைக்குச் செல்லல் அல்லது வேட்டைத் திருவிழா இந்துக் கோயிற் திருவிழாக்களில் ஓரமிசமாக இன்றும் காணப்படுகிறது. இதில் வேடர்களைச் சந்திப்பதும் ஒரு நிகழ்ச்சியே. இதனால் இத்தகைய பண்புகளும் வழக்கங்களும் கற்காலத்திலேயே ஆரம்பித்துப் புதிய கற்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டன எனலாம். புதிய கற்காலத்தில் விவசாய சமூகத்தினரும் வேட்டுவ சமூகத்தினரும் (இடைக் கற்கால மக்களும்) அருகருகே வாழ்ந்ததற்கும், இவர்களுக்கிடையே நிலவிய கருத்துப் பரிமாறல்களுக்கும் சான்றுகள் உள. இதற்கான சான்றுகள் சமயத்திலும் உண்டு. தக்கணத்திலுள்ள பழங்குடிமக்களாகிய குறுவர், குறும்பர், கொல்லர் போன்றோரது வாழ்க்கை முறையை ஆராய்ந்த சில அறிஞர் வேட்டை ஆடுதலையே பிரதான தொழிலாகக் கொண்ட இவர்களது தொடர்பால் விவசாய சமூகத்தினரது வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள் இரு மனைவியர்களை உடையோராயும் இவற்றில் ஒன்று வேட்டையாடும் சமூகத்தை சேர்ந்ததாக இருப்பதாகவும் இனங்கண்டுள்ளனர் (Murty. M.L.K. and Sontheimer G.D. 1980) இத்தகைய தொரு நிலையைத் தமிழகத்தில் குறிஞ்சிக் கடவுளாகிய முருகனிலும் காணலாம். முருகனின் மனைவியாகிய வள்ளி ஒரு வேட்டுவப் பெண்ணே. இத்தகைய சான்றுகள் இரு சமூகங்களுக்கிடையே

(வேட்டுவ, விவசாய சமூகங்களுக்கிடையே) நிலவிய சமயப் பரிமாறல்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

விவசாய சமூகத்தில் (புதிய கற்காலத்தில்) உலகெங்கணும் நிலமடந்தையைத் தெய்வமாக (Mother Goddess) உருவகப்படுத்தி வழிபட்டதைக் காணலாம். பழைய, இடைக் கற்கால சமூகத்தில் பெண் வெறும் இனப்பெருக்கத்தின் அமிசமாகவே மதித்து வழிபடப்பட்டாள். இப்போது நிலத்தோடு மனிதன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பால், நிலத்தின் பயனை அன்றாட வாழ்வில் அவன் பெற்றதால் அதைத் தெய்வமாக உருவகப்படுத்தி வழிபட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் காணப்படும் இத்தகைய உருவங்கள், இத்தகைய வழக்கம் புதிய கற்காலத் தொட்டு வளர்ச்சி பெற்றதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகையதொரு முறை தென்னிந்தியாவிலும் இதே காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. தென்னிந்தியப் புதிய கற்கால மக்கள் லிங்க வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதைப் புறாஸ்பூற் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பெலாரி மாவட்டத்தில் கல்லில் பொழிந்த சிற்பங்களில் லிங்கத்தின் உருவங்கள் உண்டென இவர் கூறியுள்ளார். இக்காலச் சமூகத்தில் இயற்கை வழிபாடு நிலவியதற்கான சான்றுகள் உள. மரம், மலை, மிருகங்கள் போன்றன வணக்கத்திற்குரிய பொருட்களாகக் கருதப்பட்டன. பிற்காலத்தில் சிவ, முருக வணக்கங்களோடு இணைக்கப்பட்ட கொன்றை, ஆல், வில்வம், கடம்பு போன்ற மரங்கள் ஒரு கால கட்டத்தில் புனிதப் பொருட்களாக இவற்றை மதித்து மக்கள் இவற்றிற்கு அளித்த வழிபாட்டையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன எனலாம். இம்மரங்கள் இக்காலத்தைத் தெய்வமுறைக் கோயில்கள் ஆகும். பிற்காலத்தில் தோன்றிய 'தலவிருட்ச மரபும்' இதனையே பிரதிபலிக்கின்றது. இவ்வாறே மலைகளும் போற்றப்பட்டுக் காலகதியில் தெய்வமுறை இடங்களாகப் பேணப்பட்டன. சிவன் கைலாய மலையுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுவதும், பார்வதி மலையரசனின் மகளே என்ற கதையும் இதற்குத் தக்க உதாரணங்களாகும். முருகனின் ஆறுபடை வீடுகளிலும் பெரும்பாலானவை மலைகளிலே அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. சூரியன், சந்திரன் போன்ற கோள்களை வழிபட்டு வந்த மரபின் தோற்றத்தையும் இக்காலத்தில் காணலாம். பிற்காலத்தில் இளங்கோ அடிகள் "திங்களைப் போற்றுகும்" "ஞாயிறைப் போற்றுகும்" எனக் கூறினார். இக்காலத்தில் நாகமும் வழிபாட்டுச் சின்னமாக விளங்கியது.

புதிய கற்காலத்தில் எருது ஒரு முக்கிய வழிபாட்டுச் சின்னமாக விளங்கியதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பிற்காலத்தில் சிவனது வாகனமாக

இது எழுச்சி பெறுகிறது. சிந்துவெளி நாகரிகத்திலும் இதன் சிறப்பு அங்குள்ள முத்திரைகளிற் காணப்படும் உருவங்களாலே தெரிய வருகின்றது. தென்னிந்தியப் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளில் காணப்படும் இதன் உருவங்களும்; கற்பாறைகளிற் தீட்டப்பட்ட, பொழியப்பட்ட உருவங்களும் விவசாய சமூகத்தில் இது பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அன்று இதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட சிறப்பை இன்று நம்மத்தியில் திராவிடரின் சிறப்பான விழாக்களுள் ஒன்றாகிய பொங்கல் விழா எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதில் எருதின் சாணத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. பொங்கல் நாளில் சாணத்தைக் கொண்டு நிலத்தை மெழுகுதல், பிள்ளையார் பிடித்தல், பின்னர் அதையே பொங்குவதற்கு விரகாகப் பயன்படுத்தல் ஆகிய முறைகள் காணப்படுகின்றன. தனது முதல் அறுவடையை முதலில் உண்டு மகிழ்ந்த உழவன் அடுத்த நாளில் 'பட்டிப் பொங்கல்' என்ற ஒரு நிகழ்ச்சியையும் தனது பொங்கல் நிகழ்ச்சியுடன் சேர்த்துள்ளான். இந்நாளில் தனக்கு உறுதுணையாக உழைத்த மாடு அவனால் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. எருது சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்படுவதோடு அதற்குச் சிறப்பாகப் பொங்கல் செய்து உணவும் அளிக்கப்படுகிறது. இன்றும் இந்துக்கள் மத்தியில் புனிதப் பொருளாகப் பூசப்படும் 'திருநீறு' கூட எருதின் சாணத்தின் சாம்பலே எனலாம். இது மேலும் எருதிற்குக் கொடுக்கப்பட்ட புனிதத்துவத்தின் வெளிப்பாடாகவே அமைகின்றது. எருதின் முக்கியத்துவத்தை மேலும் பல விழாக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் 'ஏறு தழுவுதல்' என்றதொரு நிகழ்ச்சி பற்றிய குறிப்புண்டு. அன்றைய சமுதாயத்தில் ஒருவன் உண்மையான வீரன் எனப் புகழ்பெற வேண்டின் அவன் காளையை அடக்கி மடக்கிப் பிடித்தல் வேண்டும். இத்தகையவனையே நங்கையர் விரும்பி மணஞ் செய்தனர். இத்தகைய நிகழ்ச்சியே தமிழகத்தில் இன்று 'ஜல்லிக் கட்டு' நிகழ்ச்சியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. எனவே, எருதுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இத்தகைய முக்கியத்துவமும், அதோடு இணைந்த விழாக்களும் புதிய கற்காலத் தமிழகத்திலேயே தோன்றி வளர்ச்சி பெற்று விட்டன எனலாம்.

கற்காலங்களில் நிலவிய கிரியைகள், நம்பிக்கைகள் பற்றி நாம் விரிவாக அறிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும் மனிதனைச் சிறப்பாக அடக்கஞ் செய்த முறை, உடல் அழிகிறதே ஒழிய உயிர் தொடர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடு போல் தோன்றுகின்றது. மறுபிறப்பு, கர்மம் போன்ற கோட்பாடுகள் இக்காலத்

தில் நிலவின எனக் கருத இடமுண்டு. விவசாய சமுதாய மனிதன் (தாவரங்கள் பலமுறை தோன்றி அழிவதைக் கண்ட மனிதன்) பல்வேறு பிறவிகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான் என நம்புவதில் பிழையில்லை. இவற்றோடு நோய்நொடிகளிலிருந்து தப்புவதற்குப் பல கிரியைகள் காணப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், தற்போதைய நிலையில் இவை பற்றிய விபரம் நமக்குக் கிட்டவில்லை. விரதம் இருத்தல், குறிப்பிட்ட நாட்களில் மாமிச உணவைத் தவிர்த்தல், யாத்திரை செய்தல், நேர்த்திக் கடன் செலுத்துதல் போன்றனவும் இக்கால மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தன எனலாம். பேய், பிசாசு ஆகியவற்றில் உள்ள நம்பிக்கை, அவற்றிலிருந்து தப்புவதற்கான சடங்குகள் போன்றனவும் இக்காலத்தில் காணப்பட்டன. எனவே பிற்கால இந்து மதத்தில் நாட்டார் வழிபாட்டு முறையாக விளங்கும் பல்வேறு வழிபாடுகளின் தோற்றத்தினைப் புதிய கற்காலத்தில் சிறப்பாகவும் அதற்கு முந்திய காலங்களில் பொதுவாகவும் காணலாம்.

4. சங்க இலக்கியப் பின்னணியிற் தொல்லியற் சான்றுகள்

இதுவரை தொல்லியல் நோக்கில் பழைய கற்காலம் தொட்டுப் புதிய கற்காலம் வரையிலான நீண்ட பயணத்தை எவ்வாறு பண்டைய தமிழக மனிதன் மேற்கொண்டிருந்தான் என்பதனைக் கண்டோம். இந்நீண்ட பயணத்தில் அவனால் பயன்படுத்தப்பட்ட மரம், எலும்பு போன்றனவற்றில் செய்யப்பட்ட கலைப்பொருள்களும் ஏனையவையும் அழிந்துவிட்டன. இதனால் எஞ்சியவற்றை மையமாக வைத்தே இக்காலச் சமுதாயம் பற்றி அறிந்தோம். வேட்டையாடுதல், மீன்பிடித்தல், மந்தைவளர்த்தல், தாவரங்களிலிருந்து உணவைச் சேகரித்தல் (Food Gathering), பின்னர் உணவைத் தாவரங்களிலிருந்து உற்பத்தி செய்தல் (Food production) ஆகியனவே இந்நீண்ட பயணத்தின் படிமுறைகளாக வளர்ச்சி பெற்ற தொழில் வகைகளாகும். தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற வகையிற் சமுதாயமும் பல்வகைச் சிறப்புகள் பெற்றுக் காணப்பட்டது. இத்தகைய சிறப்புகள் பல மேலும் வளர்ச்சியடைந்த காலமாகப் பெருங் கற்காலம் விளங்குகின்றது. இவை எல்லாவற்றினது சிறப்புகளும் சங்க காலத்தில் முதிர்ச்சி பெற்றன. ஆனாலும் சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பைச் சித்திரிக்கும் பாடல்களில் மீன்பிடித்தல், உணவு உற்பத்தி செய்தல் போன்ற பல்வகைத் தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தோர் பற்றி வரும் வர்ணனைகள் இவற்றுக்கு முந்திய காலத்தில் இத்தகைய தொழில்களை மேற்கொண்ட

மக்களது வாழ்க்கைமுறை எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதனை உணர்த்துவனவாகக் காணப்படுவதால் இவை பற்றி ஆராய்வது பொருத்தமுடையதாகும். சிறீனிவாச ஐயங்கார் (Srinivasa Iyengar. P.T. 1929) போன்றோர் இற்றைக்கு அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக இவை பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர். அண்மைக் காலத்தில் சிவத்தம்பி இவை பற்றிச் சற்று விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார் (Sivathamby K. 1971), சிவத்தம்பி சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்த திணை ஒழுக்கத் திணை மையமாக வைத்து நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்க்கைப் பண்புகளும் குறிஞ்சி நில மக்களது வாழ்க்கைப் பண்புகளும் முறையே இடைக் கற்கால, புதிய கற்கால, மக்களது வாழ்க்கையின் பல அமிசங்களை நினைவூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன என எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்களும் தொல்காப்பியமும் பண்டைய தமிழகத்தைப் பல்வேறு நிலப் பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் காட்டுகின்றன (Vaidyanathan. K.S. 1968). முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகியவையே இவற்றுள் பிரதானமானவையாகும். இவை வறட்சி நிலையை அடையும்போது பாலநிலம் எனப் பெயர் பெற்றன. தொல்காப்பியத்தில் முல்லை 'காடுறையுலக' மாகவும், குறிஞ்சி 'மைவரை உலக' மாகவும், மருதம் 'தீம்புனல் உலக' மாகவும், நெய்தல் 'பெருமணல் உலக' மாகவும் கூறப்படுவதை நோக்கும் போது பல்வேறு வகைப் புவிஇயல் தன்மை கொண்ட தமிழகத்தில் பல்வேறு தரத்தினதாக மக்கள் வாழ்க்கையும் அமைந்தது புலனாகின்றது. குறிஞ்சி நிலம் மலையும், மலை சார்ந்த இடமுமாக அமைந்திருந்தது. இத்தகைய இடம் பற்றிய வர்ணனைகள் புதிய கற்காலத்தில் தென்னகத்தில் நிலவிய கலாசாரப் பண்புகள் பலவற்றை நினைவூட்டுவனவாக அமைகின்றன. இந்நிலத்தில் விளைந்த தானியங்களைப் புறநானூறு.

கருங்கால் வரகேயிருங் கதிர்த்தினையே
சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிளரவரையொ
டிந்நான்கல்ல துணாவுமில்லை.

(புறநானூறு 325)

எனக் குறிப்பிடும்போது இந்நிலத்திலே வரகு, திணை, கொள்ளு, அவரை பயிரிடப்பட்டது புலனாகின்றது. இத்தகைய பயிர் வகையே புதிய கற்காலத்திலும் பிரதான உணவு வகையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதும் ஈண்டு நினைவு கூறப்பாலது. முல்லை நிலம் காட்டர்ந்த பிரதேசமாகும். இங்கு வாழ்ந்த ஆயர் தமது பிரதான தொழிலாக மந்தை வளர்ப்பில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மந்தை வளர்ப்பும் புதிய

கற்காலக் கலாசாரத்தில் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகித்தது (Zvelebil, K.V. 1975). பெரும்பாணாற்றுப் படையில் இம் மக்களது குடியிருப்புப் பற்றி வரும் வர்ணனை மந்தை வளர்ப்பில் ஈடுபட்ட மக்களது வாழ்க்கையை நினைவூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

குளகரை யாத்த குறுங்காற் குரம்பைச்
செற்றை வாயிற் செறிகழிக் கதவிற்
கற்றை வேய்ந்த கழித்தலைச் சாம்பி
னதனோன் றுஞ்சுங் காப்பி னுதள
நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றிற்
கொடுமுகத் துருவை யொடுவெள்ளை சேக்கு
மிடுமுள் வேலி யெருப்படு வரைப்பி

(பெரும்பாணாற்றுப் படை 148-154)

இச்செய்யுளில் ஆடுகள் கட்டுவதற்கு அமைந்த கொட்டிலும், அவற்றில் கயிற்றால் பின்னப்பட்டு ஆட்டுத் தோலால் போர்த்துக் கட்டிய கட்டிலும், அதன்மேல் உறங்குகின்ற காவலாளியும் கிராமத்தைச் சுற்றி மேயும் பசுக்களும், மெலிந்த வெள்ளாடுகளும் செம்மறி ஆடுகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மருத நிலம் பற்றிய வர்ணனை நீர்ப்பாசன விவசாயத்திலீடுபட்ட பெருங் கற்கால மக்கள் வாழ்க்கையின் பல அமிசங்களைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இவைபற்றிப் பின்னர் ஆராய்வோம்.

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் பரதவர், வலைஞர், நுளைஞர் என அழைக்கின்றன. இவர்கள் உப்பு விளைவித்தல், மீன்பிடித்தல் ஆகிய தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இத்துடன் வேட்டையாடுதலும் இவர்களது தொழிலாக அமைந்திருந்தது. இக்கால மக்கள் கடற்கரையோரங்களில் குடிசைகளில் வாழ்ந்தனர். இக்குடிசைகள் வஞ்சி மரத்தின் கொம்புகளாலும், வெண்காஞ்சியின் கொம்புகளாலும் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவற்றின் வரிச்சு தாழை நாரால் ஒழுங்காகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அத்தோடு இக்குடிசைகள் தருப்பைப் புல்லால் வேயப்பட்டிருந்தன. இக்குடிசைகளின் முற்றத்தே மீன் கூடைகள் இருக்கும். இவற்றில் இளையவரும் முதியவரும் சுற்றத்துடன் கூடியிருப்பர். இதனை,

வேழ நிரைத்து வெண்கோடு விரைஇத்
தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த
குறியிறைக் குரம்பைப் பறியுடை முன்றிற்
கொடுங்காற் புன்னைக் கோடுதுமித்தியற்றிய

பைங்காய் தூங்கும் பாய்மணற் பந்த
ரிளையரு முதியருங் கிளையுடன் றுவன்றிப்
பெரும்பாணாற்றுப்படை 263 - 268).

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை வர்ணிக்கிறது. பாண்டி நாட்டுக் கடற்கரையிலே வாழ்ந்த இவர்களது வாழ்க்கை இடைக் கற்கால மக்களது வாழ்க்கையின் பல அமிசங்களை நினைவூட்டுகின்றது.

எனவே தொல்லியற் பின்னணியில் நோக்கும்போது குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் வரும் குறிப்புகள் வேட்டையாடுதல், மீன்பிடித்தல் உணவு சேகரித்தல், உணவைப் பயிரிடுதல், மந்தை வளர்த்தல் ஆகிய தொழில்களை மேற்கொண்டிருந்த இடைக் கற்கால, புதிய கற்கால மக்களின் சமூக பொருளாதார புவியியற் பின்னணியை நினைவூட்டு வனவாக அமைந்துள்ளன எனலாம். அத்துடன் இந்நிலங்கள் பற்றிக் காணப்படும் வர்ணனைகள் பல்வேறு தரத்திலமைந்த கலாசார வளர்ச்சியையும் பிரதிபலிக்கின்றன. வெறும் தொல்லியற் சான்றுகளை மட்டுமே மையமாக வைத்து மேற்கூறிய கற்காலங்கள் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்வோருக்கு இந்நிலங்கள் பற்றி வரும் வர்ணனைகள் பல, தொல்லியற் சான்றுகளின் உண்மையை வலியுறுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன எனலாம்.

அத்தியாயம் 6 பெருங்கற் காலம்

1. ஈமச் சின்னங்கள்

இறந்தவர்களை அடக்கஞ் செய்வதற்குப் பெரிய கற்களைப் பயன்படுத்தி ஈமச் சின்னங்களை அமைத்ததால் இக்காலம் பெருங் கற்காலக் கலாசாரம் (Megalithic Culture) எனப் பெயர் பெற்றது. இச்சின்னங்களைத் தென்னாசியாவில் அமைத்தோர் தமது அன்றாட வாழ்க்கையில் இரும்பினாலான பொருட்களையும் பிரதானமாக உபயோகித்ததால் இக்காலம் இரும்புக்காலம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. எனவே பெருங் கற்காலம் பற்றி ஆராயும் போது முன்னைய பழைய கற்காலம், இடைக்கற்காலம், புதிய கற்காலங்களைப் போலன்றி ஈமச் சின்னங்கள் பற்றிய ஆய்வும் (Burials) இக்கால மனிதன் வாழ்ந்த குடியிருப்புகள் பற்றிய ஆய்வும், ஒரு முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றன. இப்பண்பாட்டின் பிரதான அமிசங்களாக ஈமச் சின்னங்கள், மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகள் மட்டுமன்றிக் குளங்களும், வயல்களும் விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் முன்னைய காலத்தைப் போலன்றி நீர்ப்பாசனம் மூலம் விவசாயம் செய்தல் இக்காலத்தில் பரவலாகக் காணப்பட்டது. நீரைத் தேக்கி வைத்து மழை இல்லாக் காலத்தில் பயிர்களுக்கு நீரைப் பாய்ச்சுவதற்குக் குளங்களும் இக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்டன. இதனால் முன்னைய புதிய கற்காலத்தைப் போல மழையையே நம்பி இருந்து பயிர்களைச் செய்கை பண்ண வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. அத்தோடு நீரில் சிறப்பாக வளரும் நெல் ஒரு பிரதான தானியமாகவும் இக்காலத்திற் காணப்பட்டது.

இவ்வாறு உணவு உற்பத்தியிலேற்பட்ட வளர்ச்சி மக்கள் வாழ்விலும் செழிப்பை உண்டு பண்ணியது. இத்தகைய செழிப்பை இக்காலக் குடியிருப்புகளில் கிடைத்துள்ள பல்வகை உலோகங்களினாலான பொருட்கள், மணிகள், சங்குகள் போன்றனவும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பற்பல குழுக்களாக மக்கள் வாழ்க்கை முறை அமைந்ததால் இக்குழுக்களுக்கிடையிலான சண்டைகள் (Tribal Warfare) ஒரு பொது நிகழ்ச்சியாக இக்காலத்திற் காணப்பட்டது. இவ்வாறு

குழுக்களாக வளர்ச்சி பெற்ற சமுதாயம் காலப்போக்கில் பிராந்திய அரசுகளின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது. இப்பிராந்திய அரசுகள் தோன்றுவதற்கான சூழல் தென்னகம் முழுவதும் காணப்பட்டாலும் தமிழகத்திலேயே இவை முதல் முதலில் தோன்றியது குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்குப் பல விசேட காரணிகள் இருந்தன. இவ்வரசுகள் பற்றிய குறிப்பு அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் கல்வெட்டுகளிலும் உள்ளது. கல்வெட்டுகளில் இவைகள் சேர, சோழ, பாண்டிய, சத்தியபுத்திர, கேரளபுத்திர அரசுகள் என அழைக்கப்பட்டுள்ளன. சுருங்கக்கூறின் பிராந்திய அரசுகளின் எழுச்சிக்கும், வரலாற்றுக் காலத்திலே தமிழகம் துரித வளர்ச்சி காண்பதற்கும் ஆதாரமாயமைந்தது இப் பெருங்கற்காலமே. இதனால் இவ்வாறு வரலாற்றுக் கால வளர்ச்சிக்கு, வரலாறு மலருவதற்கு வழி சமைத்துக் கொடுத்த இக்காலத்தைத் தொல்லியலாளர் வரலாற்றுக் காலம் (Proto-historic-period) எனவும் அழைப்பர். தமிழகத்தில் இது நிலவிய காலத்தை கி.மு.1000ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஏறக்குறைய கி.மு.500ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதி எனலாம்.

பழைய கற்கால மனிதன் ஈமக்கிரியைகளை எவ்வாறு இந்தியாவில் மேற்கொண்டிருந்தான் என்பதற்கான சான்றுகள் நமக்குக் கிட்டவில்லை. ஆனால் இடைக் கற்காலம், புதிய கற்காலம் ஆகிய காலப்பகுதிகளில் நிலவிய ஈமக்கிரியைகள் பற்றிய சான்றுகள் உள். இக்காலங்களில் இறந்தோரை மனிதன் வாழ்ந்த வசிப்பிடங்களிலேயே அடக்கஞ் செய்வது வழக்காறாக அமைந்தது. இறந்தவர் மீதான மிகுந்த ஈடுபாடும், வெளியே அவர்களின் சடலங்களைப் புதைத்தால் அவர்கள் தம்மைத் துன்புறுத்துவர் என்ற பய உணர்வும், இவ்வாறு வசிப்பிடங்களிலேயே இவர்களை அடக்கஞ் செய்வதற்குப் பிரதான காரணிகளாக அமைந்தன. எவ்வாறாயினும், இறந்தவர்களை இவ்வாறு அடக்கஞ் செய்த வழக்கம் இக்காலத்தில் இம்மக்களது நம்பிக்கையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய நம்பிக்கையின் வளர்ச்சியைச் சிறப்பாக நாம் பெருங் கற்காலத்திற் காணமுடிகின்றது. பெருங் கற்காலத்தில் இறந்தவர்களை வசிப்பிடங்களுக்கு அப்பாலுள்ள தரிசு நிலங்களிலேயே அடக்கம் செய்யும் வழக்கம் நிலவியது. இத்தகையதொரு நடவடிக்கை சுகாதார நலனை முன்னிட்டும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். எவ்வாறாயினும், முன் எப்போதும் இல்லாதவாறு இறந்தவர்களுக்குத் தனிச்சின்னங்கள் அமைத்து அவர்கள் வாழ்ந்தபோது உண்ட, உடுத்த, உபயோகித்த பொருட்களை அவர்களின் எலும்புகளோடு சேர்த்துப் புதைக்கும் வழக்கம் இறந்தவர் பற்றி நம் முன்னோர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகளையும் அபிமானத்தையும் உணர்த்துவதாயுள்ளது. மனிதனது உயிர் அவனது உடலை விட்டுப்

பிரிந்தாலும் அது அழிவதில்லை என இக்கால மக்கள் நம்பினார்களென்பதை இவ்வழக்கம் உணர்த்துவதாயுள்ளது.

கோயில்களுக்குப் பேர்போன தென்னிந்தியாவில் இவ் ஈமச் சின்னங்கள் அவற்றைவிடப் பன்மடங்கு அதிகரித்துக் காணப்படுகின்றன என்பது தொல்லியலாளரது கருத்தாகும். இத்துறையில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட லெஸ்னிக் (Leshnik, S.L. 1975) தென்னாட்டில் கிட்டத்தட்ட 15,000 ஈமக்காடுகள் உள்ளனவென்றும், சராசரியாக ஒரு ஈமக்காட்டில் 100 ஈமச் சின்னங்கள் வரை இருப்பதாகவும் மதிப்பிட்டுப் பெருங் கற்கால மக்கள் தொகையும் 300,000 ஆக இருக்கலாமென ஊகித்துள்ளார். இக்கால ஈமச் சின்னங்கள் பெருமளவுக்குத் தரைக்குக் கீழோ அன்றி மேலோ அமைக்கப்பட்டதோடு கற்பாறைகளைக் குடைந்தும் இவை அமைக்கப்பட்டன. இவ் ஈமச் சின்னங்களிலும், மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகளிலும் இக்கலாசாரத்திற்கே சிறப்பாக அமைந்த கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும், பல்வகையான இரும்பு ஆயுதங்களும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகப் பெரிய கற்களைப் பயன்படுத்தி இக்கால ஈமச் சின்னங்கள் அமைக்கப்பட்டதால் இக்கலாசாரம் பெருங் கற்காலக் கலாசாரம் என அழைக்கப்பட்டாலும், பெரிய கற்கள் இல்லாத ஈமச் சின்னங்களும் (தாழிகள்), இரும்பாயுதங்கள், கறுப்பு — சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிக் காணப்படும் போது இவையும் பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தைச் சேர்ந்தவையே எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இறந்தவர்களுக்குச் சிறப்பான முறையில் ஈமச் சின்னங்களை அமைத்த இக்கால மக்கள் தங்களது வசிப்பிடங்களைச் சிறப்பான முறையில் அமைப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை. இதனால் இவர்கள் வாழ்ந்த வசிப்பிடங்கள் பற்றிய தெளிவான விபரங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. கற்களில் ஈமச் சின்னங்களை அமைத்த மக்கள் குடிசைகளிலும், மண்வீடுகளிலும் வாழ்ந்தனர் என்பதை நோக்கும்போது இம்மை, மறுமை பற்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த கருத்துகள் ஓரளவுக்குப் புலனாகின்றது. இத்தகைய நம்பிக்கைகள் இந்தியாவுக்கு மட்டுமே சொந்தமானவையல்ல. இறந்தவர்களை அடக்கஞ் செய்வதற்குப் புகழ்வாய்ந்த ஈமச் சின்னங்களான பிரமிட்டுகளை உருவாக்கிய பண்டைய எகிப்தியரும் தம் இருப்பிடங்களைத் திறம்பட அமைப்பதில் கவனஞ் செலுத்தவில்லை.

2. பெருங்கற்காலம் பற்றிய ஆய்வுகள்

இந்தியாவைப் பொருத்த மட்டில் பெருங் கற்காலத்தின் தோற்றம் கி.மு.200ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாமென மோற்றிமர்வீலர் போன்றோர் முன்னர் கருதினர் (Wheeler R.E.M.1959). எனினும் அண்மை

யில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் மூலமாகவும் C-14 காலக் கணிப்புகளின் விளைவாகவும் கி.மு.1000 ஆண்டளவிலே இப்பண்பாடு இந்தியாவில் உருப்பெற்று விட்டது என அறிஞர் கருதுகின்றனர் (Nagaraja Rao. M.S. 1971). இக்காலத்தில் தோன்றினாலும் வரலாற்றுக் காலத்திலும், கிறிஸ்து சகாப்தத்தைத் தொடர்ந்து வந்த ஒரு சில நூற்றாண்டுகள் வரையும் இதன் தொடர்ச்சி காணப்பட்டது எனவும் கருதப்படுகிறது. திராவிடரின் மிகப் பழைய இலக்கியமாகிய சங்க இலக்கியங்கள் இப் பண்பாட்டின் ஆரம்ப நிலையினையன்றி இறுதி நிலையினையே பிரதிபலிக்கின்றன எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இதுபற்றி வரும் செய்திகளை ஆராயும் போது இப்பண்பாடு ஆரியப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கின் பயனாகத் திராவிட மக்கள் மத்தியில் படிப்படியாகச் செல்வாக்கிழந்ததும் புலனாகின்றது.

பெருங் கற்காலப் பண்பாடு பண்டைய இந்தியாவில் மட்டுமே நிலைத்திருக்கவில்லை. ஐரோப்பா, மேற்காசியா, ஆபிரிக்கா, தென்கிழக்காசியா போன்றவற்றிலும் இத்தகைய ஈமச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. பெருங் கற்களை உபயோகித்து எழுப்பப்பட்ட ஈமச் சின்னங்கள் என்ற அளவில் இவைகளுக்கிடையே ஒற்றுமை காணப்படுகிறதே ஒழிய இச்சின்னங்களிற் காணப்படும் பொருட்கள், இவற்றைப் பயன்படுத்திய மக்கள், இவற்றின் காலம் ஆகியவற்றைப் பொருத்த வரையில் இவற்றிடையே பல வேறுபாடுகளே காணப்படுகின்றன. ஜப்பான் நாட்டில் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுவரை பிரமாண்டமான கற்களை உபயோகித்து ஈமச் சின்னங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இன்றும் இந்தியாவில் பழங்குடி மக்கள் பலர் இச்சின்னங்களை அமைக்கின்றனர். இதனால் முன்பு கருதியது போன்று ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்கள் இவற்றை உலகெங்கணும் பரப்பினர் எனக் கொள்ளுவது தவறாகும். அக்காலத்தில் பல்வேறு பிராந்தியங்களுக்கிடையே நிலவிய தொடர்புகள். விசேடமாக வியாபாரத் தொடர்புகள், ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்திலுள்ள கலாசாரச் சின்னங்கள் இன்னொரு பிராந்தியத்திற்கு மக்கள் புலப்பெயர்ச்சியின்றிப் பரவுவதற்கு வழிவகுத்தன.

இந்தியாவில் பெருங் கற்காலம் பற்றிய ஆய்வு இற்றைக்கு ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தொடங்கிவிட்டது. 1823ஆம் ஆண்டிலே பாபிங்டன் (Babington. J. 1823) என்பவர் கேரள மாநிலத்திலுள்ள ஈமச் சின்னங்கள் பற்றி வெளியிட்டுள்ள தமது நூலில் பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்களைப் பண்டுக்குழிகள் (Pandoocoolies) என வர்ணித்துள்ளார். இதன் பின்னர் இந்தியாவின் பல்வேறு பிராந்தியங்களிலும் மேலாய்வுகளும் அகழ்வாய்வுகளும்

அக்கால வழக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் மெடவ்ரெயிலர் பழைய ஹைதராபாத் மாநிலத்திற் காணப்பட்ட ஈமச் சின்னங்கள் பற்றி எழுதியுள்ளார் (Taylor. M. 1862). 1872 இல் பேர்குசன் முதல் முதலாக 'எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள ஈமச் சின்னங்களும் அவற்றின் காலமும், பயனும்' (Fergusson. J. 1872) என்ற நூலை வெளியிட்டிருந்தார். ஆனால் இப்பண்பாடு பற்றி இற்றைவரை பல நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளும் நூல்களும் வெளி வந்துள்ளன. இந்தியாவில் இப் பண்பாடு பற்றி அன்று வரை வெளிவந்த வெளியீடுகள் பற்றியதொகுப்பை இராமச்சந்திரன் 1971ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார் (Ramachandran. K.S.1971 b). இதனால் இதுவரை இப்பண்பாடு பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சி முடிவுகளைச் சுருக்கமாக இங்கு பரிசீலனை செய்வது அவசியமாகின்றது. அதன் மூலம் இப்பண்பாடு பற்றி விரிவடைந்து வரும் கருத்துக்களை ஏற்ற வகையிலே புரிந்து கொள்ளலாம்.

கடந்த நூற்றாண்டில் பிரீக்ஸ் (Brecks. J.W. 1837) பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டிற்கும் பழங்குடி மக்கள் வாழ்வில் காணப்படும் பழக்க வழக்கங்களுக்குமிடையிலே இழை விட்டோடும் பல ஒற்றுமை களைக் கண்டார். அவர் குறிப்பாகத் தமிழகத்தின் நீலகிரிப் பகுதியில் வாழும் பழங்குடி மக்களாகிய தோடர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள். கிரியைகள் ஆகியவற்றோடு பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டைத் தொடர் புபடுத்தி ஆராய்ந்துள்ளார். எவ்வாறாயினும் இப்பண்பாடு பற்றி அன்றுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளிலிருந்து இவரது ஆய்வு வேறுபட்டுக் காணப்பட்டது.

இவருக்கு முன்னர் ஆராய்ந்தோர் இப்பண்பாட்டை உருவாக்கிய மக்களைச் சீத்தியர் போன்ற மக்கட் கூட்டத்தினர் எனக்காட்டி இவர்கள் வெளியிலிருந்தே இப்பண்பாட்டை இந்தியாவுக்குள் புகுத்தினர் எனக் கூற, இவர் மட்டும் இதை உருவாக்கியவர்கள் இந்தியாவிலுள்ள நீலகிரிப் பகுதிகளில் வாழும் மக்கட் கூட்டத்தினரே என வாதிட்டது அக்கால ஆய்வில் ஒரு முன்னேற்றகரமான அமிசமாகக் காணப்பட்டது எனலாம். பெருங்கற்கால ஈமச் சின்னங்கள் பற்றிய அகழ்வாராய்ச்சி தென்னிந்தியாவிலேதான் முதல்முதலாகத் தொடங்கியது எனலாம். மெடவ்ரெயிலர் மேற்கொண்ட அகழ்வாராய்ச்சி பற்றி முன்னர் கண்டோம். தமிழகத்தில் முதல்முதலாக, கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் ஜெர்மனியரான ஜகோர் என்பவர் இந்தியாவிலேயே மிகப் பெரிய தாழிக் காடாகிய ஆதிச்சநல்லூரில் அகழ்வாராய்ச்சியை மேற்கொண்டிருந்தார். இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் புறாஸ்பூற் வெளியிட்ட வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத் தொல்லியற் சின்னங்களின் தொகுப்பு என்ற நூலில் பெருங் கற்காலச் சின்னங்கள்

பற்றிய விபரமும் உண்டு (Foote. R.B.1901). இவ்வாறே இவர் வெளியிட்ட இந்திய வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட, வரலாற்றுதய காலச் சின்னங்கள் பற்றிய நூலிலும் பெருங் கற்காலம் பற்றி இவர் ஆராய்ந்துள்ளார் (Foote R.B.1916). 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் அலெக்சாண்டர் ரீ என்பவர் ஆதிச்சநல்லூரிலுள்ள தாழிக்காட்டில் கிடைத்த பொருட்களையும் பெரும்பேரிற் கிடைத்த பொருட்களையும் தொகுத்து ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளார் (Rea. A.1915).

இவ்விதம் இப்பண்பாடு பற்றி ஒரு சில அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் கூடப் பெருமளவுக்குத் தென்னிந்தியாவில் இங்குமங்குமாகக் கிடைத்த கற்காலக் கருவிகள், இருப்புக் கருவிகள், மட்பாண்டங்கள் ஆகியவற்றைச் சேகரித்து வெளியிடுவதிலேயே இக்காலத்தில் தொல்லியலாளர் அக்கறை கொண்டிருந்தனர். தொல்லியற் சின்னங்களின் முக்கியத்துவம் அவைகாணப்பட்ட சூழலிலும் அகழ்வியற் படைகளோடு (Stratigraphy) இவை கொண்டிருந்த தொடர்பிலுமே உளது என்பது அக்காலத்தில் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளப்படவில்லை. இத்தகைய ஒரு ஆராய்ச்சியே மனித வரலாற்றைச் சரிவர எடுத்துக் காட்ட உதவும் என்பதை 1945ஆம் ஆண்டில் மோற்றிமர் வீலரால் தமிழகத்திலுள்ள அரிக்கமேட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வு எடுத்துக் காட்டியது (Wheeler. R.E.M. 1946). தமிழகம் பற்றிய அகழ்வாய்வுகளில் இத்தகைய ஆய்வு ஒரு மைல் கல்லாக அமைந்தது எனலாம்.

அகழ்வாராய்ச்சிப் படையில் உரோம நாட்டிற் செய்யப்பட்ட அரிற்றையின் மட்பாண்டங்கள் (கி.பி.50ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்தவை) காணப்பட்டமையை மையமாக வைத்து இதே படையிற் காணப்பட்ட ஏனைய பொருட்களின் காலத்தைக் கணிக்க முடிந்ததோடு, இதனடிப்படையில் ஏனைய படைகளின் காலத்தையும் ஓரளவு கணிக்க முடிந்தது. இவ்வாறே கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பிரமகிரியில் இவர் நடாத்திய அகழ்வு தென்னிந்திய வரலாற்றுக்கால, வரலாற்றுதயகால, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால வரலாறு பற்றி அன்றுவரை நிலவிவந்த தெளிவற்ற நிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது (Wheeler. R.E.M. 1948). பிரமகிரியில் புதிய கற்கால, பெருங்கற்கால, வரலாற்றுக்காலச் சான்றுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மூன்று படைகளிற் காணப்பட்டன. இத்தகைய அகழ்வாராய்ச்சி புதிய கற்காலத்தை அடுத்தே பெருங் கற்காலமும், அதன் பின்னர் வரலாற்றுக் காலமும் தென்னிந்தியாவில் உருவாகின என்பதை எடுத்துக் காட்டியது. வீலருக்குப் பின்னர் நடைபெற்ற அகழ்வுகள் வீலரின் இக்காலப் பகுப்பை உறுதி செய்வனவாக அமைந்தன. பெருங் கற்காலம் பற்றிய ஆய்வின்

முன்னணியில் நின்றோரில் கிருஷ்ணசுவாமி, பனர்ஜி, செளந்தரராஜன், இராமச்சந்திரன், சுந்தர, லெஸ்னிக், குருராஜராவ் போன்றோரது பங்களிப்புகள் கணிசமானது. இவர்களில் குருராஜராவ் தென்னிந்தியாவில் நடைபெற்ற அகழ்வுகள், ஆய்வுகள் என்பனவற்றைத் தொகுத்து, 'தென்னிந்தியப் பெருங் கற்காலப் பண்பாடு' என்ற நூலொன்றையும் வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது (Gururaja Rao, B.K. 1972).

3. ஈமச்சின்ன வகைகள்

பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயர்களிற் கூட அவ்வக் காலங்களில் நடைபெற்ற ஆராய்ச்சி முறைமைக்கு ஏற்ப மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. இந்தியாவிலே ஏறக்குறைய நாற்பதிற்கு மேற்பட்ட ஈமச் சின்ன வகைகள் உள்ளன என அறிஞர் கருதுகின்றனர். இச்சின்னங்கள் அவ்வப் பிராந்திய புவியியற் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற முறையிற் பற்பல சிறப்பமிசங்களைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. குடைக்கல், தொப்பிக்கல், குடைவரைக்குகை ஆகியன கேரள மாநிலத்துக்குரிய சிறப்பு வாய்ந்த ஈமச் சின்னங்களாகும். இவ்வாறே ஈமத்தாழிகள் சிறந்து காணப்படும் இடம் தென் தமிழ் நாட்டில் மதுரைக்குத் தெற்கே உள்ள பகுதியாகும். தென்னிந்தியாவிற்கு காணப்பட்ட ஈமச் சின்ன வகைகளை நிரைப்படுத்தி 1930-ஆம் ஆண்டில் கொட்டிங்ரன் ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை வெளியிட்டிருந்தார் (Codrington. K. de. B.1930). பின்னர் 'தென்னகத்திலுள்ள ஈமச் சின்ன வகைகள்' என்ற தலைப்பில் கிருஷ்ணசுவாமி ஒரு கட்டுரையை 1949ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டிருந்தார் (Krishnaswami. K.D.1949). அண்மைக் காலத்தில் அல்சின் தம்பதியினர் இவை பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர் (Allchin. B. and Allchin. F.R. 1968). இவர்களைத் தொடர்ந்து தீக்கித்தும் ஈமச் சின்ன வகைகள், அவற்றின் தோற்றம், அவை ஆக்கப்பட்ட விதம், பயன்பாடு ஆகிய தன்மைகளை மையமாக வைத்து விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார் (Dikshit. K.N.1968). 1975இல் லெஸ்னிக் இப் பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டுக்கு 'பண்டுக்கல் கலாசாரம்' (Pandukal Complex) எனப் பெயரிட்டு இது பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். எவ்வாறாயினும், மேற்கூறிய ஆய்வுகளில் ஈமச் சின்னங்களை நிரைப்படுத்தியுள்ள முறைகளில் காணப்படும் குறைகள், மயக்கங்கள் ஆகியவற்றைக் களைந்து ஈமச் சின்ன வகைகள் பற்றிச் சுந்தர ஒரு விளக்கமான கட்டுரையை வெளியிட்டுள்ளார் (Sundara. S. 1979).

இப்பண்பாட்டின் தோற்றம் பற்றியும் இதை உருவாக்கிய மக்கள் பற்றியும் கடந்த காலங்களில் அறிஞரிடையே வேறுபட்ட கருத்துகள் நிலவின. அவையாவன.

1. இன்றைய பௌத்த, சமண, இந்து மதங்களைப் பேணுவோரின் மூதாதையரது சின்னங்கள்.
2. தற்காலப் பழங்குடி மக்களது மூதாதையரது சின்னங்கள்.
3. தற்காலத் திராவிட மொழி பேசுவோரின் மூதாதையரது சின்னங்கள்.
4. மொழி, இனம் தெரியாத, மறைந்த ஓர் இனத்தின் சின்னங்கள்.
5. ஆரிய மொழியைப் பேசியோரின் சின்னங்கள்.
6. சிந்துவெளி நாகரிகத்தை உருவாக்கியவர்களது சின்னங்கள்.

இத்தகைய கருத்துகளைத் தெரிவித்தோர் முழுக்க முழுக்க இப்பண்பாட்டினது தொல்லியற் பின்னணியைத் தெரியாதவர்களே என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களிற் பலர் அரும் பொருட்களைச் சேகரிப்போராகவும், மொழியியலாளராகவுமே இருந்தனர். ஆனால் இந்நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இப் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வில் ஒருவகைத் திருப்பம் ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில் மானிடவியல், தொல்லியல் போன்ற துறைகளிற் பயிற்சி பெற்றோர் இப்பண்பாடு இந்தியாவிலே உருவாகியவிதம், இதனை உருவாக்கியோர் போன்ற அமிசங்கள் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்தனர். இவர்களிற் பெரும்பாலோரது முடிவு யாதெனில் இப்பண்பாடு இந்தியாவிலே தோன்றவில்லை என்பதே ஆகும். இந்தியாவுக்கு வெளியிலிருந்தே இப்பண்பாட்டைத் திராவிட மொழி பேசுவோரின் மூதாதையினர் இந்தியாவுக்குள் புகுத்தினர் என்றும், இதனால் அப்போது இங்கு வாழ்ந்த புதிய கற்கால மக்கள் மீது இது திணிக்கப்பட்டது என்றும் இவர்கள் கருதுகின்றார்கள். இத்தகைய கருத்தையே இதைப்பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்த பனர்ஜி, குருராஜராவ், குப்தா போன்றோரும் முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது மட்டுமன்றி இப்பண்பாட்டின் முக்கிய அமிசமாகக் காணப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களின் தோற்றம், இந்தியாவில் அதன் படர்க்கை, பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தில் அதனது பங்களிப்பு போன்ற விடயங்கள் குறித்தும் பல்வேறு வகைப்பட்ட கருத்துகள் அறிஞரிடையே நிலவின. இவ்வாறே தென்னிந்தியாவில் இரும்பின் உபயோகம் காணப்பட்ட காலம் பற்றியும், பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தில் அதன் பங்களிப்புப் பற்றியும் பலவகையான கருத்துகள் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஆதலால் இப் பண்பாட்டின் தோற்றம், அதன் காலம், இப் பண்பாட்டில் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், இரும்பாயுதங்கள் கொண்டுள்ள பங்கு ஆகியனபற்றி விரிவாக ஆராய வேண்டிய தேவை உண்டு. இவை பற்றிப் பின்னர் விரிவாக ஆராயப்படும்.

பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்கள் இந்தியா முழுவதும் பரவிக்காணப்படுவதால் இவற்றுக்கிடையேயுள்ள ஒற்றுமைகள், தொடர்புகள் என்பன பற்றிய மயக்கங்கள் எழுவது இயற்கை. இத்தகைய நிலையில் ஒரு தெளிவை ஏற்படுத்துவதாக இராமச்சந்திரனின் "இந்திய பெருங் கற்கால வகைகள்" என்ற பெயரில் வெளியிட்டுள்ள கட்டுரை அமைந்துள்ளது (Ramachandran. K.S. 1971 a).

இக்கட்டுரையில் இந்தியாவின் பல்வேறு பிராந்தியங்களிலும் காணப்படும் ஈமச் சின்ன வகைகள் பின்வருமாறு நிரைப்படுத்தி ஆராயப்பட்டுள்ளன.

1. பழங்குடி மக்கள் வாழும் அஸாம், மத்திய இந்தியா ஆகிய இடங்களிற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள்.
2. கஷ்மீர் மாநிலத்திற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள்.
3. இமய மலைத் தொடரின் தாழ்ந்த கரையோரப் பகுதிகளிற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள்.
4. உத்தரப் பிரதேச மாநிலத்திற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள்.
5. ராஜஸ்தான் மாநிலத்திலுள்ள ஈமச் சின்னங்கள்.
6. மத்திய இந்தியாவிற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள்.
7. தென்னிந்தியாவிற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள்.

இனி இவற்றை விரிவாக நோக்குவோம். அஸாமிலும், மத்திய இந்தியாவிலும் காணப்படும் பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்களில் குத்துக்கல் (Menhir) கல்மேசை (Dolmen) போன்ற வகைகளே மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இப் பிராந்தியங்களுக்கே சிறப்பான இச் சின்னங்களை இன்றும் இங்கு வாழும் பழங்குடி மக்களாகிய நாகர், கடபர், முண்டர், கொண்டர் போன்றோர் உருவாக்குகின்றனர். தோற்ற அமைப்பில் இவற்றுக்கும் தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியத்திற் காணப்படும் இவ்வகையைச் சேர்ந்த ஈமச் சின்னங்களுக்குமிடையே ஒற்றுமையுண்டு. அத்துடன் இச் சின்னங்களை உருவாக்கியவர்கள் ஒஸ்ரலோயிட் இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதுவும் ஈண்டு நினைவு கூர்ப்பாலது. இவற்றுக்கும் தென்னிந்திய ஈமச் சின்னங்களுக்குமிடையே நிலவும் வேற்றுமையை இற்றைக்குக் கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே கிருஷ்ணசுவாமி மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (Krishnaswami V.D. 1949). அன்று அவர் தென்கிழக்காசிய ஈமச் சின்னங்கள், ஈமக் கிரியைகளோடு கூடிய சவ அடக்கங்களோடு தொடர்பற்றன வென்றும், அவை உண்மையிலே இறந்தோர் நினைவாக எழுப்பப்பட்ட (அடக்க முறைகளோடு தொடர்பற்ற) வெறும் ஞாபகச்

சின்னங்களே என்றும் தெரிவித்துள்ளார். ஆனால் தென்னக ஈமச் சின்னங்களோவெனில் சவ அடக்கங்களோடு தொடர்புடையவை என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தோற்ற அமைப்பிலும் இரு பிராந்திய ஈமச் சின்னங்களுக்குமிடையே எவ்வித ஒற்றுமையுமில்லை எனக் கூறிய கிருஷ்ணசுவாமி தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியத்திலுள்ள ஈமச் சின்னங்கள் இடைக் கற்காலம் தொட்டு கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டு வரை வழக்கிலிருந்தவை என்றும், ஆனால் தென்னிந்திய ஈமச் சின்னங்களோ எனில் இரும்புக் காலத்திற்கே உரியவை என்றும், கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

கஷ்மீர் மாநிலத்திற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்களில் பெரும்பாலானவை குத்துக்கற்கள் ஆகும். இவை பெரும்பாலும் வெறும் நினைவுச் சின்னங்களே. இமயமலைச் சாரலிற் காணப்படுபவை கற்குவை வகையைச் சார்ந்தவை. இவ்வாறே அலகபாத், பண்டா, மிர்சாப்பூர், வாரணாசி ஆகிய பகுதிகளிற் காணப்படுபவை கல்வட்டங்கள் (Stone circles), கற்குவைகள் (Cairn circles), கற்புதுக்கைகள் (Stone cists), கல்திட்டைகள் (Dolmenoid cists) போன்ற வகைகளைச் சார்ந்தவையாகும். ராஜஸ்தான் மாநிலத்திலுள்ள ஈமச் சின்னங்களிற் கல்வட்டங்கள், கற்குவைகள், குத்துக்கற்கள் ஆகியன விதந்து காணப்படுகின்றன. மத்திய இந்தியா, மேலைத் தக்கணம் ஆகிய பிராந்தியங்களிற் கல்வட்டங்களும், கற்குவைகளும், கல்மேசைகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்வகை ஈமச் சின்னங்கள் சிறந்து காணப்படும் மகாராஷ்டிர மாநிலத்திலுள்ள நாக்பூர் மாவட்டத்திலுள்ள யுன்னா பாணி, கப்பா ஆகிய இடங்களிலும் அகழ்வாய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. இங்குள்ள ரன்ஜால, மகுர்ஜாரி ஆகியவை இம்மாநிலத்திலுள்ள பெருங் கற்கால வரலாற்றைக் கூறும் ஏனைய அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்பட்ட இடங்களாகும்.

இவ்வாறு பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்கள் இந்தியா முழுவதும் பரந்து காணப்பட்டாலும் தக்கணத்தில் அதுவும் கோதாவரி நதியின் தெற்குப் பிராந்தியத்தில் இவை செறிந்தும் நிறைந்தும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. தக்கணத்தில் இவற்றுக்கிடையே நிலவும் ஒற்றுமையை ஆராய்ந்துள்ள அறிஞர்கள் திராவிட மொழிகள் வழக்கிலிருக்கும் தென்னிந்தியப் பெருங்கற்கால ஈமச் சின்னங்கள் ஒரே தன்மையானவை என இனங் கண்டுள்ளனர். இதனால் இந்தியாவின் ஏனைய மாநிலங்களிற் காணப்படும் பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்களும் இவையும் வெவ்வேறான பாரம்பரியத்திலிருந்து துளிர்ந்தெழுந்துள்ளன என்பதும் இவர்களது முடிபாகும். இதனை விளக்கப் பல உதாரணங்களையும் இராமச்சந்திரன் (Ramachandran. K.S. 19971 a) தந்துள்ளார். உத்தரப் பிரதேச மாநிலத்தில் கற்புதுக்கைகளை

அமைக்கும்போது நான்கு பக்கங்களுக்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கற்களைப் பக்கக் கற்களாகப் பயன்படுத்திய தன்மை காணப்படுகிறது. ஆனால் தென்னகக் கற்புதுக்கைகளில் நான்கு பக்கங்களுக்கும் பொதுவாக நான்கு கற்களை நிறுவி இவற்றை அமைக்கும் மரபு நிலைபெற்று வந்துள்ளது. உத்தரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், மத்திய பிரதேசம் போன்ற இடங்களில் கல்வட்டங்களின் நடுவில் குத்துக் கால்களுடைய ஈமச் சின்னங்களே பெருமளவு காணப்படுகின்றன. இத்தகைய சின்னங்கள் தென்னகத்தில் மிக அருகியே காணப்படுகின்றன.

கற்புதுக்கைகளுக்கு மேல் மண்மேடு அமைத்துக் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள் பொதுவாகத் தென்னகத்திலேயே உள்ளன. இவற்றோடு மண்ணிலமைத்த ஈமப் பேழைகள் (Sarcophagus), தாழிகள் (Urns) ஆகியவை தென்னாட்டுக்கே சிறப்பான ஈமச் சின்னங்களாகும். சுருங்கக் கூறின் தென்னக ஈமச் சின்னங்களுக்கும் ஏனைய இந்திய ஈமச் சின்னங்களுக்கும் இடையே தோற்ற அமைப்பில் ஒரு சில ஒற்றுமைகள் காணப்பட்டாலும் ஆழமாக நோக்கும்போது இவை வெவ்வேறு பாரம்பரியத்தைச் சார்ந்தவை என்பது புலனாகின்றது. வட, தென்னிந்திய ஈமச் சின்னங்களுக்கிடையே காணப்படும் வேறுபாட்டை இவற்றுடன் சேர்த்துப் புதைக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்களிலும் காணமுடிகிறது. ராஜஸ்தான், உத்தரப்பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களிற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்களில் இவற்றில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் மட்பாண்டங்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைந்தே காணப்படுவதோடு இவை பெரும்பாலும் உடைந்த நிலையிலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் தென்னகத்திலோ எனில் இவற்றின் எண்ணிக்கை கூடிக் காணப்படுவதோடு, இவை பெருமளவுக்குப் பக்குவமாகவும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. சில சமயங்களில் தென்னகச் சவக்குழிகளில் ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட மட்பாண்டங்களும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய வேறுபாட்டை இரும்புக் கருவிகளிலும் காணலாம். வட இந்தியாவில் இவற்றின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. ஆனால் தென்னகத்திலோ எனில் பல்வேறு வகையான கருவிகள் காணப்படுவதோடு கிட்டத்தட்ட முப்பத்திரண்டு வகைக்கு மேற்பட்ட இரும்பாயுதங்களும் காணப்படுகின்றன (Banerjee. N.R. 1965). இதனால் இக்கலாசார காலத்தில் இரும்பு பெற்ற முக்கியத்துவம் புலனாகின்றது.

அத்துடன் தென்னகம் தவிர்ந்த ஏனைய இந்தியப் பிராந்தியங்களிலுள்ள ஈமச் சின்னங்களிற் காணப்படும் எலும்புகளின் (மனித, விலங்கினங்களின்) எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. இறந்தவர்களைத் தகனஞ் செய்த பின்னர் எஞ்சிய எலும்புக

ளைச் சேகரித்து இவ் ஈமச் சின்னங்களில் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டனவாகவே இவை காணப்படுகின்றன. சில சமயங்களில் இவை இறந்தவர் உடலை மிருகங்கள், பறவைகள் போன்றன உண்ட பின்னர் மிகுதியைச் சேகரித்து அடக்கஞ் செய்யப்பட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றன. தென்னகத் தவிர்ந்த ஏனைய பிரதேசங்களிலுள்ள ஈமக் குழிகளில் மிருகங்களின் எலும்புகளினது எண்ணிக்கையும் குறைந்தே காணப்படுகின்றன. ஆனால் தென்னகக் குழிகளிலோ வெனில் பொதுவாக ஒவ்வொன்றிலும் மனித எலும்புகள் காணப்படுவதோடு சிலவற்றில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனிதர்களது மண்டை ஓடுகளும், எலும்புகளும் காணப்படுகின்றன. தென்னகத்தில் இறந்தவரின் உடலை உடனே புதைக்கவில்லை. பல நாட்களுக்கு (பெரும்பாலும் மக்களின் வசிப்பிடங்களுக்கப்பாலுள்ள இடத்தில்) இறந்தவரின் உடல் வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு செய்யும்போது மிருகங்கள் மனித எலும்புகளிற் சிலவற்றை மனித இறைச்சியோடு இழுத்துச் செல்வதற்கும் சந்தர்ப்பமிருந்தது. இதனாற்றான் இச்சவக்குழிகளில் மனிதனது எலும்புகளெல்லாம் பூரணமாகக் கிடைப்பது அரிதாகக் காணப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும், இவ்வாறு ஓரிடத்தில் வைத்த பின்னர் ஒரு குறிப்பிட்ட தினத்திலே உடம்பின் முக்கிய பாகங்களான தலை, மண்டைஓடு, கை, கால் எலும்புகளைச் சேகரித்து ஈமச் சின்னங்களிலே அடக்கஞ் செய்யும் மரபு வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவ்வாறு செய்யும் போது பல கிரியைகளும் நடைபெற்றிருக்கலாம். இவை பற்றிய சான்றுகள் எவையும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

எனவே இந்தியாவிலுள்ள பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்கள் தோற்ற அமைப்பிலே சில பொதுத் தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தாலும் கூட, இவற்றுட் தென்னிந்திய ஈமச் சின்னங்களின் தனித் தன்மையை இவை பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் வலியுறுத்தத் தவறவில்லை. இவ்வாறு ஆராய்ந்தோரில் ஒருவரான குப்தாவின் கருத்து ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது. பொதுவாகப் பெருங் கற்காலப் பண்பாடு அல்லது இரும்புக் காலப் பண்பாடு என அழைக்கப்படும் இதனைக் கர்நாடகத் திலுள்ள கல்லூர் என்ற இடத்தை மையமாக வைத்துக் "கல்லூர்ப் பண்பாடு" என இவர் அழைத்துள்ளார் (Gupta. S. P. 1972). "தென்னகப் பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்கள் தனி ரகத்தைச் சார்ந்தவை. இவ் ஈமக் குழிகளில் இடப்பட்டுள்ள காணிக்கைப் பொருட்களிலும் பொதுவாக ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. இக்காணிக்கைப் பொருட்களாக இரும்பாயுதங்கள் கறுப்பு — சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியனவும் சங்கு, சிப்பி, கல், சுடுமண் ஆகியவற்றினால் செய்த பொருட்களும் காணப்படுகின்றன. சில சமயங்களில் இவற்றில் வெண்கலம், தங்கம், வெள்ளி ஆகிய உலோகங்களிற் செய்த பொருட்களும் காணப்படுகின்றன" என இப்பண்பாடு பற்றி இவர் வர்ணித்துள்ளார்.

4. தென்னக ஈமச்சின்னங்கள்

அடுத்துத் தென்னகத்திற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்களையும் இவற்றை எவ்வாறு அறிஞர்கள் பகுப்பாய்வு செய்துள்ளனர் என்பதையும் நோக்குவோம். இரும்புக் காலத்தைச் சார்ந்த இவற்றை அல்சின் தம்பதியினர்

1. தாழிகள்
2. ஈமப் பேழைகள்
3. கல்வட்டங்கள்
4. கல்லறைகள் அல்லது கற்பதுக்கைகள்
5. குடைவரைக்குகைகள் (Rock - cut caves)
6. நிரையாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வரிசைகளில் அமைக்கப்பட்ட குத்துக் கற்கள்

என ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர் (Allchin.B. and Allchin.F.R. 1968: 223-225). தீக்சிற் இவற்றை முறையே கல்மேசைகள், குடைவரைக்குகைகள், குத்துக்கற்கள், தொப்பிக்கற்கள், குடைக் கற்கள், கல்லறைகள் எனப் பிரித்து, இப்பிரிவிலுள்ள ஒவ்வொன்றையும் மேலும் மூன்று வகைகளாகப் பிரித்துள்ளார். (Dikshit. D.N 1968). லெஸ்னிக், தென்னகத்து ஈமச் சின்னங்களைப் பிராந்திய அடிப்படையில் பிரித்து ஆராய்ந்துள்ளார் (Leshnik. S.L. 1975).

இவை,

1. தமிழகம்
2. கேரள மாநிலம்
3. கர்நாடக மாநிலமும் தமிழகத்திலுள்ள கோயம்புத்தூர், சேலம் மாவட்டங்களும்
4. ஆந்திர மாநிலமும் மகாராஷ்டிரத்திலுள்ள சில பகுதிகளும்

என நான்கு பிராந்தியங்களாக இவரால் இவை பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இப்பிராந்தியங்களிலுள்ள ஈமச் சின்னங்கள் தத்தமக்கேயுரிய சில சிறப்பான அமிசங்களைக் கொண்டிருந்தன என்பது இவரது முடிபாகும். தமிழகத்திலே நிலவிய சிறப்பான ஈமச் சின்னங்களாகத் தாழிகளில் அடக்கஞ் செய்தல், ஈமப் பேழைகளில் அடக்கஞ் செய்தல் ஆகியவை விளங்க, குடைவரைக்குகை, தொப்பிக்கல், குடைக்கல் ஆகிய வழக்கங்கள் கேரள மாநிலத்தில் நிலவிய சிறப்பான ஈமச் சின்னங்களாகும். ஆனால் ஆந்திர, கர்நாடக மாநிலங்களிலுள்ள கல்லறைகள் பலவிதமாக வளர்ச்சி பெற்ற நிலையிலே காணப்படுகின்றன. உதாரணமாகக் கர்நாடக மாநிலத்திற் காணப்படும் கல்லறைகளில்

ஒரு பக்கக் கல்லில் பெரிய துவாரமாக அமைந்துள்ள துளைகள் (Port holes) கிழக்குப் பக்கக் கல்லிலே மட்டும் அமைந்து காணப்பட, தமிழ் நாட்டிலோ எனில் இவை தெற்கு அல்லது தென்மேற்குப் பக்கங்களிற் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஏனைய பகுதிகளிலோ இவற்றின் திசை பற்றித் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் கற்றுளைகள் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறுவது அவசியமாகின்றது. இவை அநேகமாகக் கற்பதுக்கைகளிலே காணப்படுகின்றன. நான்கு பக்கக் கற்களில், ஒரு பக்கக் கல்லிலே மாத்திரம் அதன் நடு மையத்தில் பெரிய வட்டம் போன்ற துவாரமாக இவை அமைந்துள்ளன. இவை அமைக்கப்பட்டதன் நோக்கம் இறந்தவர்களுக்கு இதனூடாகச் சென்றுவருந் தோறும் கிரியைகள் செய்வதற்கே என்பர் ஒரு சாரார். இக்கருத்தை அரண் செய்யும் விதத்தில் பல கற்பதுக்கைகளில் ஒரு மனிதன் உள்ளே சென்று திரும்பி வருவதற்கான அளவிற்பெரிய துளைகளும் காணப்படுகின்றன. இவற்றை மூடி வைத்துத் தேவையான நேரத்தில் மட்டுமே பயன்படுத்துவதற்காகக் கற்றகடுகளும் இக் கற்பதுக்கைகளிலே காணப்பட்டன. இன்னும் சிலர் இறந்தவர் ஆவி வெளியேயும், உள்ளேயும் சென்று வருவதற்கே இவை அமைக்கப்பட்டன என வாதிடுவர். எவ்வாறாயினும், பல கற்பதுக்கைகளிலுள்ள துளைகள் பெரிதாகக் காணப்படுவதை நோக்கும் போது ஆரம்பத்தில் கிரியைகள் செய்வதற்கு வசதியாக இவை பயன்படுத்தப்பட்டமை புலப்படுகிறது. ஆனால் பின்னர் கற்பதுக்கைகளில் வெறும் சிறு துவாரங்களாக ஆட்கள் உள்ளே சென்று வர முடியாத சிறு துளைகள் காணப்படுவதை நோக்கும்போது காலக்கிரமத்தில் எவ்வித நோக்கமுமின்றி வெறும் சம்பிரதாயமாகவே இவை அமைக்கப்பட்டதும் தெரிகிறது.

அண்மைக் காலத்தில் சுந்தர தென்னகத்திலுள்ள ஈமச் சின்னங்களை மூன்று பெரும்பிரிவுகளாகப் பிரித்து அவற்றின் சிறப்பியல்புகளை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார் (Sundara. S.1979: 332-340). அவையாவன.

1. கல்லறைகள் அல்லது கற்பதுக்கைகள்
2. கல்லறைகள் தவிர்ந்த ஈமச் சின்னங்கள்
3. அடக்கங்களில்லாத வெறும் ஞாபகச் சின்னங்கள்

இவற்றைச் சற்று விரிவாக இங்கு ஆராயவேண்டியுள்ளது. கல்லறைகள் என்பவை பொதுவாக நான்கு பெரிய கற்களால் அறைகள் போன்று அமைக்கப்படுவையாகும். இக்கல்லறைகளின் பக்கக் கற்கள் நிலத்தின் கீழ் அமைய, இவற்றை மூடக் கல்லாலான மூடிகளும்

காணப்படுவது வழக்கம். சில சமயம் இவற்றிற்குக் கீழ்ப்பக்க மூடிகள் இல்லாமலிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் உள். ஆனால் நிச்சயம் மேல் மூடிகள் உடையனவாக இவை இருக்கும். இந்நான்கு கற்களிலமைந்த கல்லறைகள் நிலமட்டத்திற்குக் கீழே அமைந்து காணப்படும்போது இவற்றைச் சாதாரணமாகக் கல்லறைகள் (Cists) என அழைப்பர்.

சில சமயம் இக்கல்லறைகளின் அரைவாசிப் பகுதி நில மட்டத்திற்குக் கீழே மறைந்தும் மிகுதி நில மட்டத்திற்கு மேலாகவும் தெரிவதுண்டு. அப்போது இவை கல்திட்டைகள் (Dolmenoid cists) என அழைக்கப்படும். இவ் ஈமச் சின்னங்கள் மேசை வடிவினதாக அமைந்து முழுக்க முழுக்கப் பூமியின் தரைப்பகுதிக்கு மேலே நின்று தோற்றமளிக்கும்போது இவை கல்மேசைகள் (Dolmens) என அழைக்கப்படுகின்றன. கல்லறைகளின் ஒருபக்கக் கல்லில் துளை காணப்படும் போது இவை துளையுடைய கல்லறைகள் (Port hold cists) என அழைக்கப்படுகின்றன. இன்னும் சில கல்லறைகள் இரண்டு அல்லது மூன்று பகுதிகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டுக் காட்சி தருகின்றன. அப்போது இவை பல பிரிவுக் கல்லறைகள் (Transepted cists) என அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றோடு கல்லறைகள் பல வடிவங்களிற் காணப்படுவதையும் நாம் அவதானிக்க முடிகிறது. சில நான்குபக்கக் கற்களும் விழாதவாறு 'சுவஸ்திகா' வடிவில் அமைக்கப்பட்டதாய் விளங்க, இன்னுஞ் சில சதுர, நீள்சதுர வடிவிலும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகச் சதுரமாகக் காணப்படும் கல்லறைகள் மூன்று அடி தொடக்கம், ஏழு அல்லது எட்டு அடி வரை நீளமுள்ள பக்கக் கற்களைக் கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன. இவற்றைவிட, கல்திட்டைகள் பல விதமாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுட் சில நுழைவாசல் வழி (Passage Chambers) உடையனவாக இருக்கின்றன. பொதுவாக நீண்ட அளவிலான பெரிய கற்றிட்டைகள், நுழைவாசலையுடைய கற்றிட்டைகள் ஆகியன கர்நாடக, ஆந்திர மாநிலங்களில் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன.

கேரள மாநிலத்தின் சிறப்பான ஈமச் சின்னங்களாகத் தொப்பிக் கல் (Topikal), குடைக்கல் (Kudaikal) குடைவரைக்குகை Rock-cut-cave) ஆகியவை விளங்குவதால் இவை பற்றிச் சற்று ஆராய்வதும் அவசியமாகின்றது. மூன்று அல்லது நான்கு கற்களால் தொப்பி வடிவிலே அமைக்கப்பட்ட ஈமச் சின்னமே தொப்பிக்கல் என அழைக்கப்படுகிறது. குடைக்கல் என்பது பெரிய கல்லால் அமைக்கப்பட்டுக் கவிந்து குடைபோன்று தோற்றமளிக்கும் ஈமச் சின்னமேயாகும். இவ்வித ஈமச் சின்னங்களுக்குக் கீழே, இறந்தவர்களது எலும்புகளும், இறந்தவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிவேதனப் பொருட்களும் காணப்படுவது வழக்கமாகும். குடைவரைக்

குகைகளை அமைக்கும்போது முதலில் பாறைகளில் மேலிருந்து கீழாக ஒரு கிடங்கு போன்று சதுர வடிவினதாக அறையை வெட்டுவர். பின்னர் மேலிருந்து கீழே இறங்குவதற்கு வசதியாக இதன் ஒரு பக்கத்தில் கற்படிகளை அமைப்பர். பின்னர் இச்சதுர அறையில் ஒரு துளையை வெட்டுவர். இத்துளையுடைய பக்கத்திலூடாகச் சென்று பின்னர் ஒரு சதுர அறையையும் வெட்டுவர். பொதுவாக இவ்வறை இருட்டறை போன்று மேற்பகுதியிலே எவ்வித துவாரமுமின்றியே காணப்படுவது வழக்கமாகும். ஆனால் சில சமயம் இவ்வறையின் மேற்பகுதியில் துளைகள் காணப்படுவதும் உண்டு. இவை பெரும்பாலும் கற்றகடுகளால் மூடப்பட்டிருக்கும். உள்ளே இக்கல்லறையின் நான்கு பக்கங்களிலும் கல்லில் வெட்டப்பட்ட ஆசனங்கள் உள். இவற்றின் மேலேதான் இறந்தவர்களது எலும்புகள், நிவேதனப் பொருட்கள் ஆகியவை காணப்படுவது வழக்கமாக அமைந்துள்ளது. இக்குடைவரைக் குகைகளைக் கேரள மாநிலத்திற்கேயுரிய சிறப்பான ஈமச் சின்னங்களாகக் கொள்ளப்பட்டாலும் கூட இத்தகைய ஈமச் சின்னங்கள் கர்நாடக மாநிலத்தின் தென்பகுதியிலும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இரண்டாவது பிரிவில் தாழிகள் (Urns), பேழைகள் (Sarcophagus) குழி அடக்க முறைகள் (Pit Burials), கல்வட்டங்கள் (Stone circles) கற்குவைகள் (Cairn circles), குத்துக்கற்கள் (Menhirs), நடுகற்கள் (Hero stones) என்பன அடங்கும். தாழிகள் தோற்றத்தில் பெரியவைகளாகவும் சராசரி மூன்று அடி உயரமுள்ளனவாகவும், குவிந்த அடியையும் அகன்ற வாயையும் உடையனவாகவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றை முதலிற் செய்த பின்னர் இவை உரம் பெறுவதற்காக நெருப்பில் சுடும் மரபும் இக்காலத்திற் காணப்பட்டது. இறப்பதற்கு முன்னர் உயிரோடிருந்தவர்கள் தாழிகளைச் செய்வித்தமை பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களிலே உள். பண்டைய எகிப்தில் மன்னர் இறப்பதற்கு முன்னர் தமக்குரிய கல்லறையை (பிரமிட்டை) அமைத்த வழக்கமும் காணப்பட்டுள்ளது. தாழி என்ற ஈமச் சின்ன வகை தாழ்த்தல் வழி வந்த அடக்க முறையையே குறித்து நிற்கின்றது. பொதுவாக ஆரம்பத்தில் இறந்தவர்களை அடக்கஞ் செய்யும் முறையாகத் தாழ்த்தல் விளங்கியதெனவும், பின்னர் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்க முறைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட உபகரணத்திற்குத் தாழி என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டதெனவும் கொள்ளலாம்.

சில சமயம் இத்தாழிகளின் மேலே கவிழ்ப்பதற்காக மண்ணாலான பெரிய சட்டிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இன்னும் சில

சமயங்களில் இத்தாழிகளில் இறந்தோரது எலும்புகளை இட்டுப் பின்னர் மண்ணால் இத்தாழிகளை நிரப்பித் தாழியின் வாய்ப்பகுதியை ஒரு சில கற்களால் மூடிவிடும் வழக்கமும் இக்காலத்திற் காணப்பட்டது. நிலத்திற் குழிகளை வெட்டியே இத்தாழிகளைனத்தும் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. புதிய கற்காலத்திலிருந்தே தாழிகளில் அடக்கஞ் செய்யும் வழக்கம் காணப்பட்டது. ஆனால் அக்காலத்தில் இம்முறை குழந்தைகளை மட்டும் அடக்கஞ் செய்வதற்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டது. பெருங் கற்காலத்தில் இறந்தோர் இத்தாழிகளில் முழு உடம்புடனும் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டார்கள் என நம்பப்பட்டாலும் இத்தாழிகளது அமைப்பு முறையை நோக்கும்போது இறந்தவரது உடலை ஓரிடத்தில் கிடத்திவிட்டுப் பலநாட்களுக்குப் பின்னரே உடலின் பிரதான எலும்புகளை எடுத்துவந்து இத்தாழிகளில் அடக்கஞ் செய்தனர் என எண்ணத் தூண்டுகின்றது. ஏனெனில் அநேகமாக எல்லாத் தாழிகளிலும் இறந்தவரது முழு எலும்புகளும் காணப்படுவதற்குப் பதிலாக உடலின் பிரதான எலும்புகளே காணப்படுகின்றன. எனவே இக்காலத்தில் ஈமக்கிரியைகளாக இறந்தோரை முதலொரு இடத்தில் கிடத்தும் போதும், பின்னர் அவரின் எலும்புகளைச் சேகரிக்கும்போதும் இரு வேறு கிரியைகள் காணப்பட்டன எனலாம்.

ஈமப் பேழைகள் உண்மையிலே மண்ணினால் செய்யப்பட்ட சவப்பெட்டிகளே எனலாம். நீண்ட தோற்றத்துடனும், வளைவான மூலைகளடனும் இவை காட்சி தரும். சுடுமண்ணாலமைந்த இவற்றிற்குக் கால்களும் மூடிகளும் உள். இக்கால்கள் இரு வரிசைகளாகக் காணப்படுகின்றன. சில சமயம் இப்பேழைகளை மிருகங்களின் தோற்றத்தைப் போன்று அமைக்கும் வழக்கமும் இருந்தது.

நிலத்திற் தோண்டப்பட்ட குழிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்க முறையைக் குழி அடக்க முறைகள் (Pit burials) என்பர். இக்குழிகள் மூடப்பட்ட பின்னர் வட்ட வடிவமாக அடுக்கப்பட்ட கற்களையுடைய ஈமச் சின்னங்களைக் கல்வட்டத்தையுடைய குழி அடக்கமுறை (Pit circles) என அழைப்பர். சில சமயம் இறந்தோரை நீளமாகக் கிடத்தியோ, அவர்களது உடலின் பிரதான எலும்புகளை நீளக் கிடத்தியோ குழிகளில் அடக்கஞ் செய்து ஞாபகச் சின்னமாக மண்மேடுகளையும் (Barrows), கற்குவைகளையும் (Cairn circles) கல்வட்டங்களையும் (Stone circles) அமைக்கும் மரபும் இக்காலத்திற் காணப்பட்டது. பெரும்பாலும் சவ அடக்கங்களின் பாதுகாப்பை முன்னிட்டே இவ்வாறு மண்மேடுகளும், கற்குவியல்களும், கல்வட்டங்களும் அமைக்கப்பட்டன. கல்வட்டங்களின் விட்டம் சாதாரணமாக 5

அல்லது 6அடி முதல் 50அடி வரை காணப்படுகின்றது. கல்வட்டங்கள் கற்குவைகள், மண்மேடுகள் ஆகியவை தம்முள் இக்கால ஈமச் சின்னங்களாகிய ஈமத் தாழிகளையோ, ஈமப் பேழைகளையோ, குழி அடக்கங்களையோ, கற்பதுக்கைகளையோ அடக்கியிருக்கலாம். எனவே அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்படாத நிலையில் இவற்றுள் எத்தகைய அடக்கமுறை மேற்கொள்ளப்பட்டதென்று திடமாகச் சொல்ல முடியாது. குத்துக்கற்கள் (Menhir) என அழைக்கப்பட்ட ஈமச் சின்னங்களில் சவக்குழியின் நடுவில் நிறுத்தப்பட்ட உயரிய பெரிய கல்லும், அதைச்சுற்றிக் கல்லாலான வட்டமும் காணப்படுகின்றன. நடுகல் (Hero-stones) எனப்படுவது இறந்தவர் நினைவாகக் கல்லை நட்டு அதில் அவரது பெயர், சித்திரம் பொறித்துக் காணப்படும் ஈமச்சின்னமாகும். சந்தரவினுடைய மூன்றாவது பிரிவில் சமாந்தரமாக இரு வரிசைகளிற் காணப்படும் குத்துக் கற்கள் (Alignments) அடங்கும். இவை ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் முக்கியமாக ரைச்சூர், குல்பர்க்கா ஆகிய மாவட்டங்களிற் காணப்படுகின்றன. பிக்லிகால், மஸ்கி ஆகிய இடங்களில் இவை சவக்குழிகளோடு தொடர்பற்ற வெறும் நினைவுச் சின்னங்களாக மட்டுமே அமைந்துள்ளன.

5. தமிழக ஈமச்சின்னங்கள்

தமிழகத்தைப் பொருத்தமட்டில் இது தென்னகப் பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தில் ஓர் அங்கமாகவே விளங்கியதால் தென்னகத்திற் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள் யாவும் இங்கே காணப்படுவதில் வியப்பில்லை. இன்றைய கேரள மாநிலம் கூடச் சங்ககாலத் தமிழகத்தில், சேர மன்னரது பிரதேசமென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும், பெருங் கற்காலம் பற்றிய ஆய்வு பரந்த, முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பிராந்தியங்களில் ஒன்றாகத் தமிழகம் விளங்குவதால் கற்காலத்தை விடப் பெருங் கற்கால ஆய்விற்கே போதிய சான்றுகள் இங்கே காணப்படுகின்றன. அண்மையில் நரசிம்மையா தமிழகத்தின் பெருங் கற்காலம் பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார் (Narasimhaiah. B. 1976). அவரது ஆய்வில் புதிய கற்காலத்தைப் போன்றே இப்பெருங் கற்காலத்திலும் தமிழகத்திற் காணப்பட்ட ஈமச் சின்னங்கள் பலவும் கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்தே இங்கு பரவியதென்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும், தமிழக ஈமச் சின்னங்களை முதல் முதலாகப் பிராந்திய ரீதியில் பகுத்து ஆராய்ந்த பெருமை இவருக்கேயுண்டு. இவ் ஈமச் சின்னங்கள் பற்றியும் இவற்றின் காலம்

பற்றியும் நாம் பிறிதோரிடத்தில் ஆராய இருப்பினும் அவர் இவை பற்றிக் கூறியமை இங்கே தரவுகளாக அமைதல் அவசியமாகின்றது. அவையாவன:

1. கிழக்குப் பக்கக் கல்லில் துளையுடைய கல்லறைகள். இவை மிகுந்து காணப்படும் இடம் வடமேற்குத் தமிழகமாகும். இவற்றின் காலம் கி.மு. 500-ஆம் ஆண்டாகும்.
2. நுளைவாசலையும் பல பிரிவுகளையுமுடைய ஈமச் சின்னங்கள்(Transsepted cists with a passage). இவை மிகுந்து காணப்படும் இடங்களும் அவற்றின் காலமும்.
 1. கோயம்புத்தூர் மாவட்டம் கி.மு.350 - கி.மு.150
 2. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் கி.மு.300 - கி.மு.250
 3. புதுக்கோட்டை மாவட்டம் கி.மு.200
3. தாழிகள் மிகுந்து காணப்படும் இடங்களும் அவற்றின் காலமும்
 1. வடகிழக்குத் தமிழகம் கி.மு.350
 2. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் கி.மு.250 - 100
 3. திருநெல்வேலி மாவட்டம் கி.மு.100
4. கற்பதுக்கைகள் மிகுந்து காணப்படும் இடங்களும் அவற்றின் காலமும்

வடகிழக்குத் தமிழகம் கி.மு.200
5. ஈமப் பேழைகள் மிகுந்து காணப்படும் இடங்களும் அவற்றின் காலமும்

வடகிழக்குத் தமிழகம் - கி.மு.300
6. குத்துக் கற்கள் மிகுந்து காணப்படும் இடங்களும் அவற்றின் காலமும்

கோயம்புத்தூர் மாவட்டம் கி.மு.300
7. கல்வட்டத்தை அடக்கியுள்ள கல்லறைகள் மிகுந்து காணப்படும் இடங்களும் அவற்றின் காலமும்

வடகிழக்குத் தமிழகம் கி.மு.300 - கி.மு.250
8. மேற்குப் பக்கக் கல்லில் துளையுடைய கல்லறைகள் மிகுந்து காணப்படும் இடங்களும் அவற்றின் காலமும்

வடகிழக்குத் தமிழகம் கி.மு.300 - 250

9. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பக்கக்கற்களையுடைய கல்லறைகள் மிகுந்து காணப்படும் இடங்களும் அவற்றின் காலமும்
 1. வட கிழக்குத் தமிழகம் கி.மு.250

நரசிம்மையா மேலாய்வின் மூலமாக இவ்விதமான சிறப்பமிசங்களை எடுத்துக் காட்டினாலும், அவர் வெவ்வேறு பகுதிகளில் சிறந்து காணப்படும் ஈமச் சின்னங்களுக்குக் குறித்த காலம் பற்றி நிச்சயமான முடிவுக்கு (அதுவும் தொல்லியற் C14 போன்ற காலக் கணிப்புகள் உதவியின்றி) வந்தமை சரியானதாகத் தென்படாவிட்டாலும், இப்பாகு பாடு இவ்வாய்வில் ஒரு முன்னேற்ற கரமான அமிசமாகவே காணப்படுகிறது. பல்வேறு சான்றுகளின் உதவி கொண்டு இவற்றின் காலம் பற்றி நாம் பின்னர் விரிவாக ஆராய இருப்பதால் அடுத்ததாகத் தமிழகத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் இக்கலாசாரம் பற்றிப் பெறப்பட்ட தகவல்களை நோக்குவோம்.

அத்தியாயம் 7 பெருங்கற்காலம் - அகழ்வாராய்ச்சி தரும் சான்றுகள்

தமிழக வரலாற்றில் பெருங்கற்காலக் கலாசாரம் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது எனலாம். முன்னைய காலங்களை விட இக்காலத்தில் மனிதனது வாழ்க்கையின் பல்வேறு அமிசங்களில் துரித வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இத்தகைய வளர்ச்சியானது துரிதகதியில் தமிழகத்தைத் தென்னகத்தின் ஏனைய பகுதிகளையும் விட நாகரிக நிலையை எட்டிப் பிடிக்க வைத்தது. வசிப்பிடங்களிலே முன்னர் இறந்தோரை அடக்கஞ் செய்த மனிதர் தற்போது இவற்றுக்கப்பால், பயிர்ச்செய்கைக்குப் பயன்படுத்த முடியாத ஓரிடத்தில், இடுகாடு அமைத்து அங்கு அவர்களை அடக்கஞ் செய்தனர். பலரது முயற்சியால் பல நாட்கள் செவ்வழித்து அமைக்கப்பட்ட ஈமச் சின்னங்கள் இறந்தோர் பற்றி இக்கால மனிதன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அத்தோடு இவனது சிந்தனை வளர்ச்சியையும் இது பிரதிபலிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இக்காலத்தில் பரவலாகக் காணப்பட்ட இரும்பின் உபயோகமும் இவனது பணிகளுக்குப் பேருதவியாகவிருந்தது. அத்துடன் குளங்களில் நீரைத் தேக்கி விவசாயத்தை மேற்கொள்ளப் பழகியமையும் நிரந்தரமான முறையில் உணவை இவனால் பெற வைத்தது. இவ்வாறு நிரந்தரமாக எதுவித தங்குதடையுமின்றி இவனுக்குக் கிடைத்த உணவு வசதிகளும், ஓய்வு நேரமும் இவனது வாழ்க்கையில் பல்வேறு சிறப்புகளை இவனால் ஏற்படுத்த வழி சமைத்தது. இவை பற்றி இவனது குடியிருப்புகளிலும், இவன் படைத்த ஈமச் சின்னங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் விளக்குகின்றன. ஆகையால் தமிழகத்தில் இக்காலத்திய ஈமச் சின்னங்கள், குடியிருப்புகள் ஆகியனவற்றில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் பற்றி ஆராய்தல் அவசியமாகின்றது.

1. திருநெல்வேலி மாவட்டம்

தென் தமிழகப் பகுதியிலிருந்து நோக்கும்போது ஆதிச்ச நல்லூர் என்ற தாழிக்காடே எமது கவனத்தை முதலில் ஈர்க்கின்றது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள தாமிரவர்ணி ஆற்றின் கழிமுகம் அமைந்த இவ்விடத்திலே கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இந் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் அகழ்வாராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்

பட்டன. 1876 இல் ஜாகர் இவ்விடத்தில் அகழ்வை மேற்கொண்டு மட்பாண்டங்கள், இரும்புப் பொருட்கள், மண்டை ஓடுகள், எலும்புக் கூடுகளின் பகுதிகள் ஆகியனவற்றைக் கண்டுபிடித்தார். பின்னர் எம். லோனிசு லாபிக்கு 1903-4 ஆம் ஆண்டுளில் அகழ்வை மேற்கொண்ட போது பல மட்கலன்கள், வெண்கல இரும்புப் பொருட்கள், தொங்கு விளக்குகள், இரும்பு வாள்கள் போன்றனவற்றைக் கண்டுபிடித்தார் (இராசவேலு. ச. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ.1995: 73-76). 1899-1906 ஆம் ஆண்டுகளிலும் 1914 ஆம் ஆண்டிலும் அலெக்சாண்டர் றீ மேற்கொண்ட அகழ்வின்போது பல்லாயிரக்கணக்கான தொல்பொருட்கள் இங்கே கிடைத்தன(Rea. A. 1915).

இதன் விஸ்தீரணம் 116 ஏக்கராகும். இதுவே இந்தியாவிலே காணப்படும் மிகப் பெரிய தாழிக்காடு ஆகும். இதன் சில பகுதிகளில் புதைக்கப்பட்ட தாழிகளில் வெண்கலத்தினாலான உபகரணங்கள் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. இன்னும் சில பகுதிகளில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் தாழிகளிலே இரும்பாலான உபகரணங்கள் மேலோங்கி நிற்கின்றன. இதனால் இக்காடு முழுவதிலும் புதைக்கப்பட்ட மக்கள் இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களா அல்லது அதற்கு முந்திய வெண்கலக்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களா என்பது பற்றி ஆராய்வது அவசியமாகின்றது. இற்றை வரை மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் மூலம் இது பற்றி நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. விரிவான முறையில் இப்பகுதியில் அகழ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படின் தமிழகத்தின் வெண்கலக் காலம் பற்றிப் பல அரிய செய்திகள் கிட்டலாம். இற்றைவரை இத் தாழிக்காடு பற்றி நமக்குக் கிடைக்கும் செய்திகள் யாவும் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே அலெக்சாண்டர் றீ மேற்கொண்ட அகழ்வாராய்ச்சியின் பயனாகக் கிடைத்தவையே என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலத்தில் இவரது ஆய்வில் தொல்லியலின் நுணுக்கங்கள் பல கடைப் பிடிக்கப்படவில்லை என்பதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கதே. எவ்வாறாயினும் இவரது ஆய்வு பல தகவல்களை நமக்குத் தந்துள்ளது (இராகவன். அ. 1980).

இங்கே காணப்படும் தாழிகள் உருவத்தில் பெரியனவாய் அமைந்துள்ளன. இவை பெரும்பாலும் மூன்று அடி உயரம் உடையன வாகும். அநேகமாக மங்கற் சிவப்பு நிறமுடைய இவை ஏனைய மட்பாண்டங்களைப் போலல்லாது பருமனான, கரடுமுரடான மண் சேர்க்கையுடையனவாகவும் உள்ளன. இவற்றின் வெளிப்புறத்தில் கைவிரல் அடையாளங்களும், அலங்கார வேலைப்பாடுகளும் உள. சில தாழிகளின் உட்புறத்தில் நிவேதனப் பொருட்களைத் தொங்க விடுவதற்குமான ஒழுங்குகளும் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் விளிம்

புகள் உருண்டு திரண்டு காணப்படுகின்றன. இவற்றை மூடுவதற்குப் பெரிய சட்டிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சில தாழிகள் இப்பெரிய சட்டிகளுக்குப் பதிலாக உடைந்த இச்சட்டிகளின் பாகங்களால் மூடப்பட்டும் காணப்படுகின்றன. இன்னும் சிலவற்றுக்கு வெறுமனே தேங்காயின் பருமனுடைய சிறிய கற்களே மூடிகளாக அமைந்துள்ளன.

இத்தாழிகளினுள்ளே காணப்படும் பொருட்களில் மனித எலும்புகள் மட்டுமின்றி இறந்தோருக்கு அளிக்கப்பட்ட நிவேதனப் பொருட்களும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவற்றுள் மட்பாண்டங்கள், இரும்பினாலான உபகரணங்கள், ஏனைய பொருட்கள் ஆகியவையும் காணப்படுகின்றன. மட்பாண்டங்கள் பல வகையான வர்ணங்களிலே காணப்படுகின்றன. இவற்றிலே கறுப்பு-சிவப்பு நிறமுடைய மட்பாண்டங்கள், வெள்ளை வர்ணம் பூசப்பட்ட கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் தென்னகத்தில் இப்பண்பாட்டினது சிறப்பமிசமாகக் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகத் தமிழகம், ஆந்திரா ஆகிய மாநிலங்களிலே காணப்படும் இம்மட்பாண்டங்களிலே மினுமினுப்புத் தன்மை காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தாழிக் காட்டிலே காணப்படும் மட்பாண்டங்களும் பல்வகைத் தோற்றமுடையனவாய்மையுள்ளன. இவற்றிலே கிண்ணங்கள், குண்டான்கள், பாளைகள், கூசாக்கள், தட்டுக்கள் அல்லது வட்டிகள், தாங்கிகள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இரும்பு உபகரணங்களும் பல வகையாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் வாள்கள், ஈட்டிகள், பெரிய சூலங்கள், கிறிசுகள், நீண்ட ஈட்டிகள், எறியும் இலேசான ஈட்டிகள், ஈட்டி முனைகள், விளக்குகள், விளக்குத் தூக்கிகள் ஆகியவையும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவற்றோடு மண்வெட்டிகள், கோடரிகள் முதலியனவும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. நெற்தானிய வகைகளும் இக்கால மக்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இரும்பை மட்டுமன்றி வெண்கலத்தையும் ஆதிச்சநல்லூர் மக்கள் பயன்படுத்தியதாக முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இங்கே கிடைத்துள்ள வெண்கலத்தினாலான பல்வகைக் கிண்ணங்களும் கூசாக்களும் இவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையிற் பயன்பட்டன. இத்துடன் வெண்கலத்தினாலான எருமை, புலி, செம்மறி ஆடு, ஆடு, சேவல் ஆகியவற்றின் உருவங்கள் இக்கால மக்கள் இச்சிற்பங்களை ஆக்குவதில் பெற்றிருந்த மேன்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய பழமை வாய்ந்த சிற்பங்கள் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் தமிழகத்திலே மட்டும் தான் காணப்படுகின்றன என்பது ஈண்டு மனத்திற்

கொள்ளத்தக்கது. ஆனால் தக்கணப் பகுதியிலுள்ள மகாராஷ்டிர மாநிலத்திலுள்ள டைமாபாத் என்ற இடத்திலே செம்பிலமைந்த எருமை, யானை, காண்டாமிருகம் ஆகியவற்றின் உருவங்களும் ரதத்தின் உருவமும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் இவை காலத்தால் ஆதிச்சநல்லூர்க் கலாசாரத்தை விட முந்தியவை என்று கூறப்படுகிறது. தொல்லியலாளர்கள் இவை கல்-செம்புக் காலத்தைச் (Chalcolithic) சேர்ந்தவை என்பர். இக்காலத்திலே சிறப்பெய்திய சிந்துவெளி நாகரிகத்திலும் இவ்வாறு வெண்கலத்திலே உருவங்களை வடிக்கும் மரபு காணப்பட்டதை அவதானிக்க முடிகிறது. இதனாற்றான் ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைக்கும் வெண்கலப் பொருட்கள் பற்றிய விரிவான ஆய்வு அவசியமாகின்றது.

சிந்துவெளிப்பகுதி, டைமாபாத், ஆதிச்சநல்லூர் ஆகியவற்றில் கிடைக்கும் இத்தகைய சிற்பங்கள் ஒருவகையிலே இவற்றுக்கிடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தும் அதே நேரத்தில் தமிழகத்தில் இத்தகைய படிமக்கலை மரபு மிகப் பழையது என்பதையும் உறுதி செய்கின்றன. வெண்கலத்தினாலான ஏனைய உபகரணங்களில் ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்துள்ள வேல், சேவற்கொடி ஆகியவை முருக வணக்கத்தின் தொன்மைக்குச் சான்று பகருகின்றன. இவ்வாறே பக்தர்கள் காவடி எடுக்கும் போது பயன்படுத்தும் வாயிலணியும் செதில்களும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. மாலைக்குப் பயன்படுத்திய பொன், வெண்கலம் ஆகிய உலோகங்களிலமைந்த மணிகள் பலவும் இங்கே எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றோடு தங்கத்தினாலான நெற்றிப்பட்டங்களும் காணப்படுகின்றன. இவை நெற்றியில் அணியப்பட்டதை எடுத்துக் காட்டும் விதத்தில் இவற்றின் இருபக்க முனைகளிலும் நூல்களைக் கோர்த்துக் கட்டுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட துவாரங்கள் உள்.

இக்கால மக்கள் அணிந்த, பயன்படுத்திய ஆடைகளின் எச்சங்களும் இங்கே கிடைக்கும் உபகரணங்களில் படிவங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய படிவங்கள் ஆதிச்சநல்லூர் மக்கள் அக்காலத்தில் நெசவுத் தொழிலிலும் கைதேர்ந்திருந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆதிச்சநல்லூருக்கு அண்மையிலுள்ள கொற்கையில் தாழிக்குழியைச் சுற்றி நிலமட்டத்திலே கற்கள் வட்டமாக அடுக்கிக் காணப்பட, இங்கு மட்டும் அவை காணப்படாது இருப்பது ஒரு புதிராகவேயிருக்கிறது. ஒரு சமயம் பிற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களால் இவை அகற்றப்பட்டுமிருக்கலாம். ஆதிச்சநல்லூரில் இத்தாழிக்காட்டை விட இதனருகில் மண்ணுடன் கலந்து காணப்படும் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள், அம்மி குழவிகள் ஆகியவை இக்கால மக்களின் குடியிருப்புகள் இத்தாழிக்காட்டை

அண்மித்தே அமைந்திருக்கலாம் என்பதை உணர்த்துகின்றன. ஒரு சில தாழிகளில் மண்டை ஓடுகளின் சில பகுதிகளும், வேறு சிலவற்றில் மனித எலும்புகளின் சில பகுதிகளும், இன்னும் சிலவற்றில் முழுமையான எலும்புகளும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் இங்கே ஒஸ்ரலோயிட், மத்தியதரை இனமக்கள் அருகருகே வாழ்ந்ததை இவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். எவ்வாறாயினும் தமிழ்ச் சங்கங்கள் அமைத்து தமிழ் வளர்த்த பண்டைய பாண்டி நாட்டிலே இத்தாழிக் காடு காணப்படுவதும் இதில் பல பழைய அமிசங்கள் சிறப்பாகக் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. விஞ்ஞான ரீதியில் விரிவான ஓர் அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்படின் தமிழரின் பழமை, பாரம்பரியம் பற்றிய பல புதிர்கள் இதனால் வெளிவரும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

ஆதிச்ச நல்லூரை அடுத்து முக்கியம் பெறுவது கொற்கையாகும். இதுவும் தாமிரவரணி நதியின் கழிமுகத்திலே அமைந்துள்ளது. இதற்கு மேற்கே ஆதிச்சநல்லூருண்டு. சங்க இலக்கியங்களில் 'முன்துறை' என அழைக்கப்பட்ட, பெயர் பெற்ற கொற்கைத் துறைமுகமும் இங்கேதான் காணப்பட்டது. முன்துறை என்றால் 'பழையதுறை' எனப்படும். இதனால் தமிழகத்திற் காணப்பட்ட மிகப் பழைய துறைமுகமாகவும் இது விளங்கியிருக்கலாம் என்பதை அண்மைக்கால ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. இது பற்றிப் பின்னர் நோக்குவோம். கொற்கையில் நடைபெற்ற முத்துக்குளிப்புப் பற்றியும் சங்க இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. ஆரம்பத்திலே கடலோரத்திலமைந்திருந்த இப்பகுதி, மண்மேடுகளால் காலக்கிரமத்தில் நிரப்பப்பட்டுள்ளதால் இது இன்று கடலிலிருந்து ஆறு மைல் வெளியே உள்ள பகுதியாகவே விளங்குகின்றது. கடந்த நூற்றாண்டில் கால்டுவெல் (Caldwell. R. 1877a, 1877b, 1881). இப்பகுதியில் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தார். இங்கே காணப்பட்ட மட்பாண்டங்களையும் அவற்றிற் படிந்து காணப்படும் மண்ணினது சேர்க்கையையும் ஆராய்ந்த இவர், இப்பகுதியில் குறைந்தது இரண்டாயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்னரே மனித நடமாட்டம் ஆரம்பமாகிவிட்டது எனக் கூறினார். இவர் நடாத்திய அகழ்வினால் மூன்று தாழிகள் வெளிக்கொணரப்பட்டன. இவை மூன்றும் முறையே இரண்டு, நான்கு, ஐந்து அடிச் சுற்றளவுள்ளவையாகும். இவற்றில் முதலிரண்டு தாழிகளும் ஓரளவு பூரண நிலையிலே நிலத்திலிருந்து வெளியே எடுக்கப்பட, மூன்றாவது தாழி உடைந்த நிலையிலே தான் வெளிக் கொணரப்பட்டது. இவற்றிலுள்ள எலும்புக் கூடுகளும் இற்ற நிலையிலேதான் காணப்பட்டாலும் மூன்றாவது தாழியில் மனித மண்டையோடு உட்பட முழு எலும்புக் கூடும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தாழிக

ளிலே வைக்கப்பட்டுள்ள நிவேதனப் பொருட்களில் பளபளப்பான தன்மை கொண்ட சிறு கிண்ணங்கள் (மண்ணினாலானவை) இவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இங்கு நடாத்திய ஆய்வில் இவர் கடற் சிப்பிகள், முத்துகளின் ஓடுகள் போன்றனவற்றையும் சேகரித்துள்ளார். இவை கடலிற் காணப்பட்ட பொருட்களை எவ்வாறு இப்பகுதி மக்கள் பயன்படுத்தினர் என்பதை எடுத்தியம்புகின்றன எனலாம்.

அண்மைக் காலத்தில் தமிழகத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் இவ்விடத்தில் அகழ்வாய்வை மேற் கொண்டிருந்தனர் (Damilica. 1970). இவ்வாய்வின் போது இரு தாழிகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. இவ்வாய்வுக் குழியின் அடிப்பகுதியிற் காணப்பட்ட கரித்துண்டைத் தொல்லியற் காலக் கணிப்புகளிலொன்றாகிய C14காலக் கணிப்புக்கு உட்படுத்தியபோது இதன் காலம் கி.மு. 785 என்பது தெரியவந்துள்ளது. இவ்வாறே இதிற் காணப்பட்ட மரத்துண்டொன்றின் காலமும் கி.மு. 805 என இக்காலக் கணிப்பின் மூலம் அறிய முடிகின்றது (I. A. R 1969-70: 68). ஆதிச்ச நல்லூர் கொற்கைக்கு அண்மித்துக் காணப்படுவதாலும், இதில் பழமையை எடுத்துக் காட்டும் பல அமிசங்கள் காணப்படுவதாலும் ஆதிச்சநல்லூர் போன்று இதுவும் பழமை வாய்ந்த இடமென்பது புலனாகின்றது. இக் கொற்கை ஆய்வின் போது பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தின் சிறப்பமிசமாகக் காணப்படும் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், பளபளப்பான கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், உரோம மட்பாண்டங்கள் ஆகியவை கிடைத்துள்ளன. அத்துடன் இம்மட்பாண்டங்களிலே ஆங்கிலத்தில் கிராபிட் (Graffiti) என அழைக்கப்படும் குறியீடுகளும் காணப்படுகின்றன. இக்கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் வட இந்தியாவில் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் காணப்படும் பளபளப்பான கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகும். இவற்றுக்கும் ஏனையவற்றுக்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்வதன் மூலமே முடிவு கட்டலாம்.

தாமிரவரணி நதியின் கழிமுகத்திலமைந்திருந்த காயலும் இன்னொரு முக்கிய இடமாகும். கொற்கை போன்று இதுவும் முன்பொரு கால் பிரசித்தி பெற்ற துறைமுகமாக இப்பகுதியில் விளங்கியது. மண்மேடு இப்பகுதியை நிரப்பி உள்ளதால் இன்று இது கடலோரத்திலிருந்து இரண்டு மைல் வெளியே உள்ள நிலப் பரப்பில் காணப்படுகின்றது. இது பெற்ற முக்கியத்துவத்தைப் பின்னர் தூத்துக்குடி பெற்றது. காயலிலுள்ள மாறமங்கலம் என்ற இடத்தில் கால்டுவெல் மேற் கொண்ட அகழ்வின்போது சில தாழிகள் கிடைத்தன. இவற்றிலொன்று கொற்கையில் கிடைத்த தாழிகள் போன்று பெரிய தோற்றமுடையதாகக் காணப்பட்டது. இவற்றோடு சிறிய தாழிகளும் இவ்வகழ்வின் போது கிடைத்தன.

இம்மாவட்டத்திலுள்ள கடையநல்லூரில் 1935-1936 ஆம் ஆண்டுக்களில் இந்திய தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் மேற்கொண்ட அகழ்வின் போது இரும்புக் கால எச்சங்கள் வெளிவந்தன. இங்கு கிடைத்த மட்பாண்ட வகைகள் ஆதிச்ச நல்லூரிற் கிடைத்த மட்பாண்ட வகைகளை ஒத்துக் காணப்படுவதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 41). கீழ்நத்தம் என்ற இடத்தில் 1903-1904இல் அலெக்சாண்டர் றீ அகழ்வினை மேற்கொண்ட போது பல ஈமத்தாழிகள், வெண்கலப் பொருட்கள், இரும்புப் பொருட்கள், மட்கல வகைகள், பொன்னாலான மணிகள் ஆகியன கிடைத்தன. மட்கல வகைகளில் கிண்ணங்கள், மூடிகள், குடுவைகள் ஆகியனவும், இரும்புப் பொருட்களில் நீண்ட கத்தி, குறுவாள் ஆகியனவும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்விடத்தில் கிடைத்த ஈமத்தாழிகளின் பாகங்கள், வெண்கல இரும்புப் பொருட்கள், மனித எலும்புகளின் பாகங்கள் ஆகியன ஆதிச்சநல்லூர்ப் பண்பாட்டிற்கும் இங்கு நிலவிய பண்பாட்டிற்கும் இடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமையை உறுதி செய்கின்றன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 42-43). 1903-1904இல் திருத்துவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போதும் ஆதிச்சநல்லூர்ப் பண்பாட்டின் எச்சங்கள் இங்கே இனங் காணப்பட்டன. இவற்றுள் ஈமத் தாழிகள், மனித மண்டை ஓடுகள், எலும்புகள் முக்கியமானவையாகும். உலோகப் பொருட்களில் குறுவாள், பெரியவாள், நீண்ட அம்பு முனைக் கருவிகள், வெண்கலமணி ஆகியன முக்கியமானவையாகும். இவற்றுடன் அரிய கல்மணிகள், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியன இங்கு கிடைத்த பிற பொருட்களாகும் (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 59).

2. மதுரை மாவட்டம்

இம் மாவட்டத்திலும் தாழிகள் மூலம் இறந்தோரை அடக்கஞ் செய்ததே பெருவழக்காக இருந்தது. இங்குள்ள பெருமாள் மலையில் இரு ஈமக் குழிகள் ஐயப்பனால் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. பின்னர் இவ்வகழ்வின்போது கிடைத்தனவற்றை அல்சின் மீளாய்வு செய்தார் (Allchin. F. R. 1974: 299-308). இங்கே கிடைத்த பொருட்களில் மட்பாண்டங்களும் பல்வகையான மணி வகைகளும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். அத்துடன் அமைப்பில் இவ்விரு ஈமக்குழிகளிற் காணப்பட்ட அடக்கங்களும் குழி அடக்க முறையை ஒத்துக் காணப்பட்டன என்பது இவரது கருத்தாகும். மேலும், இங்குள்ள மட்பாண்டங்கள் பற்றியும் இவர் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இவற்றுள் ஒரு குழியிற் காணப்பட்ட 10 மட்பாண்டங்கள் தென்னகத்தில் புதிய கற்காலம்,

பெருங் கற்காலம் ஆகியவற்றின் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த மட்பாண்டங்களோடு தோற்ற அமைப்பில் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இப்பத்தில் ஏழு மட்பாண்டங்கள் புதிய கற்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த மட்பாண்டங்களோடு ஒத்துக் காணப்பட்டதோடு பின்வந்த பெருங் கற்காலத்திலும் இவற்றின் வடிவ அமைப்புகள் தொடர்ந்து வழக்கிலிருந்தன எனவும் இவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இதனால் இம் மட்பாண்டங்களின் காலத்தை கி.மு. 1000-800 ஆம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலம் எனவும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இங்குள்ள டி. கல்லுப்பட்டியில் 1976-77 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் அகழ்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது இவர்களால் இரு ஆய்வுக் குழிகள் இங்கே இடப்பட்டன. அகழ்வாய்வுக்குழி ஒன்றில் பெருங்கற்காலத்திற் குரிய பொருட்களுடன் பளிங்குக் கல்லினாலான இருபக்கக் கருவிகள், வடிகல மட்கல ஓடுகள், மெருகிடப்பட்ட சாம்பல் நிற மட்கல ஓடுகள், கறுப்பு வண்ணநீட்டப்பட்ட சிவப்பு நிற மட்கல ஓடுகள் ஆகியன கிடைத்தன. இவற்றைக் கொண்டு இங்கு கல்-செம்புக் காலப் பண்பாடு ஊடுருவியிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. பெருங்கற்காலத்தை அடுத்து வரலாற்றுத் தொடக்க கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்களாகச் செப்பு நாணயங்களும், காவிக்கலவை பூசப்பட்ட வெண்மைநிறம் நீட்டப்பட்ட மட்கல ஓடுகளும் கிடைத்துள்ளன. ஈமக் குழி இரண்டாவதை அகழ்ந்தபோது முதுமக்கட் தாழி ஒன்று வெளிவந்தது. இக்குழியில் இரும்பினாலான குறுவாள், கறுப்பு-சிவப்பு, கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், தாங்கிகள், மனித எலும்புகள் யாவும் கிடைத்தன.

இங்குள்ள மக்கள் கூரை வீடுகளில் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்களாகக் குச்சி நடுகுழிகளும், தரைப் பகுதியின் எச்சங்களும் வெளிப்பட்டன. சுடு மண்ணாலான மணிகள், பகடைக் காய்கள், பல்வகை அரிய கல்மணிகள், சங்கு வளையல்கள், எடைக்கற்கள், பொன்னாலான மணி, செப்பு நாணயம் ஆகியனவும் இங்கே கிடைத்த பிற பொருட்களாகும். இவ்வகழ்வின் போது இடைக்கற்கால நுண்ணிய கற்கருவிகளும், கல்செம்புக் கால, பெருங்கற்காலத் தடயங்களும் கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 13-15).

இங்கே அகழ்வு செய்யப்பட்ட இடங்களில் தாடம்பட்டி, துவரைமான், அனுப்பானடி, கோவலன் பொட்டல் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. தாடம்பட்டியில் அலெக்சாண்டர் றீயின் அகழ்வு பெருங்கற்கால எச்சங்களை வெளிக்கொணர்ந்தது. இவ்வாறே 1887 இல் பார்டில்ஸ் துவரைமானில் மேற்கொண்ட அகழ்வின் போது முதுமக்

கட் தாழிகள், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், மனித எலும்புகள் ஆகியன வெளிவந்தன. அலெக்சாண்டர் நீயினால் அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்ட மற்றொரு இடம் அனுப்பானடியாகும். இங்கே பல் வேறு அளவிலான முதுமக்கட் தாழிகள், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், மனித எலும்புகள் ஆகியன கிடைத்தன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 38-63).

1980 இல் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் கோவலன் பொட்டலில் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது 4 x 4 அளவுள்ள மூன்று குழிகள் இடப்பட்டன. அகழ்வாய்வுக்குழி ஒன்றில் மூன்று முதுமக்கட் தாழிகள் கிடைத்தன. இவற்றுள் இரண்டு மூடிகளுடன் காணப்பட, ஒன்று ஒரு பெரிய கல்லைக் கொண்டே மூடப்பட்டிருந்தது. இவை ஒரு மீற்றர் உயரமுடையவை. இவற்றைச் சுற்றி மட்கலன்கள் காணப்பட்டன. தாழி ஒன்றில் மண்டை ஓடும், எட்டு மட்கலன்களும் கிடைத்துள்ளன. அத்துடன் இக்குழியில் மட்கல ஓடுகள், சிறிதளவு எலும்புகள், இரும்புப் பொருட்கள், கண்ணாடி வளையல்கள், சங்கினாலான மணிகள், காதணிகள், சுடுமண் பொருட்கள் ஆகியவற்றோடு கற்காலக் கருவிகளும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை செம்பினாலான மோதிரம், காதணி ஆகும். இம்மோதிரம் 40 செ.மீ. ஆழத்தில் கிடைத்துள்ளது. அரிய கல்மணிகள் இதில் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறே செம்பினாலான கழுத்தணி ஒன்றும் 43 செ.மீ. ஆழத்தில் வெளிவந்துள்ளது. சிதைந்த நிலையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இக்கழுத்தணியின் நீளம் 17 செ.மீ. ஆகும். இவ்வாறே மீன் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட செப்புக் காசும் இங்கே கிடைத்துள்ளது.

இரண்டாவது குழியில் நான்கு முதுமக்கட் தாழிகள் வெளிவந்தன. இவை மண்ணில் புதைக்கப்பட்டு இவற்றின் மேற்பரப்பு கற்களால் பரவப் பட்டிருந்தது. இங்கு கிடைத்த பிற பொருட்களாகக் கண்ணாடி வளையல்கள், சுடு மண்ணாலான குழாய், மட்கலமூடி, எலும்புகள், கருங்கற்கருவிகள், தமிழ் - பிராமி எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட மட்கல ஓடு ஆகியன விளங்குகின்றன. மூன்றாவது குழியிலும் மட்கல ஓடுகள், வெண்மைநிறக் கற்கள், சுடுமண் பொருட்கள், சங்கு வளையல்கள், இரும்பு ஆணிகள், புதிய கற்காலக் கருவிகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது வெண்மை நிறமூள்ள அரிய கல்லாலான மணியாகும். இதய வடிவினதான இம்மணியின் ஒரு பகுதி தட்டையாகவும் மறுபகுதி குவிந்தும் காணப்படுகிறது. இது கழுத்தணியுடன் இணைந்து அணியும் பதக்கமாகும். மாவுக் கல்லினாலான நடுவில் துளையுடன் கூடிய மத்தள வடிவம் கொண்ட பதக்கம் ஒன்றும் இங்கே கிடைத்துள்ளது.

ஓட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது இவ்வகழ்வாய்வில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டில் புதிய கற்கால, இடைக்கற்கால (நுண்கற்காலம்) கருவிகள் இணைந்து காணப்படுவதானது புதிய கற்காலத் தொட்டு இங்கே மக்கள் வாழ்ந்ததையே இவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம். புதிய கற்கால மக்கள் இடைக்கற்கால மக்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பினை இடைக்கற்கால நுண்கற்கருவிகள் எடுத்துக்காட்டுவனவாய் விளங்குகின்றன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 44-47).

3. புதுக்கோட்டை மாவட்டம்

இங்குள்ள திருக்கட்டளையில் 1917 இல் வெங்கடரங்கம் பிள்ளை அகழ்வை மேற்கொண்டபோது கற்குவை வகையைச் சார்ந்த ஈமச்சின்னங்களுக்கு அடியில் முதுமக்கட் தாழிகள், மட்பாண்டங்கள் ஆகியன கிடைத்தன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 58). இதே போன்று புல்வயலிலும் 1917இல் அகழ்வு மேற்கொள்ளப் பட்டது. அப்போது ஒரு ஈமக்குழியில் இரண்டு தாழிகள் வெளிவந்தன. இவ்விரு தாழிகளிலும் முழு மனித எலும்புக் கூடுகள் இரண்டு அமர்ந்த நிலையில் குறுவாளுடன் கூடிய ஒரு கையுடனும் தொடையைத் தொட்டவாறு மறுகையுடனும் காணப்பட்டன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 65).

1934-1935 ஆம் ஆண்டுகளில் தொடையூரில் மேற் கொள்ளப் பட்ட அகழ்வின் போது முதுமக்கட் தாழிகளும் கல்லறைகளும் இனங்காணப்பட்டன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 63). கலையபட்டியில் 1937 இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளிலும் பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்கள் வெளிவந்தன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 41). களக்குடிப்பட்டியிலும் 1937-38 ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற ஆய்வின்போது கல்வட்டம், கல்லறை போன்ற ஈமச் சின்னங்கள் இனங்காணப்பட்டன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 41). திருப்பூரும் மற்றொரு பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய இடமாகும். 1938-1939 ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட போது ஈமச் சின்னமொன்றில் இரண்டு தாழிகள் கிடைத்தன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 60).

சித்தன்ன வாசலிலும் கல்திட்டை, கற்குவை வகையைச் சார்ந்த ஈமச்சின்னங்கள் கிடைத்துள்ளன. 1934-1935, 1975-1976 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் அகழ்வுகளை இங்கே மேற்கொண்டிருந்தனர். எல்லாமாக நான்கு ஈமச்சின்

னங்கள் இவர்களால் அகழ்வு செய்யப்பட்டன. முதலாவது ஈமச்சின்னம் கற்புதுக்கை வகையைச் சார்ந்தது. உள்ளே காணப்பட்ட கல்லறையின் அளவு 7.7 x 6.4 மீற்றராகும். இதனுள்ளே பல வகைக் கிண்ணங்கள், தாங்கிகள், இரும்புப் பொருட்கள் ஆகியவற்றுடன் எலும்புகளும் கிடைத்துள்ளன. கல்வட்ட வகையைச் சார்ந்த இரண்டாவது ஈமச்சின்னத்தின் விட்டம் 2.65 மீ. ஆகும். இதனுள்ளே கல்திட்டை காணப்பட்டது. இதன்மேல் மூடியின் அளவு 1.4 x 1.8 மீ. ஆகும். இதில் ஈமத்தாழியுடன் பெருங்கற்கால மட்கலன்களும் காணப்பட்டன. 4.20 மீ. விட்டமுடைய கல்வட்டத்தினையுடைய கற்குவை வகையைச் சார்ந்த ஈமச்சின்னம் மூன்றாவதாக அகழப்பட்டது. கல்லறையின் உள் அளவு 1.30 x 1.36 மீ. ஆகும். இதன் கிழக்குப் பகுதியில் இரு துளைகள் காணப்பட்டன. முதுமக்கட் தாழியுடன் கத்தி, குறுவாள், அரிவாள் போன்ற இரும்புப் பொருட்களும் இங்கே கிடைத்துள்ளன.

கல்வட்டத்தின் உள்ளே உள்ள கல்லறை நான்காவது ஈமச்சின்னமாகும். கல்வட்டத்தின் விட்டம் 6.50 மீ. ஆகும். கல்லறை இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. தெற்குப்பக்கக் கல்லில் இரு துளைகள் காணப்பட்டன. இதனுள்ளே பெருங்கற்காலக் கலாசாரத் திற்குரிய மட்கலன்கள், இரும்புப் பொருட்கள் ஆகியன காணப்பட்டன. பொதுவாகக் கல்லறைகளில் ஈமத்தாழிகள் காணப்படுவது புதுக்கோட்டை மாவட்ட ஈமச்சின்னங்களுக்குரிய தனியான சிறப்பியல்பு எனக் கொள்ளப்படுகிறது. எனினும், மனித எலும்புகள் தாழிகளின் உள்ளே காணப்படவில்லை. இம்மாவட்டத்தில் மேலும் பல இடங்களில் பல்வேறு கால கட்டங்களில் ஈமச் சின்னங்கள் அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் நிலையப்பட்டி, மொட்டை மலை(செல்லுகுடி) ஆரணிப்பட்டி, சடையப்பாறை, திருப்பூர், சுரந்தப்பட்டி, தச்சன்பட்டி ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 55).

4. தஞ்சாவூர் மாவட்டம்

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள கம்பர் மேட்டிலும் புதிய கற்கால மக்களைத் தொடர்ந்து பெருங்கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இங்கே இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் 1982-1984 ஆம் ஆண்டுக்காலப் பகுதிகளில் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது பெருங்கற்காலக் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கல வகையைச் சார்ந்த கிண்ணங்கள், சிவப்பு வண்ணம் தீட்டப்பட்ட கிண்ணங்கள் ஆகியவற்றோடு குறியீடுகள் பொறிக்கப்பட்ட மட்கலன்களும் கிடைத்துள்ளன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 24-26).

5. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம்

இங்கே மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளில் அழகரை, திருக்காமுபுலியூர் ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும் (Mahalingam, T. V. 1970 a). இவ்விரு இடங்களும் பெருங் கற்கால மக்களின் வசிப்பிடங்களே ஆகும். இவற்றுள் அழகரை காவிரி ஆற்றின் வடகரையிலுள்ளது. இவ்விடத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த குடியிருப்புகளோடு அவர்கள் படைத்த ஈமச்சின்னங்களும் காணப்படுகின்றன. இங்கே நிலவிய பண்பாட்டை மகாலிங்கம் மூன்று காலப்பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளார். இவ்விடத்திலே பெருங் கற்கால மக்கள் முதல் முதலாகக் குடியிருந்தார்கள் என்பதும் அகழ்வாய்வுச் சியின் மூலமாகவும் தெரிய வந்துள்ளது. கிடைத்த மட்பாண்டங்களில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், வெள்ளை வண்ணம் தீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவ்வகழ்வின் போது கிடைத்த மட்பாண்டங்களில் குறியீடுகள் பல காணப்படுவது இன்னொரு சிறப்பியல்பாகும். இவற்றின் எண்ணிக்கையை நாற்பத்தொன்பதாக அகழ்வாய்வுச் சியாளர் கொண்டு இவற்றுக்கும் இந்தியாவில் நிலவிய ஏனைய கலாசாரங்களில் குறிப்பாக சிந்துவெளி, தக்கணக் கல்-செம்புக் காலக் கலாசாரங்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள மட்பாண்டங்களுக்கும் குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

திருக்காமுபுலியூர் காவிரியின் தென்பகுதியிலுள்ள ஊராகும். இங்கே நடாத்தப்பட்ட அகழ்வின் போதும் இங்கே வாழ்ந்த மக்களது ஈமத்தாழி அடக்க முறைகள் பற்றிய செய்திகளும் கிடைத்துள்ளன. இவ்விடத்தில் நிலவிய கலாசாரத்தை மூன்று படைகளாக அகழ்வாய்வுச் சியாளர் பிரித்துள்ளனர். ஆரம்பப் படையில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும், வெள்ளை வண்ணம் தீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்களும் காணப்படுகின்றன. இப்படையின் அமைப்பைக் கொண்டு இதன் ஆரம்ப காலம் கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. இரண்டாவது படையின் காலம் கி.பி. 3ஆம் 4ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டென மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது படை இதற்குப் பிந்தியதே. இவ்விடத்தில் காணப்படும் மட்பாண்டங்களிலமைந்த குறியீடுகளும் இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இவ்விடத்தில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களைப் போன்றே கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலும் மட்பாண்டங்கள் காணப்படுவது ஈண்டு நினைவுகூர்ப்பாலது.

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்திலுள்ள கரூரில் தமிழகத் தொல்லியல் ஆய்வுத் துறையினர் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். இவ்வகழ்வின் போது குறியீடுகளுடன் கூடிய கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், உரோம மட்பாண்டங்கள், நாணயங்கள் ஆகியனவும் வெளிவந்தன. இத்துடன் காவிரிப் பள்ளத்தாக்கில் கருருக்கும் திருச்சிராப்பள்ளிக்குமிடையே உள்ள பகுதியில் மேற் கொள்ளப்பட்ட மேலாய்வின் பயனாக பெருங் கற்காலக் குடியிருப்புகள், ஈமச் சின்னங்கள் பலவும் செறிந்து காணப்பட்டுள்ளமை தெரிகிறது. இம்மாவட்டத்திலுள்ள மற்றுமோர் இடம் உறையூராகும். இது பண்டைய சோழரது தலைநகராக விளங்கியது. இப்பகுதியில் இரு தடவை சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியற்றுகையினர் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர் (I. A. R. 1964-65: 25). இவ்வகழ்வின்போது கிடைத்த சான்றுகளை மூன்று காலப்பிரிவுகளாக இவர்கள் பிரித்துள்ளனர். முதலாவது காலப் பிரிவை கி.பி. 1ஆம் 2ஆம் நூற்றாண்டுகள் என இவர்கள் கணித்துள்ளனர். இக்காலப் பகுதியில் கிடைத்த சான்றுகளில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், வெள்ளை வண்ணம் தீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், ரௌலற்றர், அறியாத மட்பாண்டங்கள், கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை. இம்மட்பாண்டங்கள் சிலவற்றில் குறியீடுகளும் இன்னும் சிலவற்றில் பிராமி எழுத்துகளும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இரண்டாவது காலப் பகுதியில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகக் காணப்பட இவற்றின் இடத்தில் சிவப்புக் கலவை பூசப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் காணப்படுகின்றன. இதன் காலம் கி.பி. 1ஆம் 2ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு வரையாகும். மூன்றாவது காலப்பகுதி கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு வரையென மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

6. பாண்டிச்சேரி மாநிலம்

இப்பகுதியில் கசால் என்பவரால் அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்ட முத்தராபாளையம், சோத்துக்கேணி ஆகியவை அடுத்ததாக நமது கவனத்தை ஈர்க்கின்றன (Sahney. W. 1965). இங்கே கிடைத்த ஈமச்சின்னங்கள் தாழி அடக்கங்களே ஆகும். அடக்கஞ் செய்த பின்னர் தாழிகளைச் சுற்றிக் கல்வட்டங்கள் அமைந்திருந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. இத்தாழிகளின் வெளிப்புறத் தோற்றங்களை மையமாகக் கொண்டு,

1. கூரிய முகப்பை உடைய அடித்தள அமைப்பைக் கொண்

2. முட்டை வடிவினதான அல்லது வட்ட வடிவான அடிப்பாகத் தைக் கொண்டவை.

3. சிறிய தோற்றத்துடன் உள்ள நல்ல மண் சேர்க்கையால் உருவாக்கப்பட்டவை.

என மூன்று வகையாக இவற்றை இவர் பிரித்துள்ளார்.

தமது அகழ்வின்போது சில தாழிகள் ஏனையவற்றை விடக் கூடிய ஆழத்தில் புதைக்கப்பட்டிருந்ததையும் இவர் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. சோத்துக்கேணியில் காணப்பட்ட நிவேதனப் பொருட்களில் மட்பாண்டங்களும் இரும்பாயுதங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. மட்பாண்டங்களாக இங்கே கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியன காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இரும்பினாலான பல்வகையான உபகரணங்களும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. தோற்ற அமைப்பில் இங்குள்ள மட்பாண்டங்கள் அரிக்கமேட்டிலுள்ள மட்பாண்டங்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இங்குள்ள தாழிகளில் ஒரு மனித எலும்புக்கூட்டிற்குப் பதிலாக இரண்டு அல்லது மூன்று எலும்புக்கூடுகள் புதைக்கப்பட்டிருந்ததைக் காண முடிகிறது. தாழிகளைத் தவிர, பதினாறு கால்களுடனான ஈமப் பேழையும், வெண்கலத்தினாலான கிண்ணங்களும் கிடைத்துள்ளன. மட்கலங்களில் குறியீடுகளும் உள. முடிவில் இங்கே கிடைத்த தாழிகளின் காலம் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாமென்று இவர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். இவ்விடத்தின் வடமேற்கே முத்தராபாளையம் அமைந்துள்ளது. இங்கே கிடைத்த தாழிகளுடன் ஈமப்பேழைகளும் கற்பதுக்கைகளும் ஈமச் சின்னவகைகளாகக் காணப்படுகின்றன. கற்பதுக்கைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இவை கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பிரமகிரியில் இருப்பவை போன்று துளைகளும், கவஸ்திகா வடிவ அமைப்பும் கொண்டுள்ளன என இவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இரும்பு, வெண்கலம் ஆகியவற்றில் செய்யப்பட்ட உபகரணங்கள் பலவும் இங்கே கிடைத்துள்ளன.

நந்தமேட்டிலும் கசால் அகழ்வை மேற்கொண்டபோது பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்திற்குரிய குவிந்த கழுத்துடைய மட்கலன்கள், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியன கிடைத்தன. ஆரோவில் பாண்டிச்சேரியிலிருந்து 15 கி.மீ. வடக்கே உள்ளது. 1984-1986 வரை இந்திய தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் இங்கே அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது பெருங்கற்காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வட்டம், ஈமத்தாழி, கற்பதுக்கை, கற்குவை ஆகியன இனங்காணப்பட்டன. கல்வட்டத்தை அகழ்ந்தபோது

முட்டை வடிவிலானதாகிய ஈமத்தாழியில் கறுப்பு நிற மட்வகையைச் சார்ந்த மூன்று கிண்ணங்களும் ஒரு மூடியும் கிடைத்தது. கல்வட்டம் இல்லாத ஒரு குழியில் ஈமத்தாழி கிடைத்தது. இவற்றை விட, கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கல வகையைச் சார்ந்த ஒரு குடுவை, நீண்ட கழுத்துடைய குடுவைப்பகுதி, இரும்புக் கோடரி ஆகியன இங்கே கிடைத்தன. 1.20 x 1 மீ. அளவுள்ள கற்பதுக்கையை அகழ்ந்தபோது தாழி ஒன்று காணப்பட்டது. இதன் விளிம்புப் பகுதியில் கைவிரல் அடையாளங்கள் உள். கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், பளபளப் பான கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், இரும்பினாலான கோடரி, சிறுகத்தி, நீண்டகத்தி, வாள் முதலியன தாழிக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 39-40).

பாண்டிச்சேரிப் பகுதியில் மேல் சாத்தமங்கலம் உளது. 1983இல் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் அகழ்வை இங்கு மேற்கொண்டபோது புதிய கற்காலக் கோடரியுடன், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கல ஓடுகள், வண்ணநீ தீட்டப்பட்ட மட்கல ஓடுகள், ரௌலர் மட்பாண்டங்கள், ஆம்போராச் சாடிகள் போன்றன கிடைத்தன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 35).

சங்க இலக்கியங்கள் வீரை, வீர பட்டினம் எனக் குறிப்பிடும் அரிக்கமேடும் இப்பகுதியிலேயே காணப்படுகின்றது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போன்று 1945இல், வீலர் இங்கே மேற்கொண்ட அகழ்விற்போது பெருங் கற்காலத்தைச் சார்ந்த கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியனவற்றுடன் உரோமாபுரியில் செய்யப்பட்ட அரிற்றையின், ரௌலர் மட்பாண்டங்கள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. இங்கே கிடைத்த உரோம மட்பாண்டங்களை மையமாக வைத்து இவ்விடத்தின் காலம் பற்றிய முடிவை வீலர் மேற்கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் அவர் இங்கு நிலவிய கலாசாரத்தின் காலம் கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டுக்குமிடைப்பட்ட காலமாக இருக்கலாம் என மதிப்பிட்டுள்ளார். பெருமாள் மலையில் ஐயப்பனால் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட தடயங்களை அல்சின் மீளாய்வு செய்தமை அவற்றின் பழமையை மேலும் விரிவுபடுத்தியது போன்று இவற்றையும் அண்மைக் காலத்தில் பல்வேறு இடங்களில் கிடைத்த தடயங்களை மையமாக வைத்து மீளாய்வு செய்யின் நல்ல பலன் கிட்டும். இதற்குக் கட்டியங் கூறி நிற்பது போன்று வீலரினால் அகழ்வு செய்யப்பட்ட பிரமகிரியில் கிடைத்த தடயங்கள் பற்றிய மீளாய்வு அமைந்துள்ளது. பிரமகிரியில் கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு அன்று வீலர் பெருங் கற்காலம் இவ்விடத்தில் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்கான ஆரம்பித்தது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆனால் இவற்றை அறிஞர் பலர் இன்று

மீளாய்வு செய்ததன் மூலம் பெருங் கற்காலம் இங்கே கி.மு. 800ஆம் ஆண்டளவிலே தோன்றிவிட்டது என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர். இதனால் அரிக்கமேடு பற்றிய மீளாய்வு மிக அவசியமாகிறது எனலாம்.

7. தென் ஆர்க்காடு மாவட்டம்

இம்மாவட்டத்திலுள்ள கொல்லூரிலும் பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்கள் கிடைத்துள்ளன. இங்கே இடுதுளையுடன் கூடிய கல்லறை ஒன்று அகழ்வு செய்யப்பட்டது. இதன் அடிப்பகுதியில் கருங்கற்பலகையும், மேலே மூடிக்கல்லும் காணப்பட்டது. இக்கல்லறையைச் சுற்றிக் கற்பலகைகள் வட்டமாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. தேவனூரிலும் இதே போன்ற கல்லறை காணப்பட்டுள்ளது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 44). இதே மாவட்டத்திலுள்ள திருவக்கரையிலும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் 1984-1985 ஆம் ஆண்டுகளில் நான்கு ஈமச்சின்னங்களை அகழ்ந்தனர். கற்குவை வகையைச் சார்ந்த இவ் ஈமச்சின்னங்களின் கல்வட்டங்கள் பெருங்கற்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வட்டமும் ஏறக்குறைய 4 மீ. விட்டத்தினை உடையது.

ஈமச்சின்னம் ஒன்றில் ஈமத் தாழியை மூடுவதற்கான கற்பலகை, மற்றும் பல வகைக் கற்களும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன. இவற்றுடன் சொரசொரப்பான மட்கலன்களும், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்களும் காணப்பட்டன. இரண்டாவது ஈமச் சின்னத்தின் நடுவில் பெருங்கற்காலத்தைச் சேர்ந்த மட்கலன்களுடன் வெள்ளி வளையத்துடன் இணைந்த மணி ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. 4.75 மீ. அளவுடைய கல்வட்டமே மூன்றாவது ஈமச்சின்னமாகும். அகழ்விற்போது கற்பலகைகளும், பெருங்கற்கால மட்கலன்களும் கண்ணாடியிலான மணிகளும் வெளிவந்தன. இறுதியாக அகழ்வு செய்யப்பட்ட ஈமச்சின்னத்தின் விட்டம் 5.5 மீ. ஆகும். கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், சொரசொரப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், வழவழப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியன இங்கே கிடைத்துள்ளன.

ஒருங்கிணைத்து நோக்கும் போது இவ்வகழ்வின் போது கிடைத்த பொருட்களில் இரும்புப் பொருட்கள், அரிய கல்மணிகள், புதிய கற்காலக் கைக்கோடரி, மெருகுக்கல் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 60-62). வரிகல் என்ற இடமும் இம்மாவட்டத்திலுள்ள மற்றுமொரு பெருங்கற்கால மையமாகும். இங்கே அலெக்சாண்டர் நீ கல்திட்டை ஒன்றை

அகழ்வாய்வு செய்திருந்தார். அப்போது கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், ஆகியன கிடைத்தன. இவற்றுள் தாழிகள், தாங்கிகள் ஆகியன முக்கியமானவையாகும் (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ.1995: 72).

8. வடஆர்க்காடு மாவட்டம்

பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திற்குரிய மோட்டர் இம்மாவட்டத்திலுள்ளது. இதன் மேற்கு மலை அடிவாரப் பகுதியில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட கல்வட்டங்கள் இருப்பதை பி. நரசிம்மையா கண்டுபிடித்தார். இவை 3.5 மீ-12 மீ வரை விட்டங்களையுடையவை. கல்வட்டம் ஒன்றில் மனித உருவமுள்ள தாய்த் தெய்வக்கல் உள்ளது. 1978-1979 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் நான்கு குழிகளை அமைத்து இங்கே அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். இவ் ஈமச் சின்னங்கள் கற்பதுக்கை வகையைச் சார்ந்தவையாகும். இவற்றில் ஒன்றில் எதுவித எச்சமும் காணப்படவில்லை. மற்றைய மூன்றிலும் மட்கலன்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை சக்கரத்தில் வளையப்பட்டவை ஆகும். வழவழப்பான கறுப்பு-சிவப்பு, கறுப்பு, சிவப்பு நிறங்களை உடையவை. எனினும், சிவப்பு நிற மட்கலன்களே இவற்றுள் விதந்து காணப்பட்டன. இவற்றுள் காலுடன் கூடிய கூம்பு வடிவ மட்கலன்கள், அகன்ற வாயிணையுடைய மட்கலன்கள், நீண்ட கழுத்துடைய மட்கலன்கள், தாங்கிகள், கிண்ணங்கள், போன்றவை முக்கியமானவையாகும். கால்களையுடைய ஈமப் பேழைகளின் உள்ளே மனித எலும்புகள் காணப்பட்டன. ஈமப் பேழைகளை ஒட்டியவாறு பாணைகள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. இம்மட்கலன்கள் சிலவற்றில் பறவை எலும்புகளின் எச்சங்கள், சிறிய இரும்புக்கத்திகள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. மேற்கூறியவாறு ஈமச்சின்னம் ஒன்றிலுள்ள தாய்த் தெய்வ உருவக்கல் தெற்கு நோக்கிய நிலையில் உள்ளது. இது 3.25 மீ. அகலமும், உயரமும் உடையது. மனித உருவம் போன்று வடிவமைக்கப்பட்ட இக்கல்லானது பெருங்கற்கால மக்கள் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினை உறுதிப்படுத்துகிறது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 69-72).

மலையாம்பட்டு இம்மாவட்டத்திலுள்ள மற்றொரு பெருங்கற்காலக் கலாசார மையமாகும். இங்கே ஈமச்சின்னங்கள் அதிகம் உள. 1970-1971 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் இங்கே அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். கீழ் மண்ணடுக்குகளில் பெருங்கற்காலத்தைச் சார்ந்த கையினால் மற்றும் சக்கரத்தினால் செய்யப்பட்ட கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், மெருகூட்டப்பட்ட மட்கலன்கள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. இங்கே கிடைத்த மெருகூட்

டப் படாத வெளிறிய மட்கலன்களைக் கொண்டு புதிய கற்காலம் தொட்டு மக்கள் இங்கே வாழ்ந்தனர் எனக் கருதப்படுகிறது. அத்துடன் இவ்விடத்தில் பெருங்கற்காலக் கலாசாரம் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரை காணப்பட்டது எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. இதனை அடுத்த காலப்பகுதியாகிய கி.பி. 3 - கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய காலிவண்ணம் பூசப்பட்ட மட்கலன்கள், பழுப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 67-68).

கல்லேரி மலையும் இங்குள்ள மற்றொரு முக்கிய இடமாகும். இங்கே 1978-1979ஆம் ஆண்டுகளில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சொர சொரப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், மூடியுடன் கூடிய கிண்ணங்கள், தட்டுகள், சாடிகள், பளபளப்பான கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், தாங்கிகளுடன் கூடிய வட்டிகள் ஆகியன கிடைத்தன. உடைந்த நிலையிற் கிடைத்த ஈமத்தாழியில் மண்டை ஓடுகளும், கை எலும்பும் வெளிவந்தன. பகடைக்காய்கள், கண்ணாடி - சங்கினாலான வளையல்கள், இரும்புக் கசடுகள் ஆகியவற்றோடு கீழ்மண் அடுக்கில் புதியகற்காலப் பண்பாட்டுக்குரிய கோடரியும் கிடைத்துள்ளன. இதனால் புதிய கற்கால மக்களே பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தைப் படைத்தனர் எனக் கொள்ள வாய்ப்புள்ளது. பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தின் காலம் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி.1ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கருதப்படுகிறது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 26-28).

பெருங் கற்காலக் கலாசாரம் காணப்பட்ட இன்னொரு இடம் ஓடுகத்தூராகும். இங்கே பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்கள் பெருமளவு உள்ளன. இவற்றுள் மூன்றினை 1916இல் ரிச்சர்டும், ரி.என். ஹியர் - சேயும் அகழ்வாய்வு செய்தனர். ஈமக்குழி ஒன்றின் மேற்பரப்பில் காணப்பட்ட கல்வட்டத்தின் விட்டம் 43 அடியாகும். இவ்விமச்சின்னம் கற்பலகையினால் மூடப்பட்டிருந்தது. கற்பதுக்கை வகையைச் சார்ந்த இது பின்னர் அகழ்வு செய்யப்பட்டது. இரண்டாவது ஈமக்குழியின் கல்வட்டத்தின் விட்டம் 56 அடியாகும். இதுவும் ஒரு கற்பதுக்கை ஆகும். இடுதுளையுடனான இதன் உயரம் 5 அடியாகும். மூன்றாவது கல்லறையின் கல்வட்டத்தின் விட்டம் 34 அடியாகும். இவ்வகழ்வின் போது நீண்ட கழுத்துடைய மட்கலன்கள், சிறிய மட்கலன்கள், சாடிகள், கூம்பு வடிவ மட்கலன்கள், இரும்பினாலான நீண்ட கத்திகள், குறுவாள், கோடிகள், சிறிய கத்திகள், அம்பு முனைகள், சங்கினாலான பொருட்கள், புதிய கற்காலத்தைச் சேர்ந்த

தேய்ப்பான், அரைக்கும் கல் போன்றவனவும் கிடைத்தன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995: 23-24).

புதிய கற்காலத்தைத் தொடர்ந்து பெருங்கற்கால மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் இம்மாவட்டத்திலுள்ள பையம்பள்ளியும் ஒன்றாகும். பெருங்கற்கால கலாசாரத்திற்குரிய மண்ணடுக்குகள் 1 மீ. — 1.5 மீ. வரை தடிப்புடன் காணப்படுகின்றன. இம்மண்ணடுக்குகளில் மூன்று தரைப்பகுதிகளும், குச்சி நடு குழிகளும் இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இக்கால மக்கள் வட்ட வடிவிலான வீடுகளில் வாழ்ந்தனர். இவற்றின் விட்டம் 1.5மீ-3மீ. வரை ஆகும். முட்டை வடிவிலுள்ள வீடுகளில் ஒன்று 1.47.மீ-4மீ. வரை விட்டமுடையதாகவுள்ளது. இவற்றின் தரைகள் கற்களால் பரவப்பட்டிருந்தன. இம்மக்கள் கறுப்பு-சிவப்பு, கறுப்பு, சிவப்பு நிற மட்கலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வரிசையில் மூடிகள், தாங்கிகள், மூன்று கால்களையுடைய சாடிகள் ஆகியனவும் அடங்கும். பானைகளிலும் அலங்கார வேலைப்பாடுகள் உள. கூம்பு வடிவப் பொருட்கள் சிலவும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை விடச் சுடுமண் பொருட்கள், அரிய கல்மணிகள், காதணிகள், சுடுமண்ணினாலான விளக்குகள், வளையல்கள் ஆகியனவும் வெளிவந்துள்ளன. இங்கே கிடைத்த கல்லிலாலான வார்ப்படம் தங்கத்தை உருக்கப் பயன்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

பையம்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள குகைகளில் புதிய, பெருங்கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் உள. இம்மண்ணடுக்குகள் 0.50.மீ-1.மீ வரை தடிப்புடையனவாகும். மூன்று ஈமச்சின்னங்கள் இங்கே அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்டன. இவை கல்வட்ட வகையைச் சார்ந்தவையாகும். ஈமக்குழி ஒன்றில் மனித எலும்புக் கூடு காணப்பட்டது. இவற்றுடன் ஈமப் பொருட்களாக மட்கலன்கள், இரும்புப் பொருட்கள், சுடுமண் மணிகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. பிறிதொரு ஈமக் குழியில் ஈமப் பொருட்களுடன் 24 கால்களையுடைய ஈமப் பேழை ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 18-20).

பையம்பள்ளி, செங்கமேடு ஆகிய இடங்களிலும் புதிய கற்காலத்தைத் தொடர்ந்து பெருங் கற்காலப் பண்பாடு காணப்படுகிறது. செங்கமேட்டில் நிலவிய பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டின் காலம் கி.மு. 700ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாமென பனர்ஜி குறிப்பிட்டுள்ளார். காரணம் இவ்விடத்திலே காணப்படும் கலாசாரப்படை மூன்று மீற்றர் அளவுக்குக் கனமாக இருப்பதே ஆகும் (Banerjee. N.R. 1956: 43-46). இவ்விடத்திலே புதிய கற்காலம் இதே காலத்தில் முடிவடையப் பெருங் கற்காலம் உடனடியாகத் தோன்றியது என்றும் இவர் கூறியுள்ளார். ஆனால் கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள கல்லூரில் புதிய கற்கால, பெருங் கற்காலக் கலாசாரங்கள் சந்திக்கும் படை C14காலக்

கணிப்பினால் கி.மு.1000ஆம் ஆண்டெனக் கொள்ளப்படுவதால் (Nagaraja Rao. 1971: 14-15) செங்கமேட்டில் நிலவிய பெருங் கற்கால, புதிய கற்காலச் சந்திப்பும் இதற்குச் சற்றுப் பின்னராக அமைந்திருக்கலாம் எனக் கொள்ளல் பிழையாகாது. இவ்வாறே பையம் பள்ளியிலும் புதிய கற்காலத்தைத் தொடர்ந்து பெருங் கற்காலம் காணப்படுகிறது. பையம்பள்ளி, செங்கமேடு ஆகிய இடங்கள் புதிய கற்கால, பெருங் கற்கால மக்கள் குடியிருந்த இடங்களாகக் காணப்படுவதோடு புதிய கற்காலக் கலாசாரம் பெருங் கற்காலக் கலாசாரமாக மாற்றம் பெற்றதை விளக்குமிடங்களாகவும் இருக்கின்றன.

9. செங்கற்பட்டு மாவட்டம்

இங்கு பல ஈமச் சின்னங்கள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன (Banerjee. N.R. and Srinivasan. K.R. 1953; Banerjee. N.R. 1956a 1956b). இவற்றுள் சானூர், குன்னத்தூர், அமிர்தமங்கலம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். சானூரில் பனர்ஜியும் செளந்தரராஜனும் ஐந்து ஈமச் சின்னங்களை அகழ்ந்துள்ளனர் (Banerjee.N.R. and Soundarajan. K.V. 1959: 4-43), இவற்றுள் இரண்டு கற்குவை வகையைச் சார்ந்த ஈமச் சின்னவகையாகவும், மூன்று கல்திட்டை வகையைச் சார்ந்த ஈமச்சின்ன வகையாகவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றை விரிவாக நோக்கும்போது முதலாவது ஈமச்சின்னம் கற் றிட்டை ஆகும். முழுவதும் கற்குவியலால் மறைக்கப்பட்ட இச்சின்னத் தின் விட்டம் 33 அடியாகும். இது தரையிலிருந்து 4 அடி உயரமுடையதாகவுள்ளது. ஏழு பெரிய கற்களால் கல்லறை போன்று அமைக்கப்பட்ட இதன் நீளம் 9 அடியும், அகலம் 5 1/2 அடியுமாகும். வெவ்வேறு அளவுகள் கொண்ட 5 ஈமப் பேழைகள் இதற் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றுக்கு மூடியும் கால்களும் உள. இதில் 50 மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துள்ளன. 45 அடி விட்டத்தைக் கொண்ட கற் றிட்டை இரண்டாவது ஈமச் சின்னமாகும். இதில் மூன்று பேழைகள் இருந்தன. இவற்றைச் சுற்றி 25 மட்பாண்டங்கள் ஈமப் பொருட்களாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. பேழைகளிலும் அலங்கார வேலைப்பாடுகள் உள. கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களில் கிண்ணங்கள், தட்டுகள் பிரதானமானவையாகும். இவற்றுடன் மூன்று கால்களையுடைய சாடியும் கிடைத்துள்ளது. இரும்பினாலான தாங்கி, அரிவாள், கத்தி, அம்புமுனை, ஈட்டிமுனை, தூண்டில் ஆகியவற்றோடு எலும்புகளும் இங்கே கிடைத்த பிற பொருட்களாகும்.

மூன்றாவது கல்திட்டையின் விட்டம் 18 அடியாகும். இது பெட்டி போன்று ஆறுபெரிய கற்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இதன் மேல்

மூடிக்கல்லும் காணப்பட்டது. இதனுள்ளே சிதைந்த நிலையில் ஈமப்பேழை கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லாமாகக் கிடைத்த 42 மட்கலன்களில் கிண்ணங்கள், குடுவைகள், பாணைகள், மூன்று கால்களையுடைய சாடிகள் ஆகியன பிரதானமானவையாகும். ஈமச்சின்னம் நான்காவது கற்குவை வகையைச் சார்ந்ததாகும். இதன் கல் வட்டத்தின் விட்டம் 23 அடியாகும். கால்களுடனான பேழை குழியிற் காணப்பட்டாலும் கூட இதில் எலும்புகள் கிடைக்கவில்லை. கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், இரும்பினாலான மூன்று உளிகள் ஆகியனவும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. ஐந்தாவது ஈமச்சின்னமும் கற்குவை வகையையே சார்ந்ததாகும். இதன் கல்வட்டத்தின் விட்டம் 50 அடியாகும். இதனை அகழ்ந்த போது கற்பதுக்கையோ அன்றி ஈமப் பேழையோ இதனுள் காணப்படவில்லை. இதில் எழுபதுக்கு மேற்பட்ட மட்கலன்களும், மனித, விலங்குகள் ஆகியவற்றின் எலும்புகளும் கிடைத்துள்ளன. இரும்பினாலான ஈட்டிமுனை, அம்பு முனை, குறுவாள், குதிரையின் கடிவாளம், கத்தி, சுரண்டி, நீண்டகத்தி, உளி, சங்கினாலான பொருட்கள் போன்றனவும் இதில் கிடைத்துள்ளன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995:48-51).

ஒருங்கிணைத்து நோக்கும்போது இவ் ஈமச்சின்னங்கள் யாவும் கல்வட்டத்துடனேயே காணப்படுகின்றன. இவ்வட்டத்தின் விட்டம் 18 அடி தொடக்கம் 50 அடி வரையாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும் இவ்வீமச் சின்னங்கள் ஈமப் பேழைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்கங்களையே உள்ளடக்கிக் காணப்படுகின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சில இடங்களில் ஐந்து பேழைகள் ஒன்றாகவும் இன்னும் சில தனித்தனியாகவும் காணப்படுகின்றன. இப்பேழைகள் போன்றே மட்பாண்டங்களின் எண்ணிக்கையிலும் ஒவ்வொரு ஈமச் சின்னத்திற்கும் இடையே வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. சிலவற்றில் இவற்றின் எண்ணிக்கை எழுபதுக்குக் குறையாமல் காணப்பட, இன்னும் சிலவற்றுள் இவை இருபத்தைந்தாகவே உள. இம்மட்பாண்டங்கள் பல குறியீடுகளுடனும் காணப்படுகின்றன. இங்கே கிடைத்த இரும்பினாலான உபகரணங்களில் ஈட்டிகள், கத்திகள், கிறிசுகள், ஈட்டி முனைகள், அரிவாள்கள், உளிகள், குதிரைக் கடிவாளங்கள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவற்றுடன் அம்மி, குழவி என்பனவும், கார்னீலியன் போன்ற பொருட்களின் செய்யப்பட்ட மணிவகைகள், சுடுமண்ணினாலான மணிகள், சங்கு மணிக் கோர்வைகள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன (Krishnaswami. V.D. and Soundararajan. K.V. 1957).

மக்களது குடியிருப்புகளோடு கூடிய ஈமச்சின்னங்கள் காணப்படும் இடங்களில் குன்னத்தூரும் ஒன்றாகும் (I.A.R. 1955-56:23, 1956-57:31-34, 1957-58: 37-38). இங்கே 1955-58 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது எட்டு ஈமச்சின்னங்களில் எட்டுக் குழிகளும், ஊரிருக்கைப் பகுதியில் இரண்டு குழிகளும் இடப்பட்டிருந்தன. கற்குவை வகையைச் சார்ந்த முதலாவது ஈமச்சின்னத்தின் ஈமக்குழி செவ்வக வடிவமுடையது. இதில் 26 மட்கலன்களும் இரும்பினாலான 7 கருவிகளும் கிடைத்துள்ளன. இரண்டாவது ஈமச்சின்னம் கற்பதுக்கை வகையைச் சார்ந்ததாகும். இது மக்களால் சிதைக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட இதனுள் உடைந்த இரும்புக்கத்தி, சுடுமண்மணி, செம்பினாலான பூசை மணி ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன.

கற்குவை வகையைச் சார்ந்த மூன்றாவது ஈமச்சின்னத்தில் கல்வட்டம் காணப்பட்டுள்ளது. அகழ்வின் போது கிடைத்த ஈமப் பேழையில் மனிதனுடைய எலும்புகளும் இரும்பினாலான கைவளையல்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய சுருள் வளையல்கள் ஆதிச்ச நல்லூரில் கிடைத்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஈமச்சின்னம் நான்கும் கற்குவை வகையைச் சார்ந்ததாகும். இதனைச் சுற்றி 32, 17 அடிகளை விட்டமாகக் கொண்ட இரண்டு வட்டங்கள் காணப்பட்டன. நடுவில் 14 x 7 x 6 அடி அளவுள்ள ஈமக்குழி அமைந்திருந்தது. இது கற்பலகையால் மூடப்பட்டிருந்தது. குழியின் வடக்குப் பக்கத்தில் மட்கலன்களாலான தட்டு, தாங்கி, மூன்று கால்களையுடைய சாடி, தாழி போன்றன வைக்கப்பட்டிருந்தன, இரும்பினாலான கோடரி, ஈட்டிமுனைகள், கத்தி, ஆணி, குதிரைக் கடிவாளங்கள் ஆகியனவும் இங்கே கிடைத்துள்ளன.

ஈமச்சின்னம் ஐந்தும் கற்குவை வகையைச் சார்ந்ததாகும். இவ் ஈமச்சின்னத்தின் கல்வட்டத்தின் விட்டம் 35 அடியாகும். இதன் நடுவில் 13 x 9 x 6 அடி அளவுள்ள குழியில் 7 அடி நீளமும் 3 அடி அகலமும் கொண்ட ஈமப் பேழை கிழக்கு மேற்காக வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஈமப் பேழைக்கு வரிசைக்கு 7 கால்கள் வீதம் 3 வரிசையில் 21 கால்கள் இருந்தன. இதன் உள்ளே கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், 5 அடி நீளமுள்ள இரும்பு ஈட்டி ஆகியனவும், இதனைச் சுற்றி ஈட்டி முனை, கத்தி, குறுவாள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. மேற்கூறிய ஈமப்பேழையை விட இக்குழியில் 8 கால்களையுடைய ஈமப் பேழை ஒன்றும், 6 கால்களை உடைய ஈமப் பேழை ஒன்றும் கிடைத்துள்ளன. இம்மூன்று பேழைகளுக்கும்

துளையுடன் கூடிய மூடிகள் உள். இப்பேழைகளுக்குள்ளும் மட்கலன்களும், இரும்புக் கருவிகளும் கிடைத்துள்ளன.

ஆறாவது ஈமச் சின்னத்தில் உடைந்த நிலையிலுள்ள ஈமத்தாழிகளும், செப்புக் கிண்ணம் ஒன்றில் அரிசித்தவிடும் கிடைத்துள்ளது. ஏழாவது ஈமச்சின்னமும் மூன்றாவது ஈமச்சின்னம் போன்ற அமைப்பையுடையது. இதில் 2 அடி நீளமுள்ள ஈமப்பேழை ஒன்று மூடியுடனும், நான்கு கால்களுடனும் காணப்பட்டது. இதன் உள்ளும் வெளியிலும் மட்கலன்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. எட்டாவது ஈமச்சின்னம் அழிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட, இதில் 12 கால்களையுடைய 6 அடி நீளமுள்ள ஈமப்பேழை ஒன்று கிடைத்துள்ளது. மண்டையோடு, எலும்புகள், கிண்ணம், தட்டு, தாங்கிகள், மூடிகள் போன்ற மட்கலன்கள் கத்தி, உளி ஈட்டிமுனை போன்ற இரும்புப் பொருட்கள் ஆகியனவும் இதில் கிடைத்த பிற பொருட்களாகும்.

ஊரிருக்கைப்பகுதியில் இடப்பட்ட இரு குழிகளில் மூன்று பண்பாட்டுப் பிரிவுகள் இனங் காணப்பட்டன. முதற் பண்பாடு இரு உட்பிரிவுகளை உள்ளடக்கிக் காணப்பட்டது. இதன் முதலாவது பிரிவில் களிமண்ணினாலான சுடுமண் கழிநீர்க் குழாய்கள் காணப்பட்டன. இரண்டாவது பிரிவில் சரளைக் கற்களால் கட்டப்பட்ட சுவர்ப்பகுதி இனங்காணப்பட்டுள்ளது. இதன் நீளம் 9 அடியாகும். பெருங்கற்காலத்தைச் சார்ந்த இப்பண்பாட்டில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், வழுவழப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், மூடிகள், கிண்ணங்கள், தாங்கிகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. முதற் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே இரண்டாவது பண்பாட்டுப்பிரிவும் காணப்படுகிறது. இப்பிரிவில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் காணப்பட்டாலும், சிவப்பு நிற மட்கலன்களே விதந்து காணப்படுகின்றன. வரலாற்றுக் காலத்தைச் சார்ந்த இப்பிரிவில் உறை கிணறுகள், அரிய கல்மணிகள், செப்பு நாணயங்கள், சுடுமண் பொம்மைகள், சுடுமண் முத்திரைகள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. மூன்றாவது பண்பாட்டுப் பிரிவு பிந்திய காலத்திற்குரியது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995: 83-87)

1955ஆம் ஆண்டில் பனர்ஜி அமிர்தமங்கலத்தில் அகழ்வை மேற்கொண்டார் (Banerjee. N.R. Ramachandran, K.S. and Bose H.K. 1966). இவ்விடத்தில் இருநூற்றைம்பதிற்கும் குறையாத தாழிகள் காணப்பட்டன. இவற்றுள் பல உடைந்த நிலையிலும் ஏனையவை பூரணமான நிலையிலும் வெளிக் கொணரப்பட்டன. இத்தாழிகள் யாவும் கையினால் செய்யப்பட்டிருந்ததோடு பல்வகைத் தோற்றங்களிலும் அமைந்திருந்தன. அடிப்பாகம் சிலசமயம் கூராகவும் அமைந்த தாழிகளும் உள். இத்தாழிகளில் இறந்தோரது முக்கிய எலும்புகளான

தலை, கால் எலும்புகள் காணப்படுகின்றன. இவை யாவும் இத்தாழிகளின் அடிப்பகுதியிலேதான் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு மேலே அநேகமாக மூன்று அல்லது நான்கு மட்பாண்டங்களை இட்டனர். மட்பாண்ட வகைகளில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியனவும் அடங்கும். இறுதியில் ஒருசில இரும்பினாலான உபகரணங்களை இட்ட பின்னரே மண்ணினால் தாழிகளை நிரப்பினர். இத்தாழிகளை ஈற்றில் பெரிய சட்டிகளால் மூடிவிடுவதும் இக்கால மரபாக இருந்தது. சிலசமயம் இம்மூடிகளுக்கு வெளியே கூட மட்பாண்டங்கள் காணப்பட்டன. இறுதியாகத் தாழிகளை அடக்கிக் குழிகள் மூடப்பட்டன.

இனி இங்கே அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஈமச்சின்னங்கள் பற்றி விரிவாக ஆராய்வோம். எல்லாமாக மூன்று ஈமச்சின்னங்கள் அகழப்பட்டன. முதலாவது ஈமச்சின்னத்தில் எவ்வித பொருட்களும் கிட்டவில்லை. இரண்டாவது ஈமச்சின்னத்தில் 5 ஈமத்தாழிகள் கிடைத்தன. முதலாவது தாழி உடைந்த நிலையிற் காணப்பட இதன் அருகில் காணப்பட்ட இரு பாணைகளில் ஒன்று நல்ல நிலையிலும் மற்றொன்று உடைந்த நிலையிலும் வெளிக்கொணரப்பட்டன. இரண்டாவது தாழியும் உடைந்து காணப்பட இதனருகில் வைக்கப்பட்டிருந்த மட்கலன்களில் இரண்டு கறுப்பு-சிவப்பு நிற வகையையும், ஒன்று சிவப்பு நிற வகையையும் சார்ந்துள்ளன. மூன்றாவது தாழியின் அடிப்பகுதி மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. நான்காவது தாழி மிகப்பெரியதாகும். இதில் மண்டை ஓடுகள், எலும்புகள், பற்கள், மட்கலன்கள் ஆகியன வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஐந்தாவது தாழியின் அருகில் பலவகையான கிண்ணங்கள், தட்டுகள், வட்ட வடிவத்தாங்கிகள், சாடிகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. மட்கல வகையில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்புநிற மட்கலன்கள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

மூன்றாவது அகழ்வுக்குழிகளாக இரண்டு அமைந்தன. முதலாவது குழியில் (3அ) ஒரே ஒரு தாழி மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியவற்றோடு இதில் மனிதனின் பற்களும் குழந்தையின் எலும்புகளும் கிடைத்துள்ளன. இரண்டாவது குழியில் (3ஆ) ஐந்து ஈமத்தாழிகள் கிடைத்துள்ளன. இதில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், எலும்புகள் ஆகியவற்றோடு இரும்பினாலான 96 நீண்ட கத்திகளும் காணப்பட்டன. இவ்விடத்தில் பெருங்கற்காலத்தின் ஆரம்பம் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளப்படுகிறது (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ 1995: 35-38).

இத்தாழிக்காடு பற்றி பனர்ஜி குறிப்பிடும்போது, இங்கே காணப்படும் ஈமச் சின்னமாகிய தாழி அடக்க முறை ஏனைய பெருங்கற்கால அடக்க முறைகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது மிக எளிமை பொருந்தியதாகக் காணப்படுவதும், தாழிகளைச் சுற்றி வழக்கமான கல்வட்டங்கள் இல்லாது காணப்படுவதும், இவற்றிலே நிவேதனப் பொருட்களாக இடப்பட்ட மட்பாண்டங்கள், இரும்பினாலான உபகரணங்கள் ஆகியவை எண்ணிக்கையிலே மிகக் குறைந்து காணப்படுவதும், மனித எலும்புகள் மிகக் குறைந்தே காணப்படுவதும், இவை யாவும் வழக்கமான பெருங் கற்கால அடக்க முறையின் சிறப்புக் குன்றிய நிலையையும், இதனால் காலத்தால் இம்முறையினது பிந்திய நிலையையும், எடுத்துக் காட்டுகின்றன என அபிப்பிராயப்பட்டுள்ளார். எனினும் இத்தாழிகளைக் குழிகளில் இறக்குவதற்காக வெட்டிய குழிகளின் விளிம்புகளில் காணப்படும் ஒரு சில கற்களைக் கொண்டு ஆரம்பத்தில் கல்வட்டம் இவற்றைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கலாமென இவர் கருதுகிறார். பிற்காலத்தில் இக்கற்கள் அகற்றப்பட்டுமிருக்கலாம். இதே மாவட்டத்திலுள்ள சானூர், குன்னத்தூர் ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஈமச் சின்னங்களிலே காணப்படும் நிவேதனப் பொருட்களோடு ஒப்பிடும் போது இங்கு காணப்படும் பொருட்கள் எண்ணிக்கையிலே குறைவாகக் காணப்பட்டாலும் கூட, வெறும் பொருட்களின் எண்ணிக்கையை மட்டுமே கருத்திற் கொண்டு இத்தாழிகளை ஏனைய பகுதிகளில் காணப்படுவனவற்றை விடக் காலத்தால் பிந்தியவை என்று பனர்ஜி கருதுவது பொருத்தமுடையதாக அமையவில்லை.

பெரும்பாலும் இடுகாடுகள் பல்வேறு காலப்பகுதி மக்களால் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டவையே. இதனால் ஒரு இடுகாட்டின் காலத்தை அங்கேயுள்ள பல்வேறு மையங்களில் அகழ்வதன் மூலமும், அவ்வகழ்வன்போது கிடைத்த பொருட்களை விஞ்ஞான ரீதியான காலக் கணிப்புக்கு உட்படுத்தல் மூலமுமே அறிந்து கொள்ளலாம். இது மட்டுமன்றி நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட வண்ணம் தாழிகளை அடக்கக் செய்யும் மரபு புதிய கற்காலத் தொட்டுத் தொடர்ச்சியாக வந்த மரபென்பதையும் மறக்கக் கூடாது. இதனால் அமிர்தமங்கலத்திற் காணப்படும் மிக எளிமையான அடக்கமுறை இப்பண்பாட்டின் ஆரம்பத்தை ஏன் எடுத்துக்காட்ட முடியாது என்ற கேள்வி எழுகிறது. பொதுவாகவே எம்முறைகளிலும் அவற்றின் ஆரம்பம் மிக எளிமையாகவே இருந்து, காலகதியிலேயே தான் வளர்ச்சி காணப்படுகின்றது. அத்துடன் தமிழகத்திலே குறிப்பாகக் கொற்கை, ஆதிச்சநல்லூர் ஆகிய

இடங்களிற் காணப்படும் தாழி அடக்க முறை பழமை வாய்ந்தது என்பதும் நினைவு கூர்ப்பாலது. ஆதிச்சநல்லூரைப் போன்று அமிர்தமங்கலமும் ஒரு தாழிக்காடே ஆகும். சானூர், குன்னத்தூர் ஆகிய இடங்களில் கூட ஈமப் பேழைகளில் அடக்கக்ஞ செய்யும் மரபு பேணப்பட்டது எனவும் கொள்ளலாம்.

பண்டைய தமிழக நகரங்களில் காஞ்சிபுரமும் ஒன்றாகும். இங்கே உள்ள பல்லவமேடு பரீட்சார்த்த குழிகள் மூலம் பரிசோதிக்கப்பட்டது (I.A.R. 1953-54). இதனை அடுத்து இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் சங்கரர் மடம் அமைந்த பகுதியில் அகழ்வுகளை மேற்கொண்டனர். இவ்வகழ்வன்போது மூன்று காலங்களைச் சார்ந்த கலாசாரக் கூறுகள் இவர்களால் இனங்கண்டு கொள்ளப்பட்டது. இதில், ஆரம்பகாலப் பிரிவு A, B என இரு உபபிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இவற்றில் A பிரிவே எமது ஆய்வில் முக்கியமானது. இப்பிரிவின் ஆரம்பப் படையில் கறுப்பு- சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், கறுப்புக் கலவை தோய்ந்த மட்பாண்டங்கள் காணப்பட இதன் மேற்பகுதியில் உரோமரது ரெளலற்றர் மட்பாண்டங்களும், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சாதவாகனரது நாணயங்களும், பல சுடுமண் பாவைகளும் கிடைத்துள்ளன. இதனால் காஞ்சிபுரத்திலும் பெருங்கற்கால மக்களின் படர்ச்சி காணப்பட்டது தெளிவாகின்றது.

பொதுவாகப் பெருங் கற்காலம் பற்றிய சான்றுகள் பெருமளவுக்கு ஈமச் சின்னங்களின் அகழ்விலிருந்தே பெறப்படுகின்றன. இதற்கு இக்கால மக்கள் நிவேதனமாக இறந்தோருக்கு அளித்த பொருட்கள் இச் சின்னங்களில் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது மட்டும் காரணமல்ல. பெருங் கற்கால மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகள் பற்றிய சான்றுகள் அருகிக் காணப்படுவதும் இன்னொரு காரணமாகும். அதனால் தமிழகப் பெருங் கற்கால ஆய்வில் இக்கால மக்கள் பற்றிய சான்றுகளைத் தரும் குடியிருப்புகளைக் கண்டுபிடித்து அவை பற்றி மேலும் விரிவான ஆய்வை மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கிறது. அத்துடன் இக்குடியிருப்புகள், ஈமச் சின்னங்கள், வயல்கள், குளங்கள் ஆகியவற்றுக்கும் இதே காலத்தில் நிலவிய சூழல், மூலப்பொருட்களுக்குமிடையே அமைந்த தொடர்புகள் பற்றியும், இக்கால மக்கள் சுற்றாடலை எவ்வாறு பயன்படுத்திச் சூழலை மாற்றினர் என்பது பற்றியும் நிறைய ஆராய இடமுண்டு.

10. சென்னை மாவட்டம்

சென்னைக்கு அருகில் உள்ள பல்லாவரம் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க கது. 1863இல் இங்கே தான் முதல் முதலாகப் பழங்கற்காலக் கைக்கோடரிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவ்விடம் காட்ரிங்டனால் அகழ்வு செய்யப்பட்டபோது பெருங்கற்காலத்திற்குரிய ஈமத்தாழிகள், பேழைகள் ஆகியன கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவற்றுடன் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியனவற்றுடன் 16 கால்களையுடைய ஈமப் பேழைகளும் கிடைத்துள்ளன. புதிய கற்காலக் கைக்கோடரி, கிண்ணங்கள், தட்டுகள், ஆறுகால்களுடன் கூடிய சாடிகள், கறுப்பு நிறத்தில் வெண்மை நிறம் தீட்டப்பட்ட மட்கலன்கள், இரும்பினாலான அரிவாள், குறுவாள், சுடுமண் பொம்மைகள் ஆகியன இங்கு கிடைத்த பிற பொருட்களாகும் (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 63-64).

இவ்வாறே சென்னையின் கீழ்ப்பாக்கத்திலுள்ள டைலர்ஸ் ரோட்டில் 1934-1935ஆம் ஆண்டுகளில் தற்செயலாக அகழ்ந்த போது பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தைச் சார்ந்த பாணைகள், தாழிகள், ஈமப் பேழைகள் கிடைத்தன. இப்பேழைகளுக்கு 6 கால்கள் இருந்தன. மட்பாண்டங்களில் கிண்ணங்கள், தாங்கிகள், நீண்ட கழுத்துடைய மட்பாண்டங்கள், பாணைகள், மூடியுடன் கூடிய கிண்ணங்கள், சாடிகள் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 43-44)

இம்மாவட்டத்திலுள்ள பெரும்பேர் அல்லது பெரும்பெயர் என்ற பெயருடைய இடமும் பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்களையுடைய தொன்மையான இடமாகும். இவ்வூரிலுள்ள ஈமச்சின்னங்களில் கல் வட்டங்கள் 50 அடிவரையிலான விட்டத்தினைக் கொண்டுள்ளன. இங்கே 1908இல் அலெக்சாண்டர் றீ மேற்கொண்ட அகழ்வில் எட்டு ஈமச்சின்னங்கள் வெளிவந்தன. அகழ்ந்தபோது 2-8 அடிவரையிலான ஆழத்தில் சுடுமண்ணினாலான தாழிகள் பலவும், ஈமத்தொட்டிகளும் கிடைத்தன. இவ்வீமத் தொட்டிகள் குதிரை அல்லது ஆடுபோன்ற விலங்கினத்தின் அமைப்பைக் கொண்டும் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் நீளம் 2-7 அடியாகும். இவை இரண்டு அல்லது மூன்று வரிசையிலாலான கால்களைக் கொண்டுள்ளன. இவ்வூரை அடுத்ததுள்ள தேன்பாக்கம், இடமலைப் புத்தூர் ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஈமச்சின்னங்களை அலெக்சாண்டர் றீ அகழ்வு செய்த போது கால்களுடன் கூடிய ஈமத்தொட்டிகள் கிடைத்தன.

இவ்வீமச் சின்னங்களிலிருந்து இரும்பினாலான கைப்பிடியுடன் கூடிய வாள், கத்தி, அரிவாள், உளி, அம்பு முனை, சங்குப்பொருட்கள் தந்தத்தினாலான மணி, புதிய கற்காலக் கோடரி, கல்லுலக்கை ஆகியனவும் கிட்டின. மட்கலன்களில் கறுப்பு-சிவப்பு நிறமட்கலன்கள், வெண்மை நிறம் தீட்டப்பட்ட கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. தோற்றத்தில் சிறிய குடுவைகளாகவும், கிண்ணங்களாகவும், மூடிகளாகவும், தாங்கிகளாகவும் இவை விளங்குகின்றன. இவ்வகழ்விலுள்ள மற்றொரு சிறப்பமிசம் யாதெனில் ஈமக்குழி ஒன்றில் தியான நிலையில் அமர்ந்தவாறு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எலும்புக் கூடாகும். இதன் கைகள் இரண்டும் முழங்காலைத் தொட்டவாறு காணப்பட்டன. மண்டை ஓடும், பிற எலும்புகளும் உடைந்துள்ளன. பெரும் பேயருக்கு அடுத்துள்ள அச்சிறுப்பாக்கம், கடமலைப்புத்தூர், சீதாபுரம், தேன்பாக்கம், திம்மாபுரம், உத்தமநல்லூர் ஆகிய இடங்களிலும் பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 29-31). அலெக்சாண்டர் றீ பெரும் பெயருக்கு அடுத்துள்ள கடமலைப்புத்தூரில் அகழ்வை மேற்கொண்டபோது பெரும் பெயரில் கிடைத்த தொல்பொருட்கள் இங்கும் கிடைத்தன. இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது மூன்று கால்களுடன் கூடிய மேல் பக்கத்தில் வாயுள்ள சிவப்பு நிறச் சாடியாகும் (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:41)

11. தர்மபுரி மாவட்டம்

இம்மாவட்டத்திலுள்ள மல்லப்பாடியில் 1978ஆம் ஆண்டில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினரால் அகழ்வு செய்யும் பொருட்டு ஏழு குழிகள் இடப்பட்டன. முதலாவது குழியில் புதிய கற்காலத்தைச் சார்ந்த கற்கோடரிகளும், இரும்புப் பொருட்களும், கண்ணாடி வளையல்களும், சுடுமண் மணிகளும், சுடுமண் பொம்மைகளும், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்களும், சிவப்பு நிற மட்கலன்களும், கறுப்பு நிற மட்கலன்களும், செப்புக் காசும் கிடைத்தன. இரண்டாவது குழியில் கண்ணாடி வளையல்கள், அரிய கல்மணிகள், கண்ணாடி மோதிரம், இரும்புப் பொருட்கள், செப்பு மோதிரம், சுடுமண் மணிகள், சுடுமண் பொம்மைகள் ஆகியன பெறப்பட்டன. மேற்குறித்த பொருட்களுடன் சங்கினாலான வளையல் துண்டுகளும் மூன்றாவது குழியில் கிடைத்தன. நான்காவது குழியில் புதிய கற்காலக் கருவிகள், மணிகைகள், மட்கலன்கள் ஆகியன கிடைக்க, ஐந்தாவது குழியில் குறிப்பிடத்தக்க தாக எவ்விதப் பொருட்களும் கிடைக்கவில்லை. சாம்பல்நிற மட்கலன்

கள், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கண்ணாடி மணிகள், இரும்புப் பொருட்கள், சங்கு வளையல்கள் ஆகியன ஆறாவது குழியில் கிடைத்தன. செப்பு மோதிரம், சுடுமண் பொருட்கள், கண்ணாடி வளையல்கள், இரும்புப் பொருட்கள், மட்கலன்கள் ஆகியன ஏழாவது குழியில் பெறப்பட்டன.

இவ்விடத்தின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். முதலாவது பிரிவு, அ, ஆ, என்ற இரு உப்பிரிவுகளை உடையது. அ பிரிவில் இங்கே புதிய கற்காலத்தின் பிற்பகுதியில் மக்கள் வாழ்ந்ததை எடுத்தியம்பும் விதத்தில் சாம்பல் நிற மட்கலன்களும், 6 புதிய கற்காலக் கோடரிகளும் கிடைத்துள்ளன. ஆ பிரிவில் பெருங்கற்கால மக்கள் தொடர்ச்சியாக இங்கு வாழ்ந்தனர். இதன் காலம் கி.மு.200 - கி.மு.100 எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இரண்டாவது பண்பாட்டுப் பிரிவு வரலாற்றின் தொடக்கக் காலத்திற்குரியது. இதன் காலம் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையாகும். பெருங்கற்கால மக்கள் பயன்படுத்திய கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களை இவர்கள் தொடர்ந்து பயன்படுத்தியதோடு, கறுப்பு, சிவப்பு நிற மட்கலன்களும் இவர்களின் உபயோகத்தில் இருந்தன. கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப் பகுதிக்குரிய எச்சமாகச் சொர சொர்ப்பான மட்பாண்டங்கள் காணப்படுகின்றன (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 31-34).

12. கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்

லால்ஹவுசியால் இங்குள்ள நல்லம்பட்டியில் பல ஈமச் சின்னங்கள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அகழ்வின் போது கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், அலங்கார வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய வெண்மை நிறம் தீட்டப்பட்ட காவிக்கலவை பூசப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் ஆகியன கிடைத்தன. இவற்றுள் குடுவைகள், தாங்கிகள், மூடிகள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:57). ஆனைமலையில் சிதைந்த நிலையிற் காணப்பட்ட கற்பதுக்கையை அகழ்ந்தபோது எவ்வித தொல்பொருட்களும் கிடைக்கவில்லை (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:40).

இவ்வாறே கனராபாளையத்திலுள்ள பெருங்கற்காலக் கல்லறை ஒன்று அகழ்வு செய்யப்பட்ட போது முதுமக்கட்தாழி, 4 கால்களுடன் கூடிய சாடி, கூம்பு வடிவமட்கலன், தாங்கிகள் போன்றன கிடைத்தன (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:42). பெருங்கற்காலத்தைச் சார்ந்த மட்கலன்கள் கனியாம்பூண்டியில் அகழ்வை மேற்கொண்

டபோதும் கிடைத்தன (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:42). செட்டிப்பாளையத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போது கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்களோடு, ஆட்டுருவம் பொறித்த கிண்ணமும் கிடைத்துள்ளது. இதே போன்ற வெண்கலப்பாத்திரங்கள்: ஆதிச்ச நல்லூரிற் கிடைத்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:56). சூலூரில் கற்பதுக்கை வகையைச் சார்ந்த பெருங்கற்காலக் கற்பதுக்கை ஒன்றை அகழ்வு செய்தபோது காவிக்கலவை பூசப்பட்ட மட்கலன்களுடன் செப்பு நாணயம் ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. மத்தியப் பிரதேசத்திலுள்ள 'இரான்' நாணய வகையைச் சார்ந்த இதன் காலம். கி.மு.300 எனக் கொள்ளப்படுகிறது (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:56).

சிறுமுகை என்பதும் மற்றொரு பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்திற்குரிய இடமாகும். கல்வட்ட வகையைச் சார்ந்த ஈமச் சின்னத்தின் அடிப்பரப்பில் தாழிகளும், ஈமப் பேழைகளும் காணப்பட்டன. இங்கே கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்களோடு, கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், மண்டை ஓடுகள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:55). பொள்ளாச்சிக்கு அருகில் உள்ள நாட்டுக்கல்பாளையத்தில் ஹர்டிங் அகழ்வை மேற்கொண்ட போது கல்லறை, கல்திட்டை போன்ற ஈமச்சின்னங்களை இனங்கண்டார். பின்னர் இங்குள்ள கல்லறைகளை மூன்று வகையாக வகைப்படுத்தியிருந்தார் முதலாவது கல்லறை 2.15 x 1.20 x 1.80 மீ. அளவுடையது. இதன் கிழக்குப் பக்கக் கல்லில் இருதுளைகள் காணப்பட்டன. அத்துடன் இரு அறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த இதற்கு மேல் மூடியும் உளது. இரண்டாவது கல்லறை கல்வட்டத்திற்குள் காணப்பட்டது. இவ்வட்டத்தின் விட்டம் 7.35.மீ. ஆகும். இதுவும் இரண்டு அறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. நான்கு அறைகளையும், இரண்டு இடுதுளைகளையும், கல்வட்டத்தையமுடைய கல்லறை மூன்றாவது வகையைச் சார்ந்ததாகும் (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:57).

13. ஈரோடு மாவட்டம்

நிச்சாம்பாளையத்தில் கல்வட்டம், குத்துக்கல் ஆகிய பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்கள் உள. இவற்றுள் பல அறைகளைக் கொண்ட கற்பதுக்கை ஒன்றும் அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்டது. இதில் கிடைத்த கற்பலகை ஒன்றுக்கு இருதுளைகள் உள. இங்கே கிடைத்த மட்கலன்களில் சாடிகளும், கிண்ணங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:58).

எலும்புகளைச் சேகரித்து ஈமச்சின்னங்களில் இடுவது வழக்கமாகக் காணப்பட்டாலும் கூட, ஈமச்சின்னங்கள் 9, 10 ஆகியவற்றுள் எலும்புக் கூடுகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒன்பதாவது ஈமச்சின்னத்தில் இரு எலும்புக் கூடுகள் காணப்பட்டன.

வரலாற்றுக் காலத்திலும் இறந்தவர்களை அப்படியே புதைக்கும் வழக்கம் காணப்பட்டது. இதற்கு உதாரணமாக ஊரிருக்கைப் பகுதியில் பத்மாசன நிலையில் வைக்கப்பட்ட பெரியவரையும், குறுகிய நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த குழந்தையையும் கூறலாம். இறந்தவர்களை ஒரே குழியில் அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட வழக்கத்திற்கு உதாரணமாக ஒரே குழியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஆண், பெண், குழந்தை ஆகியோரின் எலும்புகள் காணப்படுகின்றன. பெருங்கற்கால மக்களின் தொழிலாக அரிய கல்மணிகளைச் செய்தல், இரும்பு, எஃகு உருக்கி எடுத்தல், நெசவுத் தொழில் ஆகியன காணப்பட்டன. இவர்கள் உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்ட போதிலும் அது முதன்மைத் தொழிலாக எழுச்சி பெறவில்லை. இவர்கள் சதுர, செவ்வக அமைப்புள்ள வீடுகளில் வாழ்ந்தனர். தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளும், குறியீடுகளும் இவர்களின் உபயோகத்தில் இருந்தன. இந்தியாவின் பிற பகுதிகளோடும், உரோம நாட்டுடனும் தொடர்புகளை வைத்திருந்தனர். கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களுடன், வெள்ளை வண்ணநீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்களையும் இவர்கள் பயன்படுத்தினர். வரலாற்றுக்கால மக்களைவிடப் பொருளாதாரத்தில் சிறந்து விளங்கியவர்களாகப் பெருங்கற்கால மக்கள் காணப்படுகின்றனர்.

அண்மைக் காலத்தில் பெருங்கற்கால மக்களின் குடியிருப்புகள் பற்றியும் அவற்றுக்கும் அவர்கள் அமைத்த ஈமச் சின்னங்களுக்குமிடையே நிலவிய தொடர்புகள் பற்றியும் அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றியுள்ளன. லெஸ்னிக் என்ற அறிஞர் இவை இரண்டிற்குமிடையே மிகக் குறைந்த அளவிலேயே தொடர்புண்டு எனக் கூறியுள்ளார் (Leshnik. S.L. 1975). இவரது கருத்து யாதெனில், இப்பெருங் கற்கால மக்கள் நிரந்தரமாக ஓரிடத்தில் வாழ்ந்து, விவசாயம் செய்து, ஈமச் சின்னங்களை அமைக்கவில்லை என்பதாகும். இவ் ஈமச் சின்னங்களை அமைத்தவர்கள் நாடோடி மக்களே எனக் கூறும் இவர், மக்கள் வாழ்ந்த குடியிருப்புகள் என நம்பப்படும் இடங்களிற் காணப்படும் மட்பாண்டங்கள் தற்காலிக பருவகால வசிப்பிடங்களாகப் (Seasonal camps) பயன்படுத்தப்பட்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றனவே ஒழிய, நிரந்தரமாகத் தொடர்ந்து இங்கு மக்கள் வாழ்ந்ததை எடுத்துக் காட்டவில்லை எனவும் வாதிடுகிறார். ஈமச் சின்னங்களிலும், குடியிருப்புகளிலும் காணப்படும் கறுப்பு-சிவப்பு நிற

மட்பாண்டங்கள் இவை இரண்டிற்குமிடையே உள்ள கலாசார ஒற்றுமையை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுகின்றனவே தவிர, சமகாலத்தில் இவை வழக்கிலிருந்ததைக் காட்டவில்லை எனவும் இவர் மேலும் கூறுகிறார். இதற்கு ஆதாரமாக இவர் குன்னத்தூர், பிரமகிரி ஆகிய குடியிருப்புகளிற் கிடைத்த மட்பாண்டங்களுக்கும் ஈமச் சின்னங்களிற் கிடைத்த மட்பாண்டங்களுக்குமிடையே இருக்கும் வேறுபாட்டையும் கூறியுள்ளார். இதனால் பிரமகிரியிலுள்ள கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் காலத்தால் அங்குள்ள ஈமச் சின்னங்களை விட முந்தியவை என்பது இவரது கருத்தாகும். இவரின் கருத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்குத் தென்னகப் பெருங் கற்காலக் குடியிருப்புகள், ஈமச் சின்னங்கள் பற்றிச் சற்று விரிவாக ஆராய வேண்டியுள்ளது.

14. பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தின் பின்னணி

அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்பட்ட தென்னகப் பெருங் கற்காலக் கலாசாரக் குடியிருப்புகளில் கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பிரமகிரி, மஸ்கி, பிக்லிகால், சங்கன்கல்லு, கல்லூர், நரசிப்பூர் ஆகியனவும், ஆந்திர மாநிலத்திலுள்ள நாகர்ஜானகொண்டா, கேசரப்பள்ளி, யல்லேசுவரம் ஆகியனவும், தமிழகத்திலுள்ள பையம்பள்ளி, செங்கமேடு, திருக்காம்புலியூர், உறையூர், குன்னத்தூர், கொடுமணல் ஆகியனவும் முக்கியமானவையாகும். ஈமச் சின்னங்கள் காணப்படும் பிரதான இடங்களில் கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பிரமகிரி, மஸ்கி, குன்னூர், ஜடிகனாகள்ளி ஆகியனவும், ஆந்திர மாநிலத்திலுள்ள நாகர்ஜானகொண்டா, யல்லேசுவரம், பொச்சம்பாட் ஆகியனவும், தமிழகத்திலுள்ள அமிர்தமங்கலம், சானூர், குன்னத்தூர், கொடுமணல் ஆகியனவும் கேரள மாநிலத்திலுள்ள போர்க்களமும் முக்கியமானவையாகும். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள மாநிலங்களிலுள்ள குடியிருப்புகளிலும் ஈமச் சின்னங்களிலும் கிடைக்கும் பொருட்களாக மட்பாண்டங்கள், இரும்புக் கருவிகள், மட்பாண்டங்களிலே காணப்படும் குறியீடுகள் ஆகியனவற்றை ஒப்பிட்டு ஆராயும்போது இவை சமகாலத்தில் ஒரே மக்களால் உருவாக்கப்பட்டமை தெரிகிறது. குடியிருப்புகளும் நிரந்தரமாக, தொடர்ச்சியாக மக்கள் வாழ்ந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதனால், லெஸ்னிக் கூறுவதுபோல் தற்காலிக பருவகாலத்துத் தங்குமிடங்களாக இவை பயன்படுத்தப்பட்டமைக்குச் சான்றில்லை. மேலே குறிப்பிட்ட குடியிருப்புகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் மூலம், இரும்பும், கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும் புதிய கற்கால அல்லது கல்-செம்புக் கால முடிவில் புழக்கத்திற்கு வந்து, காலப்போக்கில் தனிக் கலாசாரப் படைகளாகக் காணப்பட்டதும், இறுதியில் வரலாற்றுக்காலப் படையுடன் இவை சங்கமித்ததும் புலனாகின்றது.

சுருங்கக்கூறின் புதிய கற்காலத்திலிருந்து வரலாற்றுக் காலம் வரை ஒருவித தொடர்ச்சியைக் காணமுடிகிறது. இது நிரந்தரமாக மக்கள் இவ்விடங்களிலே வாழ்ந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய படை அமைப்புக்களையே பொதுவாகக் கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பெருங் கற்காலத்தைச் சார்ந்த குடியிருப்புகளான பிரமகிரி, மஸ்கி, பிக்லிகால், கல்லூர் போன்ற இடங்களிற் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆந்திர மாநிலத்திலுள்ள கேசரப்பள்ளி என்றவிடத்தில் அகழ்வுக் குழியின் அடித்தளத்திற் காணப்படும் புதிய கற்கால, செம்புக்கால அமிசங்கள் பலவற்றுடன் இரும்பாயுதங்களும், கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும் கலந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வகழ்வாராய்ச்சிப் படைக்கு மேலுள்ள படை பெருங் கற்காலக் கலாசாரப் படையே ஆகும். இதன் கனம் ஐந்து அடியாகும். இவற்றை விடக் குன்னத்தூர், திருக்காம்புலியூர் ஆகிய இடங்களில் பெருங் கற்கால, இரும்புக்காலக் கலாசார அமிசங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே, மேற்கூறிய ஆய்விலிருந்து சில விடயங்கள் தெளிவாகின்றன. அஃதாவது புதிய கற்காலக் கலாசாரமே காலகதியில் பெருங்கற்காலக் கலாசாரமாக வளர்ச்சி பெற்றது என்பதாகும். இக்கலாசாரத்தின் தொடர்ச்சியே வரலாற்றுக் காலமாகும். இதற்கு முன்பு அகழ்வியற் சான்றுகளைச் சரியாக மதிப்பீடு செய்யாத காலகட்டத்தில், அகழ்வாய்வு விரிவான முறையிலே மேற்கொள்ளப்படாத காலகட்டத்தில், புதிய கற்கால மக்களை வெளியிலிருந்து வந்த பெருங்கற்கால மக்கள் காடுகளுக்குத் துரத்தி விட்டுத் தமது கலாசாரத்தை வளர்த்தனர் என நம்பப்பட்டது. ஆனால் இன்று இதற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை எனக் கூறலாம். அத்துடன் இவ்வகழ்வுகள் இப்பெருங்கற்கால மக்களே இவ்வீமச் சின்னங்களையும் படைத்தனர் என உறுதியாகக் கூறி, இம்மக்கள் தொடர்ச்சியாக ஓரிடத்தில் வாழ்ந்ததையும் விளக்குகின்றன (Sitrapalam, S.K. 1983). இதை மனத்திற் கொண்டே அல்சின் தம்பதியர் புதிய கற்காலத்துப் படைகளோடு ஒப்பிடும்போது இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட மக்கட்தொகைப் பெருக்கமும் அதனாலேற்பட்ட புலப்பெயர்ச்சியுமே இரும்புக் காலத்துப் படைகள் கனத்திற் குறைவாகக் காணப்படுவதற்குக் காரணம் என எடுத்துரைக்கின்றனர். அத்துடன் தென்னகத்தைப் பொருத்த மட்டில் இரும்பின் உபயோகத்தால் அக்கால மக்கள் வாழ்வில் எவ்வித புரட்சிகரமான மாற்றமும் நிச்சயம் நடைபெறவில்லை என்றும் இவர்கள் கூறுகின்றனர். புதிய கற்காலத்தில் நிலைகொண்டு வளர்ச்சி பெற்ற பண்பாட்டமிசங்களும், புதிய கற்காலத்திலே மக்கள் வாழ்வில் குடிகொண்டிருந்த பழமை பேணும் அண்பும், இரும்புக்காலத்திலும் தொடர்ந்து நீடித்தன எனவும் அல்சின்

தம்பதியர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர் (Allchin, B. and Allchin, F.R. 1968: 232).

இவற்றை விட, இப்பண்பாட்டின் முக்கிய அமிசங்களான ஈமச் சின்னங்கள், கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், இரும்புக் கருவிகள், குதிரையின் உபயோகம் போன்றவை பற்றியும் இவற்றினது தொல்லியற் பின்னணிபற்றியும் விரிவாக ஆராயப்படவில்லை எனலாம். சுருங்கக்கூறின் மேற்கூறப்பட்ட அமிசங்கள் யாவும் தனித்தனியாக வளர்ச்சி பெற்றுக் காலகதியில் இப்பண்பாட்டினது அமிசங்களாகினவா அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டும் இவை இப்பண்பாட்டில் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றனவா என்பதே நம்மை எதிர்நோக்கும் சவாலாகும். இப்பண்பாடு பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞரிடையே இவை பற்றிய சரியான தெளிவின்மை காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனாற்றான் இப்பண்பாடு பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞரில் பெரும்பாலோர் கடந்த காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கட்கூட்டம் குறிப்பிட்ட காலத்தில் மேற்கூறப்பட்ட பண்பாட்டு அமிசங்களோடு தென்னகத்திற் புகுந்து அதைத் தமதாக்கினர் என்று இவற்றின் தொல்லியற் பின்னணிக்கு ஒவ்வாத கருத்துகளைத் தெரிவித்தனர். இதனால் இப்பண்பாட்டமிசங்கள் பற்றி விரிவாக ஆராய்வது அவசியமாகின்றது. இவ்வாறு ஆராய்வதன் மூலம் தான் மேற்கூறப்பட்ட பண்பாட்டமிசங்கள் சம காலத்தில் இப்பண்பாட்டில் காணப்பட்டனவா அல்லது இவற்றில் ஒன்றோ பலவோ இப்பண்பாடு தோன்று முன்பு காணப்பட்டனவா அல்லது இவ்வமிசங்கள் எல்லாம் இப்பண்பாட்டில் சங்கமித்ததால் இப்பண்பாடு உருவாகியதா என்ற ஐயங்களுக்கெல்லாம் சரியான விடைகாண முடியும்.

இவற்றின் பின்னணியைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளப் புதிய கற்கால ஈமக் குழிகள் பற்றிய அறிவும் அவசியமாகிறது. கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பிக்லிகால் என்ற இடத்திலுள்ள புதிய கற்காலக் குடியிருப்பில் அல்சின், அகழ்வாராய்ச்சி மேற்கொண்ட போது இரு சவ அடக்கங்களைக் கண்டார் (Allchin, F.R. 1960 20-24). இவை இரண்டும் நீளக் கிடத்திப் புதைக்கப்பட்ட சவ அடக்கங்களாகும். அகழ்வுக்குழியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சடலத்திற்கு மேலே ஈமச் சின்னங்களாகக் கற்கள் காணப்பட்டன. அவற்றோடு இச்சடலத்திற்கு நிவேதனப் பொருட்களாக மட்பாண்டங்களும் வைக்கப்பட்டு இதன் தலை வடக்கு நோக்கியும் கால்கள் தெற்கு நோக்கியும் புதைக்கப்பட்டிருந்தது. குழி VIIA இல் காணப்பட்ட மற்றைய சடலத்தின் புதைகுழி மூடப்பட்ட மண்ணுக்கு மேலே ஒரு பெரிய கல் ஞாபகச் சின்னமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இங்கே இச்சடலத்தின் தலை தெற்கு நோக்கி அமைந்திருந்தது. குழி VIIஇல் காணப்பட்ட பொருட்களில் பிந்திய புதிய கற்காலத்தைச் சார்ந்த மட்பாண்டங்களும், கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும், சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும், உடைந்த செப்புக்கிண்ணத்தின் பாகங்களும் ஒன்றாகக் காணப்படுவது இங்கே கவனிக்கப்பட வேண்டிய இன்னொரு முக்கிய அமிசமாகும். இவ்வாறே குழி VIIIஇல் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களில் கறுப்பு - சிவப்பு நிறமட்பாண்டங்களும், செப்பு உளியும் காணப்பட்டது. அத்துடன் இக்குழியில் இலக்கம் '3' பொறிக்கப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிப்படை இரும்புக் காலத்தைச் சார்ந்தது என அல்சின் கருதுகிறார். பெருங்கற்கால அடக்க முறைகளிலொன்றான நீளக் கிடத்தல், கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியவை புதிய கற்கால இறுதியிலே இவ்விடத்திற் காணப்பட்டமை நமது கவனத்தை ஈர்க்கும் ஓர் அமிசமாகும்.

இத்தகையதொரு நிலையைப் பிரமகிரியிலும் காணலாம். வீலர் தமது அகழ்வின்போது நீளக் கிடத்திப் புதைத்தல், தாழிகளில் அடக்கஞ் செய்தலென இருவகைப்பட்ட அடக்க முறைகளை இங்கே இனங்கண்டார் (Wheeler, R.E.M. 1948: 224-9). பொதுவாக முன்னைய முறை வயது வந்தோரை அடக்கஞ் செய்வதற்கும் பின்னைய முறை குழந்தைகளை அடக்கஞ் செய்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இங்குள்ள தாழி அடக்கங்களிலே காணப்பட்ட தனிச் சிறப்பு யாதெனில் பின்னைய பெருங் கற்காலத்தில் இவை நிறுத்தி வைத்துப் புதைக்கப்பட்டது போன்றே இப்புதிய கற்காலக் கலாசாரப் படையிலும் இவை நிறுத்தி வைத்துப் புதைக்கப்பட்டதே எனலாம். எலும்புகளை உள்ளடக்கிய இத்தாழிகளின் மூடிகளாக இவற்றின் உடைந்த அடிப்பாகங்கள் அல்லது சிறுமட்பாண்டங்கள் அமைந்தன. இங்கே உள்ள அகழ்வுக் குழியின் படையாகிய I B இல் காணப்படும் அடக்கங்களில் இப்படையின் அடிப்பகுதியில் நீளக் கிடத்திப் புதைத்த சடலமும், இப்படையின் ஏனைய பகுதிகளில் தாழி அடக்கங்களும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதோரமிசமாகும். இவ் விருவித அடக்க முறைகளும் புதிய கற்காலத்துக்குரிய அடக்க முறைகளாகும். இவ்வாறே நரசிப்பூரிலும் புதிய கற்காலத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் நீளக் கிடத்தி அடக்கஞ் செய்த முறை காணப்படுகின்றது. இதன் காலம் கி.மு. 1500 ஆம் ஆண்டாகும் (Seshadri, M. 1971: 19-21). இவ்வாறேதான் கல்லூரிலும் இத்தகைய அடக்கங்கள் புதிய கற்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டதற்கான தடயங்கள் உள. புதிய கற்காலத்தில் குழந்தைகளைத் தாழிகளில் அடக்கஞ் செய்தபோது கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களையும் இவற்றுள் வைத்து அடக்கம் செய்தனர். இவற்றின் காலம் கி.மு. 1500 ஆகும் (Nagaraja Rao, M.S. 1971:

13-15). தெக்கல்கோட்டாவிலும் புதிய கற்காலத்தைச் சார்ந்த ஏழு சவ அடக்கங்கள் காணப்பட்டுள்ளன (Nagaraja Rao, M.S. 1965; 25-33).

இவ்வடக்கங்கள் காணப்படும் அகழ்வியற் படை இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதலாவது பிரிவில் முதியோரது மூன்று சடலங்களும், குழந்தைகளை மூன்று தாழிகளும் காணப்பட, இரண்டாவது பிரிவில் நீளக் கிடத்தி அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட முதியோரது சடலம் காணப்படுகிறது. ஆனால் முதலாவது பிரிவிற்கு காணப்படும் அடக்கங்களில் மனித எலும்புக்கூடு முழுவதும் அடக்கஞ் செய்யப்படுவதற்குப் பதிலாக அதன் முக்கிய பாகங்கள் மட்டுமே அடக்கஞ் செய்யப்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள. இச்சவக்குழிகள் மூடப்பட்ட பின்னர் அவற்றின் மேலே பெரிய கல்லொன்றும் வைக்கப்பட்டதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இரண்டாவது பிரிவில் அடக்கத் தோடு கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும், வெள்ளை வர்ணம் தீட்டப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும் காணிக்கைப் பொருட்களோடு காணப்படுகின்றன. C14 காலக் கணிப்பு மூலம் இப்பகுதியின் காலம் கி.மு. 1700 ஆம் ஆண்டெனக் கொள்ளப்படுகிறது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் சுந்தர, கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள தேடல் என்ற இடத்திலமைந்த புதிய கற்காலத்தைச் சார்ந்த கற்குவையில் மேற்கொண்ட ஆய்வு பற்றிக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது (Sundara, S. 1969: 23-33). இப்புதிய கற்காலக் குழியில் மனித உடலின் பாகங்களாகிய மண்டைஓடு, நாடிப்பற்கள், கால்எலும்புகள் ஆகியவை மனித உடலை நீளக் கிடத்திய தோரணையிலே புதைக்கப்பட்டிருந்தன. இக்குழியை மூடிய பின்னர் இதன்மேல் கல்வட்டமில்லாத கற்குவை மட்டும் அமைக்கப்பட்டது. இங்குள்ள சிறப்பமிசம் யாதெனில் இக்குவையிலே காணப்பட்டவை கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களே ஆகும். இத்தகைய சான்றுகள் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் புதிய கற்காலத்திலேயே வழக்கிலிருந்தன என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

எனவே, மேற்கூறிய பின்னணியில் நோக்கும்போது புதிய கற்காலத்திற்கும் பின்வந்த பெருங்கற்காலத்திற்குமிடையே நிலவிய தொடர்ச்சி தெளிவாகிறது. பெருங்கற்காலத்தின் வழக்கங்களாகிய குழிகளில் அடக்கஞ் செய்தல், நீளக் கிடத்தி அடக்கஞ் செய்தல், தாழிகளில் அடக்கஞ் செய்தல் என்பன புதிய கற்காலத்திலேயே தோன்றி விட்டமையை இவற்றின் தொடர்ச்சி காட்டுகின்றது. இவ்வாறே இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்த பின்னர் நினைவாகக் கற்களை வைக்கும் வழக்கமும் புதிய கற்காலத்திற்குரிய வழக்கமாகும். இவ்வாறு நினைவாகக் கற்களை வைத்த மரபிலிருந்து வளர்ந்த மரபே பெருங்கற்காலத்தில் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட பல்வகையான ஈமச்

சின்னங்கள் எனலாம். தென்னகத் தொல்லியற் பின்னணியை அறியாத காலகட்டத்தில் இவ்வாறு ஏற்பட்ட மாற்றத்தை ஒரு புதிய மக்கட் கூட்டத்தினரின் வருகையின் விளைவென்றே எண்ணப்பட்டது. ஆனால் இன்று மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வுகள் புதிய கற்கால மக்களின் வாழ்க்கையின் தொடர்ச்சியே பெருங் கற்கால மக்களின் வாழ்வு என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதனால் புதிய கற்கால மக்களே அக்காலத்தில் அவர்கள் வெளியுலகுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பினால் பல்வகை ஈமச் சின்னங்களை அமைக்கும் மரபை, ஏற்கனவே தாம் போற்றி வந்த மரபுகளோடு வளர்த்தெடுத்தனர் எனக் கொள்ளல் நியாயமான கருத்தாக அமைகிறது. பெருங் கற்காலத்தில் ஏற்பட்ட சமூக வளர்ச்சி, வாய்ப்புகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவை இத்தகைய ஈமச் சின்னங்களை அமைப்பதற்கான சூழலையும் ஆக்கிக் கொடுத்தன. இதனாற்றான் சிலர் கற்களை உபயோகித்துப் பல்வகை ஈமச் சின்னங்களை அமைக்கும் மரபைத் தென்னக மக்கள் அக்காலத்தில் பின்பிடித்திருந்து கற்றனர் எனக் கருதுகின்றனர் (Soundararajan. K.V. 1963).

15. வெளி உலகத் தொடர்புகள்

வெளியிலிருந்து வந்த செல்வாக்கே தென்னகத்தில் பல்வகையான ஈமச் சின்னங்களை அமைக்க வழிவகுத்தது என அல்சின் தம்பதியரும் கருதுகின்றனர் (Allchin. B. and Allchin. F.R. 1968). இவர்கள் தென்னகத்திற்கு காணப்படும் கல்லறைகள், துளைகளையுடைய கல்லறைகள் போன்றவை மத்தியதரைக் கடல், அராபியப் பிராந்தியங்களின் செல்வாக்கையும், ஈமப்பேழைகள் போன்றவை பண்டைய மொசப்பத்தேமிய, பாரசீகப் பிராந்தியங்களின் செல்வாக்கையும், கால்களையுடைய தாழிகள், குடை வரைக் குகைகள் போன்றவை யேமன் பிராந்தியச் செல்வாக்கையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன எனக் கூறுகின்றனர். இத்தகைய மரபுகளுடன் புதிய கற்கால மரபுகளும் கலந்து பெருங்கற்கால ஈமச் சின்னங்களாக வளர்ச்சி பெற்றன என்பது இவர்களது கருத்தாகும்.

மேற்கூறப்பட்ட பிராந்தியங்களுடன் இந்தியா பண்டுதொட்டுக் கொண்டிருந்த தொடர்பினை விளக்குவனவாகத் தொல்லியற் சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. சிந்துவெளி நாகரிக காலத்தில் மொசப்பத்தேமியாப் பகுதியுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகள் காணப்பட்டன. இவ்வாறே கர்நாடக மாநிலத்தில் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளிற்கு காணப்படும் மண்ணினாலான தலைத்தாங்கிகள் (Head rest) எகிப்திய நாகரிக காலத்திற்கு காணப்படும் தலைத்தாங்கிகளை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இவை எகிப்து, தென்னிந்தியா ஆகிய பிராந்தியங்களிடையே

நிலவிய தொடர்பை வெளிக்காட்டுகின்றன. சில அறிஞர்கள் எகிப்திய நாகரிக காலக் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படும் 'புண்ட்' என்ற பகுதி இன்றைய கர்நாடக மாநிலத்தின் மேற்குக் கரையே எனவும் வாதிடுவர். எகிப்தியருக்குத் தேவையான வாசனைப் பொருட்கள் பல இங்கேயே பெறப்பட்டன என்பதும் இவர்களது கருத்தாகும். பண்டைய பலஸ்தீனத்திற்கும் தென்மேற்கு நாட்டிற்குமிடையே நிலவிய தொடர்பினை விளக்கப் பல சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்துள்ள முத்தலைச் சூலங்கள். ஒருதலைச் சூலங்கள், காவடிச்சின்னங்கள் ஆகியவை பண்டைய பலஸ்தீன ஈமச் சின்னங்களிலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொருட்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் காலம் கி.பி. 1200 என அறிஞர்கள் கொள்வர். விவிலிய வேதத்தின் பழய ஏற்பாட்டில் காணப்படும் துகி, கபி போன்ற பழைய தமிழ்ச் சொற்கள் அக்காலத்தில் இவ்விரு பிராந்தியங்களுக்குமிடையே நிலவிய வணிகத் தொடர்பிற்குரிய சான்றுகளாகும். இவ்வாறே தான் கேரள மாநிலத்தில் (பண்டைய சேரநாட்டில்) உள்ள ஈமச் சின்னங்களிலொன்றாகிய குடைவரைக் குகை அமைப்பும் பலஸ்தீனத்திலிருந்த இத்தகைய அமைப்புக்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றது (Ramachandran. K.S. 1969: 59-65).

அக்காலத்தில் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் ஓட்டத்திற்கேற்பவே இந்திய-வெளியுலக வர்த்தகத் தொடர்புகள் அமைந்திருந்ததால் மத்திய கிழக்குப் பிராந்தியத்திலிருந்து தென்னகம் வந்த வணிகர் இங்கே பொருட்களை வாங்கிய பின்னர் உடனடியாகத் திரும்பிச் செல்ல முடியாதிருந்தது. இவ்வாறே மத்தியகிழக்குப் பிராந்தியத்திற்குச் சென்ற தென்னாட்டவரும் காலந்தாழ்த்தியே திரும்பவேண்டியிருந்தது. காற்றின் ஓட்டத்திற்கு அமைய மீண்டும் திரும்பும் இவர்கள் அவ்வப் பிராந்தியங்களிலே சிறிது காலம் தரித்து நிற்கவேண்டிய தேவையிருந்தது. இதனால் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்ளவும் பழக்கவழக்கங்கள் கலாசாரச் சிறப்புகள் ஆகியவற்றைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் நல்ல வாய்ப்பு இருந்தது. எனவே இத்தகைய தொடர்பால், புதிய கற்கால மக்கள் பல்வகை ஈமச் சின்னங்கள் பற்றிப் பிறநாட்டவரிடமிருந்து அறிந்தனர் என்பது தர்க்க ரீதியான கருத்தாக அமைகிறது. ஆனால் புதிய கற்கால அடக்க முறைகளோடு பெருங்கற்காலத்திற்கு சிறப்பாக விளங்கிய பல அடக்க முறைகளும் கலந்தன. பெருங்கற்கால மக்களின் படர்தல் வேகத்துடன் காணப்பட்டதும் அவர்களுக்கு இரும்பாபுதங்களைப் பயன்படுத்தக் கிடைத்த வாய்ப்பும் இவ் ஈமச் சின்னங்களைப் பல வழிகளிலும் வளர்த்தெடுப்பதற்கு வாய்ப்பான ஒரு சூழலை அமைத்துக் கொடுத்தது. இத்தகைய வளர்ச்சிக்குத் தென்னகத்தில் சிறப்பாகக் காணப்பட்ட கற்பாறைகளின் பங்களிப்பும் கணிசமானது. எனவேதான் புதிய கற்காலத்து மக்களே

வெளியுலகத் தொடர்பால் பல்வகை ஈமச் சின்ன மரபுகளைக் கற்று, தென்னகச் சூழலுக்கேற்ப, அவற்றைப் பெருங் கற்காலத்தில் வளர்த்தெடுத்தனர் என்பதே பொருத்தமுடைய கருத்தாக அமைகின்றது.

16. கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களின் பின்னணி

இத்தகைய பின்னணியிலே பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தின் சிறப்பமிசங்களில் ஒன்றாகிய கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களின் தோற்றம் பற்றியும் ஆராய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட வண்ணம் இவற்றின் தோற்றத்தைப் புதிய கற்காலத்திற் கண்டோம். தென்னகத்தைப் பொருத்தமட்டில் இவை கி.மு. 1700 ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பிந்தாமல் புதிய கற்கால மக்கள் மத்தியில் புழக்கத்திற்கு வந்து விட்டன. இம்மட்பாண்டங்கள் தமிழகத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்பட்ட பெருங் கற்காலக் குடியிருப்புகளின் அடித்தளத்திற் காணப்படுவதை மனதிற் கொண்டு தமிழகத்தில் விவசாய வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியவர்கள் இப்பெருங்கற்கால மக்களே எனச் சம்பகலட்சுமி கருதுகிறார் (Champakalakshmi. R. 1975-76). அத்துடன் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் சமூக, பொருளாதார அமைப்பினது ஆணியேராகவும் இக்கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களை உபயோகித்தோர் காணப்பட்டனர் என்பதும் இவரது கருத்தாகும். இவர் மேலும் இம் மட்பாண்டங்கள் கி.மு.2000 ஆம் ஆண்டளவில் கிழக்கு ராஜஸ்தான், குஜராத் ஆகிய மாநிலங்களிலே புழக்கத்திற்கு வந்து படிப்படியாக மேற்குத் தக்கணவாயிலாகத் தென்னகத்தை அடைந்தன எனவும் கூறுகின்றார். இக்கருத்தையே கால்நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னராகச் சுப்பராவும் இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்னராகக் குருராஜராவும் வெளியிட்டிருந்தனர். ஆனால் இவர்கள் இருவரும் தங்கள் கருத்தை வலியுறுத்தச் சங்க இலக்கியங்களின் துணையை நாடாத போதிலும் இம்மட்பாண்டங்களைத் தென்னகத்திற் பயன்படுத்தியவர்கள் பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தை உருவாக்கிய திராவிடரே என்பதைக் கூறத் தவறல்லை.

ஆனால் அண்மைக் காலங்களில் இலக்கிய ஆதாரங்கள் எவ்விதம் தொல்லியற் சான்றுகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன என்ற நோக்கில் ஆய்வுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. வடநாட்டிற் காணப்படும் வர்ணந் தீட்டப்பட்ட சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள் (Painted Grey Ware), பிற்பட்ட வேதகால மக்களினதே என்பதும் அண்மைக் காலத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பின்னணியிற்றான் தமிழகச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளையும், பெருங் கற்காலத் தொல்லியற் சான்றுகளையும், தொடர்புபடுத்தச் சம்பகலட்சுமி விழைந்

தார். தமது முடிவு தற்காலிகமானதே எனக் கூறினாலும் அதனை வலியுறுத்தப் பல சான்றுகளை இவர் நிரைப்படுத்தத் தவறவில்லை. இவர் கறுப்பு - சிவப்புநிற மட்பாண்டங்கள், இரும்பின் உபயோகம், ஈமச் சின்னங்கள் ஆகியன பற்றி இருவிதமான அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்துள்ளார். தென்னகம் நோக்கி வந்த கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களை உபயோகித்த மக்கட் கூட்டத்தினர் இரும்பின் உபயோகத்தையும் அறிந்திருந்தனர் என்பதும், தமது தென்னகப் புலப் பெயர்ச்சியின்போது ஈமச் சின்னங்களை அமைக்கும் முறைகளைக் கற்றுப் பின்னர் இவற்றைத் தமிழகத்தில் புகுத்தினர் என்பதும் இவரது கருத்தாகும்.

தமிழகத்தில் குளங்கள் மூலம் நீரைப் பாய்ச்சி விவசாயம் மேற்கொள்ளும் வழக்கத்தை உருவாக்கியவர்கள் இக்கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களை உபயோகித்தோரே எனவும் இவர் வாதிடுவர். இதனால் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் 'வேளிர' எனப்பட்ட இவ்விவசாய சமூகத்தினரே இவர்கள் எனவும் இவர் கருதுகின்றார். வேளிர வழிவந்தவரே பிற்கால வேளாள சமூகத்தினராவர். இக்கருத்திற்கு ஆதாரமாகச் சங்க இலக்கியங்களிலொன்றாகிய புறநானூற்றில் வேளிர பற்றிக் காணப்படும் குறிப்புகள் இவரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. புறநானூற்றிலே வேளிரின் பழைய தலைநகரமாகிய துவாரகையும், அங்கு இவர்கள் நாற்பத்தொன்பது தலைமுறைகளாக ஆட்சி செய்ததும், குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர், அகத்தியர் பதினென் வேளிர குடிகளையும், மன்னர்களையும் துவாரகையிலிருந்து தென்னகம் நோக்கி அழைத்து வந்ததைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே வடநாட்டிலுள்ள குஜராத் மாநிலத்தில் இத்துவாரகை அமைந்திருந்தது என்பதும், இதிலிருந்து வேளிர தமிழகம் நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்ததற்கான ஐதீகங்கள் காணப்படுவதென்பதும், இப்பிரதேசத்திற்கான கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் தோன்றியதற்குரிய சான்றுகள் காணப்படுகிறதென்பதும், பின்னர் இவர்கள் தென்னிந்தியா நோக்கிப் பரந்தனர் என்பதும் இவரது வாத்தத்தின் பிரதான அமிசங்களாகும். அகத்தியருக்கும் வேளிருக்கும் தமிழுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு பற்றியும் இவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அகத்தியிலிருந்து வந்ததே அகத்தியர் என்ற சொல் எனவும், இது வடமொழிச் சொல்லன்றி ஒரு திராவிடச் சொல்லே எனவும் இவர் சுட்டிக் காட்டியதோடு ஆரிய கலாசாரத்தைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்தவர் இவரென்பது சரி அல்ல எனவும் கூறுகிறார். அகத்தியர் வேளிரோடு தென்னகம் நோக்கி வந்தவரே என்றும், தமிழகத்தில் இவரோடு தொடர்புடைய ஐதீகங்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன என்றும் கூறி, கறுப்பு - சிவப்பு நிற

மட்பாண்டங்களின் படர்க்கை இதை நிரூபிக்கின்றது எனவும் இவர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

இதனால் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களின் தென்னகம் நோக்கிய படர்தல் பற்றிச் சற்று விரிவாக ஆராய்வது அவசியமாகின்றது. இந்தியாவில் இவை வடக்கே ரூபர் தொட்டுத் தெற்கே ஆதிச்சநல்லூர் வரையும், மேற்கே தேசல்பூர் தொட்டுக் கிழக்கே பாண்டூராஜர் டி.பி வரையும் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இவை பல்வகைக் கலாசாரங்களுடன் சேர்ந்தும் காணப்படுகின்றன. அவை யாவன புதிய கற்காலம், கல்செம்புக் கலாசாரம், பெருங் கற்காலம் ஆகியவையே. இந்தியாவுக்கு வெளியே எகிப்து ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளிலும் இவை காணப்படுகின்றன. கி.மு. 3000 ஆம் ஆண்டில் இவற்றை உபயோகிக்கத் தொடங்கிய எகிப்தியர் கி.மு. 1000ஆம் ஆண்டுவரை இவற்றையே பயன்படுத்தினர். இந்தியா முழுவதும் பரந்து காணப்படும் இவை ஒரு பொதுக் கலாசாரத்தின் அமிசமாக விளங்கினவா அல்லது இடையிடையே காணப்படும் இத்தகைய ஒற்றுமை வெறுமனே இவை சுடப்பட்டபோது கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நெறி முறைகளில் மட்டுமே காணப்பட்டனவா என்ற சர்ச்சை இப்பொழுது எழுந்துள்ளது. இந்திய அறிஞர் பலர் இக்கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர். இவர்களில் முன்னிலையில் நிற்பவர் மறைந்த பேராசிரியர் சுப்பராவ் ஆவர் (Subba Rao. B. 1962). இறுதியாக மரணத்தைத் தழுவு முன்பு இது பற்றியே இவர் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார். இவர் புதுடில்லியில் 1961 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தென் ஆசியத் தொல்லியல் மகாநாட்டில் இது பற்றி ஒரு கட்டுரையையும் வாசித்தார்.

எவ்வாறாயினும், இவரது மரணத்திற்குப் பின்னர் இம் மட்பாண்டங்கள் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்தோரில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தைக் கண்டவர் சிரீவஸ்தவ என்பவராகும் (Srivastava. K.M. 1971: 372-417). இவர் இந்தியா முழுவதும் காணப்படும் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களை அவற்றின் தோற்றமைப்பு, மண்சேர்க்கை, காலம், அவை காணப்படும் பண்பாட்டுப் பின்னணி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தனித்தனிப் பண்புகள் கொண்ட பல்வேறு பிராந்தியப் பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஆராய்ந்துள்ளார். இவரது முடிவு யாதெனில் பல்வேறு பிராந்தியங்களில் விரவிக் காணப்படும் இம்மட்பாண்டங்களிலே காணப்படும் பொது ஒற்றுமை இவற்றைச் சடுவதிலே கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நெறிமுறைகளில் மட்டுமே ஒழிய வேறொன்றிலுமல்ல என்பதேயாகும். வெவ்வேறு பிராந்தியங்களுக்கிடையே வாழ்ந்த மக்களிடையே நிலவிய தொடர்பால் இவர்கள் இம்மட்பாண்டங்களைச் சடுவதில் கடைப்பிடிக்கும் நெறி முறைகள் பற்றி

ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர் கற்றுக் கொண்டனர் என்பது இவரது விளக்கமாகும். எனவே தான் இவற்றின் தொடர்புகளைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு இம்மட்பாண்டங்கள் காணப்படும் பகுதிகளை

1. குஜராத் மாநிலம்: கி.மு.2400 - கி.மு.800 வரை
2. தென்கிழக்கு ராஜஸ்தான், மத்திய பிரதேசம்: கி.மு.2000 - கி.மு.800 வரை
3. கிழக்கு உத்தரப் பிரதேசம், பிகார், மேற்கு வங்காளம்: கி.மு.1000 - கி.மு.800 வரை
4. பஞ்சாப், மேற்கு உத்தரப் பிரதேசம், வட, வடமேற்கு ராஜஸ்தான்: கி.மு.1100 - கி.மு.800 வரை
5. மகாராஷ்டிரம், வட கர்நாடகம்: கி.மு.1700 - கி.மு.600 வரை
6. தென் கர்நாடகம், ஆந்திரா, தமிழ்நாடு, கேரள மாநிலங்கள்: கி.மு.1200 - கி.மு.100 வரை

என்ற ஆறு கூறுகளாகப் பிரித்து இவற்றை இவர் ஆராய்ந்துள்ளார்.

எமது ஆய்விலே தென்னகத்திலே காணப்படும் மட்பாண்டங்கள் பற்றிய அறிவே முக்கியம் பெறுவதால் அவை பற்றிச் சற்று விரிவாக நோக்குவோம். இப்பகுதி மட்பாண்டங்கள் சிரீவஸ்தவவின் ஐந்தாம், ஆறாம் பிரிவுகளில் அடங்குகின்றன. அத்துடன் இவை பெருமளவுக்குப் பெருங் கற்கால, இரும்புக்கால கலாசாரச் சூழலிலே காணப்படுகின்றன. இவை வெளித் தோற்ற அமைப்பில் கர்நாடகம், ஆந்திரா, தமிழ்நாடு, கேரள மாநிலங்களிற் காணப்படும் மட்பாண்டங்கள் ஆகியவற்றைவிட வேறுபட்டு, நீண்ட கிண்ணங்கள், தட்டைக் கிண்ணங்கள், கூரிய முனையையுடைய சட்டிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. இம் மட்பாண்டங்களுடன் கறுப்புநிற, சிவப்புநிற மட்பாண்டங்களும் கலந்து காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதோர் அமிசமாகும். தென்னகத்தில் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் புதிய கற்காலத்திலேயே காணப்படுகின்றன என முன்பு கண்டோம். இதனையே சிரீவஸ்தவவினது ஆய்வும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. இதனால் கி.மு.1700ஆம் ஆண்டளவிலே அதாவது புதிய கற்காலத்திலேயே தென்னகத்தில் இவை தோன்றிவிட்டன என்பது தற்போதைய முடிபாகும். இதனாற் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் வடக்கே இருந்து பெருங் கற்கால மக்களால் எடுத்து வரப்பட்டன என்ற கூற்று தொல்லியற் பின்னணியில் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய கருத்தாக அமையவில்லை.

17. இரும்புப் பொருட்களும் குதிரையின் பயன்பாடும்

புதிய கற்காலத்திலேயே இம்மட்பாண்டங்கள் புழக்கத்திற்கு வந்தாலும் பெருங் கற்காலத்திற்கான இவை சிறப்பான முறையிலே பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதும் ஈண்டு நினைவுகூர்ப்பாலது. இதனைப் போன்றே கற்களைப் பயன்படுத்திப் பல்வகை ஈமச் சின்னங்களை அமைக்கும் மரபு கூடப் பெருங் கற்காலத்திற்கான சிறப்புடன் வளர்ச்சி பெற்றது எனலாம். எனவே புதிய கற்கால இறுதியில் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், ஈமச் சின்னங்கள், இரும்புக் கருவிகள் போன்ற அமிசங்கள் வளர்ச்சி பெற்றுப் பெருங் கற்காலம் தோன்ற வழிவகுத்தன எனக் கூறுவது சரியானதே. ஈமச் சின்னங்களிற் காணப்படும் பல்வகை இரும்புக்கருவிகளைக் கொண்டு இவை வடக்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கி ஏற்பட்ட மக்கட் புலப் பெயர்வை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்ற கருத்து முன்பொருகால் அறிஞர்கள் மத்தியிலே பரந்து காணப்பட்டது. ஆனால் அண்மைக் காலத்தில் கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள கல்லூரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் மூலமாக வடநாட்டில் கி.மு.1000 ஆண்டளவில் இரும்பின் உபயோகம் காணப்பட்டது போன்று தென்னகத்திலும் அதன் சம காலத்திலேயே இது காணப்பட்டது என்பது நிரூபணமாகியுள்ளது. இதனால் வட இந்தியாவிலிருந்தே தென்னகத்திற்கு இரும்பின் உபயோகம் பற்றிய அறிவு பரவியதென்ற பழைய கருத்திற்குப் பதிலாக வட, தென்னிந்தியப் பிராந்தியங்கள் இத்தகைய அறிவை வெவ்வேறு வழிகளிலிருந்து பெற்றிருக்கலாமென்ற கருத்து அறிஞர்கள் மத்தியில் இப்போது காணப்படுகிறது. ஆபிரிக்காவின் சில பகுதிகளில் கற்கால மக்களே எவ்வித வெளிச் செல்வாக்குமின்றி இரும்பின் பயனைத் தாமாகவே அறிந்ததற்குச் சான்றுகள் உள. இதனைப் போலவே புதிய கற்கால இறுதியில் தென்னக மக்கள் கூட, வெளிச் செல்வாக்கின்றி இதன் பயனை அறிந்து பெருங் கற்காலத்தில் சிறப்பான முறையால் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்.

அத்துடன் தென்னக ஈமச் சின்னங்களிடையே நிலவும் ஒரு பொது ஒற்றுமை போன்றே இவற்றிற் காணப்படும் இரும்புக் கருவிகளிடையேயும் இவ்வொற்றுமை நிலவுகின்றது. இதற்கு ஒரு விளக்கமும் கூறலாம். இந்தியாவில் இன்றும் இரும்புக் கருவிகளைப் படைக்கும் வினைஞர்கள் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து ஆங்காங்கே சில காலம் இருந்து இக்கருவிகளை ஆக்கிச் செல்வதை உற்று நோக்கும்போது இரும்புக் கருவிகளிடையே நிலவும் ஒருமைப்பாட்டிற்குக் காரணமாக இந்நாடோடி வினைஞர்

கூட்டத்தினரே அமைந்திருக்கலாம் எனவும் எண்ணத்தூண்டுகிறது. இவர்களில் டங்கர் என அழைக்கப்படும் கூட்டத்தினர் தென்னகத்தின் பல பாகங்களிலும் வண்டியிற் சென்று இத்தகைய தொழிலில் ஈடுபடுவது வழக்கம் (Soundararajan.K.V. 1963). ஐரோப்பாவில் டான்யூப் நதிப் பிரதேசத்தில் காணப்பட்டுள்ள வெண்கலக்காலக் கருவிகளுக்குள் நிலவும் ஒற்றுமைக்கு இத்தகைய நடமாடும் வினைஞர் கூட்டமே காரணம் எனத் தொல்லியலாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

தென்னகத்திலே இரும்புக் கருவிகளிடையே நிலவும் ஒருமைப் பாட்டிற்குப் பெருங் கற்காலத்தில் நிலவிய சமூக, பொருளாதாரப் பின்னணியும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது எனலாம். சமூகவியலாளர்கள் பெருங் கற்காலத்தைப் பல்வகைக் குழுக்கள் எழுச்சி பெற்ற காலமெனக் கூறுகின்றனர். நில உடைமை, எல்லைத் தகராறு, ஆக்கிரமிப்பு போன்றனவற்றை மையமாக வைத்து இவர்களுக்கிடையே அடிக்கடி போர் நடைபெற்றது. ஈமச் சின்னங்களிற் காணப்படும் பல்வகைப் போர்க் கருவிகளும் இத்தகையதொரு சமூகப் பின்னணியையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன என இவர்கள் கருதுகின்றனர். இக்கால மக்களின் பொருளாதாரம் விவசாயமாகவே இருந்ததால் இதனுடன் தொடர்புடைய கருவிகள் பலவும் இவ் ஈமச்சின்னங்களிற் காணப்படுவது இயல்பே. எனவே மேற்கூறிய சான்றுகள் இரும்பின் உபயோகம் தென்னகத்தில் மக்கள் புலப்பெயர்ச்சியால் ஏற்படவில்லை என்பதை உறுதியாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. புதிய கற்கால மக்களின் சாதனைகள், வினைஞர் கூட்டத்தினரின் பங்களிப்பு, பெருங் கற்காலச் சமூக, பொருளாதாரப் பின்னணி போன்றவை இவ்விரும்புக் கருவிகளிடையே இழைவிட்டோடும் ஒருவித ஒற்றுமைக்கு அடிப்படையான சில காரணிகளாக அமைந்தன எனலாம். எவ்வாறாயினும், இரும்பின் வருகை தென்னக மக்களின் வாழ்வில் ஒரு புரட்சிகரமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. காடுகளை அழித்து அவற்றைக் கழனிகளாக்குவதற்கு வேண்டிய பல்வேறு ஆயுதங்களை மக்கள் இக்காலத்தில் உருவாக்கியதால் முன்னைய காலத்தை விட இக்காலத்தில் சூழலைச் சிறப்பாக மாற்றியமைக்க இவர்களால் முடிந்தது. மக்கள் செறிவும் புலப்பெயர்ச்சியும் முன்னைய காலத்தை விட இக்காலத்தில் விரைவாக நடந்தது. இதனையே தொல்லியற் சான்றுகளும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன எனலாம்.

பெருங் கற்காலத்தில் நிலவிய பொருளாதார அமைப்பும் புதிய கற்காலத்திலிருந்து வேறுபட்டுக் காணப்பட்டது. புதிய கற்கால மக்கள் பயிர்ச்செய்கைக்கு மழையையே நம்பி இருந்தனர். ஆனால் பெருங் கற்காலத்திலோவெனில் மழைநீரைக் குளங்களிற் தேக்கி வேண்டிய நேரத்தில் இதனைப் பயிர்களுக்கு பாய்ச்சும் வழக்கம் பெருவழக்க

மாக இருந்தது. இதனால் சிலர் இத்தகைய வளர்ச்சியைப் புதிய கற்கால மக்கள் ஏற்படுத்தியிருக்க முடியாதென்றும், பெருங் கற்காலத்திலே வந்த இன்னொரு மக்கட் கூட்டத்தினரே தென்னகத்தில் இத்தகைய விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர் எனவும் கருதுகின்றனர். மழையை நம்பி, அதற்கேற்ற முறையில் பயிரினங்களைத் தெரிந்தெடுத்து உற்பத்தி செய்த புதிய கற்கால மக்களே படிப்படியாகச் சூழலை ஆட்கொண்ட நடவடிக்கைகளிலொன்றாக இயற்கையாக நீர்தேங்கி நிற்கும் பள்ள நிலங்களில் அணைகட்டுவதன் மூலம் நீரைத் தேக்கி நீர் வசதி உள்ள சூழலில் விளையும் பயிரினங்களைக் கண்டு பிடித்து அவற்றைப் பயிரிடப் பழகிக் கொண்டனர் என்று எண்ணுவதில் எவ்விதத் தவறும் இல்லை. மனித நாகரிக வளர்ச்சியும் இத்தகையதொரு செயற்பாட்டையே எடுத்தியம் புகின்றது. புதிய கற்காலத்தில் தினையின் பயனைக் கண்ட மனிதன் பெருங் கற்காலத்தில் நெல்லின் சிறப்பையும் நீர்ப்பாசனம் மூலமாக இதனைப் பயிரிடவும் கற்றுக் கொண்டமையானது சூழலைப் பற்றி இவன் மேற்கொண்ட தீவிர ஆய்வின் விளைவே எனலாம்.

தென்னக ஈமக் குழிகளில் குதிரையின் எலும்புகள் மட்டுமன்றி அதன் கடிவாளங்கள், மணிகள் போன்ற உபகரணங்களும் காணப்படுகின்றன. வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சிலர் குதிரையை இந்தியாவுக்குள் புகுத்தியவர்கள் ஆரியரேயென்றும், இதனால் தென்னக ஈமச் சின்னங்களில் குதிரையின் எலும்புகள், உபகரணங்கள் ஆகியவை காணப்படுவதால் இவர்களே இவ்ஈமச் சின்னங்களைப் படைத்தனர் எனவும் வாதிடுகின்றனர். ஆனால் இந்தியாவைப் பொருத்த மட்டில் சிந்து வெளி நாகரிக காலத்திலேயே குதிரையைப் பற்றி மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை விளக்கச் சான்றுகள் உள. அத்துடன் புதிய கற்கால மக்களும் இதனை அறிந்திருந்தனர். கல்லூர், சங்கன்கல்லு ஆகிய இடங்களிற் புதிய கற்காலப் படைகளில் இதன் எலும்புகள் காணப்படுகின்றன (Allchin. F.R. 1979: 245-248). இக்காலப் பாறைச் சித்திரங்களில் குதிரைகளும், குதிரைகளில் ஏறிச் சவாரி செய்யும் மக்களும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். பொதுவாகக் குதிரை வேகமுள் ளது மட்டுமன்றிப் போர் முனையில் பயன்படுத்துவதற்கு வசதியான மிருகமுமாயிருந்தது. எனவே நீண்ட தூரப் பிரயாணம், போக்குவரத்துப் பாவனை, போர் ஆகியவற்றில் இதன் பயனைக் கண்ட பெருங் கற்கால மக்கள் புதிய கற்காலத்தை விட இக்காலத்தில் சிறப்பான முறையில் இதனைப் பயன்படுத்தினர் எனக் கொள்ளல் பொருத்தமான கருத்தாக அமைகிறது. இக்காலச் சவக்குழிகளில் இதன் எலும்புகள் காணப்படுவதற்குப் பல காரணங்கள் உள. இறந்த தலைவனோடு அவன் பயன்படுத்திய பொருட்களையும் சேர்த்து அடக்கஞ் செய்தல் இக்கால மரபாகும். இவ்வாறே தலைவன்

பயன்படுத்திய குதிரையும் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டது. மேலும் மிருகங்களைத் தனியே அடக்கஞ்செய்யும் வழக்கமும் இக்காலத்திலிருந்தது. சீனாவில் வெண்கலக் காலத்தில் குதிரைகளுக்கெனத் தனியான அடக்கங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனால் குதிரையைப் பற்றிப் புதிய கற்காலத்தில் அறிந்திருந்தும் சிறப்பான முறையில் இது பயன்படுத்தப்பட்ட காலம் பெருங் கற்காலமே எனக் கொள்ளல் ஏற்புடைய கருத்தாக அமைகிறது.

மேலே விவரிக்கப்பட்ட அமிசங்களான ஈமச் சின்னங்கள், கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், இரும்புக் கருவிகள், குதிரை ஆகியவை கி.மு.1000 ஆண்டளவில் புதிய கற்காலத்தின் இறுதியிலே ஒருங்கிணைந்து பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டை உருவாக்கின எனக் கொள்ளலாம். இதனால் தென்னகத்தில் பெருங் கற்காலப் பண்பாடு புதிய கற்கால மக்களது வளர்ச்சியையே குறித்து நிற்கின்றது எனலாம். இக்காலத்தில் ஒரு புதிய மக்கட் கூட்டத்தினர் தென்னகத்தில் அடி எடுத்து வைத்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை. இக்கருத்தைத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் உறுதி செய்யவுமில்லை. படிப்படியாகப் புதிய கற்கால மக்களே மட்பாண்டங்கள், இரும்புக் கருவிகள், புதிய தானிய வகைகளின் பயன்பாடு, நீரைத் தேக்கி வைப்பதிலுள்ள பயன், விரிவான ஈமச் சின்னங்களை அமைக்கும் மரபு ஆகியவற்றைக் கற்றுக் கொண்டனர். இத்தகைய சிறப்புகள் ஒருங்கிணைந்தபோது அவை மக்கள் வாழ்வில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தலாயின. இத்தகைய திருப்பத்தையே பெருங் கற்காலத்திற் காண முடிகிறது.

18. பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் தோற்றம்

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பெருங் கற்காலப் பண்பாடு தென்னகத்தில், எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றது என்பது பற்றிக் கடந்த காலங்களில் அறிஞர்கள் பலர் கொண்டிருந்த கருத்துகள் பற்றியும் இங்கே குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. வெளித் தோற்றத்தில் இந்திய-வெளியுலக ஈமச் சின்னங்களுக்கிடையே நிலவும் ஒற்றுமையைக் கண்ட அறிஞர்கள் தென்னகத்திற்கு இவை மேற்கு ஐரோப்பா, மத்தியதரைப்பிராந்தியம், மத்திய ஆசியா, பாரசீக்குடா, எகிப்து ஆகிய பிராந்தியங்களிலிருந்தே பரவின எனக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். சில்லே (Childe. G. 1948: 5-13), சுந்தர (Sundara. S. 1975: 196), ஆகியோர் தென்னகத்திற் காணப்படும் துளையுடைய கல்லறைகளுக்கும் மத்தியதரைக் கடற்பகுதியில் காணப்படும் இத்தகைய கல்லறைகளுக்குமிடையே காணப்படும் ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். ஆனால் சில்லே இச்சின்னங்களை அமைக்கும் முறை மத்திய தரைப் பகுதியிலிருந்து தென்னகத்தை வந்தடைந்ததெனக்

கூற, சுந்தர இப்பிராந்தியத்திலிருந்தே இத்தகைய ஈமச் சின்னங்களைப் படைத்த தென்னக மக்கள் வந்தனர் எனக் கருதுகிறார். வீலரோ (Wheeler. R. E. M. 1959) எனில் தென்னக ஈமச் சின்னங்கள் அமைக்கும் முறை மேற்காசியா, ஐரோப்பா ஆகிய இடங்களிலிருந்து பாகிஸ்தானிலுள்ள கராச்சி வழியாகத் தென்னகத்தை அடைந்தது எனக் கருதுகிறார். கராச்சி வழியாகவே இவை தென்னகத்துக்குப் பரவின என்ற கருத்தை லால்(Lal. B. B. 1963: 579-581), பயர்சேவிஸ்(Fairservis. W. A. 1971: 375-6) முதலியோரும் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

மானிடவியலாளரான ஹைமண்டோவ் மத்தியதரைப் பிரதேசத்திலிருந்தே இவ் ஈமச் சின்னங்களை உருவாக்கிய திராவிடர் கடல் மார்க்கமாகத் தென்னகத்தை அடைந்தனர் எனக் கூறியுள்ளார்(Haimendorf. V. Von. F. 1953: 127-135). இராமச்சந்திரன் கேரள மாநிலத்தின் சிறப்பான ஈமச் சின்னங்களிலொன்றாகிய குடைவரைக் குகைக்கும் சைப்பிரஸ், பலஸ்தீனம், ஓமான் குடாப் பகுதி ஆகிய பிரதேசங்களிற் காணப்படும் இவ்வகை ஈமச் சின்னங்களுக்குமிடையே நிலவும் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தியுள்ளார் (Ramachandran. K. S. 1969, 1972), பனர்ஜி(Banerjee. R.N. 1965: 264), சுப்பராவ் (Subba Rao. B. 1958: 121), குருராஜராவ் (Gururaja Rao. B.K. 1972), ஆகியோர் இப்பண்பாண்டை உருவாக்கிய திராவிடர் வடமேற்கிந்தியா வழியாகவே தென்னகத்தை அடைந்தனர் எனக் கூறுகின்றனர். இப்பண்பாடு பாரசீகக் குடாவிலுள்ள யேமன் பகுதியில் இருந்தே இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தது எனக் கோஷ் (Ghosh.A. 1974: 81-82) கருதுகின்றார். கோடன் அரேபியாவிலிருந்தே பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டை உருவாக்கியோர் கடல் மார்க்கமாக இந்தியாவை வந்தடைந்தனர் என அபிப்பிராயப்படுகிறார் (Gordon. G. H. 1958). லாலும் (Lal. B. B. I. A. R. 1964: 67-70) தென்னிந்தியப் பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டிற்கும் எகிப்திய நூபியப் பண்பாட்டிற்குமிடையே நிலவும் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தியுள்ளார். குப்தா பெருங் கற்காலப் பண்பாடு இருவழிகள் வாயிலாக இந்தியாவை அடைந்தது எனக் கூறியுள்ளார் (Gupta. S. P. 1972). இவரது கருத்து யாதெனில் வட இந்தியப் பெருங் கற்காலச் சின்னங்கள் தரை மார்க்கமாக இந்தியாவை அடைந்தன என்பதும், தென்னக ஈமச் சின்னங்கள் கடல் மார்க்கமாக இந்தியாவை அடைந்தன என்பதுமே. இவ்வாறு இப்பண்பாட்டின் தோற்றம் பற்றி அறிஞர்கள் மத்தியில் நிலவி வந்த பல்வேறு கருத்துகளை நிரைப்படுத்திச் செல்லலாம்.

ஆயினும் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் பிறநாட்டிலிருந்தே இப் பண்பாட்டிற்குரிய மக்கட் கூட்டத்தினர் புலம்பெயர்ந்து இந்தியாவுக்

குள் புருந்தனர் எனக் கருதுகின்றனர். பொதுவாகத் தொல்லியலாளரிடையே காணப்படும் ஒரு குறைபாடு இதுவேயாகும். இரு பிராந்தியங் களுக்கிடையே காணப்படும் தொல்லியற் சின்னங்களிலே ஒற்றுமை காணப்படும்போது இத்தகைய ஒற்றுமைக்கான காரணம் ஒரு பிராந்தியத்திலிருந்து மற்றைய பிராந்தியத்தின் மீது ஏற்பட்ட மக்களது புலப் பெயர்ச்சியே என விளக்கமளிப்பது ஒரு மரபாகத் தொல்லியலாளரிடையே காணப்படுகிறது. இதற்கு மாறாகச் சிலர் இவ்விரு பிராந்திய மக்களும் புலப் பெயர்ச்சியின்றியே இவ்வித ஒருமைப்பாடான ஈமச் சின்னங்களைப் படைத்திருக்கலாமென்றும், தம்மிடையிலே நிலவிய கருத்துப் பரிமாற்றத்தால் இவற்றைப் படைத்திருக்கலாமென்றும் கருதுகின்றனர். இத்தகைய சிந்தனைகள் மிக அண்மைக் காலத்தில் தொல்லியலாளர்கள் மத்தியில் உருவெடுத்திருப்பது வரவேற்கத்தக்க ஒரு அமிசமாகக் காணப்படுகிறது. எனவே, ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட வண்ணம் இதுவரை மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் புதிய கற்கால இறுதியில் சடுதியாகப் பெருங் கற்காலக் கலாசாரம் புகுத்தப்பட்டதற்கான சான்றுகளைத் தரவில்லை. படிப்படியாகப் புதிய கற்கால மக்களே இக்கலாசார அமிசங்களை வளர்த்தெடுத்ததற்குத்தான் சான்றுகள் உள. இதனால் அக்காலத்தில் வெளியுலகுடன் இந்தியா கொண்டிருந்த தொடர்பானது இவ் ஈமச் சின்னங்கள் பலவற்றைக் கருத்துப் பரிமாறல்கள் மூலம் புதிய கற்கால மக்கள் கற்றுப் பின்னர் பெருங் கற்காலக் கலாசாரமாக வளர்த்தெடுக்க உதவியது. இக்கருத்தையே தொல்லியல், மானிடவியல், மொழியியற் சான்றுகளும் உறுதி செய்கின்றன. இவை பற்றிப் பிறிதோரிடத்தில் ஆராய்வோம்.

பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தின் காலம் பற்றியும் அறிஞர்கள் மத்தியிலே காலத்திற்குக் காலம் பல்வகையான கருத்துகள் நிலை கொண்டிருந்தன. இற்றைக்குக் கால்நூற்றாண்டுக்கு முன்னதாக வீலர் இவற்றின் தோற்றம் கி.மு.200 ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாமெனக் கருதினார்(Wheeler. R. E. M. 1959). தபார் கி.மு.200 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கி.பி. 100 ஆம் ஆண்டு வரை இப்பண்பாடு நிலவியிருக்கலாமெனக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார் (Thapar. B.K. 1957: 16-20). சுப்பராவ் இப்பண்பாட்டின் தோற்றம் கி.மு.600 ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாமெனக் கூறக் கோடன், ஹைமண்டோவ் ஆகியோர் கி.மு.700 ஆம் ஆண்டெனக் கூறியுள்ளார். பனர்ஜி இப்பண்பாடு கி.மு.700 ஆம் ஆண்டளவில் தோன்றியிருக்கலாமென அபிப்பிராயப்படுகிறார் (Banerjee. N.R. 1960 : 62, 1965), குருராஜராவ் இதன் காலம் கி.மு. 700 ஆம் ஆண்டுக்குச் சற்று முன்னதாக அமைந்திருக்கலாமெனக் கருத்து வெளியிட்டுள்ளார் (Gururaja Rao. B.K. : 1972). இவ்வாறு இப்பண்பாடு பழமை வாய்ந்தது எனப் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் கருத்து வெளியிட அண்மைக் காலத்தில், லெஸ்னிக்

போன்றோர் இதன் காலம் கி.மு.300 தொடக்கம் கி.பி.200 வரையிலான காலப்பகுதியே என வாதிடுவது விந்தையாகவேயிருக்கிறது(Leshnik. S.L. 1975: 246).

எவ்வாறாயினும் கல்லூரிற் கிடைத்த சான்றுகளை C14 காலக் கணிப்புக்கு உட்படுத்தியபோது புதிய கற்காலத்திலிருந்து கி.மு.1000 ஆம் ஆண்டளவில் இது தனிக் கலாசாரமாக வளர்ச்சி பெற்றது தெளிவாகியது. இதனால் மேற்கூறப்பட்ட அறிஞர்களின் கருத்துகள் யாவும் எவ்வித தொல்லியற் காலக் கணிப்புச் சான்றுகளின் அடிப்படையிலும் அமையாததால் கல்லூர்ச் சான்று ஏனையவற்றைவிட நம்பிக்கையூட்டுவதாக அமைந்திருக்கின்றது. இப்பின்னணியிலேதான் தமிழகத்தின் பெருங் கற்காலத்தின் காலம் பற்றி ஆராயவேண்டியுள்ளது. இப்பண்பாடு பற்றி அண்மைக் காலத்தில் விரிவாக ஆராய்ந்த நரசிம்மையா தமிழகத்தில் இதன் தோற்றத்தை கி.மு. 350ஆம் ஆண்டெனக் கொண்டு தாழி அடக்க முறை தமிழகத்தின் வடகிழக்குப் பகுதியில் கி.மு.350 ஆம் ஆண்டிலும், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் கி.மு.250ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கி.மு.200ஆம் ஆண்டுவரையிலும், திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கி.மு.100ஆம் ஆண்டிலும் காணப்பட்டது எனக் கூறியுள்ளார்(Narasimhaiah. B: 1976). பொதுவாகத் தமிழகத்தில் இப்பண்பாடு பற்றி ஆராய்ந்தோர் மத்தியில் ஏனைய தென்மாநிலங்களை விடப் பிந்தியே தமிழகப் பகுதியில் இப்பண்பாடு உருவாகியது என்ற உணர்வு காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் குருமூர்த்தி தமிழகத்தில் இது கி.மு.1000 ஆண்டளவில் தோன்றிவிட்டது என்பதைக் குறிப்பிடத் தவறவில்லை (குருமூர்த்தி. சா. 1974:25). தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னரது ஆட்சிக்கு முன்னதாக மூன்று அல்லது நான்கு நூற்றாண்டுகளில் இது தோன்றியிருக்கலாமென்பது சம்பகலட்சுமியின் கருத்தாகும். இப்பண்பாட்டின் இறுதிக் கட்டத்தையே சங்க இலக்கியங்களில் வரும் குறிப்புகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்பதும் இவரது கருத்தாகும். எனவே பெருங்கற்காலத் தமிழகத்தின் தொல்லியற் பின்னணி பற்றிமேலும் ஆராய்வதன் மூலம் இப்பண்பாட்டின் காலம்பற்றி ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கு வரலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

இப்பண்பாடு பற்றி இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்னதாக செளந்தர ராஜன் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார்(Soundararajan K.V. 1963). இக்கட்டுரையில் இவர் இந்தியாவிலுள்ள இரும்புக் காலத்தில் நிலவிய பண்பாட்டை A (ஏ), B (பி), C (சி), என்ற மூன்று பிராந்தியங்களாகப் பிரித்து ஆராய்ந்துள்ளார். 'C' பிரிவில் பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டின் சங்கக் காலம் கி.மு.1000 ஆம் ஆண்டிலும், கி.மு. 785ஆம் ஆண்டுகளில் இக்கலாசாரம் வழக்கிலிருந்து வந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆதிச்சநல்லூரும் இதற்கு அண்மித்துக் காணப்படுவ

அடங்குகின்றது. தென்பெண்ணைக்கப்பாலுள்ள தென் தமிழகப் பகுதியிற் காணப்பட்ட தாழி அடக்கங்கள் பற்றி இவர் கருத்துத் தெரிவிக்கையில் இவை மிகப் பழமை வாய்ந்தவை என்று கூறியுள்ளார். இதற்கு ஆதாரமாக இங்குள்ள கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், வெள்ளை நிறம் பூசப்பட்டுக் காணப்படுவதை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இத்தகைய மட்பாண்டங்கள் தக்கணப் பகுதியில் புதிய கற்காலத்தில் வழக்கிலிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இறுதியில் இத்தாழி அடக்கங்களிலே காணப்படும் பண்புகள் செம்புக் காலத்திலிருந்தே வளர்ச்சி பெற்றுப் பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டிலே முதிர்ச்சியடைந்தன என இவர் அபிப்பிராயப்படுகிறார். ஆதிச்சநல்லூரிற் காணப்படும் தாழி அடக்க முறை காலத்தால் ஏனைய பெருங் கற்கால அடக்க முறைகளுக்கு முந்தியதென்பதும் இவரது கருத்தாகும். அத்துடன் இவர் குறிப்பிடுவது போன்று வெள்ளை நிறம் பூசப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் தென் தமிழகப் பகுதியில் விரிவிக் காணப்படுகின்றமை அவதானிக்கத்தக்கது. வடக்கே மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள டி.கல்லுப்பட்டி முதல் தெற்கே ஆதிச்சநல்லூர் வரை இவை காணப்படுகின்றன. இத்தகைய மட்பாண்ட வகை தென்னகப் புதிய கற்காலக் குடியிருப்புகளில் மட்டுமன்றி, தக்கணத்திலுள்ள கல்-செம்புக் காலத்தைச் சார்ந்த கலாசாரத்திலும் காணப்படுகின்றது. இதனால் தென் தமிழக மட்பாண்டங்களும் இவற்றைப்போல் பழமை வாய்ந்தவையே என இவர் கருதுகின்றார்.

இவருக்குப் பின் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள டி.கல்லுப்பட்டியில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட இத்தகைய மட்பாண்டங்களை ஆராய்ந்த அல்சின் தம்பதியரும் காலத்தால் இவை மிகப் பழமையவை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டதுடன், கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள மட்பாண்டங்களோடு இவை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன எனவும் கூறியுள்ளார் (Allchin. B. and Allchin. F.R. 1968: 223). ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போன்று பெருமாள்மலையிற் கிடைத்த மட்பாண்டங்களை மீளாய்வு செய்த அல்சின் இவற்றில் புதிய கற்கால மட்பாண்டங்களின் பண்புகளை எடுத்துக்காட்டியதோடு இரும்பின் உபயோகம் இப்பகுதியில் கி.மு.1000 ஆம் ஆண்டில் காணப்பட்டது எனவும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். எனவே தொல்லியற் பின்னணியில் நோக்கும் போது தென் தமிழகத்திற் காணப்படும் தாழி அடக்கங்களும் இவற்றோடு சேர்ந்து காணப்படும் வெள்ளை நிறம் பூசப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும் காலத்தால் மிகப் பழமையவை என்பது புலனாகின்றது. அண்மைக் காலத்தில் கொற்கையில் நடைபெற்ற அகழ்வுகள் இப்பகுதியில் கி.மு. 805ஆம், கி.மு. 785ஆம் ஆண்டுகளில் இக்கலாசாரம் வழக்கிலிருந்து வந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆதிச்சநல்லூரும் இதற்கு அண்மித்துக் காணப்படுவ

தால் இங்கேயும் தாழி அடக்க முறை இதே காலத்திற்கு முன்பின்னதாக நிலவியிருக்கலாம் எனக் கொள்ளலாம். இங்கே கிடைத்துள்ள பொருட்களுக்கும் பலஸ்தீனப் பெருங் கற்காலப் புதை குழிகளிற் கிடைத்த பொருட்களுக்குமிடையே காணப்படும் ஒற்றுமையை மனத்திற்கொண்டு ஆதிச்சநல்லூர்த் தாழிக்காட்டின் காலம் கி.மு. 1200ஆம் ஆண்டெனச் சிலர் கொள்கின்றனர். எனவே மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களிற் காணப்படும் இத்தகைய வெள்ளை நிறம் பூசப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் தக்கணத்தில் பகால், தெக்வாடா ஆகிய பகுதிகளிலும், கர்நாடக மாநிலத்தில் தெக்கல்கோட்டாவிலும் காணப்படுகின்றன. இதே போன்று கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள கல்லூரிலும் இவை இரும்புக் காலத்திற்குரியனவாகக் காணப்படுகின்றன. இதனால் தமிழகத்திலும் இத்தகைய மட்பாண்டங்கள் பழமை வாய்ந்தன எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமானதாகும். ஆதலால் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பெருங்கற்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் (கி.மு.1000) இவ்வடக்க முறை காணப்பட்டது எனலாம்.

சவ அடக்க முறைகளில் தாழி அடக்க முறைகளும் கற்குவை அடக்க முறைகளும் பழைய சங்க இலக்கியங்களான புறநானூறு, நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஏனைய அடக்க முறைகள் பின் வந்த சங்க இலக்கியங்களிலேயே பேசப்படுகின்றன (Srinivasan. K.R. 1947, 1958-59, 1960). மூவேந்தர் சிலர் தாழிகளிலே அடக்கஞ் செய்யப்பட்டதும் ஈண்டு நினைவுகூரற் பாலது. தென் தமிழகத்திலே, குறிப்பாகப் பாண்டி நாட்டிலேயே சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்க்கப்பட்டது. அத்துடன் இப்பகுதியிலே பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் நாணயங்களும் கூடக் காணப்படுகின்றன. பெருங் கற்காலத்தில் பாண்டிநாடு பெற்ற முதன்மையே ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து பாண்டி நாட்டை முன்னணிக்கு இட்டுச் சென்றது. இக்காலத்தில் பாண்டி நாடு பெற்றிருந்த முதன்மையை அண்மையில் ரோமிலாதபார் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் (Thapar. R. 1975: 1-42). இவர் கி.மு.7ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த செமித்திக் வம்ச மன்னனாகிய அசர்ணிபாலது கல்வெட்டுக்களில் பாண்டிநாடு 'பாடே' எனவும் இவர்கள் ஆட்சி செய்த தென்மதுரை 'கூடே' (Qade) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் கூறியுள்ளார். மதுரை கூடலெனவும் அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டதைச் சங்க நூல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இத்தகைய சான்றுகளில் இருந்து தென் தமிழகப் பெருங்கற்காலச் சின்னங்கள் பழமை வாய்ந்தவை எனக் கொள்ளலாம்.

அத்துடன் இவற்றுக்கும் வடதமிழ் நாட்டுச் சின்னங்களுக்கு மிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இது பற்றி நரசிம்மையா குறிப்பிட்டுள்ளார். தென் தமிழகத்திற்

காணப்படும் வெள்ளை நிறம் பூசப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் வட தமிழகத்திலே உள்ள பெரும்பெயரிலும் காணப்படுகின்றன. செங்கமேட்டில் பனர்ஜி மேற்கொண்ட அகழ்வும் இப்பகுதியில் பெருங் கற்காலம் கர்நாடக மாநிலத்தைப் போன்று பழமையானது என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. மட்பாண்டங்களுக்கிடையே கூட, (வட, தென் தமிழகங்களுக்கிடையில் காணப்படுவன வற்றுள்) நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. ஆதிச்சநல்லூரிற் காணப்படும் இருபதுக்கு மேற்பட்ட மட்பாண்ட வகைகள் வடக்கே சானூரிலுள்ள மட்பாண்டங்களோடும், பதினமூன்று வகையான மட்பாண்டங்கள் கீழ்க்காவிரிப் படுக்கையிலுள்ள திருக்காம்புலியூர், அழகரை ஆகிய இடங்களிற் காணப்படும் மட்பாண்டங்களோடும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன என நரசிம்மையா குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால், தமிழகப் பெருங் கற்கால அமிசங்கள் தென் தமிழகத்திலும் வட தமிழகத்திலும் பழமை பெற்றுக் காணப்படுகின்றன என்பது புலனாகின்றது. எனவே தற்போதைய சூழ்நிலையில் கி.மு.1000 ஆம் ஆண்டளவில் பெருங்கற்காலம் தமிழகத்தில் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் என எண்ணுவது நியாயமாகத் தென்படுகிறது.

அத்தியாயம் 8 பெருங் கற்கால மக்களின் வாழ்வும் வளமும்

அ. பெருங்கற்கால மக்கள்

மானிட இயல் அமிசங்கள்

புதிய கற்காலந்தொட்டுத் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த மக்கட் கூட்டத்தினர் விட்டுச் சென்ற சுவ அடக்கங்கள் பல காணப்படுகின்றன. புதிய கற்கால எலும்புக் கூடுகளை ஆராய்ந்த அறிஞர், மத்தியதரை வர்க்கத்தினரே இப்பண்பாட்டை உருவாக்குவதில் முன்னணியில் நின்றனர் எனக் கூறியுள்ளனர். இவர்களைத் திராவிட மொழி பேசுவோரின் மூதாதையினர் எனவும் அழைப்பர். இம்மத்தியதரைப் பிரதேசத்தவர்கள் யாவரும் நீண்ட கழுத்துடையவர்களாகக் காணப்பட்டாலும், இவர்களுக்கிடையே மூன்று முக்கிய பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. முதல் பிரிவினர் ஆதி மத்தியதரை வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாவர். இவர்கள் நடுத்தர உயரமும் கறுத்த நிறமுடையவர்கள். இன்று இவர்களின் வழித்தோன்றல்களே கர்நாடகம், ஆந்திரா, கேரள, தமிழக மாநிலங்களில் வாழ்கின்றனர். இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் உண்மையான மத்தியதரைப் பிரதேசத்தவர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் முன்னைய பிரிவினரைக் காட்டிலும் உயரமான தோற்றமுடன் காணப்பட்டதோடு, வெண்ணிறமாகவும் விளங்கினார்கள். இவர்களே சிந்துவெளி நாகரிகத்தைப் படைத்தவர்கள் ஆகும். மூன்றாவது பிரிவினரைக் கீழ்நாட்டினத்தவரென்று பிரித்துள்ளனர். வெண்ணிறமுடைய இவர்கள் நீண்ட மூக்குடன் காணப்பட்டனர். வட இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் இவர்கள் காணப்படுகிறார்கள். இவர்களுடன் ஆதி ஒஸ்ரலோயிட் இன மக்களது கலப்பும் காணப்படுகின்றது. இந்தியா முழுவதும் ஒருகால் இம்மத்தியதரை வர்க்கத்தினரது படர்ச்சியே காணப்பட்டதை மேற்கூறிய பகுப்புகள் உணர்த்துகின்றன. இத்தகைய மக்கட் கூட்டத்தினர் ஆரியர் வருமுன்னர் செல்வாக்குடையவராகக் காணப்பட்டனர்.

பெருங் கற்காலத்திலும் போதிய அளவு மனித எலும்புக் கூடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவை பற்றி விரிவான முறையிலே மானிட இயலாளரான கென்னடி ஆராய்ந்துள்ளார் (Kennedy, K.A.R. 1975). இவருக்கு முன்னர் இற்றைக்குக் கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னதாக ஹைமண்டோவ் என்ற மானிடவியலாளரும் இப்புதிய கற்கால மக்கள் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தார். ஹைமண்டோவ் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் பிரமகிரியை விடப் பெருங் கற்காலக் குடியிருப்புகள் பற்றியும் ஏனைய ஈமச் சின்னங்கள் பற்றியும் விரிவான அகழ்வுகள் நடைபெறவில்லை. இதனால், இவர் மானிடவியல் கண்ணோட்டத்தில் இக்காலத்திற் கிடைத்த எலும்புக் கூடுகளை விரிவாக ஆராய முடியவில்லை. ஆனால், கென்னடி காலத்தில் விரிவான அகழ்வுகளின் முடிபுகள் பல தென்னகப் பெருங் கற்காலம் தொடர்பாக வெளிவந்தன. இதனால் முதன்முதலாக இவரால் விஞ்ஞான ரீதியாக இவ்வெலும்புக் கூடுகளை ஆராய முடிந்தது. எனவேதான், விரிவான சான்றுகளின் அடிப்படையில் திடமான முறையிற் பல கருத்துகளைக் கென்னடியால் வெளியிட முடிந்தது.

கென்னடியினது கருத்தை அறியு முன்னர், அன்று ஹைமண்டோவ் வெளியிட்ட கருத்துப் பற்றிச் சற்று ஆராய்வது பொருத்தமானதாகும் (Haimendorf, C.Von.F. 1953). அவர் அன்று கடல் மார்க்கமாகத் தென்னகம் புகுந்த திராவிடர் புதிய கற்கால மக்களைத் துரத்திவிட்டுத் தமது மொழியையும், கலாசாரத்தையும் அவர்கள்மீது திணித்தனர் என்றார். அத்துடன், தென்னகத்திலே காணப்படும் அசோகச் சக்கரவர்த்தியினது கல்வெட்டுகளை விளங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் புதிய கற்கால மக்களிடையே காணப்படவில்லை என்பதும், இத்தகைய ஆற்றல் இவர்களைத் துரத்தி இப்பகுதிகளில் தமது செல்வாக்கைப் பரப்பிய பெருங் கற்கால மக்களிடையேதான் காணப்பட்டது என்பதும் இவரது வாதமாகும். அன்றைய ஆய்வு நிலையில் இத்தகைய கருத்துகளை இவர் வெளியிட்டதில் எவ்வித வியப்பும் இல்லை. மிக அண்மைக் காலத்திலேதான் புதிய கற்காலம், பெருங் கற்காலம் ஆகிய கலாசாரப் படைகளுக்கிடையே நிலவும் தொடர்ச்சி பற்றிச் சரியாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தொடர்ச்சி புலனாகாத அக்காலத்தில் இரண்டும் வெவ்வேறு மக்களாலே உருவாக்கப்பட்டன என்ற கருத்து மேலோங்கி நின்றது.

எனினும், பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்கள் பரந்து காணப்படும் தென்னகத்திலே இவற்றை உருவாக்கியவர்கள் இன்று திராவிட மொழிகளைப் பேசும் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், தமிழ் மக்களது மூதாதையினரே என இவர் அன்று தீர்க்கதரிசனமாகக் கூறிய கருத்துகள் இன்று தொல்லியல், மானிடவியல், மொழியியல், கலாசா

ரப் பண்புகள் ஆகியனவற்றால் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. கென்னடியின் ஆய்வானது பெருங் கற்காலத்திலே எவ்வித புதிய மக்கள் கூட்டத்தினரும் தென்னகம் நோக்கிப் புலம் பெயரவில்லை என எடுத்துக் காட்டிய அதே நேரத்தில், தற்காலத்தில் திராவிட மொழி பேசுவோர் பெருங் கற்கால மக்களின் வழித் தோன்றல்களே எனவும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. தொல்லியற் படைகளில் புதிய கற்காலத்தின வளர்ச்சியாகவே பெருங் கற்காலம் காணப்படுவதால் புதிய கற்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கட் கூட்டத்தினரே பெருங் கற்காலத்திலும் வாழ்ந்தனர் எனக் கொள்ளலாம். இதனால் பெருங் கற்கால மக்களும் புதிய கற்காலத்திலிருந்து தென்னகத்தில் வாழ்ந்த மத்தியதரை இன மக்களாகிய திராவிடரே என்பது பெறப்படுகிறது. இத்தகைய கூற்றினை மத்திய தரைப் பிரதேசத்தில் காணப்படும் மொழிகளுக்கும், திராவிட மொழிகளுக்குமிடையே நிலவும் ஒற்றுமையும், ஏனைய கலாசார ஒற்றுமைகளும் வலியுறுத்துகின்றன. இதனால், இத்தகைய ஒற்றுமை திராவிட - தூர கிழக்குத் தொடர்புகளை நிராகரிக்கின்றன எனலாம் (Winters Clyde Ahamad. 1985).

2. மொழிஇயல் அமிசங்கள்

மத்தியதரைப் பிராந்தியத்திலிருந்தே இந்தியாவிற்குப் புதிய கற்காலத்தை உருவாக்கிய திராவிடர் வந்ததற்கான மொழியியற் சான்றுகள் பல உண்டு. இந்தியா வந்த ஆதித் திராவிடர் மத்திய தரைக் கடலின் கிழக்கிலுள்ள பிரதேசத்திலிருந்தே வந்தனர் எனக் கொள்ளப்படுகிறது (சிவசாமி. வி. 1973). இவர்களின் ஒரு சாரார் தமது இனக்குழுப் பெயராகிய "தேர்மிலி" என்ற பதத்தை இந்தியாவுக்குக் கொண்டுவந்தனர் எனவும் நம்பப்படுகிறது. இதிலிருந்துதான் 'தமிழ்' என்ற பதம் தோன்றியதென அறிஞர் கொள்ளுகின்றனர். மத்தியதரைப் பிராந்திய மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்குமிடையே நிலவும் ஒற்றுமையைப் பற்றி அறிஞர் விரிவாகக் கூறியுள்ளனர். மேற்காசியாவில் நிலவிய சுமேரிய மொழிக்கும், திராவிட மொழிக்குமிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுகிறது (Vaidyanatha Ayyar. R.S. 1929). மொழி அமைப்பிலே திராவிட, சுமேரிய மொழிகள் ஒட்டு மொழிகள் என அழைக்கப்படுகின்றன. பல நூற்றுக்கணக்கான திராவிடச் சொற்கள் சுமேரிய மொழியில் உண்டென்பர் (Sathasivam. A. 1965). திராவிடச் சொற்களான ஆடு, ஊர், குன்று, கா(கடவை), ஆள், உழு போன்றவை சுமேரிய மொழியில் முறையே உடு (Udu), ஊரு, கூர், கா, லு, உறு என வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு இத்தொடர்பை விளக்கப் பல

உதாரணங்களைக் கூறலாம். பண்டைய சுமேரியாவில் காணப்படும் இடப்பெயர்களாகிய எருது, உமா, ஊர் போன்றவை இவற்றின் திராவிடப் பழைமையை வலியுறுத்துகின்றன. இப்பிராந்தியத்தில் நிலவிய எலம் (Elam) மொழிக்கும், திராவிட மொழிக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை உண்டெனவும் அறிஞர் கூறுவர். சுமேரியர் என்ற பதம் சுமர் என்ற சொல் வழியே பிறந்தது என்பது இவர்களின் கருத்தாகும்.

சுமர் என்றால் 'பயிர் செய்கைக்குரிய நிலம்' என்பது பொருள் ஆகும். எனவே, பயிர் செய்யக்கூடிய நிலத்தில் வாழ்ந்தவரே சுமேரியர் என அழைக்கப்பட்டனர் எனக் கருதப்படுகிறது. இதற்கும் தமிழ்ச் சொல்லாகிய குமருக்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமையையும் இவர்கள் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை. தமிழில் குமரி என்றால் மலைப் பகுதிகளில் பயிர் செய்யப்படும் பகுதி எனப் பொருள்படும். இதனால் இச்சுமர் குமரி/குமர் என்ற பதத்திலிருந்து வந்திருக்கலாமென வாதிடும் அறிஞர், சுமேரிய இலக்கியங்களிலுள்ள சுமேரியர் கடல் வழியாகக் கிழக்கிலிருந்து வந்தார்கள் என்ற ஐதீகக் குறிப்புகளை ஆதாரங் காட்டிச் சுமேரியர்கள் தமிழகத்திலுள்ள குமரிப் பகுதியிலிருந்தே இங்குச் சென்றிருக்கலாமெனவும் வாதிடுகின்றனர். குமர் சுமராக மருவுவது போல, சுமரும் குமராக மாறுவதற்கான வாய்ப்பும் மொழி இயலில் உண்டு. இதனால் குமரியிலிருந்தே சுமர் வந்தது என வாதிடுவது பொருத்தமற்ற கருத்தாகவே அமைகிறது. அத்துடன் தொல்லியற் சான்றுகளை உற்று நோக்கும் போது திராவிட மொழி பேசியோரின் மூதாதையினர் சின்னாசியா போன்ற இடங்களிலிருந்தே வட மேற்கிந்தியா வழியாக இந்தியாவுக்குள் புகுந்தனர் என்பது புலனாவதாலும், மேற்கூறிய கருத்துப் பொருத்தமற்ற தொன்றாகவே காணப்படுகிறது.

இதனால் மேற்கூறிய சான்றுகளை மையமாகக் கொண்டு திராவிட மொழியைப்பேசியோரின் மூதாதையரும், சுமேரிய, எலம் மொழிகளைப் பேசியோரும் பழைய மத்தியதரை வகுப்பினராக இருந்தனர் எனக் கொள்ளலாம். இவற்றோடு மேற்காசியாவில் நிலவிய ஹாரியன், கல்லைட் மொழிகளுக்குமிடையே நிலவியிருந்த ஒற்றுமை பற்றியும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது (சிவசாமி.வி.1973). மேலும் அவ்தாய், பின்னோ - உக்ரிய, திராவிட மொழித் தொடர்புகள் பற்றியும் அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இத்தகைய மொழி ஒற்றுமை முன்பொருகால் திராவிட மொழி பேசியோரின் மூதாதையினரான பழைய மத்திய தரை இனத்தவர் (Palaeo - Mediterranean) இப்பகுதியில் வாழ்ந்ததையும், பின்னர் இப்பகுதியிலிருந்து இந்தியா நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்ததையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம். திராவிட மொழி பேசியோரின் மூதாதையினர் ஆப்கானிஸ்தான்,

ஈரான், ஈராக், பலஸ்தீனம், சின்னாசியா போன்ற இடங்களில் நடமாடியதைக் குறிக்கும் வண்ணம் இப்பகுதிகளிலுள்ள இடப் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன. இதனால் இவர்கள் சின்னாசியா, மத்தியாசியா போன்ற பிரதேசங்களிலிருந்து ஈராக், ஈரான், ஆப்கானிஸ்தான் ஊடாக இந்தியாவை வந்தடைந்திருக்கலாமெனக் கொள்ளப்படுகிறது.

அடுத்து இவ்விடப்பெயர்ச் சான்றுகளை நோக்குவோம் (Ramaswamy Iyer. 1929-30). இவ்விடங்களிலே 'ஆறு' என்ற சொல் இடப்பெயராகவும், ஆறுகளினது பெயராகவும் காணப்படுகின்றது. ஆப்கானிஸ்தானிலுள்ள பெயர்களில் தலையாறும் (தலார்) ஒன்றாகும். இங்கே தலை + ஆறு என்பன புணர்ந்தே தலார் (Talar) என வந்தது எனக் கூறப்படுகிறது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் காவிரி நதியும் தலையாறு என வழங்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னொரு பெயர் பர்வார் (Farwar) ஆகும். இது பாழ் + ஆறு என்பதன் மருவுதலே எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இவற்றைவிட, யூபிரற்றிஸ், ரைகிறீஸ் நதிப்பகுதிக்கு இடைப்பட்ட பகுதி சின்னார் (Chinnar) என அழைக்கப்பட்டது. இதையும் சின்ன+ஆறு என்பதன் மருவுதல் என அறிஞர் கொள்ளுகின்றனர். 'ஊத்து' என்னும் திராவிடச் சொல் 'அரகுத்து' (Arakuttu) என்னும் நதிப் பெயரிலே காணப்படுகிறது எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. பர்வார், சின்னார் முதலிய பெயருள்ள ஆறு, சிற்றாறு ஆகியவையும் ஆப்கானிஸ்தானில் உள்ளன. மலை என்ற சொல் பல குன்றுகள், மலைகள் ஆகியவற்றின் பெயராகவும் இவ்விடங்களிலே வழங்கப்பட்டது. பலுசிஸ்தானிலுள்ள சிகரமொன்றின் பெயராக 'ரஸ்மலான்' அமைந்துள்ளது. லூரிஸ்தானில் மலஜன் எனும் குன்று உளது (சிவசாமி.வி.1973). திராவிடச் சொல்லான 'கல்' என்பது பலுசிஸ்தானிலுள்ள 'கலக்' என்ற பெயரில் நிலைபெற்றுள்ளது. இப்பகுதிகளிலே உர் (ஊர்) என்பது கிராமம், நகரம், தேசம் ஆகியவற்றின் பெயராகவும் உளது. இதேபோன்றே கெட்ரோசியாவிலுள்ள 'பம்பூர்', பபிலோனியாவிலுள்ள நிப்பூர் ஆகியவையும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

சோவியத் நாட்டு மானிடவியலாளர்கள் திராவிடர் மத்தியாசியா போன்ற இடங்களிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து கி.மு.4000ஆம் ஆண்டளவில் இந்தியாவுக்குள் புகுந்திருக்கலாமென்ற கருத்தை வலியுறுத்தியுள்ளனர். அவர்களது கருத்து யாதெனில் இப்பகுதியில் ஆதியில் நிலவிய 'கெல்ரிமினர்' (Keltiminar) கலாசாரத்தையும் பின் வந்த வெண்கலக்காலக் கலாசாரத்தையும் உருவாக்கியவர்கள் இப்பழைய மத்திய தரை வர்க்கத்தினரே என்பதாகும். தென்னிந்திய மக்களுக்கும் இவர்களுக்குமிடையே மானிடவியல் ரீதியில் நிலவும் ஒற்றுமையும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் அல்சின் மத்தியாசியா, ஈரான் போன்ற

இடங்களில் வெண்கலக் காலத்திற்கு முன்னர் வழக்கிலிருந்த சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்களைக் குறிப்பிட்டு, இவை மத்தியதரை வர்க்கத்தினராகிய திராவிடருக்குரியதே என்று கூறி, இவற்றுக்கும் தென்னகப் புதிய கற்கால மட்பாண்டங்களுக்கும்மிடையே நிலவிய ஒற்றுமை பற்றியும் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதும் நினைவு கூறப்பாலது (Alchin. F.R. 1960).

மத்தியதரை வர்க்கத்தினராகிய சிந்துவெளி மக்களது நாகரிகம் கூடப்புவிய கற்காலத்திலிருந்தே வளர்ச்சி பெற்றதற்கான சான்றுகள் அண்மைக் காலத்தில் சிந்துவெளியில் கிடைத்திருப்பதும், சிந்துவெளி நாகரிகத்தினை உருவாக்கியோர் திராவிட மொழி பேசியோரே என்ற கருத்து அண்மைக் காலத்தில் மேலோங்கி நிற்பதும், சிந்துவெளி-தென்னகப் புதிய கற்காலம் ஆகியவற்றுக்கிடையே ஒற்றுமை காணப்படுவதும், மத்திய தரை வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த திராவிடர் வடமேற்கிந்தியா வழியாக இந்தியாவிற்குள் புகுந்தமையை உறுதியாக்குகின்றது. இவ்வாறு நோக்கும்போது கி.மு.3500ஆம் ஆண்டளவில் சிந்துவெளியில் புதிய கற்காலம் நிலைத்திருந்ததற்கான சான்றுகள் காணப்படுவதால் இக்காலப் பகுதிக்குச் சற்று முன்னர் புதிய கற்கால மக்களின் மூதாதையினரான பழைய மத்தியதரை வர்க்கத்தினர் வடமேற்கிந்தியா வழியாக இந்தியாவை அடைந்து இந்தியா முழுவதும் படர்ந்தனர் எனக் கொள்வது பொருத்தமுடைய கருத்தாக அமைகின்றது. இக்காலத்திலே தான் திராவிட மொழிகளின் மூலத்திராவிட மொழியை இவர்கள் இந்தியாவிற்குள் புகுத்தினர். இதனாலேயே காலப் போக்கில், வட, மத்திய, தென்திராவிட மொழிக் குடும்பங்களாக இது உடைந்தது என்பர் அறிஞர். இதனால் தென்னிந்தியத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்திலிருந்தே திராவிட மொழிகளாகிய தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகியவை பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டினது ஆரம்பகாலத்திலே வளர்ச்சி பெற்றன எனவும் கொள்ளலாம்.

இந்தியாவில் இன்று இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட திராவிட மொழிகள் பேசப்படுகின்றன (சிவசாமி.வி. 1973). இவற்றுள் வடஇந்தியத் திராவிடமொழியாக பலுசிஸ்தானிலுள்ள பிராகுய் மொழி விளங்குகிறது. மத்திய இந்தியத் திராவிட மொழிகளாக பர்ஜி, கட்பி (ஓல்லரி), குயிய், குவி, கொண்டி, பென்கோ, கோய, டோர்ரி, கொண்டி, குருக், மோலரா ஆகியவை முக்கியம் பெறுகின்றன. தென்னகத் திராவிட மொழிகளை இலக்கிய வளமுள்ள திராவிட மொழிகள், இலக்கிய வளமற்ற திராவிட மொழிகள் எனப் பிரிக்கலாம். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகியவை முதல் வகுப்பில் அடங்குகின்றன. இரண்டாவது வகுப்பில் தோட, கோத,

படக, கேடகு, துளு, சவர, கொலமி, நயினி போன்றவை அடங்குகின்றன. தென் திராவிட மொழிக் குடும்பம் ஆதித் திராவிடத்திலிருந்து கி.மு.15ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே பிரிந்து விட்டது எனக் கமில் சவலபில் கருதுகின்றார் (Thaninayagam, X.S. 1970). இதிலிருந்துதான் மூலத்தமிழ் (Proto-Tamil), மூலத்தெலுங்கு(Proto - Telugu), மூலக்கன்னடம் (Proto - Kannada) ஆகியவை கி.மு. 9ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.மு.6ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியிற் தோன்றியிருக்கலாமென அறிஞர் கருதுகின்றனர். மூலத்தமிழ் அல்லது ஆதித்தமிழிலிருந்து தான் பழந்தமிழும் அதனுடன் தொடர்புடைய தோட, மலையாளம் முதலியகிளை மொழிகளும் துளிர்ந்தன. எவ்வாறாயினும்; தமிழிலக்கிய, இலக்கணப்பரப்பை நோக்கும்போது தென் திராவிடத்திலிருந்து ஆதித்தமிழ் குறைந்தது கி.மு.1000 ஆண்டளவில் அ.தாவது பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டின் தோற்றக் காலத்திலேயே பிரிந்து விட்டது எனக் கொள்ளல் பொருத்தமுடைய கருத்தாக அமைகிறது.

மேற்கூறிய பின்னணியில் நோக்கும்போது சிந்துவெளி, மத்திய இந்தியா, தென்னகம் ஆகிய பகுதிகளில் ஆதித் திராவிட மொழிகள் பேசப்பட்டது புலனாகின்றது. மத்திய இந்திய, தென்னிந்தியப் புதிய கற்கால கலாசாரங்களுக்கிடையே நிலவிய சில ஒற்றுமைகளும் இதை வலியுறுத்துகின்றன. மத்திய இந்தியத் திராவிட மொழிகளை ஆராய்ந்த அறிஞர் பலர் இவை பிற்காலத்தில் வட மொழியுடன் கலந்ததாலேயே பிராகிருத மொழிகள் (Prakrits) அல்லது மக்கள் மொழிகள் எனப் பெயர் பெற்றன எனக் கருதுகின்றனர். இதனால் இப்பிராகிருத மொழி பேசியோரை ஆதித்திராவிட மொழி வழி வந்த மக்கட் கூட்டத்தினர் எனவும் கூறலாம். வடமொழிச் சொற்களாகிய கஜ (யானை), பிரிய (அன்பு) போன்றவை பிராகிருத மொழிகளில் கய, பியம் என வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு இவை உச்சரிக்கப்பட்டமை இவர்கள் நாவுக்கு வடமொழியின் (இந்தோ-ஐரோப்பிய) உச்சரிப்பு முறையில் இருந்த பயிற்சியின்மையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது என்பதும் சிலரது கருத்தாகும். அத்தோடு இப்பிராகிருத மொழிகளிலே சமஸ்கிருதத்தின் சிறப்பான எழுத்துக்கள் அனைத்தும் எளிமையாகத் திரித்தே வழங்கப்பட்டமையையும் அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை.

இச்சந்தர்ப்பத்திலே இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகளாகிய குஜராத்தி, மராத்தி போன்றவை பஞ்ச திராவிட மொழிகளாக (தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து) கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டு வரை கணிக்கப்பட்டு வந்தமையும் வட இந்தியாவிலே திராவிட மொழிகள் பெற்றிருந்த இடத்தினை

எடுத்தியம்புகின்றது எனலாம். கங்கைச் சமவெளியைக் கௌட தேசமென்றும், ஏனைய இந்தியப் பகுதிகளைத் திராவிட தேசமென்றும், அழைக்கப்பட்ட மரபொன்றும் அக்காலத்திலிருந்தது. சிந்துவெளி-தென்னகப் புதிய கற்காலத் தொடர்புகள் பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம். சிந்துவெளி மக்கள் திராவிட மொழியைப் பேசிய மக்கட்கூட்டத்தினரே என்பதை இந்நாகரிகத்தினை அகழ்ந்தெடுத்த சேர் ஜோன் மார்ஷல் தொட்டு இக்காலம் வரைப் பல அறிஞர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

இவர்களில் வண. ஹெரல் சுவாமிகள் இற்றைக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக இந்நாகரிகத்தை உருவாக்கிய திராவிடர் பற்றியும் அவர்களது மொழிப்பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார் (Heras.H. 1953). அவரது கருத்து யாதெனில் சிந்து வெளி நாகரிக மக்களே மத்தியாசியா, மத்தியதரைக்கடற் பிராந்தியம் ஆகியவற்றுக்கும் நாகரிகத்தை எடுத்துச் சென்றனர் என்பதேயாகும். ஆனால், தொல்லியற் சான்றுகள் மேற்கூறிய பிராந்தியங்களிலிருந்தே இவர் குறிப்பிடும் காலப்பகுதியில் நடைபெற்ற மக்கள் புலப்பெயர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவதால் இவரது கருத்தை இன்று ஏற்க முடியாத நிலையிலிருக்கிறோம். எவ்வாறாயினும், சிந்துவெளி மக்களது மொழி திராவிட மொழியே என இவர் கூறிய கருத்து இன்று ஒரு செல்வாக்குள்ள கருத்தாக அறிஞர் மத்தியிலே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதொரு அமிசமாகும். சிந்துவெளி நாகரிக மொழி திராவிட மொழியே என எடுத்துக்காட்டும் முயற்சியில் ஸ்காண்டிநேவியாவிலுள்ள ஆசியக் கல்வி நிலையமும், ரூஷிய ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களும் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. இவை தமது ஆய்வுக்காக கணினியின் (Computer) உதவியை நாடியிருப்பது இதிலுள்ள ஒரு சிறப்பமிசமாகும். ஸ்காண்டிநேவிய ஆய்வுக் குழுவில் அஸ்கோ பர்போல, செப்போ கொஸ்கென் னீமி, சபோ பர்போல, பெந்தி அல்தோ ஆகியோருடன் தமிழறிஞரான பன்னீர்ச்செல்வமும் இடம்பெற்றிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கள் சிந்துவெளி மொழி ஆதித் திராவிட மொழியே என எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

இவர்களைப் போன்றே நொறொலொங் தலைமையிலான ரூஷியக் குழுவினரும் இந்நாகரிகத்தின் மொழி திராவிட மொழியே என வலியுறுத்தியுள்ளனர். தமிழகத்தைச் சேர்ந்த ஐராவதம் மகாதேவன் தமது ஆய்வின் மூலமாகச் சிந்துவெளி மக்களின் மொழி திராவிட மொழியே என நிலைநாட்டியுள்ளார்(Mahadevan. I. 1977, 1977-78). மேலும் சிந்துவெளி மக்களின் மொழி திராவிட மொழியே என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக ஆரியரது முதல் வேதமாகிய இருக்கு வேதத்தில் காணப்படும் திராவிடச் சொற்கள் அமைந்துள்ள

என. இச்சொற்களில் மயூர, காக, மீன், உலூகல, கடுக, குண்ட, கல, தண்ட, பிண்ட, பல ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். பரோ என்ற அறிஞர் இவ்வித பரிமாற்றம் இருக்கு வேதப்படல்கள் இயற்றப்பட்ட பஞ்சாப் பகுதியிற்றான் நடைபெற்றதென்றும், வேதகாலத்தின் பிற்பகுதி தொடக்கம் பிற்கால வடமொழியின் முற்காலப் பகுதி வரையிலுள்ள இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆரிய திராவிடத் தொடர்புகள் நெருக்கமாகக் காணப்பட்டனவென்றும், இத்தகைய தொடர்புகள் வட நாட்டிலே தான் ஏற்பட்டன என்றும் கருதுகிறார் (Burrow. T.1954).

3. கலாசார அமிசங்கள்

கலாசார ரீதியில் உற்றுநோக்கும்போது சிந்துவெளிக் கலாசாரம் ஆரிய கலாசாரத்தைக் காலகதியில் தனது செல்வாக்குக்கு உட்படுத்தியது புலனாகின்றது. பண்டைய கிரேக்கத்தில் நிலவிய மைசீனியர்களது கலாசாரத்தைப் பின்வந்த கிரேக்க மக்கள் ஒதுக்கினாலும் ஈற்றில் கிரேக்கரே மைசீனியர்களது கலாசாரத்திற்குள் அமிழ்ந்த நிகழ்ச்சி போன்றே சிந்துவெளியிலும் நடைபெற்றது. இருக்குவேதம் சிந்து வெளி நகரங்களில் (பூர்) வாழ்ந்த மக்களைச் சப்பை மூக்கர்கள், கறுத்த நிறத்தவர்கள், லிங்க வழிபாட்டினையுடையவர்கள் (சிசுண தேவ), புரியாத மொழி பேசுபவர்கள் எனப் பலவாறு கண்டித்தாலும், இவர்களின் நாகரிக அமிசங்கள் பல ஆரியரது நாகரிகத்தை வளர்த்தெடுக்க உதவின. ஆரியரால் சிந்துவெளி நாகரிக நகரங்களை அழிக்க முடிந்ததே ஒழிய, அந்நாகரிகத்தை அழிக்க முடியவில்லை. இந்நாகரிக அமிசங்களை எவ்வாறு இவர்கள் தமதாக்கினர் என்பதைப் பிற்பட்ட வேதகால இலக்கியங்கள், பிராமணங்கள், உபநிடதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் ஆகியனவற்றைப் படிக்கும்போது புரிகின்றது. சுனித்குமார் சற்றர்ஜி போன்ற அறிஞர்கள் இவ்விதம் ஏற்பட்ட சங்கமிப்பைப் பல உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கியுள்ளனர் (Majumdar. R.C. 1965). மறுபிறப்பு, கர்மம் பற்றிய நம்பிக்கைகள், யோகாசனம் பற்றிய அறிவு, சிவன், அன்னை, விஷ்ணு ஆகிய தெய்வங்களை மையமாக வைத்து வளர்ந்த சமய தத்துவக் கருத்துகள், இந்து மதத்தில் காணப்படும் பூசை முறை ஆகியவை ஆரியருக்கு முற்பட்ட கால நம்பிக்கைகள் மட்டுமல்ல, திராவிடரதே என்பதும் இவரது கருத்தாகும். புராண, இதிகாசங்களில் வரும் ஐதீகங்கள், கட்டுக் கதைகள் போன்றனவும் ஆரியருக்கு முற்பட்டவையே என இவர் கருதுகிறார் (Chatterjee.S.K. 1965). பிற்காலச் சமுதாய வாழ்க்கை முறை, பழக்கவழக்கங்கள் பலவும் ஆரியருக்கு முந்தியவையே என்றும் இவர் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை.

தத்துவமேதை இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களும் வேதகாலச் சமயம் இக்காலத்தில் நிலவிய ஏனைய மத நம்பிக்கைகள், கிரியைகள் ஆகியனவற்றை அழித்து விடுவதற்குப் பதிலாகத் தன்னுடன் இணைத்து எனவும், சமூகப் பழக்கவழக்கங்களைப் பொருத்தமட்டில் திராவிடரிடமிருந்தும், ஏனைய மக்களிடமிருந்தும் ஆரியர் பல்வகை அமிசங்களைப் பெருமளவு பெற்று விட்டனர் எனவும் கூறுகிறார். இதனால் இன்று தூய ஆரிய கலாசார அமிசங்கள் எவை எவை என்று கண்டுபிடிப்பதே மிகச் சிரமமாக உள்ளது என எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (Thaninayagam. X.S. 1970: 204). இவ்வாறு பெற்ற அமிசங்களில் ஒரு சிலவற்றை மட்டுமே இங்கே குறிப்பிடுவோம். இருக்கு வேதகால ஆரியர் இயற்கை வழிபாட்டில் ஈடுபட்டவர்கள். அவர்களின் கிரியை முறைகளில் யாகமே முக்கிய பங்கெடுத்தது. உருவ வழிபாட்டிற்கோ, பூசை வழிபாட்டிற்கோ அவர்களின் மதத்தில் இடமில்லை. ஆனால் இன்று இவை இரண்டுமே இந்து மதத்தின் வேராக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பூசை என்ற சொல் வடமொழி பூஜா என்ற சொல்லிலிருந்துதான் பிறந்தது என ஒரு கால் நம்பப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இன்று இது ஒரு திராவிடச் சொல் என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இச்சொல் ஆரியரது மொழிக் குடும்பமாகிய ஐரோப்பிய மொழிகளிலே காணப்படவில்லை. தமிழிலுள்ள பூ வுடன் செய் என்ற விருதி சேர்ந்தே பூசெய்-பூசை என வந்தது எனலாம். பூவால் செய்யப்படுவது பூசையாகும். இச்சொல் கன்னடத்தில் பூச எனவும், தெலுங்கில் பூசே எனவும் வழங்கப்படுகிறது. இவற்றோடு சிவ வழிபாடும், லிங்க வழிபாடும், தாய்த் தெய்வ வழிபாடும் சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் நிலைத்திருந்தன என்பதும் தெளிவாகின்றது. சிலர் விஷ்ணு, காமன், பிரமன், கணேசன், கிருஷ்ணன் ஆகியோரது வழிபாடு இங்கே நிலைத்தது பற்றியும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். எனவேதான், திராவிட மக்களது வாழ்வு, வழிபாட்டு முறைகள் பல சிந்துவெளிப் பகுதியிலே ஆரியரால் பெறப்பட்டன எனக் கூறப்படுகிறது. இது வட திராவிட மொழிகள் இக்காலத்தில் இப்பகுதியில் நிலைத்திருந்ததையும் உறுதி செய்கின்றது.

கலாசார ரீதியில் திராவிடரது கலாசாரம் மத்தியதரைக் கலாசாரப் பண்புகள் பலவற்றைப் பெற்றுக் காணப்படுகின்றது என்பதை அறிஞர் விரிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இப்பகுதியில் தாய்வழி உரிமை அமைப்பே அக்காலத்திற் காணப்பட்டது. திராவிடரும் இத்தகைய உரிமை அமைப்பின் வழிவந்தவர்களே ஆவர். சிவன், சக்தி போன்ற ஆண் பெண் தெய்வங்களோடு லிங்க வழிபாடும் இப்பிராந்தியத்தில் அன்று நிலவியிருந்தது. சின்னாசியாவின் புதிய கற்காலக் குடியிருப்பு களிற் காணப்படும் உருவங்களில் ஆண், பெண், குழந்தை ஆகியன சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் ஆண் தெய்வம் எருது வாகனத்தின்

மேல் காட்சி தருவதும் பெண் தெய்வம் புலி வாகனத்தில் காட்சி தருவதும் இங்கே நோக்கற்பாலது. பிற்காலத்தில் சிவனும் எருதில் அமர்ந்து வருதலே மரபாகும். இவ்வாறே தூர்க்கை சிங்க வாகனத்திலே இவர்ப்பு வருதலும் மரபாகும். லீசியரின் சாசனங்களிலே வரும் 'திர்க்கல்' தூர்க்கையையே குறித்து நின்றது (சிவசாமி.வி. 1973). இவ்வாறேதான் கப்படோசியாவிலே உள்ள பெண் தெய்வம் மா என அழைக்கப்பட்டது இம் 'மா' என்பது 'உமா' என்பதை ஒத்துக் காணப்படுகிறது எனலாம். மொசப்பத்தேமியாவில் மலைப்பெண் பார்வதி என்ற நிலையில் (அம்மன்) வழிபடப்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள். எகிப்திய நாகரிகத்தவரது 'தெசுப்' தெய்வத்தில் சிவனின் பண்புகள் காணப்படுகின்றன. எருது வாகனமும் முத்தலைச் சூலமுமுடைய இத்தெய்வம் சிவனின் அமிசத்தையே பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம்.

நாக வழிபாடு மத்தியதரைப் பிரதேசத்திலிருந்துதான் இந்தியாவை அடைந்தது. இவற்றோடு சுமேரிய நாகரிகத்தில் சூரிய சந்திரக் கடவுள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பண்டைய தமிழகத்திலும் இவர்களுக்கு இயற்றப்பட்ட வணக்கத்தைச் சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் 'திங்களைப் போற்றுதும், ஞாயிறு போற்றுதும்' என்ற தொடர்கள் உறுதி செய்கின்றன. காலப்போக்கில் இவை சிவனது வணக்க முறைகளோடு சங்கமித்தன. சிவன் பிறையைச் சூடியவனாகவும், சூரியனைக் கண்ணாகக் கொண்டவனாகவும், எழுந்த பிற்கால ஐதீகங்கள் இதனையே உணர்த்துகின்றன.

தென்னிந்தியத் தமிழகக் கோயில் அமைப்புக்கும் சுமேரியக் கோயிலமைப்புக்கும் இடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. தமிழில் கோயில் என்ற பதம் அரண்மனையையும் கடவுள் இருக்கும் கோயிலையும் குறித்து நிற்பது ஈண்டு நினைவு கூர்ப்பாலது. அரசருக்குச் செய்யும் இராசோபசாரம் போன்று தெய்வத்திற்கும் நடைபெற்றதையே இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இத்தகைய வழக்கம் சுமேரிய, தமிழகச் சமயக் கிரியைகளில் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறே மன்னனைக் கடவுளாக மதிக்கும் பழக்கமும் இருபகுதிகளிலும் அன்று நிலவிவந்த வழக்கமாகும். மத்திய காலத் தென்னிந்தியாவில் 'தேவரடியார்' எனப்பட்ட பணிப்பெண்கள் பலர் கோயில்களில் பல்வகைக் கடமைகளைச் செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். நடனமாடி ஆண்டவனை மகிழ்விப்பதும் இவர்களது பணியாக இருந்தது. காலப்போக்கில் இது 'தேவடியாள்' என உருமாற்றம் பெற்று இழிவான நடத்தையுள்ள பெண்களைக் குறித்து நின்றது. இத்தகைய 'தேவரடியார்' கோயில்களில் இருக்கும் வழக்கத்தைச் சுமேரிய கோயில்களின் காணலாம். பொதுவாகச் சுமேரியரது கோயில்

மைப்பு, கோயில் ஒழுங்குகள், கிரியைகள், ஆண்டவனுக்குத் திருவமுதை நிவேதிக்கும் வழக்கம் போன்ற இன்னோரன்னவை தென்னிந்தியக் கோயில்களின் அமைப்பையும் கிரியைகளையுமே ஒத்துக் காணப்பட்டன. சுமேரிய நகரங்களிலொன்றாகிய ஊரில் சந்திரக் கடவுளுக்கும் அவரது சகாவான பெண் தெய்வத்திற்கும் ஆண்டுதோறும் எடுக்கப்பட்ட விழாவானது தென்னிந்தியக் கோயில்களில் சிவனுக்கும் பார்வதிக்கும் ஆண்டுதோறும் எடுக்கப்பட்டு வந்த திருக்கல்யாண விழாவை ஞாபகமூட்டுகின்றது என அறிஞர் கருதுகின்றனர் (Nilakanta Sastri. K.A. 1966).

மேலும், சுமேரியர்களின் கோயில்கள் 'சிசுராற்' எனப்பட்ட மண்ணினாலான செயற்கை மலை போன்ற இடங்களிலே காணப்பட்டதை எடுத்துக் காட்டும் அறிஞர், இவர்கள் ஆரம்பத்தில் மலையில் உறைகின்ற தெய்வங்களை வழிபட்டதோடு, மலைப்பகுதிகளிலே வாழ்ந்து பின்னர்த் தரைப்பகுதியில் பரவியபோது இயற்கை மலைகள் இவ்விடங்களிலே காணப்படாததால் இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட செயற்கை மலைகளிலே கோயில்களை அமைத்தனர் எனவும் கருதுகின்றனர். இதனால், இவர்களின் ஐதீகங்களில் மலையுறை தெய்வங்களும் இடம் பெறலாயின. இத்தகைய மரபு பண்டைய தமிழிடைமையே காணப்பட்டமையானது இரு பகுதியினரும் ஆரம்பத்தில் ஒரே பொதுக் கலாசாரப் பண்புகளை உடையவர்களாக இருந்தனர் என்பதை அறிவுறுத்துவனவாக அமைகின்றது. திராவிடரின் முழுமுதற் கடவுளாக முருகன் கூறப்படுகிறான். சிவந்த மேனியான தன்மையால் இவன் செவ்வேள் என அழைக்கப்பட்டான். இவன் குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாகச் சங்க இலக்கியங்களில் பேசப்படுவதும் ஈண்டு நினைவு கூர்ப்பாலது. முருகு என்றால் இளையவன். அழகன் என்பது பொருளாகும். இவ்வாறே தான் ஸ்கந்த என்ற வடசொல் இளமை என்ற பொருளைத் தந்து நிற்கின்றது. இச்சொல் செவ்வேள், இளையோன், அழகன் எனப் பலவாறு பொருள்படும். முருகன் மலைப் பிரதேசத்திலுள்ள மக்களின் முழுமுதற் கடவுளே. மலைப் பகுதியில் வாழ்ந்த குறவர் தினையும், தேனும் முருகனுக்கு அளித்து வழிபாடு செய்தனர். வெறியாட்டு, குரவைக் கூத்து ஆகியன இவ்வழிபாட்டில் முக்கியம் பெற்றன, மலைப் பகுதியிலுள்ள வேட்டுவப் பெண்ணை மணந்தவனாகவே முருகன் குறிப்பிடப்படுகிறான். வள்ளி என்றால் கிழங்குள்ள ஒரு வகைக் கொடியாகும். முருகனது வேல், ஆயுதமாக மலைப் பகுதி மக்களால் இக்காலத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டது. மயில், சேவல் போன்றவையும் மலைப் பகுதியில் வாழ்ந்த பறவைகளே. முருகனோடு யானை கூடத் தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. இதுவும் மலைப் பகுதியில் காணப்பட்ட மிருகமே. அத்துடன் பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை போன்ற

இலக்கியங்களில் முருக வழிபாடு பற்றிச் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றது. இவ்வாறு மலையுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்ட தெய்வமாக முருகன் காணப்படுவது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறே சிவனும் மலையுறை தெய்வமாகும். சிவன் என்ற பெயர் சங்க இலக்கியங்களில் விரிவாக இடம்பெறாததைக் கூறும் சில அறிஞர், சிவ வழிபாடு முருக வழிபாடு போன்று தொன்மையான தல்ல எனவும் வாதிடலாம். செவ்வேள், சிவன் ஆகிய சொற்கள் சிவந்த மேனியையுடைய கடவுளரையே குறித்து நின்றன. இதனால் சிவந்த கடவுளது அமிசம் பிற்காலச் சிவ அமிசத்தை விடச் சங்க காலத்தில் முருக அமிசத்தில் மேம்பட்டுக் காணப்பட்டதால் சிவன் பற்றி விரிவாகக் கூறவேண்டிய தேவை இக்காலத்தில் எழாதிருந்திருக்கலாம். சின்னாசியா போன்ற பகுதிகளில் ஆண் தெய்வம் பெண் தெய்வத்தின் தந்தையாகவும், சில சமயம் மகனாகவும் வழிபடப்பட்ட தற்கால சான்றுகள் உள. இதனால் தந்தை (சிவ) அமிசத்தை விட, மகனமிசமே (முருக) பண்டைய தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கியதால் முருகன் முதற்கடவுளாகச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கலாம். முருகன் மட்டுமன்றிச் சிவன், உமை ஆகியோரும் மலையுடன் தொடர்புடைய தெய்வங்களாகக் காணப்படுகின்றனர். கயிலை மலையோடு சிவனுக்குள்ள தொடர்பு பல்வாறு பேசப்படுகிறது. பார்வதி என்ற சொல் கூட மலைமகள், மலையில் வாழ்பவள் என்ற பொருளையே தந்து நிற்கின்றது. இவளும் மலையரசன் மகளே. இத்தகைய சான்றுகள் ஆதித்திராவிடர் சமய நம்பிக்கைகளில் மலை பெற்ற முக்கியத்துவத்தினை எடுத்தியம்புகின்றன.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் திராவிட மொழிகளிற் பல, மலை என்ற பொருள் குறித்து நிற்பதும் ஈண்டு நினைவுகூறப்பாலது. பிராகுய், மோல்ரா, குயிய், குவி, கொண்ட், கொண்டி, கோய, கட்டி, தெலுங்கு, மலையாளம் போன்றவற்றின் பெயர்களில் மலை என்ற பொருள் காணப்படுகின்றது. இதனால் பண்டைய சுமேரிய திராவிட கலாசாரத்தில் 'மலை' ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றதென்பதும், இத்தகைய முக்கியத்துவத்துக்குச் சான்றுகளாகத் திராவிட மொழிகளின் பெயர்கள் மட்டுமன்றி, திராவிடர் தெய்வங்கள் மலைகளோடு இணைத்துக் கூறப்படும் மரபும் விளங்குகின்றது எனலாம்.

எனவே, பெருங் கற்கால மக்கள் பற்றிய ஆய்வில் மானிடவியலாளர் கூற்றையும், ஏனைய தொல்லியற் சான்றுகளையும் உறுதிப்படுத்துவனவாக மொழி, கலாசாரச் சான்றுகள் அமைகின்றன எனலாம். இத்தகைய சான்றுகள் மத்தியதரை இனத்தவராகிய திராவிட மொழி பேசியோரின் மூதாதையினர் இப்பகுதிகளிலிருந்து கி.மு.4000ஆம் ஆண்டளவில் புலம் பெயர்ந்து இந்தியாவை அடைந்ததை எடுத்துக்

காட்டுகின்றன. மத்தியதரைப் பிரதேச கலாசாரத்திற்கும், திராவிட மக்களது கலாசாரத்திற்குமிடையே நிலவும் ஒற்றுமையும், மொழியியற் சான்றுகளும் இத்தகைய கருத்தை உறுதி செய்கின்றன. இந்தியாவந்த திராவிட மக்கள் வட, மத்திய, தென் திராவிடப் பிரிவுகளாகப் பிரிந்தனர்.

ஆ. வாழ்வும் வளமும்

4. வாழ்விடங்கள்

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் அச்சாணிகளாக ஈமச் சின்னங்கள், குடியிருப்புகள், குளங்கள், வயல்கள் என நான்கு அமிசங்கள் விளங்கின என முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தோம். மக்கள் தமது வசிப்பிடங்களைச் சிறப்பாக அமைப்பதைவிட ஈமச் சின்னங்களைச் சிறப்பாக அமைப்பதிலேயே அக்கறை காட்டியதாலும், இவர்கள் அமைத்த ஈமச் சின்னங்களில் இறந்தோருக்கு அளித்த நிவேதனப் பொருட்கள் பக்குவமாகப் பாதுகாப்பதற்கான வாய்ப்புக் காணப்பட்டதாலும், இக்கால மக்களது வாழ்வு பற்றிய ஆய்வில் இவ் ஈமச் சின்னங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட சான்றுகள் முக்கியம் பெறுகின்றன எனலாம். தமிழகத்தில் பையம்பள்ளி, குன்னத்தூர், செங்கமேடு, திருக்காம்புலியூர், அழகரை, கொடுமணல் ஆகிய மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகளில் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆனாலும், மிகவிரிவான முறையிலே மேற்கூறிய இடங்களில் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்படாததாலும் பொதுவாகத் தமிழகப் பெருங் கற்காலக் குடியிருப்புகள் பற்றி இன்னும் ஆராயவேண்டிய தேவை உள்ளது. இத்தகைய பின்னணியிலே தமிழகப் பெருங் கற்கால மக்களின் வாழ்வு பற்றிய தகவல்கள் பெருமளவு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுக் காணப்படுவதால் தமிழகத்திற் கிடைக்கும் சான்றுகளைத் தென்னகப் பெருங் கற்கால மக்களது வாழ்க்கையைப் பின்னணியாக வைத்தே விரிவுபடுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

இக்காலத்தில் மக்கள் சிறு சிறு கிராமங்களிலே செறிந்து வாழ்ந்தனர். இக்கிராமங்களிலே பல்வேறு தொழில் புரியும் குழுக்களும் வாழ்ந்தன. இவற்றைவிடத் தனித்தனியாகவும் இவர்கள் கிராமங்களில் வாழ்ந்ததற்கும் ஆதாரமுண்டு. இக்காலத்தில் கிராம மக்களிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமையும் கூட்டுறவும் இருந்ததற்கான சாத்தியக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. ஈமச் சின்னங்களை உற்றுநோக்கும்போது இவை பலநாட்கள் பலர் மேற்கொண்ட முயற்சியாலேயே

ஆக்கப்பட்டமை தெளிவாகத் தெரிகின்றது. கற்களைப் பாறைகளிலிருந்து அகற்றுவதற்கும் பின்னர் அவற்றை ஈமச் சின்னங்கள் அமைக்கும் இடத்திற்கு இட்டு வருவதற்கும் இறுதியாக இக்கற்களைப் பயன்படுத்தி ஈமச் சின்னங்களைச் சிறப்பான முறையில் ஆக்குவதற்கும் பலரது முயற்சியும் உதவியும் தேவைப்பட்டது. இவ்வாறே குளங்களுக்கு அணைகட்டுதலும் கூட்டுமுயற்சியாலேயே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியிருந்தது. இக்காலக் குடியிருப்புகளை அண்டிக் காணப்படும் ஈமச் சின்னங்கள் சராசரியாக நூற்றுக்குக் குறையாத எண்ணிக்கையுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இதன் மூலம் இக்காலக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்கட் தொகையை நாம் ஓரளவு ஊகிக்க முடிகிறது. மக்கள் குழுக்களாக வாழ்ந்ததை ஈமச் சின்னங்களிற்கிடைக்கும் சான்றுகளும் எடுத்துரைக்கின்றன. சில சின்னங்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனித எலும்புகள் காணப்பட, இன்னுஞ் சிலவற்றில் இருபதிற்கு மேற்பட்ட எலும்புக் கூடுகள் கூடக் காணப்படுகின்றன.

ஆனாலும், மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகள் பற்றிய விபரங்கள் நமக்குத் தெளிவாகக் கிடைக்கவில்லை. கல்லறைகளை அமைப்பதில் கவனம் செலுத்திய மக்கள் ஏன் தமக்கென வசதியான இல்லங்களை அமைக்க வில்லை என்பது புதிராகவே இருக்கின்றது. இதனால் வாழ்க்கை நிலையற்றதென்ற உணர்வினாலோ அன்றி மறுவாழ்வுதான் மனிதனுக்கு முக்கியமானது என்ற உணர்வினாலோ இவ்விதம் இவர்கள் நடந்து கொண்டிருக்கலாம் என நாம் எண்ண வேண்டியுள்ளது. ஈமச் சின்னங்களை அமைப்பதில் கைதேர்ந்த இவர்களிடம் அழியாத பொருட்களைக் கொண்டு மனைகளை ஆக்கும் திறன் காணப்படவில்லை என்ற கருத்தை எவரும் ஏற்கமாட்டார்கள். பிரமகிரி, மஸ்கி போன்ற இடங்களில் வீடுகளைக் கட்டுவதற்கு மரத்தூண்கள் நாட்டப் பயன்படுத்தப்பட்ட குழிகள் மண்ணிலே துளைகளாகக் காணப்படுவதை நோக்கும்போது இக்கால மக்களின் இருப்பிடங்கள் பெரும்பாலும் அழியும் பொருட்களான மரம், மண் போன்றனவற்றால் ஆக்கப்பட்டன எனத் தெரிகின்றது. புதிய கற்காலத்தைப் போன்றே இக்காலத்திலும் மரக் கொம்புகளை நடுவில் நாட்டித் தட்டிபோன்று வேய்ந்து பின்னர் அவற்றை மூடி மண்ணினாலான சுவர்களை எழுப்பியிருந்தனர். மரத்தால் அமைக்கப்பட்ட வீட்டுக் கூரைகளுக்கு மேல் மழைநீர் வீட்டுக்குள் வராதவண்ணம் வைக்கோல் போன்றனவற்றால் வேய்ந்தனர். ஆனாலும் இவ்வீடுகளின் உட்பகுதி எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பது பற்றி எமக்கு விரிவான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. சில சமயம் சமையலை மேற்கொள்வதற்காகச் சிறு குடிகள் இவ்வீடுகளை அண்டி அமைக்கப்பட, மக்கள் வீடுகளை உணவு மற்றும் ஏனைய பொருட்களைச் சேகரித்து வைக்கவும்

உறங்குவதற்கும் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். உணவுத் தானியங்கள் கூட இக்காலத்தில் வீடுகளுக்கு வெளியே மரத்தினால் அமைக்கப்பட்ட வைக்கோலால் வேய்ந்த உயரமான பரண்களிலும், தானியக் களஞ்சியங்களிலும் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கலாம். மந்தைகள் சில சமயம் வீடுகளுக்கு அருகிலும் சிலசமயம் வயற்புறங்களிலும் தரித்து நிற்பதற்கான வசதிகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

5. பொருளாதாரம்

நீர்ப்பாசன விவசாயத்தைத் தென்னகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இக்கால மக்களுக்கேயுரியது. புதிய கற்கால மக்கள் பெருமளவுக்கு மழையையும் சிறு அருவிகளையும் நம்பியிருக்க இவர்களோவெனில் இயல்பாகவே மழைநீர் தங்கும் பள்ள நிலங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றில் தேவையான பக்கத்திற்கு மட்டுமே அணையைக் கட்டி நீரை வருடம் முழுவதும் தேங்கிநிற்கச் செய்தனர். இவ்வாறு கிடைத்த நீரைத் தமது அன்றாட தேவைகளுக்கும் பயிர்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சவும் பயன்படுத்தினர். குளங்களை அமைப்பதில் மட்டுமன்றி நீரைக் கால்வாய்கள் மூலமாக வயல்களுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்காக நீரோட்டத்திற்குத் தக்கவாறு கால்வாய்களை அமைப்பதிலும் இவர்கள் கைதேர்ந்திருந்தனர். குளநீர்ப்பாய்ச்சலில் கால்வாய்களின் அமைப்பு மிக முக்கியமானது. ஈமச் சின்னங்களிலே காணப்படும் ஏரின் கொழுக்கள், மண்வெட்டிகள், நெல் உமிகள் ஆகியவை உழவுத் தொழிலே இவர்களது பிரதான தொழிலாக அமைந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இக்காலந்தொட்டுத் தென்னகம் விவசாயச் சமூகமாக எழுச்சி பெற்றது எனலாம். உணவு உற்பத்தியில் முக்கிய கவனம் செலுத்திய இவர்கள் நல்ல பயன் தரும் நிலங்களில் ஈமச் சின்னங்களையோ தமது இருப்பிடங்களையோ அமைக்கவில்லை. தரிசு நிலங்களிலும் கற்பாறைகளை உள்ளடக்கிய பயனற்ற நிலங்களிலுமே இவர்களது ஈமச் சின்னங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

இம் மக்களின் பிரதான தொழிலாக நெல் உற்பத்தியே அமைந்தது. நெல்லினது உமிகளும் நெல் மணிகளும் ஈமச் சின்னங்களிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. குன்னத்துரில் கிடைத்த நெல் அரிசியின் தவிடும் ஆதிச்சநல்லூர், திருக்காம்புலியூர் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த உமியின் படிவங்களும் இவற்றுட் சிலவாகும். பிளீசிய மன்னனான சொலமன் தென்னகத்திலிருந்தே அரிசியைத் தனது நாட்டுக்கு வரவழைத்தான் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அன்று தொட்டு இன்று வரை அரிசியே தென்னாட்டு மக்களினது பிரதான உணவாக இருப்பதும் ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. இந்தியாவைப் பொருத்தமட்டில் குஜராத் மாநிலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்

வின் போது கிடைத்த அரிசியின் காலம் கி.மு. 2000 ஆம் ஆண்டு எனக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனாலும் அரிசி (நெல்) முதன்முதலிலே தோன்றி வளர்ந்த இடம் சீனாவாக இருப்பதால் இங்கிருந்துதான் வடகிழக்கிந்தியா ஊடாகத் தமிழகத்தை இது அடைந்திருக்கலாமெனக் கொள்ளப்படுகிறது. அண்மைக்கால ஆய்வுகளும் நெல் உற்பத்தி தமிழகத்தை விட வடகிழக்கிந்தியாவிலேதான் காலத்தால் முந்திக் காணப்படுகின்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. எவ்வாறாயினும் தமிழர் வாழ்வில் அரிசி ஒரு பிரதான இடத்தைப் பெற்றுள்ளதை எவரும் மறுக்க முடியாது. தமிழ்ச் சொல்லாகிய அரிசிதான் கிரேக்க மொழியில் ஒறிட்சா (Orydza) என இடம் பெற்றுள்ளது எனக் கூறுவர் அறிஞர். அரிசியோடு இக்கால உணவு வகைகளாகத் தினைவகைகள், பயறு, உளுந்து, எள்ளு போன்றனவும் காணப்பட்டன.

தென்னகத்தில் தென்னைமரச் செய்கையானது இடைக் கற்காலத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டது எனச் சிலர் கொள்வர். எவ்வாறாயினும் இக்காலத்தில் அதன் பலனை மக்கள் பலவாறு பயன்படுத்தினர். தென்னை போன்றே பனை வளமும் உணரப்பட்ட காலம் இஃதாக அமைந்திருக்கலாம். அன்றாட வாழ்க்கையில் பல்வகையான பழங்களையும் மக்கள் உணவாக உட்கொண்டனர். விவசாயமே இம்மக்களது பிரதான தொழிலாக அமைந்த போதிலும் வேட்டையாடுதலிலும், இவர்கள் ஈடுபட்டிருந்ததை ஈமச் சின்னங்களிலே காணப்படும் அம்பு முனைகள், ஈட்டிகள் என்பன எடுத்துக்காட்டுகின்றன. வீட்டு மிருகங்களாகப் பசு, எருது, ஆடு, எருமை, குதிரை போன்றன வளர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். அத்துடன் கோழிகள் போன்ற பறவைகளின் பயன்பாடு பற்றியும் இவர்கள் இக்காலத்தில் அறிந்திருக்கலாம். ஈமக் குழிகளிலே காணப்படும் எலும்புகள், ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்துள்ள மிருகங்கள், சேவல் போன்ற பறவைகளின் உருவங்கள் என்பன மேற்கூறிய கருத்தை உறுதி செய்கின்றன. இவற்றை விட, வீட்டைக் காவல்செய்யும் மிருகமாக இக்காலத்தில் நாய் விளங்கியது எனலாம். மேற்கூறப்பட்ட மிருகங்கள், பறவைகள் ஆகியன எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டன என்பது போன்ற விவரங்கள் நமக்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் கூட அவற்றின் பயன்பாடு பற்றி ஓரளவு ஊகிக்கலாம். பசு, ஆடு, செம்மறி ஆடு, எருமை போன்றவை மக்களுக்கு வேண்டிய பாவை அளிக்க, ஆண் எருமை, குதிரை, எருது போன்றவை போக்குவரத்துத் தேவை, விவசாயத் தேவை போன்றவற்றுக்கு உதவின. இக்கால மக்கள் மிருகங்களை உணவாக உண்டதற்கான சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன. ஈமச் சின்னங்களிலே காணப்படும் மிருக எலும்புகளில் ஆடு, மாடு, செம்மறி ஆடு போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். சில சமயம் சவ அடக்கத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட கிரியைகளில் இம்மிருகங்களின் பலியும் ஒரு முக்கிய

பங்கினை வகித்திருக்கலாம். அல்லாவிடின் மனித உடலைப் புதைக்கும்போது மக்கள் அவ்விடத்தில் விருந்துபசாரத்தை மேற்கொண்டு பின்னர் இம் மிருகங்களின் எலும்புகளை அவ்விடத்தில் புதைத்தும் இருக்கலாம். ஈமக்குழிகளிற் காணப்படும் குதிரையின் எலும்புகள் இறந்த எசமானரோடு இம்மிருகத்தையும் சேர்த்துப் புதைத்த வழக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன எனக் கூறுவாருமுளர். சில ஈமச் சின்னங்களில் குதிரையினது கடிவாளங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை சில சமயம் குதிரையைப் பலியிடுவதற்குப் பதிலாக அதன் நினைவாக இறந்தவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட காணிக்கைச் சின்னமாகவும் விளங்கியிருக்கலாம்.

6. நம்பிக்கைகள்

இக்கால மக்கள் எவ்விதம் இறந்தவர்களுக்குக் கிரியைகளை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பது பற்றிய விவரங்கள் நமக்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் இது பற்றி ஓரளவு ஊகிக்க முடிகிறது. இறந்த உடனே உடலைப் புதைப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு புறம் போக்கான இடத்திலே இதனை வைத்துச் சில நாட்களின் பின்னரே குழிகளில் அடக்கஞ் செய்தனர். இதனால் இறந்த உடன் செய்த கிரியைகள் பின்னர் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டபோது செய்த கிரியைகள் என இருவகைக் கிரியைகள் நடைபெற்றிருக்கலாம். சில சமயம் தாழி அடக்கங்கள் உடனடியாகவும் நடைபெற்றதைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இறந்த பின்னர் பயன்படுத்துவதற்காக அக்கால மக்கள் உயிருடன் இருக்கும் போதே உருவாக்கிய தாழிகள் பற்றியும் சங்க இலக்கியங்களிற் குறிப்புண்டு. துளையுடன் காணப்படும் கல்லறைகளை நோக்கும் போது வருடாவருடம் இறந்தோருக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய கிரியைகளுக்காகவே இவை அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத் தூண்டுகிறது. எவ்வாறாயினும் அக்காலத்தில் ஈமச் சின்னங்களைச் சிறப்பாக அமைத்த மக்கள் இறந்தவரை அடக்கஞ் செய்த பின்னரும் பல கிரியைகளை நடாத்தியிருக்கலாம். ஆனாலும் எழுத்தாதாரங்கள் இக்காலத்திற் காணப்படாததால் மக்கள் வாழ்வு பற்றிய விரிவான தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

தொல்லியற் சான்றுகளை மையமாக வைத்து மக்களது சமய நம்பிக்கைகள் பற்றி ஆராய்வதும் கஷ்டமாகவே தென்படுகிறது. ஆனாலும், இவ் ஈமச் சின்னங்களிலே காணப்படும் பொருட்களைக் கொண்டு இவர்களது நம்பிக்கைகள் பற்றி ஓரளவு கூற முடியும். இறந்தவர்களைச் சிறப்பான முறையில் அடக்கஞ் செய்வதற்கு இவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் அவர்களுக்குப் பல்வகை மட்பாண்டங்கள், பல்வகை உலோகப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை

நிவேதனப் பொருட்களாக அளித்தமையும், இறந்தவர்களின் உடலழி கிறதே யொழிய உயிரழியவில்லை என்ற நம்பிக்கை இம் மக்களிடையே நிலவியதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ்வாறு இறந்தவர்கள் உண்ட, உடுத்த, உபயோகித்த பொருட்களை ஈமச் சின்னங்களில் அளித்து இவர்களது ஆவியைத் திருப்திப்படுத்தினார்கள் எனத் தெரிகிறது. எவ்வாறாயினும், பெருங் கற்கால ஈமச் சின்னங்கள் இக்காலத்தில் நிலவிய ஆன்றோர் வழிபாட்டையே எடுத்தியம்புகின்றன எனலாம். இத்தகைய வழிபாடு இக்காலத்திற்கு முன்னரே காணப்பட்டாலும், இக்காலத்திற்கான சிறப்பான முறையில் இறந்தவர்களுக்கு நிவேதனப் பொருட்களும் ஈமச் சின்னங்களும் அளிக்கப்பட்டன எனலாம்.

அடுத்ததாக ஆதிச்சநல்லூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட வெண் கலத்தினாலான சேவற்கொடி, வேல் ஆகியனவும் ஏனைய ஈமச் சின்னங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒருதலை, முத்தலைச் சூலங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். வேல் வணக்கம் இக்காலத்திலே வளர்ச்சி பெற்றதை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. சங்க காலத்தில் குறிஞ்சித் தெய்வமாகிய வேலன் வழிபாட்டில் இவ்வேலும் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகித்ததும் ஈண்டு நினைவுகூரற்பாலது. வேலை ஒருதலைச் சூலமெனலாம். இவ்வாறே இருதலை, முத்தலைச் சூல வழிபாடுகளும் இக்காலத்திற் காணப்பட்டன. பழைய முத்திரை நாணயங்களில் இவை குறியீடுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே இக்கால மட்பாண்டங்களிலும் இவை குறியீடுகளாக இடம்பெறத் தவறவில்லை. இதனால் இக்காலந்தொட்டு இவை புனிதப் பொருட்களாகவும் வணக்கத்துக்குரிய பொருட்களாகவும் அமைந்தன எனலாம்.

புதிய கற்காலத்திலே எருது, வணக்கத்திற்குரிய பொருளாகி விட்டது. பிற்காலத்தில் இது சிவனது வாகனமாகியது. இவ்வாறே ஒருதலை, முத்தலைச் சூலங்கள் ஆரம்பத்தில் தனித்தனி வழிபாட்டு வடிவங்களாக இருந்தன. பின்னர் ஏனைய வழிபாடுகளுடன் இவை சங்கமமாயின. ஒருதலைச் சூல வழிபாடு முருக வழிபாட்டுடன் சங்கமிக்க, முத்தலைச் சூல வழிபாடு சிவன், துர்க்கை ஆகிய தெய்வங்களின் வழிபாட்டுடன் சங்கமித்தது. புதிய கற்காலத்திலேயே நிலமடந்தையைப் பெண் தெய்வமாக உருவகப்படுத்தி வழிபடும் மரபு தோன்றிவிட்டது. இப்பெண் சக்தியோடு இன்னொரு ஆண் சக்தியின் இணைப்பே உற்பத்தி. இனப்பெருக்கம் ஆகிய தேவைகளை நிறைவேற்ற வழிவகுத்தது எனவும் அக்காலத்தில் உணரப்பட்டது. தானியங்களை நிலத்திலே விதைத்துப் பின்னர் அவை வளருவதைக் கண்ட மக்கள் மத்தியில் இத்தகைய கோட்பாடு காணப்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. தனியாகச் சக்தி வழிபாடும் பெருங் கற்காலத்தில்

நிலைத்ததை உறுதி செய்யும் சான்றாக ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்த வெண்கலத்தினாலான 2 அங்குல உயரமுள்ள பெண் தெய்வத்தின் சிற்பம் அமைகிறது எனலாம் (Sivaramamurthy, C., 1981).

இவ்வாறே தாய்த்தெய்வம் செதுக்கப்பட்ட பெரிய கற்களும், பெருங்கற்கால ஈமச் சின்னங்களிலே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய சிற்பங்கள் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள மோட்ரூரிலும், தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள உடையநத்தத்திலும் உள. உடைய நத்தத்திலுள்ள சிற்பத்தின் உயரம் 300 செ.மீ. ஆகும். கீழ், மேல் பகுதிகளில் இதன் அகலம் முறையே 250, 270 செ.மீ. ஆகும். ஸ்ரீவற்சம் கூடத் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியே எனலாம். ஸ்ரீவற்சக் குறியீடு தமிழகத்தின் சங்ககால நாணயங்களிலும், ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுவது அவதானிக்கத்தக்கது. தாய்த் தெய்வத்தைச் சித்திரிக்கும் ஒவியமும் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திற்குரிய வேட்டைக்காரன் மலையில் உளது (சம்பத்.கே.எஸ். 1985: 57-62). இக்காலத்திலேயே இயற்கைச் சக்திகளும் வழிபடப்பட்டன. இவற்றுக்குச் சான்றாக மரம், மலை, சூரியன், சந்திரன் ஆகியவற்றுக்கு இயற்றப்பட்ட வழிபாட்டு முறைகளைக் கூறலாம். எனவே பெருமளவுக்குப் புதிய கற்கால நம்பிக்கைகளின் வளர்ச்சியையும் இக்காலத்தில் தோன்றிய வழிபாட்டிசங்களின் சிறப்பையும் பெருங்கற்காலத்து மக்கள் வாழ்வில் காணலாம்.

7. தொழில்கள்

பெருங்கற்காலச் சமூக அமைப்பில் முன்னைய காலத்தைப் போலன்றிப் பல்வகை வினைஞர் கூட்டம் காணப்பட்டதை இரும்பு, செம்பு, பொன், வெள்ளி ஆகிய உலோகங்களில் வடிக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள், உபகரணங்கள் ஆகியனவும் பல்வேறு பொருட்களில் மைந்த மணிமாலையாளும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய வினைஞர் கூட்டத்தின் எழுச்சியானது இக்காலச் சமுதாய வளர்ச்சியையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. நிரந்தரமாக தங்கு தடையின்றிக் கிடைத்த உணவு வசதிகள் ஒரு சாரார் உணவு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு, உணவு உற்பத்தியிலீடுபடாத இன்னொரு முழு நேரக் கலைஞர் கூட்டத்தைப் போஷிக்கின்ற அளவுக்கு இவர்கள் சமுதாயத்தில் வளர்ச்சி பெற்றதையே இது குறிக்கின்றது எனலாம். அத்துடன் இவ்வினைஞர்களால் ஆக்கப்பட்ட பல்வகைப் பொருட்கள் மக்கள் பெற்றிருந்த வசதியையும் இவ்வசதிகளை அனுபவிக்கும் ஆற்றலையும் இவர்கள் பெற்றிருந்ததையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இக்காலத்திற் காணப்பட்ட இரும்பா யுதங்களை பனர்ஜி முப்பத்திரண்டு வகைகளாகப் பிரித்துள்ளார்.

இவைகளிற் கத்திகள், கோடரிகள், ஈட்டிகள், நீண்ட ஈட்டிகள், ஈட்டி முனைகள், நீண்ட சூலங்கள், கொழுக்கள், மண்வெட்டிகள், அரிவாள் கள், ஆணிகள், உளிகள் ஆகியவை அடங்கும். கற்களை அகற்றுவதற்கும் மரத்திற் பொருட்களை ஆக்குவதற்கும் வெவ்வேறான ஆயுத வகைகள் இக்காலத்திற் காணப்பட்டன. இரும்பாயுதங்களைச் செய்யு முன்னர் இரும்புக் கட்டிகளை எடுத்துப் பின்னர் அவற்றைச் சரியான பதத்தில் உருக்கியே ஆயுதங்களைச் செய்ய முடிந்தது. இவ்வாறு இரும்பைப் பதப்படுத்தும் முறையை இவர்கள் கற்றுக்கொண்டமையும் இக்காலச் சமூகம் பெற்றிருந்த சிறப்புகளிலொன்றெனலாம்.

செம்பு, வெண்கலம் ஆகியவற்றிலும் பலவகையான பொருட்கள் செய்யப்பட்டன. செம்பில் பொருட்களைச் செய்தால் அவை பலம் பொருந்தியனவாகக் காணப்படமாட்டா எனக் கருதியே செம்புடன் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு தகரத்தைக் கலந்து அதை வெண்கலமாக்கிப் பொருட்களைச் செய்தனர். வெண்கலத்தில் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் உறுதிபடைத்துக் காணப்பட்டன. வெண்கலத்திலமைத்த பொருட்களில் காப்புகள், பல்வகை மிருகங்களின் உருவங்கள், சட்டிகள், மூடிகள், விளக்குகள், குதிரைக் கடிவாளங்கள் ஆகியவை சிலவாகும். நீண்ட சுற்றுக்களாக அமைந்த பல காப்புகளும் இக்காலத்திற் செய்யப்பட்டன. இவ்வாறே செம்பு, வெண்கலம், மணிகள் ஆகியன வற்றிலும் மாலைகள் செய்யப்பட்டன. இக்காலத்திற்குரிய தங்கத்தினாலான மோதிரங்கள், தலைப்பட்டங்கள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. பையம்பள்ளியில் தங்கத்தை வார்ப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட அச்சு ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. இவற்றோடு அகேற், கார்னீலியன், கிறிஸ்ரல், சல்செடனி போன்ற கல்வின வகைகளிற் செய்த மணிகளும் (Beads) காணப்படுகின்றன. இக்கால மக்கள் சங்குவளையல்கள் போன்ற ஏனைய அணிகலன்கள் பலவற்றையும் படைக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். ஆதிச்சநல்லூர் போன்ற இடங்களிற் காணப்படும் பருத்தியின் படிவங்கள் இக்கால மக்கள் பருத்தியினாலான ஆடைகளை நெய்தலிலும் பயிற்சி பெற்றிருந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு புதிய கற்கால மக்களை விடப் பெருங் கற்கால மக்கள் பல்வகை வசதிகள் பெற்றிருந்தமையைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இக்காலத்தில் கிடைத்த வாய்ப்புகளும் வசதிகளுமே இவ்வகைச் சிறப்புகளுக்கு வழிவகுத்தன எனலாம்.

இக்காலத்தில் மட்பாண்டத் தொழிலும் சிறப்படைந்து காணப்பட்டது. இக்கால மட்பாண்டங்களை இரு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். இறந்தோரைப் புதைத்த தாழிகளும் ஈமப் பேழைகளும் முதலாவது வகையைச் சார, மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கையிற் பயன்படுத்திய மட்பாண்டங்கள் இரண்டாவது வகையில் அடங்கின. தென்னகப்

பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டின் சிறப்பமிசமாகக் காணப்படுபவை கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களாகும் (Soundararajan. K.V.1967). இவற்றோடு சிவப்பு நிற, கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், வெள்ளை வண்ணம் தீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், வெள்ளை நிறம் பூசப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியவையும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகக் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் நன்றாகச் சுடப்பட்டதால் கறுப்பு, சிவப்பு நிறங்கள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட களி சுத்தமானதாகக் காணப்படுகின்றது. இக்களியில் பொதுவாக மட்பாண்டங்களுக்குக் கரடுமுரடான தன்மையை அளிக்கக்கூடிய பெரு மணலோ சிறு சிறு கற்களோ காணப்படவில்லை. சக்கரத்தில் மட்பாண்டங்களை ஆக்கிய பின்னர் ஒருவித மெல்லிய சிவப்பு மண்கலவையில் இவற்றைத் தேய்ப்பது வழக்கம். பின்னர் இவை உரோஞ்சி அழுத்தம் செய்யப்படும். பொதுவாக இம் மட்பாண்டங்கள் குறைந்த பாகை வெப்பநிலையிலே சுடப்படுவதால் சில சமயம் இம் மட்பாண்டங்களின் உள்ளே இருக்கும் களியின் நடுப்பகுதி சரியாகச் சுடப்படாமல் கறுப்பு நிறமுடையனவாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு.

இம்மட்பாண்டங்கள் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் எனப் பெயர் பெறுவதற்குக் காரணம் இவற்றைச் சுடும்போது இவற்றின் உட்பகுதி முழுவதும் விளிம்பும் கறுப்பு நிறத்தையும், ஏனைய வெளிப் பாகங்கள் சிவப்பு நிறத்தையும் பெறுவதனாலேயாகும். இதனால் இம்மட்பாண்டங்களைச் சுட்ட முறை பற்றி ஆராய்ச்சியாளரிடையே பல வகையான கருத்துகள் நிலவுகின்றன எனலாம். பெரும்பாலானோர் இவை சுடப்படும் போது இவற்றைக் கவிழ்த்து வைத்துச் சுடுவதினால் ஏற்படுகின்றன ரசாயன மாற்றத்தினாலே இந்நிற வேறுபாடு காணப்படுகின்றது என்கின்றனர். வேறு சிலர் எரியும் தன்மை வாய்ந்த சாணம், மரத்தூள் ஆகியவற்றை இவற்றின் உட்பாகத்திலும் விளிம்பிலும் இட்டுச் சுடுவதனாலேயே இம்மாற்றம் ஏற்படுகின்றது என்கின்றனர் (Srivastava. K.M. 1971: 415). வேறு சிலர் இத்தகைய இருநிற வேறுபாட்டுக்குக் காரணம் இவை இருமுறை சுடப்பட்டமையே என்கின்றனர். அதாவது முதலில் சிவப்பு நிறம் வரும்படியாகச் சுட்டுப் பின்னர் குறிப்பிட்ட இடங்களிலே கறுப்பு நிறம் வரும்படியாக இவை சுடப்பட்டன என்பதே இவர்களின் கருத்தாகும்(Majumdar. G. G. 1969).

இம்மட்பாண்டங்கள் பலவித வடிவங்களிற் காணப்பட்டாலும் பொதுவாக இவற்றைக் கிண்ணங்கள்(Bowls),வட்டிகள்(Dishes) என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். கிண்ணங்கள் பொதுவாக வட்டமான

அல்லது கூரிய அல்லது தட்டையான அடிப்பாகத்தைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. இவற்றின் பக்கங்கள் கூடச் சில சமயம் செங்குத்தாகவும், சில சமயம் உட்கவிந்தும், சில சமயம் வெளிக் கவிந்தும் காணப்படுகின்றன. இவற்றோடு இவற்றின் விளிம்புகள் சில சமயம் மெல்லியனவாகவும், சில சமயம் கூரியனவாகவும் காணப்படுகின்றன. வட்டில்களிலும் இத்தகைய அமைப்பு வேறுபாடுகளைக் காணலாம். கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் போன்ற வெள்ளை நிறம் பூசப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களும் காணப்படுகின்றன. சிவப்பு நிற மட்பாண்ட அட்டவணையில் கூசாக்கள், பாளைகள், கால் கொண்ட கூசாக்கள், அன்றாட தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பாளைகள், சட்டிகள், கிண்ணங்கள், வட்டில்கள், மூடிகள் போன்றன அடங்கும். கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்களும் இவற்றைப் போன்ற தோற்றத்துடன்தான் காணப்படுகின்றன. வெள்ளை வண்ணந்தீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்களைப் பின்வருமாறு ஆக்கினர். மட்பாண்டங்களைச் செய்தவுடன் களிமண் ஈரமாக இருக்கும்போதே முதலில் வெண்மையான ஒரு கலவையைக் கொண்டு வண்ண ஒப்பனை அலங்காரங்களைச் செய்வர்; மட்பாண்டத்தை நிழலிற் காய வைத்த பின்னர் சிவப்பு நிறப் பூச்சைத் தீட்டுவர்; மட்பாண்டம் சுடப்பட்ட பின்னர் இறுதியாகவே இது பளபளப்பான தோற்றத்தைப் பெற்றது.

8. குறியீடுகள்

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்த கறுப்பு - சிவப்பு நிற, சிவப்பு நிற, கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்களில் (இவற்றைச் சுடு முன்னர்) கூரிய ஆயுதத்தால் சில குறியீடுகள் இடப்பட்டன. இக்குறியீடுகளை ஆங்கிலத்தில் 'கிராபிடி' (Graffiti) என அழைப்பர். சில சமயம் பாளைகள் சுட்டபின்னர் இக்குறியீடுகளை இடும் வழக்கமும் இருந்தது. கூரிய கருவியால் இவை இடப்பட்டாலும் சில குறியீடுகள் தெளிவாகவும், சில குறியீடுகள் தெளிவு குறைந்தும் காணப்படுகின்றன. இக் குறியீடுகள் பலவகையானவை ஆகும். ஒருதலைச் சூலம், இருதலைச் சூலம், முத்தலைச் சூலம், விண்மீன், அம்பு, வில், படகு, தராசு, சக போன்ற குறியீடு, மனித உருவத்தைக் குறிக்கும் குறியீடு, சுவஸ்திகா, மரம் ஆகியவை இவற்றுட் சிலவாகும். இவற்றை விடப் பல குறியீடுகள் இனங்கண்டுகொள்ள முடியாத அளவுக்கு வெறும் கீறல்களாகவே அமைந்துள்ளன. தமிழகத்தில் இவை அரிக்கமேடு, அழகரை, உறையூர், கொற்கை, காஞ்சிபுரம், திருக்காம்புலியூர், சானூர், அமிர்தமங்கலம், கொடுமணல் போன்ற இடங்களிலே அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாளைகளிற் காணப்படுகின்றன.

இவைபற்றி விரிவாக ஆராய முன்னர் கருரில் கிடைத்த பெருங்கற்காலக் குறியீடுகளுடனான மோதிரம் பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது (சீதாராமன் ஆறுமுக. 1994:4-6). செப்பு மோதிரமான இது வட்ட வடிவில் அமைந்துள்ளது. இதன் குறுக்களவு 23 மி. மீற்றராகும். அகலம் 7 மி.மீற்றராகும். 4.7 கிராம் இதன் எடையாகும். பட்டையான செப்புத் தகட்டை வளைத்து, முனைப்பக் கங்கள் ஒன்றோடொன்று சேராமல் இடைவெளிவிட்டு இது செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் வெளிப்பக்கத்தில் எட்டுக் குறியீடுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் கிடைத்த மோதிரங்களில் இஃதே மிகப் பழையதாகும். இதன் குறியீடுகள் சிந்துவெளி எழுத்துகளுக்கும் பெருங்கற்காலக் குறியீடுகளுக்கும் ஒப்புமையுடையனவாக இருக்கின்றன. எண்ணிக்கையில் மூன்று குறியீடுகள் சானூரில் அடுத்தடுத்துக் காணப்படுவதும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறே தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் கீழ்வாலை என்ற இடத்திலுள்ள பெருங்கற்கால ஓவியங்களில் ஐந்து குறியீடுகள் அடுத்தடுத்துக் காணப்படுகின்றன. இதனால் இற்றைவரை தமிழகத்தில் கிடைத்த ஆகக் கூடிய குறியீடுகள் கொண்ட மோதிர வாசகமாக இதனைக் கொள்ளலாம். சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் உருளை முத்திரைகள் பயன்படுத்தப்பட்டது போன்று இம்மோதிரமும் உருளை முத்திரையாகவும் பயன்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதவும் இடமுண்டு.

குறியீடுகள் தமிழகத்தின் மிகப்பழைய கல்வெட்டுகளாகிய தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அழகர் மலை, கொங்கர் புளியங்குளம், விக்கிரமமங்கலம் ஆகிய இடங்களில் பெருங்கற்காலப் பாளை ஓடுகளை ஒத்த குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. கொங்கர் புளியங்குளத்திலுள்ள ஒருசோடி குறியீடுகள் இருமுறை பொறிக்கப்பட்டிருப்பதானது கொடுமணலில் உள்ள இதனை ஒத்த குறியீடுகளை ஞாபக மூட்டுகிறது (ராஜன்.கா. 1994). இதே போன்ற குறியீடுகள் ஈழத்துப் பெருங்கற்கால மட்கலன்கள், பிராமிக் கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் ஆகியவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. இக்குறியீடுகளின் உட்கருத்துப்பற்றி அறிஞரிடையே பலவகையான கருத்துகள் நிலவுகின்றன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இக்குறியீடுகளின் படர்ச்சி பற்றியும் அறிதல் அவசியமாகின்றது. இந்தியாவிலே இவை சிந்துவெளி மட்பாண்டங்கள் தொடக்கம் தென்னகப் பெருங்கற்கால மட்பாண்டங்கள் வரை செறிந்து காணப்படுகின்றன (Lal.B.B. 1960). இதனால் பெருங்கற்காலத்தவரே முதல்முதலில் இக்குறிகளையிடும் வழக்கத்தை ஆரம்பித்தனர் எனக் கொள்ளுவதோ அன்றேல் இது அவர்களுக்கு மட்டும் சிறப்பானதொரு வழக்கமாக அமைந்திருந்தது எனக் கருதுவதோ தவறு. இக்குறியீடுகள் வட இந்தியா தொடக்கம் தென்னிந்தியா வரை காணப்படுவதோடு இந்நீண்ட பிரதேசத்தில் பல்வகையான

பண்பாடுகளுடன் சேர்ந்து காணப்படுவதும் மற்றொரு சிறப்பமிசமாகும். நகர நாகரிகத்தின் உச்சக் கட்டத்தை எட்டிப் பிடித்த, தமக்கென தனியான ஒரு எழுத்து வகையைப் படைத்த சிந்துவெளி நாகரிகத்தினர், இவர்களை விடப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் ஒரு படி குறைந்து காணப்பட்ட மத்தியஇந்திய, தக்கண இந்திய கல் செம்புக்கால மக்கள், கிராமிய வாழ்வில் திளைத்திருந்த பெருங் கற்கால மக்கள் ஆகியோரே இக்குறியீடுகளைப் படைத்த மக்களாவர். இதனைக் கால அடிப்படையில் நோக்கும்போது கி.மு.2500 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கிறிஸ்துசகாப்த காலம்வரை இவை வழக்கிலிருந்தமை தெரிகின்றது.

இன்றைக்கு அரை நூற்றாண்டிற்கு முன்னராக யஸ்டானி இக்குறியீடுகள் எனியிய எழுத்துகள் போன்று ஒருவகைச் சித்திர எழுத்துகளை எனக் கூறி இவற்றுக்கும் பிற்காலப் பிராமி எழுத்துகளுக்கும் இடையே காணப்பட்ட ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டிச் சென்றார் (Yazdani.A. 1917). பின்னர் லால் என்பவரே இவை பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்த அறிஞர்களிடையே குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார் (Lal.B.B. 1960). அவர் இவற்றுள் எண்பத்தொன்பது சதவீதம் (89%) சிந்து வெளி, கல்-செம்புக்கால, பெருங் கற்கால கலாசாரங்களில் உண்டென்று கூறி, சிந்துவெளி, கல் செம்புக் கலாசாரத்தைச் சார்ந்த எண்பத்தைந்து சதவீதமான (85%) குறியீடுகள் பெருங்கற்காலத்திலும் தொடருகின்றன எனவும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அத்துடன் இவற்றுக்கும் பிராமி எழுத்துகளுக்கும் இடையே நெருங்கிய ஒற்றுமையுண்டென்றும் இவர் கூறினார். இன்னும் சிலர் இவை உண்மையிலே குயவர்கள் அல்லது மட்பாண்டங்களை உபயோகித்தவர்கள் இட்ட குறியீடுகளே எனவும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். ஆனால் இக்கருத்தும் முற்றாக ஏற்கக் கூடிய தொன்றல்ல. ஏனெனில் இவை பாணைகளில் பல இடங்களிலே காணப்படுகின்றன. அத்துடன் ஒரு குறியீட்டுக்குப் பதிலாகச் சில சமயம் நான்கு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட குறியீடுகளும் ஒரே பாணையிலேயே காணப்படுகின்றன. இதனால் இவற்றை ஆக்கிய குயவர்கள் அடையாளத்திற்காக இவற்றை இட்டிருந்தால் ஓரிடத்தில்தான் அதுவும் ஒரு குறிப்பான இடத்திற்குள் இட்டிருப்பார்கள் என்பது வெளிப்படை. பல்வேறு இடங்களில் அவர்கள் மேலெழுந்தவாறு இக்குறியீடுகளைப் பொறித்திருக்க மாட்டார்கள். இவ்வாறே இப்பாணைகளையும் அக்காலத்தில் ஒரே குடும்பத்தினரே உபயோகித்தனர் எனவும் கூற முடியாது. அப்படியாயின் பாணையின் பல்வேறு இடங்களில் இவற்றை இடவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்காது.

மகாலிங்கம் (Mahalingam. T.V. 1970b: 48-49)இவை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இக்குறியீடுகளாகக் காணப்படும் சூரியன், சந்திரன்,

திரிகூலம், சுவஸ்திகா போன்றவை அக்காலச் சமூக, சமய நம்பிக்கைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன என்றார். இவற்றில் குறியீடுகளாக அமைந்துள்ள மரங்கள், மிருகங்கள் வளைந்த கோடுகள் ஒழுங்கின்றி இடப்பட்ட கோடுகள், வட்டங்கள் போன்றவற்றைக் குழுக்குறிகளாகக் கொள்ளலாம் எனவும் மகாலிங்கம் அபிப்பிராயப்படுகின்றார். இத்தகைய குறியீடுகளில் அநேகமானவை தமிழகத்தின் ஆதி நாணயங்களாகிய முத்திரை நாணயங்களில்(Punch-marked coins)காணப்படுவதும் ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. இக்குறியீடுகளை ஆராய்ந்த மலோனி (Maloney. C.T. 1968O) இவை சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களில் குறிப்பிடப்படும் கண்ணெழுத்து வகையைச் சார்ந்தனவென அபிப்பிராயப்படுகின்றார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் இக்குறியீடுகளுடன் பிராமி எழுத்துகள் பொறித்த மட்பாண்டங்கள் பலவும் பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டைச் சார்ந்த அரிக்கமேடு, உறையூர், கொற்கை, அழகரை போன்ற இடங்களில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதே நேரத்தில் சிந்து வெளி மக்கள் சித்திர எழுத்து வகையைச் சேர்ந்த இக்குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தியமைக்கும் சான்று காணப்படுகின்றது. எனவே இவை சிந்துவெளி எழுத்துகள், பிராமி எழுத்துகள் ஆகியனவற்றுடன் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன எனலாம். இதனால் எழுத்துகளைப் பயன்படுத்திய மக்கள் வாழ்வில் இவற்றின் பங்கென்ன என்ற கேள்வி அடுத்து எழுகின்றது. அதே நேரத்தில் இக்குறியீடுகளை எவ்வித நோக்கமுமின்றி அக்கால மக்கள் தாம் உபயோகித்த மட்பாண்டங்களிலே பொறித்தனர் என்று கூறுவதும் பொருத்தமற்ற கருத்தாகவே காணப்படுகிறது. இக்குறியீடுகளுக்கு உட்கருத்து நிச்சயமாக இருந்திருக்க வேண்டும். எவ்வாறாயினும் இன்னும் இவை பற்றி விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆராயவேண்டியுள்ளது. ஆனாலும் அக்காலத் தொடக்கத்தில் எழுத மேற்கொண்ட முயற்சிகளையே இவை குறித்து நின்றன எனக் கொள்ளுவதில் தவறில்லை.

இறுதியாக இக்குறியீடுகள் பற்றி அண்மைக் காலத்தில் ராஜன் (1998) விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளமையால் அவரது கருத்துகளை இங்கே எடுத்துக்காட்டுவது அவசியமாகின்றது. இவை பற்றிய ஆய்வு 1881இல் தான் முதல் முதலாக ஆரம்பித்தது. யஸ்டானி இவற்றுள் 131 குறியீடுகளை இனங்காண, பி.பி.லால் சிந்து வெளி நாகரிக-பெருங் கற்காலக் குறியீடுகளை ஒப்பு நோக்கி இவற்றை 61 குறியீடுகளாக வகைப்படுத்தினார். இவற்றுள் 47 சிந்துவெளி-பெருங் கற்காலக் கலாசாரங்களுக்குப் பொதுவானதாகும். இதனால் இக்குறியீடுகள் சிந்துவெளி நாகரிகத்திலிருந்து மத்திய இந்திய கல்-செம்புக் கலாசாரத்தின் ஊடாகப் பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திற்கு ஊடுருவி

ருக்கலாம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. ராஜன் (1998:3) இக்குறியீடுகள் பிராமி வரி வடிவம் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்தே மக்களின் எண்ணங்களை, ஒலிவடிவமாகவோ, கருத்து வடிவமாகவோ வெளிப்படுத்தக் கூடிய கருவியாக விளங்கியிருந்தல் வேண்டும் என்று கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். ஏனெனில், இவை ஓடுகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட இடமும், நிலையும் பிராமி வரிவடிவத்துடன் ஒத்திருப்பதால் பிராமி எழுத்துக்குரிய முக்கியத்துவத்தை இக்குறியீடுகளும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன என ஊகிக்கலாம் என்கிறார்.

வல்லம், கொடுமணல் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த குறியீடுகள் மேலும் இவற்றின் தாற்பரியத்தை அறிய உதவியாகவுள்ளன. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள வல்லத்தில் கீழ் அடுக்குகளில் (முதல் நிலையில்) குறியீடுகள் பொறித்த பாணை ஓடுகளும், மேல் அடுக்குகளில் (இரண்டாம் நிலையில்) தமிழ் - பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாணை ஓடுகளும் காணப்படுகின்றன. இதனால் எழுத்துப் பொறித்த பாணை ஓடுகள் கிடைக்கத் தொடங்கியவுடன் குறியீடுகள் பொறித்த பாணை ஓடுகள் எண்ணிக்கை அளவில் குறைந்து காணப்படுகின்றன எனவும் ராஜன் கருதுகிறார். இத்தகைய தரவு பிராமி எழுத்துக் குறியீட்டிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றதா அல்லது இக்குறியீடுகள் பிராமி வரி வடிவம் வழக்கில் வந்தவுடன் மறைந்தனவா போன்ற கேள்விகளை எழுப்பினாலும் கூட, இவை எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகவே விளங்கின எனலாம். கொடுமணலில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் இவை பற்றி மேலும் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க தரவுகளைத் தந்துள்ளன. இக்குறியீடுகள் பெரும்பாலும் பாணையின் வெளிப்புறத்தில் தோள் பகுதியில் அல்லது விளிம்புக்குக் கீழ் அல்லது கழுத்துப் பகுதிக்குக் கீழ் உள்ளன. சிலசமயம் தட்டுகள் போன்ற பாத்திரங்களின் உட்பகுதியிலோ அல்லது வெளிப்புறத்தின் அடியிலோ பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்குறியீடுகள் மூன்று முக்கிய அமிசங்களை வெளிப்படுத்தலாம் என ராஜன் கருதுகிறார். அவையாவன.

1. பாணை செய்வோரின் சின்னம்
2. பாணை உரிமையாளரின் சின்னம்
3. குலச்சின்னம்.

இவற்றில் முதலாவது கருத்தினை ஆராய்ந்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட அகழ்வாய்வில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட குறியீடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவை பாணை செய்வோரின் சின்னமாக இருந்திருந்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட ஊரிருக்கைப்பகுதியில் ஒரே காலக் கட்டத்தில் பல பாணை செய்வோர் இருந்ததாகக் கருதல் வேண்டும். இது நடைமுறையில் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அத்துடன் இவை யாவும் பாணை சுட்டபின் கீறப்பட்டவையாகும். பாணை செய்வோரின் சின்னமாக இருப்பின்

அவர்கள் பாணை சுடுவதற்கு முன்பே இவற்றைக் கீறி இருக்கலாம். ஆதலால் இவற்றைப் பாணை செய்வோரின் சின்னமாகக் கருத இடமில்லை (ராஜன்.கா.1998: 5).

இவை பாணை உரிமையாளரின் சின்னமாக இருக்கலாமா என்ற கருத்தினை அடுத்து ஆராய்வோம். பாணை உரிமையாளரின் சின்னமாக இருப்பின் ஓர் உரிமையாளருக்கு ஒரு குறியீடு அல்லது ஒரு குறியீட்டுத்தொடர் தான் இருக்க முடியும். ஆனால் இக்குறியீடுகளோ எனில் பல்வேறு இடங்களில் சமகாலத்தில் கிடைக்கின்றன. இவை தவிர, ஒரு குறியீட்டுத் தொடரிலுள்ள பல்வேறு குறியீடுகள் தம்மில் இடம் மாறியும் கலந்தும் வருகின்றன. பொதுவாக ஈமச் சின்னங்களில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்டோரின் எலும்புக் கூடுகள் காணப்படுவது வழக்கம். பாணை உரிமையாளரின் சின்னமானால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனித எலும்புக் கூடுகளைக் கொண்ட ஈமச்சின்னத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குறியீடுகள் பொதுவாகக் கிடைத்தல் வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறின்றி ஒரு குறியீடே காணப்படுவதால் இக்குறியீடுகளைப் பாணை உரிமையாளரின் சின்னமாகக் கொள்வதும் இயலாது.

இக்குறியீடுகள் குலச் சின்னங்களே என்பதை ராஜன் வலியுறுத்தியுள்ளார். ஒருவர் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டோர் மறைவுக்குப் பின் நினைவுச் சின்னங்களாக உருவாக்கப்பட்ட ஈமச்சின்னங்களில் படையல் பொருட்களாக வைப்பதற்குத் தருவிக்கப்பட்ட அல்லது செய்யப்பட்ட இப்பாணைகளின் மீது ஒரே சமயத்தில் இவை பொறிக்கப்பட்டதோடு, ஒரே வகையான குறியீடே பல சின்னங்களிலும் கிடைப்பதாலும் இவற்றைக் குலச்சின்னமாகக் கொள்ளலாம் என்பது இவரது கருத்தாகும். எனினும், இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றை நினைவிற் கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. ஈமச் சின்னங்களைப் பொருத்தவரையில் இவரது கருத்து ஏற்புடையதாக அமைந்தாலும் கூட, ஊரிருக்கைப் பகுதியில் கிடைத்த நூற்றுக்கு மேற்பட்ட குறியீடுகள் இவற்றைக் குலச்சின்னங்களாகக் கொள்ளுவது கூட ஏற்புடைய கருத்தல்ல என்பதை விளக்குவனவாய் உள்ளன. இவ்விடத்தில் ஈழத்தின் ஆணைக் கோட்டையில் பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னத்துடன் கிடைத்த முத்திரை பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. இதில் இரண்டு வரிகள் காணப்படுகின்றன. முதல் வரியில் சிந்துவெளி நாகரிக, பெருங்கற்காலக் குறியீடுகள் காணப்பட, இரண்டாவது வரியில் பிராமி வரிவடிவம் உளது. இதனை 'கோ வேத' என வாசித்துள்ளனர். அண்மையில் கேரள மாநிலத்திலுள்ள எடக்கல் என்ற இடத்தில் தமிழ் - பிராமிவாசகத்தின் (கடும்மி புத சேர) இறுதியில் மேலே குறிப்பிட்ட

குறியீட்டை ஒத்த குறியீடு கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவாக இக்குறியீடுகள் பற்றி ராஜன் முடிவுரையாகப் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். "எனவே பழந்தமிழ் எழுத்துகளில் இறுதியில் இடம் பெறுவதும், இடமிருந்து வலமாக எழுதப் பெற்றிருப்பதும், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குறியீடுகள் இணைந்து குறியீட்டுத் தொடராக வருவதும், பாளை சுட்ட பின்பு எழுதப் பெற்றிருப்பதும், இக்குறியீடுகளை வருங்காலத்தில் நுட்பமான ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகின்றது."

9. ஒவியங்கள்

அண்மையில் பெருங் கற்கால மக்கள் வளர்த்தெடுத்த சித்திரங்களை பற்றிக் கிடைத்துள்ள சான்றுகள் பற்றியும் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகிறது. இக்கால மக்களின் கட்டிடக் கலைக்குப் பல்வகை நாமச் சின்னங்களும், சிற்பக்கலைக்கு ஆதிச்சநல்லூர்ச் சிற்பங்களும் தலைசிறந்த சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. ஆனால் ஒவியக் கலையில் இவர்கள் பெற்றிருந்த தேர்ச்சி பற்றி அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த சான்றுகளுடன் அண்மையில் வேறு சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. தமிழகத்தில் முதல் முதலாக மல்லப்பாடியில் தான் பெருங்கற்கால ஒவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர்தான் வெளிக்கொணர்ந்தனர். பின்னர் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள கீழ்வாலையில் இத்தகைய ஒவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் கோவை, மதுரை, நீலகிரி, தர்மபுரி ஆகிய மாவட்டங்களிலும் உள்ள இத்தகைய ஒவியங்கள் பற்றிய தகவல்களை வெளியிட்டனர். இவை பற்றிச் சம்பத் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனார் (சம்பத்.கே.எஸ். 1985: 57-62).

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டம் மல்லப்பாடியிலுள்ள ஒவியத்தில் வீரன் ஒருவன் குதிரையில் அமர்ந்து ஈட்டி எறிவது போன்ற காட்சி சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே கீழ்வாலை என்ற இடத்தில் உள்ள பாறைகளிலும் சிவப்பு வண்ணத்தில் மனித உருவங்களும் விலங்கினங்களும் உருவகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதில் குறிப்பிடத்தக்க அமிசம் யாதெனில் இங்கு விலங்குகள், படகு, குரியன், ஆயுதம், வில், பறவை, மனிதர்கள் ஆகியன சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதோடு சிந்துவெளியில் காணப்படுவது போன்று ஐந்து வரிவடிவங்களும் காணப்படுவதாகும். இதன் எழுத்தமைதியை ஆராய்ந்த பவுன்துரை

இனக்குழுத்தலைவனது தலைமையில் வடதிசைநோக்கி இசை ஒலி எழுப்பி வேட்டைக்குச் செல்லும் விழா நடைபெறுகின்ற போது இடியுடன் கூடிய மழை பெய்தலை இது குறிக்கின்றது என்கிறார் (பவுன்துரை. இரா. 1985: 272-277).

செத்த வரையும் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள பெருங்கற்கால ஒவியங்கள் காணப்படும் இடங்களில் ஒன்றாகும். இங்குள்ள ஐயனார் மலையில் உள்ள பாறையில் சிவப்பு வண்ணத்தில் ஒவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இதில் மனிதர்கள் விலங்குகளை வேட்டையாடுதல், மற்றும் மான் ஆகியன சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மாவட்டத்திலுள்ள புறாக்கல்லின் உயரமான பாறையில் சிவப்பு வண்ணத்தில் அழகிய புலி, மான் போன்ற உருவங்களும் மற்றும் குறியீடுகளும் உள. பாடியேந்தல், ஆலம்பாடி, கொல்லூர் ஆகிய இடங்களிலும் குகை ஒவியங்கள் உள. இவையும் இம்மாவட்டத்திலே தான் உள. பாடியேந்தலில் ஒரு குன்றின் குகைச் சுவரிலும், விதானத்திலும் வெண்மை மற்றும் சிவப்பு வண்ணத்தில் சில உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. சிவப்பு வண்ணத்தில் வரையப்பட்ட உருவங்கள் ஆலம்பாடியிலும் உள. இங்கே மரம், மற்றும் செடி கொடிகளுக்கிடையே மறைந்துள்ள மான், காளை மாடு, பன்றி போன்ற விலங்குகளின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. திருக்கோயி லூருக்கு அருகிலுள்ள இடம் கொல்லூராகும். இங்கேயும் சிவப்பு வண்ணத்தில் ஒவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இவை பெரும்பாலும் வரைகோடுகள் போன்ற அமைப்புகள் போன்று காணப்படுகின்றன.

கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள வேட்டைக்காரன் மலையில் வெள்ளை வண்ணத்திலும், மங்கல் சிவப்பு வண்ணத்திலும் ஒவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் குதிரை மீது அமர்ந்து ஈட்டி எறிதல், நடனமாடுதல், தாய்த் தெய்வ வழிபாடு போன்ற காட்சிகள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. மசினகுடி என்ற ஊருக்கு அருகில் அமைந்துள்ள சீகூர்மலை நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ளது. இதில் வெண்மை நிறத்தில் ஒவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் மயில் மீது நிற்கும் உருவங்கள், துதிக்கை தூக்கிய யானை மீதுள்ள மனிதன் ஆகியோரது ஒவியங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இதே மாவட்டத்திலுள்ள கோத்தகிரிக்கு அருகிலுள்ள கொணவக்கரை என்னும் பகுதியிலும் ஒவியங்கள் உள. வெண்ணிறத்தில் தீட்டப்பட்ட இவ்வோவியங்களில் பசு, கன்று, பேய் போன்ற உருவங்களும் சில குறியீடுகளும் காணப்படுகின்றன.

சிறுமலை என்பது மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள பெருங்கற்கால ஒவியங்கள் காணப்படும் மற்றொரு ஊராகும். இங்கே மனித உருவங்களும், விலங்கினங்களும், வெண்மை, சிவப்பு ஆகிய

நிறங்களில் வரையப்பட்டுள்ளன. வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள சென்னராயன் பள்ளியிலும் இக்கால ஓவியங்கள் உள. குதிரை வீரன் போராடுதல், வேட்டை ஆடுதல், விலங்கினங்கள், ஆகியன இவற்றில் ஓவியங்களாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன. மகாராசக்கடை தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ளது. இங்குள்ள பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்களில் வெண்மை நிறத்தில் பல்வேறு ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இதே போன்று இம்மாவட்டத்திலுள்ள மல்லசமுத்திரத்திலுள்ள பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்களான கற்பதுக்கைகளில் வெண்மை நிறத்தில் ஓவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் விலங்கினங்கள் மட்டுமன்றி வீரர்கள் போரிடுதல் போன்ற காட்சிகளும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றை ஒப்புநோக்கும் போது இவை பெரும்பாலும் சிவப்பு மற்றும் வெண்மை நிறங்களாலே தான் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்களோடு மட்பாண்டங்களிலும் வரையப்பட்டுள்ளன. ஒரு தலைவனின் ஆணைக்கு உட்பட்ட கூட்டு வாழ்க்கையையே இவை சித்திரிக்கின்றன. விலங்குகளை வேட்டையாடுதல், போரிடுதல் ஆண் பெண் சேர்ந்து குழுவாக நடனமாடுதல், மீன் பிடித்தல், பேய் பிசாசில் நம்பிக்கை வைத்து விழா எடுத்தல், தாய்த் தெய்வ வழிபாடு, முருக வழிபாடு ஆகியன இவற்றின் கருப்பொருளாக உள. சில ஓவியங்கள் அழகாகவும் உள்ளன. பாறைகளில் மட்டுமன்றிப் பாளைகளிலும் இவை வரையப்பட்டுள்ளமையானது இவ்வோவியக்கலை இக்காலத்தில் மக்கள் மத்தியில் பயின்று வந்ததையே எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவற்றில் காணப்படும் ஆடை அலங்காரங்கள், அணிகலன்கள், ஆயுத அமைப்பு போன்றவை மனிதனின் ஆரம்பகால வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. இவை காணப்படும் இடங்களுக்கு அருகில் பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்களும், புதிய கற்காலக் கருவிகளும் கிடைத்துள்ளமை மற்றதோர் குறிப்பிடத்தக்க அமிசமாகும்.

அண்மையில் ராஜன் வட ஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு, கோயம்புத்தூர், தர்மபுரி ஆகிய மாவட்டங்களில் மேற்கொண்ட கள ஆய்வில் பல ஓவியங்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளார் (Rajan, K. 1997: 120). இவற்றுள் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள பையம் பள்ளி, தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள பெருமுக்கல், ஆகியனவும், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள வெல்வேலுறுக்கம்பாளையம், குமுத்திப்பதி, ஆகியனவும், தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள மனகுந்த, ஒதிசுப்பம், ஒப்பதாவடி, குருவினயன பள்ளி, மல்லச்சந்திரம், சுந்தே குப்பம், தலபள்ளி, மயிலாடும்பாறை, அத்தக்குட்டை, ஆண்டிமலை, குத்தலத்தி, மூங்கில்புதூர், ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

10. சங்க இலக்கியப் பின்னணியில்

இக்கால மக்களின் வாழ்வு பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களிலும் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக இவை பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் பிற்பகுதியில் காணப்பட்ட நெறிகள் பலவற்றை எடுத்தியம்புகின்றன என்ற கருத்து அறிஞர் மத்தியில் காணப்பட்டாலும், இதே இலக்கியங்களில் பழைய செய்திகள் பலவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை எவரும் மறுக்கமுடியாது (Srinivasn. K.R. 1947, 1958-59, 1960). இவ்வாறுதான் தொல்காப்பியத்திலும் பல தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரத்தில் இறந்த பின்னர் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் பற்றி,

'காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்'

(தொல்காப்பியம். பொரு.2)

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் இறந்த பின்னர் அவரது உடலைக் காட்சிக்கு வைத்து உற்றார், உறவினர் துக்கங் கொண்டாடுவர். பின்னர் அவர் உடலை அடக்கஞ் செய்வதற்கு ஒரு நல்ல நேரத்தைப் பார்ப்பர்; பின்னர் அவ்வுடலை நீராட்டி உகந்த நேரத்தில் ஈமச் சின்னத்தில் அடக்கஞ் செய்து பெருஞ்சோறு படைத்து வாழ்த்தி வணங்கியதையே மேற்கூறிய அடிகள் குறிக்கின்றன எனலாம். இவற்றோடு அக்காலத்தில் இறந்தோருக்குச் சோறு பிண்டம் அளித்தல், பலி கொடுத்தல் போன்ற வழக்கங்களும் காணப்பட்டன. இவற்றைப் புறநானூறு,

நோகோயானே தேய்க மாகாலை
பிடியடியன்ன சிறு வழி மெழுகித்
தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த
இன்சிறு பிண்டம் யாங்குண்டனன் கொல்
உலகு புகத் திறந்த வாயிற்
பலரோடுண்டன் மரீஇ யோனே

(புறநானூறு 234)

எனக் கூறுகிறது. ஈமச் சின்னங்களையுடைய சவக் குழிகளின் காணப்படும் மிருக எலும்புகள் அக்காலத்தில் இறந்தோருக்கு அளிக்கப்பட்ட பலியையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்பதை,

'களளியேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலுளாங்கண்
உப்பிலா அ வவிப்புழுக்கல்

கைக் கொண்டு பிறக்கு நோக்கா
திழி பிறப்பினோனீயப் பெற்று
நிலங்கலனாக விலங்கு பலிமிசையும்
இன்னா வைகல்'

(புறநானூறு 363: 10-15)

எனப் புறநானூற்றில் வரும் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதே நூலில் இன்னோரிடத்தில் நடுகற்களை அலங்கரித்துப் பலியிடுதலும்

நடுகற் பீலி சூட்டி நாரரி
சிறுகலத்து குப்பவுங் கொள்வன்

(புறநானூறு. 232: 3-4)

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நடுகற்களுக்குக் கள், தேன் ஆகியவை படைத்து ஆடு போன்றவை பலி கொடுக்கப்பட்டதை அகநானூறு,

நடு கற்பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்
தோப்பிக் கள்ளொடு துறூ உப்பலி கொடுக்கும்

(அகநானூறு 35: 8-9)

என்ற அடிகளால் உணர்த்துகின்றது. இக்காலத்தில் இவற்றோடு இறந்தோருக்கு ஈமச் சின்னங்களாக நடுகல் அமைத்தல், அதில் அவரது உருவம், பெயர் ஆகியவற்றைப் பொறித்தல், அதற்கு மயிற் பீலிகை சூட்டுதல், வேங்கையின் பூவையும் பனை ஓலையையும் சேர்த்து மாலை சூட்டுதல், வேலையும் கேடயத்தையும் அருகில் ஊன்றுதல், இக்கற்களுக்குப் படைத்தல், மனைவியர் உடன் கட்டை ஏறுதல் போன்ற சில வழக்கங்களும் அக்காலத்தில் நிலவின என்பதைப் புறநானூறு,

'நடுகற் பிறங்கிய வுலலிடு பறந்தலை'

(புறநானூறு 314: 3)

என்றும்,

இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறூர்ப்
புடைநடு கல்லினாட் பலியூட்டி
நன்னீராட்டி நெய்நறைக் கொளீஇய

(புறநானூறு 329: 1-3)

என்றும் கூற அகநானூறு,

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர் தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்

(அகநானூறு 67 : 9 - 10)

என உரைக்கிறது. இவற்றைவிட இறந்தவர் நடுகல்லாகவே மாறியதைக் குறிப்பதாகப் புறநானூற்றில் உள்ள

'நனந்தலை யுலக மரந்தை தூங்கக்
கெடுவினல்லிசை சூடி
நடுகலாயினன் புரவலனெனவெ'

(புறநானூறு 221: 11-166)

என வரும் பாடல் எடுத்துக்காட்ட, இக்கற்கள் கடவுள்களாகவே மதிக்கப்பட்டதை மலைபடுகடாமும்,

'செல்லுந்தேஎத்துப் பெயர் மருங்கறிமார்
கல்லெறிந்தெழுதிய நல்லரை மரா அத்த
கடவுளோங்கிய காடேசு கவலை'

(மலைபடுகடாம் 394-96)

எனக் கூறுகிறது (Nagaswamy. R. 1973a, 1974).

இவற்றுடன் அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த தாழி அடக்க முறை பற்றிய செய்திகளும் சங்க இலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் புறநானூறு,

கவி செந்தாழிக் குவி புறத்திருந்த
செவி செஞ்சேவலும் பொருவலும் வெருவா
வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங் கூடிப்
பேள யாயமொடு பெட்டாங்கு வழங்கும்
காடு முன்னினனே கட்காமுறுநன்

(புறநானூறு 238: 1-5)

என்றும்

நிலம்பக வீழ்ந்த வலங்கற் பல்வேர்
முதுமரப் பொந்திற் கதுமென வியம்பும்
கூகைக் கோழியானாத்
தாழிய பெருங்காடெய்திய ஞானறே

(புறநானூறு 364: 10-14)

என்றும்

கொடி நுடங்கு யானை நெடுமாவளவன்
தேவருலக மெய்தினனாதலின்
அன்னோற் கவிக்குங்கண்ணகன்றாழி

(புறநானூறு 228: 10-13)

என்றும் கூற, நற்றிணை

மாயிருந் தாழி கவிப்பத்
தாவின்று கழிக எற் கொள்ளாக் கூற்றே

(நற்றிணை: 271: 11-12)

எனக் குறிக்கிறது. இவற்றோடு இடுதல், சுடுதல், குழிகளில் அடக்கஞ் செய்தல் ஆகியனபற்றியும் புறநானூற்றில் குறிப்புகளுண்டு. இதில்

இடுக வொன்றோ சுடுக வொன்றோ
படுவழிப்படு கவிப்புக்கழ்...

(புறநானூறு: 239: 20-21)

எனவரும் அடிகள் இத்தகைய வழக்கம் அக்காலத்தில் நிலவியதை உணர்த்துகின்றன. அக்காலத்தில் நிலவிய ஈம முறைகள் பற்றி மணிமேகலையும்

'சடுவோரிடுவோர் தொடுகுழிப்படுப்போர்
தாழ்வயினடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர்'

(மணிமேகலை: 6, 66-67)

எனக் கூறுகிறது. இவற்றிலிருந்து அக்காலத்தில் பலவகையான வழக்கங்கள் நிலவியமை புலப்படுகிறது. இறந்தவர் உடலை சில காலம் காட்டில் வைக்கும் வழக்கமும் இக்காலத்தில் இருந்தது எனலாம். மிருகங்கள் உண்டு எஞ்சிய பகுதிகளை எடுத்துப் பின்னர் ஈமச் சின்னங்களில் அடக்கம் செய்தனர் போலும். பொதுவாக அறிஞர் மத்தியிலே இந்தியாவில் இறந்தோரைச் சுடும் மரபைப் புகுத்தியவர்கள் ஆரியர்களே என்ற கருத்து நிலவுகின்றது. இது தவறான கருத்தாகும். காரணம் பெருங் கற்காலத்திலேயே, ஆரியர் செல்வாக்கின்றி இறந்தவர்களைச் சுடும் மரபு காணப்பட்டது. ஆயினும் இக்காலத்தில் இது செல்வாக்குள்ள முறையாகக் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. பிற்காலத்திற்கான இது செல்வாக்குப் பெற, இதற்குக் காரணமாக ஆரியர் செல்வாக்கு அமைந்திருக்கலாமென விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டது. குழிகளில் பிணங்களைப் புதைக்கும் வழக்கமும் புதிய காலத்ததே. ஈமப் பேழைகள், தாழிகள் ஆகியனவற்றில் இறந்தோரை அடக்கஞ் செய்தலும் இக்காலத்திற் காணப்பட்ட முறைகளேயாகும்.

மணிமேகலையில் சுடுகாடு பற்றிக் காணப்படும் குறிப்பொன்று அக்காலத்தில் சுடுகாட்டில் நடைபெற்ற கிரியைகளை

பிணத்தின் மாக்கணிணம் படு குழிசியில்
விருந்தாட்டயரும் வெள்ளிடை மன்றமும்
அழற் பெய் குழிசியும் புழற் பெய் மண்ணுயும்
வெள்ளிற் பாதையு முள்ளீட்டறுவையும்
பரிந்த மாலையு முடைந்த கும்பமும்
நெல்லும் பொரியுஞ் சில் பலியரிசியும்
யாங்கணும் பரந்த ஓங்கிரும் பறந்தலை

(மணிமேகலை: 6: 90-97)

என நிதர்சனமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

இவ் ஈமச் சின்னங்கள் காணப்படும் இடங்களைத் தமிழகத்தில் பல்வேறு பெயர் கொண்டழைக்கின்றனர். இவற்றில் குரங்குப் படை, வாலியார் வீடு, குறும்பன் கோட்டை, பாண்டவர் குழி ஆகியவை சிலவாகும். இங்கு குரங்குப்படை என வருவது உண்மையிலே குரக்குப்பட்டடை என்பதன் திரிபே எனலாம். இதன் பொருள் இறந்தோரைப் புதைத்த இடம் என்பதாகும். இவ்வாறே இறந்தவருக்கு அமைக்கப்பட்ட மாண்டவர் குழியும் பிற்காலத்தில் பாண்டவர் குழியாக மருவியது எனலாம். பெருங்கற்காலத்தில் நிலவிய ஈமச் சின்ன வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியைப் பிற்காலத்தில் மன்னர்கள், சான்றோர்கள் ஆகியோரைப் புதைத்த இடங்களிலே எழுப்பப்பட்ட ஆலயங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இவற்றைப் "பள்ளிப்படை" எனக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. சோழப் பெருமன்னர் காலக் கல்வெட்டுகளில் இவை பற்றிய விரிவான சான்றுகள் உள. காளத்திக்கருகில் தொண்டைமாநாடு என்ற இடத்தில் பராந்தகச்சோழன் தன் தந்தையாகிய ஆதித்தசோழனுக்கு ஒரு பள்ளிப்படை எழுப்பியதையும், ராஜராஜசோழன் தன் பாட்டனாராகிய அரிஞ்சயசோழனுக்கு மேல் பாடி என்ற இடத்தில் ஒரு பள்ளிப்படை அமைத்ததையும் இவை கூறுகின்றன. இப்பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் சிவன் கோயில்களாக விளங்குவது ஈண்டு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது. பெருங்கற்கால ஈம முறைகள், கிரியைகள் பல இன்னும் தமிழக மக்கள் மத்தியில் வெவ்வேறு வடிவங்களில் வழக்கிலிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் நீண்ட ஒரு வரலாற்றுப் பாரம்பரியமாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

ஈமச் சின்னங்களிற் காணப்படும் பலவகையான இரும்பாயுதங்களை உற்று நோக்குபோது இக்கால சமுதாயத்தில் 'போர்' ஒரு முக்கிய பங்கினை வகித்தது தெளிவாகின்றது. சங்க இலக்கியங்கள்

காதலையும் வீரத்தையும் போற்றின. போரில் புறமுதுகு காட்டுதல் தீராத வடுவாகவே அமைந்தது. ஒருவகையில் வீரத்தையும் காதலையும் போற்றிய சமுதாயத்தின் சின்னங்களே இவ்வாழ்வு சின்னங்கள் எனவும் கூறலாம். பெருங் கற்காலக் காலத்தில் மருத நிலம் சிறப்பெய்தியது; விவசாயம் சிறப்பெய்தியது. விவசாயம் பற்றிப் புறநானூற்றில் பல குறிப்புகள் உண்டு. இக்கால மக்களின் பிரதான தொழிலாக நெற்செய்கை அமைந்ததை இதில் வரும் 'நெல்லரியும் இருந் தொழுவர்', 'நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே' போன்ற குறிப்புகள் எடுத்தியம்புகின்றன. இதே காலத்தில் சிறப்பெய்திய நீர்ப்பாசன விவசாயத்தை,

உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரு நிலனும் புணரியோரீண்
டுடம்பு முயிரும் படைத்திசினோரே
வித்திவானோக்கும் புன்புலங்கண்ணகன்
வைப்பிற்றாயினு நண்ணியாளும்
இறைவன்றாட் குதவாதேயதனால்
அடுபோர்ச் செழிய விகழாது வல்லே
நிலனெளி மருங்கினீர் நிலைபெருகத்
தட்டோரம்ம விவட்டட்டோரே
தள்ளாதோரி வட்டள்ளாதோரே

(புறநானூறு 18:20-30)

எனவரும் புறநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

இவ்வித விவசாயச் செழிப்புடன் காணப்பட்ட பெருங் கற்காலச் சமுதாயம் பல்வேறு குழுக்களைக் கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு காணப்பட்ட குழு ஆட்சிதான் பின்னர் வந்த மூவேந்தர் ஆட்சிக்கு வழிவகுத்தது. இக்குழுக்கள் பலவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. இவர்களில் பரதவர், கோசர், ஆவியர், ஓவியர், வேளிர், ஆயர், ஆண்டார், கள்வர், மறவர், புலையர், கடம்பர், மலையர், குடவர், புலியர், வில்லோர், கொங்கர், குறவர் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர் (Rangaswamy Dorai. M.A. 1968). இவ்வினக் குழுக்களமைந்த இடங்களே பின்னர் குடிகளாக வளர்ச்சி பெற்றன. சம்பகலட்சுமி குறிப்பிடுவது போன்று மருத நில மக்கள் வாழ்வில் முன்னிலை பெற்றுக் காணப்பட்டவர்கள் இவ்வேளிர் குழுக்களேயாகும். அக்காலக் குறு நில மக்கள் பலரும் இக்குழுவைச் சார்ந்தவர்களேயாகும். இவ்வேளிர் வழி வந்தவர்களே வேளாள வகுப்பினராவர்.

வேளிரோடு ஆய்களும் நிலச் சொந்தக்காரர்களாக விளங்கினர். இவர்களிடையே நெருங்கிய தொடர்பும் நிலவியது. தற்காலத் தென்கேரளம், கன்னியாகுமரி ஆகிய பகுதிகளில் வேளிர் வாழ்ந்த தால் இப்பகுதி அன்று வேள்நாடு எனவும் அழைக்கப்பட்டது. சோழ நாட்டுக்குச் சோறு கொடுத்த காவிரி ஆற்றுப் படுக்கையிலும் பல வேளிர் குடிகள் காணப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வட தமிழகத்திலுள்ள வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும் வேளிர் குடிகள் காணப்பட்டன. சங்க இலக்கியங்களில் வேளிர் பற்றி அடிக்கடி வரும் குறிப்புகளும் அவர்களது செழிப்பான வாழ்வு, வளம் பற்றிய தகவல்களும் புலவர்களுக்கு இவர்கள் அளித்த கொடைகள் பற்றிய தகவல்களும் தமிழகத்தில் விவசாயப் புரட்சியை ஏற்படுத்தியவர்கள் இவர்களே என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன (Champakalakshmi. R. 1975 - 76) இத்தகைய விவசாயப் புரட்சி நடைபெற்ற காலந்தான் பெருங் கற்காலமாகும். இக்காலத்தில் தமிழகம் அடைந்த வளர்ச்சியானது துரிதமாக இதனை வரலாற்றுக் காலத்திற்கு இட்டுச் சென்றது.

அத்தியாயம் - 9

வரலாற்றுக்காலம் - 1 இலக்கியங்கள் தரும் சான்றுகள்

பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தில் ஏற்பட்ட துரித வளர்ச்சி வெகு சீக்கிரத்தில் மனித நாகரிக வளர்ச்சியின் அடுத்த கட்டமாகிய வரலாற்றுக் காலத்திற்குத் தமிழகத்தை இட்டுச் சென்றது. இத்தகைய வளர்ச்சியில் பாலாறு, காவிரி, வைகை, தாமிரவரணி போன்ற மருத நிலத்திற்காணப்பட்ட ஆறுகளின் படுக்கைகள் முதன்மை பெற்றன. இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட விவசாயம், வணிகம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியும், நகரங்கள், துறைமுகப்பட்டினங்கள் ஆகியவற்றின் எழுச்சியும் தமிழக வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாகியது. எழுத்தின் பயன்பாடும், நாணயப் புழக்கமும் இக்காலச் சிறப்புகளாயின. குழு நிலைச் சமுதாய அமைப்பாகக் காணப்பட்ட பெருங்கற்காலச் சமுதாயம் தொழிலடிப்படையில் வர்க்கரீதியான அமிசங்களைப் பெறத் தொடங்கியது. குறுநில மன்னரதும், மூவேந்தரதுமர்ன ஆட்சி அமைப்பே இக்கால அமிசமாகியது. இதனால், தென்னக மக்களில் மூத்த மொழி, இலக்கியம் ஆகியவற்றைப் படைத்த பழந்தமிழர் தனித்துவமான கலாசார அமிசங்களைக் கொண்ட தனியரசுகளை அமைத்தனர்.

இவற்றின் பழமையை வட இந்திய இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றி, அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் கல்வெட்டுகளும் எடுத்தியம்புகின்றன. ஒருவகையில் நோக்கும் போது தமிழகத்திற் காணப்பட்ட இத்தகைய அரசியல் போக்கினை வட இந்தியாவில் கி.மு.500 ஆம் ஆண்டளவில் நிலவிய ஜனபதங்களின் அரசியலோட்டத்துடன் ஒப்பிடலாம். எனினும், இத்தகைய ஜனபதங்கள் பற்றி இலக்கிய, தொல்லியற் சான்றுகள் கிடைப்பது போன்ற சான்றுகள் தமிழகத்தில் கிடைக்காததால் இவ்வரசுகளின் எழுச்சியை கி.மு.300 ஆம் ஆண்டாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கொள்ளுகின்றனர். வட இந்தியாவைப் போன்று தமிழகத்திலும் விரிவான அகழாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள இந்நாகரிகத்தின் பழமை பற்றி விரிவான தடயங்கள் கிட்டலாம். அழகன் குள ஆய்வில் கிடைத்த கரித்துண்டைக் கரிம முறைப்படி காலங்கணித்த போது இவ்விடத்தில் கி.மு.400 ஆம் ஆண்டளவில்

வரலாற்றுக் காலம் ஆரம்பமாகியது தெரியவந்துள்ளது. இத்தகைய காலக் கணிப்பு காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் தொடக்கத்தை கி.மு.317 எனவும் நிர்ணயித்துள்ளது. இதனால் தமிழகத்தில் விரிவான முறையில் அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்டு, கிடைக்கும் பொருட்களைக் கரிம முறைப்படி (C14) காலக் கணிப்புக்கு உட்படுத்தினால் தமிழகத்தின் வரலாற்றுக் காலம் கி.மு.500 ஆம் ஆண்டளவில் ஆரம்பமாகியதற்கான சான்றுகள் கிட்டும்.

இத்தகைய உறுதியான அரசியல், பொருளாதாரக் கட்டமைப்பினை யுடைய தமிழகத்தின் வரலாற்றுக் காலத்தில் வட இந்தியச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டது. எனினும், இதனால் தமிழக நாகரிகத்தின் அத்திவாரத்தை அசைக்க முடியாது போயிற்று. ஆரியரின் கலாசாரச் செல்வாக்கும், பின்னர் பௌத்த சமண மதங்களின் படர்ச்சியும் தமிழகத்தில் ஏற்பட்டது. மூவேந்தர் மட்டத்தில் ஆரியகலாசாரப் படர்ச்சி ஏற்பட்டது. பௌத்தம் துறைமுகப்பட்டினங்களிலும், சமணம் உள்ளூர்களிலும் செல்வாக்குப் பெற்றன. இருந்தும் இவற்றின் வருகை தமிழக நாகரிகத்தை அகில இந்திய கலாசாரக் கட்டமைப்பின் ஓரங்கமாக நாளடைவில் மிளிர வைக்க உதவின எனலாம்.

புகழ் பூத்த தென்னிந்திய வரலாற்றாசிரியரான நீலகண்ட சாஸ்திரி தமிழக வரலாற்றின் ஆரம்பம் பற்றிக் கூறும்போது “வட இந்தியாவைப் போன்றே தென்னிந்திய வரலாறும் ஆரியர் வருகையுடனே ஆரம்பமாகின்றது. இவ்வாறு தென்னகத்தில் ஏற்பட்ட ஆரிய கலாசாரப் படர்கையை இலக்கியங்கள், கட்டுக் கதைகள் ஆகியன பிரதிபலிக்கின்றன. அநேகமாக, கி.மு.600ஆம் ஆண்டு வரை வட இந்தியாவில் எழுதப்பட்ட நூல்களில் விந்திய மலைக்குத் தெற்கேயுள்ள தென்னிந்தியா பற்றிய செய்திகள் மிக அருகியே காணப்படுகின்றன. ஆனால், தொடர்ந்து வந்த நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியா பற்றிய அறிவு விருத்தியடைந்து காணப்படுகிறது” எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (Nilakanta Sastri, K.A.1966:69). பொதுவாக இந்திய வரலாற்றை எழுதுபவர்கள் இவ்வரலாறு ஆரியருடனேயே ஆரம்பமாகின்றது என்றும், இத்தகைய வரலாற்றின் மையப் பிரதேசமாகக் கங்கைச் சமவெளியே விளங்கியதென்றும் எண்ணுவது வழக்கு.

தென்னிந்திய வரலாறு ஆரியரின் வருகையோடு ஆரம்பமாகின்றது என்ற நீலகண்ட சாஸ்திரியின் கருத்தானது இப்பிராந்தியத்தின் தனித்தன்மைகள், புவியியல் அமிசங்கள், மூலவளங்கள் போன்ற இன்னோரன்ன அமிசங்களை மனத்திற் கொள்ளாது, வட இந்திய வடமொழி இலக்கியங்களில் வரும் கட்டுக் கதைகளை ஆரியரின் தென்னகப் படர்ச்சிக்கான வரலாற்றுச் சான்றுகள் என மதிப்பிட்டுத் தென்னக வரலாற்றை இவற்றோடு இணைக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட

ஒரு முயற்சியாகவே காணப்படுகின்றது. பண்டைய காலந்தொட்டு இந்திய உபகண்டத்தில் சிறில பகுதிகள் ஈர்ப்பு மையப் பகுதிகளாகவும், இன்னும் சில தனிமைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளாகவும், இன்னும் சில மிகமிக அண்மைக் காலத்தில் ஊடுருவப்பட்ட பகுதிகளாகவும் விளங்கியதை இந்திய புவியியற் சக்திகளைச் சரியாக மதிப்பிடும் போது தெரியவரும் (Subba Rao. B. 1958). இந்நிலையில் இதன் வரலாறு ஆரியர் வருகையுடனே ஆரம்பமாகின்றதென்றும், இத்தகைய வரலாற்றுச் சான்றுகளாகக் கட்டுக்கதைகள் அமைகின்றன என்றும் நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுவது விந்தையாகவே உள்ளது.

1. தமிழ் மொழியின் தொன்மை

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியை நோக்கும்போது மூலத் தென்திராவிடத்திலிருந்து கி.மு.10ஆம், 9ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகள் பிரிந்திருக்கலாம் என ஊகிக்க முடிகின்றது. சங்க இலக்கியங்களின் காலத்தை நீலகண்ட சாஸ்திரி போன்றோர் கிறிஸ்து சகாப்தத்தை அடுத்த முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகள் எனக் கொள்வது பிழையான கருத்தாகவே அமைகின்றது. சங்க காலச் செய்யுள்கள் ஆக்கப்பட்ட காலம் பல்வேறு காலப்பிரிவுகளில் அடங்குவதை இவ்விவிலக்கியங்களில் வரும் பல்வேறு காலச் செய்திகள் எடுத்தியம்புகின்றன. அத்துடன் இவை ஆக்கப்பட்ட காலம் வேறு. இவை தொகுக்கப்பட்ட காலம் வேறு என்பதும் ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. சங்க இலக்கியச் செய்திகளைக் கால அடிப்படையில் பிரித்து, பல்வேறு காலச் செய்திகளாக அவற்றில் வரும் தகவல்களைத் தொகுக்கும் முயற்சி இற்றைவரை மேற்கொள்ளப்படாதது வருந்தத்தக்கது. வருங்காலத்தில் இத்தகைய முயற்சிகைகூடின் இவைபற்றிய பல வரலாற்று ரீதியான தகவல்களை நாம் பெற முடியும். சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளை நோக்கும்போது நெடுங்காலமாக வாய்மொழி இலக்கியமாக, நாட்டார் இலக்கியமாக இவை பேணப்பட்ட ஒரு நிலையையும், பின்னர் வளர்ச்சி நிலையில் புலவர்களின் தொகுப்புகளாகக் காணப்பட்ட நிலையையும் இவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன எனலாம். பின்வந்த புலவர்களின் பாக்களுக்கு நாட்டார் இலக்கியமாக, "பாணர்" எனப்பட்ட கூட்டத்தினர் மத்தியில் வாழ்ந்த "நாட்டார் பாடல்கள்" முன்னோடிகளாக இருந்ததை மொழியியலாளர் எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். எனவே பாணர் நிலையிலிருந்து புலவர் நிலையாகச் செம்மை பெற்று வளர்ச்சி பெறப் பல நூற்றாண்டுகள் சென்றிருக்கும் என்பது வெள்ளிடைமலை. வடமொழிக்கு மகஸ்முல்லர் அமைந்திருந்தது போன்று தமிழ் மொழிக்கு இவரது தரத்தில் இன்னொருவர் அமைந்திருந்தால் தமிழ்

இலக்கியச் சிறப்புப் பற்றிய பல அரிய தகவல்கள் எமக்குக் கிட்டியிருக்கும். எமக்குக் கிடைக்கும் சங்க நூல்களாகிய எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியனவும் கால வெள்ளோட்டத்தில் அழிந்தவை போக எஞ்சிநிற்பவையே என்பதும் ஈண்டு மனத்திற்கொள்ளற்பாலது. எனவே, இவ்விவிலக்கியங்களின் தோற்றமும் கி.மு.500 ஆம் ஆண்டளவில் ஆரம்பமாகி விட்டது என ஊகிக்கலாம்.

இத்தொகை நூல்களிலே அக்காலந்தொட்டுக் கிறிஸ்து சகாப்தத்தை அண்டிய ஒரு சில நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்த பாடல்களும் இடம் பெற்றன எனக் கொள்ளுதல் தர்க்கரீதியான கருத்தாக அமைகின்றது. தொல்காப்பியத்தின் காலம் கி.மு.4 ஆம் நூற்றாண்டு என்பதே பெரும்பாலான அறிஞரது கருத்தாகும். இலக்கியம் தோன்றிய பின்னரே இலக்கணம் எழுவது மரபாக இருப்பதால் இதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும். தொல்காப்பியம் மட்டுமன்றி இதற்கு முன்னர் வழக்கிலிருந்ததாக நம்பப்படும் அகத்தியம் பற்றிய குறிப்புகள், முச்சங்கங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் ஆகியவை, பின்னர்க் கடல் கோள்களால் முதலிரு சங்கங்களும் அழிக்கப்பட்ட தான மரபு வழிச் செய்திகள், ஆகியவை குறைந்தது கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டளவில் இவ்விவிலக்கியங்கள் தோன்றியதை எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்விவிலக்கியங்கள் பாடப்பட்ட சூழல், இவற்றைப் படைத்தோர் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் இவற்றைப் படைக்கவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டினாலும், அங்குமிங்குமாக இவற்றில் சிதறிக் கிடக்கும் பல செய்திகள் அக்கால அரசியல், பொருளாதார, சமூக வரலாற்றைக் கட்டி எழுப்பப் பேருதவியாகவே அமைகின்றன (Soundarajan. K.V. 1974).

புலவர்கள் தாம் வாழ்ந்த சூழலை மிகச் சிறப்பான முறையில் இவ்விவிலக்கியங்கள்மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள், அவர்களின் உணவுவகை, மரங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், பொழுதுபோக்குகள், தொழில்வகைகள், இசைக்கருவிகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவை இவ்விவிலக்கியங்களில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால், சமூக, மானிடவியற் கண்ணோட்டத்தில் இவற்றை அணுகும்போது அக்காலத் தமிழகம் பற்றி இவற்றிலிருந்து பல சுவையான செய்திகள் கிட்டும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இதனால், வடமொழி, இருக்குவேதம் போன்ற நூல்களைவிடப் பலவகையிலும் வரலாற்று ரீதியான தகவல்களைத் தருவனவாக இவை அமைகின்றன (Pillai. K.K. 1969). சங்க இலக்கியங்களின் பின்னர் வந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் பெருமளவு சமயச் சார்புடையன

வாக அமைய, இவை அவ்வாறமையாது தத்துவ ரூபமாக அக்கால மக்களின் வாழ்க்கையின் பல அமிசங்களை எடுத்துரைக்கின்றன. முன்பு வரலாறு என்பது மன்னர் பற்றியும், முக்கிய அரசியல் நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும், பேசும் ஒன்றாகவே இருந்தது. ஆனால், இன்று மக்கள் வாழ்க்கை பற்றிப் பேசுவதே வரலாற்றின் நோக்கமாக அமைகின்றது. இதனால், சங்க இலக்கியங்கள் அக்காலத் தமிழகம் பற்றி அறிந்து கொள்ளுவதற்கு அரியபல தகவல்களைத் தருகின்றன எனலாம். எனவே தமிழகத்தின் வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பத்தைச் சங்க இலக்கியங்களின் ஆரம்ப காலமாகிய கி.மு.500 ஆம் ஆண்டளவுக்கு எடுத்துச் செல்வதில் தவறில்லை.

சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் போன்ற நிலங்கள் யாவும் தத்தம் பகுதிகளின் கிடைத்த வளங்களைப் பயன்படுத்தினாலுங் கூட இவற்றுக்கிடையே சமூக, பொருளாதார மட்டத்தில் பல்வேறு நிலைகள் காணப்பட்டன. குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவுப்பத்தி பெருமளவுக்கு நீர் வசதியின்மையால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதால் அவர்களின் சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு மட்டுமே அவர்களின் பொருளாதாரம் போதுமானதாக இருந்தது. முல்லை நில மக்கள் மத்தியில் மந்தை வளர்ப்புப் பிரதான தொழிலாக அமைந்திருந்ததால் உணவு உற்பத்தி இவர்கள் பகுதியில் சிறப்படையவில்லை. இவ்வாறே பாலை, நெய்தல் நிலங்களிலும் உணவு உற்பத்தி முன்னிலை பெறவில்லை. ஆனால், மருத நிலத்திலோ எனில் அங்கு கிடைத்த நீர் வளமும் நில வளமும் பிற வசதிகளும் அபரிமிதமான உணவு உற்பத்திக்கும், அவர்களது தேவைக்கு மேலான உணவு உற்பத்திக்கும் வழிவகுத்தது. இதனால், ஏனைய நிலங்களை விடச் சுயதேவைக்கு அப்பால் உணவு உற்பத்தியிலீடுபட்ட மருத நிலம் பல்வகைச் சிறப்புகளைக் கொண்டு சங்க கால நாகரிக வளர்ச்சியில் முன்னிலையிலிருந்தது (Sivathamby, K. 1971). மருத நிலத்தோடு இணைந்து துறைமுகப் பட்டினங்களைக் கொண்டிருந்த நெய்தல் நிலமும் முதன்மை பெற்றது. இதனால், மூவேந்தரின் அரசுகளில் இரு முக்கிய நகர்கள் காணப்படுவதும் வழக்காகியது. ஒன்று இவர்களின் உள்ளூரில் அமைந்த தலைநகர்ப் பகுதி, மற்றது இவர்களது துறைமுக நகரமாகும். திரையரின் நகரங்களாக காஞ்சியும், நீர்ப்பேயாறும், ஓவியரின் நகரங்களாக மாவிலங்கையும், வீரையும் (அரிக்கமேடு), சோழரின் நகரங்களாக, உறையூரும், காவிரிப்பூம்பட்டினமும், பாண்டியரின் நகரங்களாக மதுரையும், கொற்கையும், சேரரின் நகரங்களாக கரூரும், முசிறியும் எழுச்சி பெற்றன.

பொதுவாகவே நாகரிக வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தில் சுயதேவைக்கு அதிகமான உணவு உற்பத்தியோடு நேரடியாக உணவு உற்பத்தியிலீடுபடாத பல்வகை வினைஞர் கூட்டத்தினரை ஊட்டிப் பாதுகாக்கும் சமூக பொருளாதார அமைப்பும் காரணியாக அமைந்து விடுவது வழக்கு. இவற்றோடு இலக்கியம், எழுத்து, நாணயங்கள், நகரங்கள், வாணிகம், பிராந்திய அரசுகளின் எழுச்சி ஆகியனவும் குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தை நாகரிக வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் காரணிகளாக அமைந்து விடுகின்றன. தென்னிந்தியாவைப் பொருத்த மட்டில் தமிழகத்திற்கான் இத்தகையதொரு அமைப்பு கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்க் காணப்பட்டது. தக்கணப் பகுதியில் வாதாபி, அஸ்மாக போன்ற பகுதிகள் பற்றி அகத்தியரது கதைகளிற் குறிப்புகள் காணப்பட்டாலும் கூட, மேற்கூறிய சிறப்பமிசங்கள் அங்குக் காணப்பட்டதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. இத்தகைய சிறப்பமிசங்கள் இல்லாததாற்றான் வெகு இலகுவில் வட இந்திய கலாசாரவெள்ளத்தில் வட தக்கணம் அமிழவும் முடிந்தது. அடுத்து வரும் கேள்வி யாதெனில் எக்காலத்தில் இத்தகைய அமைப்புத் தமிழகத்தில் தோன்றியதென்பதாகும்.

2. பாண்டி நாட்டின் பழமை

நாகரிகச் சிறப்புகளின் முதற்குறிகள் தமிழகத்தில் தென்கோடியிலுள்ள பாண்டி நாட்டிலே காணப்பட்டன என்பதற்கான பல சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. பின்னர் இவை வட தமிழகத்தின் பல பகுதிகளையும் அடைந்தன. பாண்டி நாட்டின் பழமையைப் பல்வகைச் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன. முதலிற் 'பாண்டியர்' என்ற சொல் பற்றி ஆராய்வோம். பொதுவாகப் பாண்டியர் மகாபாரதப் போரோடு தம்மை இணைத்ததால் இப்பாண்டியர் என்ற வமிசம் மகாபாரதத்தில் வரும் பாண்டவர் வமிசத்தின் வழிவந்த வமிசமே என்ற கருத்து சிலர் மத்தியில் காணப்படுகின்றது. ஆனால், இது தவறு. பாண்டியர் என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்லான பண்டு (பழைய) வழிப் பிரந்த சொல்லேயாகும். இதனால், பழையர் என்ற பொருளிலேயே பாண்டியர் என்பது தோன்றியிருக்கவேண்டும். இச்சொல்லின் வரலாறே பாண்டியரது பழமையை உணர்த்தி நிற்கிறது எனலாம். முச்சங்கம மைத்த பெருமையும் பாண்டியருக்கே உண்டு. இவை பாண்டி நாட்டில் முறையே தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரை ஆகிய இடங்களிற் காணப்பட்டன. இவற்றுள், முதலிரண்டும் கடல்கோள்களால் அழிய, கடைச் சங்கம் தற்கால மதுரையிலே அமைக்கப்பட்டதென்பர் அறிஞர். கபாடபுரம்பற்றி மகாபாரதம், இராமாயணம், கௌடில்யனது அர்த்தசாஸ்திரம் போன்ற நூல்களின் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

தென்மதுரை பற்றி ஈழத்து வரலாற்று நூலாகிய மகாவம்சத்தில் குறிப்புண்டு (Geiger. W.1960). கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டுக் கால கட்டத்தினதாகிய மகாவம்சத்தில் வரும் குறிப்பானது விஜயன் பாண்டிய இளவரசியை மணக்க விரும்பிப் பாண்டி நாட்டின் தலைநகராகிய தென் மதுரைக்குத் தூது அனுப்பிய செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. எவ்வாறாயினும், முச்சங்க மரபு, கடற்கோள் மரபு முதலியன பாண்டி நாட்டின் தொன்மையைப் பேசுகின்றன எனலாம்.

கடற்கோள் மரபு பாண்டிநாட்டுக்கு மட்டுமன்றித் தமிழகக் கரைக்கும் ஈழத்தின் வடமேற்குக் கரைக்கும் பொதுவான மரபாகக் காணப்படுகின்றது. மணிமேகலையில் புகார் அழிந்தது பற்றிய குறிப்புண்டு. ஈழத்து ராஜவலியாவிலும் வடமேற்கு ஈழத்தில் ஏற்பட்ட கடற்கோள் பற்றிய குறிப்புண்டு. தமிழகத்தைப் பொருத்த மட்டில் இப்பிரதேசம் புவிச் சரிதவியல் கண்ணோட்டத்தில், ஆழ்கடல் தொல்லியற் பரிசோதனைகள் இன்னும் சரிவர நடாத்தப்படாத பிரதேசமாகவே காணப்படுகின்றது. எனினும், வைகை, தாமிரவரணி போன்ற நதிகளின் படுக்கைகள் இத்தகைய கண்ணோட்டத்தில் ஆராயப்படிந் நல்ல பலன் கிடைக்கும். முதலிரு சங்கங்களும் முறையே 4430, 3700 ஆண்டுகள் வரை நீடித்திருந்தன என்பது ஒரு கட்டுக் கதையாக இருந்தாலுங் கூட இக்கதை இவற்றின் பழமை பற்றிய மரபொன்றை எடுத்துரைக்கவே தோன்றியது எனலாம். பாண்டியர் சங்கம் அமைப்பதில் மட்டும் திருப்தி கொண்டிருக்க வில்லை. பல பாண்டிய மன்னர் சங்கப் புலவர்களாகவும் விளங்கியதை இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. முதற்சங்கத்தோடு 'அகத்தியர்' இணைக்கப்பட்டுள்ளார். அவரது மாணாக்கர்தான் தொல்காப்பிய ராவர். அகத்தியர் யாத்த 'அகத்தியம்' அழிந்துவிட்டது. இதுதான் தொல்காப்பியத்திற்கு மூல நூலாக விளங்கியதென்பர் அறிஞர்.

அகத்தியரின் இருப்பிடமாகப் பொதிகை விளங்கியதோடு, பாண்டியர் குலகுருவாகவும் இவர் விளங்கினார் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. பழைய பாண்டிய மன்னர்களில் ஒருவன் நெடியோன் ஆவன். இவனாற் போலும் இம்மலை, 'நெடியோன் குன்றம்' என அழைக்கப்பட்டது. பாண்டியர் 'பொதிய வேற்பன்' என்ற பட்டப் பெயர் குடியிருந்ததை நோக்கும்போது பண்டைய பாண்டிய வமிசம் தென்பகுதியிற்றான் எழுச்சி பெற்றதென்பது புலனாகின்றது. பரிபாடல், குறுந்தொகை போன்ற நூல்களிலே 'பொதிகை' ஒரு புனித மலையாகப் பேசப்படுகின்றது. இப்பகுதியிற்றான் 'வேளிர்' போன்ற குழுக்களின் எழுச்சியும் காணப்பட்டது. தொல்காப்பியத்தில் தமிழகத்

தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வழக்கிலிருந்த மொழி வழக்குகள் பற்றிக் குறிப்புண்டு. இதில்

'செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங் குறிப்பினவே திசைச் சொற்கிளவி

(தொல்காப்பியம். சொல்லதிகாரம். 9)

என்ற குறிப்பு முக்கியமானது. அறிஞர்கள் இவை வழக்கிலிருந்த பிரதேசங்களை இனங்கண்டுள்ளனர் (Meenakshisundaram. T.P. 1965). இத்தகையதொரு நிகழ்ச்சி மூலத்தென் திராவிடம் கி.மு. 10ஆம் 9ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உடைந்த பின்னர் நடைபெற்ற தொன்றாகும். இவற்றுள் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியவை கி.மு. 7ஆம் 6ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தனித்தனி மொழிகளாக வளர்ச்சியடைந்தாலும் தமிழே இலக்கியம் படைத்த மொழியாகியது.

பாண்டிநாடும், நதிகளும் செந்தமிழோடு பின்னிப்பிணைந்த பகுதிகளாயின. இலக்கியங்கள் மதுரையைத் 'தமிழ்கெழுக்கூடல்' எனக் கூறி, வைகையைத் 'தமிழ் வையைத் தண்ணம்புனல்' என வர்ணிக்கின்றன. பாண்டியரும் 'தென்னவர்', 'குமரிச் சேர்ப்பர்' எனப் பலவாறு புகழப்படுகின்றனர். பாண்டிநாட்டின் பழமையை இங்கு நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சிகளும் புலப்படுத்தியுள்ளன. கொற்கை அகழ்வு கி.மு.9ஆம் நூற்றாண்டினளவுக்கு இதன் பழமையைக் காட்டுகிறது. ஆதிச்சநல்லூரும் இவ்வாறே பழமை வாய்ந்த இடமாகும். தமிழகத்தில் கிடைத்த மிகப் பழைய கல்வெட்டுகளாகப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மிகப் பழைய கல்வெட்டுகள் பாண்டிநாட்டிலேதான் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே நாணயங்களும் அமைகின்றன. இவை பற்றிப் பின்னர் ஆராய்வோம். எனவே, முத்தமிழ்ச் சங்க மரபு மட்டுமன்றி, சில கதைகள் கூடப் பாண்டியரது பழமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகியோர் மூன்று சகோதரர்கள் என்றும், இவர்கள் கொற்கைக்கு அருகிலுள்ள முக்காணி என்ற இடத்தில் ஆரம்பத்தில் ஆட்சி செய்தனர் என்றும், பின்னர் பாண்டியர் இங்கே தங்கி இருக்கச் சோழர், சேரர் ஆகிய இருவரும் வேறிடங்களுக்குச் சென்று ஆட்சி செய்தனர் என்றும் மரபு வழிக் கதைகள் உண்டு. இத்தகைய மரபு வழிக் கதைகள் மேலும் பாண்டியரின் பழமையை உறுதி செய்கின்றன எனலாம். எனவே, பழையர் என்ற சொல் மட்டுமன்றி இவர்களோடு முத்தமிழ்ச் சங்கமும் இலக்கியங்களும் செந்தமிழும் இணைக்கப்பட்ட மரபும் இப்பிரதேசத்திற்கு கிடைக்கும் தொல்லியற் சான்றுகளும் கூடத் தமிழகத்திலே அதுவும் பாண்டி நாட்டிற்குள் முதல் முதல் நாகரிகம் உருவாகிப் பின்னர்ச் சேர சோழ நாடுகளுக்குப் பரவியதை எடுத்துக்

காட்டுகின்றன எனலாம். தொண்டை மண்டலத்திற்கு இறுதியாகத்தான் நாகரிகப் படர்க்கை ஏற்பட்டது போல் தெரிகிறது (Caldwell R. 1881).

தென்னகப் பிராந்தியமானது இந்தியாவுக்கு ஆரியர் வருவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே புதிய கற்காலப் பெருங்கற்காலக் கலாசாரங்களுடன் வளர்ச்சி பெற்ற ஒரு பகுதியாக விளங்கியது. இவற்றின் முதிர்ச்சியே வரலாற்றுக் காலமாகும். எனவே பெருங்கற்காலத்தில் வாழ்ந்த சிறுசிறு குழுக்கள் காலக் கிரமத்தில் பிரதேச அரசுகளாக மாற்றம் பெற்றது தெளிவாகின்றது. இருக்கு வேத காலத்தில் எவ்வாறு சிறுசிறு குழுக்கள் பின் வந்த வேதகாலங்களில் பிராந்திய அரசுகளாக இணைந்தனவோ அத்தகைய நிலையே தமிழகத்திலும் காணப்பட்டது. இத்தகைய முயற்சி ஆரம்பத்தில் வைகை, பொருநை (தாமிரவர்ணி) ஆற்றங்கரைகளிலும், பின்னர் காவிரி, பாலாறு போன்ற ஆறுகளின் படுக்கைகளிலும் ஏற்பட, பாண்டிய, சோழ, சேர மன்னர்களது (மூவேந்தரது) ஆட்சி அங்கெல்லாம் வளர்ச்சி பெற்றது. மூவேந்தர் ஆட்சி தலை எடுத்தாலும் கூடத் தமிழகத்தின் புவியியலமைப்பு குறுநில மன்னர் ஆட்சி மரபு வளர்ச்சி பெறவும் வாய்ப்பாக இருந்தது. மத்திய கால ஐரோப்பாவிலிருந்த மானிய முறைப் பிரபுக்களைப் போன்று பெயரளவில் மன்னனுக்குத் திறை செலுத்தி, செயலளவில் தத்தம் பிராந்தியங்களிலே சுதந்திரமாகவே இக்குறுநில மன்னர் ஆட்சி செய்தனர் (Subramaniam N.1966). எனவே, சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் பிராந்திய அரசுகளின் எழுச்சியையும் தேவைக்கதிகமான உணவு உற்பத்தியையும், உணவு உற்பத்தியிலீடுபடாத பல்வகை வினைஞர் கூட்டத்தினரையும், வணிகத்தின் வளர்ச்சியையும், நகரங்களின் எழுச்சியையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகையதொரு நிலையைத் தமிழகம் கி.மு.500ஆம் ஆண்டளவில் அடைந்திருக்கலாம்.

அசோகப் பேரரசனின் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பாக 2ஆம் 13ஆம் பாறைக் கல்வெட்டுகளில் தமிழகம் மௌரியப் பேரரசின் நேரடி அரசியற் செல்வாக்கிற்கு உட்படாத பிரதேசமாகக் குறிக்கப்படும் அதேவேளை, அவனது தருமப்பிரசாரம் இப்பகுதிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது பற்றியும் இவற்றுள் குறிப்பு வருகின்றது. சுருங்கக் கூறின் தமிழகத்தோடு அசோகன் சிநேக உறவையே கொண்டிருந்தான் என்பது தெளிவாகின்றது. தமிழகம் பெற்றிருந்த அரசியல் நிலைப் பாட்டை அசோகனின் கல்வெட்டுகள் மட்டுமன்றிக் காரவேலனின் காதிகும்பாக் கல்வெட்டும் எடுத்தியம்புகின்றது. காரவேலன் (கி.மு.176-163) கலிங்கத்தை ஆண்ட மன்னனாவான்.

இம்மன்னன் தனது கல்வெட்டில் தனக்கு முன்பிருந்தே 113 ஆண்டுகளாக நிலைத்திருந்த தமிழர் கூட்டணி (தர்மிளதேச சங்காத)

தனது நாட்டிற்குத் தீமை விளைவிப்பதாக அமைந்திருந்ததால் அதை அழித்ததாகக் கூறுகின்றான். எவ்வாறு இக்கூட்டணி அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது பற்றியோ, அன்றி அதன் செயற்பாடு பற்றியோ இக்கல்வெட்டு தகவல்களைத் தராவிட்டாலும்கூட, தமிழர் கூட்டணி இவனது ஆட்சிக்கு 113 ஆண்டுகட்டு முன்னிருந்தே நிலைத்திருந்தது என வரும் குறிப்பானது குறைந்தது கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்திற்கு முன்னரே இக்கூட்டணி அமைந்திருந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அத்துடன் இத்தகைய அரசியல் வலிமையைத் தமிழக அரசுகள் அசோகனுக்கு முன்னர் அவனது தந்தை பிம்பிசாரனது காலத்திலும் சந்திரகுப்தமௌரியன் காலத்திலும் மட்டுமன்றி நந்த அரசர் காலத்திலும் பெற்றிருந்திருக்கலாம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவனவாக இலக்கியச் சான்றுகள் அமைகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழகம் நோக்கி வந்த மௌரியர் படை எடுப்புப் பற்றிய குறிப்புகள் உள. இப்படை எடுப்பு தமிழகத்தின் வடபகுதி மீதே மேற்கொள்ளப்பட்டது. மௌரியரின் உதவிக்குத் தெலுங்கு, கன்னட மொழிகள் பேசியோரும் நின்றனர். இவர்களையே இலக்கியங்கள் 'வடுகர்' என அழைக்கின்றன. இவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசம் 'வடுகர் நாடு' என அழைக்கப்பட்டது. இப்படை எடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்தியவர்களாக க்கோசர் எனப்பட்ட கூட்டத்தினரே இலக்கியங்களிற் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இத்தகைய சான்றுகள் அசோகனுக்கு முன்னரே தமிழக அரசுகள் வலிமை பொருந்திக் காணப்பட்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சந்திர குப்த மௌரியனின் காலத்தைச் சார்ந்த கௌடிலயனது அர்த்த சாஸ்திரத்திலே பாண்டிநாடு பற்றியும் தமிழக வியாபாரப் பொருட்கள் பற்றியும் குறிப்புகளூண்டு. இவ்வாறே இதே காலத்தைச் சார்ந்த மெகஸ்தினீசுடைய நூலிலும் பாண்டி நாடு பற்றிய குறிப்புண்டு. தமிழகம் பற்றிய குறிப்பு கி.மு.4ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அலெக்சாண்டரது மாலுமியாகிய ஓசிகிறீற்றஸ் என்பவரது நூலிலும் உண்டு. இத்துடன் கி.மு.4ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கார்த்தியாயனர் என்ற வடமொழி இலக்கண ஆசிரியர் சேர, சோழ, பாண்டிய சொற் பிரயோகங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இதனால் இவரது காலத்திலே இவ்வரசு குலங்கள் நன்கு வேருன்றியிருந்ததால், இவற்றை இவர் குறிப்பிட்டிருந்ததல் வேண்டுமென்பது தெளிவு. எனவே, மேற்கூறிய சான்றுகள் கி.மு:4 ஆம் நூற்றாண்டில் இக்குலங்கள் பிரதேச ரீதியான அரசை அமைத்திருந்தன என்பதை எடுத்துக் காட்டினாலும்கூட இத்தகையதொரு அமைப்பு இக்காலத்திற்கு ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே இப்பகுதியில் தோன்றியிருக்கலாம் எனக் கொள்ளல் பிழையாகாது.

கி.மு. 600ஆம் ஆண்டளவில் வட இந்தியாவில் நிலைத்திருந்த மகா ஜனபதங்கள் பற்றியும் அதன் பின்னர்த் தோன்றிய காசி, கோசலை, மகத, விருஜ்ஜி போன்ற பிராந்திய அரசுகள் பற்றியும் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன (Ghosh A. 1973). இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட விவசாய, வியாபார வளர்ச்சிகள் இவ்வாறு பிராந்திய அரசுகள் எழுச்சி பெற வழி வகுத்தன எனலாம். தமிழகத்திலும் பெருங் கற்காலத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியும், அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட விவசாய வியாபார வளர்ச்சியும், இத்தகைய பிராந்திய அரசுகள் வட இந்தியாவைப் போன்று சம காலத்தில் தென்னகத்தில், குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் தோன்ற வழி வகுத்தன என ஊகிக்க வேறு பிற சான்றுகளும் துணைபுரிகின்றன. இவை பற்றிப் பின்னர் விரிவாக ஆராய்வோம். ஈழத்திலும் வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பத்தைக் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியாகக் கொண்டாலும், ஈழத்து வரலாற்று நூல்களாகிய மகாவம்சம், தீபவம்சம் ஆகியவற்றில் வரும் விஜயன், பண்டுகாபயன் கட்டுக் கதைகள் கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே (ஒரு சில நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே) வரலாற்றுக் காலம் இங்குத் தோன்றி விட்டது என எண்ண வைக்கின்றன. இதனால் ஒரே கலாசாரப் பிராந்தியமாக விளங்கிய தற்காலக் கேரள மாநிலம், தமிழகம், ஈழம் ஆகிய பகுதிகளில் குறைந்தது கி.மு. 500ஆம் ஆண்டளவில் பிராந்திய அரசுகள் தோன்றிவிட்டன எனக் கொள்ளுதல் தவறாகாது. ஆனாலும், இவை பற்றிய விரிவான வரலாறு இன்னமும் கிட்டவில்லை எனலாம்.

இத்தகைய வளர்ச்சிக்கு ஆரியரது பங்களிப்பு மிகமிகக் குறைவாக இருந்ததை இக்கால இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்களில் மிக அருகிக் காணப்படும் வடமொழிச் சொற்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவ்விலக்கியங்களில் வரும் வட இந்திய கலாசார அமிசங்கள் கூட வளர்ச்சி பெற்ற தமிழக நாகரிகத்தில் இவை கொண்டிருந்த ஒரு வித செல்வாக்கைக் காட்டுகின்றனவே தவிர, அந்நாகரிக வளர்ச்சிக்கு, அவை அளித்த பங்களிப்பை எடுத்துக்காட்டவில்லை. நீலகண்ட சாஸ்திரி, பிறிதோரிடத்தில் ஆரியர் தமிழக மக்களைத் தமது சமூக அமைப்பின் ஓரங்கமாக இணைப்பதிலோ, அவர்களது மொழி, சிறப்பான நாகரிகம் ஆகியவற்றை அழிப்பதிலோ வெற்றி பெறவில்லை எனக் கூறுவதிலிருந்து தென்னக வரலாற்றில் தமிழகம் கொண்டிருக்கும் தனிச் சிறப்புப் புலனாகின்றது. சுருங்கக் கூறின் ஆரிய மயமாக்கும் திட்டம் தோல்விகண்ட பகுதியாகத் தமிழகம் விளங்குகின்றது எனலாம். தமிழகத்தின் வடபகுதிகளிலுள்ள ஏனைய திராவிட அரசுகளில் இத்தகைய திட்டம் வெற்றி காணத் தமிழகத்தில் மட்டும் இத்தகைய வெற்றி கிட்டவில்லை. கலாசாரரீதியில் மட்டுமல்லாது அரசியல் ரீதியிலும் தமிழகம் இந்தியாவின் முதற் பேரரசான

மௌரியர் காலந்தொட்டுப் பின்வந்த பேரரசுகளின் காலங்களிலும் தனது சுதந்திரத்தையும் தனித்துவத்தையும் பேணிக் காத்த பிரதேசமாக விளங்குகின்றது. (Krishnaswamy Iyenger. S. 1918, 1942).

3. விவசாயம்

சங்க காலத்தில் மூல்லை, குறிஞ்சி போன்ற நிலங்களில் எள், தினை, அவரை, வரகு ஆகியன விளைவிக்கப்பட்டன. இலக்கியங்களில் வரும் குறிப்புகளை உறுதிப்படுத்துவனவாய் கொடுமணல் அகழ்வாய்வின் போது கிடைத்த மேற்கூறிய தானியங்களின் எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. எனினும், விவசாய வளர்ச்சியில் மூவேந்தரின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த மருதநிலத்தில் காணப்பட்ட நெல் உற்பத்தி ஒரு மைல் கல்லானது. அகழ்வாய்வுகளின் போது கிடைத்த கொழு, கொழு வணிகன் பற்றி அழகர்மலைத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டில் காணப்படும் குறிப்பு, ஆகியன உழுது பயிரிடுதல் இக்காலத்தில் முதன்மை பெற்றிருந்ததற்கான சான்றுகளாக அமைகின்றன. இத்தகைய பொருளாதார அமைப்பில் தமக்குக் கிடைத்த வசதிகளையும், வாய்ப்புகளையும் பயன்படுத்திய கிராமங்கள் துரிதவளர்ச்சி கண்டன. இதுவும் கூட, மருத நிலத்தில் தான் காணப்பட்டது. இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் ஊர், சிற்றூர், பேரூர், மூதூர் ஆகிய பதங்கள் பொருளாதார வளர்ச்சியில் காணப்பட்ட வேறுபாட்டையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. வேளாண்மையோடு மந்தை வளர்ப்பும் இக்காலத்தில் மேன்மை பெற்றிருந்தது.

பெருங் கற்காலத்தில் குளத்தை மையமாக வைத்தே தமிழர் குடியிருப்புகள் ஆரம்பமாயின. ஆனால், காலக்கிரமத்தில் மக்கள் ஆற்று நீரையும் தமது விவசாய உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்டனர். வயல்களை இலக்கியங்கள் கழனி போன்ற சொற்களால் அழைக்கின்றன. இவ்வாறே விவசாயிகளையும் இவை 'உழவர்', 'களமர்' 'கிழான்' போன்ற சொற் பிரயோகங்கள் மூலம் அழைக்கின்றன. இதனால் நிலவுடமை ஒரு முக்கிய அமிசமாக இக்கால சமுதாயத்திற்கு காணப்பட்டது. நிலத்திற்கு உரியவர்களாகவும் நிலங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களாகவும் இக்கால விவசாய சமூகம் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. நற்றிணையில் வரும் 'வினையாளர்' என்ற குறிப்பு கூலிக்காக நிலங்களில் வேலை செய்த மக்களையே குறிக்கிறது. கூலி என்ற சொல் கூலம் என்ற பதத்திலிருந்தே வந்ததுபோல் தெரிகிறது. கூலம் என்றால் நெல் முதலிய தானியம் எனப் பொருள்படும். சம்பளமும் இவ்வாறே சம்பு+அளம் என ஆகி வந்தது. சம்பு என்றால் ஒரு வகை உயர்ரக நெல்லாகும். அளம் என்றால் உப்பு. இவை இரண்டும் அக்காலத் தொழிலாளருக்கு வேதனமாக அளிக்கப்பட்டமையையே இவை நினைவூட்டுகின்றன

எனக் கருதப்படுகிறது. இதனாற் பல்வேறு சமூகப் பிரிவுகளின் வளர்ச்சியின் ஆரம்பத்தை இக்காலத்தில் காணமுடிகிறது எனலாம் மருத நிலமே சிறப்புடைய பிரதேசமாக உணவு உற்பத்தியினால் முன்னிலை பெற்றிருந்ததனை பெரும்பாணாற்றுப்படை,

தொல் பசியறியாத் துளங்காவிருக்கை
மல்லற் பேரூர்

(பெரும்பாணாற்றுப்படை 253-254)

என அழைக்கின்றது. உழவர்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் பேரூர்களாக விளங்கின. இங்கே பசி, பட்டினி காணப்படவில்லை. அத்துடன் நெல்லும் சேகரித்து வைக்கப்பட்டது. இதை,

'செவ்வி சேர்ந்த புள்ளி வெள்ளரை
விண்டுப் புரையும் புணர்நிலை நெடுங்கூட்டுப்
பிண்ட நெல்லின் தாய்மனை

(நற்றிணை 26: 2-4)

என நற்றிணை குறிக்கின்றது. நெல் உற்பத்தி காணப்பட்டதற்கான தொல்லியல் எச்சங்களும் உள. ஆதிச்ச நல்லூர், திருக்காம்புலியூர் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த நெல்லின் எச்சங்களும், திருக்காம்புலியூரில் அகழ்வாய்வின் போது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தானியக் களஞ்சியமும் இவற்றுக்கான ஆதாரங்களாக விளங்குகின்றன.

இக்காலத்தில் செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லுமே தமிழக மக்களின் உணவாக அமைந்தன. எனவே, உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவுக்க திகமான உற்பத்தி, உணவைச் சேகரித்து வைக்கும் மரபு, நிலங்களுக்குச் சொந்தமான வகுப்பினரதும், இவர்களை அண்டிக் கூலிவேலை செய்து வாழும் மக்கட் கூட்டத்தினரதும் எழுச்சி, நேரடியாக உணவு உற்பத்தியிலீடுபடாத நகரங்களும் அவைகளை ஊட்டிப் பாதுகாத்த மேற்கூறிய பேரூர்களினதும் வளர்ச்சி, பல்வகை விளைஞர் கூட்டத்தினரை ஊட்டிப் பாதுகாப்பதற்குக் கிடைத்த உணவு வசதிகள் ஆகியனவும் சங்க காலத் தமிழகத்தின் வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தின.

நாகரிக வளர்ச்சியில் விவசாயத்தோடு வணிகமும் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகித்ததை இலக்கியச் சான்றுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. இவற்றில் தமிழகத்தின் கிழக்குக் கரையில் கொல்லத்துறை, எயில் பட்டினம் (சோ பட்டினம்), அரிக்கமேடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம் (புகார்), தொண்டி, மருங்கூர், கொற்கை, குமரி ஆகியனவும் மேற்குக் கரையில் மங்கூர், நறவு, தொண்டி, முசிறி போன்றனவும் சிறப்பெய்தின. இவை யாவும் துறைமுக நகரங்களே. இத்துறைமுக நகரங்களின் எழுச்சி வரலாற்றுக் காலத் தமிழகத்தில் ஒரு சிறப்பமிசமாகக் காணப்பட்டது.

4. வாணிகம் - (உள்ளூர்)

சங்ககாலத்தில் பல்வகை நிலங்களும் பெருமளவுக்குச் சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் பகுதிகளாகக் காணப்பட்டாலும் கூட, சில நிலங்களில் குறிப்பாக, மருதம் போன்றவற்றில் தேவைக்கதிகமாக நெல் விளைந்ததும், நெய்தல் நிலத்தில் 'உப்பு' காணப்பட்டதும் இவற்றைப் பிற நிலங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லும் வாய்ப்பை அளித்தது. போக்குவரத்துக் குறைந்த காலத்தில் பண்டமாற்று ஒரு பிரதான இடத்தைப் பெற்றது. நாளடைவில் இப்பொருட்களை எடுத்துச் செல்லப் பெருவழிகளும் உருவாக்கப்பட்டன. இலக்கியங்களையும், பிற ஆதாரங்களையும் மையமாகக் கொண்டு ஆராய்ச்சியாளர் அக்காலத்தில் மேற்கே உள்ள முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து நொய்யல், கொடுமணல், கரூர், உறையூர் வழியாக ஒரு பெருவழி புகாரை அடைந்தது என்றும், வடக்கே காஞ்சியிலிருந்து கோவலூர், உறையூர், கொடும்பாலூர், மதுரை, வழியாக மற்றொரு பெருவழி கொற்கையை அடைந்தது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (Champakalakshmi. R. 1996:156). எனினும், இலக்கியக் குறிப்புகளை நோக்கும் போது உள்ளூரிலுள்ள வழிகள் செம்மை அற்றுக் காணப்பட்டதும், இவற்றைப் பயன்படுத்தியோர் எதிர் கொண்ட இடர்ப்பாடுகள் பற்றியும் ஆங்காங்கே செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

இடம் விட்டுப் பொருட்களை வேறிடத்துக்கு எடுத்துச் செல்ல தில் 'சாத்துக்கள்' (வணிகக் குழுக்கள்) எனப்பட்ட குழுவினர் இயங்கினர். குறுந்தொகை (390) இத்தகைய வணிகச் சாத்து பற்றிக் கூற, புகளூர் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டு வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட இவர்களை 'நிகமத்தோர்' என அழைக்கிறது. 'வணிகக்குழுவைக் குறிக்கும் 'நிகமம்' என்ற பதம் கொடுமணலில் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடொன்றில் காணப்படுவதும் ஈண்டு நினைவு கூறபாலது. உப்பு ஒரு பிரதானமான வணிகப் பொருளாக இக்காலத்தில் காணப்பட்டது. இதில் ஈடுபட்டோர் உமணர் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் செல்லும் வழிகளில் காவல்கள் காணப்பட்டன. பல்வேறு இடங்களில் கிடைத்த பொருட்கள் ஆவணங்கள் எனப்பட்ட இடங்களில் பரிமாறப்பட்டன.

காவிரிப் பூம்பட்டினம், மதுரை போன்ற பெரிய நகரங்களில் அங்காடிகள் காணப்பட்டன. பகலில் இயங்கிய அங்காடிகள் நாளங்காடிகள் எனவும், இரவில் இயங்கிய அங்காடிகள் அல்லங்காடிகள் எனவும் அழைக்கப்பட்டன. மதுரைக் காஞ்சியில் மதுரையில் இயங்கிய அங்காடிகள் பற்றியும், இவ்வங்காடிகளில் நேர்மையுடன் செயலாற்றிய வணிகர் பற்றியும் குறிப்புகள் உள. சிலர் பொருட்களை

உற்பத்தி செய்தோரே இத்தகைய அங்காடிகளில் இவற்றைக் கொண்டு வந்து விற்றனர் எனவும் கூற, இன்னுஞ் சிலர் வணிகர்களே இதிலீடுபட்டனர் எனவும் கருதுகின்றனர். ஒவ்வொரு பொருள் காணப்படும் தெருவும் தனியாக இனங்காணப்பட்டது. அத்துடன் பண்டங்களை வேறுபடுத்தத் தனித்தனிக் கொடிகளைப் பயன்படுத்தினர் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

பல்வேறு வகைப் பொருட்கள் பற்றியும், வணிகரின் நடவடிக்கைகள் பற்றியும், மதுரைப்பட்டணம் பற்றியும், மதுரைக்காஞ்சி தரும் பின்வரும் குறிப்பு முக்கியம் பெறுகின்றது. இந்நூலில்

அறநெறி பிழையா தாற்றி னொழுகிக்
குறும்பல் குழுவிற் குன்று கண்டன்ன .
பருந்திருந்து கக்கும் பன்மா ணல்லிற்
பல்வேறு பண்டமோடுண் மலிந்து கவினி
மலையவு நிலத்தவு நீரவும் பிறவும்
பல்வேறு திருமணி முத்தமொடு பொன்கொண்டு
சிறந்த தேளத்துப் பண்ணியம் பகர்நரு
மழையொழுக் கறா அப் பிழையா விளையுட்

கோடுபோழ் கடைநருந் திருமணி குயினரும்
குடுறு நன்பொன் சுடரிழை புனைநரும்
பொன்னுரை காண்மருங்கலிங்கம் பகர்நரும்
செம்புநிறை கொண்மரும் வம்புநிறை முடிநரும்
பூவும் புகையும் ஆயு மாக்களும்
எவ்வகைச் செய்தியும் உவமங் காட்டி
நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கிற்
கண்ணுள் வினைஞரும் பிறருங் கூடித்
தெண்டிரை யவிரறல் கடுப்ப வொண்பல்
குறியவு நெடியவு மடிதருஉ விரித்துச்
சிறியரும் பெரியருங் கம்மியர் குழீஇ
நால்வேறு தெருவினுங் காலுற நின்றரக்.....

(மதுரைக்காஞ்சி, 500 - 522)

எனக் காணப்படும் வர்ணனை உள்ளூரில் காணப்பட்ட பட்டினங்களில் நடைபெற்ற வாணிகத்திற்குச் சிறந்த உரைகல்லாக அமைகிறது என்றால் மிகையாகாது. அழகர் மலையில் கிடைத்துள்ள தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் பல்வேறு வணிகர் பற்றி வரும் குறிப்புகளும், இப்பகுதியிற் கிடைத்த மிகப் பழைய நாணயங்களாகிய முத்திரை நாணயங்களும், மதுரை அக்காலத்தில் வணிகத் தலங்களில்

ஒன்றாக விளங்கியதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மதுரையில் சனநடமாட்டம் அதிகரித்துக் காணப்படுவதால் இதன் தொன்மைபற்றி அறிவதற்காக அகழ்வாய்வை மேற்கொள்வது இன்று சிரமமாக உள்ளது.

தமிழகம் வட நாட்டோடு வணிகத்துறையில் கொண்டிருந்த தொடர்பினைக் கௌடில்யனது அர்த்த சாஸ்திரம் எடுத்தியம்புகின்றது. இதில் தென்னக வணிகப் பொருட்களான சங்குவகைகள், முத்துகள், பொன், மதுரையிலுள்ள பருத்தி ஆடைகள் போன்றவை சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன. அத்துடன் வடக்கிலிருந்து தெற்கே சென்ற பாதை வியாபாரிகளால் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்ட வணிகப் பாதையாக இருந்தது எனக் கௌடில்யன் கூறுவது இவனது காலத்திற்கு முன்பிருந்தே வணிகத் துறையில் வட- தென்னாடுகளுக்கிடையே நெருங்கிய வர்த்தகப் பரிவர்த்தனை இருந்ததை எடுத்தியம்புகின்றது (Sastri Shama. R. 1909). இவ்வணிகத் தொடர்பு கலாசாரப் பரிமாறல்களுக்கும் வழிவகுத்தது. அகத்தியர், பரசராமர் கதைகள் இதற்கான சான்றுகளாக அமைகின்றன. கடல் வழியாகவும் தரைவழியாகவும் நடைபெற்ற வணிகத்தால் தமிழகத்திற் கிடைத்த ஏலம், கறுவா, கிராம்பு, சந்தனம், அகில், கருங்காலி, இரத்தினக் கற்கள், சங்குகள், முத்துக்கள், பருத்தித் துணிவகைகள், பட்டுத் துணிவகைகள் என்பன தென்னகத்தில் தமிழகத்தையே முன்னிலைக்கு இட்டுச் சென்றன.

5. வணிகம்: (வெளியூர்)

தமிழகம் மத்திய கிழக்குப் பிராந்தியத்தோடும், கிரேக்க உரோம அரசுகளுடனும் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததோடு கிழக்கே சீனா, தென்கிழக்காகிய நாடுகள், ஈழம் ஆகியனவற்றுடனும் வாணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்ததை இலக்கிய தொல்லியற் சான்றுகள் உறுதிசெய்கின்றன. சிந்துவெளி நாகரிக காலந்தொட்டு இந்தியா மத்திய கிழக்கு நாடுகளுடன் நெருங்கிய வாணிகத் தொடர்பு வைத்திருந்தது. இக்காலத்தில் புதிய கற்காலம், பெருங் கற்காலம் ஆகியவை தென்னகத்தில் காணப்பட்டன. இக்கலாசாரங்களிற் காணப்படும் அமிசங்கள் பலவும் வாணிகத் தொடர்புபற்றி எடுத்துரைத்த மையை ஏற்கனவே கண்டோம். இதுபற்றிய விரிவான சான்றுகள் கி.மு. 7ஆம் 6ஆம் நூற்றாண்டுகளிலும் கிடைக்கின்றன. பபிலோனியாவுடன் இக்காலத்தில் தமிழகம் வர்த்தகத் துறையில் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது (Nilakanta Sastri K.A. 1960:79-80). நீலகண்ட சாஸ்திரி பபிலோனியச் சான்றுகளை ஆதாரங்காட்டி இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களில்

வடமொழிப் பெயர்களுக்குப் பதிலாகத் திராவிடப் பெயர்கள் காணப்படுவது இவ்வர்த்தகத்தில் தமிழகம் கொண்டிருந்த பங்கிற்கு அசைக்க முடியாத சான்றாக அமைகின்றது என அபிப்பிராயப்படுகின்றார். இவற்றுள் அரிசி, மயில், சந்தனம் போன்ற பொருட்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். நெப்ச்சுடநேசர் (கி.மு. 604 - 562) அரண்மனையிற் காணப்படும் தேவதாரமரம், ஊர் என்னுமிடத்தில் உள்ள சந்திரக் கடவுளின் கோயிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட தேக்குமரம் ஆகியவை தமிழகத்திலிருந்தே இங்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன என்பது அறிஞர் கருத்தாகும். அத்துடன் செமிற்றிக் கல்வெட்டுகளில் பாண்டியர் பற்றியும் மதுரை பற்றியும் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவை பாண்டியரைப் 'பாடே' எனவும் மதுரையைக் 'கூடே' எனவும் அழைக்கின்றன. இவற்றின் காலம் கி.மு. 9ஆம் நூற்றாண்டாகும் (Thapar. R. 1974). இறுதியாக, பவேரு ஜாதகத்தில் இந்திய வியாபாரிகள் பபிலோனியாவுக்குக் கடல் மார்க்கமாக மயிலை எடுத்துச் சென்றது பற்றி வரும் செய்திகள் இத்தகைய வாணிகத் தொடர்பின் பழமையை வலியுறுத்துவனவாக அமைகின்றன. தமிழகம் கி.மு. 6ஆம் 5ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வணிகத் துறையில் பாரசீகர்களுடனும் உறவு கொண்டிருந்தது. பாரசீகருக்குப் பின் கிரேக்கர் இத்துறையில் தமிழகத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

பொதுவாக உரோமர் தான் தமிழகத்தோடு நெருங்கிய வர்த்தக உறவுகள் கொண்டிருந்தனர் என்ற கருத்து நிலவினாலும் கூட இவர்களுக்கு முன்னரே கிரேக்கர்தான் இதனை ஆரம்பிக்கப் பின்னர் உரோமர் இதை வளர்த்தெடுத்தனர் எனக் கூறப்படுகிறது (Zannes Eliki Lascarides 1981:25-33). கிரேக்க - தமிழக வர்த்தக உறவை வளர்த்தவர்கள் மகாஅலெக்சாண்டரின் பின் எகிப்தில் அரசோச்சிய ரொலமி வமிசத்தினர் ஆவர். தமிழகத்திலிருந்து பொருட்கள் எகிப்திலுள்ள அலெக்சாண்டிரியாவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அத்துடன் கடல்வழிப் பயணத்தை ஊக்குவிப்பதற்கும் செங்கடலை அண்டிய பகுதிகளில் துறைமுகங்களும் உருவாகின. தமிழகத்திலிருந்து, யானைத்தந்தம், ஆமை ஓடு, சாயப்பொருட்கள், அரிசி, மிளகு, மலபத்திரம் (வாசனை பொருந்திய ஒரு வகை இலை) நறுமணப் பொருட்கள், அரிய மரவகைகள், பட்டு, பருத்தி, மருந்துவகைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. இதனை உறுதிப்படுத்துவதற்கான சான்றுகளாகத் தமிழகத்திற் கிடைத்துள்ள கிரேக்கத் தீவுகளின் நாணயங்கள் அமைகின்றன. இவை பற்றிப் பின்னர் ஆராயப்படும்.

கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் அராபியாவில் தரித்திருந்த ஓர் இந்தியன் மூலம் தென் மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் தன்மை பற்றி அறிந்திருந்த கிரேக்கர், அவனின் உதவியோடு

இந்தியாவுக்குக் கப்பலில் பயணஞ் செய்ததாக இயுசோசஸ் என்ற கிரேக்க அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார். இதனால், மேற்குநாடுகள் தமிழகத் தோடு கொண்டிருந்த உறவில் உரோமருக்கு முன்னர் கிரேக்கரே முன்னணி வகித்தனர் எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. உரோமரின் வாணிகத் தொடர்புகள் பற்றிய குறிப்புகள் கிரேக்க அறிஞர்களாகிய பிளினி, ரொலமி ஆகியோரது நூல்களிலும், செங்கடல் செலவு என்ற நூலிலும் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் யவனர் பற்றிய குறிப்புகள் கூட ஆரம்பத்தில் கிரேக்கரையும் பின்னர்தான் உரோமரையும் சுட்டின எனவும் கருதப்படுகிறது.

யவனர் பற்றிய குறிப்புகள் எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றில் ஆறிடங்களில் காணப்படுகின்றன (Nagaswamy R. 1995:96-102). அகநானூறு (149) யவனர் ஏற்றி வந்த பொன் நாணயங்கள் பற்றிக் கூற, புறநானூறு (56) பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் அழகிய உரோமரின் மதுச்சாடிகளில் மது அருந்தியதைக் குறிப்பிடுகிறது. உரோம விலங்குகளைப் போன்ற அழகிய உருவங்கள் பற்றி நெடுநல்வாடையில் (10.2) குறிப்புகள் உள. இவ்வாறே பெரும்பாணாற்றுப்படை (315-317) வேள்விகளை நடாத்தும் போது ஒளியூட்டுவதற்காக வேள்விச் சாலைகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த அன்ன வடிவிலமைந்த வெண்கல விளக்குகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. யவனர்கள் மெய்க் காப்பாளர்களாகவும் பணிபுரிந்தனர் (மூல்லைப்பாட்டு. 59-63). பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாவது பதிகத்தில் சேரமன்னனாகிய நெடுஞ்சேரலாதன் உரோமரைப் பிடித்து அவர்களின் கைகளைக் கட்டியதோடு, தலைகளிலும் கொதித்த நெய்யை வார்த்து அவர்களிடமிருந்து பெறுமதிமிக்க இரத்தினக்கற்களையும், அவர்களின் கலன்களையும் கைப்பற்றியதாகக் குறிப்புக் காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் யவனர்கள் முரடர்களாகவும், விளங்காத மொழியைப் பேசுபவர்களாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

கிரேக்க அறிஞர்களின் குறிப்புகளையும் பிற சான்றுகளையும் ஆராயும் போது தமிழகத்திலிருந்து உரோமர் முத்து, யானைத்தந்தம், பட்டுத்துணிகள், மலபத்திரம், கண்ணாடிவகை, வைரம், நீலக்கல், சங்கு, அகில், ஏலக்காய், மிளகு ஆகிய பொருட்களைத் தமது நாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றமை தெரிகிறது. தமிழகம் இவர்களிடமிருந்து பொன் நாணயங்கள், மெல்லிய துணிகள், பவளம், கண்ணாடிவகை, அரிய கல்மணிகள், செம்பு, தகரம், ஈயம், மதுவகை ஆகியவற்றைப் பெற்றது. குதிரை அரேபியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. உரோமர்கள் தமிழகத்திலே தங்கி இருந்து பண்டக சாலைகள் அமைத்து வாணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். அரிக்கமேட்டில் இவர்களது குடியிருப்பும் பண்டக சாலையும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இவர்கள்

வாழ்ந்ததை இங்குள்ள 'வெள்ளையன் இருப்பு' என்ற இடப்பெயர் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இத்தகைய உரோம குடியிருப்புகள் முசிறி, அழகன் குளம் போன்ற இடங்களிலும் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளலாம். உரோமரின் நடவடிக்கைகளை உறுதிப்படுத்துவனவாக இவர்களது ரௌலர், அரிற்றையின் மட்பாண்டங்கள் அரிக்கமேடு, அழகன் குளம், உறையூர், கரூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம், குளத்துப்பாளையம், காரைக்காடு, கொடுமணல், கொற்கை, செங்கமேடு, மேல் சாத்த மங்கலம், வசவ சமுத்திரம் ஆகிய இடங்களிற் கிடைத்துள்ளன. உரோம மதுச்சாடிகளும் அரிக்கமேடு, வசவ சமுத்திரம், காரைக்காடு, அழகன் குளம், காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களிற் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாணாற்றுப்படை (316-318) குறிக்கும் யவன விளக்குகளும் அரிக்கமேடு போன்ற இடங்களிற் கிடைத்துள்ளன. உரோமரின் தங்க-வெள்ளி நாணயங்கள் அக்கால வணிகத்தில் தமிழகம் பெற்றிருந்த சிறப்பான இடத்திற்குச் சிறந்த உரைகல்லாக அமைகின்றன.

அக்காலத்தில் உரோமக் கலைஞர்களும் தமிழகத்தில் தங்கித் தமிழகக் கலைஞர்களோடு இணைந்து கலைப் பொருட்களை வடித்தமைக்கான சான்றுகளும் உள. அரிக்கமேடு, காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களில் அகழ்வாய்வின் போது கிடைத்த சுடுமண் பொருட்களில் உரோமரின் செல்வாக்குக்கான சான்றுகள் உள. அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இரத்தினக்கல் ஒன்றில் உரோம மன்னன் ஆகஸ்தின் தலை செதுக்கப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. இங்கே கிடைத்த மற்றொரு குவாட்ஸ் கல்லில் உரோமரின் காதல் தெய்வமும் ஒரு பறவையும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன (Nagaswamy R. 1995: 103-106). இங்குள்ள இரு மட்பாண்ட ஓடுகளில் ஒன்றில் கையால் கண்ணாடியுடன் நிற்கும் அழகிய மாதின் உருவமும், மற்றதில் சிங்கமும் பெண் உருவமும் கீறப்பட்டுள்ளன. கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள வெள்ளலூர் புதையலில் உரோமரின் தங்க நாணயங்களோடு நகைகளும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் நான்கு தங்க மோதிரங்கள் முக்கியமானவை ஆகும். பின்வரும் உருவங்களான கர்ச்சிக்கும் சிங்கம், மகரம், கூந்தலை அழகுபடுத்தும் பெண், விலங்கு, பறவை, பாம்பு போன்றன இணைந்து உருவாக்கப்பட்ட உருவத்துடன் அழகான தொப்பியுடன் காணப்படும் உரோம வீரன் ஆகியன இவற்றில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குக் கிடைத்த கார்னீலியன் மணியில் உள்ள செதுக்கப்பட்ட குதிரை உருவம் ஒருசமயம் மோதிரத்தில் பதிப்பதற்காகவும் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். இவற்றோடு தங்கத்தினாலான தொங்கல்களும் (Pendants) இங்கே கிடைத்த பிற பொருட்களாகும். முன்பக்கத்தில் எகிப்திய மன்னன் ரொலமியின் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட தொங்கல் ஒன்று திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள கரிவலம் வந்த நல்லூரிற் கிடைத்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறிய யாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற் போல் அமைவது தான் கரூரில் கிடைத்த மிதுன உருவம் பொறித்த தங்க மோதிரமாகும் (சீதாராமன், ஆறுமுக. 1994:10). இதன் எடை 15.6 கிராம் ஆகும். இதன் முகப்பின் நீளம், அகலம் ஆகியன முறையே 25.மி.மீ, 15.மி.மீ. ஆகும். குழிவான நீள் வட்டத்தில் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து நிற்கும் நிலையில் இம்மிதுன உருவம் உளது. யவனப் பொற்கொல்லரே இதனைப் படைத்திருக்கலாம். பெண்ணிடம் ஆபரணங்கள் குறைவாகக் காணப்பட்டாலும் கூட உடலுறுப்புகள் மிக அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒருவரை ஒருவர் தழுவி நிற்கும் பாவனையிலுள்ள இதை ஒத்த உருவங்கள் ஆந்திரநாட்டுக் கலையில் காணப்படுவதும் ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது.

வெளிநாட்டவர் மட்டுமன்றி, தமிழகத்தோரும் கடற்பயணத்தில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்களில் பல்வகையான கப்பல்கள் பற்றிக் காணப்படும் குறிப்புகளும் பிற சான்றுகளும் உறுதி செய்கின்றன. இதற்கான மிகப் பழைய தொல்லியற் சான்றுகளாக மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள கரிமயகவுண்டன்பட்டி, தென்ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள கீழ்வாலை ஆகிய இடங்களிலுள்ள குகை ஓவியங்கள் அமைகின்றன. இவற்றுள் முன்னையதில் ஒருமனிதன் வள்ளத்தில் பிரயாணம் செய்வதும், பின்னையதில் நான்கு மனிதர்கள் வள்ளத்தில் பிரயாணம் செய்வதும் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் காலம் முறையே கி.மு.1000, கி.மு.700-500 எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அழகன் குள அகழ்வின் போது கிடைத்த இரு மட்பாண்ட ஓடுகளில் மூன்று பாம்பரங்களைக் கொண்ட கப்பல்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன (Kasinathan Nathana. 1997 : 1-5). முதலாவது மட்பாண்டம் உரோம ரௌலர் மட்பாண்டமாகும். இதன் முதுகுப்பகுதியில் ஒரு பெரிய கப்பல் வரையப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பெரிய கப்பல்கள் கிறிஸ்து சகாப்த காலத்திற்கு முன்னர்க் கிரேக்கரால் பயன்படுத்தப்பட்டனவாகும். இதே போன்ற கப்பலின் உருவம் இவ்விடத்திற் கிடைத்த சிவப்பு நிற மட்பாண்ட ஓட்டிலும் தீட்டப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சான்றுகள் கிறிஸ்து சகாப்த காலத்திற்கு முன்னர் தமிழகக் கடற்கரையிற் காணப்பட்ட கப்பல்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம்.

உரோமரின் வர்த்தகத்தில் தமிழ்நாட்டவரும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்ததை உறுதிப்படுத்துவதற்கு மேலும் பல சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. எகிப்திலுள்ள செங்கடல் துறைமுகப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போது கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாளை ஓட்டில் தமிழ் - பிராமி எழுத்தில் கண்ணன், சாத்தன் போன்ற பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. உரோமரின் வணிகத்தலங்களில் ஒன்றாகிய அரிக்கமேட்டிலும் 'சாத்தன்' என்ற பெயர் காணப்படுவது

நினைவு கூறப்பாலது. வணிகக் குழுவைக் குறிக்கும் 'சாத்து' என்ற பெயருக்கும், சாத்தன் என்ற பெயருக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை உளது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கோவலனின் தந்தையாகிய மாசாத்து வானின் பெயரும் இத்தகைய ஒற்றுமைக்குச் சான்றாகக் காணப்படுகிறது. உரோமரின் மதுச்சாடிகள் பற்றிய சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளைத் தமிழகத்தில் கிடைத்த இத்தகைய சாடிகள் உறுதிசெய்துள்ளன. இவ்வாறே உரோமரின் மதுச்சாடி ஒன்றில் 'கொற்ற பூமான்' (கொற்றப்பூமான்) என்ற தமிழ் - பிராமி எழுத்துடன் கூடிய வாசகம் ஒன்று, எகிப்திலுள்ள செங்கடல் துறைமுகமாகிய பெரெனி கெயில் 1995இல் கிடைத்துள்ளது. (மகாதேவன் 1999:117-119). கொற்கைப் பூமான் (அகம் 188) போன்று இதுவும் ஒரு விருதுப் பெயராக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

தமிழக வணிகர் எகிப்து போன்ற வெளிநாடுகளிலும் தங்கி வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதை மேற்கூறிய சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுவதை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கிரேக்க மொழியில் பைப்பிரஸ் தாளில் எழுதப்பட்ட ஆவணம் ஒன்று வியன்னா அருங்காட்சியகத்தில் உளது (ராஜன் கா. 1994:107-116). இது இரு வணிகருக்கிடையே காணப்பட்ட ஓர் ஒப்பந்தத்தைக் குறிக்கிறது. முசிறியைச் சேர்ந்த வணிகன் ஒருவனுக்கும் எகிப்து நாட்டிலுள்ள அலெக்சாண்டிரியாவிலுள்ள வணிகன் ஒருவனுக்கும் இடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தமே இஃதாகும். இதன் பின் பக்கத்தில் முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் பற்றிய குறிப்பு உளது. இதில் கூறப்பட்டுள்ள பொருட்கள் முசிறியைச் சேர்ந்த வணிகருக்குச் சொந்தமானவையாகும். அவையாவன.

1. 700 - 1700 பவுண்டு எடையுள்ள வாசனைத் திரவியங்கள்.
2. 4700 பவுண்டு எடையுள்ள தந்தப் பொருட்கள்.
3. 790 பவுண்டு எடையுள்ள துணிவகைகள்.

இப்பொருட்கள் அப்போது எகிப்திலுள்ள 2400 ஏக்கர் வளமான நன்செய் நிலத்திற்குச் சமமானவை எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று ஏற்றுமதிக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட கப்பல் ஒன்றில் 150 வணிகரின் பொருட்கள் காணப்பட்டன. இவற்றுக்கு உரோம் நாட்டில் சுங்கவரியும் விதிக்கப்பட்டது. முசிறியின் பழைய பெயர் முசிறிக் கோடாகும். மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள முத்துப்பட்டியில் உள்ள கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டில் முசிறி கோடன்' (முசிறிக் கோடன்) என்ற பெயர் காணப்படுவதும் ஈண்டு கவனிக்கத் தக்கது. சேர மன்னரும் 'முசிறிக்

கோமான்' என அழைக்கப்பட்டனர். இங்கு நடைபெற்ற வாணிகத்தை அகநானூறு (149) 'யவனர் தந்த வினை மாண் நன்கலம் பொன்னோடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி' எனக் குறிக்கிறது. இதனால் இக்காலத்தில் உரோம, தமிழக வாணிகத்தில் தமிழ் வணிகர்களும் ஈடுபட்டிருந்தமையும் உறுதியாகின்றது.

தமிழகம் சீனா, தென் கிழக்காசிய நாடுகளுடனும் மேற்கொண்டிருந்த வர்த்தக உறவுகளுக்கான தடயங்கள் உள. கி.மு.முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான 'பான் கூ' என்ற சீன எழுத்தாளரின் நூலில் காணப்படும் 'ஹுவாங்ட்சே' என்ற குறிப்பு காஞ்சிக்கே உரியதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் தான் கண்டிராத விசித்திரமான பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதாக இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை உறுதிப்படுத்துவதாகத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் கிடைத்த சீனக் காசுகள் அமைகின்றன. இவ்வாறே தாய்லாந்திலும் சங்ககாலச் சோழரின் புலிச்சின்னம் பொறித்த நாணயம் ஒன்றும், பெரும்பதன் கல் (பெரும்பத்தன்கல்) என்ற தமிழ் - பிராமி வாசகம் பொறித்த பட்டைக் கல்லும் கிடைத்துள்ளன.

ஈழத்துடனும் தமிழக வணிகர் வாணிக நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இதன் தலைநகரிலொன்றாகிய அநுராதபுரத்தில் இத்தகைய வணிகர் குழு இயங்கி வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதை இங்கே கிடைத்த பிராமிக் கல்வெட்டொன்று உறுதி செய்துள்ளது. இதன் காலம் கி.மு.3-2 ஆம் நூற்றாண்டுகளாகும். தமிழக வணிகர் நாட்டின் பெயரால் 'தமேட வணிகர்' என அழைக்கப்பட்டனர். இத்தகைய கல்வெட்டுகள் வவுனியா, சேருவில், குடுவில் ஆகிய பிற இடங்களிலும் கிடைத்துள்ளன. தமிழகத் தோரைப் பாளிநூல்கள் 'தமிள்' (தெமள்) என அழைப்பது வழக்கம். தமிழகத் தோராகிய குதிரைவணிகரது புத்திரர்களாகிய சேனன், குத்திகன் ஆகியோர் கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத்தில் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்ததாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் ஈழத்திற்கான குதிரைகளைத் தமிழக வணிகரே கொண்டு வந்து அங்கு விற்பனை தெரிகிறது. ஈழத்திலுள்ள தாழிக்காடான பொன்பரிப்பிலும், தமிழகத்திலுள்ள சானூர், ஆதிச்சநல்லூர், கொடுமணல் ஆகிய இடங்களிலும் அகழ்வாய்வின் போது கிடைத்த குதிரைச் சேணங்கள் இத்தகைய வாணிக நடவடிக்கைகளை உறுதி செய்கின்றன எனலாம். ஈழத்திலிருந்து கல்மணிகளும், முத்துகளும் தமிழகத்தை வந்தடைந்தன.

இதனால் பல்நாட்டு வணிகர்களும் தமிழகத்தில் வந்து தங்கிச் செல்லவும், தமிழக வணிகர் வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்று வரவும் வாய்ப்பிருந்தது. இத்தகைய வாய்ப்பு கருத்துப் பரிமாறல்களுக்கும்,

நாகரிகச் சிறப்புகள் பலவற்றைத் தமிழகத்தோர் அறிந்து கொள்ளுவதற்கும், ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை அளித்தது என்றால் மிகையாகாது.

6. துறைமுகப்பட்டினங்கள்

நாகரிகவளர்ச்சியில் விவசாயத்தோடு வணிகமும் ஒரு முக்கிய பங்கு வகித்ததை இலக்கியச் சான்றுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. வணிகத்தின் வளர்ச்சியில் துறைமுகப்பட்டினங்களின் உருவாக்கமும் ஒரு மைல் கல்லாக அமைந்தது. இவை பெரும்பாலும் ஆறுகள் கடலுடன் சேருகின்ற கழிமுகங்களிலே தான் காணப்பட்டன. இவை இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததைப் புகார், மருங்கூர் ஆகிய பட்டினங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. வாணிகச் செழிப்புள்ள வணிகரும், பல்வேறு வினைஞர் கூட்டத்தினரும், சிறப்புடன் அமைக்கப்பட்டிருந்த வீடுகளிலும், பெரும் மனைகளிலும் வாழ்ந்ததையும் இவை குறிக்கின்றன. இத்துறைமுகங்களில் கப்பல்கள் நேராக வந்து தங்குவதற்கான வசதிகள் இருந்தன. இக்கப்பல்கள் தனித்தனிக் கொடிகளுடன் காணப்பட்டன. பண்டங்களைச் சேகரித்து வைப்பதற்குப் பண்டக சாலைகளும் இருந்தன. சுங்கத்துறை சிறப்புடன் இயங்கியது. கப்பல்களுக்கு வழிகாட்ட வெளிச்ச வீடுகளும் இத்துறைமுகங்களிலே இயங்கின. இவைபற்றிச் சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளும், கிரேக்க ஆசிரியரது நூல்களும் தகவல்கள் தருகின்றன. இவற்றில் தமிழகத்தின் கிழக்குக் கரையில் நீர்ப்பேயாறு, எயில் பட்டினம், அரிக்கமேடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம் (புகார்) மருங்கூர், கொற்கை, குமரி ஆகியனவும், மேற்குக் கரையில் நறவு, தொண்டி, முசிறி, நீர்க்குன்றம் ஆகியனவும் சிறப்பெய்தின. இவை யாவும் துறைமுக நகரங்களே. இத்துறைமுக நகரங்களின் எழுச்சியும் வரலாற்றுக் காலத் தமிழகத்தில் ஒரு சிறப்பமிசமாகக் காணப்பட்டது.

தொண்டை மண்டலத்தில் காணப்பட்ட நீர்ப்பேயாற்றுத் துறைமுகம் பற்றி ஆராய்ச்சியாளரிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும் கூட, பாலாற்றின் கழிமுகத்திலிருந்து இது மாமல்லபுரத்திலிருந்து வேறுபட்டதென்றும், மாமல்லபுரத்தின் எழுச்சியால் இது வீழ்ச்சியடைந்தது என்றும் கொள்ளப்படுகிறது. பெரும்பாணாற்றுப் படை இங்கே இறக்குமதி செய்யப்பட்ட குதிரைகளையும், பரதவர் நிறைந்த தெருக்கள், மாடி வீடுகள் ஆகியன காணப்பட்டதையும் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறது.

வாலுளைப் புரவியொடு வடவளம் தருஉம்
நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படப்பை
மாட மோங்கிய மணன்மலி மறுகிற்

பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவில்

பெரும்பாணாற்றுப்படை 320-323)

இங்கே காணப்பட்ட மற்றொரு துறைமுகம் எயிற்பட்டினமாகும். இது பற்றிச் சிறுபாணாற்றுப்படை (154-155) 'வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரை மரம்' எனக் குறிக்கிறது. இங்கே இறக்கப்பட்ட அகில் மரங்கள் குவியல்களாகக் காட்சியளித்ததையே மேற்குறித்த குறிப்பு எடுத்துரைக்கின்றது. கிரேக்க ஆசிரியர்கள் குறிக்கும் 'பொதுக்கா' எனப்பட்ட அரிக்க மேட்டில் நடாத்தப்பட்ட அகழ்வுகள் இதுவும் ஒரு துறைமுகப்பட்டினமாக விளங்கியதையும், இலக்கியங்கள் குறிக்கும் பண்டக சாலை அமைப்பும் இங்கே காணப்பட்டதையும் உறுதி செய்துள்ளன. காவிரிப்பூம்பட்டினம் தான் செங் கடற் செலவில் 'கமரா' என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. கிரேக்க ஆசிரியர்களது குறிப்புகளை நோக்கும் போது அக்காலத் துறைமுகப்பட்டினங்களிலே இதுதான் துறைமுகப்பட்டினத்திற்குரிய எல்லா வசதிகளும் கொண்ட தலைசிறந்த பட்டினமாக விளங்கியது தெரிகிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினமானது மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இருபகுதிகளுக்கு மிடையே "நாளங்காடி" அமைந்திருந்தது. மருவூர்ப்பாக்கத்தில் பற்பல தொழில் செய்வோர் தனித்தனித் தெருக்களில் வாழ்ந்தனர். இவைகளில் துணிநெய்வோர், பிட்டு - அப்ப வணிகர், மாமிச வணிகர், தானிய வணிகர், சித்திரம் தீட்டும் வினைஞர், இரத்தினம் - தட்டாரத் தொழில்கள் செய்யும் வணிகர் ஆகியோரின் இருப்பிடங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். பட்டினப்பாக்கத்தில் அரசருடைய மாளிகை. அவரது சுற்றம், பெருங்குடி வணிகர், உழவர் முதலியோர் வாழ்ந்தனர். இவர்களோடு இங்குக் கணிகையர், கூத்தியர், மருத்துவர், சோதிடர் ஆகியோரது இருப்பிடங்களும் இருந்தன. அத்துடன் வேற்று நாட்டவரும் சிறப்புடன் இங்கு வாழ்ந்ததைப் 'புலம் பெயர் மாக்கள் கலந்தினிதூறையும் முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம்' எனப் பட்டினப்பாலையில் வரும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன (Raman, K.V.1968b). கப்பல்கள் நேராகவே வந்து துறைக்குள் தங்கும் வசதிகளை இது பெற்றிருந்ததைப் புறநானூறு

கூம்பொடு

மீப்பாய் களையாது மிசைப்பரந் தோண்டாது
புகா அர்ப் புகுந்த பெருங்கலந்தகா அர்
இடைப் புலப் பெருவழிச் சொரியும்
கடற் பஃறாரத்த நாடு கிழவோயே.

மேற்கண்டவாறு குறித்துள்ளது. பல்வேறு இடங்களிலிருந்து இங்கே வந்திறங்கிய பொருட்கள் பற்றி

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்

(பட்டினப்பாலை 185 - 193)

எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகின்றது. அத்துடன் இத்துறைமுகத்தில் காணப்பட்ட பண்டகசாலை, சுங்கத்துறை பற்றியும் பட்டினப்பாலை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

நீரின்னிறு நிலத்தேற்றவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பல பண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலி பொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்

(பட்டினப் பாலை 129 - 136)

மேற்கூறிய கருத்தினை உறுதிசெய்வதாக இங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட புலிச்சின்னம் பொறித்த மூன்று முத்திரைகள் அமைகின்றன. இவை சுங்க அதிகாரிகளால் பயன்படுத்தப்பட்ட வணிக இலச்சினையாகும் (சீதாராமன், ஆறுமுக. 1994 : 13).

பாண்டி நாட்டுத் துறைமுகங்களில் மருங்கூர், தொண்டி, கொற்கை என்பவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். மருங்கூர் கூடக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்று ஊனூர் (மருவூர்ப்பாக்கம்), மருங்கூர் (பட்டினப்பாக்கம்) எனப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. தொண்டித்துறையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்து அகில், சந்தனம், பட்டுத்துணி, சாதிக்காய், இலவங்கம், குங்குமப்பூ, கற்பூரம் போன்ற பொருட்கள் வந்து குவிந்தன. முத்துக்குப் பெயர் பெற்ற துறைமுகமாகக் கொற்கை விளங்கியது. இதனை 'முத்துப் படுபரப்பிற் கொற்கை முன்துறை'

என நற்றிணையும் 'கொற்கையம் பெருந்துறை முத்து' என அகநானூறும் குறிப்பிடுகின்றன. சங்கு குளித்தலும் இங்கே சிறப்புடன் நடைபெற்றது. சங்கினை அறுத்து வளையல்களைச் செய்யும் தொழில் இக்காலத்திற் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. சங்கு வளையல்களை அரசியர் தொடக்கம் சாதாரண குடிமக்கள் வரை அனைவரும் அக்காலத்தில் அணிந்தனர். குமரித்துறையை மணிமேகலை 'குமரியம்பெருந்துறை' எனக் கூறுகிறது.

மேற்குக்கரையில் இருந்த துறைமுகங்களில் எரித்திரியன் கடற் செலவு என்ற நூல் நாஊர, திண்டிஸ், முசிறி ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்நாஊரத் துறைமுகம் பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடும் நறவு ஆக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. குட்டுவனின், துறைமுகமாகிய தொண்டியே இந்நூலில் 'திண்டிஸ்' என இடம் பெற்றுள்ளது. மேற்கூறிய நூல் இதனை ஓர் ஊராகக் குறிப்பிட, கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய ரொலமி என்ற ஆசிரியர் இதனை ஒரு நகரமாகக் குறிப்பிடுவதும் ஈண்டுக் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

முசிறியை அகநானூறு (57) 'முதுநீர் - முன்துறை முசிறி' எனவும், புறநானூறு (343) 'முழங்கு கடல் முழவின் முசிறி' எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. கிரேக்க ஆசிரியர்களது குறிப்புகளை நோக்கும் போது மிகப்பழையதும், முதன்மை பெற்றதுமான துறைமுகமாக இது விளங்கியது தெரிகிறது. காரணம் கிரேக்க-உரோம வணிகத்தின் ஆரம்பத்தில் மேற்குக் கரைதான் முக்கியம் பெற்றிருந்தது. இங்குக் கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் காணப்பட்டதால் கப்பல்கள் துறைமுகத்திலே இருந்து சற்றுத் தூரத்திலேதான் நிறுத்திவைக்கப்பட்டன. சிறுசிறு தோணிகளின் மூலமாகக் கப்பல்களிலிருந்து பண்டங்கள் பின்னர்த் துறைமுகத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டதையும் இவை குறிப்பிடு கின்றன.

இத்துறை முகங்கள் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களிலும், கிரேக்க ஆசிரியர்களது நூல்களிலும் குறிப்புகள் காணப்படுவது போன்று இத்துறை முகங்களில் பயன்பட்ட பல்வகையான கப்பல்கள் பற்றியும் சான்றுகள் உள. 'செங் கடற் செலவில்' கிழக்குக் கரையில் காணப்பட்ட மூன்று வகையான கப்பல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள. இவைமுறையே நாட்டுமரக்கலன்கள், சங்கரா, சொலாண்டா ஆகும். சொலாண்டா என்பது பெரிய கப்பலாகும். இக்கூற்றினை உறுதிப்படுத்துவனவாகச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் அமைகின்றன. இவை கலம், தோணி, பஃறி, ஓடம், நாவாய் போன்ற பல்வகையான கப்பல்களைக் குறிக்கின்றன. இதனை நோக்கும்போது பண்டைய தமிழர் கடற் பிரயாணத்திற்குப் பயன்படுத்தப் பல்வகையான கப்பல்களைக் கட்டுவதில் பெற்றிருந்த தேர்ச்சி புலனாகிறது. பெரும்பாலும் உள்ளூர்

வர்த்தகத்தில் 'ஓடம்' 'தோணி' போன்றவை முக்கியம் பெற, வெளியூர் வர்த்தகத்தில் கலம், நாவாய், வங்கம் போன்ற கப்பல்கள் உபயோகத்திலிருந்திருந்தன எனலாம்.

7. நகரங்கள்

காஞ்சி மாநகர், மதுரை ஆகியன தாமரைப் பூ வடிவத்திலும், காவிரிப்பூம்பட்டினம் சதுரவடிவத்திலும் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. இக்காலத்தில் நகரங்களை அமைக்கும் போது வாஸ்து சாஸ்திரம் அல்லது மனை நூல் விதிப்படியே அமைத்தனர். இவை பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் குறிப்புகள் உண்டு. இலக்கியங்களிற் கட்டிடக் கலைஞர் 'நூலறி புலவர்' எனவும், 'யாத்த சிற்பக் கயிற்றின் வாழுநர்' எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். சிலப்பதிகார உரையில் வரும் ஓவிய நூல் பற்றிய செய்தியும், கட்டிடம், சிற்பம், ஓவியம் பற்றிய துறைகளைச் சார்ந்த நூல் பற்றிய குறிப்பாக இருக்கலாம். இதனால், இக்காலத்தில் தமிழ் மொழியில் கட்டிடக்கலை பற்றிய பல நூல்கள் இருந்திருக்கலாமெனக் கொள்வது பொருத்தமுடையதாகும். பின்னர்ப் பிற்சேர்க்கையுடன் இவை வடமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதால் இன்று இத்துறையைச் சார்ந்த நூல்கள் யாவும் வடமொழியில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன என்று நாகசாமி கருதுகின்றார் (Nagaswamy. R. 1969: 134-135). இதனால், இன்று வடமொழியிலுள்ள மானசார, மாயமத, விஸ்வகர்ம போன்றவற்றைத் தமிழ் மொழி மூலங்களின் மொழிபெயர்ப்புகளே என்ற கருத்தும் சிலரிடையே காணப்படுகிறது.

பொதுவாகக் கிராமங்களையோ நகரங்களையோ நிருமாணிக்கு முன்னர் அவ்விடத்தில் முதலில் கோயிலமைத்த பின்னரே இவற்றை அமைக்கும் மரபு அன்று இருந்தது.

'இருகோற் குறிநிலை வழக்காது குடக்கேர்
பொருதிறஞ்சாரா வரை நாளமயத்து
நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறிட்டுத்
தேளங் கொண்டு தெய்வ நோக்கிப்
பெரும் பெயர் மன்னர்க் கொப்பமனை வகுத்து

(நெடுநல்வாடை 74-78)

என அரசமாளிகை அமைக்கப்பட்டதை நெடுநல்வாடை குறிப்பிடுகிறது. நகர்களை அமைக்கவும் சுடுமண் கற்களே பயன்படுத்தப்பட்டன. இலக்கியங்களில் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துவனவாகச் 'சுடுமணோங்கிய நெடுநகர்' (பெரும்பாணாற்றுப்படை 405) போன்ற குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தில் கட்டிடங்களை ஆக்குவதற்குச்

செங்கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டதைக் குன்னத்தூர், காஞ்சிபுரம், செங்கமேடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர், திருக்காமபுலியூர், கொற்கை போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளின் போது கிடைத்த செங்கற்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பது போன்று செங்கற்களால் நன்னீர், கழிவுநீர்க் கால்வாய்களும் ஆக்கப்பட்டதை அரிக்கமேடு, வசவ சமுத்திரம், உறையூர், கரூர், திருக்கோயிலூர் ஆகிய இடங்களிற் கிடைத்த சான்றுகளும் உறுதி செய்கின்றன.

அரச மாளிகையையும், பிற கட்டிடங்களையும் சிற்ப வல்லுனர்கள் எவ்வாறு யாத்தனர் என்பது பற்றிய விரிவான செய்திகள் நெடுநல்வாடையில் (72-114) காணப்படுகின்றன. அரச மாளிகைகள் மட்டுமன்றிக் கோட்டை, மதில், அகழி பற்றிய குறிப்புகளும்

நிலவரையிறந்த குண்டு கண்ணகழி
வான்றோய் வன்ன புரிசை விசும்பின்
மீன் பூத்தன்ன வருவ ஞாயிற்
கதிர் நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமினை

(புறநானூறு. 21:2-5)

எனப் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. கோட்டை மதில்கள் உயர்ந்து காணப்பட்டமையை 'வரைபுரை நிவப்பின் வான்றோயிஞ்சி' (மலைபடுகடாம். 92), 'விண்ணுறவோங்கிய பல்படைப் புரிசை' (மதுரை... 352) போன்ற குறிப்புகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக்கால நகரங்களில் நகரக்காவல், ஊர்க்காவல், தெருக்காவல் ஆகியனவும் காணப்பட்டன. யவனர் இந்நகர்க்காவலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டதையும் இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. நகரங்கள் பொதுவாகத் திட்டமிட்டே கட்டப்பட்டன. இவற்றிலே அகன்று பரந்த வீதிகளும் காணப்பட்டன. இவற்றை 'யாறு கிடந்தன்ன வகனெடுத்தெருவில் (மதுரை. 359), 'யாறெனக் கிடந்த தெரு' (மலைபடுகடாம், 481) போன்ற குறிப்புகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திட்டமிட்ட நகர நிர்மாணம் நாகரிக வளர்ச்சியையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. நகரங்களில் பல்வேறு வினைஞர் வாழ்ந்ததும் இதன் மற்றொரு சிறப்பம்சமாகும். இந்நகரங்களைப் போஷிக்க இவற்றை அண்டிப் பல்வேறு கிராமங்கள் காணப்பட்டதும் இன்னொரு சிறப்பம்சமாகும். எனவே, பல்வகைக் கலைகளும் இந்நகரங்களில் வளர்ச்சி பெற வாய்ப்புக் கிட்டியது.

சமூக மட்டத்திலிருந்த ஏற்றத்தாழ்வையும் சமூகப்பிரிவினரின் பல்வகைத் தரங்களையும் கூடச் சங்க இலக்கியங்களில் மக்கள் வாழ்ந்த இருப்பிடங்கள் பற்றிய செய்திகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவை முறையே குரம்மை, இருக்கை, குடி, மனை, மாடம், இல்,

அகம் என அழைக்கப்படுகின்றன. சமூக மட்டத்தில் வசதி படைத் தோர் வாழ்ந்த மனைகள் பற்றியும் விரிவான தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

'வான மூன்றிய மதலை போல
வேணி சாத்திய வேற்றருஞ் சென்னி
விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து'

(பெரும்பாணாற்றுப்படை 346-48)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும்,

'நிலவுப்பயன் கொள்ளு நெடுவெண் முற்றத்துக்
கிம்புரிப் பகுவா யம்பண நிறைய

(நெடுநல்வாடை 95-96)

என நெடுநல்வாடையும்

'ஓவத் தன்ன வினைபுனை நல்லில்' என அகநானூறும் இவற்றை வர்ணிக்கின்றன.

சமூகத்தில் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தோர் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் இவர்கள் 'கம்மியர்' என அழைக்கப் பெற்றனர். மதுரைக் காஞ்சி (511-521) மதுரையில் காணப்பெற்ற பல்வேறு வகைத் தொழிற் பிரிவினர் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இவர்களோடு குயவர், தச்சர், கொல்லர் ஆகியோரும் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளனர். அகழ்வாராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட இடங்களிற் கிடைத்த பல்வகை மட்பாண்ட ஓடுகள், தச்சர், கொழுவணிகர் பற்றிய தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் குறிப்புகள், ஆகியன இத்தொழில்கள் இக்காலத்தில் மேம்பட்டிருந்த மையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அத்துடன் அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்ட இடங்களில் கிடைத்த பல்வகை மணிகள், சங்கு, வளையல்கள் போன்றனவும் இவை பெற்றிருந்த மேன்மையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவற்றுக்கு உரமூட்டுவனவாகக் கொடுமணல் போன்ற இடங்களில் கிடைத்த மணிவகைகள் அமைகின்றன.

நெசவுத் தொழிலும் இக்காலத்தில் சிறந்திருந்தது. பருத்தி, பட்டு, மயிர் ஆகியனவற்றால் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. தலைசிறந்த துணிவகைகள் துகில் எனப்பட்டன. (புறம். 392-95). இலக்கியங்கள் துணிவகைகளை 'அறுவை' என அழைக்கின்றன. பெரிய நகரங்களில் 'அறுவை வீதி' எனத் தனியான வீதிகளும் காணப்பட்டன. நெசவுத் தொழிலை ஆண்களும் பெண்களுமே மேற்கொண்டிருந்தாலும், பெரும்பாலும் ஆதரவற்ற பெண்களே இதில் ஈடுபட்டனர். கொடும

ணல் போன்ற இடங்களில் துணிகளின் எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் அகழ்வு செய்யப்பட்ட இடங்களில் நெசவுத் தொழிலில் பயன்படுத்தப்படும் நூல் நூற்கும் தக்கினி, நூலைச் சுற்றிவைக்கும் இருமுனைகள் தடித்த கம்பி, ஆகியன கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேடு, அழகன் குளம், திருக்காம்புலியூர், அழகரை, உறையூர், கரூர், காஞ்சிபுரம், வசவ சமுத்திரம் ஆகிய இடங்களில் இத்தகைய சான்றுகள் உள. அத்துடன் துணிகளைச் சாயம் ஏற்றும் வழக்கம் காணப்பட்டதை அரிக்கமேடு, வசவ சமுத்திரம், கரூர், உறையூர் போன்ற இடங்களில் வெளிக் கொணரப்பட்ட சாயத்தொட்டிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அர்த்த சாஸ்திரம் மதுரையை ஆண்ட பாண்டியரின் நெசவுத் துணிகள் சிறந்தன எனக் கூற, பட்டினப்பாலை (235) உறையூரில் காணப்பட்ட துகில் எனப்பட்ட முதல் தரமான துணிவகையைக் குறிப்பிடுகிறது. உரோமர்கள் இவற்றைப் பெரிதும் விரும்பி வாங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. பல்வகைக் கைவினைஞர்கள் ஆக்கிய பொருட்களை விற்பனை செய்த வணிகர்கள் பற்றி மதுரையை அண்மித்து உள்ள அழகர் மலைக் கல்வெட்டில் குறிப்புகள் காணப்படுவதும் ஈண்டு நினைவு கூறப்பாலது. எனினும், இதே காலத்தில் தக்கணத்தில் செல்வாக்குடன் காணப்பட்ட பல்வகையான வினைஞர் அமைப்புகள் (guilds) போன்ற அமைப்புகள் தமிழகத்தில் காணப்படவில்லை என்பதையும் இங்கே எடுத்துக் காட்டுவது அவசியமாகின்றது.

மேற்கூறிய தொழில்களின் வளர்ச்சி பெருமளவுக்கு இக்காலத்தில் முன்னிலை பெற்ற மருத நிலத்திலும், இந்நிலத்தோடு தொடர்புடைய துறைமுகப்பட்டினங்கள் அமைந்த நெய்தல் நிலத்திலுமே பெருமளவு காணப்பட்டது எனலாம். நெல் விவசாயமும், வெளி நாட்டு வாணிகமும் ஏனைய நிலங்களிலிருந்து மேற்கூறிய நிலங்களை வேறுபடுத்திய அதே நேரத்தில், இவற்றின் முன்னேற்றத்தால் பிற நிலங்கள் ஒதுக்கவும் பட்டன. சமூகரீதியிலும் மேற்கூறிய வளர்ச்சியின் தாக்கம் காணப்பட்டது. இனக்குழுச் சமூகமாக இருந்த பழந்தமிழகச் சமூகம் இப்போது வர்க்கரீதியிலமைந்த சமூகமாக மாறுவதற்கான அறிகுறிகளும் தென்பட்டன. பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் போன்ற சாதியினரை உள்ளடக்கிய சமூகம் வட இந்திய ஆரியச் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டது. இதனால், தமிழகச் சமூகத்தில் 'அந்தணர்' என்ற வகுப்பினர் உருவாகினர். அரசர்கள் சத்திரியர் நிலையிலும், வணிகர் வைசியர் நிலையிலும், விவசாயிகள் சூத்திரர் நிலையிலும் கணிக்கப்பட்டாலும், தொழிலடிப்படையில் அமைந்திருந்த தமிழகச் சமூக அமைப்பில் வட இந்திய 'வருண' அமைப்பால் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியவில்லை.

8. அரசு உருவாக்கம்

இத்தகைய சமூகப் பொருளாதாரப் பின்னணி பிராந்திய ரீதியில் அரசு நிறுவனங்கள் சிறப்புடன் இயங்க வழிவகுத்தது. ஏற்கனவே மன்னர்களின் அரண்மனைகள், கோட்டைகள், அகழிகள் போன்ற குறிப்புகளைக் கண்டோம். முடியுடை மூவேந்தர் ஆட்சியும் பல்வகைக் குறுநில மன்னர் ஆட்சியுமே இக்காலச் சிறப்பமிசமாக விளங்கியது. குறுநில மன்னர்களில் 'வேளிரர்' எனப்பட்டோர் தனி ரகமானவர்கள். இவர்கள் மூவேந்தர் குலங்களோடு மணத் தொடர்பும் வைத்திருந்தனர். இதனாற் போலும் இலக்கியங்களில், வேந்தரும் வேளிரும் போன்ற குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வேந்தருக்குப் படை, கொடி, குடை, முரசு, குதிரை, யானை, தேர், காலாட்படை, முடி, மாலை ஆகிய சிறப்புகள் இருந்தன. அதுமட்டுமன்றி அரசு என்பதும் இக்காலத்தில் மூவேந்தரது அரசையே குறித்தது.

சங்க இலக்கியங்களில் அரசரைக் குறிக்கும் பெயர்களாகக் கோ, இறை, மன்னன், கிழான், வேந்து, குருசில் போன்ற பெயர்கள் காணப்பட்டாலும், இவற்றில் 'வேந்து' என்ற பதம் வலிமையுடைய மூவேந்தரையே குறித்தது. வேந்தனே வலிமையுள்ள அரசனாக விளங்கினான். முடிக்கும் தகுதியுடையவர்களாகவே விளங்கினார். வேளிருக்கு முரசும் முடியும் இக்காலத்தில் உரியனவாக அமைய வில்லை. குறுநில மன்னர்கள் வில், ஈட்டி, வாள், மாலை போன்ற வரிசைகள் பெற்று விளங்கினர். அரசனுக்கு வேண்டிய வருமானம் அடிக்கடி நடைபெற்ற போரின் போது கிடைத்த குறையாடுதல்களினாலும், குறுநில மன்னர்கள் அளித்த திறைகளாலும், சுங்கவரி போன்ற வற்றாலும் கிடைத்தது. அரசனுக்கு ஆலோசனை கூறப் பிற்காலத்தில் இருந்தது போன்று அமைச்சரவையோ, ஐம்பெரும்குழுவோ, எண்பேராயமோ இருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை. குழுநிலைச் சமுதாயம் வழிவந்த அரசியலில் இவனுக்கு ஆலோசனை கூற 'வேத்தவை' அல்லது 'சுற்றம்' என்ற அமைப்பே காணப்பட்டது. சுற்றம் அல்லது வேத்தவை என்பது அரசன் முன் கூடியிருப்போர் சபையாகும். வணிகத் தலைவர்கள் 'எட்டி' என்ற விருது அளிக்கப்பட்டும், சிறப்பான அறிஞர் 'காவிதி' என்ற விருது அளிக்கப்பட்டும் கௌரவிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறே தலைசிறந்த படை வீரனுக்கும் 'ஏனாதி' என்ற விருது அளிக்கப்பட்டது. உள்ளூரில் 'மன்றம்' 'பொதியில்' போன்ற அமைப்புகள் இயங்கின. இக்காலப் போர் முறைகளுக்கும் நெறிமுறைகள் இருந்தன. இது வியக்கத்தக்க ஓர் அமிசமாகும்.

எனினும், இக்கால அரசியலில் மூவேந்தர் மட்டத்தில் அந்தணரின் செல்வாக்கு அதிகரித்தது. முன்னர்ப் 'புலவர்' பெற்ற இடத்தினை இவர்கள் பெற்று அரசு ஆலோசகர்களாகவும் எழுச்சி பெற்றனர். குழுநிலைத் தலைவர்களாகி உயர்ச்சி பெற்ற மூவேந்தரை, நான்கு வேதங்கள், அர்த்த சாஸ்திரம், தர்மசாஸ்திரம் போன்ற அரசறிவியல் நூல்களில் தேர்ச்சி பெற்ற இவர்களால் கவர முடிந்ததில் வியப்பில்லை. இலக்கியங்களில் இவர்கள் 'வடவர்' எனத் தனிமைப் படுத்தப்பட்டாலும் அரசமைப்புக்கு ஓர் உயரிய இடத்தை அளிக்க இவர்கள் பலவாறு முயன்றனர். முதலில் இதிகாச புராணக் கதைகளில் தேர்ச்சி பெற்ற இவர்கள் இவற்றில் வரும் சத்திரிய சாதி அந்தஸ்தை அரசர்களுக்கு அளிக்க முன் வந்தனர். பாண்டியர் மகாபாரதப் போருடனும், பாண்டவர்களுடனும் ஐதீகங்கள் மூலம் இணைக்கப்பட்டனர். அத்துடன் இவர்களுக்கு வட இந்திய வமிசத் தொடர்புகளும் அளிக்கப்பட்டன. பாண்டியர் சந்திர வமிசத்தோடும், சோழர் சூரிய வமிசத்தோடும் இணைக்கப்பட்டனர். யாகங்கள், வேள்விகளில் முடியுடை மூவேந்தர், ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கினர். பல்யாக சாலை முதுமுடுமிப் பெருவழுதி. ராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, போன்றோருடன் புத்திர காமேட்சி வேள்வி செய்தவனாகப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் விளிக்கப்படுகிறான். பாண்டியப் பெருவழுதி மன்னர் வெளியிட்ட வேள்வி நாணயங்கள் மேற்கூறிய இலக்கியச் செய்திகளை உறுதிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன.

9. சமயம்.

வட இந்திய ஆரியரின் சமயக் கோட்பாட்டு நெறிகளுக்கு அப்பாற்பட்டிருந்த திராவிடரின் சமய நெறிகள் சங்ககாலத்தில் வட இந்தியச் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டன. பழந்தமிழரின் கிராமிய, குழுநிலை வழிபாட்டு நெறிகளில் ஆரியரின் வழக்கங்கள், மரபுகள், நெறிகள் உட்புகுந்தன. தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகன் வட இந்திய சுப்பிரமணியனோடு சங்கமமானான். மாயோன் விஷ்ணுவோடு இரண்டறக் கலந்தான். சிவன் பற்றிய புராண இதிகாசக் கதைகள் உருவாக்கம் பெற்றன. கொற்றவை வட இந்தியத் தெய்வமாகிய துர்க்கையுடன் இணைந்தான். இதனால் சங்ககாலச் சமய நெறிகள் வட இந்தியச் சமய நெறிகளோடு இணைந்து பின்னர் அகில இந்திய இந்து சமயக்கோட்பாடு, மரபு, நெறி ஆகியவை உருவாக வழிவகுக்கப்பட்டது. இத்தகைய சங்கமிப்புகள் ஏற்பட்டாலும் கூட, சங்க இலக்கியச் சான்றுகளை நோக்கும்போது பல்வகைக் கடவுளர் வழிபாடு, நம்பிக்கைகள் மத்தியிலும், ஒரு கட்டமைப்பான சமய நிறுவன அமைப்புக் காணப்படாதவிடத்திலும், ஆரியரின் சமயச்

செல்வாக்கு ஏற்படுவதற்கு முன்னர்ப் பழந்தமிழர் மத்தியில் ஒருவகையான 'முழுமுதற்கடவுட் கோட்பாடு' (Monotheism) இருந்தது தெரிகிறது.

இத்தகைய ஒருமைப்பாடு பற்றிக் காணப்படும் சான்றுகள் சமயவளர்ச்சியின் முதிர்ச்சியையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதனையே தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம். அகத்திணையியல்-5)

மாயோன் மேய காடுறையுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே

எனக் கூறுகின்றது. இத்தகைய குறிப்பானது நால்வகை நிலங்களுக்கும் தலைமைக் கடவுள்களாக மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் விளங்கியதை எடுத்துரைக்கின்றது. வேந்தனை வட இந்தியக் கடவுளாகிய இந்திரனுடனும், வருணனை வட இந்திய நீர்த் தெய்வமாகிய வருணனுடனும் இணைக்கும் மரபுண்டு. இங்கே பழந்தமிழ்க் கடவுளரின் பெயர்கள்தான் பின்னர் இவ்வாறு உருமாற்றம் பெற்றன எனலாம். 'வேந்தன்' என்பது 'வேந்து' என்ற பழந்தமிழ்ச் சொல்வழி வந்த சொல்லாகும். மூவேந்தர் ஆட்சி மேன்மை பெற்ற மருத நிலத்தின் முதல் தெய்வமாக இவன் விவரிக்கப்படுகிறான். சிவன் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் வர்ணனைகள் காணப்படுகின்ற போதிலும் 'சிவ' என்ற சொல் இவ்விலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்படவில்லை. இது ஒரு சமயம் சிவனின் மேன்மையைக் குறிப்பதற்கு இவ்வாறு நடை பெற்றிருக்கலாம். இதனால் இக்காலத்தில் சிவனே, வேந்தனாக விளிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என யூகிக்கலாம். இவ்வாறே 'கடலோன்' என்ற பழந்தமிழரின் தெய்வத்தின் அமிசங்களுக்கும் வருணனுக்குமிடையே நிலவிய ஒற்றுமையைக் கண்டோர் கடலோனையே பின்னர் வருணனாகத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழிபட்டிருக்கலாம். சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையாகக் கிடைக்கப் பெறாத நிலையில் இத்தகைய யூகங்களையே மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. தமிழர் மத்தியில் காணப்பட்ட முழுமுதற் கடவுட் கோட்பாட்டை இலக்கியங்களிற் காணப்படும் 'இறைவன்' 'கடவுள்' போன்ற பதங்களும் உறுதி செய்கின்றன.

பெளத்தம், சமணம் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் மிக அருகியே காணப்பட்டாலும் கூட, காஞ்சிபுரம், காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளின் போது

வெளிவந்த பெளத்த மத வழிபாட்டு எச்சங்களும், தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் காணப்படும் சமண முனிவர்கள் வாசஞ் செய்த குகைகளும், முன்பொருகால் இச்சமயங்கள் தமிழகத்திற் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தின் எச்சங்களாக விளங்குகின்றன என்றால் மிகையாகாது.

10. எழுத்து

மேற்கூறிய அமைப்பில் கல்வியறிவு சிறப்புப் பெற்றிருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய பொருளாதார அமைப்பில் 'எழுத்துமுறை' நிச்சயம் இருந்திருந்தல் வேண்டும். இவை பற்றிய விரிவுகள் நமக்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் இலக்கியங்களில் 'எழுத்து' பற்றி வரும் குறிப்புகள் முக்கியமானவையாகும் (Nagaswamy. R. 1966). அன்று பனை ஓலையிலே எழுதும் வழக்கம் காணப்பட்டது. கற்களில் எழுதும் வழக்கமும் இருந்தது. எழுத்து என்ற பதம் எழுது என்ற வினையின் அடியாகப் பிறந்ததாகும். எழுது என்றால் 'வரைதல்' எனப் பொருள்படும். நிகண்டில் எழுத்து என்பதற்குப் படம், உருவம் என்ற பொருள்களும் தரப்பட்டுள்ளன. இதனால், ஆதியில் தமிழர்கள் தங்கள் மொழிக்கேற்ப வரிவடிவங்களைச் சித்திரக் குறியீடுகளாகக் கண்டு அதற்கு எழுத்து என்று பெயரைச் சூட்டினர் எனக் கொள்ளுவாருமுளர். இலக்கியங்கள் குறிக்கும் 'கண்ணெழுத்துகள்' இவ்வகையைச் சார்ந்திருக்கலாம் என்பது இவர்களது கருத்தாகும். இன்னொரு சாரார் தொல்காப்பியத்தில் எழுத்தின் ஒலிவடிவைப்பற்றி மட்டுமன்றி வரிவடிவம் பற்றியும் குறிப்புகள் காணப்படுவதால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இத்தகைய வரிவடிவம் இருந்தது என்றும், பிராமி அதிலொன்றாக இருக்கலாமெனவும் கருதுகின்றனர். இக்கால நடுகற்களில் இறந்தோரைப் பற்றி எழுதி வைத்தற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இவை பற்றி மலைபடுகடாம் 'கல்லெறிந்தெழுதிய நல்லரை மராஅத்த' (மலைபடுகடாம் 395) எனவும், புறநானூறு 'அணி மயிற்பீலி' சூட்டிப் பெயர்பொறித்தினி நட்டனரே கல்லும் (புறம். 264:3-4) எனவும் குறிக்கின்றன.

11. நாணயம்

பண்டமாற்றே இக்காலத்தில் பெருவழக்கமாக இருந்தாலும் நாணயப் புழக்கமும் இருந்ததை இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. இதற்குச் சான்றாகக் 'காசு', 'காணம்' என இவற்றில் வரும் குறிப்புகளைக் கூறலாம். பொற்காசுகள் மாலையாக அணியப்பட்டதைப் புறநானூறு 'பொலஞ் செய் பல் காசு அணிந்த அல்குல்'

(புறநானூறு 353: 2) எனக் குறிக்க, அகநானூறு 'பொலஞ் செய் காசிற் பொற் பத்தா அம் அத்தம்' (அகநானூறு 363: 8) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. காணம் என்பது இக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த பொற்காசாகவிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகின்றது. கபிலருக்குப் பரிசாக செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் நூறாயிரம் காணம் வழங்கினான் எனப் பதிற்றுப் பத்திலுள்ள ஏழாம் பத்துப் பதிகம் கூறுகின்றது. பதிற்றுப்பத்தின் அடுத்த பதிகத்தில் அரிசில்கிழாருக்குப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை ஒன்பது நூறாயிரம் காணத்தைப் பரிசிலாக வழங்கியமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார்க்குச் சோழ மன்னன் கரிகாலன் நூறாயிரம் காணத்தைப் பரிசாக வழங்கினான் எனவும் நாம் அறிகிறோம். இத்தகைய சான்றுகள் இக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த உள்ளூர் நாணய முறை பற்றி எடுத்துக்காட்டினாலும் இவை பற்றிய விரிவான செய்திகள் இலக்கியங்களிற் காணப்படவில்லை.

எனவே, இலக்கியச் சான்றுகளை நோக்கும்போது பெருங்கற்காலத்தில் வாழ்ந்த சிறுசிறு குழுக்கள் காலக் கிரமத்தில் நாகரிக நிலையை அடைந்திருந்தமை புலனாகின்றது. நாகரிக வளர்ச்சியை வரலாற்றுக் காலத்தின் தோற்றமாகக் கொண்டு இத்தகைய வளர்ச்சி தமிழகம், ஈழம் போன்ற பிராந்தியங்களில் கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே காணப்பட்டதென்று கொள்வது மரபு. இதனால், சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களின் காலத்தை இந்நாகரிக வளர்ச்சிக் காலத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றன எனலாம். இவற்றின் பழைய பாடல்கள் சில கி.மு.500 ஆம் ஆண்டளவில் தோன்றியிருக்கலாமென்பதையும் இவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவ்வாறு மருத நிலத்திற் காணப்பட்ட நில, நீர் வள வசதிகள் இக்காலத்தில் தமிழகத்தை முன்னிலைக்கு இட்டுச் செல்ல, ஆற்றுப்படுக்கைகளை மையமாக வைத்துப் பிராந்திய அரசுகள் தோன்றின. இப்பிராந்திய அரசுகள் பற்றி அசோகனின் கல்வெட்டுகளில் மட்டுமன்றி கௌடில்யனின் அர்த்த சாஸ்திரம், கார்த்தியாயனின் இலக்கணம் ஆகியவற்றிலும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் தோற்றமும் கி.மு.500 ஆம் ஆண்டை அண்டிய காலப் பகுதியாக இருக்கலாமென ஊகிக்க முடிகின்றது.

இத்தகைய பிராந்திய அரசுகளின் எழுச்சிக்கு உரமான சமூகப் பொருளாதார அமைப்பும் அடிப்படையாகக் காணப்பட்டது. உழவரே சமூகத்தின் அச்சாணியாக விளங்கினார். இவர்கள் நிலமுடையவர்களாகவும் விளங்கினர். இவர்களை அண்டி 'வினையாளர்' எனக் குறிக்கப்படும் பயிர்த தொழிலிலீடுபட்ட வேதனத்துக்காக உழைத்த மக்கள் சிறு குடிகளாக வாழ்ந்தனர். இக்காலக் குடியிருப்புகள்

நாகரிகத்தின் ஓர் அமிசமாகச் சமூக மட்டத்தில் காணப்பட்ட பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை எடுத்தியம்புகின்றன. இவற்றுடன் வசதியான நகரங்கள் பல இக்காலத்தில் எழுச்சி பெற்றன. இந்நகரங்களில் பல்வகை வினைஞர் கூட்டத்தினர் கிராமப் புறங்கள் அளித்த உணவில் வாழ்ந்தனர். நகரங்களில் பல்வகைக் கலைகள் போற்றப்பட்டன. விவசாய, வாணிகச் சிறப்புகள் இந்நகரங்களை முன்னிலைக்கு இட்டுச்சென்றன. 'சேமிப்பும்' சுய தேவைக்கு மிஞ்சிய உணவு உற்பத்தியும் வாணிகச் சிறப்பும் இக்காலத்தின் முக்கிய அமிசங்களாகக் காணப்பட்டன. இத்தகைய அமைப்பில் எழுத்து, நாணயம் ஆகியவையும் புழக்கத்திலிருந்தன.

இத்தகைய அமிசங்கள் பலவும் சேர்ந்து கி.மு.500 ஆம் ஆண்டளவில் பெருங் கற்காலத் தமிழகத்தை வரலாற்றுக் கால நாகரிக நிலைக்கு இட்டுச் சென்றன எனலாம். இதனால் சங்க காலத்தின் ஆரம்பம் கி.மு.500 ஆம் ஆண்டாக அமைந்து அதன் இறுதிக் காலம் கி.பி.300 ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாமெனவும் கொள்ளலாம். வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பத்தைப் பொதுவாக கி.மு.300 ஆம் ஆண்டென அறிஞர்கள் கொண்டாலும் கூட, இக்காலத்திற்கு முன்னரே அநேகமாக கி.மு.500 ஆம் ஆண்டளவிலே இது தோன்றிவிட்ட தென்பதற்கான இலக்கியத் தொல்லியல் தடயங்கள் உள என ஊகிக்க இடமுண்டு. எனினும், வருங்காலத்தில் இக்காலத்திற்குரிய சான்றுகளைச் சரியான முறையில் மதிப்பிடுவதன் மூலமும், தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் மேலாய்வுகளையும் அகழ்வாய்வுகளையும் நடத்துவதன் மூலமும் தான் இவ் வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்ப காலம் பற்றித் திட்டவாட்டமாக முடிவுக்கு வரலாம் எனக் கொள்ளுதல் தவறன்று. இத்தகைய மதிப்பீடு ஈழத்தின் வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பம் பற்றி இற்றைவரை நாம் கொண்டுள்ள சிந்தனையிற் கூட மாற்றத்தை ஏற்படுத்த உதவலாம்.

அத்தியாயம் 10

வரலாற்றுக் காலம் - II அகழ்வாராய்ச்சி தரும் சான்றுகள்

1. அகழ்வின் அவசியம்

தொல்லியல் ஆய்வின் மூலைக்கல்லாக அகழ்வியல் அமைகிறது. மனிதன் பன்னெடுங்காலமாக விட்டுச் சென்ற சான்றுகள் காலக்கிரமத்தில் மண்ணால் மறைக்கப்படும் போது தொல்லியல் நெறிமுறைகளுக்கேற்ப அவ்வெச்சங்களின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதில் அகழ்வியல் பெரும் பங்கினை வகிக்கின்றது. இதனால் இன்று தொல்லியல் ஆய்வில் 'அகழ்வியல்' இல்லாத ஆய்வே இல்லை எனலாம். தமிழகத்திலோவெனில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந்தொட்டு வரலாற்றுக்காலம் வரை ஏற்பட்ட மனித நடமாட்டத்தைச் சரிவர அறிந்து கொள்ளுவதற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைத்தும். இற்றைவரை இவற்றை முறையாக நிரைப்படுத்தி ஆராயாமை ஒரு பெரிய குறையாகவே காணப்படுகிறது.

தமிழகத் தொல்லியல் வரலாற்றில் 1945ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற அரிக்க மேடு அகழ்வு, கால அடிப்படையில் வரலாற்றுக் காலத்தொல்லியற் சான்றுகளை நிரைப்படுத்தி ஆராய்வதற்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. இதனைப் போலக் கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பிரமகிரி. சந்திராவல்லி ஆகிய இடங்களில் சேர்மோற்றிமர் வீலர் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் பொதுவாகத் தென்னக அகழ்வியல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தன. பிரமகிரியில் மூன்று கலாசாரப் படைகள் இனங்காணப்பட்டன. முதலில் புதிய கற்காலமும், பின்னர் பெருங்கற்காலமும், இறுதியாக வரலாற்றுக் காலமுமே இவைகளாகும். இதன் மூலம் கால அட்டவணையில் தென்னகத் தொல்லியற் கலாசாரங்களைக் கூறுபடுத்தி ஆராய்வதற்கு வழிவகுக்கப்பட்டது. ஆனால், இதன் பின்னர் கர்நாடகம், ஆந்திரா போன்ற மாநிலங்களில் விரிவான முறையில் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. எனினும், தமிழகம், கேரளம் போன்ற மாநிலங்கள் இத்தகைய பணியில் பின்நிற்கவே செய்தன. எனினும்,

கேரள மாநிலத்தில் இன்று இத்துறையில் புதிய ஆர்வம் காட்டப்பட்டு வருகிறது. தமிழகத்திலும் இத்தகையதொரு விழிப்புணர்ச்சி அவசியமென்பது பற்றி விரிவாக எடுத்துக் கூற வேண்டிய அவசியமில்லை எனலாம்.

இத்தகைய ஆய்வில் முதற்கட்ட வேலையாக ஊர்கள் தோறும் ஆய்வு நிகழ்த்துதல் அவசியமாகின்றது. மாவட்ட அடிப்படையில் இவற்றை மேற்கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு ஊரிலும் காணப்படும் பழைய இடங்கள், இடப் பெயர்கள், தொல்லியற் சின்னங்கள், இயற்கை மூல வளங்கள், அவற்றின் பயன்பாடு, புவியியல் தன்மைகள் போன்ற அமிசங்கள் பற்றிய விரிவான தகவல்களைச் சேர்த்த பின்னர், இடம் பொருள் ஏவல் ஆகிய வசதிகளுக்கேற்ற முறையில் அகழ்வாராய்ச்சி நடைபெறலாம். இதுமட்டுமன்றித் தமிழகத்தின் சங்க இலக்கியங்களோடு தொடர்புடைய ஊர்கள், நகரங்கள், துறைமுகப்பட்டினங்கள் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. இதனால் ஊர்கள் தோறும் நடாத்தப்படும் வெளிக்கள ஆய்வு, இவை பற்றி விரிவான செய்தியைத் தருவதற்குப் பயன்படும். பண்டைய நகரங்களாகிய காஞ்சி, உறையூர், மதுரை போன்றவை அன்று தொடக்கம் இன்றுவரைத் தொடர்ச்சியாக மக்கள் வாழ்விடங்களாக இருப்பதோடு, கால வெள்ளோட்டத்தில் அவற்றின் பண்டைய அமைப்பும் உருமாற்றம் பெற்றுவிட்டது. எனினும், திட்டமிட்டு இந்நகரங்களில் பரிசோதனைக் குழிகளை அமைத்து ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளின் பல அரிய தகவல்கள் நமக்குக் கிட்டலாம்.

இவ்வாறேதான் துறைமுகப்பட்டினங்கள் பற்றிய ஆய்வும் அவசியமாகின்றது. இத்துறைமுகப்பட்டினங்கள் பல இன்று கடற்கரையிலிருந்து ஒரு சில மைல்கள் உள் நோக்கியே காணப்படுகின்றன. ஆனால் இவை உபயோகத்திலிருந்த காலத்தில் நிச்சயமாகக் கடலோரத்தில் அமைந்திருந்தல் வேண்டும். அத்துடன் இவற்றோடு தொடர்புடைய பல மண்மேடுகளும் காணப்படுகின்றன. எனவே, புவிச்சரிதவியல் அடிப்படையில் இத்துறைமுகப்பட்டினங்களுக்கும், மண்மேடுகளுக்கும் மிடையே நிலவும் தொடர்பு சரிவர மதிப்பிடப்படல் வேண்டும். சிலர் இத்துறைமுகப்பட்டினங்களின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் கடல் மட்டம் குறிப்பிட்ட காலங்களில் மிகக் கீழிறங்கிக் காணப்பட்டதே என வாதிடுகின்றனர். இப்படியாகக் கடல் மட்டத்தின் இறக்கம் கிறிஸ்துவை அடுத்த நூற்றாண்டிலும் பின்னர் கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டிலும், காணப்பட்டதாலே இக்காலங்களில் இத்துறைமுகப் பட்டினங்கள் முக்கியமிழந்தன எனவும் வாதிடுகின்றனர் (Sarma, V.N. & Akkarju, 1973). இன்னும் சிலர் தென் தமிழகத்தின், குறிப்பாகக் கன்னியாகுமரி, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டங்களின் நிலப்பகுதி படிப்படி

யாக உயர்ந்து செல்லக் கடல் மட்டமும் இதற்கேற்ற முறையில் கீழிறங்கி வந்துள்ளது எனவும் கருதுகின்றனர். எவ்வாறாயினும், புவிச்சரிதவியல் நோக்கில் பண்டைய தமிழகமும் துறைமுகப்பட்டினங்களும் ஆராயப்பட்டால் துறைமுகப்பட்டினங்கள் பற்றிய பல அரிய தகவல்கள் வெளிவரலாம்.

இவ்வாறுதான் கடலுக்கடியிலான ஆய்வும் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். இத்துறையில் அண்மைக் காலங்களில் ஆர்வம் காட்டப்பட்டாலும் எதிர்பார்த்த அளவு இத்துறையிற் கூட ஆய்வுகள் விரிவடையவில்லை என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. மேற்கூறாடுகள், மத்திய கிழக்கு நாடுகள், தென்கிழக்காசிய நாடுகள் போன்றவற்றோடு தமிழகம் வரலாற்றின் ஆரம்பகால கட்டத்தில் நெருங்கிய வணிக உறவினை மேற்கொண்டிருந்தது. இத்துறைமுகப் பட்டினங்களில் வெளிநாட்டுக் கப்பல்கள் பல நிறைந்து காணப்பட்டன. இவ்வாறு வந்த கப்பல்களின் பல கடலில் மூழ்கிப் போனதற்கான சந்தர்ப்பமும் அக்காலத்திற் காணப்பட்டது. இவ்வாறு கடலில் மூழ்கிய கப்பல்கள் பற்றிய ஆய்வு மேற்கு நாடுகளில், குறிப்பாக மத்திய தரைப் பிராந்திய நாடுகளில் விரிவாக நடைபெறுகின்றது. இத்தகைய ஆய்வைத் தமிழகப் பிராந்தியத்திலும் விரிவான முறையில் மேற்கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது.

வேறு எந்த இந்திய மாநிலத்தையும் போலன்றித் தமிழகம் மூன்று பக்கங்களிலும் கடலாற் சூழப்பட்டுள்ளது. இதனாற் பல கப்பல்கள் ஏற்றிவந்த பொருட்களுடன் இப்பிராந்தியத்தில் கடலில் மூழ்குவதற் கான வாய்ப்பு இங்கே காணப்பட்டது. எனவே இவ்வாறு ஆய்கின்ற போது பல புதிய தகவல்கள் நமக்குக் கிட்டும். ஆதலால் தென்னிந்திய மாநிலங்களோடு ஒப்பிடுகையில் அகழ்வியற்றுறையில் தமிழகம் பின்னின்றாலும், அகழ்வு செய்யப்பட்ட இடங்களைச் சங்க இலக்கியப் பின்னணியில் நோக்கும்போது ஓரளவு தகவல்களை நாம் பெற முடிகின்றது. விரிவாக அகழ்வு செய்யப்படாமையால் இலக்கியச் சான்றுகளை முழுக்க முழுக்க உறுதிப்படுத்துவனவாகவோ, விரிவுபடுத்துவனவாகவோ இவை அமையவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும், இவ்விடயம் பற்றி அண்மைக் காலங்களில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது (Champaka Lakshmi R. 1975 - 76; 110 - 122; 1996)

2. திருநெல்வேலி மாவட்டம்:

பாண்டிய மன்னரது வாழ்வோடும் வளத்தோடும் இணைந்த துறைமுகமாகவே கொற்கைத் துறைமுகம் விளங்கியது. பாண்டியரது

அரசிருக்கையும் இங்கே காணப்பட்டது எனவும் கூறப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களிற் பாண்டிய மன்னன் 'கொற்கை வேந்து' கொற்கைக் கோமான்' என விளிக்கப்படுவது இது பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்திற் குச் சான்றாகும். புகழ்பூத்த தாழிக்காடான ஆதிச்ச நல்லூர் இதிலிருந்து 15 கிலோ மீற்றரிலும், இன்னொரு துறைமுகமாகிய காயல் இதற்கு அண்மித்தும் காணப்படுவதும் இதன் பழமைக்குச் சிறந்த உரைகல் லாகும். இதனாற் போலும் இத்துறைமுகம் 'புகழ்மலி சிறப்பின் கொற்கை முன்துறை' எனச் சங்க இலக்கியங்களில் புகழப்பட்டுள்ளது.

இதன் பழமையை அறியத் தமிழ்நாடு தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் 1968, 1969 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளில் இவ்விடத்தில் அகழ்வாய்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது மொத்தம் 12 அகழ்வாய்வுக் குழிகள் இங்கே இடப்பட்டன (இராச வேலு சு மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995 : 91 - 96). இரண்டாவது குழியில் 1.62 மீ. ஆழத்தில் முது மக்கட் தாழி ஒன்று கிடைத்தது. இத்தகைய தாழி அடக்க முறை, தமிழகத்தின் மிகத் தொன்மையான அடக்கமுறை என்பதை ஆதிச்ச நல்லூர், காயல் போன்ற இடங்களில் வெளிவந்த தாழிகள் எடுத்துக் காட்டுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மூன்றாவது குழியில் செவ்வக வடிவக் கட்டிடப்பகுதி ஒன்று இனங்காணப்பட்டது. செங்கற் சுவர்ப்பகுதி ஒன்று நான்காவது குழியில் வெளிவந்தது. இதன் செங்கற்கள் 14 x 29 x 7.5 செ.மீ அளவினைக் கொண்டிருந்தன. இக்கட்டிடப் பகுதியின் கீழே கிணற் றின் உறைகள் கிடைத்தன. இக்கட்டிடப் பகுதியின் தெற்கில் கழிவுநீர்க் கால்வாய் ஒன்று 87 செ.மீ. ஆழத்தில் வெளிப்பட்டது. அத்துடன் இக்குழியில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட பாளை ஓடுகளும் கிடைத்தன. இக்குழியின் கீழ் மண்ணடுக்கிலிருந்து எடுக்கப் பட்ட கரித்துண்டின் காலம் கரிமம் (C14) முறைப்படி ஆய்வு செய்ததில் கி.மு.785 என்பது தெளிவாகியுள்ளது. இத்தகைய சான்று இக்காலத்திலேயே கடல் வாணிகத் தொடர்பு இப்பிராந்தியத்தில் சிறந்து விளங்கியதை உறுதி செய்வதாக அமைகிறது எனலாம். ஐந்தாவது குழியில் நான்கு சாடிகள், சில எலும்புத் துண்டுகள், கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், தமிழ் - பிராமி எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட சில்லுகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. மற்றைய குழிகளில் (8 - 12) சங்குகள், சங்கு வளையல்கள், குறியீடுகளுட னான பாளை ஓடுகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன.

கொற்கையில் நிலவிய கலாசாரத்தை அகழ்வாய்வு செய்தோர் மூன்று பண்பாட்டுப் பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். அவையாவன:

முதல் பண்பாடு

கி.மு.8ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம்

கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டு வரை.

இரண்டாவது பண்பாடு	கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம்
	கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு வரை.
மூன்றாவது பண்பாடு	கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம்
	கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டு வரை

நமது ஆய்வில் முதற்பண்பாடே முக்கியம் பெறுகின்றது. இப்பண்பாட்டில் பெருங்கற்கால மக்கள் பயன்படுத்திய கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், முதுமக்கட் தாழிகள், வழவழப்பான கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் போன்றவற்றுடன் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள், குறியீடுகள் பொறித்த மட்பாண்டங்கள் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன் இரும்பாலான கத்திகள், பிற இரும்புப் பொருட்கள், சங்குகள், சங்கு வளையல்கள், முத்துச் சிப்பிகள் ஆகியனவும் வெளிவந்துள்ளன. மட்கலன்களை விரிவாக ஆராயும் போது கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்களில் ஆதிச்ச நல்லூரில் கிடைத்தது போன்று மூக்குடைய கிண்ணங்கள் (Spouted Bowls) காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய கிண்ணங்கள் கைகளாலேயே செய்யப்பட்டன. மூக்குப்பகுதி தனியாகச் செய்யப்பட்டுப் பின்னர் கிண்ணத்தில் இணைக்கப்பட்டதாகவும் காணப்படுகிறது. இதேபோன்ற கிண்ணங்கள் ஆதிச்ச நல்லூரில் மட்டுமன்றிச் சிந்து வெளி நகரங்களாகிய ஹரப்பாவிலும் காணப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது.

அத்துடன் வெண்மை நிறம் தீட்டப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், வெண்மை நிறம் தீட்டப்பட்ட கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், வட இந்திய கலாசாரத்தின் ஊடுருவலை எடுத்துக் காட்டும் விதத்தில் பளபளப்புமிக்க கறுப்பு வண்ண மட்கலன்களின் 6 ஓடுகள், ஆகியனவும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. இத்தகைய வடஇந்தியப் பளபளப்புமிக்க கறுப்பு வண்ண ஓடுகள் அழகன் குளத்திலும் கிடைத்துள்ளன. தமிழ் - பிராமி எழுத்துப் பொறித்துக் காணப்படும் மட்கலன்களாகக் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு, சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியன காணப்படுகின்றன. இவ்வெழுத்துகளின் காலம் கி.மு.2. - கி.பி.1-2 ஆம் நூற்றாண்டுகள் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இவற்றைவிடத் திரிகூலம், நட்சத்திரம், அம்பு, வில், இலை வடிவம், மீன், சூரியன் ஆகிய குறியீடுகள் பொறித்த மட்பாண்டங்களும் கிடைத்துள்ளன.

இவ்வகழ்வாய்வு பலவகையிலும் கொற்கை நகரத்தின் சிறப்பினைப் பற்றி இலக்கியச் சான்றுகள் தரும் செய்திகளை உறுதிப்படுத்துவனவாய் அமைகின்றது எனலாம். இதன் பழமை பற்றிச் சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளை இங்குக் கிடைத்த கரித்துண்டின் கரிம முறைப்படியான ஆய்வு கி.மு.8ஆம் நூற்றாண்டென உறுதி செய்துள்ள

வது. வடநாட்டோடு இத்துறைமுகம் கொண்டிருந்த தொடர்பினை மூங்கே கிடைத்த வழவழப்பான கறுப்பு வண்ணத் தீட்டப்பட்ட மட்பாண்ட ஓடுகளும், உரோமானிய, தமிழகத் தொடர்புகளை மூங்குக் கிடைத்த உரோம ரௌலற்றர் மட்பாண்டங்கள், உள்ளூரில் செய்யப்பட்ட உரோம மட்பாண்டங்கள் ஆகியனவும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. முத்துக் குளிப்பில் இத்துறைமுகம் அன்று புகழ் பெற்றிருந்தது. முத்துக் குளிப்பில் பரதவர் மட்டுமன்றிப் பாண்டியரின் கிறைக் கைதிகளும் ஈடுபட்டிருந்ததைக் கிரேக்க அறிஞரும் கூறியுள்ளனர். அத்துடன் இத்தொழில் பாண்டியரின் ஏகபோக உரிமையாகவும் காணப்பட்டது. இதனை உறுதி செய்வதாக இங்கே அகழ்வாய்வின் போது கிடைத்த முத்துச் சிப்பிகளின் பாகங்கள் அமைகின்றன என்றால் மிகையாகாது. இத்தொழில் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களான அகநானூறு (27), மதுரைக் காஞ்சி (134, 138) நற்றிணை (25) ஆகியனவற்றில் குறிப்புகள் உள அர்த்தசாஸ்திரத்தில் பாண்டி நாட்டின் முத்துகள் விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

3. இராமநாதபுர மாவட்டம்

பாண்டி நாட்டுத் துறைமுகங்களில் அழகன்குளமும் ஒன்றாகும் என்பதை 1986-87, 1990-91, 1993-94, 1995-96, 1997ஆம் ஆண்டுகளில் இவ்விடத்தில் தமிழ்நாடு தொல் பொருள் ஆய்வுத் துறையினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன (இராசவேலு, சு. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995: 109 - 115; அப்துல் மஜீத் அ.1995 : 18-22). இவ்விடம் இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் உள்ளது. பண்டைக் காலத்தில் கடலின் அருகில் இருந்த இத்துறைமுகம் இன்று சற்று உள்ளநோக்கியே காணப்படுகிறது. இவ்வூரின் மேற்கிலுள்ள கோட்டை மேடு என்ற இடத்தில் 1982இல் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் முதலில் கள ஆய்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். இச்சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வைகை ஆற்றின் வடகரைப் பகுதியில் அகழ்வுகளை ஆரம்பித்தனர். அழகன்குளம் சங்க இலக்கியங்களில் எவ்வாறு இடம் பெற்றுள்ளது என்பது குறித்து அறிஞர் மத்தியிலே கருத்து வேறுபாடுகள் உள. ஒரு சாரார் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் சாலியூர் அல்லது நெல்லினூரே இஃதெனக் கூற, இன்னும் சிலர் மருங்கூர்ப்பட்டினமே இஃது என வாதாடுகின்றனர். நெல்லினூரே, நெல்லியூராக மருவியிருக்கலாம். மதுரைக் காஞ்சியில் இது பற்றி விரிவான வர்ணனை உண்டு. பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வணிகப் பொருட்கள் இங்கு வந்திறங்கியதை இது குறிப்பிடுகிறது. சம்பகலட்சுமி அகநானூற்றில் (18 - 20, 220) வரும் மருங்கூர்ப்பட்டினமாக இஃது இருக்கலாம்

எனக் கூறியுள்ளார். இது காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்று இரு பகுதிகளாகப் பிரிந்திருந்தது. இவை முறையே ஊனூர் அல்லது நெல்லின் ஊனூர், மருங்கூர் ஆகும். உள்ளூரில் நெல் விளைச்சல் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் பட்டினப்பாக் கத்தை இது ஒத்திருக்க, மருங்கூர், இதன் மருவூர்ப்பாக்கத்தை ஒத்திருந்தது என்பதும் இவரது கருத்தாகும் (Champakalakshmi R.1996: 133 - 134)

இவ்விடத்தில் அகழ்வை மேற்கொண்டோர் இங்கு நிலவிய பண்பாட்டை மூன்று காலப்பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். முதலாவது பிரிவின் காலம் கி.மு.400 - 100ஆம் ஆண்டாகும். இப்பிரிவில் கறுப்பு - சிவப்பு நிறமட்கல ஓடுகள், வழவழப்பான கறுப்பு வண்ணம் தீட்டப்பட்ட வடநாட்டு மட்கல ஓடுகள், ரௌலற்றர் மட்பாண்ட ஓடுகள், சாம்பல் நிற மட்கல ஓடுகள், சொரசொரப்பான மட்கல ஓடுகள், தமிழ் - பிராமி எழுத்துப் பொறித்த மட்கல ஓடுகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. வடநாட்டு மட்கலங்களாகிய வழவழப்பான கறுப்பு வண்ண மட்கலன்களைவிட, உரோமானியரது முத்திரையிடப்பட்ட அரிக்க மேட்டில் கிடைத்த மட்கல வகையை ஒத்த மட்கலன்களும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. அத்துடன் உரோம ஆம்போராச் சாடிகள், ஆபிரிக்க நாட்டின் வழவழப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், ஆகியன அழகன் குளம் வெளிநாடுகளுடன் கொண்டிருந்த வணிகத் தொடர் பினை உறுதி செய்கின்றன. பெருமளவில் கிடைக்கும் மேற்கூறிய ஆபிரிக்க மட்கலன்களின் பிறப்பிடம் துனிசியா எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இங்குக் கிடைத்த மட்கல ஓடுகளில் உள்ள மற்றுமொரு சிறப்பு யாதெனில் இவற்றில் காணப்படும் மீன், புறா, மயில், குதிரைவீரன் உருவங்களாகும். அத்துடன் இங்குள்ள ரௌலற்றர் மட்கல ஓடு ஒன்றில் கப்பல் உருவம் பொறிக்கப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. உரோம மதுச்சாடிகள், மட்கலன்கள், அரிக்க மேடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்று இங்கும் உரோமானியர் குடியிருப்புகள் காணப்பட்டிருக்கலாம் என ஊகிக்க வைக்கின்றன. அத்துடன் இங்கே கிடைத்த சுடு மண்ணில் அமைந்த ஓர் உருவமும் இதற்குச் சான்றாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு குழந்தையை ஒரு பெண் இடுப்பில் தூக்கி வைத்திருப்பது போன்று சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள இவ்வுருவம் கிரேக்க - உரோம கலைப்பாணியில் அமைந்திருக்கலாம் எனவும் கருதப்படுகிறது.

இப்பண்பாட்டுக் காலத்தில் மக்கள் மண் வீடுகளில் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் உள. மரக்கிளை கொண்டும், தடுப்புச் சுவர்களைக் கொண்டும் அமைக்கப்பட்ட இவ்வீடுகளின் கூரை ஓடுகளும் கிடைத்

துள. அத்துடன் இவ்வீடுகள் நெருப்பினால் அழிக்கப்பட்டதற்கான சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன. அகழ்வாய்வுக் குழிகளின் மண்ணுக்குகளில் கீறல் இடப்பட்ட பாளை ஓடுகள், உலோகத்தினாலான செப்புக்காக (இனங் காணப்படவில்லை), சதுர வடிவிலுள்ள செப்புக் காசு (பாண்டியரது) ஆகியனவற்றுடன் வழவழப்பான மணிகள், சிவப்பு நீல நிறக் கண்ணாடி மணிகள், பவழ மணிகள், சங்கு வளையல்கள், வளையல்கள் செய்வதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட அறுத்த சங்குகள், இரும்புக் கனிமங்கள், இரும்பினாலான ஆணிகள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன.

இரண்டாவது பண்பாட்டின் காலம் கி.பி. 100 - கி.பி 500 வரையிலுள்ள காலப் பகுதியாகும். கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கல ஓடுகள், உரோமானிய மதுச்சாடிகள் (ஆம்போராக்கள்), ரௌலற்றர் மட்பாண்ட ஓடுகள், சாம்பல் நிற மட்பாண்ட ஓடுகள், சொரசொரப்பான சிவப்பு நிற மட்கல ஓடுகள், தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் பொறித்த மட்கல ஓடுகள் ஆகியனவும் உள. மட்கல ஓடுகளில் சூலம், முக்கோணம், மீன் போன்ற கீறல் குறியீடுகளும் உள. இப்பண்பாட்டுப்படையில் உரோமானிய மன்னர்களாகிய வாலண்டையின் (கி.பி.383 - 395), அர்கேடியஸ் (கி.பி.395 - 408), தியோடோசியஸ் (கி.பி.383 - 393) ஆகிய மன்னர்களின் செப்புக்காசுகளும் உள. இக்காலத்தில் சுட்ட செங்கற்களைக் கொண்டு வீடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவ்வீடுகளின் தரைகள் செங்கற்களாலும் பாவப்பட்டிருந்தன. சுவர்கள் ஒற்றை வரிசையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஓர் அறையின் மூன்று பக்கச்சுவர்களும் அகழ்வாய்வின் போது வெளிவந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. மூன்றாவது பண்பாட்டின் காலம் கி.பி 500-ஆம் ஆண்டுக்கு பிற்பட்டதால் அது பற்றி இங்கு ஆராய்தல் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அழகன்குள அகழ்வாய்வு பலவகையில் முக்கியம் பெறுகின்றது. சங்க நூல்களில் குறிக்கப்படும் நெல்லியூரோ அல்லது நெல்லினூரோ அன்றி மருங்கூர்ப்பட்டினமோ இஃதா கலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் விதத்தில் இங்குக் கிடைத்த தொல்பொருட்கள் அமைந்துள்ளன. வடநாட்டு மட்கலன்களும், இங்கே கிடைத்த வெள்ளி முத்திரை நாணயமும், பாண்டிய நாணயமும், மட்டுமன்றி, மட்கல ஓடுகளும் கி.மு.400ஆம் ஆண்டளவில் இங்கே நாகரிக வளர்ச்சி காணப்பட்டதை எடுத்துக் கூறுவனவாய் அமைந்துள்ளன. இரண்டாவதாக, இங்குக் கிடைத்த ஓடத்தின் உருவம் பொறித்த ரௌலற்றர் மட்பாண்ட ஓடு, சிவப்பு வண்ணப் பாளை ஓடு ஆகியன இவ்விடத்தின் நாகரிக வளர்ச்சியில் கடல் வாணிகம் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தைக் கோட்டுக் காட்டுகின்றன. இவ்வெளிநாட்டுத் தொடர்பையே

உரோம, ஆபிரிக்க நாடுகளின் மட்பாண்டங்கள், ஈழத்துப் பிராமி எழுத்துப் பொறித்த இரு மட்பாண்ட ஓடுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. அழகன் குளம் ஈழத்து வரலாற்றில் மிகக்காத்திரமான பங்கு வகித்துள்ள மாந்தைத் துறைமுகத்திற்கு நேரெதிரே காணப்படுவதானது இவ்விடத்தில் எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகள் தமிழக - ஈழ உறவுகள் பற்றிப் பல புதிய செய்திகளைத் தருவதற்குக் கட்டியம் கூறி நிற்பது போல் காணப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் வெளிநாட்டார் தங்கி வாணிக நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதையும் மேற்கூறிய சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன. இங்குக் கிடைத்த மட்கல ஓடுகளுக்கூரிய சிறப்புயாதெனில் பல்வகை உருவங்கள் இவற்றில் சிலவற்றில் காணப்படுவதாகும். குறிப்பாக ஒரு மட்கல ஓட்டில் அச்சில் பதிக்கப் பெறுவதற்காக ஒரு காளையருவம் குடையப் பெற்றுக் காணப்படுகிறது. மட்கல ஓடுகளிலுள்ள பிதிஉரய, ஸிரித, சமுதக, திஸம(ன்), ஸம போன்ற வாசகங்களும், இலை, சூலம், முக்கோணம், மீன் போன்ற குறியீடுகளும், உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு நாணயங்களும் இவ்விடம் பெற்றிருந்த பல்வகைச் சிறப்புகளுக்குத் திறவுகோல்களாக அமைகின்றன எனலாம்.

4. தஞ்சாவூர் மாவட்டம்

வல்லத்தில் 1984ஆம் ஆண்டில் தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் துறையினர் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். (இராச வேலு சு மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995: 143 - 147). இவ்வகழ்வின்போது வல்லம் 1, வல்லம் 2, வல்லம் 3 என்ற அகழ்வாய்வுக் குழிகள் இடப்பட்டு இவற்றில் கிடைத்த தொல்பொருட்கள் மூன்று பண்பாட்டுப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

அவையாவன:

1. முதல் பண்பாடு கி.மு.3 - கி.பி.4 அல்லது 5ஆம் நூற்றாண்டு வரை. இது இரண்டு உட்பிரிவுகளைஉடையது.
2. இரண்டாவது பண்பாடு கி.பி.5 - கி.பி.15 வரை
3. மூன்றாவது பண்பாடு கி.பி.16 - கி.பி.19 வரை

அகழ்வாய்வுக் குழி ஒன்றில் இரண்டு குச்சி நடுகுழிகள், சில எலும்புத் துண்டுகள், கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட மட்கலன்கள் கிடைத்தன. இம்மட்கலன்களில் கீறல் குறியீடுகளும் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளும் உள். செவ்வக வடிவுள்ள கூரை ஓடுகள் 22 x 12 x 6 செ.மீ. அளவுள்ள செங்கற்கள் ஆகியன இங்குக் கிடைத்த பிற பொருட்களாகும். இதே போன்ற

பண்பாட்டு எச்சங்களே இரண்டாவது அகழ்வாய்வுக் குழியிலும் காணப்பட்டன. இதில் ஒரு கட்டிடப்பகுதியின் எச்சங்கள் வெளிவந்தன. கிழக்கு - மேற்காகச் சென்ற மண்கவர் ஒன்றின் தரைப்பகுதியும் அகழ்வாய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இச்சுவர் 1.50 மீ. உயரமுடையது. சுவரின் மேல் பலமுறை சுண்ணாம்பு பூசப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது அகழ்வுக் குழியில் கிடைத்த சான்றுகள் இரண்டாவது பண்பாட்டுக் காலத்திற்குரியன.

இவ்வகழ்வின் போது கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், வழ வழப்பான சிவப்பு மட்கலன்கள், சிவப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட சிவப்பு மட்கலன்கள் ஆகியன கிடைத்தன. மட்கல வகைகளாகக் கிண்ணங்கள், முடியுடன் கூடிய கிண்ணங்கள், வட்டில்கள், சாடிகள், குவளைகள், முடிகள் போன்றன காணப்படுகின்றன. மட்கல ஓடுகளில் பல கீறல் குறியீடுகள் உள். இவை முதற் பண்பாட்டுக் காலத்தின் முதற் கால கட்டத்திற்கான காணப்படுகின்றன. பாளை ஓடுகளின் மேற்புறத்தில் பாளைகளைச் சுட்டிபிறகு இக்குறியீடுகள் வரையப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான பாளை ஓடுகளில் ஒரு குறியீடு மட்டுமே உளது. சிலவற்றில் இரண்டு குறியீடுகளும் உள். பெருமளவுக்குச் சிவப்பு நிற மட்கலன்களிலும் சிறிதளவு கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்களிலும் மட்டுமே இக்குறியீடுகள் உள். இவற்றுள் மூன்று செங்குத்துக்கோடுகள், செங்குத்து அலைவரிக்கோடுகள், திரிகூலம், சூரியன், ஆங்கில 'வி' எழுத்து வடிவம், தலைகீழான 'வி' எழுத்து வடிவம், 'ம' எழுத்து வடிவம், வில், அம்பு போன்றவை குறிப்பிடத் தக்கன. முதலாவது பண்பாட்டின் இரண்டாவது கட்டத்தில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் பொறித்த பாளை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இரும்பு, எலும்பு ஆகியவற்றினாலான பொருட்கள், சுடுமணிகள் ஆகியனவும் இங்கே கிடைத்த பிறபொருட்களாகும்.

5. நாகப்பட்டினம் மாவட்டம்

சோழர்களது தலைநகர்களில் ஒன்றாகிய புகார் எனப்படும் காவிரிபூம்பட்டினம் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு வரை முக்கிய துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கியது. இது பற்றிய விவரமான தகவல்கள் பல சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன. கிரேக்க அறிஞர்களின் நூல்களிலும் இந்நகரம் பற்றிய குறிப்புகள் உள். 1910ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியின் போது உறைகிணறுகள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பின்னர் இந்திய தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் 1962-67, 1970-71, 1972-73ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதிகளில் இங்கே ஆய்வை மேற்கொண்டிருந்தனர் (இராசவேலு. சு மற்றும்

திருமூர்த்தி கோ. 1995 : 76-83). இவர்கள் மேற்கொண்ட கள ஆய்வின்போது கடற்கரைப் பகுதியில் தொன்மையான மட்கல ஓடுகள், கிணற்றின் உறைகள், செங்கற்பகுதிகள், அரியகல் மணிகள் பரவலாகக் கிடைத்தன. வானகிரி, நெய்த வாசல், மணிக்கிராமம், மேலையூர், கீழையூர் போன்ற இடங்களிலும் தொல்லியல் எச்சங்கள் காணப்பட்டன. ஒருபுறம் புலிச்சின்னமும் மறுபுறம் யானையும் பொறிக்கப்பட்ட சதுர வடிவினதான செப்பு நாணயம் ஒன்றும் கிடைத்தது. அத்துடன் 102 கல் மணிகளும் கள ஆய்வின்போது கிடைத்தன. வெள்ளையன் இருப்பில் யவனர்களின் நாணயங்கள், ரௌலற்றர் மட்கல ஓடுகள், சுடுமண் பொம்மைகள் ஆகியன வெளிவந்தன. 1993இல் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரின் ஆய்வின்போது ஒரு சுவர்ப்பகுதியும் இனங்காணப்பட்டுள்ளது. இங்கு நடந்த கள ஆய்வுகள் கிட்டத்தட்ட நாற்பது இடங்களில் தொல்லியல் சின்னங்கள் உள என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளதோடு கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டுவரை இப்பகுதி சிறப்புடன் விளங்கியதையும் உறுதி செய்துள்ளன.

கீழையூரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின்போது செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட மேடை ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. செவ்வக வடிவிலமைந்த இம்மேடை 18.28 மீ நீளமும் 7.62 மீ அகலமும் கொண்டுள்ளது. இம்மேடையின் செங்கற்களின் அளவு 24 x 16 செ.மீ. ஆகும். இத்தகைய அளவுள்ள செங்கற்கள் ஆந்திராவிலுள்ள புகழ் பெற்ற பௌத்த மத வழிபாட்டிடமாகிய நாகர்ஜூனா கொண்டா வில் கிடைத்ததும் குறிப்பிடத் தக்கது. இம்மேடையின் ஒரு மூலையில் மட்கிய இரண்டு மரத்தூண்கள் காணப்பட்டன. இது படகுகள் வந்து நங்கூரம் இட்டுப் பொருட்களை ஏற்றவும் இறக்கவும் பயன்படுத்தப் பட்ட படகுத் துறையாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. கயிற்றின் மூலம் இப்படகுகளை நிலைநிறுத்துவதற்கு இம்மரத்தூண்கள் பயன்பட்டிருக்கலாம். இம்மேடை கடலிலிருந்து சற்றுத் தொலைவிலுள்ள நிலப்பகுதியிற்றான் காணப்பட்டது எனக் கருதப்படுகிறது. கடலிலிருந்து ஒரு சிறிய கால்வாய் மூலம் இத்துறை கடலுடன் இணைக்கப்பட சிறிய படகுகள் கால்வாய் வழியாகச் சென்று நகரின் பொருட்களை ஏற்றிச் செல்ல, இத்துறை பயன்பட்டிருக்கலாம். கரிமம் (C14) காலக் கணிப்பின்படி இங்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மரத்தூணின் காலம் கி.மு. 315 எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

வானகிரிப்பகுதியில் மேற்கொண்ட அகழ்வின்போது அரைவட்டவடிவமான செங்கற் கட்டிடப் பகுதி ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இஃது ஒரு பொய்கையாக இருக்கலாம். இதன் உட்புற அகலம்

8 மீற்றராகும். இதற்கான நீர் காவிரி ஆற்றிலிருந்து வாய்க்கால் வழியாகக் கொண்டு வரப்பட்டது. 83 செ.மீ. அகலமும் 2 மீற்றர் உயரமும் உள்ள இக்கால்வாய் நிலத்துக்கடியில் சுரங்கக் கால்வாய் போன்று செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இக்கட்டிடம் சிதைந்த நிலையிற் காணப்பட்டதால் இதன் தாற்பரியத்தை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இக்கால்வாய் கி.பி.1ஆம், 2ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும், இது சங்ககாலச் சோழரின் நீர்ப்பாசன முறைக்குச் சிறந்த உரைகல்லாக அமைகிறது எனலாம்.

இவற்றோடு மேலும் பல தகவல்கள் பல்லவனேஸ்வரம் அகழ்வின் போதும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் 8 அடிச்சதுரமான 5 அறைகளைக் கொண்ட பௌத்த விகாரை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை ஒட்டியவாறு ஒரு மண்டபத்தின் பகுதியும் காணப்பட்டது. சுட்ட செங்கற்களால் களி மண்ணும் சண்ணாம்பும் கலந்து கட்டப்பட்ட இவ்விகாரையின் கடைக்காற் பகுதியின் செங்கல் 36.25 x 18.75 x 7.5 செ.மீ. அளவினையும், சுவருக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட செங்கல் 23.75 x 12.5 x 5 செ.மீ. அளவினையும் உடையது. இவ்விகாரையின் சுவர்களில் அலங்கரிக்கப்பட்ட சதை உருவங்களும் வண்ண ஓவியங்களும் காணப்பட்டன. இவ்விகாரையின் ஓர் அறையில் சிறிய வடிவிலான அழகிய புத்தரின் செப்புப் படிமம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. தியான முத்திரையில் கைகளை மடக்கியவாறு அமர்ந்த நிலையில் உள்ள புத்தரின் உயரம் 5.5 செ.மீ ஆகும். திண்மமான இப்புத்தர் படிமம் நாகப்பட்டினத்தில் கிடைத்த புத்த படிமத்தைப் போன்று அழகுடையது. அத்துடன் ஆந்திர நாட்டுக் கல் வகையான பளிங்குக் கல்லிலே பொறிக்கப்பட்ட புத்த பாதமும் இங்கே கிடைத்துள்ளது. இது 3.5 அடி நீளமும் 2.5 அடி அகலமும் கொண்டது. இரண்டு பாதங்களிலும் சுவஸ்திகா, பூர்ணகலசம், ஸ்ரீவற்சம், போன்ற மங்கலச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. சுடுமண், களிமண் ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட உருவங்கள், கல்மணிகள், சங்கு வளையல்கள், வெண்கல உருவங்கள், சோழர்கால நாணயங்கள் ஆகியவை இங்குக் கிடைத்த பிறதொல் பொருட்களாகும். இச்சான்றுகள் மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்கள் இவ்விடத்தில் பௌத்தம் பெற்ற செல்வாக்குப் பற்றிக் குறிப்பிடும் தகவல்களை நிரூபிப்பனவாய் உள்ளன.

இவற்றைவிட, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஏனைய இடங்களாக நெய்தவாசல், வானகிரி, வெள்ளையன் இருப்பு, சாயாவனம், மணிக்கிராமம் ஆகியன காணப்படுகின்றன. மணிக்கிராமத்தில் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், ரௌலற்றர் மட்கலன்கள், சுடுமண் பாணைகள், சதுர நாணயங்கள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன.

இவையாவும் கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் ஆரம்ப காலத்திற்குரியவை. இம்மணிக்கிராமம் என்ற பெயர் பிற்காலத்தில் ஒரு வணிகக் குழுவைக் குறிக்கும் பதமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதை நோக்கும் போது இப்பகுதியில் இக்காலத்தில் வணிகரின் குடியிருப்புகள் காணப்பட்டதையும், அதன் தொடர்ச்சியாக மணிக் கிராமம் என்ற குழுவினர் இப்பகுதியில் வாழ்ந்ததையும் ஒரு சமயம் எடுத்துக் காட்டுவதாக அமையலாம். வெள்ளையன் இருப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின்போது கி.பி.9, 10ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்த கட்டிடப்பகுதி காணப்பட்டது.

கடலில் மூழ்கிவிட்ட காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் பகுதிகளை அறியத் தமிழ்நாடு தொல்லியல் ஆய்வுத் துறையினர் கோவாவிலுள்ள கடலாய்வு மையத்துடன் இணைந்து ஆய்வை மேற்கொண்டபோது பெருங்கற்காலத்தைச் சார்ந்த கல்வட்டங்கள் பல வானகிரிப் பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மேலும் தொடர்ந்து மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் மூலமாகக் கடலுக்கடியில் 30மீ விட்டத்தைக் கொண்ட ஒரு நுழைவாயிற் கட்டிடம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இது காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்கரையிலிருந்து வட கிழக்காக 5 செ.மீ. தொலைவில் 76 அடி ஆழத்தில் காணப்பட்டது. அரைவட்ட வடிவமான இக்கட்டிடப் பகுதி ஒரு நுழைவாயிலாக இருக்கலாம். இந்நுழைவாயிலின் உள்நீளம் 25. மீ ஆகும். இதன் வலப்பக்கச் சுவர் 5. மீ அகலமுடையது. இடது பக்கச் சுவர் 4. மீ அளவுடையது. இக்கட்டிடம் சரளைக்கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டிடத்தின் அருகில் மேலும் இரண்டு கட்டிடப் பகுதிகள் உள. இதைத் தவிர இப்பகுதியில் கட்டிடத்தின் சிதைவுகளும், மிகவும் பிற்காலத்தைச் சார்ந்த (கி.பி.1792) ஈயப்பாளையங்களும் கிடைத்துள்ளன. இதனால் இலக்கியங்களும் வெளிநாட்டவர் குறிப்புகளும் புகழ்ந்துரைக்கும் காவிரிப் பூம்பட்டினம் முக்கிய வணிக நகரமாகவும், துறைமுகப் பட்டினமாகவும், சமயங்கள் பல தழைத்தோங்கிய நகரமாகவும் குறிப்பாகப் பெளத்த சமயம் சிறப்புற்று விளங்கிய நகரமாகவும் விளங்கியதை அகழ்வாய்வுகள் உறுதி செய்கின்றன (இராசவேலு சு. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ.1995:83).

6. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம்

கரூர் சங்ககாலச் சேரரின் தலைநகராக விளங்கியது. இது காவிரி ஆற்றின் கிளை நதியாகிய அமராவதி ஆற்றுப்படுக்கையில் உள்ளது. அமராவதி ஆற்றங்கரையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மாக்கோதை நாணயங்கள், உரோம நாணயங்கள், தமிழ்-பிராமி வாசகம் பொறித்த தங்க-வெள்ளி மோதிரங்கள், முத்திரைகள் ஆகியன கரூர் ஒரு கேந்திர

முக்கியத்தவம் வாய்ந்த நகராகத் திகழ்ந்ததை உறுதி செய்கின்றன. சேர மன்னரின் பரம்பரையைக் கூறும் புகளூர்க் கல்வெட்டும் இதற்கு அண்மித்துக் காணப்படுவதோடு சேரமன்னர்களின் மாக்கோதை, கொல்லிப்புறை, கொல்லிரும் புறைய நாணயங்களும் இப்பகுதியில் கிடைத்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. புகளூர்க் கல்வெட்டில் கரூர் பொன்வணிகள், வணிக குழுவாகிய 'நிகமம்' ஆகிய குறிப்புகள் காணப்படுவதும் வணிகத்துறையில் இது பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்திற்குச் சிறந்த சான்றுகளாக அமைகின்றன.

தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் இவ்விடத்தில் 1973-1979 ஆகிய ஆண்டுகளுக்கிடையிட்ட மூன்று பருவங்களில் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர் (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 120-124). இங்கு ஆறு அகழ்வாய்வுக் குழிகள் தோண்டப்பட்டன. இவற்றுள் கரூர் 1, கரூர் 2 ஆகியன ஜெயப்பிரகாஷ் மேல்நிலைப்பள்ளி விளையாட்டிடத்தில் அமைக்கப்பட்டன. கரூர் -1 என இலக்கமிடப்பட்ட குழியில் 2.63.மீ. ஆழத்தில் செங்கல்வால் ஆன மேடைப்பகுதி ஒன்று வெளிப்பட்டது. இம்மேடை இரண்டு வரிசைகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இவற்றில் கிடைத்த செங்கல்லின் அளவு 47 x 32 x 9 செ.மீ. ஆகும். இம்மேடையின் அருகில் செங்குத்தான சுவர் ஒன்றும் இனங்காணப்பட்டது. இது ஆறு வரிசையில் செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கரூர் 2 என இலக்கமிடப்பட்ட குழியில் மேற்கூறப்பட்ட கட்டிடப்பகுதியின் அருகில் 2.45மீ. நீளத்தில் செங்கற்களால் ஆன கால்வாய் காணப்பட்டது.

மற்றைய குழிகளில் உரோமானிய ரௌலர், அரிற்றையின் மட்கல ஓடுகள், மதுச்சாடிகள், உரோமானிய மன்னனாகிய அகஸ்ரன் சீசரின் நாணயம், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலங்கள், சிவப்பு நிற மட்கலங்கள் காவிக் கலவை பூசப்பட்ட மட்கலங்கள், பல அளவின வாகிய செங்கற்கள், சங்கு வளையல்கள், சுடுமண் மணிகள், புகை பிடிக்கும் குழல்கள், பகடைக் காய்கள், சுடுமண் பொம்மைகள், அரிய கல்மணிகள், எலும்பினாலான அம்பு முனைகள், தந்தத்தினாலான பொருட்கள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன.

இங்கு நிலவிய பண்பாட்டை அகழ்வாய்வாளர் நான்கு காலப்பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். நான்காவது பிரிவு கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாக விளங்குகிறது. ஏனைய மூன்றுகாலப் பிரிவுகளான, முதலாம், இரண்டாம்,

மூன்றாம் பிரிவுகள் முறையே கி.மு. 2 - கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு, கி.பி. 1 - கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு, கி.பி.3 - கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டு ஆகிய காலப்பகுதிகளுக்குரியவையாகும். முதலாம் காலத்தில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு, வழவழப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியனவும், இரண்டாவது காலத்தில் உரோமானிய மட்கலன்கள், காவிக்கலவை பூசப்பட்ட மட்கலன்கள், பாய்வரிக் கோடுகள் கொண்ட மட்கலன்கள் ஆகியனவும் புழக்கத்தில் இருந்தன எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வகழ்வின் போது கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ்-பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட மட்கலன்களும் கிடைத்துள்ளன. இவை கறுப்பு-சிவப்பு நிற ஓடுகளில் எழுதப்பட்டிருந்தன. அவை ப அ ர ஈ ர, த ஈ ட, கு டு கா, மா அ ர ஈ ர, போன்ற வாசகங்கள் இவற்றில் சிலவாகும். குறியீடுகளில் நட்சத்திரம், திரிகுலம், முக்கோணம் ஆகிய வடிவங்கள் உள்.

காவிரியாற்றின் தென்கரையிலமைந்த சிற்றூரே திருக்காம்புலியூராகும். திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்திலுள்ள இவ்விடத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் 1962-63ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். (Mahalingam.T.V. 1970a). இவ்வூர் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களிலோ அல்லது பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலோ தகவல்கள் இல்லை. சிலர் சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கும் 'சீத்தலைவாய்' என்ற இடமே இஃதா கலாம் எனவும் கருதுகின்றனர். மணிமேகலை பாடிய சீத்தலைச் சாத்தனார் சீத்தலைவாயைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும், மேலாய்வின் போது கிடைத்த தடங்களைக் கொண்டே இவ்விடத்தில் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. மொத்தமாக எட்டு அகழ்வாய்வுக் குழிகள் இடப்பட்டன. இவ்வகழ்வின் மூலம் இப்பகுதியில் கி.மு.500 - கி.பி.1500 ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதிவரை இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பற்றி அறியமுடிந்தது. அத்துடன் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு மூன்று பண்பாட்டுக்காலப் பிரிவுகள் இனங்காணப்பட்டன. முதலாவது காலப்பிரிவு கி.மு.500 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கி.பி. 3ஆம் 4ஆம் நூற்றாண்டாகவும், இரண்டாவது காலப்பிரிவு கி.பி. 3ஆம் 4ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.பி. 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டாகவும், மூன்றாவது காலப் பிரிவு 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.பி. 14ஆம் 15ஆம் நூற்றாண்டாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. நமது ஆய்வுக்காலப் பகுதியாக முதலிரண்டு பண்பாட்டுக் காலப்பிரிவுகளே அமைவதால் அவை பற்றி நோக்குவோம்.

முதற்பண்பாட்டுக் காலத்தில் பெருங்கற்காலம், வரலாற்றுக்காலம் ஆகிய காலப் பகுதிகளுக்குரிய மக்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். இக்காலத்தில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், வெள்ளை நிறம் தீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் ஆகியன புழக்கத்திலிருந்தன. சில மட்கலக் குறியீடுகளும் காணப்பட்டன. சங்கு, இரும்பினாலான பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன. இரண்டாவது பண்பாட்டுக் காலத்தில் சிவப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட மட்கலன்கள், சொரசொரப்பான கறுப்பு, சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், பழுப்பு நிறமட்கலன்கள், சுடுமண்ணாலான பொருட்கள், செம்பு, இரும்பு ஆகியவற்றினாலான பொருட்கள் மற்றும் சுடப்படாத செங்கட்டிகளாலான கட்டிடப் பகுதியின் எச்சங்களும் கிடைத்துள்ளன. (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:140)

இக்காலப் பகுதிக்குரிய சிறப்பான அமிசமாக அமைவது தானியங்களைச் சேகரித்து வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட தானியக் களஞ்சியமாகும். இரண்டு சதுரமான அறைகளையும் ஒரு தாழ்வாரத்தையும் கொண்டுள்ள அறைகளில் தானியங்களைச் சேமித்து வைப்பதற்காக முழுமையான வழி எதுவும் இல்லாமல் சுவர்களால் இது மூடப்பட்டிருந்தது. இக்களஞ்சியத்தின் கடைசிப் பகுதி சரளைக்கற்களால் களிமண் பூச்சுடனும் கட்டப்பட்டிருந்தது. நெல்லைச் சேமித்து வைப்பதற்கே இது பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் நெல்லின் எச்சங்களும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. அத்துடன் மக்களின் வசிப்பிடங்கள் பற்றிய தகவல்களும் உள். இடிந்த சுடுமண்ணாலான சுவரின் பாகங்கள், களிமண் சுவரின் பாகங்கள், கூரைகளைத் தாங்குவதற்கு அமைக்கப்பட்ட மூங்கிற்கால்களில் குழிகள் ஆகியனவும் இங்கே காணப்பட்டன.

இவ்வகழ்வில் கிடைத்த ஏனைய தொல்பொருட்களாகக் கல்மணிகள், சங்கு வளையல்கள், இரும்பு, செம்பு ஆகியவற்றினால் ஆக்கப்பட்ட பொருட்கள் ஆகியன அமைகின்றன. கல்மணிகள் கார்னீலியன், அகேற், ஜஸ்பர், அமெதிஸ்தர் போன்ற கல்லின வகையால் ஆக்கப்பட்டன. சங்கு வளையல்கள், சங்கு மணிகள் ஆகியனவை சிறப்பான முறையில் தயாரிக்கப்பட்டு இவற்றின் அவங்கார வேலைப்பாடுகள் கூர்மையான ஆயுதங்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்டிருந்தன. கண்ணாடி வளையல்களும் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. செப்பு மோதிரங்கள், செப்பு வளையல்கள் ஆகியனவற்றுடன் இரும்பினாலான சுத்திகள், கிரிசுகள், அம்புக் கூர்முனைகள், உளிகள், அரிவாள்கள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. சுடுமண்

பாவைகளும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் தெய்வ, மனித உருவங்கள், மிருகங்கள், காதணிகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள் ஆகியன அடங்கும். சுடுமண்ணிலமைந்த தெய்வங்களாகப் பாலகிருஷ்ணர், விருட்ச தேவதைகள், விஷ்ணு, நிலமகள், விங்கத்தைச் சுற்றியுள்ள நாகம் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. மனித உருவங்களில் ஆண், பெண் உருவங்களின் தலைகள் கிடைத்துள்ளன. நெல்விளை வித்தலோடு, நூல் நூற்றலும் இக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்தது. சுடுமண் பாவைகளின் ஆடை அலங்காரங்கள் புடவை உற்பத்தி பற்றி இவர்களுக்கிருந்த பரிட்சியத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அத்துடன் இத்துறையில் இவர்கள் பெற்றிருந்த அறிவை உறுதிப்படுத்துவன வாய்ப்பு பட்டு நூலின் எச்சமும், சிறு வட்டவடிவமான நடுவிற்துவாரமுடைய நூற்கதிர்களும் காணப்படுகின்றன.

அழகரையும் திருக்காம்புலியூர் போன்று காவிரி ஆற்றின் கரையில் அமைந்துள்ள ஊராகும். இவ்விடம் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களிற் குறிப்புகள் காணப்படாவிட்டாலும் கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் இவ்விடம் கல்வெட்டுகளிற் குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருக்காம்புலியூர் போன்றே இப்பகுதியிலும் பெருங்கற்கால மக்களின் குடியிருப்புகள், ஈமச்சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. இங்குக் கிடைத்த சின்னங்களைக் கொண்டு அகழ்வாய்வாளர் இங்கு நிலவிய பண்பாட்டை மூன்று காலப்பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். முதற்பண்பாட்டுக் காலம் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும், இரண்டாவது பண்பாட்டுக்காலம் கி.பி. 3-4ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 9-10ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும், மூன்றாவது பண்பாட்டுக்காலம் கி.பி. 9-10 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 14-15ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் நிலவின. முதல் பண்பாட்டுக் காலத்தைச் சார்ந்த மக்கள் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், வெள்ளை நிறம் தீட்டப் பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியவற்றையும் பயன்படுத்த, இரண்டாவது பண்பாட்டுக்கால மக்கள் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், மெருகூட்டப்பட்ட சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியவற்றையும் பயன்படுத்தினர்.

இங்கே கிடைத்த மட்கலன்களில் எல்லாமாக 49 குறியீடுகள் கிடைத்துள்ளன. கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்களிலும் கிண்ணங்கள் பலவகையாகக் காணப்படுகின்றன. கி.பி. 1-2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ்-பிராமி எழுத்துப் பொறித்த சிவப்பு மட்கலத்துண்டில் கூத்த(ன்) என்ற வாசகம் காணப்படுகிறது. களிமண், சுடுமண் உருவங்களில் மனித, தெய்வ உருவங்கள் உள. அத்துடன் சங்கு,

கண்ணாடி வளையல்கள், பல்வகையான கற்களிலாலான மணிகள், செப்பு வளையல்கள், மோதிரங்கள், இரும்பினாலான கத்திகள், கிரிசுகள், அம்புக் கூர்கள், எலும்பினாலான ஈட்டி முனைகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. வேளாண்மைத் தொழிலும் இவ்விடத்தில் முன்னிலை பெற்றிருந்தது (Mahalingam.T.V. 1970a).

சங்ககாலச் சோழரின் தலைநகராக உறையூரும் காணப்பட்டது. சங்க இலக்கியங்களில் இது பற்றிக் காணப்படும் வர்ணனை காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்று பல்வகை நகரச் சிறப்புகளை இது கொண்டிருந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. எனினும், இவ்வர்ணனைகளின் சிறப்பினை உறுதிப்படுத்துவதாக இங்கே மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் விளங்கவில்லை. காரணம். இன்று உறையூர் திருச்சிராப்பள்ளி நகர விஸ்தரிப்பில் அமிழ்ந்திருப்பதாலும், இப்பகுதியில் பண்டுதொட்டுத் தொடர்ச்சியாகக் குடியேற்றம் காணப்படுவதாலும் இந்நகர் பற்றி விரிவான முறையில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்வது சிரமமாக உள்ளது. இப்பகுதியில் 1964-65 முதல் 1969 வரை சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் அகழ்வாய்வை மேற்கொண்டிருந்தனர் (I.A.R. 1964-65; 1965-66). இவ்வகழ்வின் போது கிடைத்த சான்றுகள் மூன்று காலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாவது காலப்பிரிவு கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 1ஆம், 2ஆம் நூற்றாண்டையும், இரண்டாவது காலப்பிரிவு கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டையும், மூன்றாவது காலப்பிரிவு கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டையும் சேர்ந்தனவாக இனங்கண்டு கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

உறையூரில் ஐந்து வெவ்வேறு பகுதிகளில் 4 வருடங்களில் மொத்தம் 11 குழிகள் அகழப்பட்டன. இவற்றில் 1, 2, 4 என இலக்கமிடப்பட்ட குழிகளிலேதான் முதற்பண்பாட்டின் எச்சங்கள் கிடைத்துள்ளன. 3, 8 என இலக்கமிடப்பட்ட குழிகளிலும் மற்றும் சில குழிகளிலும் தொடர்ச்சியாக இரண்டாவது பண்பாட்டின் எச்சங்கள் உள. (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 115-120)

முதலாவது பண்பாட்டுக்குரிய சான்றுகளாகக் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், வழுவழப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், வழுவழப்பான பழுப்பு நிற மட்கலன்கள், காவிக்கலவை பூசப்பட்ட மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், ரௌலர்நிற மட்கலன்கள், வெள்ளை நிறம் தீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியன விளங்குகின்றன. அத்துடன் கண்ணாடி, சுடுமண், அரியகற்கள் ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட பல்வேறு

வகையான மணிகள், வளையல்கள், இரும்பு, செம்புப் பொருட்கள், சங்கு - எலும்பினாலான பொருட்கள் ஆகியனவும் இப்பண்பாட்டுக் குரியனவாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பண்பாட்டின் ஏனைய சிறப்பம் சங்களாவன. உறையூர் - 1 என இலக்கமிடப்பட்ட குழியில் 26 குச்சி நடுகுழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்குழிகள் சமயச் சடங்குகளுக்காக வெட்டப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இவை வட்டவடிவம், சதுரம் அல்லது செவ்வக வடிவங்களில் அமைந்திருந்தன. இக்குழிகள் ஒன்றில் சில எலும்புத் துண்டுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. உறையூர் - 4 என இலக்கமிடப்பட்ட குழியில் சாயத்தொட்டி ஒன்றின் சிதைவுப்பகுதியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இது முதற் பண்பாட்டைச் சார்ந்தது. இது சதுரமான ஒரு பகுதியையும், செவ்வக வடிவிலான மற்றொரு பகுதியையும் கொண்டுள்ளது. ஏழுவிசையிலான செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட செவ்வக வடிவான இத்தொட்டி 14'' x 9'' அளவினைக் கொண்டிருந்தது. இதனருகில் இணைந்திருந்த சதுரமான தொட்டியின் தரைப்பகுதியும் இனங்காணப்பட்டது. இத்தொட்டியின் செங்கற்களின் அளவு 17 x 0 x 3'' ஆகும். இச்சான்று ஆடை நெய்தலில் மட்டுமன்றிச் சாயம் பூசுவதிலும் இக்காலத்தில் இந்நகர் பெற்றிருந்த சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அடுத்து முக்கியம் பெறுவது இரண்டாவது பண்பாட்டுக்குரிய எச்சங்களாகும். மண்ணடுக்குகளில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களின் அடிப்படையில் இக்கலாசாரம் 2அ, 2ஆ என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது 'அ' பிரிவின் முதற்பகுதியில் (2அ) கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், மெரு கூட்டப்பட்ட சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சாதாரண சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், செலடன் ஓடுகள் போன்றன கிடைத்துள்ளன. மண்ணடுக்குகளின் சில பகுதிகளில் மட்டும்தான் இப்பண்பாட்டின் எச்சங்கள் காணப்படுவதால் இதனை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இதே போல இரண்டாவது பண்பாட்டின் (2ஆ) எச்சங்களும் இதன் பிற்பகுதியிற் குறைந்தே காணப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் சிவப்பு நிற மட்கலன்கள் எவ்வித அலங்காரமுமின்றிப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

உடைந்த சுடுமண் பொம்மைகள் பலவும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. மனித உருவங்களே இவற்றில் பெரும்பாலானவையாகும். இவற்றைத்தவிர, விளையாடப் பயன்படுத்திய சதுரங்கக் காய்கள், சுடுமண்ணாலான காதணிகள், புகைபிடிக்கப் பயன்படும் குழல்கள், நூல் நூற்கும் கருவிகள், மணிவகைகள், சங்கு வளையல்கள், சுடுமண்ணாலான வளையல்கள் ஆகியனவும் இங்கே காணப்பட்டன.

இங்குள்ள மட்பாண்டங்களில் கீறல் குறியீடுகளும், பிராமி எழுத்துகளும் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை கூட்டல் குறியீடு, அலைவரி, சூரியன் அல்லது நட்சத்திரம், அம்பு, இலை, பாய், சவஸ்திகம், பறவை ஆகியனவாகும். இவ்வகழ்வாய்வில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட 20 பாளை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இப்பாளை ஓடுகளிற் காணப்படும் எழுத்துகள் யாவும் முழுமையான சொற்களாகக் காணப்படவில்லை. இருப்பினும் மூலன் பேடு, அந்தணன், கெநாகன அன், பூனாகன், அரைச காளன் குவி போன்ற சொற்கள் முழுமையானதாக உள்ளன. ஓர் ஓட்டில் கிட்டத்தட்ட பதின்மூன்று தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் உள. இஃது உடைந்த நிலையிற் காணப்படுவதால் இதன் பொருளைச் சரிவர அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. மற்றுமொரு மட்பாண்ட ஓட்டில் வரும் பிராமி எழுத்துகள் நாகரைக் குறிக்கலாம் எனவும் கொள்ளப்படுகின்றது.

ஒருங்கிணைத்து நோக்கும்போது உறையூரில் வாழ்ந்த மக்கள் வேளாண்மையை முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனைத் தவிர, நெசவுத் தொழிலும் மட்பாண்டங்கள் வணைதல், மணிவகைகளைச் செய்தல் போன்ற தொழில்களும் இவ்வூரில் சிறப்பாக நடைபெற்றன. இங்கு மக்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாக வாழவில்லை என்பது அகழ்வாய்வின் மூலம் தெரியவருகிறது. அடிக்கடி தங்கள் குடியிருப்புப் பகுதிகளை மாற்றிக் கொண்டுள்ளனர். இம்மாற்றம் கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டில் நடந்திருக்க வேண்டும். சில அகழ்வாய்வுக் குழிகளில் வெள்ளம் ஏற்பட்டுக் குடியிருப்புகள் அழிந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. குடியிருப்பு மாற்றத்திற்கு இஃது ஒரு காரணமாக இருக்கக்கூடும்'' (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995:120).

7. பாண்டிச்சேரி மாநிலம்

இம் மாநிலத்திலுள்ள அரிக்கமேடு பண்டைய தமிழகத்தில் ஒரு முக்கிய இடமாக விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளும், கிரேக்க அறிஞர்களின் சான்றுகளும் எடுத்தியம்புகின்றன. அக்காலத்தில் இது வேளிரின் குடியிருப்பாக விளங்கியது எனவும் கருதப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படும் 'வீரை' என்ற துறைமுகப் பட்டினம் இஃதாகும் எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. கிரேக்க அறிஞரது நூலில் இது 'பொதுகே' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அரிக்கமேடு என்ற இவ்வூர்ப் பெயருக்கும் பல விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அருக்கு+மேடு என்றால் சிதைந்த மேடு எனப் பொருள்படும் என ஒரு சாராரும். அருக்கன்+மேடு என்றால் சமணத்

துறவிகள் இருந்த மேடு என்று மற்றொரு சாராரும் இப்பெயருக்கு விளக்கம் கொடுத்துள்ளனர்.

இவ்விடத்தில் 1941 இல் பிரான்ஸ் நாட்டு அறிஞர் குழுவினர் மேற்கொண்ட அகழ்வின்போது உரோமானிய மட்பாண்டங்கள் கிடைத்தன. இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் சேர். மோற்றிமர் வீலரின் தலைமையில் 1945இல் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் 1989-92ஆம் ஆண்டுப் பகுதிகளில் பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக்கழகத்தினர் விமலா பேக்லே தலைமையில் அகழ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். வீலரின் அகழ்வு கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிற்குமிடையில் இப்பகுதி பெற்றிருந்த சிறப்பை எடுத்துக்காட்ட, விமலா பேக்லேயின் ஆய்வு இப்பகுதி கி.மு.200 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் உரோமரிடம் கொண்ட தொடர்பை மட்டுமன்றி, இவ்விடத்தில் புதிய கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்களையும் வெளிக்காட்டியுள்ளது.

1945ஆம் ஆண்டைய அகழ்வின் போது வடக்கிலமைந்த மண்மேட்டில் ஒரு பண்டக சாலை வெளிப்பட்டது (இராசவேலு.ச. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 101-106). செவ்வக வடிவமான இப்பண்டகசாலை 45 மீற்றர் நீளமும் 11 மீற்றர் அகலமும் உடையது. இக்கட்டிடத்தின் வடக்கில் தானியக் களஞ்சியம் ஒன்றும் காணப்பட்டது. இதன் பரிமாணம் 18.மீ ஆகும். பருத்த சுவர்களைக் கொண்ட இக்கட்டிடம் உறுதியான செங்கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டிருந்தது. இக்கட்டிடத்தின் தரைப்பகுதி அடித்தளத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 1½ மீ. உயரமுடையது. மேலும் உறை கிணறுகளும் இங்கு காணப்பட்டன.

அரிக்கமேட்டின் தென்பகுதியில் நடைபெற்ற அகழ்வில் சாயத் தொட்டிகள் இரண்டு வெளிவந்தன. இவை இரண்டும் 3 மீ. x 4மீ. அளவினை உடையவை. ஒரு தொட்டியின் தென்பகுதியில் அறை ஒன்று இணைந்து காணப்பட்டது. மற்றொரு தொட்டியின் தெற்குப் பகுதியில் முற்றம் ஒன்று உளது. செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட இத்தொட்டியின் தரைப்பகுதிகளும் செங்கற்களால் பாவப்பட்டிருந்தன. இத்தொட்டியின் உள்ளிருக்கும் நீரை வெளியேற்ற இரண்டு கால்வாய்ப் புழைகள் இங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கதவு நிலை இருந்ததற்கான எச்சம் முற்றத்தின் சுற்றுச் சுவரில் காணப்பட்டது. இவ்விடத்தில் நெசவுத் தொழில் சிறந்து விளங்கியதை இத்தொட்டிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவற்றைத் தவிர, தெருவின் ஒரு பகுதியும் பல உறை கிணறுகளும் அகழ்வாய்வில் வெளிப்பட்டன. 1992-93ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்விலும் சாயத் தொட்டியின் கட்டிடப்பகுதிகள் பல வெளிவந்தன. இதனால், மேற்குக்

கரைத் துறைமுகமாகிய முசிறியில் உரோமரின் குடியிருப்புகள், வழிபாட்டிடங்கள் ஆகியன இருந்தமை போன்று இங்கேயும் இருந்திருக்கலாம் என எண்ணத்தாண்டுகிறது.

இவ்வகழ்வின் போது பல்வகையான மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் முதலில் நமது கவனத்தை ஈர்ப்பவை உரோம நாட்டு அரிற்றையின், ரௌவற்றர் மட்பாண்டங்களாகும். பெருமளவிற்கு கிடைத்த இவற்றோடு 'ஆம்போரா' எனப்படும் மதுச்சாடிகளும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. இவை மதுவகைகளைக் கொண்டு வருவதற்குப் பயன்பட்டன. இதே போன்று அமைப்புள்ள உள்ளூர்ச் சாடிகளும் இவ்வகழ்வில் வெளிவந்தன. இறுதியாக நடைபெற்ற அகழ்வின் போது மத்தியதரைக்கடல் பகுதியைச் சார்ந்த டொரா சிகிலேட்டா என்ற மட்கல ஓடும் இங்கே கிடைத்துள்ளது. அத்துடன் பல்வேறு வகையான உள்ளூர் மட்பாண்டங்களும் கிடைத்துள்ளன. இவை முறையே கறுப்பு-சிவப்பு, சிவப்பு, கறுப்பு, சாம்பல் ஆகிய நிறங்களில் உள. வட்டில்கள், சிறுகுவளைகள், அகன்ற வாயினை உடைய பாத்திரங்கள், முடிகள், கூர்முனைச் சாடிகள் போன்ற அன்றாடத் தேவைகளுக்காகப் பயன்பட்ட மட்பாண்டங்களும் இங்கே கிடைத்துள்ளன.

சங்கு, தந்தத்தினாலான பொருட்களோடு இரும்பினாலான மோதிரம், கத்தி, ஆணிகள் போன்றவையும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. இவற்றைவிட அரிய கல்மணிகள், தங்கத்தினாலான மணிகள், சங்கினாலான மணிகள், சுடுமண் மணிகள் ஆகியனவும் இங்குக் காணப்பட்ட பிற தொல்பொருட்களாகும். மணிகளை அணிகலன்களாகப் படைக்கும் தொழில் இவ்விடத்தில் சிறந்து விளங்கியதைப் பூரணமாகச் செய்யப்படாத நிலையிற் காணப்படும் மணிகள் இவற்றின் துண்டுகள் ஆகியவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பூரணமாகச் செய்யப்பட்ட மணிகளாக இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட மணிகள் இங்குக் கிடைத்துள்ளன. இவை பெரும்பாலும் குவாட்ஸ், கிறிஸ்ரல், அகேற், கார்னீலியன், அமெதில்ஸ் போன்ற கல்லினை வகையிற் தயாரிக்கப்பட்டன. இவற்றோடு சிப்பிகளும், எலும்பு, தங்கம், கண்ணாடி, சுடுமண் ஆகியவற்றில் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன. இங்கும் உரோமானியக் கைவினைஞர்கள் செயற்பட்டதை உறுதிப்படுத்துவனவாக உரோமானிய மன்னனாகிய 'ஆகஸ்டீசின்' தலை செதுக்கப்பட்ட இரத்தினத் துண்டொன்றும், கழுகின் உருவமும் காணப்படுகின்றன.

வட இந்தியாவிலுள்ள அகிச்சத்திர போன்ற இடங்களில் அழகுள்ள சுடுமண் பாவைகள் பெருமளவு கிடைத்தமை போன்று இங்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் கூட, சுடுமண் பாவைகளையும்

ஆக்குவதில் இவ்விடத்திற் காணப்பட்ட வினைஞர்கள் கை தேர்ந்திருந்தார்கள் என்பதை இங்குக் கிடைத்த பாவைகள் உறுதிசெய்கின்றன இவை ஆண் பெண் உருவங்களாக உள்.

இவ்வருவங்களில் இரண்டு குறிப்பிடத்தக்கன. முதலாவது உருவம் தலை ஒடிந்த நிலையிற் காணப்பட்டாலும் இதன் கழுத்திலிருந்து மார்பு வரை மாலை அலங்கார வேலைப்பாடுகள் காணப்படுவதோடு கைகளில் ஏதோ தாங்கி நிற்பது போன்ற பாவனையும் காணப்படுகிறது. இரண்டாவது உருவம் சிவனது உருவமாகும். சங்க இலக்கியங்களில் சிவன் பற்றிய தகவல்கள் அருகிக் காணப்படுவதால் சிவவழிபாடு அக்காலத்தில் செல்வாக்குடன் விளங்கவில்லை என அறிஞர் கருதுகின்றனர். ஆனால், இங்குக் கிடைத்த சிவனது சிலை தமிழகத்தில் இவ்வழிபாட்டின் தொன்மையை விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளது. சிவனின் தலை மட்டுமே இங்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் சடைமுடியைச் சுற்றிய நிலையிலுள்ள நாகபாம்பும், தலைமுடியின் முன்பக்கத்தில் அர்த்த சந்திரனும் காணப்படுகின்றன. இவ்வமைப்பு புறநானூற்றில் சிவன் பற்றி வரும் குறிப்புகளை மனத்தின்கண் முன்னே நிறுத்துகின்றது. இதில் சிவன் 'பிறைநுதல் விளங்குமொருவன்' எனவும், 'பிறை நுதற் பொலிந்த சென்னி நீல மணிமிடற்றொருவன்' எனவும் 'நன்றாய்ந்த நீணியிர் சடை முது முதல்வன்' எனவும் விளிக்கப்படுவது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. சிவனின் இத்தலை அகழ்வாராய்ச்சிப் படையிலன்றி, மேற்பரப்பிற்றான் கண்டெடுக்கப்பட்டது. எனினும், இதன் வடிவ அமைப்பு இதனைப் பிற்காலத்திற்குரியதாகக் கருத இடமளித்தாலும், கரூரில் நாகசாமியினால் (Nagaswamy.R.1995:35) இனங்காணப்பட்ட கி.பி. 2 ஆம், 3ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கூரிய நாணயங்களில் காணப்படும் தூர்க்கையின் அழகிய உருவம், இத்தகைய அழகிய சுடுமண்பாவைகளும் இக்காலத்தில் ஆக்கப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ண இடமளிக்கிறது. இங்குள்ள மட்பாண்டங்கள் மூன்றில் சித்திரம் கீறப்பட்டுக் காணப்படுவதும் இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க அமிசமாகும். இவை முறையே நிற்கும் மனிதன், கைகளை விரித்து அம்புடன் நிற்கும் மனிதன், உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உருவம் ஆகியனவாகும்.

இவ்வகழ்வின் போதும் கீறல் குறியீடுகளுடன் பல மட்பாண்ட ஓடுகளும் கிடைத்துள்ளன. மேலும் 64 மட்கல ஓடுகளிற் தமிழ்-பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஆன்பீயமகர், யஹமி தஸ, தவபிஆழர், ஆமன், முதிமுரன் அகல், குலவய ஆதன், முனய, வணதிகஸ, ம ஆத்திரய, கண, குயிரன், உத்திரன், சாத்தன் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். இங்குள்ள மட்பாண்டப் பிராமி எழுத்துகளில் நூல் நூற்பவரைக் குறிக்கும் 'கைக் கோழர்'

என்ற சொல் காணப்படுவதிலிருந்தும் இவ்விடத்தே சாயத் தொட்டி காணப்படுவதிலிருந்தும் இவ்விடம் ஆடை உற்பத்தியிற் சிறந்து விளங்கியது புலனாகின்றது.

எவ்வாறாயினும், சங்க இலக்கியங்களில் தமிழக-உரோம வாணிகம் பற்றி வரும் குறிப்புகளை உறுதிப்படுத்துவதாய் இவ்வகழ்வு அமைந்துள்ளது. இவ்விடம் பண்டைக்காலத்தில் சிறந்த வாணிக நகரமாகவும், நெசவுத் தொழிலின் மையமாகவும், அரிய கல்மணிகளின் தொழிற் கூடமாகவும் விளங்கியது. இங்குக் கிடைத்த புதிய கற்காலக் கைக்கோடிகளும் பெருமளவு சாம்பல் நிற மட்கலன்களும் கி.மு.1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இங்கு மக்கள் நடமாட்டம் காணப்பட்டதை உறுதி செய்கின்றன. ஒட்டு மொத்தமாக நோக்கும் போது இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் கி.மு.200-கி.பி.200 வரையிலுள்ள காலப்பகுதியில் தமிழக நாகரிகத்தின் சிறப்பமிசங்களை விளக்குவனவாய் உள்ளன.

காரைக்காடு அரிக்க மேட்டிலிருந்து 30 கி.மீ தொலைவில் கிழக்குக் கடற்கரை ஓரத்தில் அமைந்துள்ளது. பாரிஸ் நகரத்தைச் சேர்ந்த இயற்பியல் கழகத்தின் முனைவர் யூவால் மார்ட்டின் காந்த சக்தி முறை ஆய்வின் மூலம் இங்கு ஆய்வை மேற்கொண்டபோது பழமையான ஊரிருக்கைப் பகுதியைக் கண்டுபிடித்தார். மாதிரிக்குழி ஆய்வின் மூலம் ரௌலர்நர், கறுப்பு-சிவப்பு நிற, மற்றும் வழவழப்பான சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் இங்கே கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பின்னர் 1966-67ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர் (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 128-129). இவ்வகழ்வாய்வில் கிடைத்த சான்றுகள் கி.பி. 1-2ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிறந்த வணிகத் துறைமுகமாக இது விளங்கியதையும், உரோமர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

இவ்வகழ்வின் போது ஊதா, மற்றும் வெளிறிய ரௌலர்நர் மட்கலன்களும், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்களும், சிவப்பு நிற மட்கலன்களும் கிடைத்தன. இவற்றுடன் உள்ளூரில் செய்யப்பட்ட கூம்பு வடிவமான சாடிகள், கிண்ணங்கள், வட்டில்கள் ஆகியன இங்குக் கிடைத்த பிற மட்பாண்டங்களாகும். சல்செனி, அமெதிஸ்நர், பெரில், ஜஸ்பர், அகேந், ஆகிய அரிய கற்களால் செய்யப்பட்ட மணிகளும், கண்ணாடியிலான மணிகளும், இம்மணிகள் செய்யப்பட யன்படுத்தப்பட்ட மூலக்கற்களும் இங்குக் கிடைத்துள்ளமையால் இங்கு அரிய கல்மணிகளைச் செய்யும் தொழிற்சாலை காணப்பட்டது எனலாம். இவற்றைவிட இப்பகுதியில் கிடைத்த கட்டிடப் பகுதியின் எச்சங்களும் நிரந்தரமாகச் செங்கற்களால் கட்டிடங்களை அமைத்து இம்மக்கள் வாழ்ந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

8. தென் ஆர்க்காடு மாவட்டம்

இம்மாவட்டத்திலுள்ள திருக்கோயிலூரில் 1994ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரால் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 151-153). இங்குக் கிடைத்த தொல்பொருட்களைக் கொண்டு மூன்று பண்பாட்டுப் பிரிவுகள் இனங்காணப்பட்டன. முதற்பண்பாடு கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு வரையும், இரண்டாவது பண்பாடு கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 13-14ஆம் நூற்றாண்டு வரையும், மூன்றாவது பண்பாடு கி.பி. 14-15ஆம் நூற்றாண்டுகள் முதல் கி.பி.17, 18ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரையும் இங்கே நிலவின எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இங்கே கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகளில் சுடுமண் வடிநீர்க் குழாய் முக்கியம் பெறுகின்றது. இந்நீர்க் குழாய்த்தொடரில் 50 குழாய்கள் காணப்பட்டன. ஒவ்வொரு குழாயும் 19 செ.மீ. நீளமும், 16.5 செ.மீ. விட்டமும் உடையவை. சுடுமண் பாவைகள், சுடுமண் மணிகள், சங்ககாலச் சதுரவடிவினதான செப்பு நாணயங்கள் ஆகியனவும் இங்கே கிடைத்துள்ளன.

இதே மாவட்டத்திலுள்ள சேந்தமங்கலத்திலும் 1995ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரால் அகழ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 151). அப்போது வரலாற்றுத் தொடக்க கால மட்கலன்களும், உள்ளூரில் வணையப்பட்ட கூம்பு வடிவ சாடிகளும், ரௌலற்றர் மட்கல ஒடுகளும் பெருமளவில் இங்கே கிடைத்தன.

இம் மாவட்டத்தில் காணப்படுவது தான் செங்கமேடாகும். (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 134-135). இவ்வூரின் பெயருக்குப் பல விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மேட்டிலுள்ள கட்டிடங்கள் ஆற்றின் போக்கால் சிதைந்து செங்கற்களாகக் காட்சி தருவதால் இப்பெயரை இது பெற்றது என்று ஒரு விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. சங்க மேடே செங்கமேடாக மருவியதென ஒரு சாரார் கூற, மறுசாரார் சங்க மேடே செங்க மேடாக மாறிய தென்கின்றனர். எவ்வாறாயினும், இவ்விடத்தில் மக்கள் கி.பி.4-5ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரை வாழ்ந்ததை இங்குக் கிடைத்த தொல்லியற் சின்னங்கள் உறுதி செய்கின்றன எனக் கருதப்படுகின்றது (Ramachandran. K.S. 1980: 105). அகழ்வின் போது பெருங்கற்காலக் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்களும், பளபளப்பான சிவப்பு, மங்கலான மஞ்சள் நிறமுடைய மட்கலன்களும் கிடைத்துள்ளன. பாணை, கிண்ணம், தட்டுகள், மூடி, சாடி, கொள்கலன் போன்றவை இங்குக்

கிடைத்துள்ள மட்கல வகைகளாகும். கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்களில் கீறல் குறியீடுகள் உள. குறிப்பாக இவ்விடத்தில் உரோம ரௌலற்றர் மட்பாண்டங்கள் கிடைத்தமை அரிக்கமேட்டைப் போன்று இவ்விடமும் உரோமரின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்தமையை விளக்குகிறது. இங்குள்ள கட்டிடங்கள் செங்கற்களுடன் சுண்ணாம்புச் சாந்து கலந்து கட்டப்பட்டுள்ளன. செங்கற்கள் 30 x 18 x 7 செ.மீ. அளவுடன் காணப்பட்டன. இதே அளவுள்ள செங்கற்கள் அரிக்கமேடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர் ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளிலும் கிடைத்துள்ளன. இங்குள்ள கட்டிடப் பகுதிகள் சில இடங்களில் 3.மீ. உயரமுடையதாய் உள. இவற்றைவிட உறை கிணறுகளும் இங்கே காணப்பட்டுள்ளன. எலும்பினாலான அம்பு முனைகள், சுடுமண் மணிகள், கண்ணாடி மணிகள், சங்கினாலான கொண்டை ஊசிகள், சங்கு வளையல்கள் ஆகியனவும் அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளன. அகழ்வாய்வுக் குழி ஒன்றில் மண்டை ஒடுகளுடன் காணப்படும் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், பெருங்கற்காலத்திலிருந்தே இங்கு மக்கள் நடமாட்டம் காணப்பட்டதை உறுதி செய்கின்றன.

இப்பகுதியிலுள்ள இன்னொரு கடற்கரைப்பட்டினம் குடிக்காடாகும். இங்கே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் 1988-89ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தபோது கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை இப்பகுதியில் நிலவிய நாகரிகத்தின் கூறுகள் வெளிவந்தன. காரைக் காட்டைப் போல் உரோமானியத் தொடர்புகளை விளக்கும் எச்சங்களும் இனங்காணப்பட்டன (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 132-134). அகழ்வாய்வின் போது சுடுமண்ணாலான காதணிகள், படையலுக்காக நேர்ந்து செய்யப்பட்ட அகல் விளக்குகள், பகடைக் காய்கள், நூல் நூற்க உதவும் தக்கனிகள், ஆணிகள், செம்பினாலான காதணிகள் போன்றன கிடைத்தன. அத்துடன் இப்பகுதி மக்களின் கட்டிட வேலைகள் பற்றிய சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. 0.47 மீற்றர் ஆழத்தில் 0.70.மீ. அகலமுடைய ஒரு செங்கற் சுவரின் பகுதியும் காணப்பட்டது. 35 x 22 x 6. செ.மீ. அளவுள்ள சுட்ட செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட இச்சுவர்ப் பகுதி 3 வரிசைகளைக் கொண்டிருந்தது. அகழ்வாய்வு குறுகிய காலத்தில் முற்றுப் பெற்றதால் இச்சுவரின் முழுமையான தன்மையை அறிய முடியவில்லை. ஆயினும், செங்கற்களின் அளவுகள் காவிரிப் பூம்பட்டினம், உறையூர், காஞ்சிபுரம், அரிக்கமேடு போன்ற இடங்களிற் கிடைத்த செங்கற்களை ஒத்துள்ளன. அத்துடன் இச்சுவர்ப் பகுதிக்குத் தெற்கே வீட்டுத்தரை ஒன்றும் இனங்காணப்பட்டது. இக்கட்டிடம் கூரையுடன் காணப்பட்டதற்கான

சான்றாக இதில் எல்லாமாக 7 குச்சி நடுகுழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 0.08 மீ. விட்டத்தையும் 0.04 மீ. ஆழத்தையும் இவை கொண்டிருந்தன.

இவ்வகழ்வாய்வின் போது ஊது உலை ஒன்றும் காணப்பட்டது. வட்ட வடிவமான இவ்வுலை 0.70 மீ. விட்டத்தினைக் கொண்டிருந்தது. இஃது இரும்பு மற்றும் செம்பினை உருக்கப் பயன்பட்டிருக்கலாம். கல், கண்ணாடி, சுடுமண், சங்கு ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட பல்வேறு வடிவங்களிலுள்ள மணிகளும் கிடைத்துள்ளன. கண்ணாடி மணிகளே அதிகமாக உள. முழுமையான மணிகள் மட்டுமல்லாது மணிகளின் துண்டுகள், அரைகுறையான மற்றும் துளையிடப்படாத மணிகள் ஆகியன அரியகல் மணிகளைச் செய்யும் தொழிற்கூடமாகக் குடிக்காடு விளங்கியதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

9. வட ஆர்க்காடு மாவட்டம்

மலையாம்பட்டும் இம் மாவட்டத்திலுள்ள அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்ட ஓர் இடமாகும் (இராசவேலு.சு. மற்றம் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 67-68). இங்கு கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகள் கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு வரை இங்கே நிலவிய பண்பாட்டை வெளிக் கொணர்ந்திருக்கின்றன. சங்க காலத்திற்குரிய இப்பண்பாடு கலாசார ரீதியில் பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தின் தொடர்ச்சியாக விளங்கியமை, 1970-71ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரின் அகழ்வு மூலம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. கீழ் மண்ணடுக்குகளில் பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திற்குரிய கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், மெருகேற்றப்பட்ட, மெருகேற்றப்படாத மட்கலன்கள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. இக்கலாசாரப் படையின் காலம் கி.மு.3 - கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டு வரை எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னருள்ள மண்ணடுக்குகளில் காவிவண்ணம் பூசப்பட்ட மட்கலன்களும், பழுப்பு நிறமுள்ள மட்கலன்களும் கிடைத்துள்ளன.

இம்மாவட்டத்தில் 1975-79ஆம் ஆண்டுகளில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் மேற்கொண்ட அகழ்வுகள் மூலம் புதிய கற்காலம், பெருங்கற்காலம், பிற்காலம் ஆகிய காலப்பகுதிகளுக்குரிய தொல்லியற் சான்றுகள் கிடைத்தன. பெருங்கற்காலத்திற்குரிய மண்ணடுக்குகளிற் கிடைத்த சான்றுகள் இக்கலாசாரம் கி.மு.5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இங்கே நிலவியதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியாக வரலாற்றுக்கால எச்சங்கள் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள. ஏனையவை

பிற்பட்ட காலத்திற்குரியவை. தொல்பொருட்களில் கண்ணாடி வளையல்கள், சங்கு வளையல்கள், பகடைக் காய்கள், இரும்புக் கசடுகள் ஆகியன முக்கியம் பெறுகின்றன. மட்பாண்டங்களில் முதுமக்கட் தாழியின் எச்சங்கள், கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், மூடிகளுடன் கூடிய கண்ணாடிகள், தட்டுகள், சாடிகள், பளபளப்பான கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், தாங்கியுடன் கூடிய வட்டிகள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

அப்புக்கல்லும் இதே மாவட்டத்திலுள்ள மற்றுமோர் அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்பட்ட இடமாகும் (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 21-23). இவ்விடத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் 1977, 1979 ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். இங்கே மூன்று பண்பாட்டுக் காலங்கள் இனங் காணப்பட்டன. முதற்பண்பாடு கி.மு.400 - கி.பி. 300 வரை இங்கே நிலவியது. கரிம முறைப்படி மேற்கொள்ளப்பட்ட காலக் கணிப்பே இதனை உறுதி செய்துள்ளது. பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தைச் சார்ந்த இப்பிரிவில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களே பிரதானமானவையாகக் காணப்படுகின்றன. கண்ணாடிகள், வட்டிகள், குடுவைகள், போன்ற வகைகள் இவற்றிலே உள. இவற்றைவிட இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட அம்பு முனைகள், கத்திகள், சுடுமண் மணிகள், சங்கு வளையல்கள் போன்றனவும் இவ்வகழ்வின் போது கிடைத்த பிற தொல்பொருட்களாகும்.

10. செங்கற்பட்டு மாவட்டம்

பாலாற்றின் கழிமுகத்தில் அமைந்த வசவ சமுத்திரம் மாமல்லபுரத்திற்கு அருகில் உள்ள பழைமைவாய்ந்த துறைமுகப்பட்டினமாக விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்படும் குறிப்புகள் எடுத்தியம்புகின்றன. பெரும்பாணாற்றுப் படையில் நீர்ப்பேயாறு பற்றி வரும் குறிப்பு வசவ சமுத்திரத்திற்குரியதாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது (Champakalakshmi. R. 1996: 132-133). இதனால் பல்லவருக்கு முன்னரே இங்கு ஆணை செலுத்திய திரையரின் முக்கியத் துறைமுகமாக இது விளங்கியிருக்கலாம் எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. கி.பி. 4-5 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மாமல்லபுரத்தின் எழுச்சியுடன் இது தனது முக்கியத்துவத்தை இழந்திருக்கலாம். கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் இங்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் கூட, இங்குக் கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகள் அரிக்க மேட்டுக் கலாசாரத்தை ஒத்த கலாசாரம் இங்குக் காணப்பட்டதையும், வாணிக ரீதியாக உரோமருடன் இது தொடர்பு கொண்டிருந்ததையும் உறுதி

செய்துள்ளன (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995: 147-150).

கள ஆய்வில் கிடைத்த உரோம மட்பாண்டங்களைக் கருத்திற் கொண்ட தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் இங்கே அகழ்வை மேற்கொண்டனர். இவ்வகழ்வின் போது கிடைத்த சின்னங்களின் காலம் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியவை எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இவற்றில் உறை கிணறுகள், செங்கற்களால் ஆன கால்வாய்கள், உரோம மதுச்சாடிகள், மட்பாண்டங்கள் ஆகியன முக்கியமானவை ஆகும் (Nagaswamy. R. 1973b). அருகருகே அமைந்தள்ள இரண்டு உறைகிணறுகள் முதலில் முக்கியம் பெறுகின்றன. இவை இரண்டும் முறையே 1.06.மீ. மற்றும் 2.70மீ. ஆழங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டும் அரிக்க மேட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட உறை கிணறுகளை ஒத்தவை. அருகருகில் அமைந்திருந்த இவற்றின் அருகில் கால்வாய் போன்ற அமைப்பும் உள்ளது. இதனால் அரிக்கமேட்டைப் போன்றே இவையும் நெசவுத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட சாயத்தொட்டிகளாக இருக்கலாம். இப்பகுதி சிதைவடைந்து காணப்பட்டமையால் கால்வாயின் தன்மை சரியாக இனங்காணப்படவில்லை. இரண்டு உறை கிணறுகளில் முதல் கிணறு 11 உறைகளையும், இரண்டாவது 5 உறைகளையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. 60 செ.மீ. விட்டத்தினைக் கொண்டிருந்த உறைகிணறுகளின் விட்டம் கீழே செல்லச் செல்ல அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கிறது.

அரிய கல்மணிகள் மட்டுமன்றி உள்ளூரிலும், மத்திய தரைப் பிரதேசத்திலும் செய்யப்பட்ட மட்கல ஒடுகள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், வழவழப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், பழுப்பு நிற மட்கலன்கள், ஆம்போராச் சாடிகள் (மதுச்சாடிகள்) ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேட்டில் கிடைத்தது போன்று ஆம்போராச் சாடி ஒன்றின் கழுத்துப் பகுதி கைப்பிடியுடன் இங்கே கிடைத்துள்ளது. அத்துடன் கைப்பிடியுடன் கூடிய கூம்பு வடிவ மதுச்சாடிகளும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. இத்தகையவை அரிக்கமேட்டில் கிடைக்கவில்லை. பொதுவாகக் கைப்பிடியுடன் கூடிய மதுச் சாடிகள் கிடைப்பது அரிதாகும். இத்தகைய சான்றுகள் உரோமானியர் கிழக்குக் கரைத் துறைமுகங்களிலொன்றாகிய வசவ சமுத்திரத்துடன் கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்பின் எச்சங்களாக விளங்குகின்றன என்றால் மிகையாகது.

காஞ்சிபுரத்தைச் சங்க இலக்கியங்கள் 'கச்சி' என அழைக்கின்றன. பெரும்பாணாற்றுப்படை இதனை மூதூர் என அழைப்பதுடன் இதில் காணப்படும் சுடுமண்ணாலான மாடங்கள், மதில்கள் பற்றியும்

குறிக்கின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் பௌத்தம், சமணம் ஆகிய மதங்கள் வளர்ச்சி பெற்ற இடமாகக் காஞ்சிபுரம் குறிப்பிடப்படா விட்டாலும் கூட, பல்லவர் எழுச்சிக்கு முன்னர் இப்பகுதி பௌத்த, சமண மதங்களின் கேந்திர நிலையமாக விளங்கியமை தெரிகிறது. இம்மதங்கள் இப்பகுதியிற் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் குறிக்கின்றன. தொண்டை மண்டலத்தின் வட பகுதியில் அமராவதி, நாகர்ஜூன கொண்டர் போன்ற பௌத்த கலைக் கூடங்கள் கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் ஆரம்பகால கட்டத்திலே வளர்ச்சி பெற்றதால் அவற்றின் தாக்கம் வெகுவிரைவில் தொண்டை மண்டலத் தையும் அடைந்ததை இங்கே கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன. இவற்றில் பௌத்த ஸ்தூபிகளின் எச்சங்கள், சாதவாகன மன்னரின் நாணயங்கள், போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. உரோமருடன் நீர்ப்பேயாறுத் துறைமுக வழியாகவே காஞ்சி நகர் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. உரோம நாணயங்கள் இங்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் கூட, மாமல்லபுரம், மதுராந்தகம், சைதாப்பேட்டை, மாம்பலம் ஆகிய இடங்களிற் கிடைத்த உரோம நாணயங்கள் ஒருவகையில் இவ்வர்த்த கத்தில் காஞ்சிபுரம் பிணைந்திருந்தது என ஊகிக்க வைக்கின்றன. இதனை இங்கே கிடைத்த ரௌலர், அரிற்றையின் மட்கலன்களும், உரோம மதுச் சாடிகளும் உறுதி செய்கின்றன. சிலர் இங்குள்ள மதுச் சாடிகள் அரிக்கமேடு, வசவ சமுத்திரம், காரைக்காடு ஆகிய இடங்களிற் கிடைத்த மதுச்சாடிகளைப் போன்றல்லாது உள்ளூரிலே தான் தயாரிக்கப்பட்டன எனவும் கருதுகின்றனர்.

காஞ்சியில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர், தமிழகத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் வெவ்வேறு காலங்களில் அகழ்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தனர் (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995: 124-128). 1962-63ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் இப்பகுதியில் சங்கர மடம் என்ற இடத்தில் அகழ்வினை மேற்கொண்டிருந்தனர். இவ்வகழ்வின் போது மூன்று கலாசாரப் பிரிவுகள் இனங்காணப்பட்டன. முதலாவது பிரிவு அ, ஆ, என்ற இரு உபபிரிவுகளை உள்ளடக்கியது. இதன் 'ஆ' பிரிவு பல்லவர் காலமாகக் காணப்படுவதால் இதனையும், இதன் பின்னருமுள்ள பிரிவுகளையும் பற்றி இங்கே ஆராய்வது தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. முதலாவது பிரிவின் 'அ' உபபிரிவின் கீழ்ப்படையில் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் காணப்பட, இதன் மேற்படையில் ரௌலர் மட்கல ஒடுகள், மதுச்சாடிகள், கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த

உருத்திர சதகர்ணியின் நாணயம், சுடுமண்ணிலமைந்த பெண் தெய்வத்தின் உருவம், அரச உருவத்தின் பாகம், நடமாடும் பெண் உருவத்தின் பாகம், ஆகியன கிடைத்துள்ளன. இங்குக் கிடைத்த ஆண் உருவங்களுக்குப் பல மடிப்புகளைக் கொண்ட விசிறி போன்ற முடி ஒப்பனை காணப்படுகிறது. இவற்றோடு இரட்டை மீன், ஆமை, சிறீவற்சம், போன்ற வடிவங்களிற் செய்யப்பட்ட பதக்கங்கள், பௌத்த ஸ்தூபி வடிவந்தாங்கிய கைப்பிடியினைக் கொண்ட பாளை மூடிகள், புத்த துறவிகளின் கமண்டலங்கள், அவர்களது பன்னீர்க் கூசாக்கள், பெரிய அகல் விளக்குகள், வண்ணக் கற்களால் செய்யப் பட்ட மணிகள், சங்கு வளையல் துண்டுகள், சுடுமண் மணிகள், முத்திரைகள், காதணிகள், பிராமி எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட மட்பாண்டத் துண்டுகள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன (குருமூர்த்தி.சா. 1974: 39-40). மேலும் இப்பிரிவில் உஜ்ஜயினிச் சின்னம் பொறித்த செப்பு நாணயம், செம்பு, பவளம் ஆகியவற்றினாலான வளையல்கள், தந்தத்தினாலான சீப்பு போன்ற பொருட்களும் காணப்படுகின்றன.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் 1969, 1977 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் பல்வேறு இடங்களில் அகழ்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். இவற்றில் 1969-70 ஆம் ஆண்டுக்காலத்தில் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் மடத்தில் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. அப்போது கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான மூன்று பண்பாட்டுப் பிரிவுகளை உள்ளடக்கிய தொல்பொருட் சின்னங்கள் வெளிவந்தன. இவ்வகழ்வின் போது கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சாம்பல் நிற மட்கலன்கள், பளபளப்பான சிவப்பு மட்கலன்கள், செங்காவி நிற மட்கலன்கள், கூம்பு வடிவச் சாடிகள் ஆகியன கிடைத்தன. பௌத்த விகாரை என்று கருதப்படும் கட்டிடத்தில் சுட்ட செங்கற்களும், வட்ட வடிவிலான சிறிய ஸ்தூபியின் அடிப்பகுதி ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. கீழ் மண்ணடுக்கில் 'புலஹித' என்ற தமிழ் - பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புடைய சாம்பல் நிற மட்கல ஒடு ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. இஃது ஒரு பௌத்த துறவியின் பெயராக இருக்கலாம்.

காமாட்சி அம்மன் கோயிலின் அருகில் 1970-71 ஆம் ஆண்டுக் காலப் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போது ரௌலர், அரிற்றையின் மட்கலன்களுடன், சுடுமண் பொம்மைகளும், சுடுமண் ணாலான நாணயங்களை வார்க்கும் மூன்று அச்சுகளும் கிடைத்தன. ஒரு நாணயத்தின் அச்சில் -பிராமி எழுத்துகளும், உஜ்ஜயினிச் சின்னமும் காணப்பட, மற்றைய அச்சில் உஜ்ஜயினிச் சின்னம் காணப்படுகிறது. பௌத்த ஸ்தூபி அமைப்புடைய கட்டிடம்

4 வரிசையிலான செங்கற்களைக் கொண்டிருந்தது. கீழ் இரண்டு வரிசை வட்ட வடிவிலும், மேல் வரிசை நீண்ட செவ்வக அமைப்பிலும் இருந்தன. அத்துடன் கீழ்வரிசை 56 x 23 x 8 செ.மீ. அளவுள்ள செங்கற்களையும், மேல்வரிசை 40 x 18 x 6 செ.மீ. அளவுள்ள செங்கற்களையும் கொண்டிருந்தது. இத்துபி கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியது எனக் கருதப்படுகிறது. அத்துடன் அகழ்வுகளின் போது எலும்பினாலான திருமுகள் உருவம், எலும்பினாலான சீப்பு; கொண்டை ஊசி, சுடுமண் தாயத்து ஆகியனவும் இங்கே வெளிவந்தன.

மேற்கூறிய ஆய்வுகள் இந்நகரம் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஒரு தொடர்ச்சியான நாகரிகத்தினைப் பெற்றிருந்ததை எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. அத்துடன் இந்நகரத்தில் சாதவாகன அரசின் கலாசாரச் செல்வாக்குக் காணப்பட்டதை இங்குக் கிடைத்த தொல்பொருட்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. காஞ்சியில் பௌத்த மதத்தின் வரலாறு குறைந்தது கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பமாகியதையும், அகழ்வாய்வு உறுதி செய்துள்ளது. இறுதியாக அயல்நாடுகளுடன், குறிப்பாக உரோமாபுரியுடன் கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்புக்கான சான்றுகளும் இங்கே கிடைத்துள்ளன.

இறுதியாகக் குன்னத்தூரில் நடைபெற்ற அகழ்வு பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தைச் சார்ந்த ஈமச் சின்னங்களைக் கொண்ட இவ்விடத்தில் சங்ககால உட்பிரிவில் அடங்கும் பெருங்கற்கால, வரலாற்றுக்கால கலாசாரங்களின் எச்சங்கள் இதன் முதல் இரு பண்பாடுகளில் காணப்படுகின்றன. மூன்றாவது பண்பாட்டுக் காலம் பிற்காலத்தையது. அகழ்வின்போது கழிவுநீர்க் குழாய்கள், 9 அடி நீளமுள்ள கட்டிடச் சுவர்ப்பகுதி, கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், வழுவழப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், உறை கிணறுகள், அரிய கல்மணிகள், செப்பு நாணயங்கள், சுடுமண் பொம்மைகள், ஆகியன வெளிவந்தன. இவையாவும் 1955-58ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் மேற்கொண்ட அகழ்வின் போது கிடைத்தவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 86)

ஓட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது இற்றை வரை அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் கிடைத்த சான்றுகளைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது விரிவான தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை எனலாம். இதற்கு அடிப்படையாகப் பல காரணங்களும் உண்டு. தமிழகத்தைப் பொருத்த மட்டில் 'அகழ்வியல்' தமிழகத் தொல்லியல் ஆய்வில் பெற வேண்டிய முக்கியத்துவத்தைப் பெறத்

தவறி, அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட இடங்களிலும் விரிவான முறையில் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்படாதது ஒரு குறையாகவே உள்ளது. சில இடங்களில் பரிசோதனைக் குழிகள் அமைத்து அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட, மேலும் பல இடங்களில் மிகக் குறுகிய பரப்பளவினாலேயே அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவை குறிப்பிட்ட இடங்களின் கலாசார வரலாற்றின் படிமுறை வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்ட உதவுமே ஒழிய அப்பகுதியில் வாழ்ந்து மடிந்த கலாசாரத்தின் பல்வேறு அமிசங்களையும் ஒரு போதும் எடுத்துக்காட்ட உதவ மாட்டா. எனவே பூரணமற்ற முறையிற் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு முழு நாகரிகத்தையும் அறிந்து கொள்வது மிகச் சிரமமே. மிகப்பரந்த அளவில் அகழ்வை மேற்கொள்ளும் போதுதான் குறிப்பிட்ட கலாசாரத்தின் சகல அமிசங்களும் வெளிவரும்.

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகரங்கள் இன்று நகரவிஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின்கீழ் மக்களின் வசிப்பிடங்களாக மாறினாலும் கூட, இவற்றைவிட ஏனைய இடங்களில் இவ்வாறான அகழ்வை மேற்கொள்ள வாய்ப்புண்டு. கொற்கை, ஆதிச்ச நல்லூர், அழகன் குளம் போன்ற இடங்களை உதாரணங்களாகக் காட்டலாம். அத்துடன் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட இடங்களின் அறிக்கைகள் கூடத் தெளிவான முறையில், உரிய காலத்தில் வெளியிடப்படாதிருப்பதும் பெருங்குறையாகவே காணப்படுகிறது. விரிவான முறையில் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, கிடைத்த தொல்பொருட் சின்னங்களை விஞ்ஞான காலக் கணிப்புக்கு உட்படுத்தினால் தமிழக நாகரிகத்தின் தோற்றம் கி.மு. 500ஆம் ஆண்டாக அமைவதற்குரிய தடயங்கள் நமக்குக் கிடைப்பதற்கு உரிய வாய்ப்புகள் நிறைய உண்டு என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதும் நமது கடமையாகின்றது.

11. தர்மபுரி மாவட்டம்

தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள அதியமான் கோட்டையில் சென்னை பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் 1981 - 1982 ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர் (இராசவேலு சு. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995: 96 - 101). இங்குக் கிடைத்த தொல்பொருட்களின் அடிப்படையில் இவ்விடத்துப் பண்பாடு மூன்று காலப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் பண்பாட்டுக் காலம் கி.மு.1ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம், கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டென்றும், இரண்டாவது பண்பாட்டின் காலம் கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டென்றும், மூன்றாவது பண்பாட்டின் காலம் கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.16ஆம் நூற்றாண்டு வரை என்றும் இனங்காணப்பட்டது.

இவ்வகழ்வின் போது கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், வழுவழப்பான சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், காவிக்கலவை பூசப்பட்ட மட்கலன்கள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. இவற்றைவிடச் சுடுமண் பொம்மைகளும், பல்வகை அரிய கல்லினால் செய்யப்பட்ட மணிகளும், வளையல்களும், சங்குப் பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன. இதனால் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு முதல் இங்கே மக்கள் வாழ்ந்தனர் எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

இம்மாவட்டத்திலுள்ள குட்டுரிலும் 1983-84 ஆம் ஆண்டுகளில் சென்னை பல்கலைக் கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினர் அகழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர் (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 129-132). இவ்வகழ்வின் போதும் மூன்று பண்பாட்டுப்பிரிவுகள் இனங்காணப்பட்டன. பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தைச் சார்ந்த முதலாவது பண்பாட்டுப் பிரிவின் காலம் கி.மு.300 முதல் கி.பி.100 வரையாகும். இரண்டாவது பண்பாட்டுப் பிரிவு கி.பி.100 முதல் கி.பி.900 வரையும், மூன்றாவது பண்பாட்டுப் பிரிவு கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.18 ஆம் நூற்றாண்டு வரையும் உள்ள காலப்பகுதியைச் சார்ந்தன எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. நமது ஆய்வின் முதலிரண்டு பண்பாட்டுப் பிரிவில் கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகளே முக்கியமானின்றன. இவ்வாய்வில் கிடைத்த மட்பாண்ட வகைகளாகக் கறுப்பு-சிவப்பு நிற, கறுப்பு நிற, வழுவழப்பாக்கப்பட்ட சிவப்பு நிற, சொரசொரப்பான சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் விளங்குகின்றன. இரண்டு கறுப்பு நிற மட்கலன்களில் மட்டுமே கீறல் குறியீடுகள் உள். இவற்றை விடச் சங்கு, கண்ணாடி, எலும்பு ஆகியவற்றிலான வளையல்களும், பளிங்குக் கல், ஜஸ்பர், கார்னீலியன், கண்ணாடி ஆகியவற்றினாலான வளையல்களும் கிடைத்துள்ளன. ஊது உலை ஒன்றும் இங்கே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட இவ்வுதுலை 2.00மீ நீளமும், 0.63மீ அகலமும் கொண்டதாகும். இதனருகே சுடுமண்ணாலான குழாய்களும் இரும்புக் கழிவுகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சுடுமண் பொம்மைகளாக விலங்குகளின் உருவங்கள், பெண்ணின் தலை, பகடைக் காய்கள், புகைக்க உதவும் குழல்கள், தக்களிகள், அகல் விளக்குகள் ஆகியன காணப்படுகின்றன.

12. கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்:

இம் மாவட்டத்திலும் இக்காலத்திற்குரிய அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்ட இரு இடங்கள் உள். ஒன்று பேரூர் மற்றது போளூவாம்பட்டி ஆகும். பேரூர் நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. 1970 - 71ஆம் ஆண்டுகளில் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் அகழ்வை

மேற்கொண்ட போது மூன்று பண்பாட்டுக்காலப் பிரிவுகள் இனங்காணப்பட்டன (இராசவேலு சு. மற்றும் திருமூர்த்தி கோ. 1995-65-67): முதலாவது பண்பாட்டின் காலம் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்திற்குரிய மண்ணடுக்குகளில் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், கறுப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியன கிடைத்தன. இரண்டாவது பண்பாட்டுப் பிரிவு கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகும். இதில் காவிக்கலவை பூசப்பட்ட மட்கலன்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மட்பாண்டங்களின் வேலைப்பாட்டினை நோக்கும் போது இவை திருக்காம்புலியூர், அழகரை ஆகிய இடங்களிலே கிடைத்த மட்கலவகைகளை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன எனக் கூறப்படுகிறது. இம்மட்பாண்டங்களுடன் மங்கிய சிவப்பு நிற மட்கலன்கள், வெளிறிய கறுப்பு நிற மட்கலன்கள் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. இக்காலத்திற்குரிய மட்கலன்களில் வண்ணக்கோடுகள், முத்திரை, கயிறு, கீறல் குறியீடுகள் போன்ற வேலைப்பாடுகளும் உள.

மேலும், இங்குச் சங்கு வளையல்கள், கண்ணாடி, சுடுமண், ஆகியவற்றினாலான மணிகள், சுடுமண் விளக்குகள், வளையல்கள் ஆகியவற்றுடன் தங்கத்தினாலான மணி, இரும்பு ஆணி ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. மூன்றாவது பண்பாட்டுப்பிரிவு கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திற்குரியதாகும். காலத்தால் வேறுபட்ட இப்பண்பாட்டுப் பிரிவுகள் தொடர்ச்சியாக மக்கள் இப்பகுதியில் வாழ்ந்ததை எடுத்துரைக்கும் அதே நேரத்தில் தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதியும் வரலாற்றுக் காலத்தில் நாகரிக வளர்ச்சி கண்டதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இம்மாவட்டத்திலுள்ள போளூவாம் பட்டியும் 1980ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரால் அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்ட இடமாகும் (இராசவேலு சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கா. 1995: 141 - 142). இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வும் வரலாற்றின் ஆரம்பகாலத்தில் இவ்விடம் நாகரிக வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததை உறுதி செய்துள்ளது. இங்கே எல்லாமாக மூன்று குழிகள் தோண்டப்பட்டன. முதலாவது குழியில் எவ்வித தொல்லியல் எச்சங்களும் காணப்படவில்லை. இரண்டாவது குழியில் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட கல்மணிகளும், சுடு மண்ணாலான காதணிகளும், இரும்புப் பொருட்களும் கிடைத்தன. சுடுமண்ணாலான முத்திரை ஒன்றும் 2 மீ ஆழத்தில் கிடைத்தது. இதே குழியில் செங்கல்லால் ஆன சுவர்ப் பகுதியும் காணப்பட்டது. ஆனால், சில செங்கற்கள் அளவில் மிகப் பெரியன வாய்க் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சுடுமண் முத்திரையில் வில், புலி, கயல் ஆகிய உருவங்களுடன் 'வர்மனஹ' என்ற வாசகமும் உளது. இஃது அரசனது பெயராக இருக்கலாம் என ஊகிக்கப்படுகிறது. வில், புலி, கயல் ஆகியன சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களது இலச்சினைகள் என்பதும் நோக்கற்பாலது. மூன்றாவது குழியில் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட கல் மணிகள் கிடைத்தன. சுடுமண்ணாலான மணிகள், தந்தத்தினாலான வளையல்கள், விலங்கின் எலும்புகள் ஆகியனவும் இக்குழியில் கிடைத்த பிற பொருட்களாகும். இங்கே கிடைத்த சுடு மண்ணினாலான 'யக்ஷ' பொம்மைகள் கி.பி.5 - 6ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தவை எனக் கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழகத்திலே அதிக எண்ணிக்கையிலான சுடுமண் உருவங்களும் இங்கேதான் கிடைத்துள்ளனவாகக் கருதப்படுகிறது.

13. ஈரோடு மாவட்டம்

இம் மாவட்டத்திலுள்ள கொடுமணல்தான் சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கும் 'கொடுமணம்' என இனங் காணப்பட்டுள்ளது (ராஜன். கா.1994, Rajan K. 1997 : 79 - 80). கொடு மணலில் நன்கலன்கள் செய்யப்பட்டதை 'கொடுமணம்பட்ட நன்கலம் (பதிற்றுப்பத்து 67), எனக்கபிலரும் 'கொடு மணம்பட்ட வினை மாண்நன்கலம் (பதிற்றுப்பத்து 74) என்று அரிசிற் கிழாரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதன் சிறப்புக்குப் பல்வேறு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவதாக இதன் அமைவிடம் முக்கியமானதாகும். பெரியாற்றின் வாயிலில் அமைந்திருந்த முசிறித் துறைமுகத்தையும் திருச்சி மாவட்டத்தில் கரூர் வட்டம் அமராவதி ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்த சேரரின் இரண்டாவது தலைநகராகிய கரூர் - வஞ்சியையும் பால்காட்டுக் கணவாய் வழியாக இணைக்கும் முதன்மையான வணிகப் பெருவழியில் இது அமைந்துள்ளது. இவ்வூரிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் பெருவழி கரூர் - வஞ்சி, உறையூர் வழியாகக் கிழக்குக் கடற்கரையிலுள்ள பூம்புகாரை அடைந்தது. தெற்கே செல்லும் பெருவழி காங்கயம், தாராபுரம், அயிரைமலை, பழநி வழியாக மதுரையை அடைந்தது. வடக்கே செல்லும் பெருவழி எருமையூரை (மைசூரை) அடைந்தது.

இப்பெரு வழிகள் மட்டுமன்றி, இங்கே கிடைத்த ஒளிவீசும் நன்மணிகளும் இதனைச் சங்ககாலத்தின் சிறப்பு வாய்ந்த தொழிற் கூடமாக்கியது. 1961இல் இவ்விடத்தை இந்திய தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் கண்டுபிடித்தாலும் கூட, 1985, 1986, 1989, 1990ஆம் ஆண்டுகளில் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகக் கல்வெட்டியல் துறையினர் மேற்கொண்ட அகழ்வுகளே இதன் சிறப்பினை வெளிக்காட்டின. இதனை அகழ்வு செய்வதற்காக மக்களின் ஊரிருக்.

கைப் பகுதியில் 48 அகழ்வாய்வுக் குழிகளும், தோண்டப்பட்டன. அத்துடன் பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்களில் 13 அகழப்பட்டன. கலாசார அடிப்படையில் இருபிரிவுகளாக இங்குக் கிடைத்த சான்றுகள் இனங்காணப்பட்டன. பெருங்கற்காலம் (கி.மு.3 - கி.பி.1 வரை), வரலாற்றுக் காலம் (கி.பி.1 - கி.பி.3 வரை) ஆகியவையே இவையாகும். எனினும், கால அடிப்படையில் நோக்கும் போது இது சங்க காலமாகிய வரலாற்றுக் காலத்திற்குரிய இடமாகவே தென்படுகிறது. ஏற்கனவே பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால், இப்போது இங்குள்ள கலாசார அமிசங்களை முழுமையாக எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாகிறது.

முதலில் இங்குக் காணப்பட்ட மட்பாண்டங்களை நோக்குவோம். ஊரிருக்கைப் பகுதியில் கிடைத்த மட்பாண்டங்கள் நன்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட மண்ணினால் வளையப்பட்டு நன்கு சுடப்பட்டிருக்க, ஈமச் சின்னங்களிலுள்ள மட்பாண்டங்கள் தரங்குறைந்தே காணப்பட்டுள்ளன. இவற்றை முக்கியமாகக் கறுப்பு - சிவப்பு நிறத்தவை, வெள்ளை நிறம் தீட்டப் பெற்று அதன் மேல் செம்பழுப்பு நிறம் பூசப்பெற்றவை, சிவப்பு - வண்ணம் பூசப்பெற்று மெருகேற்றப்பட்டவை, சிவப்பு நிறம் கொண்டவை, கறுப்பு வண்ணம் பூசப்பெற்று மெருகேற்றப்பட்டவை போன்ற வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலிரண்டு வகைகள் ஊரிருக்கைப் பகுதியிலும் ஈமச்சின்னங்களிலும் கிடைத்துள்ளன. மூன்றாம் நான்காம் வகைகள் பெரும்பாலும் ஊரிருக்கைப் பகுதியில் தான் உள்ளன. கடைசி வகை பெரும்பான்மையாக ஈமச்சின்னங்களில் தான் உள்ளது.

பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தை அடுத்த கலாசாரமாகிய வரலாற்றுக் காலக் கலாசாரத்தின் பிரதான அமிசங்களும் அகழ்வாராய்ச்சியாளரால் பின்வருமாறு நிரைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்காலத்தில் பெருங்கற்காலக் கலாசார மட்பாண்டங்களைப் போலல்லாது மட்பாண்டங்களில் குறியீடுகள் இடப்படுவது கை விடப்பட்டதோடு, தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளின் எண்ணிக்கையும் முந்திய கலாசாரப் பகுதியை விடக் குறைந்தே காணப்படுகின்றது. முன்னர்ப் போல அரிய கல்மணிகளைச் செய்தல், இரும்பு, எஃகு ஆகியவற்றை உருக்குதல் ஆகியன தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்த போதிலும், இவற்றின் வளர்ச்சி சிறிது குறைந்தே காணப்பட்டது. இக்காலத்தில் உழவுத் தொழிலையே பெரிதும் நம்பி வாழ்ந்தனர். தானியங்களைச் சேமித்து வைத்துக் கொள்ள நிலத்தினுள் வட்ட வடிவில் சுமார் 1 மீ ஆழமும் 1 மீ விட்டமும் கொண்ட தானியக் களஞ்சியங்களை (குழிகள்) அமைத்தனர். சுடுமண், கண்ணாடி, சங்குப் பொருட்கள் ஆகியன அணிகலன்களாக உபயோகிக்கப்பட்டன. வெள்ளை வண்

ணந் தீட்டப்பட்ட செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், கறுப்பு - சிவப்பு நிறமட்பாண்டங்கள் ஆகியவற்றின் பயன்பாடு குறையச் சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களின் பயன்பாடே அதிகரித்தது.

இக்கலாசார காலத்தில் வீடுகள் முன்னர்ப் போல்ச் சதுர, செவ்வக வடிவிலேதான் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தரை கெட்டியாகத் தயார் பண்ணப்பட்டு மரத்துணைகள் நடப்பட்டன. செங்கற்களும் ஒரு வகைக் கூரைத்தட்டோடுகளும் கிடைத்தாலும், இவற்றின் பயன்பாடு குறைந்தே காணப்பட்டது. வீட்டின் தரைப்பகுதிகளில் அடுப்பும் தானியக் களஞ்சியங்களைத் தாங்கி நிற்பதற்கான மண் மேடைகளும் காணப்பட்டன. ஒரு வீட்டின் தரையில் கதவுகளுக்குக் கீழ்ப் பயன்படுத்தப்படும் செங்கல்லினாலான தாங்கி கிடைத்துள்ளது. மரங்களை இணைக்கப்பயன்படுத்தப்பட்ட ஏராளமான இரும்பு ஆணிகளும் கிடைத்துள்ளன. கூரைகளைப் பனை ஓலை கொண்டும் வேய்ந்திருக்கலாம். இவர்கள் புன்செய் தானிய வகைகளையே பெரிதும் உண்டனர் என்பதைத் தீய்ந்து போன நிலையிற் கிடைத்த கம்பு, வரகு, சோளவகைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இக்காலத்தில் நீர்ப்பாசன விவசாயம் காணப்பட்டதற்கான தடங்கள் காணப்படவில்லை.

கொடுமணல் கல்மணிகளைச் செய்யும் தொழிற்கூடமாகவே விளங்கியதைப் பல்வேறு நிலையிற் கிடைக்கும் மணிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கல்மணிகளைச் செய்யும் தொழில் பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திற்கான சிறந்து விளங்கினாலும், இம்மணிவகைகளைப் பச்சைக் கல், நீலக்கல், பளிங்குக்கல், சூதுபவளம், ஜஸ்பர், அகேற், கார்னெட், லபில்லசலி, மாவுக்கல் முதலியவற்றைக் கொண்டு ஆக்கினர். கார்னீலியன் குஜராத்திலிருந்தும், லபில்லசலி ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்தும் வரவழைக்கப்பட்டன. கல்மணிகள் வட்ட வடிவம், பீப்பா வடிவம், இரு கூம்புவடிவம், கோள வடிவம் ஆகிய வடிவங்களில் அமைந்திருந்தன.

பல்வகையான இரும்புப் பொருட்களும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் அம்பு நுனி, அரிவாள், கத்தி, உளி நீண்ட வாள், கடப்பாறை, ஆணி, ஊக்கு, வளையல், மணி, குதிரைச் சேணத்தில் உபயோகிக்கும் அங்கவாடி ஆகியன குறிப்பிடத் தக்கன. செம்பிலா லான பொருட்கள் இரும்புப் பொருட்களைவிட எண்ணிக்கையில் குறைந்தே காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் சிறிய ஊது குழாய்கள், வளையல்கள், குவளைகள், ஊசிகள், கொக்கிகள், ஆபரணங்கள் ஆகியன அடங்கும். இங்கே சிறப்பான அமிசமாகத் திகழ்வது புலிப் பொம்மையாகும். இது ஈமச்சின்னம் மூன்றாவதில் கிடைத்துள்ளது. இஃது எட்டு செ.மீற்றர் நீளமும் ஐந்து செ.மீற்றர் உயரமும் கொண்டது.

இதன் உடற் பகுதியில் முக்கோண வடிவில் இருவரிசையில் கார்னீலியன், லபில்லசலி, ஆகிய அரிய கற்கள் மாறிமாறிப் பதிக்கப்பெற்றுக் கண்கள் இரண்டும் சிவப்புக் கற்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. தங்கத்திலும் வெள்ளியிலும் மணிகள், வளையல்கள் போன்றன படைக்கப்பட்டிருந்தன. சங்கினாலான சக்கரம், வளையல், ஊசி ஆகியன காணப்பட்டாலும் வளையல்களே அதிகம் உள. எலும்பினாலான அம்புமுனைகள் ஊசிகள், சக்கரங்கள் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. பல்வகைக் கண்ணாடி மணிவகைகளும், சுடுமண் மணிகளும் உள. மணிகளைச் செய்தல், சங்குத் தொழில், சுடுமண் பொருட்களை ஆக்குதல் போன்ற தொழில் வகைகளும் இங்கே காணப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்.

இரும்பை உருக்கியும் கருவிகளை இம்மக்கள் படைத்திருந்ததை எடுத்துக்காட்டும் விதத்தில் இரும்பை உருக்கும் உலைகளும் இங்கே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் விட்டம் ஒரு மீற்றராகும். இவை மண்ணினால் நிலத்தின் மேல் சுண்ணாம்புக் காளவாய் போன்று உருவாக்கப்பட்டன. இதன் அடிப்பாகத்தில் 15 செ.மீ. நீளமும், 6 செ.மீ. விட்டமும் கொண்ட சுடுமண்ணாலான ஊதுலைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்வூதுலையின் மையத்தில் 1.5 செ.மீ. விட்டமுள்ள துளை உள்ளது. ஊரிருக்கைப் பகுதியில் தோண்டிய 15 ஆய்வுக் குழிகளிலிருந்து எஃகு உருக்கும் உலைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. நீள்வட்ட வடிவத்தில் ஒரு மைய உலையும் இதனைச் சுற்றி 12 உலைகளும் காணப்பட்டுள்ளன. மையஉலை தெற்கு வடக்காக 112 செ.மீ. நீளமும், கீழ்மேலாக 100 செ.மீ. அகலமும் கொண்டுள்ளது. இதன் மொத்த ஆழம் 40 செ.மீ ஆகும். உலையின் சுவர்ப்பகுதி 20 செ.மீ. கனம் கொண்டது. இச்சுவர்ப்பகுதியில் செவ்வக வடிவில் காற்று செல்வதற்குரிய துளைகள் உள. இம்மைய உலையைச் சுற்றிலும் சம இடைவெளியில் சராசரியாக 30 செ.மீ விட்டம் கொண்ட 12 சிறிய உலைகள் உள. மற்றொரு அகழ்வுக் குழியில் பயன்படுத்தப்படாத நிலையில் உள்ள உலைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. நெசவுத் தொழிலும் இக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கியதை எடுத்துக் காட்டுவனவாக இங்குக் கிடைத்த சுடு மண்ணாலான பம்பரம் போன்ற அடிப்பாகத்தையும் அதன் நடுவில் செருகப்பட்ட நீண்ட இரும்புக் கம்பியையும் கொண்ட தக்களிகள் போன்றன கிடைத்துள்ளன. இங்கே களிமண்ணில் ஒட்டிய நிலையில் தீய்ந்து போன துணியின் ஒரு பகுதியும் காணப்பட்டுள்ளது. சங்குகளை அறுத்து மக்கள் வளையல்களைச் செய்ததை உறுதிப்படுத்துவனவாகச் சங்குகளின் பாகங்கள், வளையல்கள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன.

கொடுமணலில் மட்பாண்டக்குறியீடுகளும், தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளும் காணப்படுகின்றன. மட்பாண்ட ஓடுகளிற் காணப்படும் தமிழ்-பிராமி வாசகங்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் பெயர்களாகவே உள்ளன. பெரும்பாலான மட்பாண்ட ஓடுகளில் 'ஆதன்' என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. கண்ணன், ஆதன், கூவிரன் ஆதன், பண்ணன், அந்தவன் ஆதன், வன்முலன், சம்பன், கூலந்தை சம்பன் அகல், வருணிய அகல் போன்ற வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன. வணிகக் குழுவைக் குறிக்கும் 'நிகம' என்ற வடமொழிச் சொல்லும், விஸாகி, விரியன், வருணிய் போன்ற பெயர்களும் வட நாட்டுடன் கொடுமணல் கொண்டிருந்த வாணிக, பண்பாட்டுத் தொடர்புகளை விளக்குகின்றன.

இம்மட்பாண்ட ஓடுகளிற் காணப்படும் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளை நோக்கும்போது பழந்தமிழ் எழுத்துகள் சுமார் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்ட போதிலும் அதன் வரிவடிவ அமைப்பில் பெரிய மாற்றங் காணப்படவில்லை என்பது தெரிகிறது. பரவலாக மக்கள் மத்தியில் இவை பயன்படுத்தப்பட்டமையை இம் மட்பாண்ட ஓடுகளிலுள்ள எழுத்துகள் உறுதி செய்கின்றன. தமிழ் பிராமிக்கே சிறப்பான ற, ள, ழ, ஞ போன்ற எழுத்துகளும், ஸ, ஷ போன்ற வட பிராமி எழுத்துகளும் காணப்பட்டாலும் கூட, வர்க்க எழுத்துகள் காணப்படவில்லை. இங்கே கிடைத்துள்ள குறியீடுகள் பல இனங்காணப்படக் கூடியனவாய் உள்ளன. சில மட்கல ஓடுகளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குறியீடுகளும் இணைந்துள்ளன. இவை பெரும்பாலும் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கல ஓடுகளில் தான் காணப்படுகின்றன. சில குறியீடுகள் பிராமி வரி வடிவத்தின் இறுதியிலும் உள. பெரும்பாலும் இவை சுவஸ்திகா, சூரியன், நட்சத்திரம், ஏணி, நந்திபாதம், மீன், அம்பு வில்லு, சக்கரம், வண்டி போன்ற வடிவங்களாகவே உள்ளன.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது 'சங்ககால' ஊரிருக்கைப் பகுதியிலும், ஈமக் காட்டிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிறு அளவிலான அகழ்வாய்விலிருந்து கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டு முடிய இடைப்பட்ட 600 ஆண்டுகாலச் சங்ககாலச் சமுதாயத்தின் பல்வேறுபட்ட பரிமாணங்களைக் காணமுடிகிறது. அகழ்வாய்வின் இன்னும் பரந்த அளவில் மேற்கொண்டால் சங்ககாலச் சமுதாயத்தின் பல்வேறுபட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகளும் வெளிப்படும் என்பது திண்ணம்' (ராஜன்.கா. 1994:43)

அத்துடன் இங்குக் கிடைத்த மணிகள் முசிறித்துறைமுகத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு, உரோமருடைய தங்க, வெள்ளி நாணயங்களுக்காகப் பரிமாற்றமும் செய்யப்பட்டன. இதனால், உள்நாட்டு

வெளிநாட்டு வாணிகத்தில் இது முதன்மை பெற்றுக் காணப்பட்டது. இதனை அண்டிய அமராவதி, நொய்யல் ஆற்றுப்பகுதிகள் வணிகருடைய நடமாட்டப் பகுதிகளாகவே விளங்கின. அமராவதி ஆற்றுப்படுக்கையில் கிடைத்த பெருங்கற்காலக் குறியீட்டு மோதிரம், மாக்கோதை, குட்டுவன் கோதை நாணயங்கள் ஆகியன இவ்வாற்றுப்படுக்கை பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்திற்குச் சிறந்த உரைகல்லாக உள்ளன. கொடுமணலில் இரண்டு முத்திரை நாணயங்களும், ஒரே ஓர் உரோம வெள்ளி நாணயமும் கிடைக்கப் பெற்றாலும் கூட, இப்பகுதி உரோம நாணயங்கள் விதந்து காணப்படும் பகுதி என்பதும் நினைவு கூற்பாலது (Champakalakshmi. 1996: 135-136).

சங்க காலத் தமிழ் நாகரிகத்தின் பல்வேறு கூறுகளை எடுத்துக் காட்டி அது எவ்வாறு முகிழ்ந்து, முதிர்ச்சி பெற்றது என்பதை விளக்குவதில் அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் கிடைக்கும் சான்றுகளின் பங்களிப்பு மிக மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. இத்தகைய நிலை மாறல் வேண்டும். வட இந்தியாவில் கங்கைச் சமவெளியில் ஆரியரது நாகரிகத்தின் அடித்தளம், படர்க்கை, வளர்ச்சி ஆகியனவற்றை அறிந்து கொள்வதில் தொல்லியல் அகழ்வுகள் வகித்த, வகிக்கும் பங்கினைப் போல் தமிழக நாகரிகத்தின் விழுமியங்களை வெளிக் கொணர்வதிலும் இவை முக்கிய பங்கினை வகித்தல் வேண்டும் என்பதை இங்கே சுட்டிக் காட்டுவதும் அவசியமாகின்றது. அப்போது தான் மிக நீண்ட பழமையான இலக்கியப் பாரம்பரியமுடைய சமுதாயம் தனது மூல வேர்களையும், பக்க வேர்களையும் அறிந்து செயற்பட முடியும்.

அத்தியாயம்-11

பழந்தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள்

தென்னாசியாவின் ஆதிவரிவடிவமாகச் சிந்து வெளி நாகரிகத்தின் வரிவடிவம் அமைந்தாலுங்கூட, இன்று ஐயந்திரிபற வாசிக்கப்பட்ட இந்தியாவின் மிகப்பழைய வரிவடிவமாகத் திகழ்வது பிராமி வரிவடிவமே எனலாம். பிரமனிலிருந்து இது தோன்றியதால் 'பிராமி' என அழைக்கப்படுகிறது என நம்பப்படுகிறது. வட நாட்டில் உள்ள பிராமி வரிவடிவத்திலுள்ள கல்வெட்டுகளைப் போலன்றித் தமிழகத்தில் இவ்வரிவடிவத்திலமைந்த மிகப்பழைய கல்வெட்டுகள் தனித் தன்மை உடையனவாகக் காணப்படுவதால் இவற்றைத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் அல்லது தாமிழிக்கல்வெட்டுகள் என இன்று அழைப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. கடந்த நூற்றாண்டில் இந்திய பிராமிக்கல்வெட்டுகளை வாசிப்பதில் வெற்றி கண்டவர் பிறின்செப் என்ற அறிஞராவார். இந்தியாவில் ஆட்சி செய்த கிரேக்க வமிசத்தவர் வெளியிட்ட நாணயங்களில் கிரேக்க, பிராமி வரிவடிவங்களிற் காணப்பட்ட வாசகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, கிரேக்க வாசகங்களை வாசித்ததிலிருந்து பிராமி வரிவடிவத்திலுள்ள அதை ஒத்த வாசகங்களை இவரால் வாசிக்க முடிந்தது. இவரது முயற்சியால் இந்தியாவிலுள்ள பிராமிக்கல்வெட்டுகள் மட்டுமன்றி, ஈழம் போன்ற பிற நாடுகளிலுமுள்ள பிராமிக்கல்வெட்டுகளை வாசித்தறியும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. எனினும், இப்பிராமி வரிவடிவம் இந்தியாவில் எவ்வாறு உருவாகியது என்பது பற்றி அறிஞர்கள் மத்தியில் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. அவையாவன:-

1. பினீசியரினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது

இந்தியாவுக்கு இப்பிராமி வரிவடிவம் அந்நியமானதென்றும், வெளி உலகிலிருந்தே இவ்வரிவடிவம் இந்தியாவை அடைந்தது என்றும் பியூலர் கூறியுள்ளார் (Indian Paleography. 1904) அப்படியாயின் இவ்வரிவடிவம் எங்கிருந்து இந்தியாவை அடைந்தது என்ற கேள்வி அடுத்து எழுகிறது. பொதுவாக மத்திய கிழக்குப் பிரதேசத்தி

லிருந்தே இது இந்தியாவை அடைந்தது என்றும், இதன் தாய் வரிவடிவமாக வட செமிற்றிக் மொழியிலமைந்த பினீசியர் வரி வடிவம் காணப்பட்டதென்றும் பியூலர் கருதுகிறார். கிறிஸ்து.சகாப்தத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே, அநேகமாக கி.மு.1000 ஆண்டளவில் மத்திய கிழக்கோடு, குறிப்பாகப் பினீசியர் போன்றோருடன் இந்தியா வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததும் இங்கே கருத்திற் கொள்ளத் தக்கது. வட இந்தியா மட்டுமன்றித் தென்னிந்தியாவும், குறிப்பாகத் தமிழகமும் இவர்களின் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொண்டிருந்தன. பினீசியரின் வரி வடிவத்திலிருந்து தான் கிரேக்க, உரோம வரிவடிவங்களும் துளிர்ந்தன எனவும் கருதப்படுகிறது. பினீசியரது வரி வடிவத்திற்கும் பிராமி வரிவடிவத்திற்குமிடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமை பியூலரால் விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனால், பலர் இப்பினீசியரின் வரிவடிவமே இந்திய பிராமி வரிவடிவத்தின் மூல வடிவம் எனவும் வாதிக்கின்றனர்.

எனினும், இந்தியப் பிராமி வரிவடிவம் பிராந்திய ரீதியில் வட இந்திய, தென் இந்தியப் பிராமி வரிவடிவங்களாகத் தனித்தன்மையுடன் விளங்கியதைப் பியூலர் அன்றே இனங்கண்டிருந்தார். இவற்றுக்கிடையே ஒரு பொதுவான ஒற்றுமை காணப்பட்டாலும் கூட, தென்னகப் பிராமி வரிவடிவம் கி.மு.5ஆம் நூற்றாண்டளவில் தாய்ப் பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்து பிரிந்து தனித்துவமான அமிசங்களைக் கொண்டிருந்தது எனவும் இவர் கருதினார். இதனை இவர் 'திராவிடி' வரிவடிவம் எனவும் அழைத்துள்ளார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் 1945 ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரிக்கமேடு அகழ்வின் போது கிடைத்த பிராமி எழுத்துப் பொறித்த மட்பாண்டங்களின் எழுத்துப் பற்றி என்.பி.சக்கரவர்த்தி கீழ்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது (Wheeler. R.E.M, 1946: 109-111).

'வடக்கேயுள்ள பிராமிக்கல்வெட்டுகளோடு மேலேழுந்த வாரியாக ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அரிக்க மேட்டுப்பாளை ஓடுகளிற் காணப்படும் வரிவடிவம் கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. ஆனால் இப்பாளை ஓடுகள் காணப்படும் அகழ்வராய்ச்சிப் படையில் இவற்றின் காலத்தை உணர்த்தும் வகையாக ஏனைய சான்றுகளும் காணப்படுவதால் இவற்றின் காலம் கி.பி.1 ஆம் நூற்றாண்டாக அல்லது அதை அண்டிய காலப்பகுதியாகவே அமைகின்றது. இத்தகைய முரண்பாட்டுக்கான காரணத்தை அறிந்து கொள்வது அவ்வளவு கஷ்டமில்லை. அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களில் காணப்படும் வரிவடிவமும், மதுரை, திருநெல்வேலி ஆகிய மாவட்டங்களில் கிடைக்கும் குகைக் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் பிராமி வரிவடிவமும் சாதாரணமாகப் பிராமி வரிவடிவத்

திலமைந்துள்ள அசோகனுடைய கல்வெட்டுகளையோ, ஏனைய பழைய கல்வெட்டுகளையோ ஒத்துக் காணப்படுவதற்குப் பதிலாகப் பண்டைய 'திராவிடி' வரிவடிவத்தையே ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய 'திராவிடி' வரிவடிவம் அசோகன் காலத்திற்கு முன்னரே குறைந்தது கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டளவில் தாய்ப்பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்து பிரிந்ததும் தெரிந்ததே. இத்தகைய மறுக்க முடியாத காரணத்தினாற்றான் 'திராவிடி' வரிவடிவத்திலமைந்த ஒரு சில கல்வெட்டுகளில் (பிராமி வரிவடிவத்தின்) பல பழைய எழுத்துகளின் வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பிரிந்த தென்னகப் பிராமி வரிவடிவத்தில் இந்தியா முழுவதும் பயன்படுத்தப்பட்ட வரிவடிவத்தில் காணப்பட்ட வளர்ச்சி காணப்படவில்லை. இதை மனத்திற் கொண்டால் அரிக்கமேட்டுப் பாளை ஓடுகளில் காணப்படும் வரிவடிவம் கி.மு.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டுகளை ஒத்துக் காணப்பட்டாலும் உண்மையிலே இவை காலத்தால் இவற்றை விடப் பிந்தியவை. என ஊகிப்பதில் எவ்விதத்தவறும் இல்லை''

வடஇந்திய, தென்னிந்தியப் பிராமி வரிவடிவங்களின் தனித்தன்மைபற்றி மேலும் சில அறிஞர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர். இத்திராவிடி வரிவடிவத்தின் எழுத்துகள் முழுவதும் இன்று காணப்படாவிட்டாலும் கூட, இவற்றின் எச்சங்களாகக் கால வெள்ளோட்டத்தில் தப்பிப் பிழைத்த சில எழுத்துக்கள் இத்தகைய 'திராவிடி' வரிவடிவத்தின் தொன்மையையும், தனித்துவத்தையும் சுட்டி நிற்கின்றன என இவர்கள் கருதுகின்றனர் (Fernando. P.E.E. 1969). இதற்கு உதாரணமாக அ.இ.ம போன்ற எழுத்துகளைக் கூறி உள்ளனர். அசோக பிராமி வரிவடிவ எழுத்துகளிலிருந்து மேற்கூறிய எழுத்துகள் வடிவத்தில் மாறுபட்டுக் காணப்பட்டனவென்றும், நாளடைவில் அசோக வரிவடிவ எழுத்துகள் செல்வாக்குப் பெற, இவை வழக்கொழிந்தன என்றும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. தமிழக-ஈழப்பிராமிக்கல்வெட்டுகளில் இவற்றின் தனித்தன்மையைக் காணலாம் என்றும் கருதப்படுகிறது. அத்துடன் பெர்ணாண்டோ ஈழத்துப்பிராமிக்கல்வெட்டுகளுக்கும் அரிக்க மேட்டுப்பாளை ஓடுகளிலுள்ள வரிவடிவத்திற்கும் இடையே நிலவும் ஒற்றுமையையும் மேலும் வலியுறுத்தியுள்ளார். இவற்றை எழுதியவர்களும் ஒரே மரபைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும், அசோகனது காலத்திற்கு முன்னரே, அக்கல்வெட்டு மரபைச் சாராத வேறொரு கூட்டத்தினர் தென்னிந்தியா, ஈழம் போன்ற பகுதிகளில் திராவிடி வரிவடிவத்தில் இவற்றை எழுதினர் என்றும் கருதுகிறார். அத்துடன் இத்திராவிடி வரிவடிவம் கூட அசோகனது கல்வெட்டுகளுக்கு ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தென்னிந்தியா, ஈழம் போன்ற பகுதிகளில் வழக்கிலிருந்தது என்பதும் இவரது முடிபாகும்.

கருணரத்தினாவும் (Karunaratne, W.S. 1960) தமிழக-ஈழப்பிராமிக்கல்வெட்டுகளிடையே காணப்படும் ஒருமைப்பாட்டைச் சுட்டிக் காட்டி இவை அசோகனுக்கு முன்னர் இப்பகுதியில் வழக்கிலிருந்த 'திராவிடி' வரிவடிவத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றவையே என்கிறார். இதனைவிடத் தமிழக-ஈழக் கல்வெட்டுகள் காணப்படும் குகைகளும் தோற்ற அமைப்பில் ஒத்துக் காணப்படுவதும் அவதானிக்கத்தக்கது. இருபகுதிகளிலும் பிராமிக்கல்வெட்டுகள் பொதுவாகக் குகைவாயிலின் மேற்பகுதியிலேயே அமைந்துள்ளன. அத்துடன் குகைவாயிலின் மேற்பகுதியிலிருந்து மழைநீர் வாயிற்றுத்தலில் விழாதபடி தடுத்து, வாயிலின் இருபுறமும் பக்கவாட்டமாக வழிந்து போகும்படி உளியினால் மேற்புறப்பாறை செதுக்கப்பட்டுள்ளது. குடியிருப்புகளுக்குப் புறம்பான இடத்தில் குகைகளை அமைத்தல் இருபகுதிகளுக்குமிடையே காணப்பட்ட மற்றொரு பொதுவான அமிசமாகக் காணப்பட்டது. எனவே, இந்தியாவின் ஏனைய மாநிலங்களை விடத் தமிழகத்தில் காணப்படும் பிராமிக்கல்வெட்டுகளுக்கும், குகைகளுக்கும், ஈழத்திற் காணப்படும் பிராமிக்கல்வெட்டுகளுக்கும், குகைகளுக்கும் இடையே இவற்றின் தோற்றம், அமைப்பு ஆகியவற்றில் ஒற்றுமை காணப்படுவது இரு பிராந்தியங்களும் ஒரே மரபிலிலிருந்தே இவ்வரிவடிவத்தைப் பெற்றிருக்கலாம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது (Veluppillai. A. 1981).

பியூலரின் கருத்துக்கு உரமட்டுவனவாக இலக்கிய, தொல்வியற் சான்றுகளும் உள. அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்திற்குச் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே வழக்கிலிருந்த வரிவடிவங்கள் பற்றிய சான்றுகளில், சமண மத நூல்களாகிய சமவயாங்க சூத்த, பன்னவான சூத்த ஆகியவற்றில் பதினெட்டு வகையான வரிவடிவங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள. இவற்றில் பிராமி, 'திராவிடி' ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்வாறே பௌத்த மத நூல்களாகிய லலிதவிஸ்தாரவிலும் கி.மு.6 ஆம் நூற்றாண்டில் (புத்தர் காலத்தில்) வழக்கிலிருந்த 64 வரிவடிவங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள. இவற்றுள் 'பிராமி', 'திராவிடி' ஆகியனவும் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்துடன் வட இந்தியாவில் அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்திற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, பிராமி வரிவடிவம் காணப்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள. இதற்கு உதாரணமாகத் தக்ஷீலத்தில் கிடைத்த நாணயம், மகாஸ்தானின் கிடைத்த கல்வெட்டு, பிப்பிராவில் கிடைத்த கல்வெட்டு, சொகௌராவில் கிடைத்த வெண்கலப்பட்டையம் ஆகியவற்றிலுள்ள பிராமி வரிவடிவம் ஆகியன அமைந்துள்ளன. இவற்றின் காலம் கி.மு.5 ஆம், 4ஆம் நூற்றாண்டுகளாக இருக்கலாம் எனவும் பியூலர் கருதினார் (Buhler :1904).

மேற்கூறிய கருத்துகளை ஆராயும்போது இந்தியாவில் ஒரு செல்வாக்குள்ள வரிவடிவமாகப் பிராமி வரிவடிவம் அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்தில் காணப்பட்டாலும் கூட, அவன் காலத்திற்குச் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே இவ்வரிவடிவம் இந்தியா எங்கனும் பரவி இருந்தமை புலனாகின்றது. பிணீசியரிடமிருந்தே இந்தியாவுக்குப் புகுத்தப்பட்ட இவ்வரிவடிவம் காலக்கிரமத்தில் பிராந்திய ரீதியில் வட, தென் இந்திய வரிவடிவங்களாகத் தனித்தன்மையுடன் காணப்பட்டதைப் பியூலர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இதற்கப்பால் இலக்கியச் சான்றுகள் குறிப்பாக சமண, பௌத்த மத நூல்கள் இந்தியா எங்கனும் பரவி இருந்த 18, 64 வகையான வரிவடிவங்களையும், குறிக்கின்றன. இவற்றுள் பிராமி, திராவிடி ஆகியன முக்கியமானவை ஆகும்.

2. சிந்துவெளி நாகரிக எழுத்துகளும் பெருங்கற்காலப் பாணை ஒடுகளிலுள்ள குறியீடுகளும்

சிந்து வெளி நாகரிகத்திலுள்ள வரிவடிவத்திலிருந்தே இப்பிராமி வரிவடிவம் துளிர்ந்தது என ஒரு சாரார் கருதுகின்றனர். சிந்து வெளி வரிவடிவமே காலக்கிரமத்தில் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் பரவிக் கல்-செம்புக்காலக் குறியீடுகளாகவும், பெருங்கற்காலப் பாணை ஒடுகளின் குறியீடுகளாகவும் தொடர்ந்து, ஈற்றில் சீர் செய்யப்பட்ட பிராமி வரிவடிவமாகவும் வளர்ச்சி பெற்றது என்று ஏ.வி.நரசிம்மமூர்த்தி கருதுகிறார் (Mahadevan. I. 1995:8). இதற்கு ஆதாரமாகத் தென்னிந்தியாவில் கிடைத்த பெருங்கற்காலப் பாணை ஒடுகளிலுள்ள குறியீடுகளுக்கும், பிராமி எழுத்துகளுக்குமிடையே தோற்றமளவில் காணப்படும் ஒற்றுமை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால், ஐராவதம் மகாதேவன் ஒலி அமைப்பில் உள்ள ஒற்றுமையை நோக்காது வெறும் வெளித்தோற்ற அமைப்பிலுள்ள ஒற்றுமையை நோக்குவது ஆராய்ச்சி நெறிமுறைகளுக்கு ஒவ்வாததொன்று என எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அத்துடன் ஒலியுடன் கூடிய குறியீடுகளாக இவற்றைக் கொண்டாலுங் கூடப் பழந்தமிழில் காணாத, ஆனால் இந்தோ-ஆரிய மொழிக் குடும்பத்திற்குரிய உயிர்ப்பொலிகள் (Aspirates) குரல் ஒலிகள் (Voiced consonants), குழிவுரவொலிகள் (Sibilants) நரசிம்மமூர்த்தி கூறுவது போல் இவற்றில் காணப்பட்டதற்கான சான்றுகள் இல்லை எனக்கூறி, அவரின் கருத்தை நிராகரித்துள்ளார் (Mahadevan. I. 1995:8).

மேலும், சிந்துவெளி வரிவடிவம் பற்றிக் கிட்டத்தட்ட அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக ஆய்வுகள் நடைபெற்றாலுங்கூட இவ்வரிவடிவத்தின் மூலம் பற்றியோ இதிலிருந்து துளிர்ந்த இந்திய வரிவடிவங்கள் பற்றியோ அறிந்து கொள்ளுவதற்கு உறுதியான சான்றுகள் இற்றைவரை கிடைக்கவில்லை. அத்துடன் சிந்துவெளி

நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சிக்கும் (கி.மு.1500), பிராமி வரிவடிவத்தின் தோற்றத்திற்குமிடையே அநேகமாக ஆயிரமாண்டு இடைவெளி காணப்படுவதால் இவற்றின் தொடர்புபற்றி மேலும் ஆராய்வது அவசியமாகின்றது.

தமிழகத்தில் அகழ்வு செய்யப்பட்ட பெருங்கற்கால-வரலாற்றுக் காலக் கலாசாரங்களை உள்ளடக்கிய இடங்களிற் கிடைத்த குறியீடுகள் பொறித்த பாளை ஓடுகள், பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாளை ஓடுகள் ஆகியன பற்றியும் அடுத்துக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. பல இடங்களில் பிராமி எழுத்துப் பொறித்த மட்பாண்டங்களுடன் பெருங் கற்கால கலாசாரத்தைச் சார்ந்த பாளை ஓடுகளில் குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. குறியீடுகளுக்கும், பிராமி எழுத்துகளுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை விளக்குவதற்கு வல்லம், உறையூர், கொடுமணல் போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளின் போது கிடைத்த சான்றுகளும் நிரைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன(Mahadevan.I.1995:5-6). வல்லம் அகழ்வின் போது படை 'அ'இல் பெருங்கற்காலப் பாளை ஓடுகளின் குறியீடுகள் அதிகரித்துக் காணப்பட, இதனைத் தொடர்ந்து வந்த படை 'ஆ' இல் பிராமி எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் காணப்பட்டதால் இக்காலத்திற்கு முன்னர் ஒரு தொடர்புச் சாதனமாக விளங்கிய குறியீடுகள் பிராமி எழுத்தின் வருகையோடு செல்வாக்கிழந்தன என எ. சுப்பராயலு கருதினார் (Mahadevan.I. 1995:5-6). இதனால் பிராமி வரிவடிவம் இக்குறியீடுகளிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றது எனவும் கூறப்பட்டது.

ஆனால், உறையூரில் அகழ்வாராய்ச்சிப் படையில் இக்குறியீடுகள் பிராமி வரி வடிவத்திற்கு முந்தியும், பிராமி வரிவடிவத்துடனும், பிராமி வரிவடிவத்திற்குப் பின்னரும் காணப்பட்டுள்ளன என பி.சண்முகம் விளக்கியுள்ளார் (Mahadevan.I.1995:5-6). இவ்வாறே கொடுமணலிலும் (ராஜன்.கா.1994) நூற்றுக்கணக்கான குறியீடுகள், பிராமி எழுத்துகள் ஆகியன பாளை ஓடுகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் அதிக எண்ணிக்கையாக இத்தகைய சான்றுகள் காணப்படும் இடமாகக் கொடுமணல் மட்டும் தான் காணப்படுகிறது. இங்கே அகழ்வாராய்ச்சிப் படையில் குறியீடுகளும் பிராமி எழுத்துகளும் அருகருகே காணப்படுகின்றன. கோன், கோவே, தன் போன்ற சொற்கள், அ,த,ம, போன்ற பிராமி எழுத்துகள் ஆகியவற்றோடு குறியீடுகள் கொண்ட பாளை ஓடுகளும் உள். இத்தகைய சான்றுகள் குறியீடுகளிலிருந்து பிராமி வரிவடிவம் வளர்ச்சி பெறவில்லை என்பதையும், கருத்துகளின் பரிமாற்றத்திற்கு இவ்விரு முறைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. இதனால் பிராமி வரிவடிவத்தைச் சிந்துவெளி வரிவடிவத்தின் வளர்ச்சியா

கவோ பெருங்கற்காலப் பாளை ஓடுகளில் காணப்படும் குறியீடுகளின் வளர்ச்சியாகவோ கொள்ளுவது தற்போதைய ஆய்வு நிலையில் ஏற்புடைய கருத்தாக அமையவில்லை. இதனால், இவ்வரிவடிவத்தை இந்தியாவிற்கு வெளி உலகத்திலிருந்து குறிப்பாகப் பிளீசியரால் புகுத்தப்பட்ட வரிவடிவமே எனக் கொள்ளலாம்.

3. தமிழகமும் - பிராமிவரிவடிவமும்

பியூலர் போன்றோர் தமிழகத்தின் பிராமி வரிவடிவத்தின் மூலமாகத் 'திராவிடி' வரி வடிவத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், இதனை ஏற்காத சில அறிஞர்கள் அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்தைய பிராமிவரி வடிவமே தமிழ் - பிராமி வரி வடிவத்தின் தாய் வடிவம் அல்லது மூல வடிவம் என வாதிடுகின்றனர். இவர்களுள் கே.வி.இராமன், மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, ஐராவதம் மகாதேவன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். கே.வி.இராமன் இதுபற்றிப் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார் (இராமன். கே.வி. 1979: 156-157). அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்தில் பிராமி வரிவடிவம் தமிழகத்திற்குப் புகுவதற்கு முன்னர் அவ்வரிவடிவம் எழுதப்பட்ட பிராகிருத மொழி இந்தியா, ஈழம் ஆகிய இடங்களில் பொது மக்களால் சக்தி வாய்ந்த மொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதைத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் பிராகிருதச் சொற்கள் உணர்த்துகின்றன. இதனால் பிராமி வரி வடிவம் தமிழகத்திற்கு வருவதற்குப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழக மக்களுக்குப் பிராகிருதமொழி பரிச்சியமான மொழியாக விளங்கியது. தமிழகத்தில் பிராகிருத மொழி நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டதை இக்கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. மக்கள் மத்தியில் இது வழக்கிலிருந்ததைத் தமிழகமெங்கணுமுள்ள பாளை ஓடுகளில் காணப்படும் எழுத்துகளும் உறுதி செய்கின்றன. அசோகனின் காலப் பிராமி வரிவடிவமே தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தின் மூலம் என்பதை மேலும் கே.வி.இராமன் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (இராமன் கே.வி. 1979: 166-67).

"அசோகன் ஆதரவின் கீழ் (கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டு) இந்தியா முழுமைக்கும் இலங்கைக்கும் பிராமி எழுத்துகள் ஊடுருவின. இப்புதிய அலையினின்று தமிழகம் தனித்தியங்கவில்லை. தமிழ் ஒலியன்களின் சிறப்பிற்கேற்பப் பிராமி எழுத்து வடிவம் ஏற்கப்பட்டது. ழ், ள், ற் மற்றும் 'ன்' போன்ற எழுத்துகள் இதுவரை எழுத்து வடிவத்திற்குப் புதியவை. இப்புதிய பிராமிக்கு மாறுபட்ட ஒலி வடிவங்கள் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்டன. வேற்றோராலோ அல்லது மொழியினைக் கற்றுக் கொள்ளும் ஆரம்ப நிலை மாணவர்களாலோ இம்மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. முன்னொரு

முறை தமிழகத்தில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய பிராகிருத மொழியில் வல்லுநர்களாலும் தமிழ்மொழிப் புலமை பெற்ற சிறந்த புலவரைப் போன்றோராலும் இம்மாறுதல்கள் ஏற்பட்டவையாகும்."

அத்துடன் இவ்வரிவடிவம் வட இந்தியாவிலிருந்து தரை வழியாகத் தமிழகத்தை அடைவதற்குப் பதிலாக குஜராத் அல்லது கலிங்கக் கரையிலிருந்து ஈழத்தை அடைந்து அதிலிருந்து தென் தமிழகத்திற்கு அறிமுகமாகிப் பின்னர்த்தான் வட தமிழகத்தை அடைந்தது என்றும் இராமன் கூறியுள்ளார். காரணம், பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் மிகவும் பழையமானவை தென் தமிழகத்திலே தான், குறிப்பாகப் பாண்டி நாட்டிலேதான் கிடைக்கின்றன. பிற்காலத்தைச் சார்ந்த இரண்டு கல்வெட்டுகள் (மாமண்டூர், திருநாதர்குன்று) தொண்டை மண்டலத்தில் கிடைக்கின்றன. ஈரோடுக்கு அருகிலுள்ள அரச்சலூர், திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அடுத்த புகளூர் ஆகிய ஊர்களில் கிடைப்பனவும் சற்றுப் பிற்காலத்தைச் சார்ந்தனவாகும். திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மேற்கேயும், தெற்கேயும் தொன்மையான பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கிடைத்தில என்ற செய்தியை இதுவரை கிடைத்த ஆதாரங்கள் காட்டுகின்றன. இதனால் தமிழகத்தின் பிராமி வரிவடிவத்தின் வளர்ச்சிக்கு மதுரைப் பகுதியே முக்கிய இடமாக அமைய, இப்பகுதி இவ்வரிவடிவத்தை அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலப் பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்து ஈழத்தின் மூலமாகவே பெற்றது என இராமன் கூறி முடித்துள்ளார்.

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியும் (1981:2) பிராமி வரிவடிவம் எவ்வாறு தமிழகத்தை அடைந்தது என்பதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"ஆனால் அவர்களுடைய (பெளத்த சமணர்கள்) மத நூல்கள் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்த படியாலும், அந்த நூல்களில் எழுதப்பட்டிருந்த எழுத்து பிராமி எழுத்தாக இருந்தபடியாலும் அவர்கள் மூலமாகப் பிராமி எழுத்து தமிழகத்தில் நுழைந்தது. இவ்வாறு பெளத்த, சமண சமயங்களோடு பிராமி எழுத்தும் தமிழ்நாட்டில் கால் ஊன்றியது."

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சி கடைச்சங்க காலத்தில் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்றது என்றும், இப்பிராமி வரிவடிவம் தமிழகம் வந்தபோது தமிழர் மத்தியில் ஒரு வகையான தமிழ் எழுத்து நடைமுறையில் இருந்ததென்றும், காலப்போக்கில் தமிழ் எழுத்து மறையப் பூதிய பிராமி எழுத்து நாட்டில் பயிலப்பட, தமிழ் நூல்களும் இவ்வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்டன என்றும் கூறுகிறார். எனினும்

பிராமிக்கு முன்னர்த் தமிழகத்தில் பயிலப்பட்டிருந்த தமிழ் எழுத்துப் பற்றி இவர் விரிவாகக் குறிப்பிடவில்லை.

அசோகனின் கால வட இந்திய பிராமியே தமிழ் - பிராமியின் மூலம் என்பதை ஐராவதம் மகாதேவனும் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். (Mahadevan. I. 1995: 8-9)

'தமிழிலுள்ள மிகப் பழைய வாசிக்கும் நிலையிலுள்ள வரிவடிவம் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவமாகும். பிராமி வரி வடிவத்திலிருந்து தமிழ் மொழியின் ஒலி அமைப்புக்கேற்றவாறு மாற்றியமைக்கப்பட்ட வடிவம் இஃதானாகும். மௌரியர் காலத்தில் சமண, பெளத்த மதங்கள் தென்னிந்தியா, ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களில் பரவியபோது பிராமி வரி வடிவமும் இங்கே புகுந்தது. மரபுவழிச் செய்திகளின் படி தென்னகத்தில் சந்திரகுப்த மௌரியனுடனும், சம்பிரத்யுடனும் சமண மதம் பரவியமையும், அசோகனுடன் பெளத்தம் பரவியமையும் சமண மதத்தைச் சார்ந்த தமிழகக் குகைக் கல்வெட்டுகளாலும், ஆந்திரா, ஈழம் ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் பெளத்த மதத்தைச் சார்ந்த கல்வெட்டுகளாலும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக அசோகனின் தென்பிராந்தியக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் வரிவடிவத்திற்கும், தென்னிந்தியா, ஈழம் ஆகிய இடங்களிலுள்ள மிகப் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலுள்ள வரிவடிவத்திற்குமிடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமை அமைகிறது. மேற்கூறிய சான்றுகளின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தென்னகத்தில் பிராமி வரிவடிவம் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டளவில் பரவி அதன் பின்னர் தமிழகத்தை அடைந்திருக்கலாம். அநேகமாக, கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது கி.மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழகத்தில் (இப்பிராமி வரிவடிவம்) பயன்பாட்டிற்கு வந்திருக்கலாம்.'

மேற்கூறிய கருத்துகளைத் திரட்டி ஆராயும் போது வட இந்திய பிராமி வரிவடிவமே தமிழகத்தில் அறிமுகமாகித் தமிழ் மொழியின் தன்மைக்கேற்பத் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவமாக வளர்ச்சி பெற்றமை புலனாகின்றது. கே.வி.இராமன் இவ்வரிவடிவம் ஈழத்திலிருந்தே முதலில் தென் தமிழகத்தை அடைந்தது எனக்கூற, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, மகாதேவன் ஆகியோர் தரை வழியாக வட இந்தியாவிலிருந்து தமிழகத்தை இது அடைந்தது என்பதை ஏற்றுள்ளனர். இத்தகைய வரிவடிவத்தைப் பெளத்தர்களும், சமணர்களும் புகுத்தினர் என்பதும் இவர்களது கருத்தாகும். அப்படியாயின் அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்திற்கு முன்னரே (சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்) இவ்வரிவடிவம் மேற்கூறிய மதத்தினரால் தமிழகத்திற்கு ஏன் எடுத்து வரப்படவில்லை என்பது புதிதாகவே உள்ளது. அத்துடன் இவ்வரிவடிவ

வத்தின் படர்தலை வெறுமனே இம்மதங்களோடு மட்டும் இணைப்பதும் பொருத்தமன்று. அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்திற்கு முன்னரே, வட இந்திய அரசுகளுடனான தொடர்பு தமிழகத்தில் காணப்பட்டதை கி.மு. 500-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த முத்திரை நாணயங்கள் எடுத்துக் காட்டுவதால், இக்காலத்தில் கூட இவ்வரிவடிவம், வணிகராலும் தமிழகத்தில் புகுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு. எனினும், செல்வாக்குள்ள வரிவடிவமாகக் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் இது வளர்ச்சி பெற்றது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

4. அசோகன் காலப்பிராமிக்கு முந்திய தமிழ் - பிராமி

அசோகன் கால வரிவடிவமாகிய அசோக அல்லது மௌரிய பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்து தான் தமிழ் - பிராமி துளிர்ந்தது என்ற கருத்து மேலோங்கிக் காணப்பட்டாலுங்கூட அண்மைக் காலத்தில் தமிழ் - பிராமி அதினின்றும் தனித்துவமானதென்றும், இவ்வரிவடிவம் பிராமி வரிவடிவத்திற்கு மட்டுமன்றி அசோககாலப் பிராமி வரிவடிவத்திற்கும் மூலமாக அமைந்திருக்கலாம் என்ற கருத்தும் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வறிஞர்களில் கே.ஜி.கிருஷ்ணன், கே.வி. ரமேஷ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாகும். கே.ஜி.கிருஷ்ணன் (1998: 10) இதுபற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'மௌரியரின் தாக்கம் தமிழ்நாட்டின் வட எல்லைவரை ஏற்பட்டிருந்தது. காரணம் தமிழரசர்களாகிய சேரமாளையம், அதிகமாளையம் சுதந்திரமான அயல்நாட்டு மன்னர் வரிசையில் அசோகன் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. எனவே, கர்நாடகம், ஆந்திரம் ஆகிய மாநிலங்களில் வடநாட்டு எழுத்துகளே பயன்பட்டு வந்தன. மேலும், பாகத மொழிக் கல்வெட்டுகளே தோன்றியுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் மட்டும் பாகத அல்லது பிராகிருத மொழிக் கல்வெட்டுகள் தோன்ற இடமில்லாமல் போயிற்று. இந்த நிலைமை காரணமாகக் கன்னட, தெலுங்கு எழுத்துகள் தோன்றுவதற்கு அம்மாநிலங்களில் 'வட எழுத்துகளே புழக்கத்தில் இருந்தன. அதனால், கன்னட, தெலுங்கு மொழியில் எழுத முற்பட்ட காலத்தில் வட எழுத்துகள் கலந்த நெடுங்கணக்கே நிலவி வந்தது. ஆனால், தமிழ்நாட்டில் இந்த வளர்ச்சியோ மாற்றமோ இல்லை. எனினும், வடக்கே எழுதப்பட்ட எழுத்துகளுக்கும் மிகப் பழமையான தமிழ்நாட்டுக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் கண்ட எழுத்துகளுக்கும் அடிப்படையான நெடுங்கணக்களவில் ஓர் ஒற்றுமை காணப்பட்டது... க, ங, ச, ஞ, ட, ண, த, ந, ப, ம, ய, ர, ல, வ என்ற எழுத்துகள் ஒன்றே. வேறுபட்ட எழுத்துகளின் உருவங்களை ஒப்புநோக்குவார்க்கு ஒன்று விளங்காமல் போகாது. தமிழின் நான்கு சிறப்பெழுத்துகளுக்கு அவற்றோடு ஒலி

ஒற்றுமையுடைய ர, ல, ட, ந என்ற எழுத்துகளிலிருந்து ற, ள, ழ, ன என்ற எழுத்துகளைத் தமிழர்கள் படைத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால், வட சொல்லில் க, ங, ச, ஞ, ட, ண, த, ந, ப, ம என்ற இணை எழுத்துகளுக்கு இடைப்பட்ட பதினைந்து எழுத்துகளும் அடிப்படை எழுத்துகளின் உருவங்களோடு ஒற்றுமை உடையன அல்ல. ஆக தமிழ் எழுத்துகளுக்கு ஒரு தனித்தன்மை காணப்படுகிறது. அடுத்த நிலையில் இவையே இந்தியா முழுவதும் முதலில் பரவியிருக்கலாம் என்று சொல்ல வாய்ப்புண்டு.'

மேற்கூறிய காரணங்களால் அசோக பிராமிக்கு முந்தியதே தமிழ் - பிராமி என்பதும், இதனால் அசோக பிராமியிலிருந்து இது வளர்ச்சி பெறவில்லை என்பதும் இவரால் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இவரின் கருத்தையே ரமேசும் (Ramesh. K.V.1991) வலியுறுத்தி, அசோக பிராமியிலிருந்து தமிழ் - பிராமி வளர்ச்சி பெறவில்லை என்பதை மேலும் உறுதிப்படுத்தச் சில சான்றுகளை நிரைப்படுத்தியுள்ளார். அவையாவன:-

1. அசோக பிராமியோடு ஒப்பிடுகையில் தமிழ் - பிராமியின் எழுத்துகள் எண்ணிக்கையில் குறைவாக உள்ளன.

2. தமிழ் - பிராமியின் அகரமேறாத மெய்யெழுத்துகள் அகரமேறிய அசோக பிராமியின் மெய்யெழுத்துகளை விடப் பழையதாய் இருத்தல் வேண்டும். அசோக பிராமியிலிருந்து அகரமேறாத மெய்யெழுத்துகளைக் கடன் வாங்கியிருந்தால் முதலில் புள்ளி இடப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், புள்ளி தமிழ் - பிராமியில் பின்னரேதான் வருகிறது.

3. அசோக பிராமியிலிருந்து தமிழ் - பிராமி கடன் வாங்கப்பட்டிருந்தால் பிராகிருதச் சொற்களைத் தமிழ் மொழியில் எழுதும்போது அசோக பிராமி வரிவடிவ எழுத்துகளையே பயன்படுத்தியிருப்பார். காரணம் வட நாட்டவராகிய சமணத்துறவிகள் தமக்குப் பரிட்சியமாகிய வட இந்திய அசோக பிராமி எழுத்துகளையும் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளோடு கலந்து எழுதியிருக்கலாம். இவ்வாறே பிரிகாலத்திலும் தமிழ் வரி வடிவத்தில் ஆரியச் சொற்களை எழுதும்போது கிரந்த எழுத்துகளையும் சேர்த்து எழுதும் வழக்கம் காணப்பட்டது. மாறாக, அவ்வாறின்றித் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளைக் கொண்ட நந்த, தான, நிகாம போன்ற பிராகிருதச் சொற்களை எழுதியுள்ளனர்.

4. தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திற்கு அசோக பிராமி வரிவடிவம் பிந்தியதே என்பதை எடுத்துக் காட்ட மேலும் சில உதாரணங்களைக் கூறலாம். 'தம்ம' என்ற வாசகத்தைத் தமிழ் பிராமியில் எழுதும்போது எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை கூடவும், அசோக பிராமியில் எழுதும்

போது எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை குறைந்தும் காணப்படுகிறது. தமிழ் - பிராமியைப் போலல்லாது அனுசுவாரம், கூட்டெழுத்து ஆகியவற்றைப் புகுத்தி, எழுத்துகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து எழுதும் முறை அசோக வரிவடிவத்தில் காணப்படுவதும் இவ்வரிவடிவம் காலத்தால் தமிழ் - பிராமி வரி வடிவத்திற்குப் பிந்தியதை எடுத்துரைக்கிறது.

5. கூட்டெழுத்துகளை எழுதும் முறையிலுங் கூட, பிழைகள், எழுத்துகளை இடம்மாற்றி எழுதல் போன்றன காணப்படுவதை நோக்கும் போது வட இந்திய ஆரிய வழக்குக்கு மாறான ஒரு சாதாரண வரிவடிவத்திலிருந்தே அசோக பிராமி வரிவடிவம் வளர்ச்சி யுற்றது தெளிவாகின்றது.

6. அசோக பிராமி, தமிழ் - பிராமியிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றதை எடுத்துக் காட்டும் சான்றாகக் காணப்படுவது தான் பட்டிப்புரோளுவிலுள்ள கற்சிமிழ்க் கல்வெட்டாகும். தமிழ் - பிராமியைப் போன்று இதிலும் அகரமேறாத மெய்களே காணப்படுகின்றன. அத்துடன் கூட்டெழுத்துகளும் இதில் இடம் பெறவில்லை. இவற்றைக் கொண்டு அசோக பிராமி வரிவடிவத்திற்கு முந்தியதே பட்டிப்புரோளு எனலாம். பட்டிப்புரோளு கற்சிமிழில் உள்ள கல்வெட்டில் இந்தோ ஆரிய ஒலியியலுக்கேற்றவாறு வரிவடிவம் வளர்ந்திருந்தாலுங் கூட, அசோக வரிவடிவத்திலுள்ள முழுமையை இது பெறவில்லை. இக்கல்வெட்டின் எழுத்துகள் தமிழ் - பிராமியிலிருந்து கடன் வாங்கி எழுதப்பட்டதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் எழுத்துகள் சில நிலைமாறிக் காணப்படுகின்றன. இதை பியூலர் இக்கல்வெட்டை எழுதியவர்களின் பிழை எனத்தவறாகக் கூறியுள்ளார்; மாறாக, இத்தகைய போக்குக்குக் காரணம் இதை எழுதியவர்களுக்குத் தமிழ் - பிராமியை எழுதுவதில் போதிய பயிற்சி இன்மையே எனலாம்.

7. சொகெளரா வெண்கலச்சாசனம், பிப்பிரா குடுவைச் சாசனம், மகாஸ்தான் சாசனம் ஆகியவற்றில் கூட்டெழுத்துகள் காணப்படாத தால் இவற்றை அசோக பிராமி வரிவடிவத்திற்கு முந்தியவை எனலாம்.

8. இதனால் அசோக பிராமி வரி வடிவத்திற்கு முந்திய பிராமிக் கல்வெட்டுகள், அசோக பிராமி வரிவடிவத்திலமைந்த கல்வெட்டுகள், தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் ஆகியவற்றை உற்று நோக்கும்போது ஒரு வரலாற்று உண்மை தெரிகிறது. ஒரு வரிவடிவத்தைப் பெற்ற மொழி வலுவுள்ள வேற்றுக் கலாசாரத்தை எதிர்கொள்ளும் போது அது தனது தனித்துவத்தை இழக்காது என்பதாகும். தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திற்கும் இது பொருந்தும். ஆனால், தெலுங்கு, கன்னட

வரிவடிவங்களுக்கு இது பொருந்தாது. இவற்றின் வரிவடிவம் வட இந்தியப் பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்தே வளர்ச்சி பெற்றது. பிராகிருத - வடமொழிகளின் செல்வாக்கு இவற்றில் ஆரம்பத்திலிருந்தே காணப்படுகிறது. ஆனால், தமிழ் - பிராமியில் இத்தகைய நிலை இல்லை. பிராகிருதச் சொற்கள் தமிழ் மயமாக்கப்பட்டதையே இங்குக் காணமுடிகிறது. வட இந்திய பிராமி வரிவடிவத்திலே கூட இரு படைகள் உள. முதலாவது வகைக் கல்வெட்டுகள் இந்தோ - ஆரிய மொழிச் செல்வாக்கற்ற பிராகிருத மொழியிலுள்ளவை. இரண்டாவது வகைக் கல்வெட்டுகள் பிராகிருத மொழியிலுள்ள இந்தோ ஆரிய மொழிகளின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டவை. இவற்றைக் கால அடிப்படையில் அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்திற்கு முந்தியவை, அசோகன் காலத்தவை எனப் பிரிக்கலாம். அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலக் கல்வெட்டுகளில் வடமொழிச் செல்வாக்குக் காணப்படுவதால் காலத்தால் இவை பிந்தியவையேயாகும். இதனால், இந்திய பிராமி வரிவடிவத்தில் மேற்கூறிய இரு கூறுகளோடு தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒரு தனிக்கூறாகத் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தையும் கூறலாம். இது அசோக வரிவடிவத்திற்கு முந்தியது. வட இந்திய வரிவடிவத்திற்கு வழி சமைத்தது. இதன் காலத்தைக் கி.மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளலாம்.

மேற்கூறிய ரமேசின் கருத்தை ஆராயும்போது வட இந்திய அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலப் பிராமி வரிவடிவத்திற்கு முன்னதாக இரு வரிவடிவங்கள் இருந்தமை தெரிகிறது. இவை இரண்டும் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளைச் சாராத மொழிகளை எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்ட வரி வடிவங்களாகும். இதில் ஒன்று வட இந்தியாவில் காணப்பட, மற்றையது தமிழகத்தில் காணப்பட்டது. வட இந்திய வரிவடிவம் காலகதியில் அசோக வரிவடிவத்தில் அமிழ்ந்தியது. இத்தகைய போக்கே தமிழகத்திலும் காணப்பட்டது.

தமிழகப் பிராமி வரிவடிவத்தினைப் பியூலர் அன்றே 'திராவிட' வரி வடிவம் என அழைத்திருந்தார். அசோகனுக்கு முந்திய வட இந்திய பிராமி வரிவடிவத்திற்கும், தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திற்கும் இடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமைக்குக் காரணம் இவை இரண்டும் ஒரு பொது மூலத்திலிருந்து நாளடைவில் பிரிந்ததே எனலாம். முன்பெல்லாம் அசோக பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்து தான் பட்டிப்புரோளு கற்சிமிழ் கல்வெட்டின் வரிவடிவம் வளர்ச்சி பெற்றது என நம்பப்பட்டது. ஆனால், இன்று இவ்வரிவடிவம் கூடத் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றது என எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இது தென்னகப் பிராமி வரிவடிவத்தின் தனித்தன்மையை உறுதி செய்கிறது. இது பற்றி ஐராவதம் மகாதேவன் கூறியுள்ளமை ஈண்டு அவதானிக்கத் தக்கது (Mahadevan I. 1990: 37-38).

‘இதன் வரிவடிவ அமைப்பு ஒலியமைப்பு முறை பற்றி ஏற்கனவே பியூலர் ஆராய்ந்துள்ளார். தமிழ் - பிராமியின் ஆரம்ப நிலையைப் போன்றே இவை காணப்பட்டாலும் ‘அ’ ‘ஆ’ ஒலிகளை வேறுபடுத்த ‘ஆ’வுக்குத் தனித்துவமான ஒரு குறியீடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய குறியீடு இவ்வரிவடிவத்தில் மட்டும் தான் காணப்படுகிறது. இதனால், தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்து சீர் செய்யப்பட்ட ஒரு வரிவடிவமே பட்டிப்புரோளு வரிவடிவமாகும் என்பதை இவ்வரிவடிவத்தில் காணப்படும் அகரமேறாத மெய்யெழுத்துகளின் தன்மையும், அகர, ஆகாரங்களை வேறுபடுத்தப் பயன்படுத்தப்பட்ட குறியீடுகளும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதனால், ஆரம்ப தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்து தான் இவ்வரிவடிவம் வளர்ச்சி பெற்றது உறுதியாகின்றது. காலத்தால் பிந்திய பட்டிப்புரோளு வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுகள் இற்றைவரை எதுவும் தமிழகத்தில் கிடைக்காதது புதிதாகவே உள்ளது.’

மேற்கூறிய கருத்துகள் தமிழகத்துப் பிராமி வரிவடிவம் அசோக பிராமி வரி வடிவத்திலிருந்தோ அல்லது பட்டிப்புரோளு கற்சிமிழ் கல்வெட்டின் வரிவடிவத்திலிருந்தோ தோன்றியதல்ல என்ற சிந்தனைக்கு உரமூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்ட வண்ணம் தமிழ் - பிராமியின் ஆரம்பகாலக் கல்வெட்டுகள் மதுரையை மையமாக வைத்தே வளர்ச்சி பெற்றுப் பின்னர் வடக்கே பரவின என்பதும் தெளிவாகின்றது. தமிழ்மொழி, தமிழ்ச் சங்கங்கள், தமிழ் நாகரிக அமிசங்கள் ஆகியன முதலில் பாண்டி நாட்டிலே துளிர்ந்துதான் பின்னர்த் தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளையும் அடைந்தன. ஆதலால், வட, தென் பிராமி வரிவடிவங்கள் அசோக கால பிராமி வரி வடிவத்திற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே பிரிந்திருக்கலாம். இவற்றுக்கு முந்திய மூல வடிவம் தான் வட நாட்டில் அசோகனுக்கு முந்திய வரிவடிவமாகி, இந்தோ - ஆரிய மொழிச் செல்வாக்கற்ற பிராகிருத மொழிக் கல்வெட்டுகளை எழுதப் பயன்பட்டிருக்கலாம். இவ்வரிவடிவத்தின் எச்சங்களாக வடக்கே கிடைத்த பிப்பிராடுவைச் சாசனம், சொகௌராவினிலுள்ள வெண்கலச் சாசனம் ஆகியன விளங்குகின்றன. அசோக வரிவடிவத்திற்கு இவை காலத்தால் முந்திக் காணப்பட்டதை பியூலரும் ஏற்றிருந்தார். தமிழக வரிவடிவத்தின் தனித்தன்மை இவ்வரிவடிவத்திலும் காணப்படுவதால் இரண்டு வரிவடிவங்களும் ஒரே மூலத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றன எனவும் கொள்ள இடமுண்டு. இது இந்தியாவிலேயே நடைபெற்றிருக்கலாம்.

எவ்வாறு திராவிட மொழிகள் மூலத்திராவிடத்திலிருந்து வட, மத்திய, தென் திராவிட மொழிக் குடும்பங்களாகப் பிரிந்தனவோ

அவ்வாறே இவையும் பிரிந்திருக்கலாம். இவ்வாறு பிரியும்போது சமண, பௌத்த மத நூல்கள் கூறுவது போல் பல்வகையான வரிவடிவங்கள் காணப்பட்டிருக்கலாம். காலக்கிரமத்தில் மெளரியப் பேரரசின் வரிவடிவமாக்க எழுச்சி பெற்ற அசோக பிராமி வரிவடிவம் அதன் அரசியல், பொருளாதாரச் செல்வாக்கினால் ஒரு செல்வாக்குள்ள வரிவடிவமாக எழுச்சி பெற்று, ஏனைய வரிவடிவங்களை அமிழ்த்தியிருக்கலாம். இவ்வசோகப் பிராமிவரிவடிவ அலையிலிருந்து சில நூற்றாண்டுகளாவது தப்பிப் பிழைத்த தனி வரிவடிவமாக இத்திராவி அல்லது தமிழ் - பிராமி இருந்திருக்கலாம். நாளடைவில் அசோக வரிவடிவத்தின் செல்வாக்கு இதில் அதிகரித்ததன் பேறாக இத்திராவிடி அல்லது தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தின் பல பழைய எழுத்துகள் மறைய அதனிடத்தில் அசோக பிராமி எழுத்துகள் செல்வாக்குப் பெற்றன எனலாம். இதற்குச் சான்றாக ஆரம்ப காலத்தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில், தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளுடன் அசோக பிராமி வரிவடிவ எழுத்துகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுப் பின்னர்த் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளான அ, இ, ம போன்றன செல்வாக்கிழந்தமையைக் கூறலாம். இத்தகைய சான்றுகள் தமிழகக் கல்வெட்டுகளைவிட ஈழக்கல்வெட்டுகளில் மிகவும் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன.

மேற்கூறிய கருத்தினை விட இன்னொரு கருத்தினையும் இங்கே குறிப்பிடலாம். இந்தியாவுக்குப் பின்சியர் இவ்வரிவடிவத்தை இரு வழிகளில் புகுத்தினர் எனலாம். தரை வழியாக அசோகனுக்கு முந்திய வட இந்திய பிராமி வரி வடிவமும், கடல் மார்க்கமாகத் தென்னிந்திய திராவிடி அல்லது தமிழ் - பிராமி வரி வடிவமும் இந்தியாவை அடைந்திருக்கலாம். இத்திராவிடி வரிவடிவந்தான் தமிழகம், ஈழம் ஆகிய ஒரே கலாசார மையப்பிரதேசத்தில் வழக்கில் இருந்தது. இதனையே தமிழக - ஈழப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் வரிவடிவ ஒற்றுமை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ்வொற்றுமையைக் கண்ட மலோனி (Maloney, C. 1968) முதல் முதலாகத் தமிழகத்தின் பிராமி வரிவடிவம் ஈழத்திலிருந்து தான் தமிழகத்தை அடைந்தது என்ற கருத்தை முன்வைத்திருந்தார். பின்னர் இராமனும் இக்கருத்தினை ஆமோதித்தார். மாறாக, இத்தகைய ஒற்றுமைக்குக் காரணம் இவை இரண்டும் ஒரு பொது மூலத்திலிருந்தே இத்தகைய வரிவடிவத்தைப் பெற்றதே என யூகிப்பது தர்க்கரீதியாகவுள்ளது. தமிழகத்தின் தென்கோடியிலுள்ள பழைய தொல்லியல் மையங்களில் மேற்கொள்ளப்படும் அகழ்வுகளும், ஈழத்தின் வட மேற்குப் பகுதியில், குறிப்பாக மாந்தை போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்படும் அகழ்வுகளும் இக்கூற்றினை வருங்காலத்தில் உறுதி செய்வனவாக அமையலாம்.

அண்மையில் தமிழகத்தின் தென்கோடியிலுள்ள அழகன்குளத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள அகழ்வு இத்தகைய கருத்திற்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கின்றது என்றால் புனைந்துரையன்று.

ஆதலால், கி.மு. 500-ஆம் ஆண்டிலிலாவது திராவிட அல்லது தாமிழி வரிவடிவம் தமிழகத்தில் வழக்கில் வந்து விட்டது எனலாம். சிலர் தொல்காப்பியச் சான்றை மையமாக வைத்துப் பிராமிக்கல்வெட்டுகளின் காலம் தொல்காப்பியருக்கு முந்தியது எனவும் வாதிடுகின்றனர். தொல்காப்பியத்தின் காலத்தை இவர்கள் கி.மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டாகக் கொள்கின்றனர். தொல்காப்பியம் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் அ முதல் ஔ ஈறாக உயிர் எழுத்துகள் பன்னிரண்டே எனக்குறித்தாலும், இவர் காலத்திற்கு முன்னர்த் தமிழ்நெடுங்கணக்கில் குறில் ஐந்தும் நெடில் ஐந்துமே காணப்பட்டதென்றும், இவர் காலத்திற்குள் ஐ, ஔ ஆகியவையும் சேர்க்கப்பட்டு உயிரெழுத்துகள் பன்னிரண்டாயின என்பதை எடுத்துக்காட்டி, பிராமிக்கல்வெட்டுகளில் ஐ, ஔ காணப்படாததால் இவை காலத்தால் தொல்காப்பியரை முந்தியவை எனவும் கூறப்படுகிறது.

எவ்வாறாயினும் எழுத்து மரபு தமிழ் நாகரிகத்தில் நன்கு வேரூன்றியிருந்தது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. சங்க காலத்தில் கல்லிலும், மரத்திலும், தாழம்பூ மடலிலும், பனை ஓலையிலும், துணியிலும் எழுதினார்கள். நடுகல்லில் இறந்தவரின் பெயரும், அவரின் பெருமைமிக்க செயலும் எழுதப்பட்டது. இவ்வெழுத்துகள் கூரிய உளிகொண்டே எழுதப்பட்டதை மலைபடுகடாம் (388-9) 'செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நட்ட.... கல்' எனக் குறிக்கிறது. இத்தகைய எழுத்து மரபு தமிழகத்தில் தொன்மையாக விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியங்களில் எழுத்துப் பற்றி வரும் செய்திகள், எடுத்தியம்புகின்றன. பட்டினப்பாலையில் 'கண்ணெழுத்து' பற்றிய குறிப்புள்ளது. இதனால், தென்னாட்டில் நாகரிக நிலையில் முதலில் முதிர்ச்சி பெற்ற, பழந்தமிழர் எழுத்து மரபில் நன்கு வேரூன்றியிருந்ததால் அதற்குச் சாதகமாக அவர்களுக்குத் திராவிட அல்லது தாமிழி அல்லது தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம் அமைந்திருந்தது எனலாம். இவ்வரிவடிவத்தின் தனித்தன்மையைப் பின்வந்த அசோக வரிவடிவம் இழக்கச் செய்தது. ஒரு கட்டுப்பாடுள்ள மத்தினரால் அரசியல் ஆதிக்கப்பின்னணியில் இவ்வரிவடிவம் வளர்ச்சி பெற்றதால் பிற வரிவடிவங்களை இதனால் அமிழ்த்த முடிந்தது. இத்தகைய கதியே தமிழகத்தில் கி.மு. 500-ஆம் ஆண்டில் வழக்கிலிருந்த திராவிட அல்லது தாமிழி வரிவடிவத்திற்கும் ஏற்பட்டது என்றால் மிகையாகாது.

5. தமிழ் - பிராமிக்கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஆய்வு

இக்கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஆய்வு தமிழகத்தில் 1903-ஆம் ஆண்டிற்குள் ஆரம்பமாகியது. வெங்கோபரால் மதுரையிலிருந்து வடகிழக்கே 23 மைல் தொலைவிலுள்ள கீழவளவு என்ற இடத்தில் கண்டுபிடித்த பிராமிக்கல்வெட்டே இவ்வாய்வின் தொடக்கமாகியது. அவரைத் தொடர்ந்து இந்நூற்றாண்டின் முதற்காற் பகுதியில் இப்பணியில் பங்கேற்றவர்களில் ஏச்.கிருஷ்ண சாஸ்திரி, கே.வி.சுப்பிரமணிய ஐயர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். ஏச்.கிருஷ்ண சாஸ்திரி இவற்றை வாசிக்க முயன்றும் இவரால் திருப்திகரமாக இவற்றை வாசிக்க முடியவில்லை. இவருக்குப் பின்னர் இவற்றை வாசிப்பதில் பெரு வெற்றி கண்டவர் கே.வி.சுப்பிரமணிய ஐயராவார். தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பான எழுத்துகளாகிய ழ, ற, ள, ன ஆகியன இவற்றில் இவரால் இனங்காணப்பட்டன. அத்துடன் இக்கல்வெட்டு மொழி கூடப் பிராகிருதச் சொற்கள் கலந்தெழுதப்பட்ட தமிழ்மொழியே என எடுத்துக்காட்டிய பெருமையும் இவருக்குண்டு. எனினும், இக்கல்வெட்டுகளை வாசிப்பதில் பல இடர்ப்பாடுகள் அக்காலத்தில் காணப்பட்டன.

தமிழகப் பிராமிக்கல்வெட்டுகள் பிராகிருதச் சொற்கள் கலந்து தமிழ் மொழியிலே எழுதப்பட்டன என்று எண்ணுவதற்குப் பதிலாக இவை முழுக்க முழுக்க வட இந்தியப் பிராகிருத மொழியிலேதான் எழுதப்பட்டன என்ற கருத்து ஆராய்ச்சியாளர் மத்தியிலே நன்கு வேரூன்றிக் காணப்பட்டது. இவர்களில் பலருக்குச் சங்க இலக்கியங்களிலே ஈடுபாடோ அன்றிப் பயிற்சியோ இருக்கவில்லை. அத்துடன் இக்கல்வெட்டுகள் எழுதப்பெற்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டதால் இவற்றின் எழுத்துகள் தேய்ந்தும் உருமாரியும் காணப்பட்டன. இதனால் மைப்பிரதியில் இவற்றைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதும் சிரமமாக இருந்தது. இவற்றை எழுதியோர் செய்த பிழைகளுடன்; பாறைகளில் இயற்கையாகக் காணப்பட்ட கீறல், பிளவு, வெடிப்பு ஆகியனவும் இவற்றை வாசிப்போர் மத்தியில் இவை பற்றி ஒரு மயக்க நிலை தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தது. ஆரம்ப காலத்தில் இக்கல்வெட்டுகளின் மொழிபற்றிச் சுப்பிரமணிய ஐயர் போன்றோர் தமிழ் மொழியே இதுவாகும் எனக் கூறினாலும் கூட, சி.நாராயணரால் போன்றவர்கள் பிராகிருதமே இவற்றின் மொழி என வாதிட்டனர். அத்துடன் இவர் பிராகிருத இலக்கணகாரர் கூறும் பாண்டி நாட்டில் வழக்கிலிருந்த 'பைசாசி' மொழியே இஃதானும் எனவும் கூறினார். கே.கே.பிள்ளை, கமில் சுவெலபில், தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை ஆகியோர் இக்கல்வெட்டுகளின்

மொழியானது தமிழ், பிராகிருத மொழிகள் கலந்த மொழியே எனவும் அபிப்பிராயப்பட்டனர் (Mahadevan I. 1971:4).

இருந்தும், நாளடைவில் இவ்வாய்வில் தமிழ் அறிவு படைத்தோர் ஈடுபட்டமை இவை பற்றிச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு வழிவகுத்தது. இவ்வாய்வாளர் வரிசையில் ரி.வி.மகாலிங்கம் (Mahalingam T.V.1967) மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி (1981), நாகசாமி (Nagaswamy R. 1968), கே.வி.இராமன் (1979), ஐராவதம் மகாதேவன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாயினும், இவற்றின் சிறப்பினை விரிவாக விளக்கிய பெருமை ஐராவதம் மகாதேவனையே சாரும் (Mahadevan. I 1968: 57-73; 1971: 73-106, 1995: 1-27). ஐராவதம் மகாதேவனின் வருகை இக்கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஆய்வில் ஒரு மைல்கல் எனலாம். தமிழ் மொழியின் தொன்மையான கல்வெட்டுகளே இவை என்பதை எடுத்துக்காட்டியது மட்டுமன்றி இவற்றைத் திருப்திகரமாக வாசிப்பதிலும் இவர் பெருவெற்றி ஈட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வறிஞர்களது ஆய்வுகள் இன்றைய தமிழ் வரிவடிவத்தின் மூலாதையே இத்தமிழ் - பிராமிக்கல்வெட்டுகள் என எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. தமிழ் வரிவடிவத்தின் மட்டுமன்றி வட்டெழுத்து வரிவடிவத்தின் தாயும் இப்பிராமி வரிவடிவமே என்பது இன்று ஏற்கப்பட்டுள்ளது. அரச்சல்லூரில் உள்ள கல்வெட்டில் தமிழ்வரி வடிவத்தோடு வட்டெழுத்தில் வரும் மகரம், ணகரம் போன்றவை காணப்படுவதிலிருந்தும், கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள நடுகற்களில் தமிழ், வட்டெழுத்து வடிவங்கள் கலந்து காணப்படுவதிலிருந்தும் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்தே தமிழ், வட்டெழுத்து வடிவங்கள் வளர்ச்சி பெற்றமை தெரிகிறது. ஈழத்திலுள்ள பிராமி வரிவடிவமும் பிற்காலத் தமிழ், சிங்கள வரிவடிவங்களின் தாய் வடிவமாகவே காணப்படுகின்றது. தமிழகத்தோடு ஒப்பிடுகையில், ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் தமிழ்ப்பதங்கள் காணப்பட்டாலும் கூட, இவை பிராகிருத மொழியிலேதான் எழுதப்பட்டன. காரணம் அக்காலத்தில் இம்மொழிதான் பௌத்த மதத்தின் மொழியாக ஈழத்தில் விளங்கியது. (Velupillai, A.1979, 1980, Sitrapalam, S.K.1980).

'குன்றுறை தவசியர்' போன்ற குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்பட்டாலுங்கூட இவை பற்றி விரிவான தகவல்கள் இவ்விவக்கியங்களில் இல்லை. ஒரு சமயம் மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களுக்கப்பால் உள்ள புறம்போக்கான இடங்களிலுள்ள குகைகளில் இவர்கள் வாழ்ந்ததால் காதலையும், வீரத்தையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு பாக்களை யாத்த சங்கப் புலவோர் இவர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடாது

விட்டிருக்கலாம். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போன்று குகையின் மேல் உள்ள நீர் வழிந்து உட்செல்லாதவாறு குகையின் முகப்பு சீர் செய்யப்பட்டுள்ளது. குகைக்குள்ளும், குகையின் முற்றத்திலும், ஆங்காங்கே படுக்கைகளும், சிற்சில இடங்களில் அமரும் இடங்களும் உளியால் செப்பனிடப்பட்டுள்ளன. குகைகளைச் செப்பனிட்டோர், அளித்தோர் ஆகியோரது பெயர்களுடன் குகைகளில் தங்கியிருந்தோரின் பெயர்களும் படுக்கைப் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சிறுமேடைப் பகுதியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. வேறு வகையில் உதவியவர்களின் பெயர்கள் கூடச் சிற்சில இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்குகைகள் யாவும் சமணத்துறவிகளின் குகைகளாக இருந்தாலுங்கூட இவற்றுள் சமண மதக் கொள்கைகள் பொறிக்கப்படாமையானது புதிதாகவே உள்ளது. மாறாகத் தமிழ்நாட்டின் பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுவது போன்று இக்குகைகளில் குகைகளை அளித்தோர், குகைகளில் தங்கியிருந்தோர், அவர்களுக்கு உதவியோர் ஆகியோரது பெயர்களே காணப்படுகின்றன. இந்த வழக்கமானது தமிழ்நாட்டிலுள்ள பிற்காலக் கோயில் கல்வெட்டுகளில் கோயிலுக்குக் கொடை அளித்தவர்களின் பெயர்களும், அவர்கள் அளித்த கொடைப் பொருட்களும் குறிப்பிடப்படுவதைப் போன்றதாகும். இத்தகைய மரபு முற்றிலும் தமிழ்நாட்டிற்கே உரியதொன்றாகும். சங்க காலச் சில அரசர்களின் பெயர்கள், சில அரசர்களது உறவு முறைகள், சில வணிகரது பெயர்கள், வாணிகப் பொருட்கள், சங்ககால ஊர்ப் பெயர்கள், பழக்க வழக்கங்கள், பட்டங்கள் ஆகியனவற்றை இக்கல்வெட்டுகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

கருங்கக்கூறின் சங்ககாலச் சமுதாயம் பற்றிய இலக்கியச் சான்றுகளுக்கு மெருகூட்டுவனவாக இவை அமைந்துள்ளன. அதுமட்டுமன்றி இப்பிராமிவரிவடிவம் அக்காலத்தில் வெறும் கல்வெட்டு மொழியாக மட்டுமன்றி மக்கள் மத்தியிலும் நன்றாகப் பயின்று வந்திருந்ததைத் தமிழகமெங்கும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளின் போது கிடைத்த பாளை ஓடுகளிலுள்ள பிராமி எழுத்துகள், நாணயங்களிலுள்ள எழுத்துகள், முத்திரைகளிலுள்ள எழுத்துகள் ஆகியன எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. வடக்கே காஞ்சி தொட்டுத் தெற்கே திருநெல்வேலி வரை இவ்வரிவடிவம் மக்கள் மத்தியில் பயின்று வந்ததை இவை உணர்த்துகின்றன. அத்துடன் அக்காலத்தில் கல்வி அறிவு கூட இலக்கியங்களை யாத்த புலவர் மத்தியில் மட்டுமன்றிச் சாதாரண மக்கள் மத்தியிலும் காணப்பட்டதையும் இவை விளம்புகின்றன.

இற்றைவரைத் தமிழகத்தில் 83 இடங்களில் 126 பிராமிக்கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் தொல்வடிவ

அமைப்பைக் கீழ்க்கண்டவாறு ஐராவதம் மகாதேவன் இனங்கண்டுள்ளார் (Mahadevan.I., 1995: 9 - 10).

(அ) இவற்றில் தமிழ்மொழிக்குரியதல்லாத உயிர்ப்பொலி (Aspirates), குரலொலி (Voiced Consonants) குழிவுரவொலி (Sibilants) போன்றவற்றின் பிராமிவரிவடிவ எழுத்துகள் இடம்பெறவில்லை.

(ஆ) தமிழின் சிறப்பெழுத்துகளான ழ, ள, ற, ன ஆகியன இடம்பெற்றுள்ளன.

(இ) கூட்டுமெய்யெழுத்துகள் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளதோடு 'ம' போன்ற எழுத்துகளின் உருவ அமைப்பில் மாற்றம் காணப்படுகிறது. பிராமிவரிவடிவத்திலுள்ள 'இ' என்ற எழுத்து ஈ ஆக ஆரம்ப காலத் தமிழ்க்கல்வெட்டுகளில் இடம்பெற்றுள்ளது.

மகாதேவன் தமிழ் - பிராமிவரிவடிவத்தின் வளர்ச்சியையும் மூன்று காலப் பிரிவுகளாக அட்டவணைப்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழ் - பிராமி i. முதற்காலம் - கி.மு. 2 - 1 ஆம் நூற்றாண்டு.

தமிழ் - பிராமி ii. இடைக்காலம் - கி.பி. 1 - 2 ஆம் நூற்றாண்டு

தமிழ் - பிராமி iii. கடைக்காலம் - கி.பி. 3 - 4 ஆம் நூற்றாண்டு

முதல் காலம்: இக்காலத்தில் தமிழ் - பிராமியில் புள்ளியில்லாத மெய்யெழுத்து வடிவம் மெய்யெழுத்தை மட்டுமே குறித்தது. அகரமேறிய மெய்யைக் குறிக்கவில்லை. அகரத்திற்கும் ஆகாரத்திற்குமுள்ள வேறுபாடு மொழி அறிந்தோரால் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப இனங்கண்டு கொள்ளப்படும். பட்டிப்புரோளுகற்சிமிழ்க்கல்வெட்டில் அகர ஆகாரங்களை வேறுபடுத்தத் தனித்தனிக் குறியீடுகள் உள. இது முதற்காலப்பிராமிவரிவடிவத்திலிருந்து சீரமைக்கப்பட்ட வரிவடிவமேயாகும்.

இடைக்காலம்: இக்கால வரிவடிவத்தில் காணப்படும் மெய்யெழுத்துகளை அகர மேறாத அல்லது அகர மேறிய மெய்யெழுத்துகளாகச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப வாசிக்க முடியும். பின்னர் புள்ளியிடப்பட்ட மெய்யெழுத்துகள் தனித்துவமாயின.

கடைக்காலம்: இக்காலவரிவடிவம் வட்டெழுத்தாக உருமாறிப் பிரகாலத்தமிழ் வரிவடிவத்திற்கு வழிவகுத்தது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இக்கல்வெட்டுகளின் எழுத்து முறையைப் பற்றிக் கே.ஜி.கிருஷ்ணன் (1998: 11 - 12) பின்வருமாறு குறிப்பிடுவது அவதானிக்கத்தக்கது.

'மிகப் பழையமான மீனாக்கிபுரக் கல்வெட்டுகள் இரண்டும் தமிழ் எழுத்துகளை எழுதும் முறையைக் காண எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளின் பரிசோதனைக் களமாகக் காணப்படுகின்றன. மெய்யையும் உயிரையும் பிரித்து எழுதியும். அவன், இன் போன்ற விசுவசை சொற்களை வேறாக எழுதியும் பார்த்தனர். அடுத்த நிலையில் மெய்யெழுத்தை மெய்யாகவும் உயிர் மெய்யாகவும் படிக்கக் கூடிய நிலையைப் படைத்தார்கள். இந்த முயற்சி எப்பொழுது மேற்கொள்ளப்பட்டது என்று சொல்ல இயலாது. மேலும், இக்குகைக் கல்வெட்டுகளை முழுமையாகப் படிக்கும் பொழுது வட எழுத்துகள் கலந்த சொற்களில் வட எழுத்தை நீக்கி அதற்கு இணையான தமிழ் எழுத்தைப் பெய்து எழுதினார்கள் என்பது தெரிகிறது.

மேற்கண்டவாறு கூறி இதனால் தமிழ்ச் சொல்லாக்கம் பலவாறாகப் பெருகிற்று என்கிறார். தமிழ் - பிராமிக்கல்வெட்டுகளின் மொழிபற்றியும் இராமன் (1974:161) சில கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளார். அவையாவன. இவற்றில் அவை எழுதப்பட்ட காலங்களைச் சார்ந்த வெவ்வேறு மக்களின் பேச்சு வழக்கு மொழிகளே அதிகம் உள்ளன. பேச்சு வழக்கு மொழிகளும் எழுத்துப்பிழைகளுங் கூட பொதுமக்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த பேச்சுவழக்கு மொழிகளில் தம் கருத்தைப் பரிமாறிக் கொண்டனர் என்ற அடிப்படைக்கருத்தை உறுதி செய்கின்றன. தம்மம், அதிட்டானம், நிகமம், உபாசக போன்ற பிராகிருதச் சொற்கள் இவற்றில் இடம் பெற்றிருந்தாலுங் கூட, இருக்கை, உறை, உப்பு, அறுவை வணிகள், மகன், ஐம்பத்தேழு போன்ற தமிழ்ப் பதங்களும் உள. அத்துடன் பிராகிருதச் சொற்கள் கூட, தமிழ் மயமாக்கப்பட்டதை நிகமம் என்பது நிகமத்தோராகவும், சுத என்பது சுதனாகவும், குடும்பிக என்பது குடும்பிகனாகவும் மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளதும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய சான்றுகள் இக்கல்வெட்டுகளை எழுதியோர் தமிழ், பிராகிருதம் ஆகியவற்றில் பயிற்சி பெற்றிருந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன என இராமன் கூறுகிறார்.

6. சில முக்கியமான கல்வெட்டுகள்

மாங்குளத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டை முதலில் நோக்குவோம். இதில் பாண்டிய மன்னனாகிய நெடுஞ்செழியன் குறிப்பிடப்படுகிறான். இவன் பெயர் 'நெடுஞ்செழியன்' என இதில் இடம்பெற்றுள்ளது. தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆகிய சங்ககாலப்பாண்டிய மன்னர்களைவிடத் தொன்மையானவனாக இவன் கருதப்படுகிறான். இவ்விடத்திலுள்ள இரு கல்வெட்டுகள் இங்கே வசித்த சமண குருவுக்கு

நெடுஞ்செழியன் காலத்தில் வழங்கப்பட்ட இரு குகைத்தானங்களைக் குறிக்கின்றன. இச் சமண குருவின் பெயர் கணியன் நந்தாவாகும். இக்கல்வெட்டுகளின் காலம் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகும். முதலாவது கல்வெட்டு இச் சமண குருவுக்கு நெடுஞ்செழியனின் பணயனாகிய - ஊழியனாகிய கடலன் வழி கொடுத்த குகைத்தானம் பற்றிக் கூறுகிறது. பணயன் என்பதற்குக் கல் தச்சன் என்று பொருள் கூறுவாருமுள்.

மற்றைய கல்வெட்டில் இதே சமணத்துறவிக்குப் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்தவனாக நெடுஞ்செழியனின் சகலனாகிய இளஞ்சடிகனின் தந்தை சடிகன் குறிப்பிடப்படுகிறான். அரசன் மட்டுமன்றி, வணிகக் குழுவைச் சார்ந்தோரும் தானங்களை வழங்கியதை இங்குள்ள மேலும் இரண்டு கல்வெட்டுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. இதில் ஒன்று கணிநந்தாவுக்கு வெள்ளறையிலுள்ள வணிகக் குழுவின (நிகம) தலைவனாகிய (காவிதி), காழிதிக அந்தையின் மகன் வழங்கிய பினாவு பற்றிக் கூறுகிறது. பினாவு என்றால் பின்னல் தட்டி அல்லது ஜன்னல் போன்ற திரை எனவும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. மற்றைய கல்வெட்டில் தானத்தை அளித்தவர்களாக வெள்ளறையிலுள்ள வணிகக் குழு (வெள் அறை நிகமத்தோர்) குறிப்பிடப்படுகின்றனர் (Mahadevan.I. 1968).

பாண்டிய மன்னனைப் பற்றி மாங்குளம் கல்வெட்டுக் குறிப்பது போன்று புகளூர்க் கல்வெட்டுகள் இரண்டில் சேர மன்னர்களாகிய செல்லிரும் பொறை, பெருங்கடுங்கோ, இளங்கடுங்கோ ஆகியோர் தகப்பன், மகன், பேரன் என்ற வரிசையில் இடம் பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் முறையே செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, இளஞ்சேரல் இரும் பொறை ஆக இருக்கலாமெனக் கருதப்படுகிறது. இளங்கடுங்கோ இளவரசனாக இருந்தகாலத்தில் சமணத்துறவியாகிய (அமண்ணன்) யாற்றார் செங்காயபனுக்கு அமைத்துக்கொடுத்த பள்ளிபற்றி ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இதன் வாசகம் பின் வருமாறு அமைந்துள்ளது (Mahadevan.I 1968: 9 - 10).

தா அமண்ணன் யாற்றார் செங்காயபன் உறைய
கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை மகன்
பெருங்கடுங்கோன் மகன் (இ)ளங்
கடுங் கோ (இ) ளங்கோ ஆக அறுத்தகல்.

இத்தானத்தை அளித்த இளங்கடுங்கோ இளவரசனாக இருந்த காலத்திலே இதனை அளித்ததை நோக்கும் போது அக்காலத்தில் தானம் கொடுக்கும் அளவுக்கு இளவரசர்களுக்கு வாய்ப்பும் வசதியும்

அமைந்திருந்ததைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இத்தகைய வழக்கைப் பிற்காலக் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள் ஆகியவற்றிலும் கண்டுகொள்ளலாம். இங்கே உள்ள இன்னொரு கல்வெட்டு வேனி ஆதன் என்பவனுக்கு ஒரு வணிகன் அமைத்துக் கொடுத்த படுக்கை பற்றிக் கூறுகிறது. மற்றொன்று கரூர் பொன் வணிகன் அமைத்துக் கொடுத்த படுக்கை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்விடத்தில் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள ஜம்பையில் கிடைத்த கல்வெட்டுப் பற்றிக் கூறுதலும் அவசியமாகின்றது. இதுவும் மாங்குளம், புகளூர்க் கல்வெட்டுகளைப் போன்று வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையது. இதன் காலத்தை ஐராவதம் மகாதேவன் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்கிறார். இதனை நாகசாமி 'ஸ்தியபுதோ அதியந் நெடுமாந் அஞ்சி ஈத்த பாளி' என வாசித்துச் ஸ்தியபுதோ என்ற விருதினைத் தாங்கிய அதியன் நெடுமான் அஞ்சி அளித்த பள்ளி என்பதே இதன் பொருள் எனக் கூறுகிறார் (Nagaswamy.R. 1995: 85 - 90). இதில் குறிப்பிடப்படும் மன்னனின் பெயர், விருதுப் பெயர், கிடைத்த இடம் ஆகியன இதன் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றன. இக்கல்வெட்டு அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படும் சத்திய புத்திரர் யார் என்ற கேள்விக்கு விடையளிக்கிறது. அசோகன் தனது இரண்டாவது கிரீனார் பாறைக் கல்வெட்டில் தனது இராச்சியத்தின் எல்லையிலுள்ள மன்னர்களாகச் சோழர், பாண்டியர், சத்தியபுத்திரர், கேரளபுத்திரர் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுகின்றான். கேரள புத்திரர் என்பது சேரமன்னர்களைக் குறித்தது எனப்பலர் கருதினாலுங்கூட, சத்திய புத்திரர் பற்றிப் பல்வேறு விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

சிலர் இவர்கள் சாதவாகனர்களாக இருக்கலாமெனக் கூற, இன்னுள் சிலர் கேரளத்தின் வட பகுதியில் இருந்தவர்களே இவர்களாகும் எனக் கருதினர். இவ்வாறே சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும், 'வாய் மொழிக் கோசரே' இவர்கள் ஆவர் எனவும் யூகிக்கப்பட்டது. ஆனால், சங்க இலக்கியங்கள் அதிகமானைப் 'பொய்யா எழின்' என அழைக்க இவனின், முன்னோர் 'அதியர்' என விளிக்கப்பட்டனர். இதனால் அதிய என்பது தான் ஸ்திய எனவும், மான் (மகன்) என்பது புதோ எனவும் இக்கல்வெட்டில் இடம் பெற்றுள்ளது எனலாம். இதனால் கேரளபுதோ என்பது சேரமானையும், ஸ்தியபுதோ என்பது அதியமானையும் குறிக்கின்றன எனலாம். வேள்விகளைச் செய்வதில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களின் வழிவந்த இவன் இந்துவாக இருந்தும் சமணருக்குப் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்த செய்தியானது அக்காலத்தில் நிலவிய சமயப் பொறைக்குச் சிறந்த ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் இம்மன்னன் திருக்கோயிலூர் மலைய மான் திருமுடிக்காரியை வென்றது பற்றிய குறிப்புண்டு. இத்திருக்கோயிலூருக்கு அண்மையிலே இக்கல்வெட்டுக் காணப்படுவது சங்க இலக்கியச் சான்றை மேலும் உறுதி செய்கின்றது எனலாம். இதனால் இவ்விடத்தை வென்ற பின்னர் இம்மன்னன் இங்கே பள்ளியை அமைத்தான் எனக் கொள்ளலாம். ஓளவைக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்த இம்மன்னன் பற்றி ஓளவையார் உட்பட்பல புலவர்கள் பாடல்கள் யாத்துள்ளமையும் ஈண்டுச் சிந்திக்கத் தக்கது. வட தமிழகத்திலுள்ள தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள தகடூரே இம்மன்னனின் தலைநகராகும். இக்கல்வெட்டுப் பற்றிக் கே.ஜி.கிருஷ்ணன் கூறிய கருத்தும் ஈண்டுக் கவனிக்கத் தக்கது. (கிருஷ்ணன்.கே.ஜி. 1998: 7 - 18)

'குறுநில மன்னர்களில் அதியமான் பெயரை மட்டும் சொல்லக் காரணம் என்ன? எல்லைக்காவலாக இருந்தமையால் என்பது தெளிவு. சேரனின் இனத்தவனாகிய அதியனை, அஃதாவது அதியமான் குடிகளின் தலைமகனைச் சேரன் கொங்கு நாட்டைத் தன் வயப்பட்ட பின்னரே தன் ஆட்சிக்கடங்கிய புதுப் பகுதிகளைக் காப்பதற்கு வைத்தானாதல் வேண்டும். எனவே, அதற்கு முன்னரே சேரன் கொங்கு நாட்டை அடக்கிக் கருவூரில் குடியேறிக் கருவூர் வஞ்சி என்று தன் குடியினரின் முதல் தலைநகர் வஞ்சியை நினைவுபடுத்திக் கொண்டான். அவன்தான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை. அதியனுக்குப் பிறகுதானே அதியமான் வந்திருக்க வேண்டும். ஆகையால், அசோகன் குறிப்பிடும் அதியமானுக்கு முன்னாலேயே அதியன் தமிழ்நாட்டின் வட எல்லை ஆளத்தலைப்பட்டான் என்பது ஒரு தலை. இந்நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அசோகனின் ஆட்சி தொடங்கு முன் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். அதியன் ஆட்சி செய்தது எப்பொழுது என்று இன்று சொல்ல இயலாது. அதியனைப் பற்றிய சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அசோகன் காலத்திற்கு முற்பட்டவை.'

மேற்கூறிய சேரமன்னரைத் தொடர்பு படுத்தும் கல்வெட்டுகளோடு தொடர்புடையதுதான் கேரள மாநிலத்தில் எடக்கல் என்ற இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளாகும். (மகாதேவன். ஐ. மற்றும் சுவாமிநாதன் கு. 1998b 20 - 29). இக்கல்வெட்டுகளும் பலவகைகளிலும் முக்கியம் பெறுகின்றன. இதுவரை கிடைத்த சான்றுகள் கேரள மாநிலத்தில் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டிற்கான கல்வெட்டுகள் தோன்றின என்ற நிலைப்பாட்டைக் கொள்ள வைத்திருந்தன. ஆனால் எடக்கலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் இங்குத் தோன்றிவிட்டன என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்

ளன. எவ்வாறாயினும், இவ்விடத்திலுள்ள சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகள் பற்றிக் கடந்த காலத்தில் சில ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், இதே குகையிலுள்ள ஆறு தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக, அறிஞரின் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. இவற்றில் இரு முக்கிய கல்வெட்டுகள் அழிந்துவிட்டதால் எஞ்சிய நான்கு பற்றியே இங்கே ஆராயப்படுகிறது.

முதலாவது கல்வெட்டின் வாசகம் கோபூதிவிர (கோபூதி வீரன்) என உள்ளது. இப்பெயரைக் கொண்டு இவன் வேளிர குலத்தைச் சார்ந்தவனாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. காரணம் பிற்கால வேளிரின் கல்வெட்டுகளில் பூதி என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. இதற்கு ஆதாரமாக இவற்றில் வரும் பூதி விக்கரம் கேசரி என்ற பெயர் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது கல்வெட்டில் கோவாதான் (கோ ஆதன்) என்ற பெயர் உள்ளது. இது கூடச் சங்ககாலச் சேர மன்னரின் பெயராகவே உள்ளது. ஆதன் என்ற பெயர் சங்ககாலச் சேர மன்னர் பலருக்கு இருந்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் புகளூரில் உள்ள இரும்பொறையினது கல்வெட்டில் காணப்படும் 'கோ ஆதன்' என்ற பெயரும் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது. மேற்கூறிய கல்வெட்டுகள் இரண்டும் கல்வெட்டாளராகிய ஹுஸ்சின் மசிப்படங்களின் அச்சுப் பிரதியைக் கொண்டே வாசிக்கப்பட்டன. இக்கல்வெட்டுகள் இன்று அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.

முன்றாம், நான்காம் கல்வெட்டுகளும் கி.பி. 2 ஆம் 3 ஆம் நூற்றாண்டுகளையே சார்ந்தவையாகும். இவற்றின் முதலாவது கல்வெட்டிலுள்ள வாசகம் ஒபனப விர அ (ஒ(ப்)பன(ப்)ப வீர அ) என அமைந்துள்ளது. இதன் பொருள் ஒப்பனப்ப வீரனுடையதென்பதாகும். இவன் சேரமன்னனின் படைவீரர்களில் ஒருவனாக இருக்கலாமெனவும் கொள்ளப்படுகிறது. ஒப்பன் என்பதற்கு அழகியவன் என்ற பொருளும் உண்டு. நான்காவது கல்வெட்டு இவை எல்லாவற்றையும் விட மிக முக்கியமானது. இதனைக் 'கடும்மி புத சேர' என வாசித்துள்ளார்கள். சேர என்ற பெயரைச் சுட்டும் பண்டைய தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாகிய இன்றைய கேரள மாநிலத்தில் காணப்படும் ஒரே ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டாக இது அமைவதுதான் இதற்குரிய வரலாற்று முக்கியத்துவம் ஆகும்.

'கடும்மிபுத' என்ற வாசகத்தில் தமிழும் பிராகிருதமும் கலந்துள்ளது. கடும்மி என்பதைக் கடும் அல்லது கடும்மி என்ற தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டால் புத என்ற பிராகிருதச் சொல்லை வடமொழிச் சொல்லாகிய புதர். (மகன்) என்பதிலிருந்து மருவியதெனக் கொள்ளலாம். மகனும், மானும் ஒரே பொருளைத் தருவதால் இதனைக் கடும்மி என இனங்கண்டுள்ளனர். ஆதலால், இக்கல்வெட்

டில் 'கடுமான் சேரன்' என்ற சேரமன்னனே இவ்வாறு விளிக்கப்பட்டுள்ளான் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இப்பெயரின் இறுதியில் காணப்படும் பனைச் சின்னமும் சேரரின் சின்னமேயாகும். இக்கருத்தினை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதற்காகச் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து சேரர் பற்றிய குறிப்புகளும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. புறநானூற்றில் (53:5) மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை 'கடுமான் பொறைய' என அழைக்கப்பட்டுள்ளான். இவ்வாறே சேரமான் குட்டுவன் கோதை 'கடுமான்' எனவும், புறநானூற்றில் (54:8) விளிக்கப்பட்டுள்ளான். இக்குட்டுவன் கோதை வெளியிட்ட வெள்ளி நாணயங்களும் உள. இதனால் கடுமான் சேரன் மேற்கூறிய மன்னர்களில் ஒருவனாக இருக்கலாமெனக் கொள்ளப்படுகின்றான். அடுத்த இரு கல்வெட்டுகளும் வட்டெழுத்தில் அமைந்துள்ளதோடு இவற்றின் காலமும் கி.பி. 5ஆம் 6ஆம் நூற்றாண்டுகளாக இருப்பதால் இவை பற்றிய ஆய்வு இங்கே தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறிய கல்வெட்டுகளோடு தமிழகத்தில் இசைபற்றிக் கூறும் மிகப்பழைய கல்வெட்டுகளாகிய அரசச்சலூர்க் கல்வெட்டுப் பற்றி இங்கே குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. இக்கல்வெட்டுகளின் காலம் கி.பி. 2ஆம் 3ஆம் நூற்றாண்டுகள் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இம்மூன்று கல்வெட்டுகளில் ஒன்றை இராமச்சந்திரன் பின்வருமாறு வாசித்துள்ளார்.

எழுத்துப் புணருத்தான் மணிய் வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன்

இதில் குறிக்கப்படும் மணிய் வண்ணக்கன் நடன ஆசிரியனையே குறிக்கிறது என இவர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். இவரது கருத்தை ஏற்ற நாகசாமி (Nagaswamy R. 1968)மேலும் இதுபற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளார். புணருதல் என்ற சொல் சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களில் இசை, நடனக்கலை ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய கலைஞர்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட சொல்லாக வருவதால் இக்கல்வெட்டு இசைத்துறையில் இசைக் குறிமானம் அமையும் வண்ணம் எழுத்துகளைச் சேர்த்துப் பண்ணமைப்பதில் பாண்டித்தியம் பெற்ற நடன ஆசிரியனைக் குறிக்கின்றது என்பது இவரது கருத்தாகும். ஆதலால் சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களில் இசைபற்றி வருஞ் சான்றுகளை உறுதி செய்யும் கல்லிலமைந்த மிகப்பழைய கல்வெட்டாக இது அமைகின்றது எனலாம்.

இசைத்துறை இக்கால மக்கள் மத்தியில் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தை இவ்விடத்திலுள்ள மேலும் இரு கல்வெட்டுகள் உறுதி செய்கின்றன. இந்த இரு கல்வெட்டுகளும் அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த ஐந்திசைப்பண் இசையினை எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன.

முதல் கல்வெட்டின் வாசகம் பின்வருமாறு உள்ளது.

த	தை	தா	தை	த
தை	தா	தே	தா	தை
தா	தே	தை	தே	தா
தை	தா	தே	தா	தை
த	தை	தா	தை	த

மற்றைய கல்வெட்டின் வாசகமும் பின்வருமாறு உள்ளது.

கை	த	தை	த	கை
த	தை	(த)	தை	த
தை	த	தை	த	தை
த	தை	(த)	தை	த
(கை	த	தை	த	கை)

7. தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் பற்றிய மதிப்பீடு

இந்திய வரலாற்றில் மிகப்பழைய சான்றுகளைத் தரும் கல்வெட்டுகளாக அசோகன் கல்வெட்டுகள் அமைவது போன்று தமிழக வரலாற்றுக்குரிய மிகப்பழைய கல்வெட்டுச் சான்றுகளாக இவை அமைகின்றன. இவற்றில் சிலவற்றுள் பாண்டிய, சேர மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்பிண்டு. அத்துடன் 'சேர' என்ற வாசகமும் இதில் ஒன்றில் உண்டு. அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் அரசு தமிழக எல்லை வரை பரந்திருந்தாலும் இதுவரை இம்மன்னரின் கல்வெட்டுகள் எதுவும் தமிழகத்தில் கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை. எனினும், அசோகரின் கல்வெட்டுகளில் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்தவர்களாகச் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களும், சேரமான், அதியமான் ஆகியோரும் கூறுப்படுவதை நோக்கும் போது தமிழக அரசுகள் அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்திற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றிவிட்டன என்பது புலனாகின்றது. குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிபற்றிச் சங்க நூல்களில் காணப்படும் குறிப்புகளையும் இவை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆதன், அதனன், சழிவன் வெளியன், அந்தை சேந்தன், கணிமான், பெருபரணன், கீரன், ஓரி, பித்தன், ஆகியோர் இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இக்கல்வெட்டுகள் முழுக்க முழுக்கச் சமணத் துறவிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட தானங்கள் பற்றிக் கூறுவதால் சமண சமய வரலாற்றில் இவை முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. சந்திர குப்த மௌரியன் காலத்தில் சமணம் கர்நாடகத்தை அடைந்தது. இக்காலத்திலேதான் கலிங்கத்திலும் சமணம் பரவியது எனக் கருதப்படுகிறது. ஈழத்திற்குப் பெளத்த மதத்தை எடுத்துச் சென்ற மகிந்தன் தமிழகத்தில் தங்கிச்

சென்றதாகவும் நம்பப்படுகிறது. இச்சம்பவம் அசோகன் காலத்தில் நடைபெற்றது. எனினும், இம்மதங்கள் பற்றிய விரிவான செய்திகள் சங்க நூல்களில் காணப்படாவிட்டாலும் கூட, சங்க காலத்திலேயே இவை தமிழகத்தை அடைந்து விட்டன எனலாம். சங்க காலத்தின் பின்னர்த் தான் இவை செல்வாக்குள்ள மதங்களாக எழுச்சி பெற்றன. இதனால், சங்க இலக்கியங்களில் இம்மதங்கள் பற்றிக் காணப்படும் வெற்றிடத்தை நிரப்புவனவாக இக்கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன எனலாம். சுருங்கக் கூறின் சமண சமயம் பற்றிச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் அளிக்கத் தவறிய செய்திகளை இவை அளிக்கின்றன எனலாம். தொலைத்தூரத்திலுள்ள கிராமங்களில், ஜன சஞ்சாரமற்ற குன்றுகளில் இம்மதத் தபசிகள் வாழ்ந்ததை நோக்கும் போது சமண சமயம் எந்தளவுக்குத் தமிழகத்தின் உட்பகுதியில் ஊடுருவியிருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

குன்றக்குடி, அழகர்மலை, திருப்பரங்குன்றம், திருவாதவூர் ஆகியவை இன்று சைவ, வைணவ சமயங்களோடு தொடர்புடைய இடங்களாகவே வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன. ஆனால், இவற்றில் காணப்படும் கல்வெட்டுகள் முன் பொருகால் சமணப்பள்ளிகள் இப்பகுதிகளில் காணப்பட்டமையை எடுத்துரைக்கின்றன. சங்கங்கள் அமைத்துச் செயற்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் பிற்காலத்தில் சமணர்கள் மத்தியிலே காணப்படுகின்றன. மதுரைப் பகுதியில் கி.பி.470இல் வச்சிர நந்தி தலைமையில் உருவான 'திரமிள சங்கம்' தான் சங்க காலத்தை அடுத்த காலகட்டத்தில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு போன்ற நூல்கள் உருவாக வழிவகுத்தன. இதனால் மாங்குளக் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'கணி' என்ற பதம் சமணரின் சங்கம் பற்றிய குறிப்பையே தருகிறது எனக் கருதுவாருமுள்ளார். பிற்காலத்தில் வச்சிர நந்தி அமைத்த 'திரமிள சங்கத்திற்கு இதுவே முன்னோடியாக அமைந்தது என்பதும் இவர்களது வாதமாகும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள மேட்டுப்பட்டி என்ற இடத்தில் கிடைத்த தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டு பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. இக்கல்வெட்டு உதயன் அத்திரன் என்ற சமணத் தபசிக்கு அளிக்கப்பட்ட குகை பற்றிக் கூறுகிறது. இக்கல்வெட்டின் காலம் கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளப்படுவதால், இக்காலத்திற்குப் பிந்தாமல் சமணம் தமிழகத்தை அடைந்து விட்டது என்பது இக்கல்வெட்டின் மூலம் உறுதியாகின்றது. அத்துடன் இக்கல்வெட்டில் பாண்டியரின் தலைநகரமாகிய மதுரை பற்றிய குறிப்பும் உளது. இதனால் மதுரை பற்றிய மிகப்பழைய கல்வெட்டுச் சான்றாக இஃது அமைந்துவிடுகிறது. (Mahadevan.I. 1995: 13)

சமண சமயப் போதனைகள் இக்கல்வெட்டுகளில் காணப்படா விட்டாலும் கூட, இதற்கு அரசு போஷிப்பும் அக்காலத்தில் காணப்பட்டதை மாங்குளம், ஜம்பை ஆகிய இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகள் உரைக்கின்றன. மாங்குளக் கல்வெட்டில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் ஆசிரியனாகச் செங்காயபன் விளங்கியதை நோக்கும்போது இம்மன்னன் இவ்வாசிரியனின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டமை தெரிகிறது. சமண சமயத்தைப் போஷித்த இவன் ஒரு சமயம் இதனைத் தழுவிடும் இருக்கக் கூடும். ஆனால், அதியன் நெடுமான் அஞ்சியோ எனில் வைதிகசமயத்தைப் பேணிய பரம்பரையில் வந்தவன். எனினும், இவன் சமணத்துறவிக்கு அளித்த பள்ளியானது அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் நிலவிய சமயப் பொறைக்குச் சிறந்த உரைகல்லாக அமைகிறது. அத்துடன் இக்கல்வெட்டுகளில் சமணத் துறவிகள் பலரின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவர்களில் கணியன் நந்தா, குவடி ஈ தென் (காவுடி ஈ தென்), ஏழைபூர் அரிதி, காசபன், நாதன், செங்காயபன், சபமித, வெண்காயபன் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் (இராமன், கே.வி. 1979: 150-151).

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள நெகலூர்ப்பட்டி என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டில் இரண்டு சமணப் பெண் துறவிகள் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது (Mahadevan. I.1995:14). இவர்களின் பெயர்களாகச் செக்கந்தண்ணி (செக்கந்தி அண்ணி), செக்கந்தி ஆகியன காணப்படுகின்றன. இவர்கள் முறையே தாயும் மகளுமாவார். இத்தகைய சான்றுகள் பெண்களும் சமணத் துறவிகளாக இருந்ததை எடுத்துக் காட்டுவதோடு தமிழ்நாட்டுச் சமணத்தில் வடநாட்டுச் சமணத்தைப் போல் பெண்ணைத் தாழ்வாகக் கருதும் மனப்பாங்கு காணப்படவில்லை என்பதையும் கோட்டுக் காட்டுகின்றன. மேலும், இக்கல்வெட்டுகள் பெண்கள் துறவு பூண்டு சமணத்துறவிகளோடு நோன்பிருந்தமை, இத்துறவிகளுக்கு உறையுள்களைப் பொதுமக்கள் கொடுத்தமை, நேரில் நின்று உதவ முடியாதவர்கள் இவர்களுக்கு உதவப் பொருட்களை முதலீடு செய்தமை ஆகியவற்றையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. அத்துடன் பிற்காலத்தைப் போன்று இக்காலத்திலும் சமண மதத்தினர் வெள்ளை, சிவப்பு பிரிவினர்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததை இவற்றில் முறையே வரும் 'வெண் காயபன்' 'செங்காயபன்' போன்ற தொடர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இறுதியாகத் தமிழகத்தில் பௌத்தத்தை விடச் சமண சமயமே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது என்பதையும் இவை மூலம் அறியக் கிடக்கிறது.

சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள அம்மன் கோவில் பட்டியிலுள்ள கல்வெட்டில் முதல் முதலாக நீர்ச்சுனை பற்றிய குறிப்பு உளது (Mahadevan.I. 1995:14).

இத்தானங்களை அளித்தோரில் பெரும்பாலோர் வணிகர்களாகவும், பிற தொழில்களைப் புரிந்தோராகவும் காணப்படுகின்றனர். சமகாலத்தில் தக்கணப்பகுதியிலும் குகைத் தானங்களை வழங்கியோரிலும், சமண, பௌத்த மதங்களைப் போஷித்தோரிலும் வணிகரே மேம்பட்டுக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் குழுக்களாகச் செயற்பட்டதை இக்கல்வெட்டுகளில் இடம்பெற்றுள்ள 'நிகமம்' 'நிகமத்தோர்' போன்ற பதங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வணிகக் குழுவின்தலைவர்கள் 'காவிதி' போன்ற விருதுகளைப் பெற்றிருந்ததைப் புகளூர் கல்வெட்டு எடுத்துரைக்கிறது. இக்கல்வெட்டில் வணிக குல இளவலாக, காழிதிக அந்தை குறிப்பிடப்படுகின்றான். இவர்கள் பல பொருட்களில் தமது வாணிக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்ததை இக்கல்வெட்டுகளில் இடம்பெற்றுள்ள 'பாணித வாணிகன்' 'நெடுமலன்' (சர்க்கரை வணிகன் நெடுமலன்), கொழு வாணிகன் எல சந்தன் (இரும்பு வணிகன் எல சந்தன்), அறுவை வாணிகன் எலவ அதன் (துணி வணிகன் எலவ அதன்), கரூர் பொன் வாணிகன் அத்தி (பொற்கொல்லன் அத்தி), மதிரைய் பொன் கொல்லன் ஆதன் (மதுரைப் பொற்கொல்லனாகிய ஆதன்), உப்பு வாணிகன் வியகன் கனதிகன் (உப்பு வாணிகன் வியகன் கனதிகன்) போன்ற பெயர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக்குகைகளை ஆக்கியோர் 'தச்சன்' என்ற பெயரால் இக்கல்வெட்டுகளில் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

மேற் கூறிய வர்க்கத்தினரைச் சாராத வேறு பல பெயர்களும் இக்கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ளன (இராமன் கே.வி. 1979: 154 - 155). சடிகன், சந்தரிதன், அரிதன், ஈழவன், உப்பருவன், சேறுவாதன், அந்தை, குவிரன், செங்குவிரன், குவிரதன், சாதன், முடிசுவரன், இரவி, அந்துவன் ஆகியோர்களே இவர்களாவர். இறுதியாக இவற்றுள் இடம் பெற்றுள்ள இடப் பெயர்களாக வெள்ளரை, தொண்டி, பாக்கனூர், பெதலை, பதினூர், சிறுபாவில், குழுமூர், எ(இ)லையூர், மதிரைய் (மதுரை), வேண்பன், எருக்காட்டூர், ஈழம், விந்தையூர், நாகப் பேரூர், யாற்றுர், நல்லியூர், கரூர், தேனூர், நெல்வேலி, எருமிநாடு, ஆகியன காணப்படுகின்றன (இராமன் கே.வி. 1979: 152-154).

8. மதுரையும் ஈழமும்

இக்கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ள மதிரைய் (மதுரை), ஈழம் போன்ற பெயர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. பாண்டியரது தலைநகரமாகிய மதுரைக்குக் கடைச் சங்கத்தைப் போஷித்த பெருமையும் உளது. மதுரைக்கு வந்து தமது பாடல்களை அரங்கேற்றிய ஈழத்துப் பூதந் தேவனாரின் பாடல்கள் சங்க நூல்களில்

இடம் பெற்றுள்ளமையும் அவதானிக்கத்தக்கது. ஈழத்துப் பூதந் தேவனார், மதுரையில் தங்கியதால் மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என அழைக்கப் பட்டார் போலும். இவரின் பாடல்களில் மூன்று அகநானூற்றிலும் (88, 231, 307), மூன்று குறுந்தொகையிலும் (189, 343, 360), ஒன்று நற்றிணையிலும் (366) இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்கள் கிறிஸ்து சகாப்த காலத்திற்கு முந்திய காலப்பகுதியைச் சார்ந்துள்ளதால் ஈழம் என்ற பதமும் அக்காலத்திலேயே வழக்கில் வந்திருக்கலாம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. பட்டினப் பாலையிலும் (190-192) 'ஈழத்துணவும் காழகத்தாக்கமும்' என்ற குறிப்புள்ளது. இத்தகைய இலக்கியச் செய்திகள் தமிழகத்தோடு ஈழம் (சிறீலங்கா) கொண்டிருந்த இறுக்கமான தொடர்பினையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

'ஈழம்' பற்றிக் குறிப்பிடும் தமிழகப் பிரமிக்கல்வெட்டும் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பரங்குன்றத்திற்கான காணப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டு இவ்விடத்திலுள்ள எருக்காட்டூரில் தங்கியிருந்த ஈழக் குடும்பிகளான போலாலையன் சமணத் துறவிக்கு அமைத்துக் கொடுத்த பள்ளி பற்றிக் கூறுகிறது. இதில் இருபதங்கள் உள. ஒன்று ஈழம். மற்றையது குடும்பிகள் ஆகும். குடும்பிகள் என்ற பதம் சமகாலத்துத் தக்கணத்துக் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுவதை நோக்கும் போது இது வாணிகச் செழிப்பால் மேன்மையுள்ள ஒரு குழுவினரையே சுட்டி நின்றது போலத் தெரிகிறது. இதற்கும் தக்கண-ஈழக்கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் கஹபதி என்ற பதத்திற்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை உண்டு. தமிழக வணிகர் தமிழகத்தில் குழுக்களை அமைத்துச் செயற்பட்டது போன்று ஈழத்திலும் இவர்கள் குழுக்களை அமைத்துச் செயற்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள.

மேற்கூறிய கருத்தினை உறுதி செய்வதாகப் பண்டைய ஈழத்தின் தலைநகர்களில் ஒன்றாகிய அநுராதபுரத்தில் கிடைத்த தமிழ்வணிகர் பற்றிக் கூறும் கல்வெட்டு அமைந்துள்ளது (Paranavithana, S. 1970:7). தமிழகத்தோர் ஈழத்துப்பாளி நூல்களில் தமிழ்/தெமள எனவும், கல்வெட்டுகளில் தமெட அல்லது தமேட எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இக்கல்வெட்டுத் தமிழ்நாட்டு வணிகர் குழாம் இத்தலைநகரில் வாழ்ந்து தமது வாணிக நடவடிக்கைகளுக்குப் பயன்படுத்திய மண்டபத்தில் காணப்படுகிறது. இம்மண்டபம் மரத்தினால் ஆனது. இது அழிந்தாலும் கூட, இதனை உருவாக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட தூண்களின் எச்சங்களாகக் குழிகள் இக் கல்வெட்டுக் காணப்படும் பாதையில் இன்றும் உள்ளன. 'கஹபதி கண' என அழைக்கப்பட்ட இவ்வணிகர்கள் பௌத்த மதத்தை அனுஷ்டித்ததை இவர்கள் குடியிருந்த சாக, நாசத, திஸ்ஸ போன்ற பெயர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவர்களின் தலைவனாகக் கராவ நாவிச காணப்படுகிறான். நாவிச

என்றால் கடலோடி எனப்பொருள்படும். கராவ நாவிச என்பது கடற் கரையோரத்தில் வாழ்ந்த கரையாரைக் குறிக்கும். இவர்கள் கடற் பிரயாணத்தில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

இப்பாறையில் இக்குழுவினர் அமர்ந்து கலந்துரையாடுவதற்கு இருக்கைகள் வெட்டப்பட்டு, அவ்விருக்கைகளில் தான் இவர்களின் பெயர்கள் உள. கராவ நாவிசவின் இருக்கை எல்லா இருக்கைகளையும் விட உயர்ந்து காணப்படுவதால் இவனை இவர்களின் தலைவன் எனக் கொள்ளலாம். இவ்வணிகக் குழுவினருக்குரிய இம்மண்டபத்தை அமைத்துக் கொடுத்தவர்களாக ஈள பரத, தமேட சுமண ஆகியோர் காணப்படுகிறார்கள். இங்கே ஈள என்பது ஈழ நாட்டைக் குறிக்கும் பதமாகும். பாளிப் பிராகிருதத்தில் தமிழின் சிறப்பெழுத்துகளில் ஒன்றாகிய 'ழ' காணப்படாததால் 'ழ'வுக்குப் பதிலாக 'ள' இங்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 'பரத' என்பது கூடப்பாண்டி நாட்டின் கரையோரத்தில் வாழ்ந்து வாணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டோரையே குறிக்கும் பதமாகும். ஈழத்தில் இவர்கள் பல இடங்களிலும் வாழ்ந்ததை ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் பத அல்லது பரத போன்ற பதங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஈழத்துப் பரதவர் தம்மைத் தமிழகப் பரதவரிடமிருந்து வேறுபடுத்தவே 'ஈளபரத' என இவ்வாறு தம்மை அழைத்தனர் போலும். அடுத்த வாசகம் 'தமேட சுமண' ஆகும். தமிழ்நாட்டுச் சுமணனும் அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்து இந்நடவடிக்கையில் பங்கு பற்றியதை அவரின் நாட்டுப் பெயராகிய தமிழகத்தைத் 'தமேட' என இக்கல்வெட்டின் மூலம் குறித்துள்ளனர்.

அநுராதபுரத்தில் மட்டுமன்றி ஈழத்தின் பிறபகுதிகளிலும் தமிழகத் தோர் வாழ்ந்து வாணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமை வவுனியா, சேருவில், குடுவில் (சிறறம்பலம். சி.க. 1989) ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. வவுனியாப் பகுதியிலுள்ள புளியங் குளத்தில் இருகல்வெட்டுகள் உள. இவை இரண்டும் 'கஹபதி விசாகன்' பற்றிக் குறிக்கின்றன. இவன் தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்த வணிகன் என்பதைக் கோட்டுக்காட்ட 'தமேட வணிஜ' என இவற்றில் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். இச்சந்தர்ப்பத்தில் கொடுமணல் அகழ்வின் போது கிடைத்த பாலை ஓடொன்றில் 'விசாக' என்ற பெயர் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள சேருவில் கல்வெட்டு 'தமேட' (தமிழகத்தவன்) பற்றிக் குறிப்பிட, அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள குடுவில்லில் உள்ள கல்வெட்டு புராதன வணிகர்களாக இவர்களைக் குறிப்பதால், மிக நீண்ட காலமாக இவ்விடத்தில் தங்கியிருந்து வாணிக நடவடிக்கைகளில் தமிழகத்தோர் ஈடுபட்டமை புரிகின்றது.

அடுத்து முத்துப்பட்டிக் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'சையலன்' பற்றிக் குறிப்பிடுவதும் அவசியமாகின்றது. ஈழம் என்பதன் மருவுதலாகவே இதனையும் கொள்ளலாம். இலக்கிய, கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தற்போதைய சிறீலங்காவின் பழைய பெயராக 'ஈழம்' என்பதே காணப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் செல்வாக்குள்ள நாட்டின் பெயர்களாகிய 'சீகல' 'சிம்கல' ஆகியனவும் இதிலிருந்துதான் மருவியனவே. காரணம், 'சீகல' என்ற வடிவம் முதல் முதலாக நாட்டின் பெயராக கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நாகர் ஜனகொண்டாக் கல்வெட்டில் தான் இடம் பெற்றுள்ளது (Sitrapalam, S.K, 1993: 73:80). இதனால் தான் ஈழ என்பது தான் எல, கெல என மருவிச் சிறீ என்ற அடைமொழியுடன் சீகல ஆக மாறியது எனக் கொள்ளலாம். இச் சீகலவுக்கு உரியவன் தான் இக் கல்வெட்டில் 'சையலன்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான் போலும். இப்பாளி வடிவமாகிய சீகல தான் குப்தப் பேரரசனாகிய சமுத்திர குப்தனின் அலகபாத் கல்வெட்டில் வட மொழிவடிவமாகிய சிம்கல என இடம் பெற்றுள்ளது. இச் சிம்கலவுக்கு உரியவர்கள் இதில் 'சைம்கல' என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். ஈழம், சீகல, சிம்கல ஆகிய பதங்கள் முறையே திராவிட, பாளி, சமஸ்கிருத வடிவங்களே எனவும் அறிஞர் கருதுகின்றனர். 'ஈழம்' என்பதற்குக் 'கன்' 'பொன்' என்ற பொருள்களும் உண்டு. ஈழத்தில் இவை காணப்பட்டதால் ஈழம் என்ற பதத்திற்குப் பின்னர் இக்கருத்து வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் தான் சீகல, சிம்கல என்ற நாட்டிற்குரிய பதங்கள் ஓர் இனத்திற்குரிய பதங்களாக இனங்காணப்பட்டன. இதனால் நாட்டின் பெயரே ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் பெயராகியது.

மேற்கூறிய சான்றுகள் தமிழகத்திற்கும் ஈழத்திற்குமிடையே கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே காணப்பட்ட கலாசார, வாணிகத் தொடர்புகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இரு பிராந்தியங்களும் பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெற்ற நாகரிகத்தைப் பேணியதால், ஆரம்பத்தில் இவர்கள் ஒரு பொது வரிவடிவமாகிய திராவிட வரிவடிவத்தைப் பேணியதில் வியப்பில்லை. இத்திராவிட வரிவடிவத்தின் எச்சங்கள் தமிழக-ஈழக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுவதானது இவர்கள் மத்தியில் அசோக கால வரிவடிவத்தின் செல்வாக்குக் காணப்படுவதற்கு முன்னரே இரு பிராந்தியங்களின் ஒரு பொதுவான வரிவடிவமாகத் திராவிட வரிவடிவம் அமைந்திருந்தது தெளிவாகின்றது.

9. பாணை ஓடுகளில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள்

தமிழ் - பிராமி அல்லது தமிழி வரிவடிவம் மக்கள் மத்தியில் நன்கு வேருன்றியிருந்ததைக் கடந்த அரை நூற்றாண்டாகத் தமிழக

மெங்கும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திலமைந்துள்ள பாளை ஓடுகள் சான்று பகருகின்றன. தமிழகத்தில் 1945 இல் அரிக்கமேட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வின் போதுதான் முதல் முதலாக இவை கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இவற்றின் பரம்பலை நோக்கும் போது முழு இந்தியாவிலும் தமிழகத்திலேதான் அதிக எண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தை அடுத்து ஆந்திர மாநிலத்திலும், ஈழத்திலும் இத்தகைய பாளை ஓடுகள் காணப்படுகின்றன. சிலர் வட இந்திய மாநிலங்களில் காணப்படும் பாளை ஓடுகள் வண்ணநீட்டப்பட்டுக் காணப்பட்டதால் இத்தகைய குறியீடுகளை அவற்றில் பொறிக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை எனக் கருதுகின்றனர்.

இவ்வாறு தமிழகப் பாளை ஓடுகளில் இக்குறியீடுகள் காணப்படுவதற்கான காரணம் பழைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் கல்வி அறிவு வளர்ச்சியும், அதற்குத் துணைபோன தமிழ்மொழி நிருவாகமும் அரசியல் சுதந்திரமே எனவும் கருதப்படுகிறது (Mahadevan. I. 1995). இலகுவான தமிழ் நெடுங்கணக்கு இத்தகைய கல்வி வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தது எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வரிவடிவம் மக்கள் மத்தியில் நன்கு பயின்று வந்திருந்ததைக் காஞ்சி, கரூர், கொடுமணல், மதுரை, உறையூர், அழகரை, திருக்காம்புலியூர் போன்ற முக்கிய இடங்களிலும், வசவ சமுத்திரம், அரிக்கமேடு, அழகன் குளம், கொற்கை போன்ற துறைமுகப் பட்டினங்களிலும் கிடைத்துள்ள தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம் பொறித்த பாளை ஓடுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இவையாவும் பெரும்பாலும் பெருங் கற்காலக் கலாசாரத்தின் பிற்பகுதிக்கும் வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பகாலத்திற்குமுரிய கலாசாரப்படைகளில் கிடைக்கின்றன. இவை காணப்படும் அகழ்வாராய்ச்சிப் படைகள், மற்றும் இப்படைகளில் விஞ்ஞான ரீதியாகக் காலத்தைக் கணிப்பதற்கு இவற்றுடன் இணைந்து காணப்படும் சான்றுகள் ஆகியன கல்வெட்டுகளைக் காட்டிலும் மிகவும் உறுதியான முறையில் இவற்றின் காலத்தைக் கணிப்பதற்கு உதவி புரிகின்றன. அகழ்வாராய்ச்சிப் படைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இத்தமிழ் - பிராமி பொறித்துக் காணப்படும் மட்பாண்டங்களிலுள்ள எழுத்துகளின் தோற்றத்தினைக் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டெனக் கொள்கின்றனர். இப்படைகளில் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு வரை இவை காணப்படுகின்றன. இதனால் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் உள்ள வரிவடிவம், பாளை ஓடுகளிலுள்ள வரிவடிவம் ஆகியவற்றை ஒப்பு நோக்கி இவற்றின் காலத்தைச் சரியாக நிர்ணயிப்பதற்கும் வாய்ப்புள்ளது. பெரும்பாலும் இத்தகைய வரிவடிவம் கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிறம்

பூச்சப்பட்ட மட்பாண்டங்கள், சிவப்பு நிறம் பூச்சிடப்படாத மட்பாண்டங்கள், சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள், செம்பழுப்பு நிறமுடைய வண்ணநீட்டப்பட்ட மட்பாண்டங்கள், ரௌலற்றர் மட்பாண்டங்கள் ஆகியவற்றிலேதான் காணப்படுகின்றன.

அரிக்கமேட்டில் வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்திற்குரிய பெருங் கற்காலக் கலாசாரப்படையிலும், உரோம கலாசாரத் தொடர்புகளை எடுத்துக்காட்டும் தடயங்களின் கீழ்ப்பகுதியிலும் காணப்படுவதால் இவற்றின் தோற்றம் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது. உறையூரிலும் இப்பாளை ஓடுகள் உரோம ரௌலற்றர் மட்பாண்டங்களுடனும், அவற்றைப் பின்பற்றி ஆக்கப்பட்ட சுதேச மட்பாண்டங்களுடனும், வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பகாலத்திற்குரிய கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களுடனும் காணப்படுகின்றன. இம்மட்பாண்ட ஓடுகள் கரூர், கொடுமணல் ஆகிய இடங்களில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குமிடையே உள்ள அகழ்வாராய்ச்சிப் படையிலும், காஞ்சிபுரத்தில் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குமிடையே உள்ள அகழ்வாராய்ச்சிப் படையிலும் கொற்கை, அழகரை ஆகிய இடங்களில் கி.பி. 1 - 2 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய அகழ்வாராய்ச்சிப் படையிலும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக, தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம் மட்பாண்டத்திற்கு வெளியே விளிம்புப் பகுதிக்குக் கீழேதான் எழுதப்பட்டிருக்கும். ஆனால் சில சமயம் பாளையின் முதுகுப் பகுதி, நடுப் பகுதி, அடிப் பகுதி ஆகியனவற்றிலும் காணப்படுகின்றது. பெரும்பாலும் இவ்வரிவடிவம் பாளையைச் சுட்ட பின்னர்த் தான் எழுதப்பட்டது. இத்தகைய நிலையையே பாளை ஓடுகளில் காணப்படும் குறியீடுகளும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. ஆனால், உறையூர் போன்ற இடங்களில் பாளைகள் சுடப்படும் முன்னரும் எழுத்துகளைப் பொறித்ததற்கான தடயங்கள் உள். பெரும்பாலும் இவை பாளையின் உடமையாளரின் பெயராக இருக்கலாம்.

இனிச் சில முக்கிய இடங்களில் கிடைத்த சான்றுகளை ஆராய்வோம். 1945இல் அரிக்கமேட்டு அகழ்விற கிடைத்த மட்பாண்டச் சாசனங்களில் 'ஆன் பீய மகர், யஹமிதஸ, தவபி ஆழர், ஆமன், சாத்தன் ஆவி இன் கொதி ஈசன் ஆதி தைபன், முதிசுமுரன் அகல், ன் கை கோழர்' போன்ற வாசகங்களும் காணப்படுகின்றன.

இங்கே விமலா பேக்லே தலைமையில் நடைபெற்ற அகழ்வின் போது பிராமி வரி வடிவம் பொறித்த 31 மட்பாண்ட ஓடுகள் கிடைத்தன. இவற்றை ஐராவதம் மகாதேவன் வாசித்து, இவை பற்றிய விளக்கங்களையும் தந்துள்ளார் (Mahadevan.I. 1996). அவையாவன:

னகுலவய - (குலவன்), தா? தஇர, த, நொரி, ணக்கன்
855 ய (கணக்கன்), தானிதுதேய? அன்குரி? தி, ள் ஆதன்
(வேள் ஆதன்), ரயக, முனய....

...ராண...? மர்,??ன், ரியெ...? வணதிகல,

...த் தன் இ யா த(ன்), ...வ? யன், நகிர?....

...ஆதன் மகன்?,.....ன் அகல் (சாத்தன் அகல்?)

...? கணன் (கண்ணன்), ... ன குத்தைய் பெரு...

...? குயிரன் (குவிரன்), கண?... (கண்ணன்),

...? யம் எ(இ)ள சாதன் (இளஞ்சாத்தன்), நேநே,

...ன் கசன்?, குபிரஹ (குபேர),

உத்திரன், ர?? ம ஆத்திரய?... (ஆத்திரையன்)

பெரும்பாலானவை பூரணமற்ற நிலையில் காணப்பட்டாலும் கூட, இவற்றுள் காணப்படும் வரிவடிவம் பெருமளவுக்குக் கி.பி. 1 ஆம் 2 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு சில வாசகங்கள் கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவை எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. புள்ளி மட்டுமன்றி என்களான 855 ஆகியனவும் குறியீடுகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் இடம்பெறும் பெயர்களில் சிலவற்றைத் தவிர, ஏனையவை எல்லாம் தமிழ்ப் பெயர்களாகவே காணப்படுகின்றன. ஏனைய இடங்களில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களில் காணப்படும் தமிழ்ப் பெயர்களான சாத்தன், ஆதன், அகல் போன்றன இங்கும் இடம்பெற்றுள்ளன. ஏற்கனவே, எடுத்துக்காட்டிய வாறு வீலரின் அகழ்வின் போது கிடைத்த மட்பாண்ட ஓட்டின் வாசகம் முதிசுமுரன் அகல் என இடம் பெற்றுள்ளதும், அவதானிக்கத்தக்கது. கொடுமணல் அகழ்வின் போது கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடுகளிலும், 'அகல்' என்ற வாசகம் உளது. இவ்வாறே 'குற்றகல்' என்ற வாசகம் பொறித்த மட்பாண்ட ஓடு ஒன்றும் கரூரில் கிடைத்தது. இது தற்போது தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் வசம் உளது. அத்துடன் அழகர் மலைக் கல்வெட்டில் காணப்படும் கணக்கன் என்ற பதமே இதன் முதல் எழுத்து அழிந்த நிலையில் ணக்கன் என மட்பாண்ட ஓடொன்றில் இடம் பெற்றுள்ளது எனவும் ஊகிக்கப்படுகிறது.

இவற்றில் வடமொழிப் பெயர்களான வணதிக, குபிர - குபேர (குயிரன்), கண (கண்ணன்) ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் இடம் பெறும் குயிரன் குபேரனைக் குறிக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. இது தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டில் குவிரன் என இடம் பெற்றுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் இவ்வாசகம் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறே கண (கண்ணன்) என்ற வாசகமும் ஈழத்துப் பிராமிக்

கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. இதனால் இப்பெயர்கள் இவ்வழி பாடுகள் அக்காலத்தில் தமிழகம் - ஈழம் ஆகிய பகுதிகளில் நிலைபெற்றிருந்ததை எடுத்துக்காட்டுவனவாய் அமையலாம்.

ஒரு மட்பாண்ட ஓட்டில் பெண்ணைக் குறிக்கும் 'குத்தை' என்ற வாசகம் உளது. குப்தா என்ற வடமொழி வடிவத்தின் திரிபே இஃதெனக் கொள்ளப்படுகிறது. ஏற்கனவே வீலர் இங்கு மேற் கொண்ட அகழ்வின் போதும் வட மொழி வடிவமாகிய தேவதத்தா வின் மருவுதலாகிய தெவ்வைத்தை என்ற வாசகம் பொறித்த மட்பாண்ட ஓடு ஒன்றும் இங்கே கிடைத்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க நூல்களில் புலவர்களின் கோத்திரங்கள் பற்றிக் காணப்படும் சான்றுகளை உறுதிப்படுத்துவனவாய் இங்குள்ள மட்பாண்ட ஓடொன்றின் வாசகம் அமைந்துள்ளது. ஏற்கனவே, வீலரின் அகழ்வின் போது கிடைத்த 'கோதிரசன்' 'கோத்திரா அள்' என்ற வாசகங்களை உதாரணம் காட்டி, இங்கே கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடொன்றில் காணப்படும் வாசகமாகிய ஆத்திரய (ஆத்திரையன்) என்பதும் ஆத்திரேய கோத்திரத்தைக் குறிப்பதாக அமையலாம் என ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுகிறார்.

இவ்வாறே மட்பாண்ட ஓடொன்றில் காணப்படும் முனைய(ர்) என்ற வாசகமும் தற்போதைய வட, தென் ஆர்க்காடு மாவட்டங்களில் உள்ள முனைப்பாடியில் ஆட்சி செய்த இனக்குழுவினரான முனையரையும், மற்றுமொரு ஓட்டில் காணப்படும்...ள் ஆதன் என்ற வாசகம் வேள் ஆதனைக் குறித்துத் தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்த இன்னொரு இனக் குழுவான வேளிரையும் குறிக்கலாம் எனவும் இவர் கருதுகிறார். வேள் (வேளர்) என்ற பதம் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் மட்டுமன்றி ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளமையும் அவதானிக்கத்தக்கது (Sitrapalam. S.K. 1991).

நட்சத்திரங்களைக் கொண்டு பெயரிடும் வழக்கமும் தமிழகம் - ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களில் காணப்பட்டதை இவற்றில் உள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடுகளில் காணப்படும் உத்திரன், ஆத்திரையன் போன்ற வாசகங்கள் இதற்கான சான்றுகளாக அமைகின்றன.

இத்தகைய வழக்கம் தமிழகத்திலும் காணப்பட்டதை உறையூர், அழகன் குளம், கொடுமணல் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த மட்பாண்ட வாசகங்கள் உறுதி செய்கின்றன. இவை முறையே மூலன், திச-அன், விஸாகி ஆகும்.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது இம்மட்பாண்ட வாசகங்கள் பூரணமற்ற நிலையில் காணப்பட்டாலும் கூட, இவை தரும் தகவல்கள் மிக முக்கியமானவையாகும் என்றால் மிகையாகாது.

இவ்வாறே இங்கு 1945இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போது உரோம பண்டகசாலைக்குக் அருகே கிடைத்த மட்பாண்டத்தின் வாசகத்தை ஐராவதம் மகாதேவன் 'புதஸ' (புத்தருடைய பாத்திரம்) என இனங்கண்டுள்ளனர். இதே போன்று இங்குப் பிராணசு நாட்டவர் மேற்கொண்ட அகழ்வின் போது கிடைத்ததும், பின்னர் பாண்டிச்சேரி அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப் பட்டிருந்ததுமான ஒரு மட்பாண்ட ஓட்டின் வாசகத்தை 'குபிரஹ' (குபிரனுடைய பாத்திரம்) என ஐராவதம் மகாதேவன் படித்துள்ளார் இவற்றில் முன்னதன் காலத்தைக் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு எனவும், பின்னதன் காலத்தைக் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு எனவும் இவர் நிர்ணயம் செய்துள்ளார் (Māhadevan.I. 1994).

கொடுமணல் அகழ்வின் போது நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட மட்பாண்ட ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. பொதுவாகத் தட்டுகளிலும் மூடிகளின் மேற்புறத்திலும் தான் இவை காணப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களில் தான் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை அன்றாட வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தப்பட்ட தட்டுகள், கிண்ணங்கள் ஆகும். அடுப்பில் வைத்துப் பயன் படுத்தப்படும் பாணைகளில் இவை பெரும்பாலும் எழுதப்படாமையானது மக்கள் இவ்வரி வடிவத்திற்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தையே எடுத்துக்காட்டுகிறது எனக் கொள்ளப்படுகிறது (ராஜன்.கா. 1994: 32 - 35). பொதுவாக எழுத்துகள் நன்கு ஆழமாகக் கீறப்பட்டுள்ளன. சில இடங்களில் தவறாக எழுதப்பட்ட எழுத்துகளும் திருத்தப்பட்டுள்ளன. ஓரிரு பாணை ஓடுகளில் மட்டுமே எழுத்துகள் அளவில் பெரியனவாய் உள்ளன. இவை 5.மி.மீ. அகலத்தையும் 15 முதல் 20 செ.மீ. உயரத்தையும் உடையன. பெரும்பாலானவற்றில் ஒன்று அல்லது இரண்டு எழுத்துகள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பாணைகளின் முக்கிய பாகங்கள் உடைந்து காணப்படுவதால் வாசகங்களின் தொடர்ச்சியை எளிதாக இனங்காணுவது சிரமமாக உள்ளது. சிலவற்றில் ஒன்று அல்லது இரண்டு சொற்கள் உள. மூன்று சொற்கள் உள்ள பாணை ஓடுகளும் உள. இவ்வரிவடிவம் இவ்விடத்தில் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தபோதிலும் இதில் பெரும் மாற்றம் காணப்படவில்லை. தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பான ழ,ள,ற,ன போன்ற எழுத்துகள் கிடைத்த போதிலும், வர்க்க எழுத்துகள் இங்கே

கிடைக்கவில்லை. இவ்வரி வடிவத்தில் வடமொழி 'ஸ' பெருமளவு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இம்மட்பாண்ட ஓடுகளில் காணப்படும் பெயர்கள் பெரும்பாலும் சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கும் பெயர்களாக உள்ளதைக் கண்ணன் ஆதன், கூவிரன் ஆதன், பண்ணன், அந்தவன் ஆதன், வன்முலன், சம்பன் போன்ற பெயர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பெரும்பாலும் சேரமன்னரின் தொடர்பினை விளக்கும் பெயர்களே காணப்படுகின்றன. இவற்றோடு கூலந்தை சம்பன் அகல், வருணிய அகல், பூதன் வேண் நீர் அழி ஈ பூதடா போன்ற வாசகங்களும் உள. வணிகக் குழவினரைக் குறிக்கும். 'நிகம' என்ற பெயரும், இவற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. புகளூர்க் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'நிகமத் தோர்' பற்றிய குறிப்பு ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. இதேவிட விஸாகி, வருணி, குவிரியன் (குபேரன்) போன்ற பெயர்களும் உள. இவை வட இந்தியத் தொடர்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

உறையூரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின்போது 20 மட்கல ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. பெரும்பாலான மட்கலங்களில் மேற்பகுதியிலும், கழுத்துப் பகுதியிலும், அடிப்பகுதியிலும் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் உள. இவை பெரும்பாலும் கறுப்பு - சிவப்பு நிற, காவிக் கலவை பூசப்பட்ட மட்கலங்களில் தான் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் காணப்படும் வாசகங்களில் மூலன் பேடு அந்தணன், கெநாகன அன், பூளாகன், அரைச்சாளன் குவி போன்றன முக்கியமானவை. இவற்றின் காலம் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளப்படுகிறது. (இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995: 119-20). பூம்புகாரில் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடொன்றில் (அ) ஹாபகே த ரோ என்ற வாசகம் உளது. கரூரிலும் தமிழ் - பிராமி பொறித்த மட்பாண்டங்களாகக் கறுப்பு - சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் விளங்குகின்றன. இவற்றின் வாசகங்கள் அவை ப அர ஈர, தாட, குடுகா, மா அரா, என அமைந்துள்ளன. (இராசவேலு. சு. மற்றும் திருமூர்த்தி. கோ. 1995: 123-24). இவற்றை விட வல்லம், அழகரை, கொற்கை போன்ற இடங்களில் கிடைத்த தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் பொறித்த மட்கல ஓடுகளும் குறிப்பிடத்தக்கன.

அழகன் குளத்தில் 1986-87, 1990-91, 1994, 1996 ஆம் ஆண்டுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளின் போது தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திலுள்ள மட்கல ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் அகழ்வாராய்ச்சிப் படைகளுக்கு வெளியே உள்ள பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இரு மட்கல ஓடுகளிலுள்ள பிராமி வரிவடிவம் பற்றி ஐராவதம் மகாதேவன் ஆராய்ந்துள்ளார். இவை ஈழத்திலுள்ள பிராமி வரிவடிவத்தை ஒத்துப் பிராகிருத மொழியிலுள்ளவை என இவர்

இனங்கண்டுள்ளார். இம்மட்கலன்களில் ஒன்று சாம்பல் நிறத்தினாலானது. பாளை சுட்ட பின் எழுதப்பட்ட இதன் வாசகம் சமுத (சமுதா) என அமைந்துள்ளது. இதன் காலம் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டாகும். சாம்பல் நிறத்தை உடைய மற்றைய மட்பாண்டத்தின் வாசகமும் 'சமுதஹ' என அமைந்துள்ளது (Mahadevan.I. 1994).

1987இல் கிடைத்த ரௌலஹர் மட்பாண்டங்களில் பிட்-டி-ஓ-டு-யு, திசமன் போன்ற வாசகங்கள் உள. (வசந்தி.சீ. 1993: 14-18). இவற்றில் திசமன் என்ற வாசகத்தின் காலம் கி.மு. 2ஆம் அல்லது கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அத்துடன் இந்த வாசகத்துடன் சுவஸ்திகா குறியீடு காணப்படுவதை எடுத்துக் காட்டும் வசந்தி இக்குறியீடு திசன் அல்லது திசமன் என்ற பொருளின் குறிப் பொருளாக இருக்கலாம் என அபிப்பிராயப்படுகிறார். 1990 ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்விலும் சரித என்ற வாசகம் கிடைத்துள்ளது. சரிதன் என்பதே இவ்வாறு சரித என இதில் இடம் பெற்றிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. இன்னொரு பாளை ஓட்டில் சாணா என்ற வாசகம் உள்ளது. இங்கே கிடைத்த மட்கல ஓடுகள் ஒன்றில் 'தானிய துவரை மா(ன்) என்ற வாசகமும் உள்ளது என நடன காசிநாதன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். (காசிநாதன். நடன. 1998: 152). 1994இல் இவ்விடத்தில் கிடைத்த பாளை ஓடுகளில் குன்றன், குவிரன், வாதுமேத, போன்ற வாசகங்களோடு, தாமிழி எழுத்துகளான ற, ன, ள, ழ ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. 1996இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போது தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் பொறித்த பத்துப்பாளை ஓடுகள் கிடைத்தன. ஒரு மட்கல ஓட்டில் ல தி கா ஈ என்ற எழுத்துகளும், மற்றொரு மட்கல ஓட்டில் புதுமார் கோதை என்ற வாசகமும் உள. பூம்புகார் பாளை ஓட்டில் அசோக பிராமி வரிவடிவில் '(அ) ஹாப கேதரோ' என்ற வாசகம் காணப்பட்டுள்ளது (காசிநாதன். நடன. 1998:154).

10. தமிழகத்திற்கு வெளியே காணப்படும் தமிழ் - பிராமிச் சாசனங்கள்

தமிழகத்தில் மக்கள் மத்தியிலும் கல்வெட்டுகளிலும், மட்கல ஓடுகளிலும் புழக்கத்திலிருந்த தமிழ் - பிராமி வரி வடிவம் தமிழகத்திற்கு வெளியே ஆந்திராவிலும், எகிப்து, தாய்லாந்து, ஈழம் போன்ற இடங்களிலும் செல்வாக்குடன் விளங்கியதற்கான சான்றுகள் உள Mahadevan.I. 1995: 22-25).

முதலில் ஆந்திர மாநிலத்தில் கிடைத்த மட்பாண்டச் சாசனத்தை நோக்குவோம். இது சாலிகுண்டத்தில் கிடைத்த ரௌலஹர் மட்பாண்

டத்தில் உள்ளது. இதன் வாசகத்தை ஐராவதம் மகாதேவன் 'நகுலன்' என இனங்கண்டுள்ளார். மேற்கு நாடுகளுடன் எகிப்தின் ஊடாகத் தமிழகம் மேற்கொண்டிருந்த வர்த்தகத்தினை உறுதி செய்யும் சான்றாக எகிப்து நாட்டில் மட்கல ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரிய இவற்றில் கணன் (கண்ணன்), சாதன் (சாத்தன்) என்ற வாசகங்கள் உள. சங்க இலக்கியங்களிலே கண்ணன், சாத்தன் போன்ற பெயர்கள் பயின்று வந்துள்ளதை அகநானூறு (102, 134, 167, 247), புறநானூறு (27, 59, 151, 397) ஆகிய நூல்களில் காணப்படும் குறிப்புகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. எகிப்தில் 1995 ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போதும் உரோம மதுச்சாடி ஒன்றில் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி.60-70ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடைப்பட்ட காலத்திற்குரிய இம்மதுச் சாடியிலுள்ள வாசகத்தைக் கொ(ற்)ற(ப்)பூ மான் என ஐராவதம் மகாதேவன் வாசித்துள்ளார் (மகாதேவன்.ஐ. 1998: 117-118). இத்தகைய சான்றுகள் அக்காலத்தில் தமிழ் வணிகர் எகிப்து போன்ற நாடுகளில் தங்கி இருந்து மேற்கொண்டிருந்த வாணிக நடவடிக்கையின் எச்சங்களாக விளங்குகின்றன என்றால் மிகையாகாது.

இவ்வாறே தாய்லாந்திலும் கி.பி.2ஆம், 3ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ் - பிராமி வரிவடிவிலமைந்த 'பெரும்பதன் கல்' என்ற வாசகம் பொறித்த பட்டைக்கல் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இதில் உள்ள பதன் என்பது பத்தனையே குறிக்கும். பத்தன் என்றால் பொற்கொல்லன் என்று பொருள்படும். இதனால் இதனை ஒரு வணிகனாகிய பொற்கொல்லன் இங்கு எடுத்துச் சென்றிருக்கலாம் என யூகிக்கலாம்.

ஈழத்திலும் அசோக பிராமி வரிவடிவம் அறிமுகமாகு முன்னர்த் தமிழகத்தைப் போல் திராவிடி வரிவடிவமே வழக்கிலிருந்தது. பின்னர்த்தான் பௌத்தத்துடன் அறிமுகமாகிய பிராமி வரிவடிவம் செல்வாக்குப் பெற்றது. இப்பிராமி எழுத்துப் பொறித்த மட்பாண்டங்கள் அநுராதபுரம், கந்தரோடை போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போதும், பூநகரி மாவட்டத்திலுள்ள பரமன் கிராய், மண்ணித்தலை, வெட்டுக்காடு ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கள ஆய்வின் போதும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் பரமன் கிராயில் கிடைத்த மட்கல ஓட்டில் 'வேளான்' என்ற வாசகம் காணப்படுகிறது. இது தமிழகத்து வேளிரைக் குறிக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது (Mahadevan.I. 1995:25). அத்துடன் தமிழ் நாட்டு வணிகரும் ஈழத்தில் தங்கியிருந்து வாணிக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்ததை இங்குள்ள அநுராதபுரம், வவுனியா, சேருவில், குடுவில் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த தமிழ் வணிகர் பற்றிய கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் எடுத்தியம்புகின்றன. இவற்றில் தமிழகத்திலி

ந்து இவர்கள் வந்ததைச் சுட்டிக் காட்டும் பதமாக தமேட/தமெட ன்ற பதம் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. இதுபற்றி ஏற்கனவே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

11. தங்க மோதிரங்களில் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம்

1. சங்க காலத் தங்க முத்திரை மோதிரம் ஒன்று கரூரில் கிடைத்துள்ளது. தமிழகத்தில் கிடைத்த மிகப் பழைய தங்க மோதிரம் இஃதாகும். இதன் எடை 372 கிராம் ஆகும். கி.மு.2 - 1 ஆம் நூற்றாண்டுகட்கு இடைப்பட்ட காலத்திற்குரிய இதன் வாசகம் ஊபா ஆன (உபாசகன்) ஆகும் (Mahadevan.I. 1995:21).
2. கி.மு. இரண்டாம் அல்லது முதலாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தங்க மோதிரம் ஒன்று கரூரில் கிடைத்துள்ளது. இதன் வாசகம் மிதிரான் (மித்திரன்) ஆகும் (Mahadevan.I. 1995:21).
3. கரூரில் கிடைத்த தங்க மோதிரம் ஒன்று தமிழகத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் வசம் உள்ளது. கி.மு. இரண்டாம், முதலாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்திற்குரிய இதன் வாசகம் தியன் ஓதலன் எனக் கொள்ளப்படுகிறது (Mahadevan.I. 1995:21).
4. தமிழ், பிராகிருதம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள இரு வாசகங்களையுடைய மோதிரம் ஒன்றும் கரூரில் கிடைத்துள்ளது. இதன் வாசகம் முறையே ஸாதன், ஸாதிவேகிஸ ஆகும். இதன் காலம் இரண்டாம், முதலாம் நூற்றாண்டுகட்கு இடைப்பட்டதாகும் (Mahadevan.I. 1995:21).
5. கி.பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்திற்குரிய மோதிரம் ஒன்றும் கரூரில் கிடைத்துள்ளது. இதன் வாசகம் 'நெல்வேளைஸ்' ஆகும் (Mahadevan.I.1995:21).
6. கரூரில் கிடைத்த தங்க மோதிரம் ஒன்றில் 'அதி அ மான்' என்ற வாசகம் அரி அமான் எனத் தவறாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் காலம் கி.மு.100 ஆகும் (Krishnamurthy.R. 1997: 41-43).

12. வெள்ளி மோதிரங்களில் தமிழ்-பிராமி வரிவடிவம்

1. கரூரில் கிடைத்த வெள்ளி மோதிரத்தின் முகப்பில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் இரண்டு வரிகளில் உள. இதன் எடை.12 கிராம் ஆகும். இதன் வாசகத்தை வெள் இ சாம்பான் என ஜராவதம் மகாதேவனும், வேளி சாம்பான் எனச் சீதாராமனும் வாசித்துள்ளனர் (சீதாராமன். ஆறுமுக. 1994:8). இதன் காலம் கி.பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகட்கு இடைப்பட்டதாகும். இம்மோதிரம்

அக்காலத்தில் பெயர் பொறித்து மோதிரம் அணியும் வழக்கம் இருந்ததை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

2. 'தித்தன்' என்ற வாசகம் பொறித்த மோதிரம் ஒன்றும் கரூரில் கிடைத்துள்ளது. கி.பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்திற்குரிய இம்மோதிரத்தின் எடை 740 மில்லி கிராம் ஆகும் (சீதாராமன் ஆறுமுக. 1994:9).
3. தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையின் பொறுப்பில் கரூரில் கிடைத்த மோதிரம் ஒன்றுள்ளது. கி.பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்திற்குரிய இதன் வாசகம் 'பேர் அவதான்' ஆகும் (Mahadevan.I. 1995:22).

13. வெள்ளி முத்திரையில் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம்

கரூரில் 1.750 கிராம் எடையுள்ள அடையாள வெள்ளி முத்திரை ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இதன் காலம் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டாகும். சதுர வடிவினதாக இம்முத்திரையில் ஸ்ரீ வற்சத்தோடு, நந்திபாதம், பிறை ஆகியன காணப்படுகின்றன. இதில் காணப்படும் வாசகம் குறாவான் (குறவன்) ஆகும் (சீதாராமன். ஆறுமுக. 1994:11).

14. சுடுமண் முத்திரைகளில் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம்

1. தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள கடத்தூரில் கி.மு. 2ஆம் அல்லது முதலாம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்த பாராதன (பரதன்) என்ற வாசகம் பொறித்த வட்டவடிவமான முத்திரை ஒன்று கிடைத்துள்ளது (Mahadevan.I. 1995:22).
2. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வட்டெழுத்துப் பொறித்த வட்டமான சுடுமண் முத்திரை ஒன்றும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள குரன்குடியில் கிடைத்துள்ளது (Mahadevan.I, 1995:22). இது தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் இவ்விடத்தில் மேற்கொண்ட அகழ்வின் போது கிடைத்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

15. சுடுமண் தகடுகளில் தமிழ் பிராமி வரிவடிவம்

கோயம்புத்தூருக்கு மேற்கே உள்ள பேரூருக்கு அருகில் வீடு கட்ட மண் பறிக்கையில் வெளிவந்த தொல்பொருட்களில் பிராமி எழுத்துகள் கீறி எழுதப்பட்ட மூன்று சுட்ட தகடுகள் வெளிவந்தன. இவ்வெழுத்துகள் பற்றிச் சுப்பராயலு (1998:149) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'இவற்றில் உள்ள பிராமி எழுத்துகள் கி.பி. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தவை எனலாம். பெரும்பாலும் தமிழ் - பிராமி எழுத்தை ஒத்திருந்தாலும் சில எழுத்துகள் இதுவரை கண்டிராதவை. கூட்டெழுத்துகள் பெரும்பாலும் இல்லாமையாலும், தமிழ்ச் சிறப்பு எழுத்துகளான ழ, ற, ன ஆகியன ஆங்காங்கு வருவதாலும், இவ்வெழுத்துகள் உள்ள மொழி தமிழாக இருக்கப் பெரும் வாய்ப்புண்டு. ஊர் என்று முடியும் சொற்கள் அடிக்கடி வருகின்றன. மண் தகடுகளின் பின் பக்கம் உள்ள எழுத்துகள் இடைக்காலத்தைச் சார்ந்த நாகரி எழுத்துகளாதலால் அவை பிராமி எழுத்துகள் எழுதிச் சில நூற்றாண்டுகள் கழித்துக் கீறப்பட்டவை எனக் கொள்ளலாம்.'

இச்சுடுமண் தகடுகளுடன் ஒரு வெண்கலத் தகடும் கிடைத்துள்ளது. இதிலுள்ள வாசகத்தை சுப்பராயலு 'திடனஸ' எனப் படித்துள்ளார். ஐராவதம் மகாதேவன் இதனை 'காடனஸ' என வாசித்துள்ளார்.

16. தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் குறியீடுகள்

ஈழத்தில் உள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் குறியீடுகள் பரவலாகக் காணப்பட்டாலும் கூட, தமிழகத்தில் இக்குறியீடுகள் அழகர் மலை, கொங்கர் புளியங்குளம் ஆகிய இரு இடங்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய குறியீடுகள் இந்தியாவின் ஏனைய இடங்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுகளிலும் உள. இக்குறியீடுகள் வாக்கியத்தின் முடிவையே காட்டுகின்றன எனக் கிருஷ்ண சாஸ்திரி, கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர், ஐராவதம் மகாதேவன், ரி.வி. மகாலிங்கம் ஆகியோர் கருதுவதை மேற்கோள் காட்டும் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி (1981: 19-20) அவ்வாறின்றி இவை எண்ணின் அளவை அல்லது பொன் அல்லது நாணயத்தின் மதிப்பைத் தெரிவிக்கின்றன என்று கூறி, மேற்கோளாகக் கொங்கர் புளியங்குளத்திலுள்ள கல்வெட்டில் வரும் பின்வரும் ஷாசகங்களை 'பாகலூர் போத்தன் பிட்டன் ஈந்தவை பொன்' 'குட்டு கொடங்கு ஈத்தவன் சிறு ஆதன் பொன்' என எடுத்துக்காட்டுயுள்ளார். இது பற்றி அவர் மேலும் கருத்துத் தெரிவிக்கையில் இச்சொற்றொடர்களின் இறுதியில் உள்ள குறியீடுகள் இவர்கள் செலவு செய்த பொன்னின் மதிப்பைத் தெரிவிக்கின்றன என்பதை இக்குறியீடுகளிலுள்ள 'பொன்' என்ற சொல்லினால் அறிகிறோம் எனக் கூறுகிறார். அழகர் மலைக் கல்வெட்டுகளில் குறியீடுகளின் முன் 'பொன்' என்ற சொல் இடம் பெறாவிட்டாலும் இங்குள்ளவர்கள் இக்குகையில் கற்படுக்கைகளை அமைப்பதற்குச் செலவு செய்த பொன்னின் அளவையே இவை குறிக்கின்றன

நடனகாசிநாதன் (1978) இவற்றுக்குப் பிறிதொரு விளக்கத்தைத் தந்துள்ளார். சங்க காலத்தில் வணிகர்கள் தங்களது பண்டங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டும் விதத்தில் தனித்தனிக் குறியீடுகள் பொறித்த கொடிகளை நாட்டிக் கொண்டு வியாபாரம் செய்ததற்கான சான்றுகளாக அகநானூறு, மதுரைக் காஞ்சி, சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களிலிருந்து பின்வரும் மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டுள்ளார். அவையாவன.

பெரும் பொளி வெண்நார் அழுந்து படப் பூட்டி
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம முதூர்
(அகநானூறு(83: 6-7)

ஒவுக்கண்டன்ன இருபெரும் நியமத்து
சாறு அயர்ந்து எடுத்த உருவப் பல்கொடி
(மதுரைக் காஞ்சி (35-36)

கலந்தரு திருவிற் புலம் பெயர் மாக்கள்
வேலை வாலுலகத்து விரிதிரைப் பரப்பிற்
கூல மறுவிற் கொடியெடுத்து நுலலும்
மாலைச் சேரி மருங்கு சென்றெய்தி
(சிலப்பதிகாரம் - கடலாகுகாதை 130-133)

இதனைப் போன்றே தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் குறியீடுகளும் வெவ்வேறு வகையான பொருட்களில் வியாபாரஞ் செய்த வணிகரைக் குறித்தது என்கிறார். அழகர் மலையிலுள்ள ஆறு கல்வெட்டுகள் ஒவ்வொன்றின் இறுதியிலும் வரும் குறியீடுகளுக்கிடையே சிறு வேறுபாடு உண்டெனக் கூறும் இவர் இவை வெவ்வேறு வகையான பொருட்களில் வியாபாரஞ் செய்த வணிகரைக் குறித்து நின்றன எனக் கருதுகிறார். பல்வகையான வணிகர்களைப் பற்றி இக்கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் குறிப்புகளும் இவரது கருத்தை நியாயப்படுத்துவன போலக் காணப்படுகின்றன.

எவ்வாறாயினும், எண்ணிக்கையில் குறைவாகவும், அதே நேரத்தில் பலதரப்பட்ட குறியீடுகளாகவும் இவை அமையாதிருப்பதானது இவை பற்றி விரிவான ஆய்வை மேற்கொள்ளத் தடையாகவிருக்கிறது. ஈழத்திற் காணப்படும் பல்வகையான குறியீடுகளில் சுவஸ்திகா, வேதிகையில் இருக்கும் மரம், மீன், நந்திபாதம், வேல், உடுக்கு போன்றவை சமயத் தொடர்பு உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய குறியீடுகளை ஒத்த குறியீடுகள் தமிழகப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படாமையால் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் குறியீடுகளைச் சமயக்கருத்துகளை விளக்குவன

வாய் அமைந்துள்ளன என வாதிடுவது தற்போதைய நிலையில் பொருத்த மற்றதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது.

பொதுவாகத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளும், தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம் காணப்படும். மோதிரங்கள், முத்திரைகள், ஆகியனவும் சமகாலச் சங்க இலக்கியங்களுடன் சேர்ந்து பலவகைகளில் தமிழக வரலாற்றுக்கு மெருகூட்டுவனவாகத் திகழ்கின்றன. இவை காணப்படும் இடங்கள் இவற்றில் வரும். அரசியல், சமயம், வணிகம், இசை போன்ற இன்னோரன்ன குறிப்புகள், வரிவடிவங்கள், மொழிநடை ஆகியன அக்காலச் சமுதாயத்தின் பல்வேறு பாங்குகளை நமக்கு எடுத்தியம்புகின்றன. அத்துடன் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவம் கல்வெட்டுகளில் மட்டுமன்றி மட்பாண்ட ஓடுகள், முத்திரைகள், உலோகப் பொருட்கள், சுடுமண் பொருட்கள் ஆகியனவற்றில் பரந்து காணப்படுவதானது கல்வி அறிவு மக்கள் மத்தியில் நன்கு பரந்திருந்ததையே எடுத்தியம்புகின்றன. இதனையே சங்ககால நாணயங்களில் வரும் பிராமி வரிவடிவிலமைந்த வாசகங்களும் உணர்த்துகின்றன.

அத்தியாயம் - 12

பழந்தமிழக நாணயங்கள்

மனித நாகரிக வளர்ச்சியில் கல்வெட்டுகளைப் போன்று நாணயங்களின் தோற்றமும் மற்றும்மொரு மைல் கல்லாகும். மனிதனின் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் முதலில் பண்டமாற்றிலேதான் ஆரம்பமாகின. தொடக்கத்தில் பொருட்களின் பெறுமதியைக் குறிக்கும் மையப் பொருட்களாகச் சோழிகள், குன்றிமணிகள் ஆகியன விளங்கின. எனினும், காலக்கிரமத்தில் பொருட்களின் பெறுமதியைத் தக்கவாறு ஈடுசெய்யும் சாதனங்களாக நாணயங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்திய உபகண்டத்தைப் பொருத்தவரையில் நாணயங்கள் பற்றிய இலக்கியக் குறிப்புகள் வேதங்கள், பிராமணங்கள், பௌத்த மத ஜாதகக் கதைகள், பாணினியின் இலக்கண நூலாகிய அஷ்டாத்தியாயி, சங்க நூல்கள் ஆகியனவற்றில் காணப்படுகின்றன. ஆரம்பத்தில் தங்கக் கட்டிகளும் நாணயங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்பதை நினைவூட்டும் விதத்தில் இருக்கு வேதத்திலுள்ள 'ஹிரண்ய பிண்டம்' என்ற குறிப்பும், சதபத பிராமணத்திலுள்ள 'சுவர்ணம்' 'ஹிரண்யம்' ஆகிய குறிப்புகளும் அமைந்துள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கும் பொன், காசு, ஆகியனவும் இவ்வகையைச் சார்ந்திருக்கலாம். காரணம் இவற்றின் உருவ அமைப்பைக் குறுந்தொகை (67:4), அகநானூறு (239:7) போன்ற நூல்கள் வேம்பழம் போன்றும் உகாப்பழம் போன்றும் மஞ்சள் நிறமுடையனவாய் இருந்தன எனக் குறிக்கின்றன (காசிநாதன் நடன 1995 : 18). பாணினியினது அஷ்டாத்தியாயியிலும் கார்ஷா பணம், நிஷ்கா, சதமானா போன்ற ஏழு வகையான நாணயங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே பௌத்தமத ஜாதகக் கதைகளிலும் கார்ஷா பணம் வாணிகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது பற்றிய குறிப்பு உளது. இதே போன்று பல்வேறு மதிப்புகளைக் கொண்ட நிஷ்கா, சுவர்ணமாஷ்கா மாஷ்கா, போன்ற நாணயங்கள் பற்றியும் இலக்கியங்களில் குறிப்புகள் உள.

தொல்லியல் எச்சங்களாக இந்தியா, ஈழம் போன்ற நாடுகளில் இன்று காணப்படுவன 'புராண' என இலக்கியங்கள் குறிக்கும் முத்திரைக் காசுகளாகும்(Punch-marked coins).இவற்றைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் சங்ககால மூவேந்தருடைய நாணயங்கள் வழக்கில்

வந்தன. இவற்றில் கொல்லிப்புறை, கொல்லிரும்புறை, மாக்கோதை, குட்டுவன் கோதை ஆகியோருடைய நாணயங்களோடு மலையமான் களின் நாணயங்களும் குறிப்பிடத்தக்கன. உள்ளூரில் வெளியிடப்பட்ட மேற்கூறிய நாணயங்களோடு சாதவாகனர் போன்ற இந்திய வமிசத்தினரின் நாணய வகையும், வெளிநாட்டவரான கிரேக்கர், பிளீசியர், உரோமர், சீனர் ஆகியோரது நாணய வகைகளும் இக்காலத் தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ளன. இவற்றைவிடத் தமிழக நாணயங்கள் தாய்லாந்து, ஈழம் ஆகிய நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன.

தென்னக நாணயங்கள் பற்றிய ஆய்வு கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே தொடங்கிவிட்டது. 1886ஆம் ஆண்டில் சேர் வில்லியம் எலியர் 'தென்னிந்திய நாணயங்கள்' என்ற நூலினை வெளியிட்டிருந்தார் (Elliot. W. 1975). இவரைத் தொடர்ந்து இத்துறையில் டி.தேசிகாச்சாரி, லெவன்தால், சி.எப். பிடல்ஃப், டி.ஜி. ஆராமுதன், கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, ஆர். நாகசாமி, கே.வி. இராமன், ஆறுமுக சீதாராமன், நடன. காசிநாதன், இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றோர் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். எனினும், தமிழகப் பிராமிக்கல்வெட்டுகளின் ஆய்வில் ஐராவதம் மகாதேவனின் ஆய்வுகள் எவ்வாறு ஒரு மைல் கல்லாக விளங்குகின்றனவோ அவ்வாறே இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி இத்துறையில் ஆற்றிய பங்களிப்பும் தமிழக நாணயவியல் வரலாற்றில் ஒரு மைல் கல் என்றால் புனைந்துரையன்று.

கல்வெட்டுகளைப் போன்றே நாணயங்களும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகும். சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்களால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களின் அமைப்பு, இவற்றைப் படைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட உலோகம், போன்றவை அக்காலச் சிறப்புகள் பற்றி எடுத்துக் கூறும் தன்மை வாய்ந்தனவாகும். அத்துடன், இவை காணப்படும் இடங்கள் குறிப்பிட்ட காலத்து அரசியல், வாணிக, கலாசாரப் படர்ச்சியைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் அமைகின்றன. இவற்றில் காணப்படும் மன்னர்களின் உருவங்கள், எழுத்துகள், குறியீடுகள் ஆகியனவும் சமகால நாகரிக வளர்ச்சியை கோடிட்டுக் காட்டுவனவாய் உள்ளன. எனினும், இந்தியா, ஈழம் போன்ற நாடுகளில் காணப்படும் மிகப்பழைய நாணயங்களாகிய மேற்கூறிய முத்திரை நாணயங்களின் தோற்றம் பற்றியும் அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உள. இவற்றை உருவாக்கும் முறையை இந்தியர் வெளி உலகிலிருந்தே கற்றனர் என்றதொரு கருத்து நிலவினாலும் கூட, இந்தியா எங்கணும் பரவிக் காணப்படும் இவ்வகை நாணயங்கள் இந்தியர் இவற்றை ஆக்குவதில் பெற்றிருந்த தனித்தன்மையையே

எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பொதுவாக இவற்றின் தோற்றத்தைக் கி.மு.500 ஆம் ஆண்டெனக் கொள்ளலாம். தமிழகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முத்திரை நாணயங்கள் பெருங்கற்கால ஈழச் சின்னங்களில் காணப்படுவதோடு மட்டுமன்றிச் சாதவாகன, உரோம நாணயங்களோடும் சேர்ந்து காணப்படுவதால் இவை கி.மு.500 தொடக்கம் கி.பி.200 வரையாவது தமிழகத்தில் புழக்கத்தில் இருந்திருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

1. முத்திரை நாணயங்கள்

முத்திரை நாணயங்கள் பற்றி விரிவான ஆய்வுகளைச் செய்த பி.எல்.குப்தா இவைபற்றிக் குறிப்பிடுகையில் இவை வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டாலும்கூட, இவ்வுலோகத்துடன் செம்பும், மிகக்குறைந்த அளவு ஈயமும், இரும்பும் கலந்தே காணப்படுகின்றன என்கிறார். இவற்றை ஆக்குமபோது உலோகத்தை முதலில் தீயில் பழுக்கக் காய்ச்சி அதனைத் 0.02"-1" வரை கனமுள்ள தட்டையான தகடாகச் சம்மட்டியால் அடித்துச் சீர் செய்வார். பின்னர் இவைகள் சிறு சிறு துண்டுகளாக ஒரு பிரமாணத்திற்கமைய வெட்டப்படும். இத்தகைய துண்டுகள் சதுரமாகவோ அன்றி நீள் சதுரமாகவோ இருக்கும். பின்னர்க் குறிப்பிட்ட எடையைப் பிரதிபலிக்கும் விதத்தில் இந்தத் துண்டுகளின் நுனிப்பகுதிகள் வெட்டப்படும். இதனால், இவை செம்மையற்ற தோற்றத்துடன் பல்வேறு அளவுள்ள பக்கங்களையும் உடையனவாகின்றன. இறுதியாக இவற்றில் பல்வேறு அளவுத் தோற்றமுமுள்ள முத்திரைகள் தனித்தனியாகப் பொறிக்கப்படும். பொதுவாக ஐந்து வகையான சின்னங்கள் முத்திரையாக இவ்வாறு பொறிக்கப்பட்டன.

இவற்றின் முன்பக்கத்தில் மலைகள், மரங்கள், பறவைகள், விலங்குகள், ஊர்வன, மனிதன், கதிரவன் போன்ற உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. பின்பக்கம் ஆரம்பத்தில் வெறுமனே தான் காணப்பட்டது. ஆனாலும், சிலவற்றுள் சில உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய உருவங்களை உபயோகித்தோரே இட்டனர் எனக் கருதப்படுகிறது. பொதுவாக இந்நாணயங்களை இரு கூறுகளாகப் பிரிக்கலாம் எனக் குப்தா கருதுகிறார். முதலாவது வகை உள்ளூரிலுள்ள ஜனபதங்கள் அல்லது இனக்குழுக்கள் ஆகியனவற்றின் வெளியீடுகளாகும். இவற்றின் உருவங்கள், உலோகத்தின் தன்மை, நிறை ஆகியனவற்றிலும் வேறுபாடுகள் உள. இவை காணப்படும் குவியல்கள் (hoards) மிகக்குறைவாகும். இரண்டாவது வகையைச் சார்ந்தவை பேரரசு காலக் குவியல்களாகும். வட நாடு தொடக்கம் தென்னாடு வரை பல இடங்களில் இவை குவியல்களாகக்

கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு கட்டுக்கோப்பான அமைப்பினாலேயே வெளியிடப்பட்டன என்பதை எடுத்துக்காட்டும் விதத்தில் முன்பக்கத்தில் ஐந்து சின்னங்களையும், 51 - 54 கிராம் எடையையும் உடையனவாய் இவை திகழ்கின்றன.

இத்தகைய குவியல்களில் உள்ளூரிலுள்ள இனக்குழுக்களால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களும் காணப்படுகின்றன. எனினும், இவை பேரரசு கால நாணயங்களைப் போலல்லாது புழக்கத்தில் இருந்ததால் தேய்ந்தும் காணப்படுவதால் இத்தகைய நாணயங்கள் பேரரசு கால நாணயங்களை விடக் காலத்தால் முந்தியவை என்பது மேலும் உறுதியாகின்றது எனவும் குப்தா குறிப்பிட்டுள்ளார் (Gupta.P.L. 1988: 1-5).

இந்தியாவில் கிடைத்த முத்திரை நாணயங்களை ஆறுவகைகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு வகை நாணயமும், ஒவ்வொரு காலத்தில் வழக்கில் இருந்தன எனவும் குப்தா எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் (காசிநாதன். நடன. 1995: 10-12). முதலிரண்டு வகை நாணயங்களும் கி.மு.6ஆம் நூற்றாண்டில் மகத அரசை ஆட்சிசெய்த அஜாதசத்துருவும் அவருக்குப் பின்னர் அரசோச்சியோர் காலத்திற்கும் உரியவையாகும். மூன்றாம் வகை நாணயங்கள் கி.மு.440 இல் இருந்து கி.மு.400 வரை ஆட்சி செய்த சிகநாகனாலும் அவன் வழிவந்தோராலும் வெளியிடப்பட்டன. நான்காம், ஐந்தாம் வகைகளைச் சார்ந்தவை நந்தர் காலத்திற்கும் பிந்துசாரனின் ஆட்சிக்காலத்திற்கும் உரியவையாகும். இறுதியான ஆறாவது வகை அசோகனாலும் அவனது வழிவந்தோராலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கருதப்படுகிறது.

தமிழகத்தைப் பொருத்தமட்டில் முதலிருவகை நாணயங்கள் சில மாம்பலம், வெம்பாலூர் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்தாலும் கூட பெரும்பாலானவை மூன்று தொடக்கம் ஆறாம் வகைகளைச் சார்ந்தவை எனக் கருதப்படுகிறது. நடன காசிநாதன் மேலும் இந்நாணயங்களில் காணப்படும் உருவங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவது அவதானிக்கத்தக்கது. மூன்றாவது வகை நாணயங்களில் கதிர்கள் உள்ள சூரியனின் சின்னம், அறுகிளைச் சின்னம், நாய், பனைமரம், யானை ஆகியன முன்பக்கத்தில் உள. நான்காம் வகை நாணயங்களில் சூரியன், அறுகிளைச் சின்னம், மலைமுகட்டில் நாய், காளை, கோடுகள், மலைமுகட்டில் மரம், மலைமுகடும் கீழே மீன்களும், கவிழ்த்து வைத்தால் போன்று காணப்படும் உரல், உலக்கை, வேலிக்குள் மரம் ஆகியன உள. ஐந்தாம் வகையில் சூரியன், அறுகிளைச் சின்னம், மலைமுகட்டில் பிறை, பூனை, எலியைக்கவ்விய பூனை, கொடிமரம், மேலிருந்து கீழாக மூன்று வட்டங்கள், குறுக்குக் கோடுகள் ஆகியன

வும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆறாம் வகையில் அறுகிளைச் சின்னம், மலைமுகட்டில் பிறை, எலியைக் கவ்விய பூனை, யானை, வலக்கையின் கோல் பிடித்த மனித உருவம், மலைமுகட்டில் மயில், தராசு, வேலிக்குள் மரம், காளை, மூன்று மனித உருவங்கள், யானையும், நண்டும் ஆகியன உள. மேற்கூறிய நாணயங்கள் யாவும் தமிழகத்தில் கி.மு.5 - கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு வரை புழக்கத்தில் இருந்தன என நடன காசிநாதன் கருதுகிறார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் தமிழகத்தில் உலோகத்தகடுகளை வெட்டி உருவங்களை முத்திரைகளாகப் பதிப்பதும், வார்ப்பு முறையில் இவற்றைப் படைப்பதும் காணப்பட்டதை உறுதி செய்யும் விதத்தில் கரூர், காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த நாணய அச்சுகள் பற்றி இங்கே குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. ஆறுமுக சீதாராமன் (1994 : 14) தமது வெளிக்கள ஆய்வின் போது கரூரில், இம்முத்திரை நாணயங்களில் பொறிக்கப்படும் ஐந்து அடையாளச் சின்னங்களின் ஒன்றின் அச்சைக் கண்டுபிடித்தார். இதன் எடை 2.9 கிராம் ஆகும். இந்த அச்சில் நின்ற நிலையில் காளையின் உருவம் காணப்படுகிறது. காளையின் முன்பக்கக் கால்களின் முன்னதாக நந்திபாதச் சின்னமும் உளது. மற்றைய நால்வகை அச்சுகளும் கிடைக்காவிட்டாலுங்கூட, இச்சின்னமுடைய முத்திரை நாணயங்கள் மாம்பலம், வெம்பாலூர், தாராபுரம், தொண்டைமான் நத்தம், வீரசிகாமணி போன்ற ஊர்களிற் கிடைப்பதால் இவ்வச்சுக்குரிய காலத்தைக் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டாக ஆறுமுக சீதாராமன் நிர்ணயித்துள்ளார். இவ்வாறே டி.வி. இராதாகி ருஷ்ணனும் (Radhakrishnan, D.V. 1994:51-56), கரூரில் தமக்குக் கிடைத்த முத்திரை நாணயத்தின் அச்சுப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது வெண்கலத்தினாலானது; 9.மி.மீ கனமும், 20 மி.மீ. விட்டமும் உடையது. இதில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று உருவங்களைத் தெளிவாக இவர் இனங்கண்டுள்ளார். அவையாவன சூரியன், அறுகிளைச் சின்னம், மலையின் மேல் உள்ள நாய் ஆகும். அறுகிளைச் சின்னத்தின் கீழ் தெளிவற்ற நிலையில் காணப்படும் உருவம் எருதின் சின்னமாகலாம் எனவும் இவர் அபிப்பிராயப்படுகிறார். அத்துடன் பி.எல். குப்தாவை மேற்கோள் காட்டி மலைமேலுள்ள நாயின் உருவத்தை மையப்படுத்தி இவ்வச்சின் காலம் கி.மு.370 - 320 என இருக்கலாம் எனக் கூறியுள்ளதோடு, அரசாலோ தனிப்பட்டவராலோ முத்திரை நாணயங்கள் இங்கே உருவாக்கப்பட்டதை இத்தகைய அச்ச உறுதி செய்கின்றது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறே காஞ்சிபுரத்தில் 1962 இல் இந்திய தொல்லியல் ஆய்வுத்துறையும், 1970-1976ஆம் ஆண்டுகளில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையும்

மேற்கொண்ட அகழ்வுகளில் கிடைத்த முத்திரை நாணயங்களை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்திய இரு வார்ப்புக் கூடுகள் பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது (காசிநாதன், நடன. 1995 : 14). இரு வார்ப்புக் கூடுகளும் சாம்பல் நிறமாக உள்ளன. முதலாவது வார்ப்புக் கூட்டில் ஒரே தரத்தில் நான்கு நாணயங்களைத் தயாரிக்கக் கூடிய வசதி உளது. இவற்றில் இரண்டு நல்ல நிலையிலும், இரண்டு பெரும்பகுதி சேதமடைந்த நிலையிலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒன்றில் சூரியன், காளை ஆகிய உருவங்கள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய உருவங்கள் கி.பி. முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டு களைச் சார்ந்த நாணயங்களிலுள்ள உருவங்களை ஒத்திருக்கின்றன எனக் கருதப்படுகின்றது.

இரண்டாவது வார்ப்புக் கூடும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறையினரால் காஞ்சிபுர அகழ்வின்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இவற்றில் ஒன்று நல்ல நிலையிலும், மற்றொன்று பாதி சிதைந்த நிலையிலும், மேலுமிரண்டு பெரும்பகுதி சிதைந்த நிலையிலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒன்றில் யானை அல்லது காளை, அறுகிளைச் சின்னம் ஆகியன உள. நடன காசிநாதன் இவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் (காசிநாதன், நடன. 1995: 14). "மேற்காணும் இரு சுடுமண் வார்ப்புக் கூடுகள் கிடைத்துள்ளதால் முத்திரைக்காசுகள் உலோகத்தகடு செய்து அதன்மீது முத்திரை பதிக்கும் முறையில் மட்டுமல்லாது வார்ப்பு முறையிலும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும், தமிழகத்திலும் முத்திரைக் காசுகள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் தெரிய வருகின்றன. இத்தகைய சுடுமண் வார்ப்புக் கூடுகள் மதுரா, சிசபால்கர், மற்றும் கொண்டாலூர் ஆகிய இடங்களிலும் கிடைத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது."

இம்முத்திரை நாணயங்கள் கி.மு.5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு வரைத் தமிழகத்தில் வழக்கிலிருந்தன எனக் கூறும் நடன காசிநாதன் இவை காணப்படும் இடங்களைக் கால அட்டவணையில் பின்வருமாறு நிரைப்படுத்தியுள்ளார். (காசிநாதன், நடன. 1995 : 12)

உளர்	மாவட்டம்	நூற்றாண்டு
1. மாம்பலம்	சென்னை	கி.மு.5.
2. வெம்பாலூர்	திருச்சி	கி.மு.5.
3. வீரசிகாமணி	திருநெல்வேலி	கி.மு.5.
4. தாராபுரம்	ஈரோடு	கி.மு.5.
5. கன்னியன்குட்டை	சேலம்	கி.மு.4.
6. தொண்டையான் நத்தம்	தென்னார்க்காடு	கி.மு.4.

7. சாவடிப்பாளையம்	கோயம்புத்தூர்	கி.மு.4.
8. பெணார்	கோயம்புத்தூர்	கி.மு.4.
9. போடி நாயக்கனூர்	மதுரை	கி.மு.2.
10. அழகன் குளம்	இராமநாதபுரம்	கி.மு.2.
11. கரூர்	திருச்சி	கி.மு.2.
12. காவிரிப்பூம்பட்டினம்	தஞ்சாவூர்	கி.மு.2.
13. நவலை	தர்மபுரி	கி.மு.2.
14. கொடுமணல்	ஈரோடு	கி.மு.1.

மேற்கூறிய இடங்களைவிட, மேலும் சில இடங்களில் கிடைத்த நாணயங்களையும், அவற்றின் எண்ணிக்கையையும் சம்பக லக்ஷ்மி விவரமாகத் தந்துள்ளார் (Champakalakshmi, R.1996: 157). அவரது குறிப்பின்படி பண்டைய தமிழகத்தில் அதிக வெள்ளி முத்திரை நாணயங்கள் கிடைத்த இடமாகத் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்திலுள்ள வெம்பாலூர் விளங்குகின்றது. இங்கே இரு இடங்களில் கிடைத்த நாணயங்களின் எண்ணிக்கை 2366 ஆகும். இதனை அடுத்து அதிக எண்ணிக்கையில் நாணயங்கள் கிடைத்த இடம் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள போடி நாயக்கனூராகும். இங்கே எல்லாமாக 1138 நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவ்வாறே கொடுமணலில் கிடைத்த வெள்ளி முத்திரை நாணயங்கள் இரண்டு பற்றியும் ராஜன் (1994:25) எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

பண்டைய சேர நாடாகிய தற்காலக் கேரள மாநிலத்திலுள்ள அங்க மலையில் கிடைத்த முத்திரை நாணயங்களின் குவியல் ஒன்று பற்றிச் சத்தியமூர்த்தியும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Satyamurthy, T.1994: 45-50). இம்மாநிலத்திலுள்ள கோட்டயம், இய்யல் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள முத்திரை நாணயங்களின் குவியல்களைக் குறிப்பிடும் இவர், இவற்றைவிட 783 நாணயங்களை உள்ளடக்கிய அங்கமலைக் குவியல் முக்கியமானது என்கிறார். காரணம், கோட்டயக் குவியலில் கிடைத்த நாணயங்களின் எண்ணிக்கை 162 ஆகும். இவை பி.எல்.குப்தாவின் 2-6 வரையுள்ள அட்டவணைக்குரியவை. 34 முத்திரை நாணயங்களையும், 66 உரோம நாணயங்களையும் உள்ளடக்கியதாகவே இய்யல் குவியல் காணப்படுகிறது. ஆனால், 1987இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அங்கமலைக் குவியலில் கிடைத்த நாணயங்களின் எண்ணிக்கை 783 ஆகும். அத்துடன் பி.எல்.குப்தாவின் 1-6 வரையிலான கால அட்டவணையில் இவை யாவும் அடங்குவதை நோக்கும்போது பண்டைய தமிழகத்தில் முத்திரை நாணயங்கள் வடஇந்தியாவைப் போன்று சமகாலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்ததும் புரிகின்றது.

அடுத்து, இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி பாண்டி நாட்டிற்குரிய தம்மிடமுள்ள முத்திரை நாணயங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதை நோக்குவோம் (Krishnamurthy, R. 1997: 14-20). அவர் தமது நூலில் பாண்டியருக்குரிய 7 முத்திரை நாணயங்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றுள் 6 வெள்ளியிலும் 1 செம்பிலும் ஆக்கப்பட்டவை. எளவிலும், எடையிலும் வேறுபாடுகளையுடைய இவற்றில் ஒன்று மட்டும் சதுரமாகக் காணப்பட, மற்றவை எல்லாம் நீள் சதுரமாகவுள்ளன. இவற்றின் முன்பக்கத்தில் 5 உருவங்கள் காணப்பட்டாலும் கூட பின்பக்கத்தில் பாண்டியரின் இலச்சினையாகிய உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீனே காணப்படுகிறது. இவற்றின் முன்பக்கத்திலுள்ள உருவங்களாக 12 கதிர்களையுடைய சூரியன், அம்பும் - காளைத்தலையும் மாறி மாறிவரும் அறுகிளைச் சின்னம், ஸ்தூபி, வேலியிடப்படாத மரம், மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம், முயலைக்கவவும் நாய், முறையே இரண்டு காளைத்தலைகளும் இரண்டு மீன்களும் உள்ள நான்கு பிரிவுகளையுடைய தொட்டி, வாத்து, நீள் சதுரத் தொட்டியில் இரண்டு மீன்கள், ஒரு சிறு புள்ளியைச் சுற்றி நான்கு காளைத்தலைகள், ஊர்வன, கட்டியக்கோல் ஆகியன காணப்படுகின்றன. அறுகிளைச் சின்னத்தில் அம்புடன் காளைத்தலை மட்டுமன்றி மீன் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன.

உதாரணத்திற்காக இவ்வட்டவணையிலுள்ள முதல் நாணயத்தை நோக்குவோம். இது சதுர வடிவானது. இதன் பரிமாணம் 1.1 x 1.1 செ.மீ. ஆகும். வெள்ளியிலாலான உலோகத்திலமைந்த இதன் எடை 1.4 கிராம் ஆகும் (Krishnamurthy.R.1997: 14). இதன் முன்பக்கத்தில் 12 கதிர்களையுடைய சூரியன், புள்ளியைச் சுற்றியுள்ள வட்டத்தில் அறுகிளைச் சின்னம் ஆகியன உள. அதில் அம்பும் காளைத்தலையும் மாறி மாறி உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவது உருவம் ஸ்தூபி ஆகும். இதனை அடுத்து வேலியிடப்படாத மரம், மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம் ஆகியன காணப்படுகின்றன. பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உளது. மற்றைய நாணயங்களின் சின்னங்கள் மாறுபட்டுக் காணப்பட்டாலும் கூட, செப்பு நாணயத்தின் சின்னங்கள் நாம் குறிப்பிட்ட முதல் நாணயத்தினையே ஒத்துக்காணப்படுகின்றன. மேலும் வைகை ஆற்றுப்படுக்கையில் கிடைத்த மேற்குறித்த நாணயங்கள் போடிநாயக்கனூர் முத்திரை நாணயங்களைச் சார்ந்தனவென்றும், பி.எல். குப்தாவை மேற்கோள் காட்டி இவற்றின் காலம் கி.மு. 187 ஆக இருக்கலாம் எனவும் கிருஷ்ணமூர்த்தி அபிப்பிராயப்படுகிறார். பாண்டிநாட்டில் வெள்ளி உலோகம் கிடைக்காததால் வடநாட்டிலிருந்து வாணிகத்தின் மூலம் தமிழகம் வந்த முத்திரை நாணயங்களை உருக்கிப் பாண்டியர் தமது நாணயங்களாக இவற்றை வெளியிட்டிருக்கலாம் அல்லது வர்த்தகத்

தொடர்பால் கிடைத்த வெள்ளியைப் பயன்படுத்தி இவற்றைப் படைத்திருக்கலாம் எனவும் கிருஷ்ணமூர்த்தி கருதுகிறார்.

எவ்வாறாயினும், தமிழக வமிசங்களிலே பாண்டியர் தான் இம்முத்திரை நாணயங்களை வெளியிட்டனர் எனக் கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறி, இவற்றின் காலத்தைக் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டெனக் கருதினாலும் கூட, இன்றைக்குச் சமார் இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் பாண்டி நாட்டின் முத்திரை நாணயங்கள் பற்றி மகாலிங்கம் கூறிய கருத்து ஈண்டு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது (Mahalingam, T.V. 1970 b). வடஇந்தியாவிலிருந்தே இந்நாணய வகை தமிழகத்தை அடைந்தது என்ற கருத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்திய இவர் பொதுவாக மௌரிய வமிசத்தின் சின்னமாகக் கருதப்படும் மலைமேலுள்ள மயில் பொறித்த நாணயங்கள் பாண்டி நாட்டிலுள்ள மதுரையில் காணப்படுகின்றன என்றும், ஆனால் இப்பகுதி மௌர்யரது ஆணைக்கு உட்படாத பகுதியாக இருந்ததால் வட இந்தியாவிலிருந்தே இத்தகைய நாணயங்கள் தமிழகத்தை அடைந்தன என்ற கருத்து மீளாய்வு செய்ய வேண்டிய தொன்றாகும் எனவும் வலியுறுத்தியுள்ளார். பெருங்கற்காலக் கலாசாரப் பாளை ஓடுகளிலுள்ள குறியீடுகளுக்கும், இந்நாணயங்களிலுள்ள உருவங்களுக்கும்மிடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமையை இனங்கண்டுள்ள இவர் இம்மட்பாண்டங்கள் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு வரைப் புழக்கத்தில் இருந்ததால் இந்நாணயங்களும் இக்காலத்திற்கே உரியன எனவும் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

பி.எல். குப்தா போடி நாயக்கனூர், மற்றும் திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த முத்திரை நாணயங்களை ஆராய்ந்த பின்னர் இவை பாண்டியரால் வெளியிடப்பட்டன எனக் கூறியபோது, நாகசாமி பாண்டியரால் இந்நாணயங்களை வெளியிட முடியுமென்றால் ஏன் மற்றைய தமிழக வமிசங்களும் இவற்றை வெளியிட்டிருக்க முடியாது என்ற கேள்வியை எழுப்பி, அக்கால வாணிகம், வேள்வியின்போது பிராமணருக்குக் கொடுக்கும் தட்சணை ஆகியவைற்றின் நிமித்தம் இத்தகைய நாணயங்களை இவ்வமிசங்களும் வெளியிட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்தையும் முன்வைத்திருந்தார் (Nagaswamy. R. 1995:30). இக்கருத்திற்கு மெருகூட்டுவது போல் அமைவது தான் கரூரில் சங்ககாலச் சேரர் வெளியிட்ட முத்திரை நாணயம் பற்றிய ஆறுமுக சீதாராமனின் கண்டுபிடிப்பாகும் (சீதாராமன் ஆறுமுக. 1994:15). கரூரில் கிடைத்த இவ்வெள்ளி நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் ஆறுமுகுகளையுடைய மலை, சூரியன், வட்டம், ஸ்தூபிக்குள் விங்கம், தொட்டிக்குள் மீன் ஆகிய சின்னங்களும் பின்பக்கத்தில் சேரரின் இலச்சினையாகிய வில்லும் அம்பும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்விலச்சினையின் மேல் ஒரு பிறைச் சின்னமும் உளது. இதன் எடை 3.05 கிராம் ஆகும். இவ்விடத்தில் ஆறுமுக சீதாராமனால் கருரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சோழரின் செப்புக்காக பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. 1.7 கிராம் எடையுள்ள இதன் முன்பக்கத்தில் நந்தி உருவம், நந்தி பாதம் ஆகியன உள. பின்பக்கத்தில் புலியின் உருவம் கோடுகளால் வரையப்பட்டுள்ளது. நீள் சதுரமான இதன் காளை உருவம் அச்சுக்குத்திய முத்திரைக் காசுகளை ஒத்துள்ளது. ஆனால், இது வார்ப்பு முறையில் செய்யப்பட, புலியின் உருவம் மட்டுமே முத்திரை முறையில் அச்சுக் குத்தப்பட்டுள்ளது. வார்ப்பு முறையும், முத்திரை முறையும் கலந்து காணப்பட்ட இதன் காலம் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி ஆகும் (சீதாராமன் ஆறுமுக. 1994 : 16).

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாகசாமி தமிழ்நாடு நாணயவியல் கழகத்தின் நான்காவது ஆண்டுவிழா மகாநாட்டில் பி.எல். குப்தா “தென்னிந்திய நாணய இயலும் பிரச்சினைகளும் வாய்ப்புகளும்” என்ற தலைப்பில் ஆற்றிய சிறப்பு விரிவுரையின் போது முத்திரை நாணயங்கள் பற்றிக் கூறிய கருத்துகளை எடுத்துக்காட்டி, அதற்கு எதிர்வாதமாகத் தமது கருத்துகளைக் கூறியுள்ளமையும் ஆராய்தற்பாலது (Nagaswamy.R. 1995 : 29). பி.எல். குப்தாவின் கருத்து பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது. அஃதாவது முத்திரை நாணயங்கள் இப்பிராந்தியத்திற் படைக்கப்பட்டவை அல்ல. ஐயத்திற் கிடமின்றி இவை வாணிகத்தின் நிமித்தமே இவ்விடத்தை அடைந்தன. தென்னிந்தியருக்கு வடஇந்தியப் பொருட்களை வாங்குவதற்கான தேவையோ அன்றி விருப்போ இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், வடஇந்திய வணிகருக்கோ எனில் தென்னிந்தியப் பொருட்கள் தேவையாக இருந்தன. தங்கள் நாணயங்களைக் கொண்டு வந்து இப்பொருட்களை இங்கிருந்து வாங்கிச் செல்வதே அவர்களுக்கிருந்த ஒரே வழியாகக் காணப்பட்டது. ஆனால், தென்னிந்தியருக்கு வடஇந்தியப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதற்கான தேவை இருக்கவில்லை என்பதை மறுத்துரைக்கும் நாகசாமி, சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமல்ல, பின்னருள்ள கல்வெட்டுகளும் கூடத் தமிழகத்திற்குத் தருவிக்கப்பட்ட வடஇந்தியப் பொருட்கள் பற்றிக் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளன எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதுமட்டுமன்றி, வடஇந்தியப் பொருட்களில் தென்னகத்தாருக்கு விருப்பமிருக்கவில்லை என்றும் கூறமுடியாது எனக் கூறும் இவர், சங்ககால மக்கள் வேள்விகளைச் செய்து தட்சணைகளை அளித்ததால் அத்தட்சணைக்காக வட இந்திய முத்திரை நாணயங்கள் பயன்பட்டன எனக் கூறி, கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு வரை இவை புழக்கத்தில் இருந்தன என்கிறார்.

இறுதியாக இந்நாணயங்களின் தோற்றம்பற்றி இங்கே குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட வண்ணம் தமிழகத்திலும், இன்றைய கேரள மாநிலத்திலும் கிடைத்த இந்நாணயங்களின் குவியல்கள், இவற்றைப் படைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட அச்சுகள் ஆகியன வட இந்தியாவைப் போன்றே பண்டைய தமிழகத்திலும் இந்நாணயங்களின் புழக்கம் கி.மு. 500ஆம் ஆண்டளவில் காணப்பட்டது என்பதைக் கோட்டுக் காட்டுகின்றன. வாணிகத்தின் மூலமாக இந்நாணயங்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து இதே காலத்தில் தமிழகத்தை அடைந்தாலும் கூட, தமிழகத்தில் பாண்டிய, சேர, சோழ மன்னர்களால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களை உற்று நோக்கும் போது உள்ளூரிலும் இவை வெளியிடப்பட்டன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

முத்திரை நாணயங்களை இருவகைப்படுத்தியுள்ள பி.எல். குப்தா மிகப் பழைய முதல் வகை நாணயங்களை வட இந்தியாவில் ஜனபதங்கள் அல்லது இனக்குழுக்கள் வெளியிட்டன என்றும், இவற்றைத் தொடர்ந்து தான் மகதப் பேரரசின் நாணயங்கள் வெளிவந்தன என்றும் கூறியுள்ளார். தமிழகத்தில் கிடைத்த பாண்டிய, சேர நாணயங்கள் கூட ஒருவகையில் நோக்கும் போது இனக்குழுக்களின் வரிசையில் அடங்கலாம். நாளடைவில் இவற்றுடன் வடஇந்தியப் பேரரசால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் புழக்கத்தில் வந்திருக்கலாம். இதனால், மிகப்பழைய சங்க இலக்கியங்கள், தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் போன்று தமிழகத்தின் மிகப்பழைய நாணயங்களாகிய முத்திரை நாணயங்களும் முதலில் தோன்றிய இடமாகப் பாண்டிய நாடு விளங்கலாம். இதனால் வட இந்தியாவைப் போன்றே இவையும் கி.மு.500ஆம் ஆண்டில் புழக்கத்தில் வந்திருக்கலாம். தமிழகம் கடல் மார்க்கமாக வெளி உலகத்துடன் கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்பும் கூட ஒருவகையில் இந்நாணயங்களை வெளியிடுவதற்கு உந்துசத்தியாக விளங்கியிருக்கலாம்.

2. சங்ககாலப் பாண்டியர் நாணயங்கள்

முத்திரை நாணயங்களைத் தொடர்ந்து இடம் பெறுவதுதான் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களாலும், குறுநில மன்னர்களாலும் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களாகும். முதலில் பாண்டிய மன்னர்களால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களை நோக்குவோம். எல்லாமாக 72 நாணயங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ள கிருஷ்ணமூர்த்தி இவற்றைப் பல்வேறு வகைகளாகவும் பிரித்துள்ளார் (Krishnamurthy. R. 1997 : 20-58). இவற்றை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளுவதற்காக அவரது நூலில் உள்ள நாணயத்தின் இலக்கங்களும் தேவைக்கேற்ப இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

முதலில் இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி (1987) வெளியிட்ட பாண்டியர் பெருவழுதி நாணயங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. இந்நூலில் கி.மு. 3ஆம் 2ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கிரிய பாண்டிய வமிசத்தவரால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் பற்றி விளக்கியுள்ளார். தமிழகத்தில் காணப்பட்ட சேர, சோழ, பாண்டிய வமிசங்களில் முன் தோன்றி மூத்த குடியாக விளங்கியவர் பாண்டிய வமிசத்தவரே என்பதை இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றிக் கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் ஆகியனவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன என்றால் மிகையாகாது. முதல் முதலாக முத்திரை நாணயங்களை வெளியிட்ட பெருமையும் பாண்டியருக்குத்தான் உண்டு. இவற்றைத் தொடர்ந்து இவர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களில் செப்பு நாணயங்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன. இவற்றில் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தில் மன்னர்களின் பெயரைப் பொறித்தும் உள்ளனர். சங்க நூல்கள் பாண்டிய மன்னர்கள் மாறன், வழிதி போன்ற விருதுப் பெயர்களைச் சூடியிருந்தமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவர்களில் 'வழுதி' என்ற விருதுப்பெயரைத் தாங்கியோரில் சிறப்புப் பெற்றவன் 'பெரு வழுதி' என அழைக்கப்பட்டவன் போல் தெரிகிறது. இப்பெருவழுதி மட்டும் தனது பெயரைப் பொறித்து நாணயங்களை வெளியிட ஏனையோர் ஏன் இவ்வாறு தமது பெயர்களைப் பொறித்து நாணயங்களை வெளியிடவில்லை என்பது வியப்பாகவே உள்ளது. பெருவழுதி என்ற பெயர் பெற்ற மன்னன் 'பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி' என அழைக்கப்பட்டதையும் சங்க நூல்கள் குறிக்கின்றன. இம்மன்னன் பற்றிச் சங்கப் புலவர்களாகிய காரிகிழார், நெட்டிமையார், நெடும்பல்லியத்தனார் போன்றோர் பாடிய செய்யுட்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

இனிப் 'பெருவழுதி' என்ற பெயர் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தில் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்களை நோக்குவோம். இவையாவும் செப்பு நாணயங்களே. முதலில் ஒன்றை உதாரணத்திற்கு எடுத்துக் கொள்வோம் (Krishnamurthy, R. 1997:20). செப்பு நாணயமாகிய இது சதுர வடிவில் அமைந்துள்ளது (8). இதன் பரிமாணம் 1.7 x 1.7 செ.மீ. ஆக உள்ளது. இதன் எடை 4.100 கிராம் ஆகும். முன்பக்கத்தில் இடதுபக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரை காணப்படுகிறது. இதன் தலையின் கீழே ஆமைகள் இரு தொட்டிகளில் உள. இதில் பெருவழுதி என்ற வாசகம் இருமுறை எழுதப்பட்டுள்ளது. பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உளது. இதே போன்று மற்றைய மூன்று நாணயங்களிலும் 'பெருவழுதி' என்ற பெயர் ஒருமுறை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் சில சமயம் இரண்டு ஆமைகளுக்குப் பதிலாக ஓர் ஆமை மட்டும் காணப்பட, உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் கூட இருதரமும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாணயங்களின் காலத்தைக் கி.மு. 250 ஆகக் கிருஷ்ணமூர்த்தி கொள்ளுகிறார்.

பாண்டிய மன்னரால் 'பெருவழுதி' என்ற பெயர் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்களில் உள்ள சின்னங்களை மட்டும் கருத்திற்கொண்டு இவற்றையும் பெருவழுதி நாணய அட்டவணையில் கிருஷ்ணமூர்த்தி சேர்த்துள்ளார். இவ்வரிசையில் எல்லாமாக 13 நாணயங்கள் இவரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன (16-28). ஒன்று, இரண்டு அல்லது நான்கு ஆமைகள், யானை, குதிரை, வேலியிட்ட மரம், காளைத்தலை, சுவஸ்திகா மூன்று அல்லது ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, ஆறுபுள்ளிகள், சிவலிங்கம், காளை, கோயில் ஆகிய சின்னங்கள் இந்நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் காணப்படுகின்றன. எனினும், இவற்றுக்குச் சிறப்பளிப்பவை இந்நாணயங்கள் சிலவற்றுள் உள்ள சிவலிங்கத்தை எடுத்துக்காட்டும் சின்னமேயாகும் (24). இவ்வழிபாட்டின் தொன்மை பற்றி அரிக்க மேட்டில் கிடைத்துள்ள சிவனது உருவச் சிலை எடுத்துக்காட்டுவது போல் இந்நாணயத்திலுள்ள சிவலிங்கமும் சிவ, லிங்க வழிபாட்டிற்கிடையே இழை விட்டோடும் ஒற்றுமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம். இந்நாணயங்களின் பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் காணப்படும் சின்னங்கள் பல முத்திரை நாணயங்களில் காணப்படுவதும் அவதானிக்கத்தக்கது. இவற்றுள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள ஆமை வேள்வியோடு தொடர்புடையது என்பதை விளக்க அகநானூற்றில் காணப்படும் 'அழல் எழு தித்தியம் அடுத்தயானம்' என்ற குறிப்பையையும் கிருஷ்ணமூர்த்தி எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவற்றின் காலம் கி.மு. 200-150 ஆண்டுகளென மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பாண்டியரின் வேள்வி மீது கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினை உறுதிப்படுத்துவதாக இவர்கள் வெளியிட்ட நான்கு செப்பு நாணயங்கள் அமைகின்றன (12-15). இவற்றின் முன்பக்கத்தில் யூபஸ்தம்பம், யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டியுள்ள குதிரை, ஓமகுண்டம், வேலியிட்ட மரம், மூன்று முகடுகளையுடைய மலை, நந்திபாதம், சூரியன் ஆகிய சின்னங்கள் உள. பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உளது. இதனால் சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கும் 'பல்யாக சாலைப் பெருவழுதி' மன்னரின் வமிசத்தவரே இவற்றை வெளியிட்டனர் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இத்தகைய வேள்வியைக்குறிக்கும் நாணயங்களை வடஇந்தியாவில் யௌதேயர்கள் வெளியிட்டனர். இவர்களின் நாணயங்களின் காலமாக கி.மு. 100 ஆம் ஆண்டு காணப்படுவதால் தமிழக வேள்வி நாணயங்களும் இக்காலத்திற்கு உரியனவாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

கோயில் சின்னத்துடன் காணப்படும் பாண்டிய நாணயங்கள் இரண்டு -தனி ரகமாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன (Krishnamurthy, R. 1997 : 34-36). உதாரணமாக நீள் சதுர வடிவிலமைந்த ஒரு செப்பு

நாணயத்தின் பரிமாணம் 1.8 x 1.7 செ.மீ. ஆகும். இதன் எடை 6.8 கிராம் ஆகும் (29). இதன் முன்பக்கத்தின் மேல்வரிசையில் மூன்று முகடுகளுடன் கூடியமலை, தூண்களுடனான கோயில், மூன்று முகடுகளையுடைய மலையின் மேல் பிறைச் சந்திரன் காணப்பட்ட கீழ்வரிசையில் கொடித்தம்பம், யானை, வேலியிட்ட மரம் ஆகியன உள். இதன் பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றைய நாணயத்திலும் (30) பின் பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் காணப்பட்டாலும் கூட, முன்பக்கத்தில் காளை, நாலு தூண்களையுடைய கோயில், தொட்டியில் முதலை, காளைத்தலைகள், பூ அலங்காரங்கள் ஆகியன உள். இந்த இரு நாணயங்களிலே காணப்படும் சின்னங்களுக்கும், வட இந்தியாவில் உள்ள அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்திற்கு முந்திய சொகௌராவினுள்ள செப்பேட்டுச் சின்னங்களுக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக்காட்டி உள்ள கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஈழத்திலுள்ள கந்தரோடையில் கிடைத்த பாண்டிய நாணயங்களோடும் இவை ஒத்துள்ளன எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும், கந்தரோடை நாணயங்கள் ஒன்றில் மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமை அவதானிக்கத் தக்கது. வட இந்தியாவில் ஒளதும்பரது நாணயங்களிலும் கோயிலுடன் மழுவுடன் கூடிய திரிகுலமும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதால் இக்கோயில் சிவன் கோயிலாக இருக்கலாமெனக் கொள்ளப்படுகிறது. இதனால், இதே போன்ற சின்னங்களுடன் காணப்படும் பாண்டியரது நாணயத்தில் சித்திரிக்கப்படும் கோயிலும் சிவன் கோயிலாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, வேலியிட்ட மரம், எருது ஆகியன பொறித்த நாணயங்கள் (31-39) எல்லாமாக ஒன்பது வெளியிடப்பட்டுள்ளன (Krishnamurthy. R. 1997: 36-40). இவற்றின் முன்பக்கத்தில் வேலியிட்ட மரத்தின் அடிப்பகுதியின் இருபக்கமும் மழுக்கள், குதிரை, அறுகிளைச் சின்னம், காளைத்தலைகள் ஆறு முகடுகளில் மூன்று மட்டும் தெரியும் மலை, காளை, மலர் அலங்காரம், மீன்களுடன் கூடிய நதி, ஒன்று அல்லது இரண்டு ஆமைகள், சூரியன், சந்திரன், ஒன்று அல்லது இரண்டு மனிதர்கள், பாத்திரம் ஆகியன காணப்பட, பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உளது. யானை, வேலியிட்ட மரம், ஆறுமுகடுகளுடன் கூடிய மலை ஆகியன தனி ரகமாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிசையில் மூன்று நாணயங்கள் (40-42) உள். இவற்றின் முன்பக்கத்தில் யானை, சங்குகள் உள்ள கடல், வேலியிட்ட மரம், வேலுடன் கூடிய ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, மழு ஆகியனவும் காணப்பட, பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீனும் உளது. இவற்றைவிட நிற்கும்

யானை முன் மூன்று முகடுகளையுடைய மலையின் மேல் உள்ள திரிகுலமும், யானையின் பின் மூன்று வளைவுகளையுடைய மலையும், எருதும், எருதோடு பாத்திரமும், பாத்திரத்தோடு கூடிய எருதின் முன் வாடும் தனிரகமாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன (43-46). எருதுக்கு முன்னர் வேலியிட்ட மரமும் (47), எருதோடு சிறீவற்ச, காளைத்தலைகள், ஆகியனவும் (48), பாத்திரத்துடன் கூடிய குதிரை அதன் மேல் வரிசையில் எருது ஆகியனவும் (49) தனியாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (Krishnamurthy. R. 1997:43-44).

மன்னர்கள் உருவம் பொறித்த நான்கு நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன (Krishnamurthy. R. 1997:44-46). இவற்றுள் இரண்டு (50-51) கிருஷ்ணமூர்த்தியால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் முன்பக்கத்தின் முடியணிந்து வலது பக்கம் நோக்கும் மன்னரின் உருவம் உளது. மன்னரது முடியைச் சுற்றி முத்துக்களிலான வட்டம் உளது. பின்பக்கத்தின் தொட்டியில் இரண்டு சோடியாக நாலு ஆமைகளும் இவற்றின் நடுவில் ஒரு சிறிய ஆமையுமாக 5 ஆமைகள் உள். மற்றைய நாணயத்தில் மன்னரின் முடியில் தொங்கல் காணப்பட பின்பக்கத்தில், தொட்டியில் முன்னைய நாணயத்தைப் போல ஆமைகளும், தொட்டியின் மேல் யானையின் நான்கு கால்களும், தும்பிக்கையும் காணப்படுகின்றன. உரோம நாணயங்களைப் பின்பற்றியே இந்நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்ட படியால் இவற்றின் காலம் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

யானையையும் பிறசின்னங்களையும் உடைய நாணயங்கள் தனியாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (52- 68). இவ்வரிசையில் 17 நாணயங்கள் உள். இவற்றின் பின் பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் காணப்பட்டாலும் கூட, முன்பக்கத்தில் யானை வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கின்றது. சில சமயம் இதன் மேல் ஒன்று அல்லது இரண்டு மனிதர்கள் குடையுடனும், குடையின்றியும் அமர்ந்துள்ளனர். இதன் முன் திரிகுலம், மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம், (சில சமயம் இவற்றுடன் மனிதன்), திரிகுலத்துடன் கொடித்தம்பம், திரிகுலத்துடன் வேல், மனிதன், குடையுடன் மனிதன் ஆகியனவும் காணப்பட, மேல் வரிசையில் வேலியிட்ட மரம், உடுக்கு, மரக் கிளையுடன் கூடிய முட்டி, பிறைச்சந்திரன், சில சமயம் பாத்திரத்தில் பிறைச்சந்திரன், சீறிவற்சம், சங்கு, சக்கரம், இரண்டு முட்டிகள் ஆகியனவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன (Krishnamurthy. R. 1997: 46-53). தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளுடன் யானையும் பிற சின்னங்களும் கொண்ட நான்கு நாணயங்கள் (69-72) தனியாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் இரண்டில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளுடன் சுவஸ்திகா, விளக்கு, சும்பம், வேலியிட்ட மரம் ஆகியவை மேல் வரிசையில் காணப்பட,

கீழ்வரிசையில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானையின் முன் வேலியிட்ட மரம் உளது(69-70). மற்றைய இரு நாணயங்களிலும் யானை இடது பக்கம் நோக்கி உள்ளது. இதன் முன் வேலியிட்ட மரம் உளது. முதல் நாணயத்தின் மேல் வரிசையில் பிராமி எழுத்துகளுடன் சுவஸ்திகா காணப்படுகிறது. மற்றைய நாணயத்தின் கீழ் வரிசையில் சுவஸ்திகாவும், பக்கவாட்டாகவும், செங்குத்தாகவும், சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள காளைத்தலைகளும் உள. இந்நாணயங்களின் காலம் கி.பி. 100 எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

பின் பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் காணப்பட, முன்பக்கத்தில் 5 முகடுகளையுடைய மலையுச்சியில் மரமும், இரு ஆமைகளும் உள்ள நாணயங்களும் தனியாக விளக்கப்பட்டுள்ளன (73-74). இவ்வாறே முன்பக்கத்தில் வேலியிட்ட மரம், (75), கயல், நான்கு காளைத்தலைகள் (76), அம்புக்குறி, காளைத்தலைகள் (77) இனங் காண முடியாத மூன்று சின்னங்கள் (78), நங்கூரம் (79) ஆகிய சின்னங்களையுடைய நாணயங்களும் தனியாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (Krishnamurthy. R.1997: 56-58).

மேற்கூறிய நாணய வகைகளைவிட அகழ்வுகளின் போது கிடைத்த பாண்டிய நாணயங்கள் பற்றியும் இங்கே எடுத்துக்காட்டுவதும் அவசியமாகின்றது. இவ்வரிசையில் அழகன்குள அகழ்வின் போது கிடைத்த இரு பாண்டிய நாணயங்களைக் குறிப்பிடலாம். இதில் உள்ள பெரிய நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் யானையும் மற்றும் எண்மங்கலச் சின்னங்களும் காணப்பட, பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உளது. மற்றைய சிறிய நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் காளை உருவமும் பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீனும் உளது (காசிநாதன் நடன.1995: 21).

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி எல்லாமாக 72 நாணயங்களை 21 வகைகளாக நிரைப்படுத்தியுள்ளார். இவ்வரிசையில் பெருவழுதி எனப் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் மட்டுமன்றி மன்னர் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்களும் உள. எனினும், இத்தகைய உருவம் எந்த மன்னரது என்பது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. மன்னர் உருவம் பொறித்த நாணயங்களை இந்தியாவில் முதல் முதலில் கிரேக்கரே வெளியிட்டனர் எனக் கொள்ளப்பட்டாலும் கூட, தமிழகத்தில் இத்தகைய வழக்கம் உரோமரினால்தான் புகுத்தப்பட்டது எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், உரோமருக்கு முன்பே கிரேக்கர் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த வர்த்தகத் தொடர்பிற்கான சான்றுகள் காணப்படுவதால் இத்தகைய வழக்கத்தைக் கிரேக்கர் தமிழகத்தில் புகுத்தினர் எனவும் கொள்ள இடமுண்டு. இறுதியாக இந்நாணயங்களில் காணப்படும் சின்னங்களுக்கும், முதல்

திரை நாணயங்கள், ஈழத்தில் பிராமிக்கல்வெட்டுகள் ஆகியவற்றுள் காணப்படும் சின்னங்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்புபற்றி ஆழமாக ஆராய இடமுண்டு. ஈழத்திலுள்ள கந்தரோடை, பூ நகரி போன்ற இடங்களில் கிடைத்த பாண்டிய நாணயங்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளன.

3. சங்ககாலச் சேரமன்னரின் நாணயங்கள்

சேர மன்னரின் பரம்பரை பற்றிப் பதிற்றுப்பத்துப் போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்புகள் காணப்பட்டாலும் கூட, இவர்களின் வமிசா வழியைக் கால அடிப்படையில் நிரைப்படுத்த இவை உதவவில்லை. இவ்விலக்கியங்களில் ஆதன், குட்டுவன், இரும் பொறை, கோதை என்ற விசுவிகளுடன் தான் இம் மன்னர்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. எனினும், இவர்கள் வெளியிட்ட பல்வகை நாணயங்கள் இம்மன்னர்களது ஆட்சியைக் காலக்கிரமத்தில் அறிந்து கொள்ள உதவாவிட்டாலும் கூட, அக்கால அரசின் ஆதிக்கப் படர்ச்சி, சமய நம்பிக்கைகள் போன்ற இன்னோரன்னவற்றை அறிய உதவுகின்றன. எல்லாமாக 96 நாணயங்களைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதோடு இவற்றை 53 வகைகளாகவும் நிரைப்படுத்தி உள்ளார் (Krishnamurthy.R.1997: 62-108).

இந்நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் பல சின்னங்கள் காணப்பட்டாலும் கூட, பின்பக்கத்தில் சேரரின் சின்னமாகிய அம்பும் வில்லும் காணப்படுவது வழக்காயினும், சிலவற்றில் எதுவிதச் சின்னங்களும் காணப்படவில்லை (89-91, 164-172). அம்பு வில்லுக் கூடப் பலவாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், சில இடங்களில் தனியாகவும் (80-88), அங்குசத்துடனும் (92-95), அங்குசம், காளைத்தலை, ஆகியவற்றுடனும் (96-100), அங்குசத்துடன் கூடிய புள்ளிகளுடனும் (101-103,105,106), மீன், காளைத்தலை ஆகியவற்றுடன் இணைந்தும் (107-111), சுவஸ்திகாவுடனும் (160, 161), ஆறு, மீன், ஆமை, ஆறுமுகடுகளையுடைய மலை, தொட்டி, காளைத்தலை ஆகியவற்றுடன் இணைந்தும் (173-174) காணப்படுவது அவதானிக்கத்தக்கது.

இனிக் கிருஷ்ணமூர்த்தி வகைப்படுத்தியுள்ள செப்பு நாணயங்களை ஆராய்வோம். இவற்றுள் அளவில் சிறிய மூன்று நாணயங்கள் தனியாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இவை சதுர, நீள் சதுர வடிவிலானவை (80-83). இவற்றின் பரிமாணம் 9 x 1 செ.மீ, 9 x 1 செ.மீ, 9 x 9 செ.மீற்றர் ஆகும். எடையும் முறையே 1.5, 2.1, 1.7 கிராம் ஆகும். இவை மூன்றிலும் அம்பு வில் முன்பக்கத்தில் காணப்பட்டாலும், அதனுடன் மூன்று முகடுகளையுடைய மலை,

காளைத்தலை, யானை, மழு, ஆமை போன்றன காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே யானை, அம்பு வில், பாம்பு, மழு, ஆமைகள், காளைத்தலைகள் போன்ற சின்னங்கள் (84-89), யானை, அம்பு வில், ஆறு முகடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் காளைத்தலையுடன் கூடிய மலை, மழு, மீன்கள் போன்ற சின்னங்கள் (90), யானை, அம்பு வில், மழு, பாம்பு, மூன்று முகடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் காளைத்தலையுடன் மலை, பாம்பு, மழு, மீன்கள் போன்ற சின்னங்கள் (91) யானை, ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, அம்பு வில், காளைத்தலை, பாம்பு போன்ற சின்னங்கள் (92), யானை, ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, அம்பு வில், ஆமைகள், காளைத்தலை போன்ற சின்னங்கள் (93) ஆகியவற்றையுடைய நாணயங்கள் தனியாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வேலியிட்ட மரம், ஆறுமுகடுகளையுடைய மலை, யானை, ஆமை, காளைத்தலை ஆகிய சின்னங்கள் (94), வலது பக்கம் நோக்கும் யானை, மீனுடன் அல்லது மீன்களுடன் கூடிய நதி, பிறையுடன் கூடிய மூன்று முகடுகளையுடைய மலை, முக்கோணப் பதாகை, பிடியுடன் கூடிய மழு, சங்கு, ஏர், ஆறு இதழ்களுடன் கூடிய மலர் போன்ற சின்னங்கள் (95-99), வலது பக்கம் நோக்கும் யானை, அதற்கு முன்னர் வேலியிட்ட மரம், யானைக்குப் பின்னே குடை, சூரியன், சிறீவற்சம், சங்கு, 5 இதழ்களையுடைய மலர் ஆகிய சின்னங்கள் (100), வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, அதன் முன்னர் மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம், யானைக்குப் பின்னே வேலியிட்ட மரம், ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, பதாகை போன்ற சின்னங்கள் (101-103), வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, அதன் முன்னர் குடை, அதன் பின்னே வேலியிட்ட மரம், 9 முகடுகளையுடைய மலை, பதாகை, நதியில் மீன்கள் போன்ற சின்னங்கள் (104), வலது பக்கம் நோக்கித் தும்பிக்கையை உயர்த்தி நிற்கும் யானையின் தும்பிக்கையின் கீழ் சிறீவற்சம், யானையின் பின் வேலியிட்ட மரம், மேல் வரிசையில் பதாகை, பிறைச் சந்திரனுடன் கூடிய மூன்று முகடுகளையுடைய மலை, யானையின் கீழ் வரிசையில் நதியின் நான்கு மீன்கள் ஆகிய சின்னங்கள் (105), அடுத்த நாணயத்தில் (106) மேல் வரிசையில் சின்னங்களின்றி யானையின் முன்னே கம்பம் போன்ற சின்னம், ஆகியன தனித்தனியாக இவற்றில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, வேலியிட்ட மரம், ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, தொட்டியில் நான்கு மீன்கள், தனியான ரகமாக இனங் காணப்பட்டுள்ளன (107). முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் துதிக்கையை உயர்த்தி நிற்கும் யானை, அதன் கீழ்

மீன்கள், யானைக்குப் பின்னே வேலியிட்ட மரம் (சில நாணயங்களில் மரம் இல்லை), யானைக்கு மேல் நீள் சதுரமான, தொட்டியில் நாலு மீன்கள், (சில நாணயங்களில் மீன்கள் இல்லை), காளைத்தலை மூலையில் நான்கு முகடுகளையுடைய மலை (சில நாணயங்களில் மலை இல்லை), ஆகிய சின்னங்களை உடைய நாணயங்களும் தனித்தனியாக இனங் காணப்பட்டுள்ளன (108-112). இவற்றை விட, இன்னும் சில நாணயங்களில் யானை, அதற்கு முன்னும் கீழும்த வேலியிட்ட மரம், நான்கு மீன்கள், யானைக்கு மேலே இனங் காண முடியாத சின்னங்களும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன (113-116). இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, பதாகை, வடிவியலுக்கியைந்த உருவம், (Geometric design) திரிகுலம் (117), வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம், மேல் வரிசையில் பதாகை, வடிவியலுக்கியைந்த உருவம் (118-120), மணி, வடிவியலுக்கியைந்த உருவம் (121), சீறிவற்சம், மணி (122), யானை, வடிவியலுக்கியைந்த உருவம், மணி, சிறீவற்சம், திரிகுலம் (123) ஆகிய சின்னங்களும் நாணயங்களில் உள்.

பிறவற்றில் யானையோடு திரிகுலம், நட்சத்திரம், சூரியன், சங்கு, சிறீவற்சம், ஆகியனவும் (124), யானை, மூன்று முகடுகளையுடைய மலை, நட்சத்திரம், சக்கரம், சிறீவற்சம், மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம் ஆகியனவும் (125) யானை, மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம் நட்சத்திரம், சக்கரம், சிறீவற்சம் ஆகியனவும் (126), யானை, பெரிய சக்கரம், சிறீவற்சம், ஆகியனவும் (127), யானை, மழுவுடன் கூடிய திரிகுலம், சுவஸ்திகா, வேலியிட்ட மரம், சூரியன், சிறீவற்சம், காளை ஆகியனவும் (128), யானை, வேலியிட்ட மரம், சுவஸ்திகா, சூரியன், சங்கு, சக்கரம், சிறீவற்சம், மயிற்கொடியுடனான தண்டு ஆகியனவும் (129-132) சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. சிலவற்றுள் யானையின் மீது அமர்ந்திருக்கும் இரு மனிதர்களுக்கிடையே சிறீவற்சம், (133) யானையுடன் சுவஸ்திகா, கும்பம், சிறீவற்சம், சக்கரம், யானை (134), யானையுடன் தீபம் (135), யானையுடன் வடிவியலுக்கியைந்த உருவம், வேலியிட்ட மரம் (136), யானையுடன் வேலியிட்ட மரம், பதாகை (137), யானையுடன் வேலியிட்ட மரம் (138), யானையுடன் கொடித்தம்பம் (139), வேறு எவ்வித சின்னங்களும்மின்றி யானை (140) ஆகியனவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இன்னும் சிலவற்றுள் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் அலங்கரிக்கப்பட்ட காளை, அதன்முன் திரிகுலம், ஆகியனவும் (141), இருக்கும் நிலையிலுள்ள சிங்கத்தின் மேல் அம்பு வில், கொடித்தம்பம், சக்கரத்தம்பம், ஆகியனவும் (142), தண்டை நோக்கி நிற்கும் குதிரை, அதன் மேல் சக்கரம் ஆகியனவும் (143), குதிரை மேல் சக்கரம்

ஆகியனவும் (144), குதிரைக்கு மேல் பூ மொட்டு ஆகியனவும் (145), குதிரையின் முன் தண்டு ஆகியனவும் (146), குதிரை, மரக்கிளை, தண்டுடன் கூடிய பாத்திரம் ஆகியனவும் (147,148), குதிரை, தண்டுடன் கூடிய பாத்திரம் ஆகியனவும் (149), குதிரை, வேலியிட்ட மரம், பிராமி 'ம' என்ற எழுத்து ஆகியனவும் (150), குதிரை, சக்கரம், சிறீவற்சம், மரக்கலக் கூம்பு ஆகியனவும் (151), குதிரை, வச்சிராயுதம் ஆகியனவும் (152-154) சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை விடச் சில நாணயங்களில் யானை மட்டும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது (155-159). இதே போன்று காளை மட்டும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள நாணயங்களும் உள (160-161). வேலியிட்ட மரம் (162) நான்கு மூலைகளில் மலர், இவற்றுக்கிடையில் காளைத் தலை ஆகியனவும் இவற்றுள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன (163).

3. அ. மாக்கோதை நாணயங்கள்

மேற்கூறிய செப்பு நாணயங்களை விட, 'மாக்கோதை' எனத் தமிழ் - பிராமி வடிவம் பொறிக்கப்பட்ட எட்டு வெள்ளி நாணயங்களும் (164-171) கிருஷ்ணமூர்த்தியால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன (Krishnamurthy.R.1997: 97-100). இவற்றின் முன்பக்கத்தில் மன்னரின் உருவம் காணப்படுகிறது. இவ்வுருவங்கள் மன்னரின் நடுத்தர வயது தொட்டு 60-65 வயதிலான முதுமைப் பருவத்தை எடுத்துக்காட்டுவனவாய் உள்ளன. இவற்றின் பின்பக்கத்தில் எத்தகைய சின்னங்களும் காணப்படவில்லை. இவ்வாறே மாக்கோதை என்ற பிராமி வரிவடிவத்துடனான மூன்று வெள்ளி முத்திரைகளும் கிடைத்துள்ளன (Krishnamurthy.R.1997: 100-101). இத்தகைய மாக்கோதை நாணயங்கள் உரோம மன்னர்களான யூலியஸ் சீசர், ஆகஸ்டஸ், திபேரியஸ் போன்றோரின் நாணயங்களைப் பின்பற்றியே ஆக்கப்பட்டாலும் கூட, உரோம நாணயங்களில் இவை முன்பக்கத்தை மட்டுமே ஒத்துக் காணப்படுகின்றன எனக் கூறும் கிருஷ்ணமூர்த்தி இதனை உறுதி செய்ய உரோம நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் மன்னர் உருவமும் பின்பக்கத்தில் பிற சின்னங்களும் தனித்தனியாக அமைக்கப்பட்டுப் பின்னர் ஒட்டப்பட, மாக்கோதை நாணயங்களில் முன்பக்கம் மட்டுமே கிடைத்துள்ளது என்கிறார். இதனால் உரோம நாணயங்களை விட இவை எடையிலும் குறைந்தே காணப்படுவதையும் இவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இந்நாணயங்கள் கி.மு.100- கி.பி.100ஆம் வரை புழக்கத்தில் இருந்திருக்கலாம் என மேலும் இவர் எடுத்துக்காட்டி, புறநானூற்றில் குறிப்பிடப்படும் சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதையையே அகநானூறும், கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான் எனக் கூறுவதால் மேற்கூறிய நாணயங்கள், முத்திரைகள் யாவும் சேர மன்னர்களுடையனவே எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்விடத்தில் ஆறுமுக சீதாராமனால் கருரில் கண்டுபிடித்து வெளியிடப்பட்ட சேரமான் மாக்கோதையின் வெள்ளி - செப்புக் காசுகள் பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது (சீதாராமன் ஆறுமுக.1994: 20). இவற்றின் எடை 2.2 கிராம் ஆகும். அகலம். 1.8.மி.மீற்றராகும். இதன் முன் பக்கத்தில் மேல் விளிம்பின் கீழ் தமிழ்-பிராமி எழுத்துகளும், அதன் கீழ் நடுவே வலது பக்கம் நோக்கிய மன்னனது மார்பளவு உருவமும் உளது. நாணயத்தின் பின்பக்கத்தில் எவ்வித சின்னமும் இல்லை. மன்னனின் உருவம் உரோமானியக் காசுகளை முன்னோடியாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது எனக் கருதப்படுகிறது. காரணம், உரோமானிய நாணயங்களில் ஆகஸ்டஸ், திபேரியஸ் போன்ற மன்னர்களின் உருவங்கள் இவ்வாறே காணப்படுகின்றன. இதே காலச் சாதவாகன மன்னர்களின் நாணயங்களிலும் உரோமானியச் செல்வாக்கைக் காணலாம். இந்நாணயத்தில் அரசனின் தலைக்கு மேல் 'மாக கொதை' என்ற வாசகம் தமிழ் பிராமி வரிவடிவத்திலுள்ளது. இதன் காலம் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். இம்மன்னனின் வெள்ளிக் காசைப் போலச் செப்புக் காசும் கருரில் கிடைத்துள்ளது. உரோமானியர் வெளியிட்ட சிறிய நாணயங்களைப் போலவே மாக்கோதை மன்னர்களும் சிறிய செப்பு நாணயங்களை வெளியிட்டனர் எனக் கருதப்படுகிறது. எனினும், இத்தகைய நாணயங்களில் எழுத்துகள் காணப்படவில்லை.

3.ஆ. குட்டுவன் கோதை நாணயம்

சேர மன்னனின் உருவம் பொறித்து, தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தில் 'குட்டுவன் கோதை' என்ற வாசகத்துடனான நாணயம் ஒன்றும் (172) கருரில் கிடைத்துள்ளது (Krishnamurthy.R.1997: 105). இதன் விட்டம் 1.9 செ.மீ. ஆகும். எடை 2.300 கிராம் ஆகும். முன்பக்கத்தில் மன்னர் உருவமும் 'குட்டுவன் கோதை' என்ற வாசகமும் காணப்பட, பின்பக்கத்தில் எவ்வகைச் சின்னங்களும் காணப்படவில்லை. இதன் காலம் கி.பி.100-கி.பி.200 ஆம் ஆண்டுகள் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

3. இ. கொல்லிப்புறை கொல் இரும்புறைய் நாணயங்கள்

சேரமன்னரின் 'கொல்லிப்புறை' என்ற வாசகம் பொறித்த செப்பு நாணயம் (173) பற்றி அடுத்து ஆராய்வோம். வட்ட வடிவமாகிய இதன் விட்டம் 1.7. செ.மீ. ஆகும். எடை 3.9 கிராம் ஆகும். இந்நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்ட வாசலில் ஒரு

போர் வீரன் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளான். இதன் வலது பக்கத்தில் வேலியிட்ட மரமுண்டு. போர் வீரனின் தலையில் தொப்பியும், கைகளில் வாள், கவசம் ஆகியனவும் உள. இவன் உடை அலங்காரம் உரோமானியச் செல்வாக்கை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அத்துடன் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தில் கொல்லிப்புறை என்ற வாசகமும் உளது. பின்பக்கத்தில் அம்பு வில், நதியில் மீன், ஆமை, ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, சதுரத் தொட்டி, காளைத்தலை ஆகியன காணப்படுகின்றன. இந்நாணயம் கொல்லி மலையில் ஆட்சி செய்த 'கோப்பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை'க்கு உரியது எனக் கருதப்படுகிறது (Krishnamurthy.R.1997: 106).

மற்றொரு செப்பு நாணயமும் 'கொல் இரும்புறைய்' என்ற தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தில் கிடைத்துள்ளது (174). இதில் காணப்படும் குறியீடுகளும், முதலில் கூறிய நாணயத்தை ஒத்துக்காணப்பட்டாலும் கூட, முன்னைய நாணயத்தின் வாசகம் 'கொல்லிப்புறை' என இருக்க இதன் வாசகம் 'கொல் இரும்புறைய்' ஆகக் காணப்படுகிறது (Krishnamurthy.R.1997: 107).

மேற்கூறிய சான்றுகளோடு கருரில் கிடைத்த சேர மன்னனின் இரும்பொறை நாணயம் பற்றிக் குறிப்பிடுதலும் அவசியமாகின்றது. (சீதாராமன். ஆறுமுக 1994: 18-19). இந்நாணயம் கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் ஆரம்பத்தில் வெளியிடப்பட்டது எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இதிலுள்ள தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளை கொல்+இரும்புறைய் (கொல்லிரும்புறைய்) என வாசிக்கலாம் இதன் எடை 8.2 கிராம் ஆகும். இலக்கியங்களில் காணப்படும் 'சேரல் இரும்பொறை' போன்ற பெயர்கள் 'புறை' எனக் கல்வெட்டுகளிலும் நாணயங்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. புகளூரில் உள்ள சங்ககாலச் சேரரின் கல்வெட்டுகளில் 'புறை' 'பொறை' ஆகிய இரண்டு வகைச் சொற்களும் உள. இந்நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் ஒரு தோரண வாயில் உளது. இதன் உட்புறத்தில் ஓர் அரசன் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் முழு உருவத் தோடு தோற்றமளிக்கிறான். மன்னனின் இடது பக்கம் நெடிய வேலியிட்ட மரம் ஒன்றும், வலது பக்கம் மூன்று மீன்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மன்னனின் பாதங்களுக்குக் கீழாக வேலியிட்ட மரத்தை நோக்கி நிற்கும் நிலையில் உள்ளன. நாணயத்தின் பின் பக்கத்தில் இரண்டு இணைக்கயல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றை ஒன்று நோக்கும் விதத்தில் அமைந்துள்ளன. இதைச் சுற்றி மூன்று ஆமைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் செல்வது இணைக்கயல்களுக்கு வேலி அமைத்தாற் போலக் காணப்படுகிறது. மீதியுள்ள பகுதியில் சேரரின் இலச்சினையாகிய வில், அம்பு ஆகியவற்றைப் பெரிதாகப் பொறித்து, வலது பக்கம் இரண்டு மீன்களைக் கொண்ட மீன் தொட்டி ஒன்றையும்

பொறித்துள்ளார்கள். இந்நாணயம் ஒருவகையில் சேரர் கால எழுத்துகளையும், நாணயங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள சின்னங்களைப் பற்றியும் பல புதிய அரிய தகவல்களைத் தருவதாக ஆறுமுக சீதாராமன் கருதுகிறார்.

இறுதியாகச் சேர மன்னரால் வெளியிடப்பட்ட ஈயத்திலாலான நாணயம் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. இதன் முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, திரிகூலம், யானையின் பின்னே வேலியிட்ட மரம், ஆறு முகடுகளையுடைய மலை, பதாகை ஆகியன காணப்பட, பின்பக்கத்தில் புள்ளி அலங்காரங்களுடன் கூடிய அங்குசம் அம்பு, வில் ஆகியன சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன (175) (Krishnamurthy.R: 107).

ஒருங்கிணைத்து நோக்கும்போது சேர மன்னரின் நாணயங்கள் பாண்டியரின் நாணயங்களை விட எண்ணிக்கையில் கூடிக் காணப்படுகின்றன. பாண்டிய மன்னரின் நாணயங்களில் 'பெருவழுதி' என்ற வாசகம் மட்டுமே காணப்பட, இவர்களின் நாணயங்களில் 'மாக்கோதை' 'குட்டுவன் கோதை' கொல்லிப்புறை, 'கொல் இரும்புறைய்' போன்ற வாசகங்கள் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தில் உள. செம்பு, வெள்ளி, ஈயம் ஆகிய உலோகங்களில் நாணயங்களை வெளியிட்ட இவர்களின் நாணயங்களில் யானை ஒரு பிரதான இடத்தை வகிப்பது கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. சேர மன்னர்களால் மத்திய காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களில் யானை உருவம் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் பதிற்றுப்பத்திலும் கூடச் சேர மன்னர்கள் யானையின் மேல் அமர்ந்து செல்பவர்கள் என்ற குறிப்பும் காணப்படுவது ஈண்டு மனத்திற் கொள்ளத்தக்கது (Nagaswamy.R.1971).

4. சங்ககாலச் சோழ மன்னரின் நாணயங்கள்

பாண்டிய, சேர வமிச மன்னர்களின் நாணயங்களோடு ஒப்பிடுகையில் சோழ மன்னர்களின் நாணயங்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. எல்லாமாகத் தமக்குக் கிடைத்த 42 நாணயங்கள் பற்றிக் கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிட்டுள்ளார் (Krishnamurthy. 1997: 109-130). காவிரிப்பூம்பட்டினம், அரிக்கமேடு ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளில் தலா ஒவ்வொரு நாணயம் கிடைத்தாலும், சோழரின் தலைநகரான உறையூரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளில் எவ்வித நாணயமும் கிட்டவில்லை. பெரும்பாலான நாணயங்கள் மேற்பரப்பிற்றான் கிடைத்தவை ஆகும். இவற்றுள் பல அமராவதி ஆற்றுப் படுக்கையிலுள்ள கருர், திருக்கோயிலூருக்கு அருகிலுள்ள தென் பெண்ணை ஆற்றிலும் வெளிவந்தவை. இவை சதுரம், நீள் சதுரம், வட்டம், முட்டை வடிவம் ஆகிய தோற்றமுடையவை (Krishnamurthy.R.1997: 112).

சோழரின் நாணயங்களில் வமிசத்தின் இலச்சினையாகிய வாலை உயர்த்திக் கர்ச்சிக்கும் புலி பின்பக்கத்தில் தனியாகவும், சிறீவற்சம், காளைத்தலை ஆகியவற்றுடனும் (178), சூரியனுடனும் (202), வேலியிட்ட மரத்துடனும் (203), கொடித்தம்பத்துடனும் காணப்படுகிறது (211-212). ஒரே ஒரு நாணயத்தில் மாத்திரம் (199) நாணயத்தின் பின்பக்கத்தில் வாயில் பாம்புடன் கூடிய கழுகு உள்ளது. இதனோடு கொடித்தம்பம், யக்ஞகுண்டம் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன (Krisnamurthy. R.1977: 121).

கிருஷ்ணமூர்த்தி சோழ நாணயங்களை 15 வகைகளாக நிரைப்படுத்தியுள்ளார். இவற்றிலும் யானை தான் முன்பக்கத்தில் பெருமளவுக்குச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணத்திற்கு ஒரு செப்பு நாணயத்தைக் (176) காண்போம். இதன் பரிமாணம் 1.9 x 2.1 செ.மீ. ஆகும். எடை 7.100 கிராம் ஆகும். இதன் முன்பக்கத்தில் யானை, வேலியிட்ட மரம், தொட்டியில் நான்கு மீன்கள், யானையின் கீழ் மீன்கள், மூன்று முகடுகளையுடைய மலை, கொடித்தம்பம் ஆகியனவும், பின்பக்கத்தில் வாலை உயர்த்தி நிற்கும் புலியும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனைய நாணயங்களிலும் இதே போன்று முன்பக்கத்தில் யானை, வேலியிட்ட மரம், ஆறுமுகடுகளையுடைய மலை, ஆற்றில் மீன்கள், சந்திரனைச் சுற்றிக் காளைத்தலைகள். சிறீவற்சம், சூரியனைச் சுற்றிக் காளைத்தலைகள் ஆகியனவும் (177) யானை, திரிகுலம், மழுவுடனான வேலியிட்ட மரம், ஆறுமுகடுகளையுடைய மலை, நதியில் மீன்கள் ஆகியனவும் (178), யானை அதன் முன்னர் வேலியிட்ட மரம், யானையின் தும்பிக்கையின் கீழ் ஐந்து இதழ்களையுடைய மலர், இவற்றின் கீழ் ஆற்றில் மீன்கள் ஆகியனவும் (179), யானையின் மேலே குடையும் அதன் முன்னே தேர் ஆகியனவும் (180), அலங்கரிக்கப்பட்ட தேருடன் இரு குதிரைகள் ஆகியனவும் (181) சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. சில சமயம் இவற்றில் ஒரு குதிரை (182, 183, 185), தேருக்கு மேல் குடை (184), அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர் (186), யானைக்கு முன்னே வேலியிட்ட மரம் (187) ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன.

இன்னும் சிலவற்றில் ஆறுமுகடுகளையுடைய மலையில் நின்று இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, யானைக்கு முன்னே குடை, வேலியிட்ட மரம் (188), இதே போன்ற சின்னங்களுடன் யானைக்கு மேலே கெண்டி, இரண்டு மீன்களுடன் கூடிய நதி (189), மேற்கூறிய சின்னங்களுடன் யானைக்குப் பதிலாகக் காளை (190), வேலியிட்ட மரத்தின் அடிப்பகுதியின் இருபக்கமும் தனித்தனியான காளைத்தலைகள் (191,192), வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரையும் அதன் மேலே அம்பும் வில்லும் (193), இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும்

யானை, சிறீவற்சம், குடை(194), மேற்கூறிய சின்னங்களுடன் தம்பத்துடன் குதிரை (195-197), மேற்கூறிய சின்னங்களுடன் சிறீவற்சம் தவிர்ந்த ஏனைய சின்னங்கள் (198) ஆகியனவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சில நாணயங்களில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, அதன் மேல் சிறீவற்சம், யானைக்கு அருகில் குடை, அதன் அருகில் இடதுபக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரை, குதிரையின் மேல் சூரியன் (199), யானை, அதன் மேல் இனங்காண முடியாத உருவங்கள், வேலியிட்ட மரம் (200), யானையின் மேல் சங்கு, சூரியன் (201), யானையின் மேல் குடை (202-205), இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, அதன் மேல் குடை, சூரியன் (206), மேற்கூறிய சின்னங்களுடன் கடலாமை, வேலியிட்ட மரம் (207), குடையுடன் கூடிய வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, அதன் முன் இரு வேறுபுதங்கள் (208), இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, குதிரை (210), இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, அதன்முன் வேல், சிறீவற்சம், குடை (211-213) ஆகியனவும் உள.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பூம்புகார் அகழ்வின் போது கிடைத்த சோழ நாணயம் ஒன்று பற்றிய குறிப்பிடுதல் முக்கியமாகின்றது. ஏனைய நாணயங்களைப் போன்று இதன் முன்பக்கத்தில் யானை உருவமும் பின்பக்கத்தில் புலி தனது வாலைத் தூக்கியவாறும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன (காசிநாதன் நடன. 1995: 21).

மேற்கூறிய செப்பு நாணயங்களைவிட, ஈயத்திலும் நாணயங்களைச் சோழர் வெளியிட்டிருந்தனர். இத்தகைய நாணயங்களைப் படைப்பதற்குரிய ஈயத்தைத் தமிழகம் பர்மா போன்ற நாடுகளிலிருந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் வழியாகப் பெற்றிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. வட்டம், கோழி முட்டை வடிவினதான இந்நாணயங்களின் (214-217) முன்பக்கத்தில் யானை இடது பக்கம் நோக்கியே நிற்கின்றது. முதல் நாணயத்தின் (214) விட்டம் 2.5 செ.மீற்றராகும். இதன் எடை 8.6 கிராம் ஆகும். யானை, அதன் முன் பந்து போன்ற உருவம் (215) யானை (216), யானை முன் காவல் மரம் (217) ஆகியனவும் மற்றைய நாணயங்களில் உள.

ஒருங்கிணைத்து நோக்கும்போது மூவேந்தரில் அதிக எண்ணிக்கையிலான நாணயங்கள் சேர வமிசத்தினருடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. பாண்டியரதும், சோழரதும் நாணயங்களே சேரரின் நாணயங்களை அடுத்து எண்ணிக்கையில் கூடிக் காணப்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும் இம்மூவேந்தர்களின் நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் யானை, குதிரை, வேலியிட்ட மரம், நந்திபாதம் போன்ற சின்னங்கள்

பொதுவானவையாகக் காணப்படுவதை நோக்கும்போது இவை ஒரு சமயம் அக்காலச் சமய நம்பிக்கைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாக இருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. எனினும், இது பற்றி விவரமாக ஆராய இடமுண்டு.

5. மலையமாண்களின் நாணயங்கள்

கடை ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவரே மலையமாண்களாகும். மலையன், மலையமான் எனப் பலவாறு அழைக்கப்பட்ட இவர்கள் திருக்கோயிலூர் அல்லது கோவலூர் என அழைக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து ஆட்சி செய்தவர்களாவர். இவர்களில் முக்கியமானவன் காரியாகும். இவன் திருமுடிக்காரி எனவும் அழைக்கப்பட்டான். சுதந்திரமாக அரசோட்சிய இவன் நட்பை மூவேந்தரும் பெரிதாகப் பேணினர். தலை சிறந்த குதிரை வீரனான இவன் குதிரையின் பெயரும் காரியாகும். இதனாற்போலும் இந்நாணயங்கள் எல்லாவற்றிலும் குதிரையே முன்பக்கத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஓரிரு நாணயங்களில் மட்டும் (252, 253) குதிரைக்குப் பதிலாக அங்குசமும், தண்டும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. மூவேந்தரின் இலச்சினைகள் அவர்களின் நாணயங்களின் பின்பக்கத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன போல் இவர்கள் நாணயங்களிலும் இவர்கள் ஆட்சி செய்த திருக்கோவலூரின் புவியியல் சூழலை வெளிக்காட்டும் விதத்தில், நதி, மலை, மேடு, வீதி ஆகியன சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன எனக் கிருஷ்ணமூர்த்தி கருதுவது ஏற்புடைய கருத்தாக அமைந்துள்ளது (Krishnamurthy. R. 1997:148). எல்லாமாக இவர்களின் 36 செப்பு நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன.

முதலில் மலையமான் என்ற வாசகத்துடன் உள்ள நாணயங்களை நோக்குவோம். முதல் நாணயம் (218) நீள் சதுரமானது. 2 x 2.3 செ.மீ. பரிமாணமுள்ள இதன் எடை 3.900 கிராம் ஆகும். 2கிராம் எடையுள்ள மற்றைய நாணயத்தின் (219) பரிமாணம் 1.5 x 1.5 செ.மீ. ஆகும். இவற்றின் முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரையுடன் 'மலையமான்' என்ற வாசகமும் காணப்பட, பின் பக்கத்தில் நதி, மலை, மேடு, வீதி ஆகியன இடம் பெற்றுள்ளன (218, 219). 'மலையன்' என்ற தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்துடனான இரு நாணயங்களும் உள (220, 221). அத்துடன் 'காரி' எனத் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திலுள்ள வாசகம் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரையின் முன்னேயும் காணப்படுகிறது (222, 223).

மேற்கூறிய நாணய வகையைத் தவிர, குதிரையை மட்டும் முக்கியத்துவப்படுத்தியுள்ள நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் குதிரை, அதன்மேல் நந்தி பாதம், அங்குசம் (224-226), குதிரை, நந்தி பாதம் (227, 228), வலது பக்கம் நோக்கும் நந்திபாதத்தைத்

தாங்கும் குதிரை (229), இதே போன்ற குறியீடுகளுடன் குதிரையின் முன்னும் பின்னும் நோக்கோடுகள்(230), குதிரை, அங்குசம், நோக்கோடு (231,-233), வலது பக்கம் நோக்கும் குதிரை, அங்குசம், தண்டு (234), குதிரை, பிறைச்சந்திரன், முக்காலி, அங்குசம், தண்டு (235), குதிரை அதன் மேல் சூரியன், அம்புக் குறிகளுடன் இணைந்த நோக்கோடு, குதிரையின் முன் முக்காலியில் தொட்டி (236-240), குதிரை முன் உரலில் தொட்டி (241), இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரை முன் தண்டின் கூடிய பூ மொட்டு, குதிரையின் மேல் சூரியன், அங்குசம் (242), இடது பக்கம் நோக்கும் குதிரை அதன் முன் உரல், அதன் மேல் தொட்டி (243-244), மேற்கூறிய சின்னங்களுடன் வலது பக்கம் நோக்கும் குதிரை, தம்பத்தில் தொட்டி (245, 246), வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரை அதன் பின்னே வேலியிட்ட மரம் (247), இடது பக்கம் நோக்கும் குதிரையின் முன்னே அம்பும் வில்லும் (248), வலது பக்கம் நோக்கும் குதிரையின் முன்னே காளையின் கொம்புடன் கூடிய தலை (249), பிடரி மயிருடன் வலது பக்கம் பார்க்கும் குதிரை, அதன் முன்னே கொடிபறக்கும் தம்பம் (250) வலது பக்கம் நோக்கும் குதிரை (251) ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன.

இவற்றை விட, குதிரைக்குப் பதிலாகத் தண்டு, அங்குசம் ஆகியன முன்பக்கத்திலும், பின் பக்கத்தில் நேராகச் செல்லும் வீதியைக் குறிக்கும் இரு நோக்கோடுகளும் (252), இதே போன்று முன்பக்கத்தில் புள்ளி, அங்குசம், தண்டு ஆகியனவும், பின்பக்கத்தில் சமாந்தரமான இருகோடுகளும் (253) சில நாணயங்களிலே உள.

இறுதியாக மேலே ஆராயப்பட்ட மூவேந்தரது நாணயங்கள், மலையமாண்கள் நாணயங்கள் ஆகியவற்றில் காணப்படும் சின்னங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதும் அவசியமாகின்றது. இத்தகைய சின்னங்கள் அல்லது குறியீடுகள் பல சமகாலச் சமய நம்பிக்கைகளைப் பிரதிபலிக்கலாம் எனவும் யூகிக்கலாம். யானை விநாயகர் கடவுளோடு மட்டுமன்றி இந்திரன், முருகன் ஆகியோருடனும் தொடர்புடையது. வேல் முருகனது ஆயுதமேயாகும். எருது, காளைத்தலை, நந்திபாதம், சூலம், மழு, சந்திரன், ஆகியன சிவவழிபாட்டோடு தொடர்புடையன. இவ்வாறே சிறீவற்சமும் லக்ஷ்மியின் குறியீடாகும். இவற்றில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள வேலியிட்ட மரம், தலவிருட்ச வழிபாட்டையோ அன்றிக் காவல் மரக் கோட்பாட்டையோ நினைவூட்டலாம். இவற்றில் காணப்படும் குறியீடுகள் பல ஈழத்திலுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுவதால் இருபகுதிகளிலுமுள்ள இக்குறியீடுகள் பற்றி ஆராய்வது நல்ல பலனைத் தரும் என்பதை இங்கே கோடிட்டுக் காட்டுவது அவசியமாகின்றது.

அடுத்து வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள ஆண்டிப்பட்டிக் கிராமத்தில் 1966ஆம் ஆண்டில் கிடைத்த 143 நாணயங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடலாம். இவை ஈயக்காசுகளாகும். இவற்றின் ஒரு புறத்தில் மலை, ஆறு, போன்ற சின்னங்கள் காணப்பட, மறுபுறத்தில் 'தின்னன் எதிரான் சேந்தன்' - அ என்ற தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்திலுள்ள வாசகம் உள்ளது. இந்நாணயங்களின் காலமாக கி.பி. 2 அல்லது 3ஆம் நூற்றாண்டு கொள்ளப்படுகிறது (Nagaswamy, R. 1981: 140-141). அண்மையில் இந்நாணயத்திலுள்ள வாசகத்தை 'அதினன்ன எதிரான் சேந்தன்' என வாசித்துள்ளனர் (தகவல்: ஆறுமுக சீதாராமன்).

6. சாதவாகன மன்னரின் நாணயங்கள்

அடுத்துத் தமிழகத்தில் கிடைத்த, தமிழகம் தவிர்ந்த பிறமாநிலங்களில் ஆட்சி செய்த அரசுகளால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடலாம். இவ்வரிசையில் இடம் பெறும் ஒரே ஒரு நாணய வகை சாதவாகன வமிசத்தினருடையதாகும். இவர்கள் தற்போதைய ஆந்திர மாநிலத்தில் கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி தொட்டு- கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதி வரை ஆட்சி செய்தவர்கள். வட தமிழகத்தின் எல்லைவரை இவர்களது அரசு பரந்திருந்தது. சில சமயம் தொண்டை மண்டலத்தின் சில பகுதிகள் இவர்களின் ஆதிக்கத்தில் அடங்கியிருந்திருக்கலாமோவென எண்ணும் வகையில் இப்பகுதியில் கிடைத்த சாதவாகன மன்னர்களின் நாணயங்கள் அமைகின்றன. இவர்களின் வெள்ளி, செப்பு, ஈய நாணயங்கள் தமிழகத்திலும் கிடைத்துள்ளன. இந் நாணயங்களில் மன்னர்களின் உருவங்கள் காணப்படுவதும் இன்னொரு சிறப்பான அமிசமாக உள்ளது.

இந்நாணயங்களைக் கருத்தில் கொண்டு வடதமிழகத்தில் இவர்களின் ஆதிக்கம் படர்ந்ததற்கான இலக்கியச் சான்றுகளையும் அறிஞர்கள் மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். புறநானூற்றின் இரண்டாவது செய்யுளில் சேரமன்னன் 'பெருஞ் சேற்று உதியன் சேரல் ஆதன்' பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது. அதில் 'நூற்றுவர்' 'ஐவர்' படைகளுக்கு இவன் உணவளித்தது கூறப்படுகிறது. இங்கே குறிப்பிடப்படும் நூற்றுவர், சதகர்ணி' என அழைக்கப்பட்ட சாதவாகன மன்னனையும், ஐவர் ஐம்பெரும் வேளிரையும் குறித்து நிற்கின்றது என்று விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. காரவேலன் தனது கல்வெட்டில் கிழக்கு நோக்கிப் படர்ந்த சாதவாகனர் அரசின் அரசியல் ஆதிக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்ததாகக் கூறுகின்றான். எனவே கலிங்க மன்னரின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் இத்தகைய சாதவாகனர்

ஆதிக்கப்படர்ச்சி வட தமிழகத்தில் குறிப்பாகத் தொண்டை மண்டலத்தில் நடை பெற்றிருக்கலாம். இது பற்றிய விரிவான தகவல்கள் கிட்டாவிட்டாலும் கூட, சிலகாலம் தமிழகத்தின் எல்லைப்பகுதிகள் இவர்களின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட, பின்னர் 'வேளிர்' இவர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தனர் எனவும் கொள்ளலாம். இதன் பின்னர் சாதவாகனர் தமிழக உறவு நல்ல நிலையில் வளர்ச்சி பெற்றதற்கான இலக்கியச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தின் வஞ்சிக்காண்டத்தில் சேரன் செங்குட்டுவன் தக்கணத்திலுள்ள 'நூற்றுவர் கண்ணரைத்' (சதகர்ணி) தனது நண்பனாகக் குறிப்பிடுகிறான். இங்கே குறிக்கப்படும் சதகர்ணி-யஜ்ஜ சிறீ சதகர்ணியாக இருக்கலாம் எனவும் நம்பப்படுகிறது.

தமிழகத்தில், குறிப்பாகத் தொண்டை மண்டலத்தில் சாதவாகனரின் ஆட்சிப்படர்ச்சி காணப்பட்டதைக் காஞ்சிபுரத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளின் போது கிடைத்த சாதவாகனரின் நாணயங்களை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தியதாகக் கருதப்படும் வார்ப்புக் கூடுகள் விளங்குகின்றன (Raman K.V and Shanmugam P. 1991: 23-29). இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போது எல்லாமாக 11 வார்ப்புக் கூடுகள் கிடைத்தன. இவற்றுள் 5 சாதவாகனரின் நாணயங்களை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டவையாகும். சாதவாகனருக்கு உரிய ஐந்து வார்ப்புக் கூடுகளில் மூன்று வசிட்டி புத்ர பலுமாவி காலத்திற்கும், இரண்டு வசிட்டி புத்ர சதகர்ணி காலத்திற்கும் உரியவையாகும். வசிட்டி புத்ர பலுமாவி காலத்திற்குரிய மூன்று வார்ப்புக் கூடுகளில் இரண்டு சாம்பல் நிறமுடையனவாகவும், ஒன்று சிவப்பு நிறமுடையதாகவும் உள்ளன. இவற்றின் முன்பக்கம் யானையின் உருவமும் அதைச் சுற்றி மன்னனது பெயரைக் குறிக்கும் எழுத்துகளும், பின் பக்கம் உஜ்ஜெயின் குறியீடும் உள. வசிட்டி புத்ர சதகர்ணி கால இரண்டு வார்ப்புக் கூடுகளின் முன்பக்கம் இடது பக்கம் திரும்பியுள்ள யானையின் உருவமும் மன்னனது பெயரும் காணப்படுகின்றன. பின்பக்கத்திலுள்ள சின்னம் தெளிவாக இல்லை. இவ்வார்ப்புக் கூடுகளை நோக்கும்போது தொண்டை மண்டலப்பகுதியில் பழக்கத்திலிருந்த சாதவாகன மன்னர்களின் நாணயங்களைத் தயாரிப்பதற்காக இவை பயன்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. இவை சாதவாகன மன்னர் இப்பகுதி மீது கொண்டிருந்த அரசியல், பொருளாதார ஆதிக்கத்தினை எடுத்துக்காட்டுவனவாகவும் அமையலாம். இதனை உறுதிப்படுத்துவதாகக் காஞ்சிபுரத்தில் கிடைத்த ஈயக் காசுகளில் ஒன்று உருத்திர சதகர்ணியின் பெயர் பொறித்துக் காணப்படுவதும் அமைந்துள்ளது. சென்னைக்கும் கடலூருக்கும் இடையே உள்ள கடலோரப்பகுதியில் கப்பல் குறியீட்டுடன் கூடிய சாதவாகன நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் மேற்கூறிய கருத்தினையே உறுதி செய்கின்றது (Raman K.V and Shanmugam, P. 1991: 23-29).

சாதவாகன மன்னர்களால் வெளியிடப்பட்ட பிராமிவரிவடிவத்திலுள்ள இருமொழி நாணயங்கள் தனிர்கமானவை (Nagaswamy. R. 1981: 132-139). இவையாவும் ஆந்திரமாதிலத்திற்றான் கிடைத்துள்ளன. இந்நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் சாதவாகன மன்னர்களது தலைமட்டும் அமைந்த உருவம் பொறிக்கப்பட்டு இதனைச் சுற்றி நாணயத்தின் ஓரமாகப் பிராகிருத மொழியில் இவர்களது பெயர் பிராமிவரிவடிவத்தில் காணப்படுகிறது. இவற்றின் பின்பக்கத்தில் பல சின்னங்களும் இவற்றைச் சுற்றி முன்பக்கத்தில் உள்ளவாறே மன்னரது பெயர் தமிழ்மொழியில் பிராமி வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்பக்கத்திற் காணப்படும் சின்னங்களில் உஜ்ஜெயின் சின்னம், நெளிந்த கோடுகளின் மேல் ஆறு வளைவுகளுடன் சித்திரிக்கப்படும் மலை, சூரியன் சந்திரன் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. எனினும், இந்நாணயங்கள் பல வகையிலும் முக்கியம் பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. முதலாவதாகத் தமிழ் மன்னரல்லாத வேறொருவர் முதல் முதலில் தமிழ்மொழியில் வெளியிட்ட மிகப் பழைய நாணயங்கள் இவையே யாகும். இவற்றை வெளியிட வேண்டியதற்குக் காரணம் ஆந்திர-கர்நாடகப் பகுதிகளில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முடியத் தமிழ் மொழியும் அப்பகுதி மக்களுக்குப் பரிட்சியமான மொழியாக இருந்ததேயாகும். இதனால் தமிழ் அறிந்தோருக்குத் தமிழிலும், தமிழ் அறியாத பிறருக்குப் பிராகிருதத்திலும் இந்நாணயங்களை இம்மன்னர்கள் வெளியிட வேண்டிய தேவை இருந்தது. எவ்வாறாயினும், தமிழ்மொழி வளம் பெற்ற இலக்கிய மொழியாக மட்டுமன்றிக் கல்வெட்டு மொழியாகவும், நாணயங்களின் மொழியாகவும் அங்கீகாரம் பெற்றதையே இவை உறுதி செய்கின்றன எனலாம். இறுதியாகச் சாதவாகனர் தமிழகத் தொடர்புகள் பற்றிக் காணப்படும் இலக்கியக் குறிப்புகளை இவை உறுதிப்படுத்துகின்றன எனலாம்.

இந்தியாவில் மன்னர்களின் உருவங்களை முதல் முதலாகப் பொறித்து வெளியிட்ட பெருமை வடமேற்கே ஆட்சி செய்த கிரேக்க மன்னரையே சாரும். இவர்களின் நாணயங்களில் கிரேக்க, பிராமி வரிவடிவங்கள் உள். ஆனால் தக்கணத்தில் முதல் முதலாக இவ்விரு மொழி நாணயங்களை வெளியிட்டவர்கள் சாதவாகனர்களேயாவர். தக்கணம், தமிழகம் ஆகிய பகுதிகளில் உரோம நாணயங்கள் காணப்படுகின்றன. இவையாவும் வியாபாரத்தில் பயன்படுத்துவதற்காக இப்பகுதிக்கு இட்டுவரப்பட்டவை ஆகும். இந்தியா வந்த கிரேக்கரைப் போன்று உரோமரும் அரசியல் அதிகாரத்தை இப்பகுதிகளில் பெற்றிராததால் இத்தகைய இருமொழி நாணயங்கள் இங்கே காணப்படவில்லை. இதனால், இவ்விரு மொழி நாணயங்களை வெளியிடும் வழக்கத்தினைச் சாதவாகனர் கிரேக்கரிடமிருந்து கற்றிருந்தனர் எனக் கருதவும் இடமுண்டு.

இறுதியாகச் சாதவாகன மன்னரின் இருமொழி நாணயங்களின் அட்டவணையையும் இங்கே சுட்டிக்காட்டுவதும் பொருத்தமாகிறது. இற்றைவரை எல்லாமாக ஆறு இருமொழி நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இம்மன்னர்கள் முறையே வசிட்டி புத்ர-புலுமாவி, வசிட்டி புத்ர சதகர்ணி, வசிட்டி புத்ர சிவசிரீ புலுமாவி, வசிட்டி புத்ர சிவசிரீகட சதகர்ணி, கௌதமி புத்ர யஜ்ஜ சதகர்ணி, வசிட்டி புத்ர விஜய சதகர்ணி ஆகும். இவற்றின் வாசகங்கள் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன (Nagaswamy.R. 1981: 132-134)

- (1) ராஜோ வசிட புதஸ ஸிரி புலுமாவிஸ
அரசனகு வசிட்டி மகனகு திரு புலுமாவிசு
- (2) ராஜோ வசிட புதஸ ஸிரி ஸாதகணிஸ
அரசனகு வசிட்டி மகனகு திரு சதகணிசு
- (3) (ராஜோ) வசிட புதஸ சிவ ஸிரி புலுமாவிஸ
அரசனகு வசிட்டி மகனகு சிவ திரு புலுமாவிசு
- (4) ராஜோ வசிட புதஸ சிரீ கட ஸாத கணிஸ
.....சிட்டி மகனகு
- (5) ராஜோ கௌதமி புதஸ சிரீ யஞ்ஞ ஸாத கணிஸ
அரசனகு கௌதமி புதகு ஸிரு யஞ்ஞ சதகணிசு
- (6) ராஜோ வசிட புதஸ சிரீ விஜய ஸாதகணிஸ
அரசனகு வசிட்டி புதகு திரு விஜய (சதகணிசு)

மேற்கூறிய சான்றுகள் சாதவாகனப் பேரரசு தமிழ்நாட்டுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகளில் வணிகம் முக்கியம் பெற்றிருந்ததால்தான் இவ்வாறு இருமொழி நாணயங்களை வெளியிடுவதற்கான அவசியம் அன்றிருந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம்.

7. கிரேக்க நாணயங்கள்

தமிழிலக்கியங்கள் கூறும் 'யவனர்' என்ற குறிப்புப்பற்றி அறிஞரிடையே நீண்ட காலமாகச் சர்ச்சை நிலவியது. சிலர் இப்பதம் கிரேக்கரை மட்டுமே குறிக்குமென்றும், இன்னும் சிலர் இது உரோமரை மட்டுமே குறிக்கும் என்றும் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தனர். ஆனால், தமிழகத்தில் கி.மு.300 ஆம் ஆண்டுக்குரிய கிரேக்கரின் நாணயங்கள் கிடைக்கப் பெற்றமையை நோக்கும்போது உரோமருக்கு முன்னரே கிரேக்க நாட்டவர் தமிழகத்துடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தமை புரிகிறது. இவ்வாணிகம் பின்னர் உரோமரின் கைக்கு மாற அவர்களும் 'யவனர்' என அழைக்கப்பட்டனர் எனலாம். கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே கிழக்கிலுள்ள வர்த்தகப் பொருட்கள் அராபியத் தீபகற்பத்தின் மூலமாக மேற்குநாடுகளை அடைந்தன. இத்தகைய பொருட்களில் கறுவா, மிளகு, சந்தனம் போன்றவை முக்கியமானவையாகும்.

கிரேக்கருடன் நடைபெற்ற வர்த்தகத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைவதுதான் கரூரில் கிடைத்த கிரேக்க தீவுகளான ரோடஸ், கிறீர், திரேஸ், தெஸ்ஸலி ஆகியனவற்றின் நாணயங்களாகும் (Krishnamurthy. R. 1995: 29-36). இவற்றில் ரோடஸ் தீவின் இருநாணயங்களும், பிற தீவுகளின் தலா ஒவ்வொரு நாணயமும் மட்டுமே உள. கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் ரோடஸ் வளமானதொரு நகரமாக அமைந்திருந்தது. இந்நகரத்தின் கி.மு.200ஆம் ஆண்டுகளுக்குரிய இரு நாணயங்கள் தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ளன. வட்டவடிவினதான முதலாவது நாணயம் செப்பிலாலானது. இதன் எடை 1.0 கிராம் ஆகும். விட்டம். 11.மி.மீ. ஆகும். இதன் முன்பக்கத்தில் கெலியோஸ் என்ற தெய்வமும், பின்பக்கத்தில் ரோசாப் பூவும் உள. இரண்டாவது நாணயத்திலும் முன்பக்கத்தில் ஒரு பெண் தெய்வமும், பின்பக்கத்தில் ரோசாப் பூவும் உள. 17.மி.மீ. விட்ட முள்ள வட்ட வடிவினதாகிய செப்பு நாணயமாகிய கிறீர் தீவின் நாணயத்திலும் முன்பக்கம் மனிதத் தலையும், பின்பக்கம் காளை உருவமும் உள. திரேஸ் தீவின் நாணயத்திலும் கிரேக்க தெய்வங்களே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. முன்பக்கம் சியஸ் என்ற தெய்வமும், பின்பக்கம் ஆட்டுக் கிடாயும் தெஸ்ஸலித் தீவில் கிடைத்த நாணயத்தில் உள. இத்தகைய சான்றுகள் ரோடஸ், கிறீர், திரேஸ், தெஸ்ஸலி ஆகிய கிரேக்க தீவுகளிலிருந்து கிரேக்க வணிகர் பண்டைக் காலத்தில் கி.மு.300ஆம் ஆண்டளவில் தமிழகத்துடன் கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்பினை உறுதிசெய்கின்றன எனலாம்.

கிரேக்க மன்னனாகிய மகா அலெக்சாண்டரின் மரணத்தின் பின் ரைகிரிஸ் நதிக்கரையில் அரசு செலுத்திய செலியூசிட் வமிசத்தவருக்குரிய (கி.மு. 246 - 226) 10 நாணயங்கள் கரூரை அண்டி ஓடும் அமராவதி ஆற்றங்கரையில் கிடைத்தமை பற்றிக் கிருஷ்ணமூர்த்தி எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் (Krishnamurthy. R. 1993: 19-28). அளவில் சிறியனவாகிய இவற்றின் விட்டம் 10-11. மி.மீ. ஆகும். சில நாணயங்களில் கிரேக்க தெய்வங்களாகிய அதேனா முன்பக்கத்திலும், சியஸ் பின்பக்கத்திலும் உள. சிலவற்றின் முன்பக்கத்தில் இரண்டாவது செலியூக்கசின் உருவமும் உண்டு. எவ்வாறாயினும், இத்தகைய சான்றுகள் கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கிரேக்க வமிசமாகிய செலியூசிட்டுக்கும் தமிழகத்திற்குமிடையே காணப்பட்ட வர்த்தக உறவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம். கரூரை மையமாக வைத்துக் காணப்பட்ட இவ்வர்த்தகத்தில் கரூரிலிருந்து பொருட்கள் சேர நாட்டுத் துறைமுகமாகிய முசிறிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, பின்னர் அங்கிருந்தே மொசப்பத்தேமியாப்பிராந்தியத்திற்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டதையே இந்நாணயங்கள் உறுதிசெய்கின்றன எனலாம்.

8. பினீசியரின் நாணயங்கள்

கரூரில் கிடைத்த பினீசியரின் நான்கு நாணயங்கள் பற்றியும் கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிட்டுள்ளார் (Krishnamurthy. R. 1994: 19-27). செம்பிலாலான இந்நாணயங்களின் விட்டம் 9. செ.மீ - 1.5 செ.மீ. வரை உளது. இவ்வாறே இவற்றின் எடையும் 900 கிராம் - 1550 கிராம் வரை வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. இவற்றின் முன்பக்கத்தில் கிரேக்க தெய்வங்களும், பின்பக்கத்தில் கப்பலின் முன்பகுதி, தண்டு ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன.

9. சசானியரின் நாணயங்கள்

பண்டைய பேர்ஷியாவில் (தற்கால ஈரானில்) ஆட்சி செய்தோரே சசானியராவர். இவர்கள் இங்கே கி.பி. 226-641 வரை அரசாட்சி செய்தனர். வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள வள்ளிமலையில் இவர்களது எல்லாமாக 27 வெள்ளி நாணயக் குவியல்கள் கிடைத்துள்ளன (Santhi.R. 1997: 73-75). சூரியன், அக்கினி வழிபாடு ஆகியனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட இவர்களின் சமய நம்பிக்கைகளை இந்நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் காணப்படும் மன்னரின் உருவமும், பின்பக்கத்தில் காணப்படும் சூரியன், அக்கினி குண்டம், சந்திரன் போன்றனவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம்.

10. உரோமரின் நாணயங்கள்

கிரேக்கரைத் தொடர்ந்து உரோமர் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த வாணிகத்தொடர்பினை உறுதிப்படுத்துவனவாய்த் தமிழகத்திலும் பண்டைய சேர நாடாகிய கேரளத்தின் பல பாகங்களிலும் கள ஆய்விலும்; அகழ்வாய்விலும் தனியாகவும், குவியல்களாகவும் கிடைத்துள்ள உரோம நாணயங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தமிழகத்தின் பலபகுதிகளிலும் கிடைத்த உரோம மட்பாண்டங்கள், மதுச்சாடிகள், உரோம கலைப்பாணியில் செய்யப்பட்ட அகல் விளக்குகள், சிற்பங்கள் ஆகியனவும் உரோமர்கள் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த வாணிக உறவின் எச்சங்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றைவிட, ரொலமி, பெரிப்புளஸ், போன்ற அறிஞரது குறிப்புகளும் இவ்வாணிகம் பற்றிப் பல அரிய தகவல்களைத் தருகின்றன. குறிப்பாகச் செங்கடல் செலவில் தமிழகத்தின் துறைமுகங்கள் பற்றிய விரிவான குறிப்புகள் உள. இந்நூல் உரோம மாலுமிகளால் கையேடு போன்று பயன்படுத்தப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தியாவில் முதல் முதலாக 1786இல் தான், அதுவும் ஆந்திர மாநிலத்தில் உள்ள நெல்லூரில் தான் உரோம நாணயங்கள் கண்டுபி

டிக்கப்பட்டாலும் கூட, முழு இந்தியாவுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது தென்னிந்தியாவில் தான், குறிப்பாகத் தமிழகத்தில்தான் அதிகளவி லான உரோம நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றை வரிசைப்படுத்தி நோக்கும் போது முதலில் தமிழகத்திலும், பின்னர் ஆந்திரம், கேரளம், கர்நாடகம் என்ற நிலையிலும் இவை காணப்படுகின்றன. நாணயச் சேகரிப்பின் மூலம் பெறப்பட்ட நாண யங்கள் பல உருக்கப்பட, இன்னும்சில தனியார் கைக்கும் மாறிவிட் டன. அத்துடன் கிடைத்த நாணயங்களின் இடங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் கூடச் சில சமயங்களில் சரியாக இடம் பெறவில்லை. இத்தகைய குறைபாடுகள் மத்தியிலும் இவை தமிழக வரலாற்றில் வகிக்கும் காத்திரமான பங்கை மறுப்பதற்கில்லை. கிழக்குத் தமிழகத் தோடு ஒப்பிடுகையில் மேற்குத் தமிழகத்தில் குறிப்பாகக் கொங்கு நாட்டை அண்டியே புதையல்கள் அதிகம் காணப்பட்டாலும் கிழக்கே காவிரிப்பூம்பட்டினம், காரைக்கால், வசவ சமுத்திரம், அழகன் குளம் போன்ற பகுதிகளிலும் இவை கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழகத்தில் கிடைத்த உரோம நாணயங்கள் தங்கம் (ஆரியசு), வெள்ளி (தினாரி), செம்பு (ரக்மா) ஆகிய உலோகங்களால் ஆனவையாகும். பெரும்பாலும் வெள்ளி நாணயங்களே அதிகம் கிடைத்துள்ளன. தமிழகத்திலும் உரோம நாணயங்கள் தயாரிக்கப்பட் டதை உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் கரூரில் உரோம நாணயம் தயாரிக் கும் பித்தளை அச்ச ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இவ்வாறே வெள்ளலூரில் கிடைத்த தங்க நாணயங்களுடன் 23 தங்கத் தகடுகளும் கிடைத்துள்ள மையால், தமிழகத்தில் சுதேச மன்னர் தங்க நாணயங்களை வெளியி டாத சூழலில், உரோமரே தமது தங்க நாணயங்களைப் படைக்க இத்தங்கத் தகடுகளையும் கொண்டு வந்திருக்கலாம் என நாகசாமி அபிப்பிராயப்படுகிறார் (Nagaswamy.R. 1995:10). அத்துடன் உரோம நாணயங்களின் பயன்பாடு பற்றியும் கருத்து வேறுபாடுகள் உள.

இந்நாணயங்கள் பற்றி ஆராய்ந்தோர் இந்நாணயங்களுக்குச் சமமான தகுதி படைத்த நாணயங்களின் புழக்கம் தமிழகத்தில் அக்காலத்தில் காணப்படாததால் இவை வெறும் நாணயங்களாக மட்டும் அக்காலத்தில் பயன்படுவதற்குப் பதிலாகத் திரவியங்களாக வும், பெறுமதி மிக்க பொருட்களாகவும் பயன்பட்டன என அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இதனால் தான் பல நாணயங்கள் குவியல்களாக நிலத்தில் புதைத்து வைக்கப்பட்டன எனவும் இவர்கள் கூறுகிறார்கள். தங்க நாணயங்கள் காசு மாலைகளாகவும், அக்காலத்தில் அணியப்பட் டன. பிளினி என்ற ஆசிரியர் வருடா வருடம் அரை மில்லியன் 'செஸ்ரர்செஸ்'(Sesterces) இந்தியாவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது எனக் கூறி, இவ்வாறு உரோமை விட்டுத் தங்கம் வெளியேறுவது

அந்நாட்டின் திறை சேரியை வெகுவாகப் பாதிக்கும் எனவும் கவலை தெரிவித்துள்ளார். இதனால், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் தங்க நாணயங்களின் இறக்குமதி வெகுவாகக் குறையச் செப்பு நாணயங்களின் இறக்குமதியே அதிகமாயின. எனினும், இன்னும் சிலர் இவை நாணயங்களாகவே பயன்படுத்தப்பட்டன என வாதிடு கின்றனர். இதற்கு இரு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஒன்று, அக்காலத்தில் நாணயங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட முத்திரை நாண யங்களோடு இவை கலந்து காணப்படுவது. மற்றும் உரோம வணிகரால் அக்காலையில் வடிக்கப்பட்ட புதிய நாணயங்களாகவே இவை இந்தியாவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட போதிலும், நீண்ட நாள் புழக்கத்தில் இருந்ததை உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் இவை தேய்ந்து காணப்படுவதுமாகும். இத்தகைய காரணங்களால் இவை நாணயங்க ளாகவே வழக்கில் இருந்தன எனக் கிருஷ்ணமூர்த்தி கருதுகிறார் (Krishnamurthy. M.S. 1992: 67-76).

இந்நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் முழு அளவிலான அரசனின் உருவமோ அன்றித் தலைப்பகுதி மட்டுமோ காணப்படுகின்றது. பின்பக்கத்தில் உரோமானியத் தெய்வங்கள் நின்ற அல்லது இருந்த நிலையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் இவற்றுக்குரிய மற்று மொரு சிறப்பு அமிசம் யாதெனில் மன்னனின் பெயரும் எந்த அக்க சாலையில் குறிப்பிட்ட நாணயம் அச்சாகியது என்ற விபரமும் இவற்றில் கிரேக்க மொழியிலும் எழுத்திலும் காணப்படுவதேயாகும். இந்நாணயங்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை நோக்கும்போது இந்தியா-உரோமாபுரி ஆகிய நாடுகளுக்கிடையே நடைபெற்ற வர்த்த கத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை இவை பிரதிபலிக்கும் அதே நேரத்தில் கிட்டத்தட்ட நான்கு நூற்றாண்டுகட்கு இந்நாடுகளில் காணப்பட்ட அரசியல், பொருளாதார நிலைகளையும் பிரதிபலிப்பனவாய் இவை காணப்படுகின்றன. பெருமளவுக்குப் பிற மூலாதாரங்களில் கிடைக் காத சான்றுகளாக இவை காணப்படுவதால், தென்னிந்திய வரலாற்றுக் குக் குறிப்பாகத் தமிழக வரலாற்றுக்கு இவற்றின் பயன்பாடு மிகமிகக் காத்திரமாக அமைந்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது. தொழில் நுட்ப ரீதியிலும், கலை நுட்பத்திலும் இவை சிறந்து விளங்கியமையால் இவற்றால் சுதேசிகள் கவரப்பட்டது வியப்பன்று. வணிக நடவடிக்கை களுக்காக உரோமர் பண்டகசாலைகளையும் குடியேற்றங்களையும் அமைத்துச் செயற்பட்டதை அரிக்கமேடு போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் உறுதிசெய்துள்ளன. மதுரை, காவிரிப்பூம்பட்டினம், முசிறிபோன்ற இடங்களிலும், உரோமரின் குடியேற் றங்கள் காணப்பட்டிருக்கலாம். முசிறியில் கூட உரோமரின் கடவுளாகிய ஆகஸ்டுசுக்கு ஒரு கோயிலும் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. உரோம நாட்டிற்கு அக்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து ஏலம், கிராம்பு,

முத்து, பருத்தி, பட்டாடைகள், யானைத்தந்தம், வைடுரியம் போன்ற கற்கள், இரத்தினக் கற்கள், ஆமை ஓடுகள், சங்கு வளையல்கள் ஆகியன எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. தமிழகம் உரோமரிடமிருந்து தங்கம், செம்பு, ஈயம், பவளம், கண்ணாடிகள், வெள்ளீயம், விளக்குகள், மது ஆகியனவற்றை இறக்குமதி செய்தது.

அரிக்க மேட்டிற்கிடைத்த உரோம மட்பாண்டங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு தமிழகத்துடனான உரோமரின் வாணிகத் தொடர்பு கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே ஏற்பட்டிருக்கலாம் என விமலா பேக்வே கருதுகிறார் (காசிநாதன். நடன. 1995:24). இக்கருத்தினை உறுதிசெய்வதாகக் கேரள மாநிலத்தில் கி.மு. 2 - கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு வரை உரோமாபுரியில் ஆட்சிசெய்த மன்னர்களின் நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளமை அமைந்துள்ளது. இம்மாநிலத்தில் கோட்டயம், இய்யல், கும்பலம், விழுவல்லி ஆகிய இடங்களில் இவை கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் இய்யல் பழைய துறை முகங்களாகிய தொண்டி, முசிறி ஆகியவற்றுக்கிடையே காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றைவிட நெடுங்குண்டத்தில் கிடைத்த நாணயங்கள் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவை எனக் கொள்ளப்படுகின்றன. இய்யலில் கிடைத்த நாணயங்களும் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் உரோம நாட்டில் நிலவிய குடியரசு காலத்தவையாகும். இவை மிகவும் தேய்ந்த நிலையில் காணப்பட்டாலும் கூட கி.மு. 123இல் இருந்து கி.மு.86ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள காலத்தை இவை சார்ந்தவை எனப் பரமேஸ்வரிலால் குப்தா கருதுகிறார் (காசிநாதன். நடன. 1995:22). அத்துடன் இய்யலில் கிடைத்த 12 நாணயங்கள் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

தமிழகத்தில் இந்நாணயங்களின் பரம்பலை உற்று நோக்கும் போது இவை வடக்கே சென்னையிலுள்ள மாம்பலம் தொட்டுத் தெற்கே திருநெல்வேலி வரைப் புழக்கத்தில் இருந்தமை தெரிகிறது. அத்துடன் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்த ஆகஸ்டஸ் தொட்டு தைபீரியஸ், க்ளாடியஸ், மார்க்ஸ், அரிலஸ், ப்யாடோஷியஸ், டொமிட்டன், டியோடிலியஸ், டியோக்ளாடியஸ் ஆகியோர் காலம் வரை (கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு வரை) இந்நாணயங்கள் காணப்படுகின்றன. தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருக்கோயிலாருக்கருகிலுள்ள சொரையப்பட்டு என்னும் ஊரிலும் தங்கப் புதையல் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இப்புதையலில் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு வரை உரோமாபுரியை ஆட்சிசெய்த மன்னரின் நாணயங்கள் உள.

கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கிப்பலஸ் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் தன்மையை அறிந்து கொண்டமை தமிழக -

உரோம வணிகத்தில் ஒரு மைல்கல்லாகியது. இதனால் இலகுவாக அராபியக் கடலைக் கடந்து நேராக இந்தியாவின் மேற்குக் கரைத் துறைமுகங்களை உரோம மாலுமிகளால் அடைய முடிந்தது. வழிப்பறிக் கொள்ளை போன்ற இடர்ப்பாடுகள் இன்றி 40 நாட்களில் எகிப்திய துறைமுகங்களிலிருந்து இந்தியாவை இவர்களால் அடைய முடிந்தது. கிப்பலசின் கண்டுபிடிப்புக்கு முன்னர் எகிப்திலிருந்து வருடம் 20 கப்பல்களே இந்தியாவை அடைந்தன. இக்கண்டுபிடிப்பால் தினமும் ஒரு கப்பலாவது இந்தியாவை அடைந்தது எனக் கூறப்படுகிறது. உரோம மன்னர்களில் ஆகஸ்டரின் பல்வேறு ரகமான நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதானது. இக்காலத்தில் தமிழக - உரோம வாணிகம் சிறப்பாக அமைந்திருந்ததை எடுத்துக் காட்டுகிறது. உதாரணமாகக் கோயம்புத்தூருக்குக் அருகிலுள்ள வெள்ளலூரில் 1932இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நாணயக் குவியலில் ஆகஸ்டரின் காலத்திற்குரிய 121 தினாரி நாணயங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டமை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது (Krishnamurthy. M.S. 1992: 67-76). உரோம-தமிழக வாணிகத்தின் வளர்ச்சியை தைபீரியஸ் (கி.பி. 14-37) காலத்து நாணயங்களும் உறுதிசெய்கின்றன. குவியல்களிலிருந்து சுவீகரிக்கப்பட்டு மறைத்து வைக்கப்பட்ட நாணயங்களைத் தவிர, இம்மன்னரின் 30 ஒளரி நாணயங்களும், 1856 தினாரி நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. இவை நான்கு வகையானவையாகும். இம்மன்னரின் நாணயங்கள் தமிழகம், கேரளம் ஆந்திரம் கர்நாடகம் ஆகிய மாநிலங்களில் பரந்து காணப்படுவதானது இக்கால வாணிகச் செழிப்பையே எடுத்துக்காட்டுகிறது. இத்தகைய போக்கையே கலிகுலா (கி.பி. 54-68), க்ளாடியஸ் (கி.பி. 41-54), நீரோ (கி.பி. 54-68) ஆகிய மன்னர்களின் நாணயங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இற்றைவரை நீரோ மன்னரின் 14 வகையான நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன என்று கூறப்படுகிறது.

உரோம வாணிகத்தின் ஆரம்பத்தில் மேற்குக் கரையும், மேற்குக் கரையிலுள்ள துறைமுகங்களுமே முன்னிலை பெற்றிருந்ததை இப்பகுதியில் கிடைத்த நாணயங்களின் எண்ணிக்கை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ஆரம்பத்தில் மேற்குக் கரையிலிருந்து பால்காட் கணவாய் மூலம் கோயம்புத்தூர் மாவட்டம் வழியாகக் கிழக்குக் கரைத் துறைமுகங்களாகிய அரிக்கமேடு போன்றவற்றுடன் தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. கடலைச் சுற்றிக் கிழக்குக் கரைத் துறைமுகங்களை அடைவதை விடத் தரைவழிப்பாதை செலவு குறைந்ததாகக் காணப்பட்டது. இதனால் தமிழகப் பொருட்களை மேற்கிலுள்ள துறைமுகங்களிலிருந்து ஏற்றுவதும், தமது பொருட்களை இவற்றில் இறக்கிச் செல்வதும் இலாபகரமானது என உரோமர் எண்ணினர். அத்துடன் உரோமர் மிகவும் விரும்பிய வாசனைத் திரவியங்களாகிய சந்தனம், யானைத்

தந்தம், மணிவகைகள் ஆகியனவும் மேற்குக் கரையில் கிடைத்ததால் இப்பகுதி உரோம வணிகரைக் கவர்ந்தது வியப்பன்று. கோயம்புத்தூர் விருந்து அரிக்கமேடு வரையிலான வழிப்பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பெருந்திரளான உரோம நாணயக் குவியல்களின் எண்ணிக்கை முழு இந்தியாவிலுமே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நாணயங்களின் எண்ணிக்கையை விட அதிகமாகக் காணப்படுவதும் இப்பகுதி உரோம வாணிகத்தில் பெற்றிருந்த சிறப்புக்குச் சிறந்த உரைகல்லாக அமைகிறது எனக் கொள்ளப்படுகிறது (Krishnamurthy M.S. 1992: 62-76).

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் உரோம வாணிகம் பழைய மேன்மையை இழந்தாலும் இக்காலத்தில் கிழக்குக் கரை மேன்மை பெற்றிருந்தது என்பதை ஆந்திரம், கர்நாடகம் ஆகிய மாநிலங்களில் கிடைத்த நாணயங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இக்காலத்தில் அரிக்கமேடும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. உரோம நாட்டுத் தங்கம் இந்தியாவுக்கு அதிகமாக எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது என்ற பிளினியின் கூற்றுக்கு அமைய உரோமர்கள் இந்தியாவிலிருந்து மிகவும் அவசியமான பொருட்களான வாசனைத்திரவியங்கள், பருத்தி, பட்டு, மருந்துவகைகள் ஆகியனவற்றை மட்டுமே தமது நாட்டுக்கு இறக்குமதி செய்தனர். இதனால் இப்பொருட்களைப் பெறுவதற்காகத் தமிழகம் தவிர்ந்த பிற இடங்களுக்கும் உரோம வணிகர் சென்றனர். தமிழகத்தில் கிடைத்த அக்காலத்திற்குரிய நாணயக் குவியல்களைக் கருத்திற்கொண்டு ஒரு அரசியல் ஸ்திர மின்மை தமிழகத்தில் காணப்பட்டதை இவை எடுத்துக்காட்டுவதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால், உரோம வணிகர் அரசியல் ஸ்திரமும், பொருளாதார வளமும் கொண்ட சாதவாகனப் பேரரசின் பிரதேசத்தை நாடியதாகவும் நம்பப்படுகிறது. ஆந்திர, கர்நாடக மாநிலங்களிற் சேகரித்த பருத்தி, பட்டு ஆகியனவற்றைச் சீர் செய்து சாய மேற்றுவதற்கு அரிக்கமேடு போன்ற துறைமுகங்கள் உரோம வணிகரால் பயன்படுத்தப்பட்டன எனவும் கூறப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும், கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் உரோம வாணிகம் மந்த நிலையை அடைந்து மறுபடியும் அது கி.பி.5 ஆம் நூற்றாண்டில் தான் புத்துயிர் பெற்றது. இக்காலத்திற்குரிய உரோம நாணயங்கள் தென்னிந்தியா முழுவதிலும், கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள அக்கி அலூரில் மட்டும் தான் கிடைப்பதானது இத்தகைய வர்த்தகச் சீரழிவை உறுதி செய்கிறது. சாதவாகனப் பேரரசின் வீழ்ச்சியும் இக்காலத்திற்கான நடைபெற்றதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டைய தமிழகத்திற்கிடைத்த உரோம நாணயங்களின் பட்டியலை கே.வி. இராமன் (Raman, K.V. 1992), நடன காசிநாதன் (1995), சம்பகலக்ஷ்மி (Champakalakshmi. 1996: 158-166) ஆகியோர் தந்துள்ளனர். இற்றைவரை நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் குறிப்பாக

அழகன் குளம், கரூர் ஆகிய இடங்களில் முறையே 4(செப்பு), 1(வெள்ளி) நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை விடக் கள ஆய்வின் போதும், நாணயச் சேகரிப்பின் போதும் கிடைத்த நாணயங்களைச் சம்பகலக்ஷ்மி பின்வருமாறு நிரைப்படுத்தியுள்ளார். கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஆனைமலை (எண்ணிக்கை தெரியாது), சாவடிப் பாளையம் (4 வெள்ளி), கலிக நாயக்கன் பாளையம் (1தங்கம்), பேரூர் (3 செப்பு), சூலூர் (1 செப்பு?), திருப்பூர் (1 வெள்ளி), உடுமலைப்பேட்டை (5 வெள்ளி), வல்லந்தவலம் (1 வெள்ளி), நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள உதயகிரி (1 தங்கம்), ஈரோடு மாவட்டத்திலுள்ள கொடுமணல் (2 வெள்ளி), குளத்துப் பாளையம் (1 தங்கம்), மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள மதுரை (நூற்றுக்கணக்கான செப்பு நாணயங்கள்), திருமங்கலம் (1 செப்பு), திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள திருநெல்வேலி (17 செப்பு), கொற்கை (1 வெள்ளி), மலையடிப்புதூர் (4 தங்கம்), இராமநாதபுரத்திலுள்ள கீழைக்கரை (3 செப்பு), தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள கிருஷ்ணகிரி (1 வெள்ளி), திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள திருச்சி (16 செப்பு), கரூர் (நூற்றுக்கணக்கான செப்பு), தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள தஞ்சாவூர் (1 செப்பு), நாகப்பட்டின மாவட்டத்திலுள்ள வெள்ளையன் இருப்பு (1 செப்பு), பாண்டிச்சேரியிலுள்ள அரிக்கமேடு (3 வெள்ளி), தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருக்கோயிலூர் (3 செப்பு), கடலூர் (செப்பு ?), செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள ஆலம் பொறை (3 தங்கம், வெள்ளி?) மகாபலிபுரம் (செப்பு?), சென்னை மாவட்டத்திலுள்ள சைதாப்பேட்டை (1 செப்பு) ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை விடக் கேரள மாநிலத்தில் உள்ள இடுக்கி மாவட்டத்தில் இட மகுதுறு, நிராபம், பூன்ஜார், ஆகிய இடங்களில் தங்க, வெள்ளி நாணயங்களும், கண்ணனூர் மாவட்டத்திலுள்ள கீழலூர், கோட்டயம் ஆகிய இடங்களில் முறையே 1, 2 தங்க நாணயங்களும், பால்காட் மாவட்டத்திலுள்ள மன்கடலில் 1 தங்க நாணயமும் கிடைத்துள்ளன.

தமிழகத்திற்கிடைத்த உரோம நாணயங்களின் குவியல்களையும் சம்பகலக்ஷ்மி பின்வருமாறு நிரைப்படுத்தியுள்ளார். கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள அகிலாண்டபுரம் (30வெள்ளி), பூதி நாதம் I (1398 வெள்ளி), பூதி நாதம் II (73 வெள்ளி), கள்ளினார் (2 தங்கம்/வெள்ளி), பொன்னார் (1 வெள்ளி), பொள்ளாச்சி (6 வெள்ளி), வெள்ளலூர் I (522 வெள்ளி), வெள்ளலூர் II (547 வெள்ளி), வெள்ளலூர் III (121 வெள்ளி), வெள்ளலூர் IV (தங்கத்தகடுகள்), ஈரோடு மாவட்டத்திலுள்ள தாராபுரம் (??), காங்கயம் (10 வெள்ளி), காதாங்கன்னி (233 வெள்ளி), திண்டுக்கல் மாவட்டத்திலுள்ள கரியம்பத்தூர் (63 வெள்ளி), சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள

கொன்னேரிப்பட்டி (35 வெள்ளி), மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள மதுரை (11 தங்கம்), திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள கரிவலம் வந்த நல்லூர் (6 தங்கம்), திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள கருர் I (நூற்றுக்கணக்கில் வெள்ளி), கருர் II (500 வெள்ளி), புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலுள்ள புதுக்கோட்டை (501 தங்கம்), தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள சோரியப்பட்டு (193 தங்கம்), தொண்டைமான் நத்தம் (6 தங்கம்), சென்னை மாவட்டத்திலுள்ள மாம்பலம் (1 வெள்ளி) ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறே கேரள மாநிலத்திலுள்ள கோட்டயத்தில் 1000 தங்க நாணயங்களும், இய்யலில் 83 வெள்ளி நாணயங்களும், கும்பலத்தில் 9 தங்க நாணயங்களும், பூதன் காவில் 50 தங்க நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன.

மேற்கூறிய சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களும், கிரேக்க அறிஞர்களும் தமிழகத்திற்கும் உரோம நாட்டிற்குமிடையே நடைபெற்ற வர்த்தகம் பற்றித் தரும் தகவல்களை உறுதிப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளன. எனினும், இலக்கியச் சான்றுகளை விட இவை இவ்வாணிகத்தின் பரப்பு, ஏற்றம், இறக்கம் போன்ற இன்னோரன்ன தகவல்களைச் சமகாலப் பின்னணியில் எடுத்துக்காட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன. இவ் வாணிகத் தொடர்பு உரோமரின் கலாசாரச் செல்வாக்குக்கு வழிவகுத்தது. இது பற்றி ஏற்கனவே ஆராயப்பட்டுள்ளது.

11. சீன நாணயங்கள்

பண்டைய தமிழகமும் சீனாவும் கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்பின் எச்சங்களாகவும் தமிழகத்தில் கிடைத்த சீன நாணயங்கள் விளங்குகின்றன என்றால் மிகையாகாது. சீன தேசத்து இலக்கியங்கள் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழகத்தோடு நிலவிய வாணிக உறவுகள் பற்றிக் குறிக்கின்றன. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பான் கூ என்ற சீன எழுத்தாளர் 'இட்சியன் ஹான் கு' என்ற தமது நூலில் 'ஹுவாங்ட்சே' என்ற இராச்சியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டு இங்கே தாம் கண்டிராத பொருட்கள் உற்பத்தியாகின்றன எனவும் கூறியுள்ளார். இக்குறிப்பினை ஆராய்ந்த பெரண்ட் என்ற அறிஞர் ஒலியியல் அடிப்படையில் 'ஹுவாங்ட்சே' என்பதைக் காஞ்சி எனக் கொள்ளலாம் எனக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். இதனால், கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சீனாவுக்கும் காஞ்சிக்கும் இருந்த தொடர்பு உறுதியாகிறது (காசிநாதன், நடன. 1995: 39-40). இக்கூற்றினை உறுதிப்படுத்துவதாகத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் கிடைத்த கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சீன நாணயங்கள் அமைந்துள்ளன. தஞ்சை மாவட்டத்தில் எல்லாமாக மூன்று புதையல்கள்

கிடைத்துள்ளன. இங்கே உள்ள பட்டுக் கோட்டை வட்டம் 'ஓலயக் குன்னம்' என்ற ஊரிலுள்ள புதையலில் 323 நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் காலம் கி.மு. 142-126 ஆகும். இவ்வாறே இங்குள்ள மன்னார்குடி வட்டத்திலுள்ள தாலிக்கோட்டைக் கிராமத்திலும் 1822 நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

12. தென்கிழக்காசியா - தாய்லாந்தில் கிடைத்த சோழ நாணயம்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே தமிழகம் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள இந்தியாவுக்குரிய கார்னீலியன் மணிகள், கண்ணாடி மணிகள், கார்னீலியன் முத்திரைகள் ஆகியன இதற்குச் சான்று பகருகின்றன. இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாகத் தாய்லாந்திலுள்ள குவான் லுக் பட் என்ற இடத்தில் கிடைத்த தமிழகத்துச் சோழ மன்னருக்குரிய செப்பு நாணயம் அமைகிறது (சண்முகம்.ப.1993: 82). சதுர வடிவினதாகிய இந்நாணயத்தின் ஒருபக்கம் புலியின் உருவமும், மறுபக்கம் குதிரை இழுக்கும் ரதம், மற்றும் யானை ஆகியனவும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. எத்தகைய எழுத்துகளும் இதில் காணப்படாத போதிலும் இதில் காணப்படும் புலிச்சின்னமானது இதனைச் சங்ககாலச் சோழ மன்னருடையதென்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. தமிழக வணிகரால் இது தாய்லாந்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதலாம். இத்தகைய தமிழக-தாய்லாந்து உறவை இங்கே கிடைத்த பட்டையக்கல்லும் உறுதி செய்கிறது. 8 x 4.செ.மீ. பரப்பளவும் 3 செ.மீ. தடிமனுமுடைய இக்கல்லின் பின்பக்கத்தில் கி.பி.3-4 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தில் 'பெரும் பதன் கல்' என இரண்டு வரிகள் உள. இவ்வரிவடிவத்திலுள்ள 'ம,ன, ஆகிய எழுத்துகள் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகளை ஒத்துக் காணப்படுவதால், தமிழக வணிகனே இதனை இங்கு எடுத்து வந்திருக்கலாம் என யூகிக்கலாம். பெரும் பதன் என்பவன் ஒரு பொற்கொல்லனாக அல்லது வணிகனாக இருக்கலாம். நகை செய்வோர் இன்றும் 'பத்தன்' என அழைக்கப்படுவதால் 'பத்தன்' என்பதே இங்குப் 'பதன்' என வழங்கப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

13. ஈழத்து நாணயங்கள்

சங்ககாலத் தமிழகத்துடன் ஈழம் அரசியல், கலாசார, வாணிகத் துறைகளில் கொண்டிருந்த உறவுகளை மேலும் உறுதிப்படுத்துவனவாய் ஈழத்தில் கிடைத்த சங்க கால நாணயங்கள் அமைந்துள்ளன.

தமிழகத்தவர் ஈழத்து அரசியலில் செலுத்திய ஆதிக்கம் பற்றித் தீபவம்சம், மகாவம்சம் போன்ற பாளி நூல்கள் உரைக்கின்றன (Sitrapalam, S.K. 1993). இவ்வாறே தமிழக வணிகரும் ஈழத்தின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து வாணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்ததை இங்குள்ள அநுராதபுரம், வவுனியா, சேருவில், குடுவில் ஆகிய இடங்களிற் கிடைக்கும் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உறுதி செய்கின்றன (Sitrapalam, S.K. 1993). ஈழத்து வணிகரும் தமிழகத்தில் தங்கியிருந்து வாணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதைத் திருப்பரங்குன்றக் கல்வெட்டு எடுத்தியம்புகின்றது. ஈழத்துணவு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வந்திறங்கியதைப் பட்டினப்பாலை உறுதிசெய்கிறது. இவ்வாறே ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் பாடல்களும் சங்க நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மேற்கூறிய பின்னணியிற்றான் ஈழத்தின் கந்தரோடை, பூநகரி ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த சங்க கால நாணயங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுதல் முக்கியம் பெறுகின்றது. அரசியல், வாணிக நடவடிக்கைகளே இவற்றை ஈழத்திற்கு இட்டு வந்திருக்கலாம். முதலில் கந்தரோடையில் கிடைத்த நாணயங்களை ஆராய்வோம். இவை யாவும் பாண்டிய மன்னன் பெருவழுதி நாணயங்களாகும். இவை பற்றிக் கிருஷ்ணமூர்த்தி (1987: 51-63) தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். செப்பு நாணயங்களாகிய இவை சதுர வடிவிலமைந்தவை. இவற்றின் காலம் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவற்றை மூன்று வகையாக நிரைப்படுத்தலாம். இவற்றில் தமிழகத்தில் கிடைத்த பெருவழுதி நாணயங்கள் சிலவற்றில் காணப்படும் பெருவழுதி என்ற வாசகம் காணப்படாவிட்டாலும் கூட, பெருவழுதி நாணயங்களில் காணப்படும் சின்னங்கள் உள்ளமையால் இவை பெருவழுதி மன்னருடையனவே எனக் கிருஷ்ணமூர்த்தி கருதுவது ஏற்புடைய கருத்தாகவுள்ளது. முதலாவது வகையின் முன்பக்கத்தில் உள்ள மேல் வரிசையில் பின்வரும் சின்னங்கள் உள. இடது பக்கத்தில் வேலியிட்ட மரம், கடலாமைச் சின்னம் ஆகியன உள. நடுவில் கோயில் சின்னமும் இதன் வலது கோடியில் மூன்று முகடுகளையுடைய மலையும் உள. இதன் கீழ் வரிசையின் இடது பக்கத்தில் கொடி மரமும், நடுவில் யானையும், வலது பக்கத்தில் வேலியிட்ட மரம், கடலாமைச் சின்னம் ஆகியனவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உளது.

இரண்டாவது வகையில் முன்பக்கத்தினது மேல் வரிசையின் இடது பக்கத்தில் மூன்று முகடுகளையுடைய மலையின் சின்னம், கவிழ்ந்த பிறை வடிவான கூரையையும், ஐந்து தூண்களையுமுடைய கோயில், வேலியிட்ட மரம் ஆகியன உள. இதன் கீழ் வரிசையின்

இடது பக்கத்தில் கொடித் தம்பம், நடுப்பகுதியில் யானைச் சின்னம், வலது பக்கத்தில் திரிகுலம் ஆகியன உள. இச்சூலத்தைத் தாங்கி நிற்கும் பீடத்தில் கடலாமைச் சின்னம் உளது. இதன் பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் காணப்படுகிறது. மூன்றாவது வகையில் முன்பக்கத்தின் மேல் வரிசையில் வேலியிட்ட மரம், கடலாமைச் சின்னம், கவிழ்ந்த பிறை போன்ற கூரையுடன் கூடிய நான்கு தூண்களையுடைய கோயில், மூன்று முகடுகளையுடைய குன்று, இதன் மேல் வேலியிட்ட மரம் ஆகியன சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் கீழ்வரிசையில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரையும் இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானையும் உள.

மேற்கூறிய நாணய வகையோடு கி.மு. முதலாம் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய ஒரு பாண்டிய நாணயம் பற்றிக் கிருஷ்ணமூர்த்தி எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இதன் முன்பக்கத்தில் மூன்று முகடுகளையுடைய மலை, நாய், மரம், மரத்தினை நோக்கி நிற்கும் யானை ஆகியன காணப்பட, இதன்பின் பக்கத்தில் மூன்று முகடுகளையும் இதன் வலப் புறத்தில் மழுவுடன் கூடிய திரிகுலமும் காணப்படுகின்றன.

பூ நகரியிலும் சங்ககாலப் பாண்டியரின் நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன (புஷ்பரட்ணம். ப. 1998). இவற்றிலும் மன்னர்களின் பெயரோ எழுத்துகளோ காணப்படாவிட்டாலும் கூட, இவற்றில் காணப்படும் சின்னங்கள் கந்தரோடையிற் கிடைத்த பாண்டிய நாணயங்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. சங்க காலப் பாண்டியரின் நாணயங்களாகிய இவை ஈழமூர், கல்முனை, மண்ணித்தலை ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. ஈழமூரில் கிடைத்த செப்பு நாணயத்தின் பரிமாணம் 2.3 x 21 செ.மீ. ஆகும். எடை 7.7 கிராம் ஆகும். மேல்வரிசையில் இடப்புறமாக மூன்று முகடுகளையுடைய மலை, நடுவில் கவிழ்ந்த பிறைவடிவான கூரையையும் ஐந்து முகடுகளையுமுடைய கோயில், வலப்புறமாக மூன்று முகடுகளையுடைய மலை, வேலியிட்ட மரம் ஆகியன உள. கீழ்வரிசையின் இடப்புறமாகக் கொடித் தம்பம், நடுப்பகுதியில் வலப்புறம் நோக்கிய யானை, வேலியிட்ட மரம் ஆகியன காணப்படுகின்றன. பின் பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உளது. கல்முனையில் கிடைத்த செப்பு நாணயங்களின் பரிமாணம் 1.2 x 0.9 செ.மீ. ஆகும். எடை 1.7 கிராம் ஆகும். இவற்றின் முன்பக்கத்தில் இடப்புறம் நோக்கிய யானையும் பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீனும் உள. மண்ணித்தலையில் கிடைத்த நாணயம் ஒன்றிலும் மேற்கூறிய சின்னங்கள் உள. மற்றைய நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் யானை, சும்பம், சக்கரம் ஆகிய எண் மங்கலப் பொருட்கள், யானையின் முன்பாக அங்குசம் ஆகியன

உள. பின்பக்கத்தில் உருவகப்படுத்தப்பட்ட மீன் உளது. மேற்கூறிய நாணய வகைகளை ஒத்த நாணயங்கள் தமிழகத்தில் கி.மு. 3ஆம், 2ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டுள்ளதால் ஈழத்திலும் இவை சங்ககாலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்திருக்கலாம் எனக் கருதலாம்.

தமிழகத்தில் கிடைத்த சங்ககால நாணயங்களில் காணப்படும் சின்னங்கள் பொறித்த நான்கு வகையான நாணயங்கள் பூ நகரியிலுள்ள பள்ளிக்குடா, ஈழலூர், வீரபாண்டிய முனை ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. எனினும், இவற்றை ஒத்த நாணயங்கள் தமிழகத்தில் காணப்படாமையால் இவை தமிழக மன்னர்களுடையனவே எனக் கொள்வது சிரமமாக உள்ளது. எனினும், இக்காலத்தில் தமிழகத்தோர் ஈழத்தில் ஆட்சி செய்ததற்கான சான்றுகள் காணப்படுவதால் ஒரு சமயம் இவர்கள் தமிழகத்து நாணயங்களைப் பின்பற்றி இவற்றை வெளியிட்டிருக்கலாம் எனக் கொள்ள இடமுண்டு (புஷ்பரட்ணம் 1998).

மேற்கூறிய சான்றுகள் யாவும் ஈழம் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த தொடர்பின் எச்சங்களாக விளங்கினாலும் கூட, தமிழக வமிசத்தவர் ஈழத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் சில காலங்களில் இருந்ததால் இவை அவர்களின் காலத்தில் கிறிஸ்து சகாப்த காலத்திற்கு முன்னரே புழக்கத்தில் வந்து விட்டன என்பதை கோடிட்டுக்காட்டுகின்றன எனலாம்.

ஒருங்கிணைத்து நோக்கும் போது தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தைப் போன்று, பழந்தமிழக நாணயங்களும் மிகத் தொன்மையான வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தை உடையவை என்பதை மேலே எடுத்துக் காட்டிய சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன எனலாம். இந்தியாவின் மிகப் பழைய நாணய வகையான முத்திரை நாணயங்கள் வட நாட்டில் கிடைக்கும் அதே காலப் பகுதியில் (கி.மு.500) தமிழகத்திலும் கிடைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் தமிழகத்தின் அரசியல், பாரம்பரியத்தின் எச்சங்களாகவும் பழந் தமிழக நாணயங்கள் விளங்குகின்றன. தமிழக - வெளியுலக உறவுகளைத் தாய்லாந்து, ஈழம் ஆகிய இடங்களில் கிடைக்கும் தமிழக நாணயங்களும், தமிழகத்திற்கு கிடைக்கும் சாத வாகன, கிரேக்க, பினீசிய, உரோம, சீன நாணயங்களும் உறுதி செய்கின்றன. சுருங்கக் கூறின் சங்க இலக்கியங்கள் தரும் சான்றுகளுக்கு அணி சேர்ப்பனவாக இவை விளங்குகின்றன என்றால் மிகையாகாது.

உசாத்துணை நூல்கள் (தமிழ்)

- அகநானூறு 1961, மு.காசி விசுவநாதன் செட்டியார் பதிப்பு, சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
- அப்துல் மஜீத்.அ. 1995, 'அழகன் குளமும் அயல் நாட்டுறவும்' கல்வெட்டு, 43, யூலை. ப.18-22
- இராகவன்.அ. 1969, 'பண்டைய தமிழகத்தின் போர்க்கருவிகள்; ஆராய்ச்சி குலை, 1969. பக். 122-136
- 1980, ஆதிச்ச நல்லூரும் பொருறை வெளி நாகரிகமும், சென்னை.
- இராசவேலு.சு.மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995 தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் அகழ்வுகள் (சென்னை)
- இராமன்.கே.வி. 1979. தொல்லியல் ஆய்வுகள் (சென்னை).
- ஐங்குறுநூறு, 1961, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் (பதிப்பு),சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு,திருநெல்வேலி.
- காசிநாதன். நடன., 1978 'தமிழகக் கல்வெட்டுகளோடு காணப்படும் குறியீடுகள்' பத்தாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை. பக். 58-62.
1995. தமிழர் காசு இயல் (சென்னை)
1998. தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் அண்மைக் கண்டுபிடிப்புகள். ஆவணம் இதழ். 9. குலை பக். 152-154
- கிருஷ்ணமூர்த்தி.இரா., 1987, பாண்டியர் பெருவழுதி நாணயங்கள், சென்னை.
- கிருஷ்ணன். கே.ஐ. 1998. 'இந்தியக் கல்வெட்டியல் ஆய்வு நிலை' ஆவணம், இதழ் 9. குலை. பக். 7-16.
- குருமூர்த்தி. சா., 1974, தொல்பொருளியலாய்வும், தமிழர் பண்பாடும். சென்னை.

சண்முகம்.ப	1993. 'தமிழ்நாடும் தாய்லாந்தும் தொன்மைத் தொடர்புகள்' ஆவணம் இதழ். 3. சூலை பக்.81-84.
சம்பத்.கே.எஸ்.	1985. 'தமிழகத்தில் பெருங் கற்கால ஒலியங்கள்' தொல்லியல் ஆய்வுத் தொகுதி, தொல்பொருள் நுட்பப் பணியாளர் பண்பாட்டுக் கழகம் (மதுரை). பக். 57-62.
சிலப்பதிகாரம்,	1920, உ.வே. சாமிநாதையர், சென்னை.
சிவசாமி, வி.,	1973, திராவிடர் ஆதிவரலாறும் பண்பாடும், யாழ்ப்பாணம்.
சிற்றம்பலம். சி.க.	1988-89. 'தமிழர் பற்றிக் கூறும் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் பற்றிச் சில கருத்துகள்' தமிழோசை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி. பக். 29-43.
சீதாராமன். ஆறுமுக.	1994. தமிழகத் தொல்லியல் சான்றுகள் (அண்மைக்காலக் கண்டுபிடிப்புகள்) தொகுதி. I, சென்னை.
சுப்பராயலு.எ.	1998. 'பேரூர் தந்த சில அரிய தொல்பொருள்கள்' ஆவணம் இதழ்.9 சூலை. பக். 149-152.
தொல்காப்பியம்,	1964, எழுத்ததிகாரம், சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
.....	1963. சொல்லதிகாரம், கு. சுந்தரமூர்த்தி பதிப்பு, இளம்பூரணருரை, சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
.....	1963, பொருளதிகாரம், சைவசித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.

உசாத்துணை நூல்கள் (தமிழ்)

பட்டினப்பாலை,	1962, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் பதிப்பு, பத்துப்பாட்டு - மூலமும் உரையும், பாகம் 11, சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
பவுன்துரை, இரா.	1985. 'கீழ்வாலை வரிவடிவங்கள்' தொல்லியல் ஆய்வுத் தொகுதி, தொல்பொருள் தொழில் நுட்பப் பணியாளர் பண்பாட்டுக் கழகம் (மதுரை) ப.272-277
..	1986. தமிழகப் பாறை ஒலியங்கள் சென்னை.
பத்துப்பாட்டு,	1931, உ. வே. சாமிநாதையர், 3ஆம் பதிப்பு, சென்னை.
பதிற்றுப்பத்து,	1941, உ. வே. சாமிநாதையர், 3ஆம் பதிப்பு, சென்னை.
பதிற்றுப்பத்து,	1963, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை பதிப்பு, சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
புறநானூறு,	1950, உ. வே. சாமிநாதையர், 4ஆம் பதிப்பு, சென்னை.
புறநானூறு,	1962 - 64, து. துரைசாமிப்பிள்ளை பதிப்பு, சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
புஸ்பரட்ணம்.ப.	1998. வட இலங்கையில் அண்மையில் கிடைத்த சங்ககால நாணயங்கள் - ஒரு மீள் பரிசீலனை. (கருத்தரங்குக் கட்டுரை)
பெரும்பாணாற்றுப்படை,	1962, பொ. வே. சோமசுந்தரனார் பதிப்பு, பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் (பாகம் 4), சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
மகாதேவன். ஐ.	1998 (a) 'எகிப்து நாட்டில் தமிழில் எழுதிய தாழி' ஆவணம், இதழ்.9 சூலை. பக். 17-19.
மகாதேவன் ஐராவதம் மற்றும் சுவாமிநாதன்.கு	1998 (b) 'எடக்கல் குகைக் கல்வெட்டுகள்' ஆவணம். இதழ்.9 சூலை. பக். 20-29.
ராஜன்.கா.	1994 (a) கொடுமணல் அகழாய்வு-ஓர் அறிமுகம் (தஞ்சாவூர்)

- 1994b. முசிறித் துறைமுகம் சில புதிய செய்திகள் 'ஆவணம்' இதழ்.4. பக். 107-110.
1998. 'குறியீடுகளும் எழுத்துக்களும்' வரலாற்றுக் கலம்பகம் (பேராசிரியர். செ. இராசு அவர்கள் மணிவிழா ஆய்வுக் கோவை (தஞ்சாவூர்). பக்.1-11.
- வசந்தி.சீ. 1993 'அழகன் குளம் எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட பாளை ஓடுகள்' கல்வெட்டு காலாண்டிதழ். 40. தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை வெளியீடு (சென்னை) பக். 14-18
- வித்தியானந்தன், சு. 1985, தமிழர் சால்பு (3ஆம் பதிப்பு), சென்னை.
- வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 1970, 'சங்க காலத்து வாணிகம்', ஆராய்ச்சி மலர்1, இதழ்4, பக். 510-524.
- 1981, சங்க காலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள்,சைவசித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
- நற்றிணை, 1956, பி. நாராயணசாமி ஐயர் உரை, சென்னை.
- நாகசாமி, இரா., 1972, கல்வெட்டியல்: தொல் எழுத்தியலும் கல்வெட்டியலும், சென்னை.
- நெடுநல்வாடை, 1962, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் வெளியீடு, பத்துப்பாட்டு-மூலமும் உரையும், சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
- மதுரைக்காஞ்சி, 1962, பொ. வே. சோமசுந்தரனார் பதிப்பு, பத்துப்பாட்டு-மூலமும் உரையும் 11, (பாகம் 6), சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
- மலைபடுகடாம், 1962,பொ. வே. சேமசுந்தரனார் வெளியீடு, பத்துப்பாட்டு - மூலமும் உரையும்11 (பாகம் 10), சைவ சித்தாந்தக் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
- மணிமேகலை, 1956, உ. வே. சாமிநாதையர், 4ஆம் பதிப்பு, சென்னை.

உசாத்துணை நூல்கள் (ஆங்கிலம்)

- Allchin, F.R. : 1960 Piklihal Excavations (Hyderabad)
- : 1961 Utnur Excavations (Hyderabad)
- : 1963 Neolithic Cattle - keepers of South India (Cambridge)
- Allchin B. & Allchin. F.R. : 1968 The Birth of Indian Civilization (Harmondsworth)
- Allchin. F.R. : 1974 'Pottery from graves in the Perumal Hills near Kodaikanal' in Ghosh A. K. (ed) Perspectives in Palaeoanthropology (Calcutta) pp. 299-303
- : 1979 Early Domestication of animals in India and Pakistan in Possehl G.L. (ed) Ancient cities of Indus (New Delhi) pp. 245-248
- Allchin, B & Allchin, F.R. : 1982 The rise of Civilization in India & Pakistan (Cambridge)
- Babington, J. : 1823 'Description of the Pandoo Coolies in Malabar' in Transactions of the literary Society of Bombay. Vol. III, pp. 324-30
- Banerjee, N.R. & Srinivasan, K.R. : 1953 'Survey of South Indian Megaliths' Ancient India No.9 pp. 103-115
- Banerjee, N.R. : 1956a 'The Excavations at Sengamedu', The March of India pp.43-46
- : 1956b 'The Megalithic problem of Chingleput in the light of recent exploration', Ancient India, No.12, pp.21-34
- Banerjee. N.R. & Soundararajan. K.V. : 1959. 'Sanur 1950 and 1952. A Megalithic site in District Chingleput: Ancient India.No. 15, pp.4-42
- Banerjee, N. R. : 1960 - 62 'Megalithic builders of South India were Dravidian speakers-A Review' in Transactions of the Archaeological Society of South India Silver Jubilee Volume pp. 180-89
- Banerjee, N.R. : 1965 Iron Age in India (New Delhi)

- Banerjee, N.R., Ramachandran, K.S. & Bose, H.K. : 1966 Amirthamangalam 1955. A Megalithic Urnburial site in District Chingleput, Tamil Nadu, Ancient India, No. 22. pp. 3-46
- Barrow, T. : 1954 Sanskrit Language (Lond.)
- Biddulph, C. H. : 1966 Coins of the Pandyas (Reprint) (Varanasi)
- Brecks, J. W. : 1837 An account of the Primitive tribes and Monuments of the Nilgris (Lond.)
- Buhler, J.G. : 1904 'Indian Palaeography' Indian Antiquary. Vol. XXXIII
- Caldwell, R. : 1877a 'Explorations at Korkei and Kayal' in Indian Antiquary. Vol. 6 pp. 80-83
1877b 'Sepulchral Urns in Southern India' Indian Antiquary, Vol. 6. pp. 279-80
1881 History of Tinnevely (Lond.)
1956. A Comparative grammar of Dravidian Languages Reprint (Madras).
- Champakalakshmi, R. : 1975-76 'Archaeology and Tamil traditions' Puratattva No. 8. pp. 110-122
1996. Trade, Ideology and Urbanization — South India 300 B.C- 1300 A.D. (New Delhi).
- Chatterjee, S. K. : 1965 Dravidian (Annamalainagar)
- Childe, G. : 1948 'Megaliths' Ancient India. No.4. pp. 5-13
- Codrington, K.de.B. : 1930 'Indian Cairn and Urn burials', Man, Vol. XXX No. 139, pp. 190-196
- Damilica : 1970 No. 1. Journal of the State Department of Archaeology (Tamil Nadu)
- Dikshit, K. N. : 1969 'The origin and distribution of Megaliths in India', Narain. A.K. (ed) Seminar papers on the Problems of Megaliths in India. Memoirs of the Department of Ancient Indian History, Culture and Archaeology No.3 Banaras Hindu University (Varanasi) pp. 1-12
- Elliot. W. : 1975 Coins of South India (Reprint) (New Delhi)

- Fairservis, W.A. (Jr) : 1971 The Roots of Ancient India (Lond)
- Fergusson, J. : 1872 Rude Stone Monuments in all Countries, their age and uses (Lond)
- Fernando, P.E.E. : 1969 'The beginnings of Sinhala Script' in Education in Ceylon A Centenary Volume I (Colombo) pp. 19-24
- Foote, R.B. : 1901 Catalogue of the Pre-historic Antiquities (Madras)
..... : 1914 The Foote Collection of Indian Pre-historic Antiquities (Madras)
..... : 1916 The Foote Collection of Indian Pre-historic and Proto-historic Antiquities - Notes on their ages and distribution. (Madras)
- Geiger, W. : 1960 (ed) Mahavamsa (Reprint) (Colombo)
- Ghosh, A. : 1973 City in Early Historical India. (Simla)
..... : 1974 'Megaliths in Yeman Arab Republic' Puratattva No.7. pp. 81-82
- Gordon, G.H. : 1958 The Pre-historic Background of Indian Culture (Bombay)
- Gupta.P.L. : 1988. The Early Coins from Kerala (Trivandrum).
- Gupta, S.P. : 1972 Disposal of the Dead and Physical Types in Ancient India (New Delhi)
- Gurumoorthy, S. : 1981 Ceramic traditions in South India (Madras)
- Gururaja Rao, B.K. : 1972 Megalithic Culture in South India (Mysore)
- Haimendorf, C.Von F. : 1953 'New Aspects of the Dravidian Problem' in Tamil Culture Vol. II pp. 127-136
- Heras, H. : 1953 Studies in Proto-Mediterranean Culture (Bombay)
- I. A. R. : Indian Archaeology-A Review (Journal of the Archaeological Survey of India) 1953-54; 1955-56; 1956-57; 1957-58; 1963-64; 1964-65; 1965-66; 1967-68; 1968-69; 1969-70

- J. T. S. : 1970 Journal of Tamil Studies. (International Institute of Tamil Studies) Madras, Vol. II. No. 1
- Karunaratne, W.S. : 1960 Unpublished Brahmi Inscriptions of Ceylon, Unpublished Ph.D. Thesis, University of Cambridge (Cambridge)
- Kasinathan, Natana. : 1997. Antiquity of sea voyage in Tamil Nadu, கல்வெட்டு 50, 51 ஏப்ரல் - யூலாய். பக் 1-5.
- Kennedy, K.A.R. : 1975 The Physical Anthropology of the Megalith Builders of South India and Sri Lanka (Canberra)
- Koskenniemi, K. Parpola, A and Parpola, S. : 1973 Materials for the study of the Indus Script (Helsinki)
- Krishnamurthy. M.S.1992. : Roman Coins from South India. A Study based on Distribution and Typology, in Studies in South Indian Coins Vol. II, pp.67-76.
- Krishnamurthy. R. : 1993. Seleucid Coins from Karur' in Studies in South Indian Coins, Vol.III. pp 19-28.
- 1994 'Coins from Phoenicia found at Karur' in Studies in South Indian Coins, Vol.IV. pp 19-27
- 1995 Coins from Greek Islands, Rhodes and Crete found at Karur, Tamil Nadu, in Studies in South Indian Numismatics Vol.V. pp. 29-36
- 1997 Sangam Age Tamil Coins (Madras).
- 1997 (a) A Gold ring of Atiaman in Studies in South Indian Coins Vol.VII. pp. 41-43
- Krishnaswamy Iyenger, S. : 1918 The Beginnings of South Indian History (Madras)
- : 1942 Some Contributions of South India to Indian Culture (Calcutta)
- Krishnaswami, V.D. : 1947 'Stone Age in India' Ancient India. No.3 pp. 11-57
- : 1949 'Megalithic types of South India' in Ancient India No.5 pp. 35-45
- Krishnaswami, V.D. : 1957 Megalithic excavations at Sanur', Chingleput District', in Proceedings of the Indian Science Congress Association, pp. 189-90.
- Krishnaswami, V.D. : 1960 'Neolithic pattern of India', Ancient India. No. 16. pp. 25-64
- Lal, B. B. : 1960 'From the Megalithic to the Harappa' Tracing Back the Graffiti on the pottery in Ancient India. No.16. pp. 4-24
- : 1963 The Only Asian Expedition in the Threatened Nubia: Work by an Indian Mission at Afyeh and Tumis' The illustrated London News. April 20. pp. 579-581
- Leshnik, S.L. : 1975 Nomads and Burials in the Early history of South Indian, Leshnik, S.L. and Sontheimer, D.G. (ed) Pastoralism and Nomads in South Asia (Wiesbaden) pp. 40-67
- Mahadevan, I. : 1968 Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions (Madras)
1971. 'Tamil-Brahmi Inscriptions of the Sangam Age' in Proceedings of the 2nd International Conference Seminar of Tamil Studies (1968), (Madras) pp 73-106
- : 1977 The Indus Script, Texts, Concordance and Tables (New Delhi)
- : 1977 - 1978 'Recent advances in the study of Indus Script' in Puratattva, No.9. pp.34-42
1990. 'Orthographic Systems in Early Tamil writing' in Journal of the Institute of Asian studies, Vol.VIII No, I. Sept. pp 35-48.
1994. 'Old Sinhalese Inscriptions from Indian Ports: New evidence for Ancient India-Sri Lanka contact. Paper presented at the Post-Graduate Institute of Archaeology (Colombo).
1995. 'Recent Trends in Early Tamil Epigraphy: An over view in Journal of the Institute of Asian Studies, Vol.XIII. no.I. pp 1-31.

- 1996 'Pottery Inscriptions in Tamil Brahmi' in The ancient Port of Arikamedu. New Excavations and Researches 1989-1992. Vol.I (ed) Begley Vimala et.al.(Pondicherry) pp 287-315
- Mahalingam, T.V. : 1967 Early South Indian Palaeography (Madras)
- : 1970a Report on the excavations in the lower Kaveri valley (Madras)
- : 1970b Presidential Address, All India Numismatics Conference, 59th Annual Session (Nagpur).
- Majundar, G.G. : 1969 'Problem of Black and Redware. A Technological approach in Narain (ed) Seminar papers on the problems of Megaliths in India. Memoirs of the Department of Ancient Indian History, Culture and Archaeology. No.3. Banaras Hindu University (Varanasi) pp. 90-93
- Majumdar, R.C. (ed) : 1965 The Vedic Age (Bombay)
- Maloney, C.T. : 1968 The Effect of early coastal traffic on the development of Civilization in South India. Unpublished Ph. D. Thesis, University of Pennysylvannia, Pennysylvannia.
- Meenakshi sundaram, T.P. : 1965 A History of Tamil Language (Poona)
- Menges, Karl.H. : 1969 'The Dravido-Altaic Relationship' in Journal of Tamil Studies. Vol.I. No.1. pp.35-39
- Murty, M. L. K. : 1970 Blade and Burin and Late Stone Age Industries around Renigunta, Chittoor District in Indian Antiquary pp. 106-128
- Murty, M.L.K. & Sontheimer, G.D. : 1980 'Pre-historic Background to Pastoralism, in the Southern. Deccan in the light of Oral traditions and cults of some pastoral communities' in Anthropol. Vol.75. pp. 163-184
- Nagaraja Rao, M.S. : 1965 The Stone Age Hill Dwellers of Tekkalkotta (Poona)
- : 1971 Proto-historic Cultures of the Tungabhadra river (Dharwar)

- Nagaswamy, R. : 1966 Seminar on Inscriptions (Madras)
- : 1968 'The Origin and Evolution of the Tamil. Vatteluttu and Grantha Scripts' in Proceedings of the Second International Conference Seminar of Tamil Studies (Madras) pp. 410-415
- : 1969 'Architecture in Tamil Nadu', in Journal of Tamil Studies. Vol.I. No.I. pp. 139-153
- : 1973a 'Hero Stones of Tamil Nadu' in Journal of Indian History. Vol.LI. part II. pp 265-70
- : 1973b Archaeology and Epigraphy in Tamil Nadu. A Survey of recent developments (Madras)
- : 1974 Seminar on Hero Stones (Madras)
- : 1981 Tamil Coins. A Study (Madras)
- : 1995. Roman Karur (Madras).
- Narasimhaiah. B. : 1976 The Neolithic and the Megalithic Cultures in Tamil Nadu, Unpublished Ph.d. Thesis, University of Poona, Poona,
- : 1980 Neolithic and Megalithic Cultures in Tamil Nadu (Delhi)
- Nilakanta Sastri, K.A. : 1966 History of South India (Madras)
- Paddayya. K. : 1973 Investigations into the Neolithic Culture of the Shorapur Doab, South India (Leiden)
- Paneerchelvam. R. : 1966 'An Important Brahmi Tamil Inscription, Reconstruction of the Geneology of Chera Kings' in Proceedings of the First International Conference of Tamil Studies, KualaLumpur, pp, 47-25
- Paranavitana.S. : 1970. Inscriptions of Ceylon, Vol.I Early Brahmi Inscriptions (Colombo)
- Pillai, K.K. : 1969 'Tamil literature as a source material for history' in Journal of Tamil Studies. No.1. Vol.I. pp. 115-138
- Prakash Vidya : 1968 Coinage of South India (Varanasi)
- Radhakrishnan, P.V. : 1994. 'A Punch-marked die from Karur' in Studies in South Indian Coins. Vol.IV pp 51-56.

- Rajan.K. : 1997. Archaeological Gazetteer of Tamil Nadu (Chennai).
- Rajendran, P. : 1979 Environment and Stone Age Cultures of North Kerala, Unpublished Ph.D. Thesis, University of Poona, Poona.
- Ramachandra, Dikshitar. V.R. : 1951 Pre-historic South India (Madras)
- Ramachandran, K.S. : 1969 'Megalithic Rock cut caves and their Parallels outside India', Narain. A.K. (ed) Seminar papers on the problem of Megaliths in India. Memoirs of the Department of Ancient Indian History, Culture and Archaeology. No.3. Banaras Hindu University (Varanasi) pp. 59-65
- : 1971a 'Megalithic zones in India' in Ganesan, S., Rajam, S., Ramaswami N.S. and Sampath M.D. (ed) K. A. Nilakanta Sastri Felicitation Volume (Madras) pp. 244-254
- : 1971b A Bibliography on Indian Megaliths (Madras)
- : 1972 'Gulf of Oman: The original home of Indian Megaliths' in Gupta. S.P. (ed) Disposal of the Dead and Physical types in Ancient India. Appendix. V. pp. 322-335
- : 1980 Archaeology of South India - Tamil Nadu (Delhi)
- Raman, K,V, : 1968a 'Some Ancient Crafts and Technology in Tamil Nadu as revealed in excavations' in Proceedings of the Second International Conference Seminar of Tamil Studies (Madras) pp. 394-400
- : 1968b 'Excavations at Pampuhar' (Hand Book) Published by the Organising Committee of the 2nd International Conference Seminar of Tamil Studies, Madras 1968, pp.238-240
- : 1969 'Pre-and Proto-historic Cultures of Tamil Nadu' Araycci pp. 137-142
- : 1970 Distribution pattern of Culture traits in the Pre and Proto historic times in Madurai region. Araycci pp. 499-599

- : 1976 Brahmi Inscriptions of Tamil Nadu. A historical Assessment in Sri Lanka Journal of South Asian Studies. Vol. I No. I. pp. 64-76
- Raman, K.V. & Shanmugam.P. : 1991 'Terracotta coin moulds from Kanchipuram' in Studies in South Indian Coins, Vol.II. pp 23-29.
- Raman.K.V. : 1992 'Roman Coins from Tamil Nadu' in Studies in South Indian Coins, Vol.II, pp 18-34
- Ramaswamy Ayer,L, : 1929-30 Dravidian place names on the Plateaux of Persia in Quarterly Journal of the Mythic Society. Vol. XX
- Ramesh. K.V. : 1991. On the Origin and Dissemination of the Brahmi Script 'Paper presented at the XVII Annual Congress of the Epigraphical Society of India, Tamil University, Thanjavur. Feb.2-4.
- Rangaswamy, Dorai. M. A. : 1968 The Surnames of the Sangam Age literary and Tribal (Madras)
- Rao, S. R. : 1971 Lothal and the Indus Civilization (Bombay)
- Rea, A. : 1915 Catalogue of the Pre-historic Antiquities from Adichchanallur and Perumbair (Madras)
- Sahney, W. : 1965 The Iron Age of South India, Ph.D., Dissertation, Philadelphia, University of Pennsylvania.
- Sankalia, H. D. : 1974 Pre-and Proto-history of India and Pakistan (Poona)
- Santhi.R. : 1997. Indo-Sassanian Silver coins from Tamil Nadu in Studies in South Indian Coins, Vol.VII. pp.73-75
- Sarma, V. N. Akkaraju : 1973 'Upper Pleistocene and Holocene Ecology of east coastal South India' Kennedy. K. A. R and Posschl Gregory. L. (ed) Ecological Background of South Asian Pre-history (Cornell University) pp. 179-190
- Sastri Shama, T.R. : 1909 Arthasastra of Kautilya (Mysore)
- Sathasivam, A. : 1965 Sumerian. A Dravidian Language (Berkley)

- Satyamurthy.T. : 1994 Angamalai hoard of Silver Punch-marked coins in Studies in South Indian coins Vol.IV. pp.45-50.
- Selvanayagam.S. : 1968. 'The regional concept in geography and the classification of Land in the Ancient Tamil country', in Proceedings of the second International Conference Seminar of Tamil Studies (Madras) pp.219-215
1969. 'The regional concept in Tamil Literature' in Journal of Tamil Studies Vol.I. No.I pp. 155-166.
- Seshadri, M. : 1956 Pre-historic and Proto-historic Mysore (Lond.)
- : 1971 Report on excavations at Narasipur (Mysore)
- Sitrapalam, S.K. : 1980 The Megalithic Culture of Sri Lanka, Unpublished Ph.D. Thesis, University of Poona, Poona.
- 1980(a) 'The Brahmi Inscriptions of Sri Lanka; The need for a fresh Analysis' Indrapala, K (ed) in James Thevathasan Rutnam Felicitation Volume, Archaeological Society of Jaffna, Jaffna.
- 1983 'The Megalithic Culture of South India A Reappraisal' in Tamil Civilization Vol.I. No.3
- 1986/1987 'The title Parumaka found in the Sri Lankan Brahmi Inscriptions A Reappraisal', in Sri Lanka Journal of South Asian Studies No.1 (New series) pp. 13-24.
- 1988 'Proto-historic Sri Lanka-An Interdisciplinary Perspective', Paper presented at the Eleventh Conference of International Association of Historians of Asia in August 1-5, Colombo.
- 1988(a) 'The title Aya of Sri Lankan Brahmi Inscriptions- 'A Reappraisal', Summary of the paper submitted to the Archaeological Congress, 1988, Colombo.
- 1991 'The Form Velu of Sri Lankan Brahmi Inscriptions. A Reappraisal', Paper presented at the XVII Annual

- Congress of Epigraphical Society of India, Tamil University, Thanjavur in February 2-4, 1991.
1993. Tamils in Early Sri Lanka A Historical Perspective. Presidential Address, Jaffna Science Association, Section.D, Social Science, Annual Session.
- Sivaramamurthy.C. : 1981 South Indian Bronzes (New Delhi)
- Sivathamby,K. : 1971 'Development of Aristocracy in Ancient Tamil Nadu' in Vidyodaya Journal of Arts, Science and letters. Vol.4, Nos. 1-4, pp. 25-46
- : 1974 'The Early South Indian Society and Economy : The Tinai concept' in Social Scientist. No.29. pp. 20-34
- Smith. V.A. : 1912 Early History of India (Lond.)
- Soundararajan, K.V. : 1963 'The Iron Age Culture Provinces of India' in Bharatiya Vidya. Vol.23, Nos.1-4, pp.1-21
- : 1969 'Megaliths and Black and Redware' in Narain. A. K. (ed) Seminar Papers on the Problems of Megaliths in India. Memoirs of the Department of Ancient Indian History. Culture and Archaeology No.3, Benaras, Hindu University (Varanasi) pp.69-89
- : 1974 'Early Tamil written Traditions' in Journal of Kerala Studies. Vol.I. Nos.2 and 3. pp.143-158
- Srinivasa Iyengar.P.T. : 1929 History of the Tamils from the earliest times to 600 AD (Madras).
- Srinivasan, K.R. : 1947 'The Megalithic burials and cairn fields of South India in the light of Tamil Literature and tradition' in Ancient India No.2. pp.9-16
- : 1958 - 59 'The Megalithic monuments of South India, literature and tradition' in Transactions of the Archaeological Society of South India. pp.1-14.
- 1960 'Some aspects of religion as revealed by early monuments and literature of the South' in Journal of Madras University. No.1, pp.131-198

- Srivastava, K.M. : 1971 'The problem of the Black and Red ware in Proto-historic India' in Journal of the Oriental Institute. Vol. XX (Baroda) pp. 372-417
- Subha Rao, B. : 1948 Stone Age Cultures of Bellary (Poona)
- : 1958 Personality of India (Baroda)
- : 1962 Megalithic problem of South India and the Dravidian languages in Transactions of the Archaeological Society of South India, Silver Jubilee Volume pp.132-151
- Subramanian, N. : 1966 Sangam Polity (Madras)
- Sundara, A. : 1969 'A new type of Megalithic burial in Terdal, Mysore State' in Puratattva. Vol.I. No.3. pp.23-33
- : 1975 The Early Chamber Tombs of South India (New Delhi)
- : 1979 'Megaliths Distributional pattern in India' in Chakrabarti D.K. and Agrawal D.P.(ed) Essays in Indian Proto-history (New Delhi) pp. 331-40
- Taylor, M. : 1862 'Description of Cairns, Cromlechs, Kistvaens and other Celtic, Druidical or Scythian monuments in Dekkan' in Transactions of the Royal Irish Academy. Vol.XXIV, pt.III. pp. 329-62
- Thampi, S.P. : 1976 'Marayur-A key to the Prehistoric Archaeology of South Kerala' in Bulletin of the Deccan College Institute, No. 35. pp.3-4
- Thaninayagam, X.S. : 1970 Tamil Culture and Civilization (Bombay)
- Thapar, B.K. : 1957 'Maski 1954. A Chalcolithic site of Southern Deccan' in Ancient India No. 13, pp.4-142
- Thapar Romila : 1966 A History of India (Harmondsworth)
- : 1975 'A possible identification of Meluhha, Dilmun and Makan' in Journal of the Economic and Social history of the Orient., Vol. XVIII, part I. pp 1-42

- Vaidyanatha Ayyar, R.S. : 1929 'The Sumeric-Dravidian and the Hittite Aryan' in Quarterly Journal of the Mythic Society. Vol. XIX
- Vaidyanathan, K.S. : 1968 'Ancient geographical divisions of Tamil Nad' Hand Book published by the Organisers of the Second International Conference of Tamil Studies, Madras, pp. 231-237
- Velupillai, A. : 1979 'Tamil influence in Ancient Sri Lanka with special reference to Early Brahmi Inscriptions' in Journal of Tamil Studies Vol 16, Dec. 1979 pp. 63-77
- : 1980 'Tamil influence in Ancient Sri Lanka' with special reference to Early Brahmi Inscriptions in Journal of Tamil Studies Vol.17, June. 1980 pp.6-19.
- : 1981 'Commonness in Early Palaeography of Tamil Nadu and Sri Lanka' in Proceedings of the Fifth International Conference Seminar of Tamil Studies, Madurai, Vol.I, pp. 111-120.
- Warmington, E.H. : 1928 The Commerce between the Roman Empire and India (Cambridge)
- Wheeler, R.E.M. : 1946 'Arikamedu. An Indo-Roman trading Station on the east coast of India' in Ancient India. No.4, pp.17-124
- : 1948 Brahmagiri and Chandravalli Megalithic and other Cultures in Mysore State. in Ancient India, No.4. pp.180-310
- : 1951 Rome Beyond the Imperial Frontiers (Lond.)
- : 1959 Early India and Pakistan (Lond.)
- Winters, Clyde Ahmad : 1985 'The Far Eastern origin of the Dravidians', in Journal of Tamil Studies June 1985 pp.65-92
- Yazdani, A. : 1917 'Megalithic remains of the Deccan A new feature of them' in Journal of the Hyderabad Archaeological Society. pp. 56-79
- Zannas Eliko Lascardes : 1981 'Greece and South India from Ptolemy Philadelphus (283-246) B.C. to Cosmos Indicopleustos (543.AD)' in Proceedings of the Fifth International

அ

- Conference Seminar of Tamil Studies.
(Madurai) pp. 25-33
- Zeuner, F. B. & Allchin, B. : 1964 'The Microlithic sites of the Tinneveli District, Madras State. in Ancient India. No.12. pp.4-20
- Zvelebil, K.V. : 1975 'Pastoralism as reflected in the Classical Tamil Theory of Landscapes' in Leshnik, S.L, and Sontheimer, D.G. (ed) Pastoralism and Nomads in South Asia (Wiesbaden) pp. 30-39
- அக்கிஅலூர் - 362
- அகநானூறு - 197, 219, 223, 227, 230, 236, 243, 244, 309, 319, 323, 325, 337, 344,
- அகஸ்ரஸ் - 251
- அகிலாண்டபுரம் - 363
- அங்கமலை - 331
- அச்சிறுப்பாக்கம் - 137
- அசுர்ணிபால் - 162
- அசோக(ன்) - 16, 91, 165, 202, 210, 211, 236, 281-283, 285-294, 301, 302, 306, 328, 338
- அத்தக்குட்டை - 194
- அத்திரம்பட்டினம் - 42
- அத்திரம்பாக்கம் - 34,35,38, 39,41,47
- அதனன் - 305
- அதிகமான்/அதியமான் - 288, 301, 302, 305
- அதியமான்கோட்டை - 270
- அதியன் நெடுமான் அஞ்சி - 301,307
- அந்தவன் ஆதன் - 277
- அந்தை - 305
- அப்துல் மஜீத் - 243
- அப்புக்கல்லு - 67,265
- அம்பரிசுபுரம் - 42
- அம்பாறை - 310
- அம்பூர் - 67
- அம்மம்பாக்கம் - 42
- அமராவதி - 28, 250, 251, 267, 273, 278 347, 356
- அமிர்தமங்கலம் - 129, 132, 134, 135, 143, 186
- அயிரைமலை - 273
- அர்கேடியஸ் - 245
- அர்த்தசாஸ்திரம் - 207, 211, 217, 231, 233, 236, 243
- அரச்சலூர் - 286,296,304
- அராபியா - 148, 158, 218, 219, 355
- அரிக்கமேடு (பொதுக்கா) - 18, 30, 68, 95, 123-125, 186, 189, 192, 214, 219-221, 224, 225, 229, 231, 238, 244, 257, 258, 261, 263, 265-267, 280, 281, 312, 313, 315, 337, 347, 359, 360-363,
- அரிக்கமேடு தமிழ்-பிராமி வாசகங்கள் - 313-316
- அரிலஸ் - 360
- அரிற்றையின் - 95, 122, 124, 220, 251, 259, 267, 268,
- அரும்பாக்கம் - 42
- அல்சின் - 55, 72, 116, 124, 145, 146
- அல்சின்தம்பதியர் - 41, 76, 96, 102, 144, 148, 161
- அல்தாய் - 167
- அலெக்சாண்டர் நீ - 95, 111, 116-118, 126, 136, 137,
- அலெக்சாண்டிரியா - 218, 222
- அவியூர் - 42
- அழகரை - 121, 163, 177, 186, 189, 231, 254, 272, 312, 313, 317,
- அழகர்மலை - 187, 213, 216, 231, 306, 322, 323
- அழகன்குளம் - 30, 202, 220, 221, 231, 242-246, 270, 294, 312, 315, 317, 331, 340, 358, 363,
- அழகன்குள மட்பாண்ட வாசகங்கள் - 317-318
- அனற்றோலியா - 72
- அனுப்பானடி - 117, 118
- அஸ்கோபர்போலா - 171

ஆ

ஆகஸ்திசின் - 220
 ஆகஸ்டர்ஸ் - 344, 345, 359, 360, 361
 ஆண்டார் - 200
 ஆண்டிப்பட்டி - 352
 ஆண்டிமலை - 194
 ஆதன் - 277, 305
 ஆதிச்ச நல்லூர் - 94, 95, 110, 112,
 116, 131, 134, 135, 139, 149,
 152, 161, 163, 179, 180, 182,
 183, 184, 192, 209, 214, 223,
 241, 242, 270
 ஆப்கானிஸ்தான் - 167, 168, 275
 ஆபிரிக்கா - 13, 23, 31, 43, 47, 48,
 50, 53, 76, 93, 152, 154, 244, 246
 ஆம்போரா (மதுச்சாடிகள்) - 124,
 219, 220, 222, 244, 245, 251,
 259, 266, 267
 ஆய் - 201
 ஆயர் - 27, 88, 200
 ஆரணிப்பட்டி - 120
 ஆராவமுதம் கே.ஏ - 326
 ஆரியசு - 358
 ஆரோவில் - 123
 ஆலம்பாடி - 193
 ஆலம்பொறை - 363
 ஆனைக்கோட்டை - 191
 ஆனைமலை - 26, 138, 363

இ

இடமகுறு - 363
 இடமலைப்புத்தூர் - 136
 இடைக்கற்காலம் - 3, 6, 7, 8, 11-14,
 33, 35, 41, 50-61, 65, 69, 71, 75,
 76, 77, 79, 80-84, 87, 89-91, 99,
 117, 119, 180

இய்யல் - 331, 360, 364
 இயசோசஸ் - 218
 இராகவன்.அ. - 111
 இராசவேலு.சு. மற்றும்
 திருமூர்த்தி.கோ. - 41, 42, 67, 68, 69,
 111, 116-120, 124-128, 130,
 132, 134, 136-139, 241, 243,
 246, 248, 250, 251, 253, 255,
 257, 258, 261-267, 269,
 270-272, 317
 இராதாகிருஷ்ணன் பி.வி. - 329
 இராதாகிருஷ்ணன் எஸ். - 173
 இராமச்சந்திரன் ரி.என். - 94, 96, 99,
 158, 304
 இராமநாதபுரம் - 69, 239, 331, 363
 இராமன்.கே.வி. - 47, 57, 69, 285,
 286, 287, 293, 296, 299, 307,
 326, 362
 இருக்கு வேதம் - 171-173, 205, 210,
 325
 இரும்புக்காலம் - 3, 11, 70, 90, 99,
 101, 102, 111, 116, 144, 153,
 160, 162
 இருளர் - 53
 இலங்கை - 285
 இளங்கடுங்கோ - 300
 இளஞ்சடிகள் - 300
 இளஞ்சேரல் இரும்பொறை - 300,
 303

ஈ

ஈமச்சின்னவகைகள் - 96, 101
 ஈமத்தொட்டி - 136
 ஈமப்பேழை (பேழைகள்) - 100, 102,
 105-108, 123, 126, 128-132,
 133, 135, 136, 139, 148, 184, 198
 ஈராக் - 168
 ஈரான் - 72, 168, 357

ஈரோடு - 139, 273, 286, 330, 331,
 363
 ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் - 309, 366
 ஈழத்து நாணயங்கள் - 365-368
 ஈழம் - 11, 13, 14, 16, 18, 22, 24,
 50, 51, 52, 54, 56, 57, 70, 191,
 208, 212, 217, 223, 236, 237,
 246, 279, 281, 282, 285-287,
 293, 296, 305, 308-312, 315,
 317-319, 322, 323, 326, 338,
 341, 365, 366, 368
 ஈழலூர் - 367, 368

உ

உடுமலைப்பேட்டை - 363
 உடையந்தம் - 183
 உத்தமநல்லூர் - 137
 உத்திரன் - 260
 உதயகிரி - 363
 உதயன்அத்திரன் - 306
 உருத்திர சதகர்ணி - 268, 353
 உரோம நாடு/
 உரோமர் - 22, 95, 135, 142, 217,
 218, 221-223, 227, 231,
 243-246, 251, 258, 259, 261,
 263, 265, 266, 267, 269, 277,
 278, 280, 313, 326, 340, 345,
 346, 354, 355, 357-364, 368
 உரோம நாணயங்கள் - 251, 267,
 331, 339, 344, 345, 354, 357,
 358, 360, 362, 363,
 உரோம மட்பாண்டங்கள் - 115, 122,
 124, 252, 258, 357, 360
 உற்றூர் - 64
 உறையூர் - 17, 28, 122, 143, 186,
 189, 206, 215, 220, 229, 231,
 239, 255-257

உறையூர் மட்பாண்ட வாசகங்கள் -
 317

உள

உளத்துக்கோட்டை - 42

எ

எகிப்து/எகிப்தியர் - 10, 92, 105,
 148, 149, 152, 157, 158, 174,
 188, 218, 221, 222, 318, 361,
 எடக்கல் - 191, 302
 எயில்பட்டினம் - 224
 எயினர் - 30
 எருமைவெட்டிப்பாளையம் - 41

ஏ

ஏழையூர் அரிதி - 307

ஐ

ஐயப்பன் - 55, 116, 124
 ஐயனார்மலை - 193
 ஐரோப்பா - 1, 4, 5, 38, 43, 47-50,
 76, 83, 93, 155, 157, 158, 210

ஓ

ஓசிகிறீற்றல் - 211
 ஓடுகத்தூர் - 127
 ஒத்தக்கோயில் - 69
 ஒதிக்குப்பம் - 194
 ஒப்பனப்ப வீரர் - 303
 ஒப்பதாவடி - 194
 ஓலயக்குன்னம் - 365
 ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பக்கக்
 கற்களை உடைய கல்லறைகள் - 109

ஓஸ்ரலோயிட் - 71, 76, 98, 114, 164
ஓஸ்ரிக் - 54, 71
ஓஸ்வால்ட் எமன்கின் - 34

ஓ

ஓமான் - 158
ஓரி - 305
ஓவியர் - 200, 206

ஓள

ஓளதும்பர் - 338
ஓளரி - 361

க

க்ளாடியஸ் - 360, 361
கசால் - 122, 123
கட்டலனகுளம் - 56
கட்டி - 169, 176
கடத்தூர் - 69, 321
கடபர் - 98, 99
கடலூர் - 353, 363
கடியலூர் உருத்திரக்
கண்ணனார் - 236
கடுமான் சேரன் - 304
கடும்பி புதசேர - 191, 303
கடையநல்லூர் - 116
கண்ணனூர் - 363
கணியன் நந்தா - 300, 307
கணிமான் - 305
கந்தரோடை - 319, 338, 341, 366,
367
கப்பலாவடி - 42, 68
கப்பலோசியா - 174
கப்பா - 99
கபாடபுரம் - 16, 207

கம்பர்மேடு - 120
கம்ம வாரிப்பாளையம் - 42
கமில் சுவெலபில் - 295
கராவ நாவிக - 309, 310
கரிமய கவுண்டன்பட்டி - 221
கரியம்பத்தூர் - 363
கருண ரத்தினா டவுள்யூ. எஸ். - 282
கருப்பண்ணசாமி கோயில்மேடு - 69
கருவூர் - 302
கருவேலம்பட்டி - 57
கரூர் - 28, 122, 206, 215, 220, 221,
229, 231, 250, 251, 260, 273,
313, 314, 320, 321, 329, 331,
333, 345, 346, 347, 356, 357,
358, 363, 364.
கல்செம்புக்காலம் - 65, 113, 117,
121, 143, 152, 161, 188, 189, 283
கல்திட்டை - 99, 104, 119, 120, 129,
130, 139.
கல்முனை - 367
கல்மேசை - 98, 99, 102, 104
கல்லறை - 102, 103, 104, 105, 119,
120, 138, 139, 140, 141, 148,
178.
கலக் - 168
கலிகுலா - 361
கலிகநாயக்கன்பாளையம் - 363
கலிங்கம் - 286, 305
கள்வர் - 200
கள்ளினூர் - 363
களக்குடிப்பட்டி - 119
களத்தூர் - 42
கற்குவை - 99, 106, 107, 119, 120,
123, 125, 129, 130, 131, 162
கற்புதுக்கை - 16, 99, 100, 102, 107,
108, 120, 124, 126, 127, 130,
131, 138, 139, 140, 194
கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டம் - 92,
97, 101, 112, 113, 115, 116, 117,

118, 120-133, 135-139,
143-147, 150-153, 157, 161, 241
கறுப்பு நிற மட்பாண்டம் - 112, 115,
117, 126, 128, 133, 135-139,
141, 153, 185, 186, 242, 247,
254, 255, 256, 259, 267, 271,
272, 274
கறுப்பு வர்ணம் தீட்டப்பட்ட
சிவப்பு நிற மட்கலம் - 117
கன்னியன்குட்டை - 330
கன்னியாகுமரி - 55, 201, 239
கனராபாளையம் - 138
கனியனூர் - 42
கனியாம்பூண்டி - 138
கல்லை - 167

கா

காங்கயம் - 273, 363
காசபன் - 307
காசிநாதன் நடன - 318, 323, 325,
326, 328, 329, 330, 340, 349,
360, 362, 364.
காஞ்சி/காஞ்சிபுரம் - 17, 135, 186,
206, 215, 220, 223, 228, 229,
231, 234, 239, 263, 266, 267,
269, 297, 329, 330, 353, 364
காடர் - 54
காணிக்கார் - 54
காதாங்கன்னி - 363
காதிகும்பாக் கல்வெட்டு - 22, 210
காயல் - 30, 115, 241
கார்த்தியாயனர் - 211, 236
காரவேலன் - 22, 210, 352
காரைக்காடு - 220, 261, 263, 267
காரைக்கால் - 358
கால்ட்வெல் - 22, 114, 115
காலிக் கலவை பூசப்பட்ட மட்கலம் -
139, 251, 252, 255, 271, 272

காவிரி - 26, 28, 121, 122, 163, 168,
201, 202, 210, 249, 252.
காவி வண்ணம் பூசப்பட்ட
மட்கலம் - 127
காவுடிடென் - 307
காழிதிக அந்தை - 300, 308

கி

கிப்பலஸ் - 360, 361
கிராபிடி - 11, 15, 186
கிருஷ்ணன் - 173
கிருஷ்ணன் கே.ஜி. - 288, 298, 302
கிருஷ்ணகிரி - 363
கிருஷ்ணசுவாமி வி.டி - 35, 38, 39,
40, 96, 98, 99
கிருஷ்ண சாஸ்திரி. ஏச் - 295, 322
கிருஷ்ணமூர்த்தி இரா. - 17, 326, 332
333, 335-341, 344, 347, 348,
350, 356, 357, 359, 366, 367
கிருஷ்ணபுரம் - 41, 42
கிருஷ்ணா நதி - 160
கிரேக்கம்/கிரேக்கர் - 22, 172, 180,
217, 218, 219, 221, 222, 224,
225, 227, 243, 244, 247, 257,
279, 279, 280, 326, 340, 354,
355, 356, 357, 359, 364, 368
கிரேக்க நாணயங்கள் - 355-357
கிறீற் - 356

கீ

கீரன் - 305
கீழ் நத்தம் - 116
கீழ் பாக்கம் - 136
கீழ் வெண்பாக்கம் - 42
கீழ் வாலை - 15, 187, 192, 221
கீழ் விளம்புச்சி - 67
கீழலூர் - 363

கீழ வளவு - 295
கீழைக்கரை - 363
கீழையூர் - 248

கு

குகைஓவியங்கள் - 54, 221
குஞ்சரம் - 42
குட்டம்புலி - 56
குட்டுவன் கோதை
நாணயம் - 278, 326, 345, 347
குட்டூர் - 69, 271
குடவர் - 200
குடிக்காடு - 263
குடியம் - 40, 41, 49, 82
குடுவில் - 223, 310, 319, 366
குடைக்கல் - 96, 102, 104,
குடைவரைக்குகை - 102, 104, 105,
148, 149, 158.
குத்தம்குழி - 56
குத்ததூர் - 67
குத்தலத்தி - 194
குத்துக்கல் - 98, 99, 102, 105, 107,
108, 139
குப்தா. பி.எஸ் - 97, 101, 158, 322,
331, 335, 360
கும்பளம் - 360, 364
குமரிக்கண்டம் - 23
குமரி - 214, 224, 227
குமரிக்கோடு - 16, 23
குமுத்திப்பதி - 194
குயிய் - 169, 176
குரங்குப்படை - 199
குருக் - 169
குருமுர்த்தி.சா. - 42, 57, 68, 69, 160,
268
குருராஜராவ். பி.கெ. - 96, 97
குருவினயனபள்ளி - 194
குவடி ஈதென் - 307

குவி - 169, 176
குழிஅடக்கமுறை - 105, 106, 107
குள்ளத்தூர் - 56
குளத்துப்பாளையம் - 220, 363
குற்றகல் - 314
குறவர் - 27, 200
குறியீடுகள் - 15, 186-192, 241, 242,
245, 246, 247, 252, 253, 254,
257, 260, 263, 271, 272, 274,
277, 283, 284, 285, 322
குறுந்தொகை - 208, 215, 309, 325
குறும்பர் - 83
குறுவர் - 83,
குன்றக்குடி - 306
குன்னத்தூர் - 129, 131, 134, 135,
143, 144, 177, 179, 229, 269
குன்னூர் - 143

கூ

கூத்தன் - 254
கூவிரன் - ஆதன் - 277
கூலந்தை சம்பன் அகல் - 277

கெ

கெட்றோசியா - 168
கெல்ரிமினர் - 169
கென்னடி கே.ஏ.ஆர். - 71, 76, 165,
166

கே

கேசரப்பள்ளி - 143, 144
கேடகு - 170
கேரளம் - 22, 24, 33, 35, 54, 56, 57,
62, 81, 93, 96,
102, 104, 105, 107, 143, 149, 153,
158, 164, 191, 201, 212, 238,

239, 301, 302, 331, 335, 357,
358, 360, 361, 363, 364

கை

கைக்கோளர் - 260, 313

கொ

கொங்கர் - 200
கொங்கர் புளியங்குளம் - 187, 322
கொங்கு நாடு - 358
கொட்டிந்ரன் - 96
கொடக்கல் - 64
கொடும்பாலூர் - 215
கொடுமணல் - 140, 143, 177, 186,
187, 190, 213, 215, 220, 223,
230, 273, 275, 277, 278, 284,
312-316, 331, 363
கொடுமணல் மட்பாண்ட
வாசகங்கள் - 316-317
கொண்ட்வானாக் கண்டம் - 23
கொண்டர் - 98
கொண்டி - 169, 176
கொண்டிய நாதம் - 68
கொணவக்கரை - 193
கொல்லத்துறை - 214
கொல்லபள்ளி - 68
கொல்லாப்பாளையம் - 42
கொல்லம்பட்டரை - 57
கொல்லர் - 83
கொல்லிரும்புறைய நாணயங்கள் -
251, 326, 345, 346, 347
கொல்லிப்புறை நாணயங்கள் - 251,
326, 345, 346, 347
கொல்லூர் - 125, 193
கொலமி - 170
கொளுதம்பத்து - 67
கொலோசீன் - 1, 3, 6, 13, 50, 55, 59

கொற்கை - 17, 30, 69, 113, 114,
115, 134, 161, 186, 189, 206,
209, 214, 215, 220, 224, 226,
227, 229, 240, 241, 242, 270,
312, 313, 363
கொற்றப்பூமான் - 222, 319
கொற்றவை - 30, 233
கொன்னேரிப்பட்டி - 364

கோ

கோட்டயம் - 331, 360, 363, 364
கோட்டைமேடு - 243
கோடன் - 158, 159
கோத்தகிரி - 193
கோத - 169
கோப்பெருஞ்சேரலிரும்
பொறை - 302, 346
கோபூதிவீரன் - 303
கோய - 169, 176.
கோயம்புத்தூர் (கோவை) - 27, 69,
102, 108, 138, 183, 192, 193,
194, 220, 321, 331, 361, 363
கோர்த்தலையாறு - 34, 38, 47
கோவலன் பொட்டல் - 117, 118
கோவலூர் - 215
கோவாதான் - 303
கோவில்பட்டி - 307
கோவேத - 191

கொள

கொளட தேசம் - 171
கொளடியன் - 207, 211, 217, 236
கொளதமி புத்ர யஜ்ஜ சதகர்ணி - 355
கொளரிமேடு - 70

சு

சக்கரவர்த்தி என்.பி. - 280
 சங்ககாலப் பாண்டியரின்
 நாணயங்கள் - 335-341
 சங்ககாலச் சேரரின்
 நாணயங்கள் - 341-347
 சங்ககாலச் சோழரின்
 நாணயங்கள் - 347-350
 சங்கலியா. ஏச்.டி. - 48, 52, 55
 சங்கன் கல்லு - 64, 77, 143, 156
 சசானியரின் நாணயங்கள் - 357
 சடிகள் - 300
 சடையப்பாறை - 120
 சண்முகம்.பி. - 284 365
 சத்தியபுத்ர - 91, 301
 சத்தியமூர்த்தி, ரி. - 331
 சதபதிராமண - 325
 சந்திராவல்லி - 238
 சபமித - 307
 சபோபர்போல - 171
 சம்பத் கே.எஸ் - 183, 192
 சம்பன் அகல் - 277
 சமணம் - 97, 203, 234, 235, 257,
 267, 282, 283, 287, 289, 292,
 297, 300, 305-308
 சமவயாங்கசக்த - 282
 சமாந்தரமான குத்துக்கற்கள் - 107
 சவர - 170
 சழிவன் வெளியன் - 305

சா

சாத்தன் - 221, 260
 சாதவாகனர் - 135, 267, 269, 301,
 326, 327, 345, 352, 353, 354
 சாதவாகனரின் நாணயங்கள் -
 352-355

சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள் - 64,
 66, 68, 69, 72, 74, 80, 113, 137,
 138, 169, 244, 245, 259, 261, 268,
 313
 சாயர்புரம் - 69
 சாயாவனம் - 250
 சாராயநாகர்ராய் - 57
 சாலிகுண்டம் - 318
 சாலியூர் - 30, 243
 சாவடிப்பாளையம் - 331, 363
 சானூர் - 129, 134, 135, 143, 163,
 186, 187, 223

சி

சிகுறாற் - 175
 சிம்கல - 311
 சில்லே கோ. - 10, 157
 சிலப்பதிகாரம் - 23, 189, 222, 228,
 249, 304, 323, 353
 சிவசாமி வி. - 166-169, 174
 சிவத்தம்பி கா. - 87
 சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் - 66, 69,
 70, 112, 120, 122-128, 130, 132,
 133, 137, 138, 141, 146, 153,
 185, 186, 221, 242, 246, 247,
 251, 252, 253, 255, 256, 259,
 261, 266, 268, 269, 271, 272,
 274, 275, 313
 சிவபெருமான் (சிவன்) - 83, 84, 85,
 172, 173, 174, 175, 176, 182,
 199, 233, 234, 260, 337, 338, 353
 சிவரக்கோட்டை - 57
 சிவராமப்பேட்டை - 47
 சிற்றம்பலம் சி.க. - 310
 சிறீலங்கா - 311
 சிறீவஸ்தவ - 152, 153
 சிறீனிவாச ஐயங்கார் - 87
 சிறுபாணாற்றுப்படை - 225

செ

சிறுமலை - 193
 சிறுமுகை - 139
 சின்னாசியா - 11, 72, 167, 168, 173,
 176
 சின்னார் - 168

சீ

சீகல - 311
 சீகூர்மலை - 193
 சீத்தியர் - 94
 சீதாபுரம் - 137
 சீதாராமன் ஆறுமுக - 187, 221, 226,
 320, 321, 326, 329, 333, 334,
 345, 346, 347, 352
 சீன நாணயங்கள் - 364, 365
 சீனா - 10, 157, 180, 217, 223, 326,
 364, 368

சு

சுந்தர .எ. - 72, 96, 103, 107, 147,
 157, 158
 சுந்தேகுப்பம் - 194
 சுப்பராயலு. எ. - 284, 321, 322
 சுப்பராவ். எஸ் - 24, 150, 152, 158,
 159
 சுப்பிரமணிய ஐயர். கே.வி. - 295,
 322
 சுப்பிரமணியன் - 233
 சுமேரியர் - 10, 166, 167, 174-176
 சுரந்தப்பட்டி - 120
 சுவயர்புரம் - 56
 சுனித்குமார் சற்றர்ஜி - 172

சூ

சூரன்குடி - 321
 சூலூர் - 363

செக்கந்தி - 307
 செங்கடல் - 218, 221, 222, 219,
 225, 227
 செங்கடல் செலவு - 219, 225, 227,
 357
 செங்கமேடு - 128, 129, 143, 163,
 177, 220, 229, 262
 செங்கற்பட்டு - 40, 41, 49, 265, 363
 செங்கந்தண்ணி - 307
 செங்காயபன் - 300, 307
 செட்டிப்பாளையம் - 139
 செந்தவரை - 193
 செப்போ கொஸ் கென்னீமி - 177
 செல்லிரும்பொறை - 300
 செல்வக்குங்கோ வாழியாதன் - 236
 300
 செலியூகல் - 356
 செலியூசிட் - 356
 சென்னம்பட்டி - 57
 சென்னராயன்பள்ளி - 194
 சென்னாசமுத்திரம் - 42

சே

சேந்தமங்கலம் - 262
 சேயோன் - 234
 சேர நாணயங்கள் - 341-347
 சேரமான் குட்டுவன் கோதை - 304
 சேரர் - 26, 28, 30, 91, 149, 160,
 206, 209-211, 219, 222, 250,
 251, 273, 300, 301, 302, 304,
 305, 333, 335, 336, 349, 356
 சேரன் செங்குட்டுவன் - 353
 சேருவில் - 223, 310, 319, 366
 சேலம் - 27, 68, 102, 307, 330, 363
 சேவரி - 68
 சேனாங்காடு - 69

சை	டை
சைதங்கநல்லூர் - 69	டைமாபாத் - 74, 113
சைதாப்பேட்டை - 363	
சையலன் - 311	
	டொ
சொ	டொமிட்டன் - 360
சொகௌரா - 282, 290, 292	
சொபானிமன்டோ - 57	
சொராப்பூர் - 66	
சொரையப்பட்டு - 360	
சொலமன் - 17, 179	
	டோ
சோ	டோர்ரி - 169
சோத்துக்கேணி - 122, 123	
சோரியப்பட்டு - 364	
சோழநாணயம் (தாய்லாந்தில்) - 365	
சோழர் - 26, 28, 30, 91, 160, 201, 206, 209, 210, 211, 233, 249, 255, 273, 301, 305, 334, 335	
சோழரின் நாணயங்கள் - 347-350	
சோழிங்கூர் - 67	
	த
சௌ	தக்கோலம் - 42
சௌந்தரராஜன் கெ.வி - 96, 129, 160	தஞ்சாவூர்/தஞ்சை - 42, 57, 69, 120, 190, 223, 246, 273, 331, 363, 36.
	தபார் பி.கே. - 159
	தமிரிகெ - 22
	தமிரிக்கா - 22
	தமிரிக்கே - 22
	தமிழ்-பிராமி - 21, 31, 118, 142, 187, 190, 191, 213, 215, 216, 221, 222, 223, 230, 241, 242, 244, 245, 247, 252, 254, 257, 274, 277, 279, 285, 287-296, 298, 299, 302, 305, 306, 311, 312, 313, 315-324, 335, 336, 339, 344, 345, 346, 347, 350-365, 368
	தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் குறியீடுகள் - 322-324
	தமிழ்-பிராமிச் சாசனங்கள் (தமிழகத்திற்கு வெளியே) - 318-3.
	தமிழ்-பிராமியில் வணிகக் குழுக்களின் சில ஆட்பெயர்கள் - 30
	சில இடப் பெயர்கள் - 308
	தங்க மோதிரங்கள் - 320
ட	
டங்கர் - 155	
	டி
டியோக்ளாடியஸ் - 360	
டியோடிஷியஸ் - 360	

வெள்ளி மோதிரங்கள் - 320, 321	திம்மாபுரம் - 137
வெள்ளி முத்திரைகள் - 321	தியோடோசியஸ் - 245
சுடுமண் முத்திரைகள் - 321	திர்க்கல் - 174
சுடுமண் தகடுகள் - 321-322	திரமிளசங்கம் - 306
வெண்கலத்தகடுகள் - 322	திரமிளதேச - 22
பாணை ஓடுகள் - 311-318	திரமிளி - 22
தமிழக ஈமச்சின்னங்கள் - 107-109	திராவிடம் - 209, 212, 217
தமிள (தெமள) - 22, 223, 309, 310	திராவிடர் - 12, 15, 20, 78, 85, 93, 150, 158, 165, 166, 168, 171, 172, 173, 175, 177, 204, 233
தமேட - 22, 309, 310, 320	திராவிட மொழி - 21, 23, 35, 71, 73, 74, 76, 97, 99, 151, 164-167, 169, 170, 171, 173, 176, 311
தமேட - 22, 309, 310, 320	திராவிடி - 16, 21, 280, 281, 282, 283, 285, 291, 293, 294, 311
தயிலம்லை - 68, 69	திருக்கட்டளை - 119
தர்மபுரி - 15, 42, 68, 74, 192, 194, 270, 296, 321, 331, 363	திருக்காம்புலியூர் - 121, 143, 144, 177, 179, 186, 214, 229, 231, 252, 254, 272, 312
	திருக்கோயிலூர் - 29, 229, 262, 302, 347, 350, 360, 363, 393
	திருச்சிராப்பள்ளி (திருச்சி) - 27, 42, 57, 68, 69, 108, 121, 122, 160, 250, 252, 255, 273, 286, 330, 331, 363, 364
	திருத்துவில் - 116
	திருநாதர்குன்று - 286
	திருநெல்வேலி - 13, 30, 42, 52, 53, 55, 56, 69, 108, 110, 160, 162, 220, 239, 240, 297, 330, 333, 360, 363, 364
	திருப்பத்தூர் - 47
	திருப்பரங்குன்றம் - 306, 309, 366
	திருப்பூர் - 120
	திருப்பெரும்புதூர் - 41
	திருமங்கலம் - 57, 363
	திருமலை - 67
	திருமால்பூர் - 42
	தி
	திண்டிவுள் - 227
	திண்டுக்கல் - 363
	திபேரியஸ் - 344, 345

திருமுடிக்காரி - 350
 திரேஸ் - 356
 திரையர் - 206, 265
 திருவக்கரை - 125
 திருவாதலூர் - 306
 தின்னன் - 252
 தினாரி - 358, 361

தீ

தீக்கித் தி.என். - 96, 102
 தீபவம்சம் - 212 366

து

துர்க்கை - 174, 182, 260
 துவரைமான் - 117
 துவாரகை - 151
 துளு - 170
 துளையுடைய கல்லறைகள் - 104,
 108, 148, 181

தூ

தூத்துக்குடி - 115
 தூரகிழக்கு - 166

தெ

தெக்கல் கோட்டா - 64, 65, 77, 147,
 162
 தெக்வாடா - 162
 தெகப் - 174
 தென் ஆர்க்காடு - 15, 68, 69, 125,
 183, 187, 192, 193, 194, 221,
 262, 301, 307, 315, 330, 360,
 363, 364
 தென்கிழக்கு ஆசியா - 20, 31, 56,
 93, 98, 99, 217, 223, 226, 240,
 365
 தென்பாண்டி நாடுகள் - 23
 தென்பெண்ணை - 29, 160, 161, 347

தென்மதுரை (மதுரை) - 16, 96, 162,
 207, 208, 312
 தென்னக ஈமச்சின்னங்கள் - 102-107
 தெஸ்ஸலி - 356

தே

தேசல்பூர் - 152
 தேசிகாச்சாரி. டி - 326
 தேடல் - 147
 தேர்மலி - 166
 தேரி - 52, 55, 56
 தேவனூர் - 125
 தேன்பாக்கம் - 136, 137
 தேனி - 69

தை

தைபீரியஸ் - 361

தொ

தொகரப்பள்ளி - 68, 69
 தொடையூர் - 119
 தொண்டி - 30, 214, 224, 360
 தொண்டை மண்டலம் - 210, 224,
 286,
 தொண்டை மான்நத்தம் - 329, 330,
 364
 தொத்திக் குப்பம் - 69
 தொப்பிக்கல் - 96, 102, 104
 தொல்காப்பியம் (தொல்காப்
 பியர்) - 23, 24, 25, 87, 151, 195,
 205, 208, 209, 234, 235, 294

தோ

தோடர் - 94

ந

நடுகற்கள் - 105, 107, 196, 197
 நந்தமேடு - 123
 நம்பாக்கம் - 41
 நயினி - 170
 நரசிப்பூர் - 64, 143, 146
 நரசிம்மமூர்த்தி ஏ.வி. - 283
 நரசிம்மையா. பி. - 42, 68, 107, 109,
 126, 160, 162, 163
 நல்லம்பட்டி - 138
 நவலை - 331
 நற்றிணை - 162, 198, 213, 214, 227,
 243, 309
 நறவு - 30, 214, 22

நா

நாஊர - 227
 நாக்கூர் - 99
 நாகசாமி ஆர் - 228, 260, 296, 301,
 304, 326, 333, 334, 358
 நாகப்பட்டினம் - 30, 247, 249
 நாகவேடு - 42
 நாகர்ஜான கொண்டா - 143, 248,
 267, 311
 நாகர் - 98
 நாட்டுக்கல்பாளையம் - 139
 நாதன் - 307
 நாராயணபுரம் - 42
 நாராயணராவ். சி - 295

நி

நிகம(ம்) - 215, 251, 277, 300, 308
 நிச்சம்பாளையம் - 139
 நிப்பூர் - 168
 நிராபம் - 363
 நிலையப்பட்டி - 120

நீ

நீர்க்குன்றம் - 224
 நீர்ப்பேயாறு - 224, 265, 267
 நீரோ - 361
 நீலகண்ட சாஸ்திரி கே.எ. - 16, 203,
 204, 212, 217, 326
 நீலகிரி - 15, 26, 27, 94, 192, 193,
 363

நு

நுழைஞர் - 88
 நுழையர் - 29
 நுளைவாசலையுடைய கல்
 திட்டைகள் - 104
 நுளை வாசலையும் பல பிரிவுகளை
 யும் உடைய ஈமச்சின்னங்கள் - 108

நெ

நெகனூர்ப்பட்டி - 307
 நெடியோன் - 208
 நெடுங்குண்டம் - 360
 நெடுஞ்செழியன் - 219, 300, 307
 நெடுஞ்சேரலாதன் - 219
 நெடுநல்வாடை - 219, 228-230
 நெபுச்சநேசர் - 218
 நெய்தவாசல் - 248, 249
 நெய்வேலி - 41, 42
 நெல்லியூர் - 243, 245
 நெல்லிவாசல் நாடு - 67
 நெல்லூர் - 357

நொ

நொய்யல் - 28, 215, 271, 278
 நொறொலொங் - 171

பு

- 56, 57, 58, 60, 75, 76, 77, 78, 79, 81, 82, 83, 84, 86, 90, 91, 136
- பயாடோஷியஸ் - 360
பகவெலி - 42
பகால் - 162
பட்டிப்புரோளு - 290, 291, 292, 298
பட்டின்பாலை - 225, 226, 231, 236, 294, 309, 366
பட்டுக்கோட்டை - 365
பட்டுப்பட்டி - 47
படக - 169
பண்டா - 99
பண்டுக்கல்கலாசாரம் - 96
பண்ணன் - 277
பதிற்றுப்பத்து - 162, 219, 236, 273, 347
பபிலோனியா - 217, 218
பம்பூர் - 168
பயர்சேவிஸ் டவின்யூ. எ. - 158
பர்கூர் - 42, 68, 69
பர்வார் - 168
பர்ஜி - 169
பரதவர் - 29, 30, 88, 200, 243, 310
பரந்தியூர் - 42
பரமங்கிராய் - 319
பரிபாடல் - 175, 208
பரோரி. - 172
பல்லவனேஸ்வரம் - 249
பல்லவமேடு - 135
பல்லாவரம் - 41, 136
பலஸ்தீனம் - 149, 162, 168
பலுசிஸ்தான் - 73, 168, 169
பவானி - 28
பவுந்துரை இரா. - 15, 193
பவேருஜாதகம் - 218
பழுப்பு நிறமட்கலங்கள் - 127, 253, 266
பழைய கற்காலம் - 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 33-49, 50, 51, 53,
- பழையுதலூர் - 67
பழையர் - 54
பள்ளிக்குடா - 368
பள்ளப்பான கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்கலம் - 127, 268
பள்ளப்பான கறுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் - 115, 124, 242
பன்னவானகூத்த - 282
பன்னிமடுவ - 68
பன்னீர்ச்செல்வம் - 171
பனர்ஜி கெ.டி - 40, 41, 42
பனர்ஜி ஆர். என் - 96, 97, 128, 129, 132, 134, 158, 159, 163, 183
பஃறுளி ஆறு - 16

பா

- பாகிஸ்தான் - 73, 158
பாகோர் - 57
பாடி ஏந்தல் - 193
பாண்டவர்குழி - 199
பாண்டி நாடு - 17, 23, 32, 162, 208, 209, 211, 226, 243, 292, 332, 333, 335
பாண்டிச்சேரி - 70, 122, 123, 257, 316, 363
பாண்டியர் - 16, 26, 28, 30, 91, 160, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 218, 231, 233, 240, 241, 243, 245, 273, 300, 301, 305, 306, 308, 332, 333, 335-341, 347, 349, 366-367
பாண்டுராஜர் டி.பி - 152
பாணினி - 325
பாபிபுரன். ஜெ. - 93
பார்டில்ஸ் - 117

- பார்வதி - 174, 175, 176
பாரசீகர் - 218
பாரசீகம் - 148
பாரசீகக்குடா - 43, 157, 158
பால்காட் - 26, 27, 273, 363
பாலாறு - 28, 202, 210, 224
பாறை ஓவியங்கள் (பெருங்கற்காலம்) - 15, 65, 192-194
பான்கூ - 223, 364
பானை ஓடுகளில் குறியீடுகள் (பெருங்கற்காலம்) - 186-192

பி

- பிக்லிகால் - 64, 145
பிடல்ஃப்டி. ஜி - 326
பித்தன் - 305
பிப்பிரா - 282, 290, 292
பியூலர். ஜெ.யி. - 279, 280, 282, 283, 285, 290, 291, 292.
பிரமகிரி - 18, 28, 64, 95, 123, 124, 143, 144, 146, 165, 178, 238
பிராகுய் - 73, 169, 176
பிரான்ஸ் - 4, 5, 48, 258
பிலித்தோசீன் - 1, 3, 4, 5, 12, 13, 38, 44, 50, 55
பிள்ளை. கே.கே. - 295
பிளினி - 219, 358, 362
பிறின்செப் - 279,
பிறீக்ஸ். ஜெ.டபிள்யூ - 94
பின்னோ-உக்ரிய - 167
பினீசியர் - 17, 148, 179, 280, 283, 285, 293, 326, 357, 368
பினீசியரின் நாணயங்கள் - 357

பு

- புகாரர் - 215, 251, 300, 301, 303, 308, 346

- புகார் (பூம்புகார்) - 17, 215, 224, 247, 273, 349
புகார் மட்பாண்ட வாசகங்கள் - 317
புத்தமனுவங்கா - 47
புத்தந்தறுவாய் - 56
புதிய கற்காலம் - 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 33, 35, 42, 47, 51, 56, 58, 60, 74-79, 81-91, 106, 107, 116-120, 124, 125, 127-129, 134, 137, 138, 143-150, 152-161, 164-166, 169-171, 179, 182-184, 194, 210, 217, 238, 258, 261, 264
புதுக்கோட்டை - 108, 119, 120, 364
புதுப்பட்டி. தி - 42
புதார்நாடு - 67
புல்வயல் - 119
புலியர் - 200
புலியூர் - 67
புலையர் - 200
புளியங்குளம் - 310
புறநானூறு - 87, 151, 162, 195-197, 198, 200, 219, 225, 227, 229, 233, 235, 236, 260, 304, 319, 352
புறாக்கல் - 193
புறாஸ்பூற் - 34, 41-43, 47, 68, 84, 94
புஸ்பரட்ணம். ப - 367, 368
புஸலஹித - 268

பூ

- பூண்டி - 41, 42
பூண்டார் - 363
பூதன்காவில் - 364
பூதிநாதம் - 363
பூநகரி - 319, 341, 366, 367, 368

பெ

பெண்ணாறு - 28
 பெணார் - 331
 பெந்திஅல்தோ - 171
 பெர்ணாண்டோ பி.இ.இ - 281
 பெரிய குல்லே பாளையம் - 69
 பெரிய குளம் - 57, 69
 பெரியாறு - 26, 273
 பெருங் கடுங்கோ - 300
 பெருங்கற்காலம் - 11, 12, 14, 15, 17, 18, 26, 57, 64, 66, 67, 70, 71, 81, 82, 86, 88, 90-109, 110, 115, 117, 119, 120-129, 132-144, 146-150, 152-166, 169, 170, 176, 177, 182-189, 191, 195, 198-202, 212, 213, 217, 236, 237, 238, 242, 250, 253, 254, 262, 264, 269, 274, 275, 278, 283-285, 311-313, 327, 333
 பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை - 233, 236, 300
 பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரல் ஆதன் - 352
 பெருநற்கிள்ளி - 233
 பெரு பரணன் - 305
 பெரும் பதன்கல் - 223, 319, 365
 பெரும் பாணாற்றுப்படை - 88, 89, 214, 219, 220, 224, 225, 228, 230, 265, 266
 பெரும் போர்/பெரும் பெயர் - 95, 136, 137, 163
 பெருமான் மலை - 116, 124, 161
 பெரு வழி - 337, 340, 347
 பெரு வழி நாணயங்கள் - 336, 366
 பெரெனி கெ. - 222
 பெலாரி - 66, 68, 84
 பென்கோ - 169

பே

பேர்குசன். ஜெ - 94
 பேர்ஷியா - 357
 பேராறு - 23
 பேரூர் - 321

பை

பையம்பள்ளி - 66, 68, 69, 74, 128, 129, 143, 184

பொ

பொச்சம்பாட் - 143
 பொதிகை - 208
 பொள்ளாச்சி - 363,
 பொன்பரிப்பு - 223
 பொன்னார் - 363

போ

போடி நாயக்கனூர் - 57, 331, 332, 333
 போயர் - 65
 போளுவாம்பட்டி - 271, 272

பொள

பொளத்தம் - 18, 22, 97, 203, 234, 235, 248, 249, 250, 267, 268, 282, 283, 287, 293, 296, 305, 307, 308, 309, 319, 325

ம

மகாதேவன். ஐ - 171, 222, 283, 285, 287, 291, 296, 298, 301, 313, 316, 317, 319, 320, 322
 மகாதேவன் ஐ. மற்றும் சுவாமிநாதன். கு - 302

மகாராசக்கடை - 16, 194
 மகாராஷ்டிரம் - 74, 82, 99, 102, 113, 153,
 மகாலிங்கம். ரி.வி - 121, 188, 189, 322, 333
 மகாவம்சம் - 208, 212, 223, 366
 மகுர்ஜாரி - 99
 மங்கனூர் - 214
 மசினகுடி - 193
 மஞ்சனகரணை - 41
 மட்ராஸ் இண்டஸ்ட்ரி - 34
 மண்மேடு - 106
 மண்ணித்தலை - 319, 367
 மணிக்கிராமம் - 248, 250
 மணிமங்கலம் - 70
 மணிமேகலை - 199, 208, 227, 249, 252, 267
 மணிய்வண்ணக்கண் - 304
 மத்திய ஆசியா - 61, 72, 157, 168, 171
 மத்திய கிழக்கு - 6, 7, 11, 17, 20, 31, 50, 61, 73, 74, 149, 217, 240, 279, 280
 மத்தியதரை - 114, 167, 169, 173, 176, 177
 மத்தியதரைக்கடல் - 71, 157, 166, 171, 259
 மத்தியதரைவர்க்கம் - 71, 72, 164
 மதுரை - 15, 16, 17, 27, 28, 42, 47, 57, 68, 69, 161, 162, 192, 193, 206, 207, 209, 215, 216, 217, 218, 221, 222, 228, 230, 231, 239, 273, 280, 286, 292, 295, 306, 308, 331, 333, 359, 363, 364,
 மதுரைக்காஞ்சி - 215, 216, 229, 230, 243, 323,
 மயிலாடும்பாறை - 69, 194,

மரிரெட்டிப்பள்ளி - 69
 மருங்கூர் - 214, 224, 226
 மருங்கூர்ப்பட்டினம் - 30, 224, 245
 மல்லச்சத்திரம் - 194
 மல்லப்பாடி - 192
 மலைப்பண்டாரம் - 54
 மலைபடுகடாம் - 197, 229, 235, 294
 மலையடிப்புதூர் - 363
 மலையம்பத்து - 67
 மலையமன்கள் - 28, 302, 350, 351
 மலையமன்களின்
 நாணயங்கள் - 350, 351
 மலையர் - 200
 மலையாம்பட்டு - 126, 264
 மலோனி. சி.ரி. - 32, 189, 293
 மறத்தாறு - 47
 மறவர் - 30, 200
 மன்கடல் - 363
 மன்னார்குடி - 365
 மனகுந்த - 194
 மஸ்கி - 64, 107, 143, 144, 178

மா

மாக்கோதை நாணயங்கள் - 251, 278, 326, 344, 345, 347
 மாங்குளம் - 299, 301, 306, 307
 மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை - 304
 மாந்தை - 30, 246, 293
 மாபலிபுரம் - 363
 மாம்பலம் - 267, 328, 329, 330, 360, 364
 மாமண்டூர் - 286
 மாமல்லபுரம் - 224, 265, 267
 மார்க்ஸ் - 360
 மாவிலங்கை - 206
 மாறமங்கலம் - 115

மி	மே
மிர்சாப்பூர் - 99	மேட்டுப்பட்டி - 306 மேல்சாத்தமங்கலம் - 124, 220 மேல்பரிசம் - 68 மேல்பாடி - 199 மேலையூர் - 248 மேற்கு ஆசியா - 59, 93, 158, 166
ம்	மை
மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை தெ.பொ. - 295 மீனாக்ஷிபுரம் - 299	மைசூர் - 28, 74, 273
மு	மொ
முசிநி - 30, 42, 206, 214, 215, 220, 222, 223, 224, 227, 259, 273, 277, 356, 359, 360 முகறிக்கோடன் - 222 முண்டர் - 98 முத்தராபானையம் - 122, 123 முத்திரை நாணயங்கள் - 17, 182, 189, 216, 245, 278, 288, 325, 337, 341, 359, 368 முத்துப்பட்டி - 222, 311 முதிருமுரன் அகல் - 313, 314 முதுகுடுமிப் பெருவழுதி - 233, 336 முருகன் (வேலன்) - 84, 113, 175, 176, 182, 194, 233, 351 முல்லைப்பாட்டு - 219 முள்ளிக்காடு - 68	மொசுப்பத்தேமியா - 148, 174, மொட்டைமலை - 120
மு	மொ
மூங்கில்புதூர் - 194	மொகனூர் - 68 மொட்டூர் - 126, 183 மொடூர் - 69 மொல்ரா - 169, 176
மெ	மொ
மெகஸ்தினீஸ் - 211 மெடவ்ரெயிலர் - 94 மெய்ஞானபுரம் - 56	மொளரியர் - 21, 31, 210, 211, 213, 287, 288,
ய	ய
	யல்லேசுவரம் - 143 யவனர் - 219, 220, 223, 229, 248, 355 யஸ்டானி - 188, 189
யு	யு
	யுன்னா பாணி - 99

யு	ரொ
யூலியஸ் சீஸர் - 344 யூவாஸ் மார்ட்டின் - 261	ரொலமி - 218, 219, 220, 227, 357
யே	ரோ
யேமன் - 148, 158	ரோடஸ் - 356 ரோமிலா தபார் - 162
யெள	ரெள
யெளதேயர் - 337	ரெளலற்றர் - 122, 124, 135, 220, 221, 243, 244, 245, 248, 250, 251, 255, 259, 261, 262, 263, 267, 268, 313, 318
ர	ல
ரக்மா - 358 ரமேஷ் கெ.வி - 288, 289, 291 ரன்ஜால - 99 ரஸ்மலான் - 168	லலிதவிஸ்தார - 282
ரா	லா
ராமபிதிக்கல் - 44 ராஜன். கா. - 187, 189, 190, 191, 192, 194, 273, 277, 284 ராஜஸ்தான் - 54, 98, 100, 150, 153	லாங்னாஜ் - 50, 57 லால் பி.பி - 158, 188, 189 லால்ஹவுசி - 138
ரி	லி
ரிச்சர்டு ரி.என். - 127	லிங்கவழிபாடு - 84, 172, 173, 254, 337
ரூ	லீ
ரூபர் - 152	லீசியர் - 174
ரே	லூ
ரேணுகுண்டா - 49	லூறியஸ்தான் - 168
ரை	லெ
ரைச்சூர் - 66, 107	லெமூரியா - 23

லெவன்தால் - 326
லெஸ்னிக் எஸ்.எல் - 92, 96, 102,
142, 159

லோ

லோசலாபி. எம் - 111

வ

வச்சிரநந்தி - 306
வசவசமுத்திரம் - 220, 229, 231,
265, 266, 267, 312, 358
வசிட்டி புத்திர சதகர்ணி - 353, 355
வசிட்டி புத்திர சிவசிறீகட சதகர்ணி -
355
வசிட்டி புத்ர சிவசிறீபுலுமாவி - 355
வசிட்டி புத்ர புலுமாவி - 353-355
வசிட்டி புத்ர விஜய சதகர்ணி - 355
வஞ்சி - 17, 273, 302
வட ஆர்க்காடு - 15, 42, 66, 183,
194, 201, 264, 315, 352, 357
வடவேங்கடம் - 23
வட மதுரை - 41
வடியூர் - 42
வண. ஹெரஸ்கவாமி - 171
வர்மனஹ - 273
வரதனாப்பள்ளி - 42
வருணன் - 29, 234
வருணிய் அகல் - 277
வல்லம் - 190, 246, 284, 317
வல்லந்தவலம் - 363
வலைஞர் - 29, 88
வவுனியா - 223, 310, 319, 366
வள்ளிமலை - 357
வன்முலன் - 277
வன்னியன்சத்திரம் - 42

வா

வாணகிரி - 248, 250
வாலண்டையின் - 245
வாலியார் வீடு - 199

வி

விக்ரம மங்கலம் - 187
விசாகன் - 310
விண்ணமங்கலம் - 67
விமலா பேக்கே - 68, 258, 313, 360
வியன்னா - 22
வில்லியம் எலியற்(சேர்) - 326
வில்லோர் - 200
விழுவல்லி - 360
வின்சன்சிமித் - 24
விஷ்ணு - 172, 173, 233, 254,
விஜயன் - 208, 212

வீ

வீரசிகாமணி - 329, 330
வீரபாண்டியமுனை - 368
வீரை/வீரபட்டினம் - 124, 206, 257
வீலர் (சேர் மோற்றிமர்) 17, 92, 95,
124, 146, 158, 159, 238, 258,
314, 318

வெ

வெங்கடரங்கம் பிள்ளை - 119
வெங்கோபராவ் - 295
வெட்டுக்காடு - 319
வெண்காயபன் - 307
வெம்பாலூர் - 328, 329, 331

வை

வெல்வேலுறுக்கம் பாளையம் - 194
வெள் அறை நிகமத்தோர் - 300
வெள்ளூர் - 358, 361, 363
வெள்ளறை - 300
வெள்ளையன் இருப்பு - 220, 248,
249, 363
வெள்ளை வர்ணம் தீட்டப்பட்ட
செம்பழுப்பு நிறமட்பாண்டங்கள் -
121, 122, 142, 185, 186, 253,
255, 274, 275
வெள்ளை வர்ணம் பூசப்பட்ட கறுப்பு-
சிவப்பு நிறமட்பாண்டங்கள் - 112,
137, 147, 161, 163, 185, 186, 242
வெளியன் - 305

வே

வேங்கடசாமி மயிலை சீனி - 285,
286, 287, 296, 322
வேட்டைக்காரன் மலை - 183, 193
வேடர் - 30, 54, 77, 82
வேடர் தத்தக்கல் - 69
வேடொயிட் - 12, 54, 58, 71, 76
வேந்தன் - 234
வேல்/வேலன் - 182
வேளிர் - 151, 200, 201, 208, 232,
319, 352, 353
வேனி ஆதன் - 301

வைகை - 26, 28, 202, 208, 209,
210, 243, 332

ஸ்

ஸ்காண்டி நேவியா - 171
ஸ்பெயின் - 5, 48

ஐ

ஐகோர் - 94
ஐடிகனாகள்ளி - 143
ஐப்பான் - 93
ஐம்பை - 301, 307
ஐவ்வாது மலை - 67
ஐகார் - 111

ஹ

ஹர்டிங் - 139
ஹாரியன் - 167
ஹியர்சே ரி.என். - 127
ஹுஸ் - 303
ஹைமண்டோவ் - 158, 159, 165

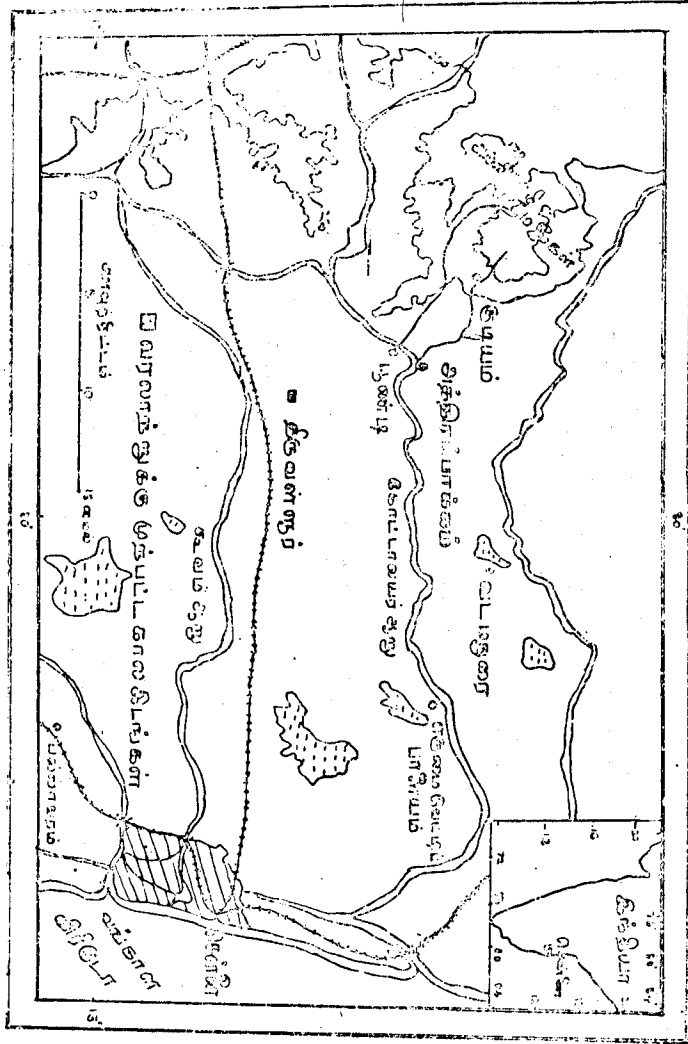

விளக்கப்படங்களின் அட்டவணை

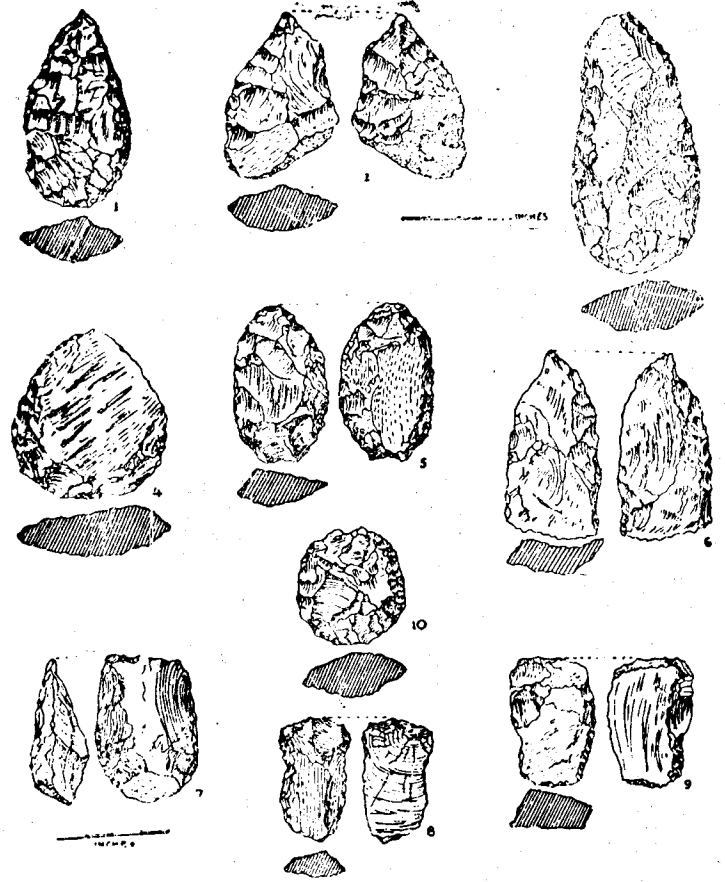
படம் 1.	கோர்த்தலையாற்றுப்படுக்கையிலுள்ள வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால இடங்கள்	பக்கம் 412	படம் 10.	அ. தாழிகள் ஆ. ஈமப் பேழைகள் (Ramachandran, K.S. 1971 b. Figs. 8, 9)	421
படம் 2.	அத்திரம்பாக்கக் கீழைப்பழங்கற்கால ஆயுதங்கள் (Sankalia, H.D. 1974)	413	படம் 11.	தமிழகப் பெருங்கற்காலச் சின்னங்களும் வகைகளும் (Narasimhaiah, B. 1980)	422
படம் 3.	மத்திய பழங்கற்கால ஆயுதங்கள் (Sankalia, H.D. 1974)	414	படம் 12.	தமிழகத்தில் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட பிரதான இடங்கள் (இராசவேலு, சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995 - ஒளிப்படம் - II)	423
படம் 4.	மேலைப் பழங்கற்கால ஆயுதங்கள் (Murty, M.L.K. 1970)	415	படம் 13.	அ. ஆதிச்ச நல்லூர்த் தாய்த் தெய்வம் (வெண்கலம்) ஆ. மோட்டுர் தாய்த் தெய்வக்கல் (இராசவேலு, சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995, ஒளிப்படங்கள்-15, 6)	424
படம் 5.	தமிழகக் குறுணிக் கற்கால ஆயுதங்கள் (Zeuner, F.B. and Allichin, B.1956)	416	படம் 14.	அ. பெருங்கற்கால இரும்பாயுதங்கள் (Allichin, B. and Allichin, F.R. 1968) ஆ. ஆதிச்சநல்லூரிற் கிடைத்த இரும்பாயுதங்கள் (இராகவன் அ. 1980)	425
படம் 6.	(அ) பையம்பள்ளி - அகழாய்வு அமைவிடம் (ஆ) தமிழகப் புதிய கற்கால ஆயுதங்கள் (இராசவேலு, சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995, ஒளிப்படங்கள் 4, 5)	417	படம் 15.	பெருங்கற்கால மட்பாண்ட வகைகள் (Ramachandran, K.S. 1971 b. Fig. 17)	426
படம் 7.	கல்லறைகள் (துளையுடையவை) (அ) அகழாய்வுக்கு முன்னர் (ஆ) அகழாய்வுக்குப் பின்னர் (Ramachandran, K.S. 1971 b Figs. 10,11)	418	படம் 16.	பெருங்கற்காலப் பாறை ஓவியங்கள் (அ) கீழ்வாலை (ஆ) கீழ்வாலை	427
படம் 8.	கல் திட்டைகள் (Ramachandran, K.S. 1971, b. Figs. 6, 7)	419	படம் 17.	பெருங்கற்காலப் பாறை ஓவியங்கள் (அ) வேட்டைக்காரன்மலை (ஆ) செத்தவரை	428
படம் 9.	அ. தொப்பிக்கல் ஆ. குடைக்கல் (Ramachandran, K.S. 1971 b. Figs. 14, 15)	420	படம் 18.	பிரதான திராவிட மொழிகளின் பரம்பல்	429
			படம் 19.	தமிழ்மொழி வழக்கிலிருந்த பண்டைய தமிழகப் பகுதிகள் (Meenakshisundaram, T.P. 1965)	430
			படம் 20.	கொடுமணலில் கிடைத்த பெருங்கற்காலப் பாறை ஓடுகளிலுள்ள குறியீடுகள் (ராஜன், கா. 1994 a: 28)	431

படம் 21.	உரோம நாட்டு மட்பாண்டங்கள் (அ) அரிற்றையின் வகை (Wheeler, R.E.M. 1946) (ஆ) ரௌலர் வகை (Wheeler, R.E.M. 1946)	432
படம் 22.	அரிக்கமேட்டிற் கிடைத்த சுடுமண் பாவைகள் (Wheeler, R.E.M. 1946)	433
படம் 23.	கொடுமணலில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள் (ராஜன், கா. 1994 a: 33)	434
படம் 24.	காலவரன் முறையில் தமிழ் எழுத்துகளின் வளர்ச்சி	435
படம் 25.	காலவரன் முறையில் தமிழ் எழுத்துகளின் வளர்ச்சி	436
படம் 26.	(அ) மாங்குளத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டு	437
படம் 27.	(ஆ) புகளூர் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டு	438
படம் 28.	அ. ஜம்பைத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டு ஆ. அரச்சலூர் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டு	439
படம் 29.	சங்ககாலத் தடயங்கள் அ. சிற்ப மோதிரம் (கரூர்) ஆ. 'குறவன்' என்ற வாசகத்துடனான அடையாள வெள்ளி முத்திரை (கரூர்) இ. 'வேளி சாம்பான்' என்ற வாசகம் பொறித்த வெள்ளி மோதிரம் (கரூர்) ஈ. 'தித்தன்' என்ற வாசகம் பொறித்த வெள்ளி மோதிரம் (கரூர்) (சீதாராமன், ஆறுமுக. 1994)	440
படம் 30.	அ. சங்ககாலப் பாண்டியரின் வெள்ளி முத்திரை நாணயம் (கரூர்) ஆ. சங்ககாலச் சோழரின் செப்பு முத்திரை நாணயம் (கரூர்) இ. சங்ககாலச் சேரரின் வெள்ளி முத்திரை நாணயம் (கரூர்)	441
படம் 31.	அ. சங்ககாலப் பாண்டியரின் பெருவழுதிச் செப்பு நாணயம் (திருநெல்வேலி) ஆ. சங்ககாலப் பாண்டியரின் செப்பு நாணயம் (கரூர்)	442

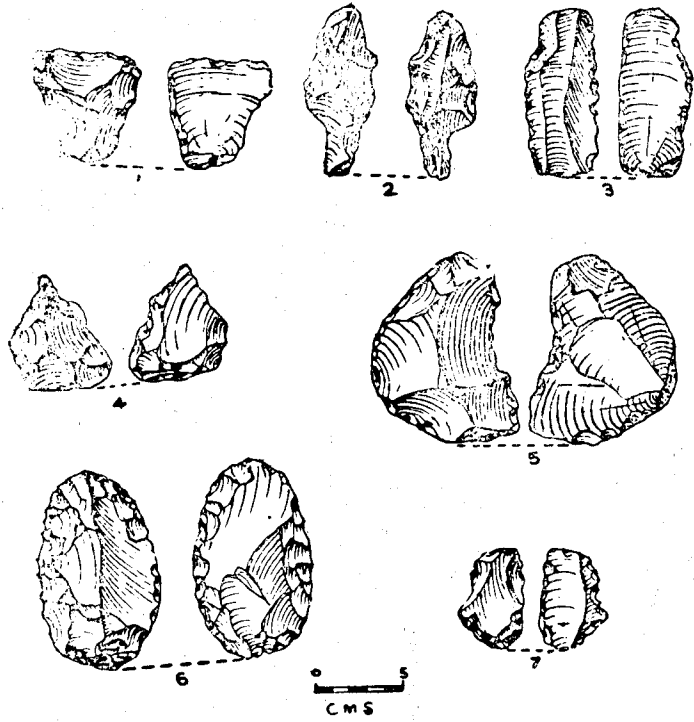
படம் 32.	அ. சங்க காலச் சோழரின் செப்பு நாணயம் (காவிரிப்பூம்பட்டினம்) ஆ. சங்க காலச் சேரரின் செப்பு நாணயம் (கரூர்)	443
படம் 33.	மாக்கோதை நாணயங்கள் (கரூர்)	444
படம் 34.	அ. கொல்லிப்புறைய் நாணயம் ஆ. கொல்லிப்புறைய் நாணயம்	445
படம் 35.	அ. மலையமாண்களின் செப்பு நாணயம் (திருக்கோவிலூர்) ஆ. மலையமாண்களின் செப்பு நாணயம் (திருக்கோவிலூர்)	446
படம் 36.	சாதவாகன மன்னன் வஸிட்டி புத்திர சதகர்ணியின் பிராகிருத - தமிழ் மொழி நாணயம்	447
படம் 37.	தமிழகத்திற் கிடைத்த சில உரோம நாணயங்கள்	448
படம் 38.	அ. காஞ்சிபுரம் - கூம்பு வடிவ ஜாடிகள் ஆ. திருக்காம்புலியூர்க் கிட்டங்கி (இராசவேலு.சு, மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ, 1995; ஒளிப்படங்கள் - 26,27)	449
படம் 39.	அ. செங்கமேடு உறை கிணறு ஆ. திருக்கோயிலூர் - சுடுமண் வடிநீர்க் குழாய்கள் (இராசவேலு.சு, மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ, 1995, ஒளிப்படங்கள் - 28, 29)	450
படம் 40.	காவிரிப்பூம்பட்டினம் (அ) பௌத்த விகாரை (ஆ) புத்தரின் செப்புத் திருமேணி (இராசவேலு.சு, மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ, 1995, ஒளிப்படங்கள் - 17, 18)	451
படம் 41.	காவிரிப்பூம்பட்டினம் (அ) அரிய கல்மணிகள் (ஆ) சுடுமண் உருவங்கள் (இராசவேலு.சு, மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ, 1995, ஒளிப்படங்கள் - 21, 22)	452

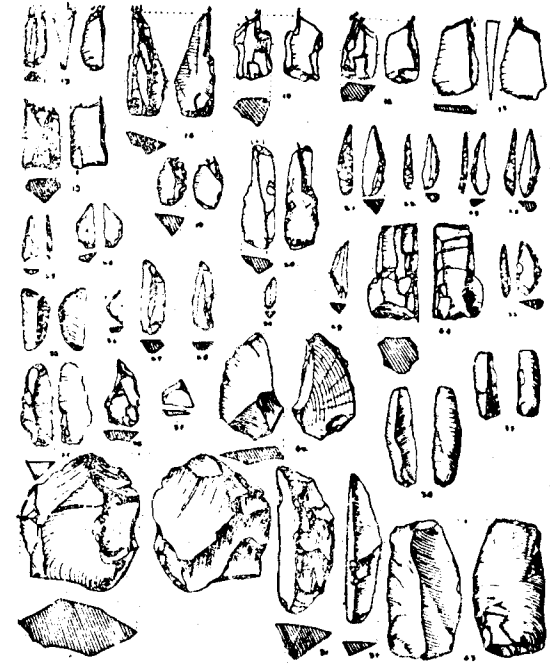
படம் 1. கோர்த்தலையாற்றுப்படுக்கையிலுள்ள வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால இடங்கள்

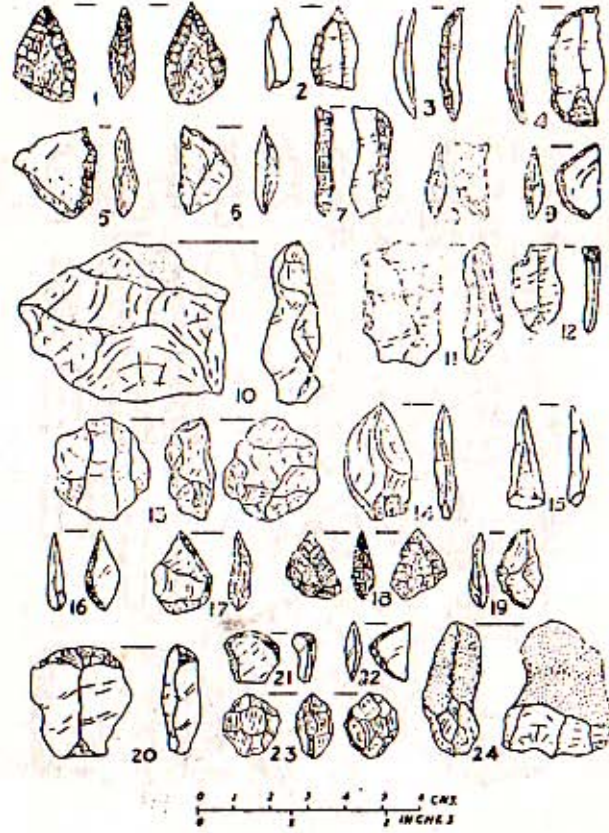
படம் 2. அத்திரம்பாக்கக் கீழைப்பழங்கற்கால ஆயுதங்கள் (Sankalla, H.D. 1974)

படம் 3. மத்திய பழங்கற்கால ஆயுதங்கள்
(Sankalia, H.D. 1974)

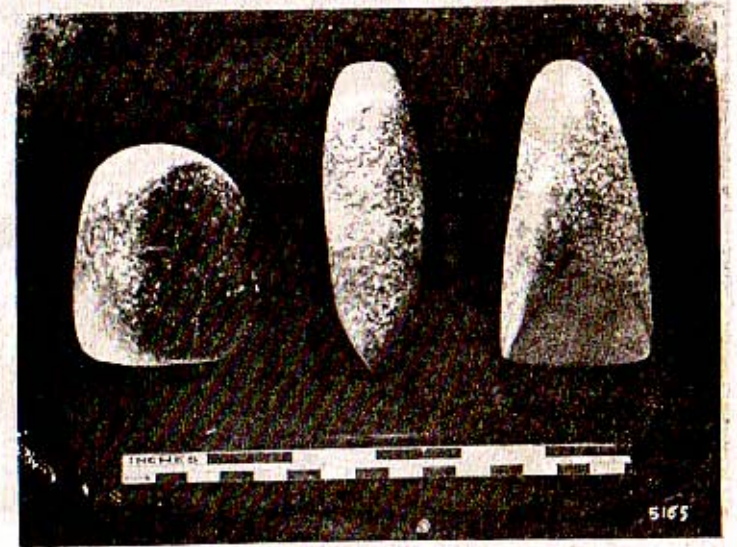
படம் 4. மேலைப் பழங்கற்கால ஆயுதங்கள்
(Murty, M.L.K. 1970)

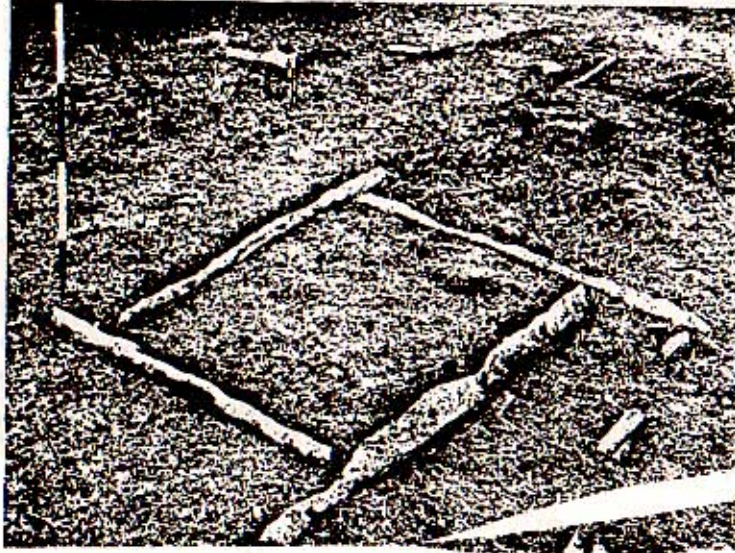
படம் 5. தமிழகக் குறுணிக் கற்கால ஆயுதங்கள்
(Zeuner, F.B. and Allchin, B.1956)

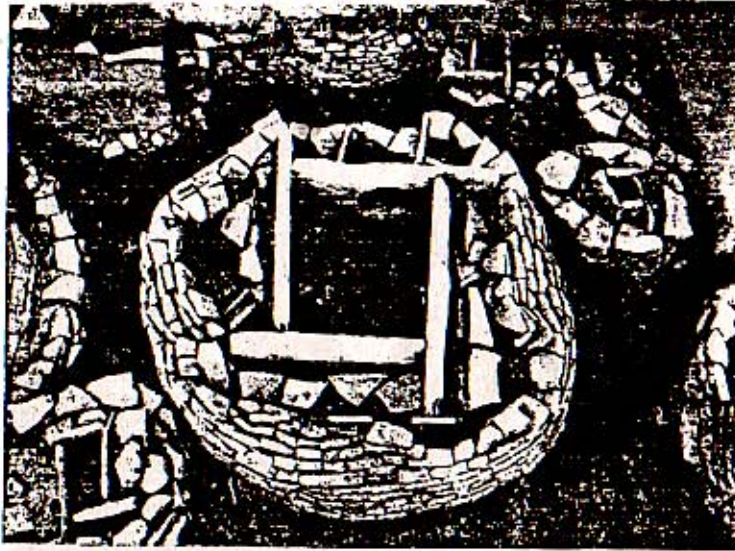
படம் 6. (அ) பையம்பள்ளி - அகழாய்வ அமைவிடம்

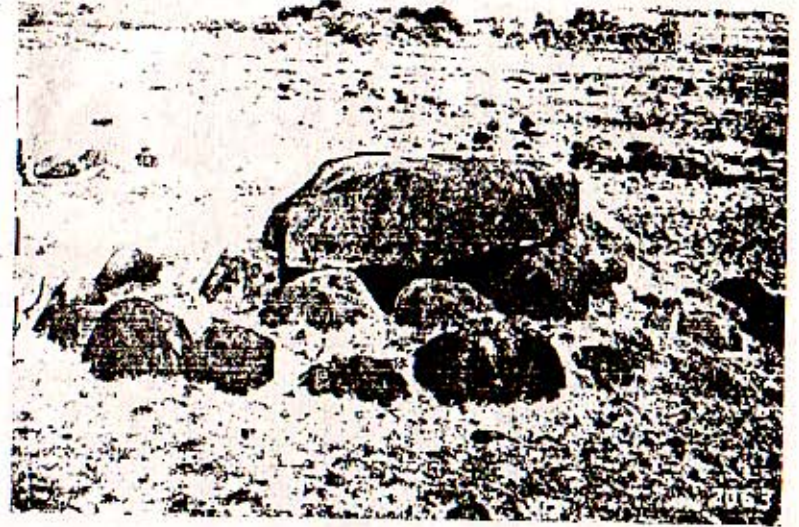
(ஆ) தமிழகப் புதிய கற்கால ஆயுதங்கள்
(இராசவேலு, க. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995,
ஒளிப்படங்கள் 4, 5)

படம் 7. கல்லறைகள் (குளையுடையவை)
(அ) அகழாய்வுக்கு முன்னர்

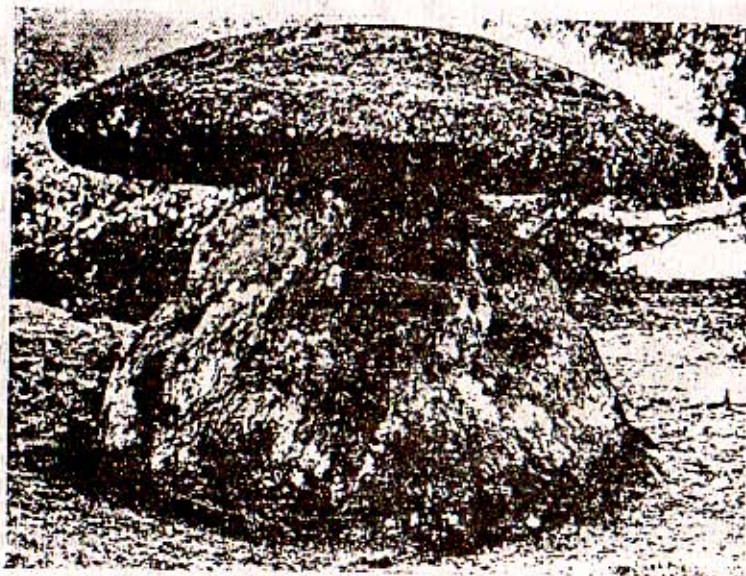

(ஆ) அகழாய்வுக்குப் பின்னர்
(Ramachandran, K.S. 1971 b Fls. 10.11)

படம் 8. கல் திட்டைகள்
(Ramachandran, K.S. 1971. b. Fls. 6. 71)

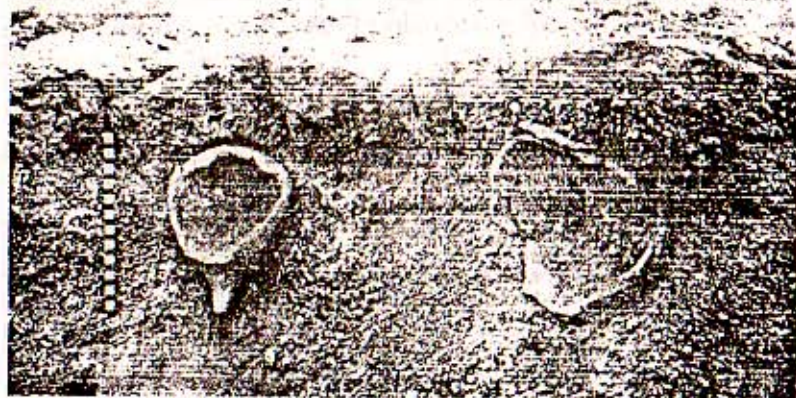

படம் 9. அ. தொப்பிக்கல்

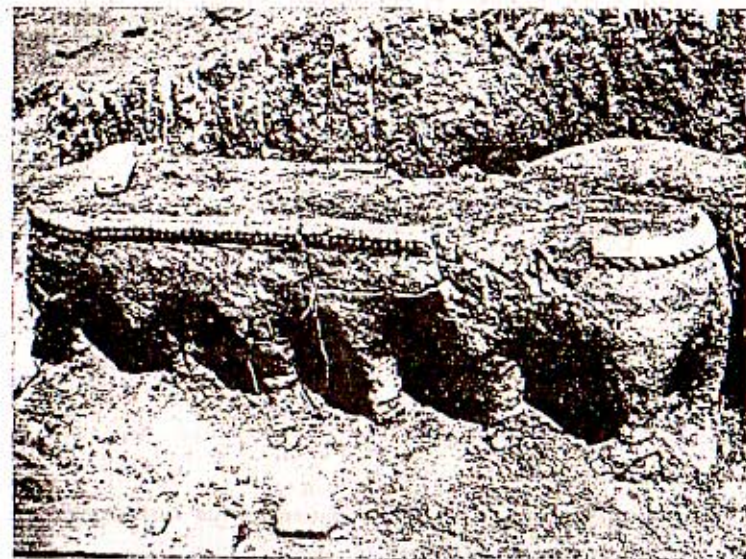

ஆ. குடைக்கல்

(Ramachandran, K.S. 1971 b. Figs. 14, 15)

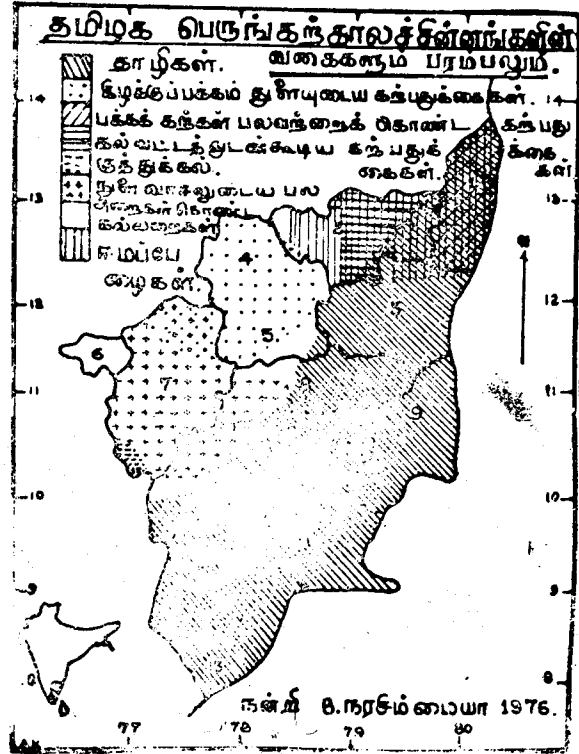

படம் 10. அ. குாழிகள்

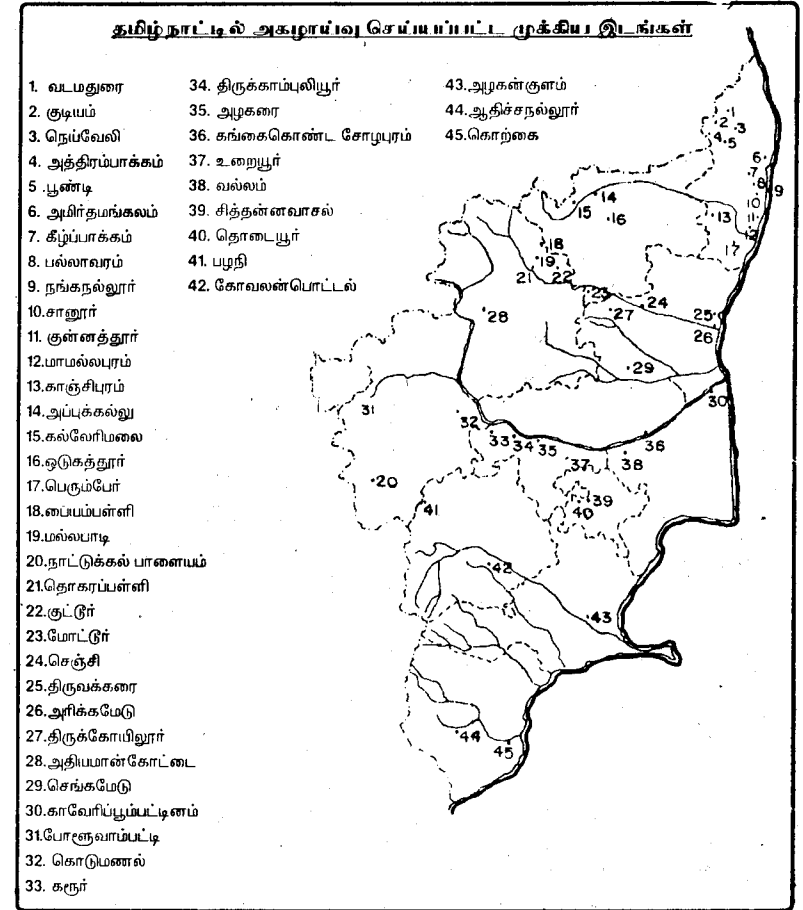

ஆ. ஈமப் பேழைகள்

(Ramachandran, K.S. 1971 b. Figs. 8, 9)

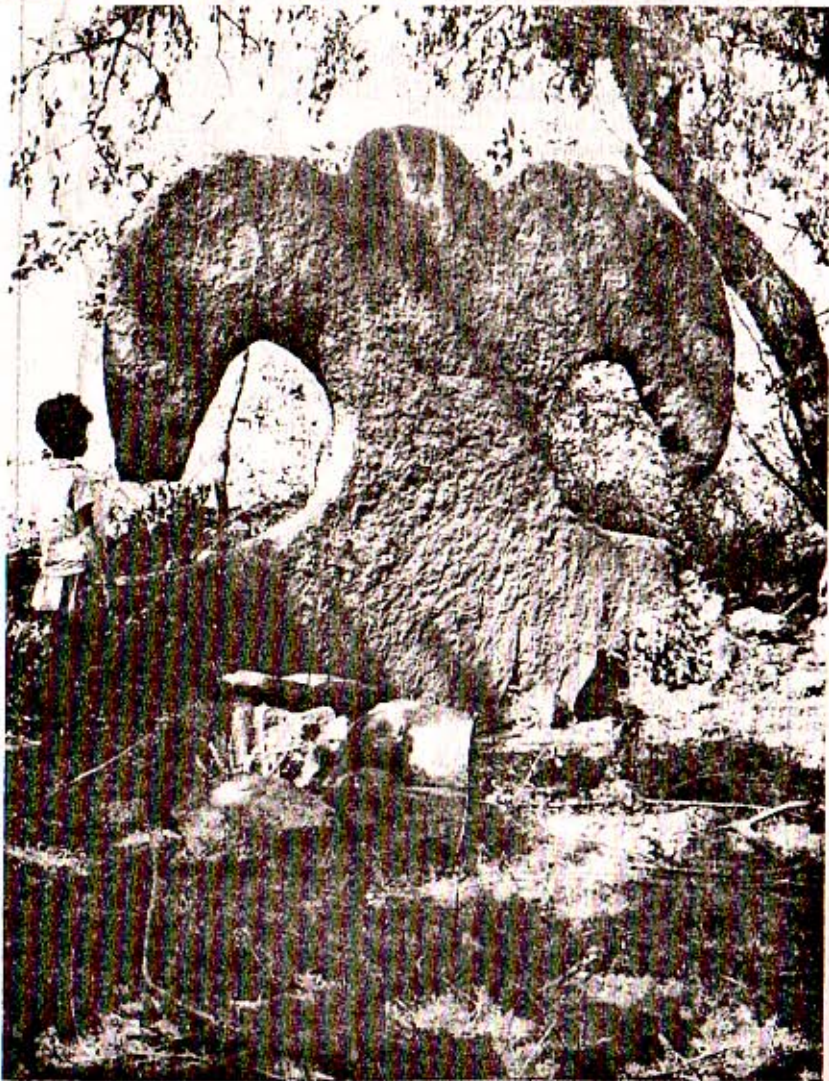
படம் 11. தமிழகப் பெருங்கற்காலச் சின்னங்களும் வகைகளும்
(Narasimhaiah, B. 1980)

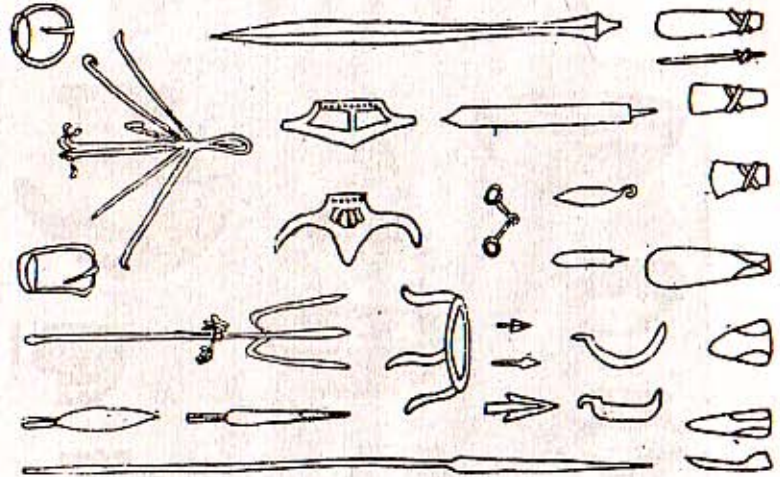
படம் 12. தமிழகத்தில் அகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட பிரதான இடங்கள்
(இராசவேலு, சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ. 1995 - ஒளிப்படம் - 1)

படம் 13. அ. அதிச்ச நல்லூர்த் தாய்த் தெய்வம் (வெண்கலம்)

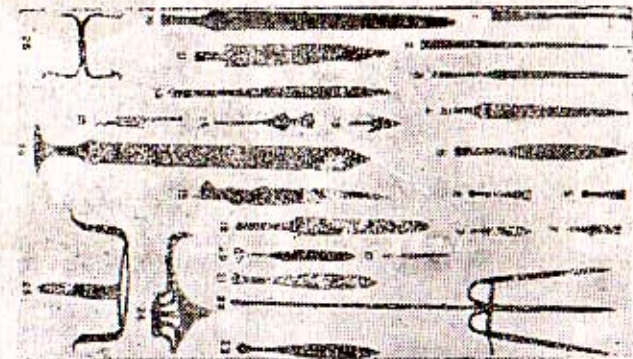

ஆ. மோட்டுர் தாய்த் தெய்வக்கல்
(இராசவேலு,சு. மற்றும் திருமூர்த்தி,கோ, 1995,
வெண்பாக்கள்-15, 6)

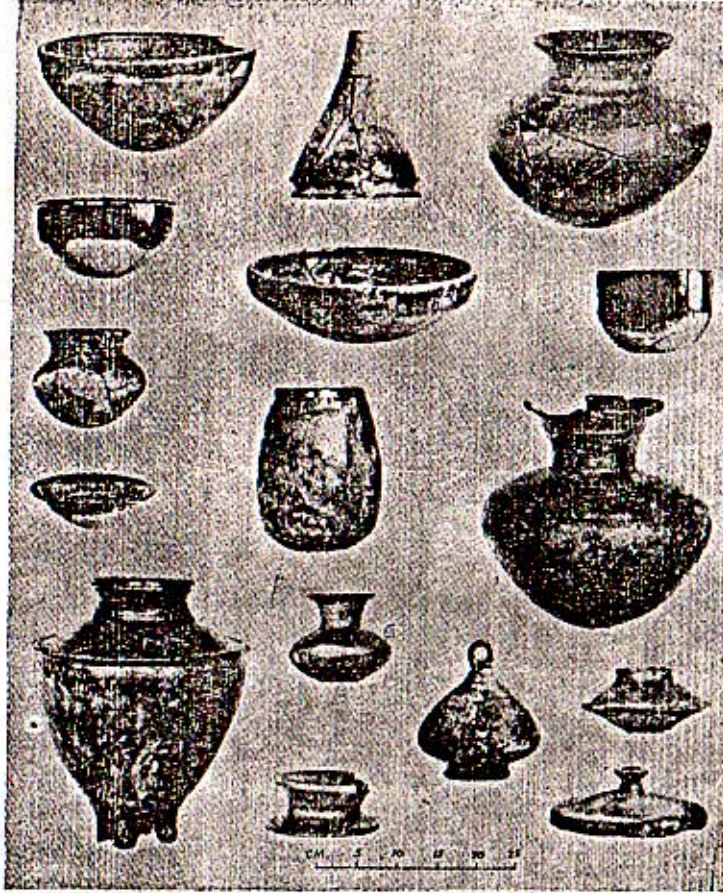

படம் 14.

அ. பெருங்கற்கால இருமயபுதங்கள்
(Alchin, B. and Alchin, F.R. 1968)

ஆ. அதிச்சநல்லூர்த் கிடைத்த இருமயபுதங்கள்
(இராகவன் அ. 1980)

படம் 15. பெருங்கற்கால மட்பாண்ட வகைகள்
(Ramachandran, K.S. 1971 b. Fig. 17)

படம் 16. பெருங்கற்காலப் பாறை ஓவியங்கள்
(அ) கீழ்வாலை

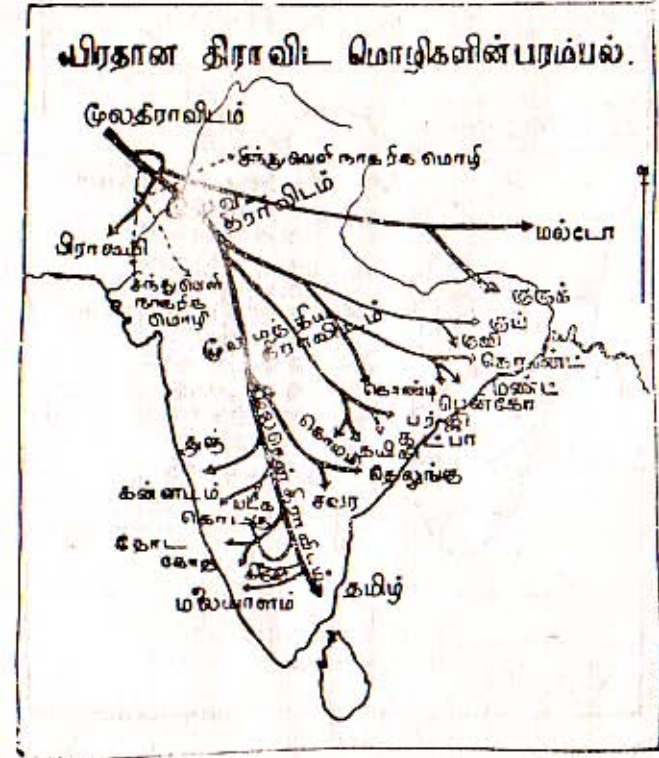
(ஆ) கீழ்வாலை

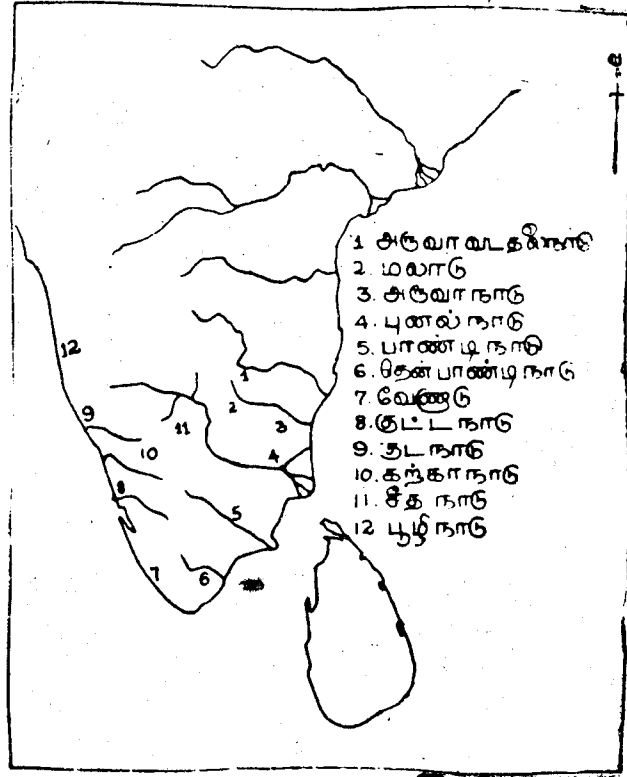
படம் 17. பெருங்கற்காலப் பாறை ஓவியங்கள்
(அ) வேட்டைக்காரன்மலை

(ஆ) செத்தவரை

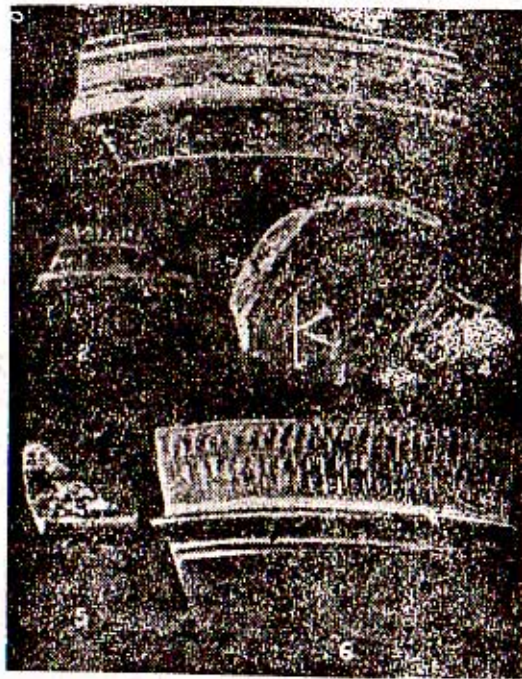
படம் 18. பிரதான திராவிட மொழிகளின் பரம்பல்

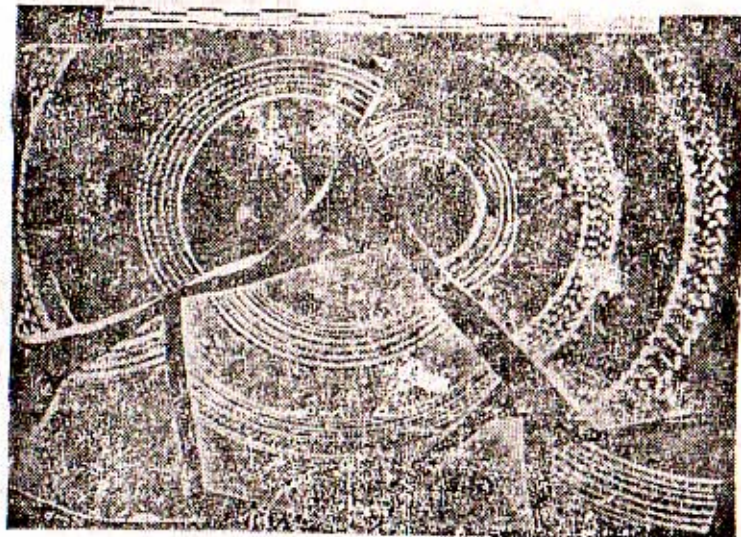
படம் 19. தமிழ்மொழி வழக்கிலிருந்த பண்டைய தமிழகப் பகுதிகள்
(Meenakshisundaram, T.P. 1965)

<p>அ</p> <p>MYU, YUIM UYW, UIMY</p>	<p>ஆ</p> <p>பெருவழை 2 </p> <p>பெருவழை 3 </p>
<p>இ</p> <p>பெருவழை 2 </p> <p>பெருவழை 7, 7, 8, 10 </p> <p>பெருவழை 5, 9 </p> <p>பெருவழை 3 </p>	<p>உ</p> <p>*, *, Z*, ***, X*</p>
<p>ஈ</p> <p>ஈ, ஈ, ஈ, ஈ, ஈ</p> <p>ஈ, ஈ, ஈ, ஈ</p> <p>ஈ, ஈ, ஈ</p>	<p>ஊ</p> <p>கொடுமை </p> <p>கொடை ஸ்தலங்கள் </p> <p>அழகு மலை </p>
<p>ஊ</p> <p>ஊ, ஊ, ஊ, ஊ, ஊ</p>	<p>ஏ</p> <p>ஊ, ஊ, ஊ, ஊ, ஊ</p> <p>ஊ, ஊ, ஊ, ஊ</p> <p>ஊ, ஊ, ஊ, ஊ</p>

படம் 20. கொடுமணலில் கிடைத்த பெருங்கற்காலப் பாளை ஓடுகளிலுள்ள குறியீடுகள்
(ராஜன், கா. 1994 a: 28)

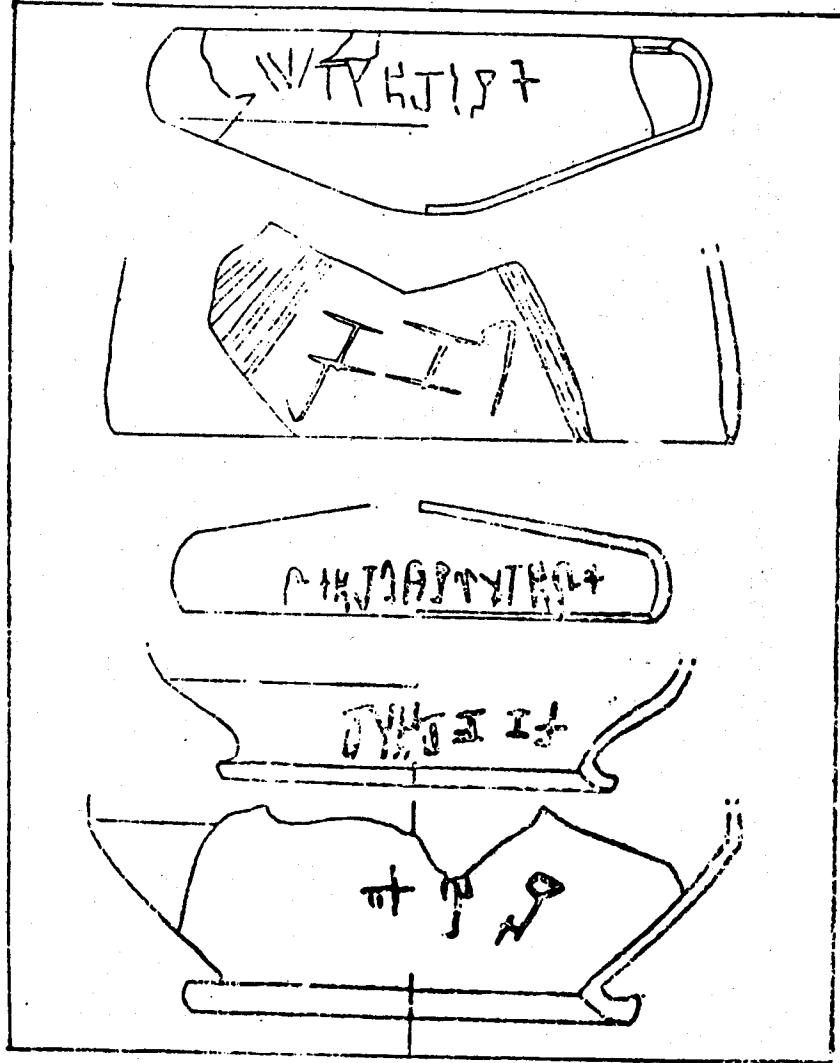
படம் 21. உரோம நாட்டு மட்பாண்டங்கள்
(அ) அரிற்றையின் வகை (Wheeler, R.E.M. 1946)

(ஆ) ரௌலற்றர் வகை (Wheeler, R.E.M. 1946)

படம் 22. அரிக்கமேட்டிற் கிடைத்த சுடுமண் பாவைகள்
(Wheeler, R.E.M. 1946)

படம் 23. கொடுமணலில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துகள்
(ராஜன், கா. 1994 a: 33)

தமிழ் எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி
(உயிர் எழுத்துக்கள்)

சா.மு.க. Century	க	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.1	X	X	.	+	L	E	V	V	
ச.மு.2	X	X	.	+	L	E	V	V	
ச.மு.3	X	X	.	+	L	E	V	V	
ச.மு.4	X	X	.	+	L	E	V	V	
ச.மு.5	X	.	.	.	2
ச.மு.6	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.7	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.8	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.9	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.10	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.11	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.12	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.13	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.14	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.15	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.16	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.17	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.18	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ
ச.மு.19	X	ச	டி	உ	ஊ	ஃ	ஔ	ஐ	ஓ

படம் 24. காலவரன் முறையில் தமிழ் எழுத்துகளின் வளர்ச்சி

படம் 29. சங்ககாலத் தடயங்கள்
அ. சிற்ப மோதிரம் (கரூர்)

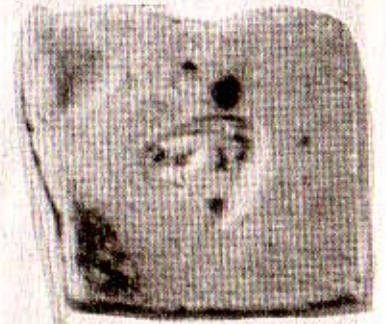
ஆ. 'குறவன்' என்ற வாசகத்துடனான அடையாள வெள்ளி முத்திரை (கரூர்)

இ. 'வேளி சாம்பான்' என்ற வாசகம் பொறித்த வெள்ளி மோதிரம் (கரூர்)

ஈ. 'தித்தன்' என்ற வாசகம் பொறித்த வெள்ளி மோதிரம் (கரூர்)
(சீதாராமன், ஆறுமுக. 1994)

படம் 30. அ. சங்ககாலப் பாண்டியரின் வெள்ளி முத்திரை நாணயம் (கரூர்)

ஆ. சங்ககாலச் சோழரின் செப்பு முத்திரை நாணயம் (கரூர்)

இ. சங்ககாலச் சேரரின் வெள்ளி முத்திரை நாணயம் (கரூர்)

படம் 31. அ. சங்ககாலப் பாண்டியரின் பெருவழுதிச் செப்பு நாணயம் (திருநெல்வேலி)

ஆ. சங்ககாலப் பாண்டியரின் செப்பு நாணயம் (கரூர்)

படம் 32. அ. சங்க காலச் சோழரின் செப்பு நாணயம் (காவிரிப்பூம்பட்டினம்)

ஆ. சங்க காலச் சேரரின் செப்பு நாணயம் (கரூர்)

படம் 33. மாக்கோதை நாணயங்கள் (கரூர்)

படம் 34. அ. கொல்லிப்புறைய் நாணயம்

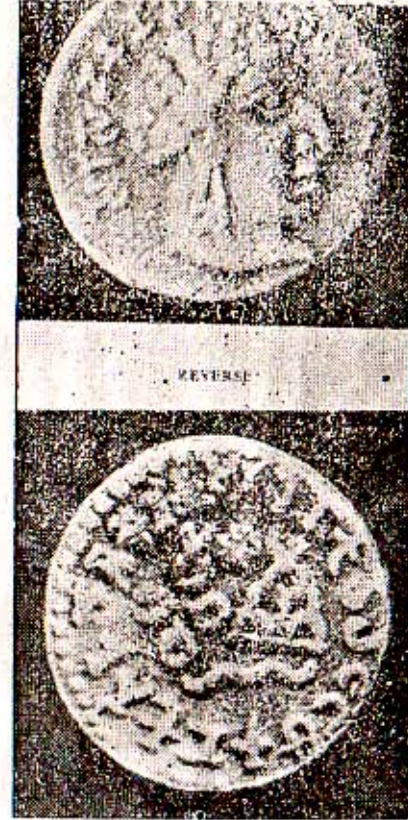
ஆ. கொல்திரும்புறைய் நாணயம்

படம் 35. அ. மலையமாண்களின் செப்பு நாணயம்
(திருக்கோவிலூர்)

ஆ. மலையமாண்களின் செப்பு நாணயம்
(திருக்கோவிலூர்)

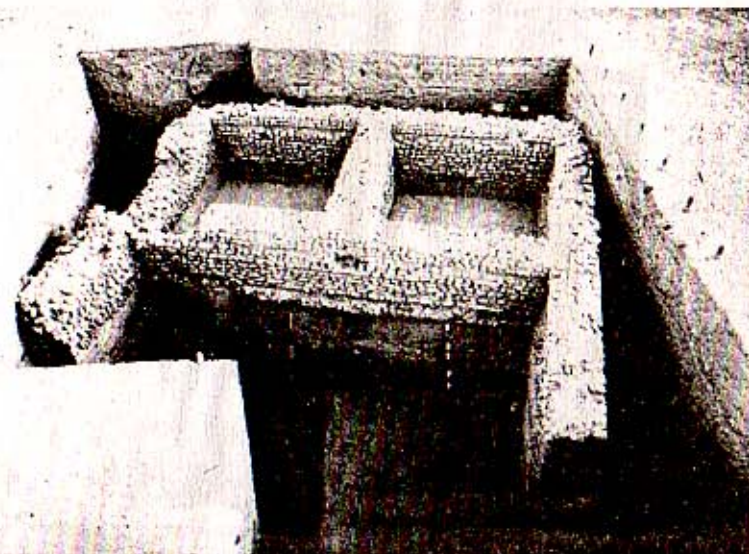
படம் 36. சாதவாகன மன்னன் வஸிட்டி புத்திர சதகர்ணியின்
பிராகிருத - தமிழ் மொழி நாணயம்

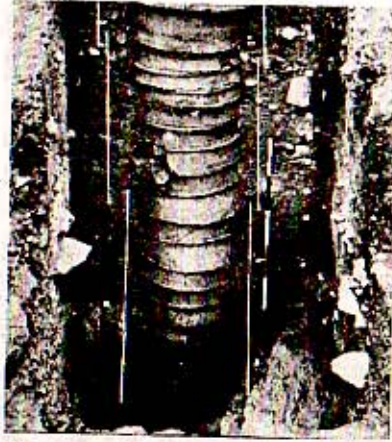
படம் 37. தமிழகத்திற் கிடைத்த சில உரோம நாணயங்கள்

படம் 38. அ. காஞ்சிபுரம் - கூம்பு வடிவ ஜாடிகள்

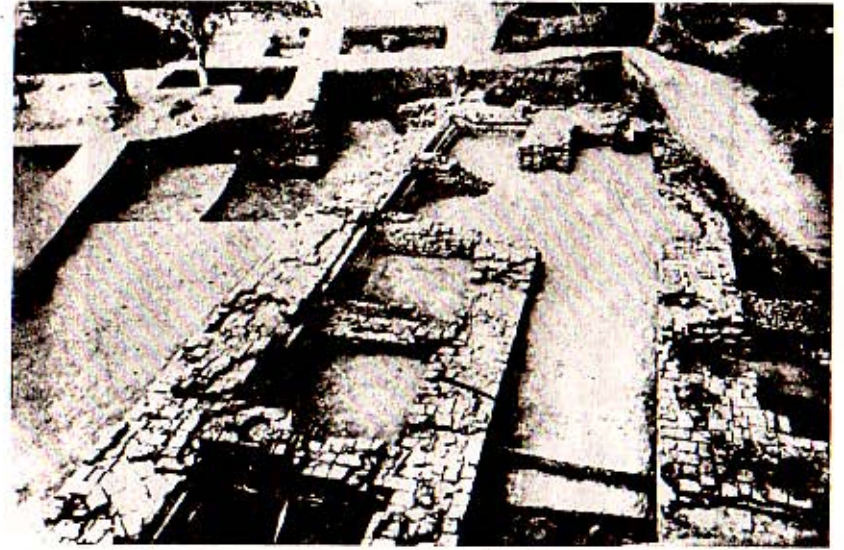
ஆ. திருக்காம்புலியூர்க் கிட்டங்கி
(இராசவேலு.சு, மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ, 1995;
ஒளிப்படங்கள் - 26,27)

படம் 39. அ. செங்கமேடு உறை கிணறு

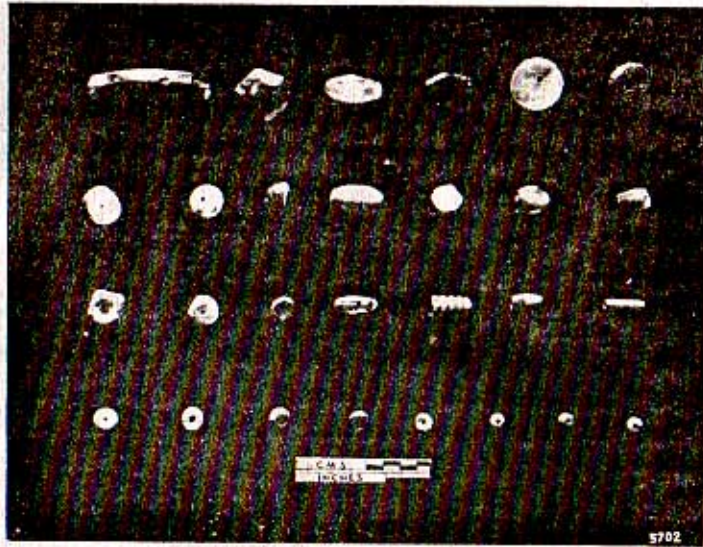
ஆ. திருக்கோயிலூர் - சுடுமண் வடிநீர்க் குழாய்கள்
(இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ, 1995,
ஒளிப்படங்கள் - 28, 29)

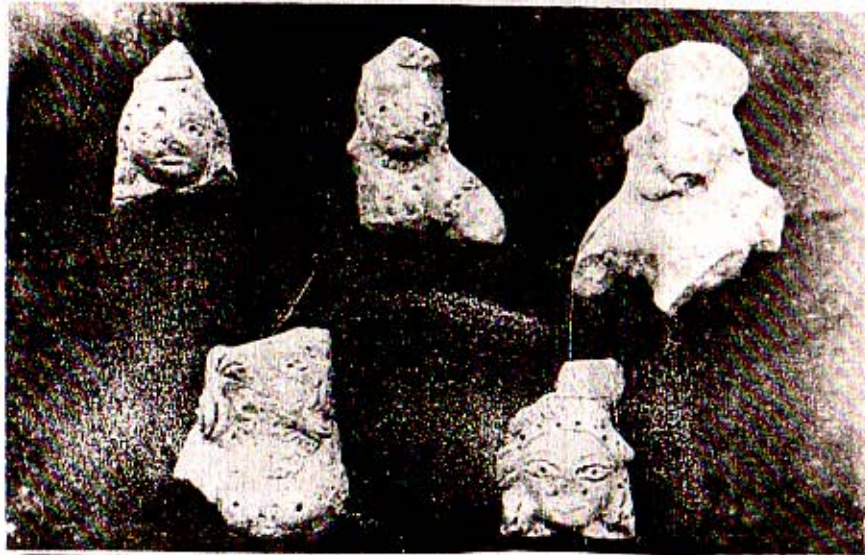
படம் 40. காவிரிப்பூம்பட்டினம்
(அ) பெளத்த விகாரா

(ஆ) புத்தரின் செப்புத் திருமேணி
(இராசவேலு.சு. மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ, 1995,
ஒளிப்படங்கள் - 17, 18)

படம் 41. காவிரிப்பூம்பட்டினம்
(அ) அரிய கல்மணிகள்

(ஆ) சுடுமண் உருவங்கள்
(இராசவேலு.சு, மற்றும் திருமூர்த்தி.கோ, 1995,
ஒளிப்படங்கள் - 21, 22)

37334

இந்நூலின் முதல் பதிப்பின்போது (1991) இந்நூலாசிரியரும் நூலும் பற்றிய அறிஞர்களின்

மதிப்பீடுகள்

கலாநிதி சி.க. சிற்றம்பலம் அவர்கள் வரலாற்றுத் துறையிலும் தொல்லியல் துறையிலும் பட்டங்கள் பெற்று ஆழ்ந்த புலமை உடையவர். நீண்ட பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் அனுபவத்தை உடையவர். இவற்றின் ஊடாக இவர் பெற்ற அனுபவத்தினை இவரின் எழுத்திலும் காணலாம்.

(இந்நூலின் அணிந்துரை 1.10.1991.)

பேராசிரியர். பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை கலைப்பீடாதிபதி, (தற்போதைய துணைவேந்தர்) யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.

அறிவியல் பூர்வமாக எழுதிவெளியிடப்பட்ட முதல் தமிழ் நூல் இதுவாகும். (தினமலர் 20.5.1993)

பேராசிரியர். ப. சண்முகம், பண்டைய வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

தமிழக நாகரிகத் தொடக்கம் பற்றிய புதிய சிந்தனைக்கு இந்நூல் கோடிட்டுக் காட்டும் என்று நம்பலாம்.

(ஆவணம் இதழ்-3 சூலை 1993)

பேராசிரியர். எ. சுப்பராயலு, கல்வெட்டியல் துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.